

BISERICA
ORTODOXĂ ROMÂNĂ
BULETINUL OFICIAL AL PATRIARHIEI ROMÂNE

SĂRBĂTORIREA
PREA FERICITULUI ALEXEI
PATRIARHUL MOSCOVEI ȘI A TOATĂ RUSIA

ANUL LXX

1-3

IANUARIE - MARTIE 1952

EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MISIUNE ORTODOXĂ

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ

BULETINUL OFICIAL AL PATRIARHIEI ROMÂNE

APARE LUNAR / ABONAMENTUL 350 LEI ANUAL

EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MISIUNE ORTODOXĂ

COMITETUL DE REDACȚIE

I. P. S. Patriarh JUSTINIAN	Președinte
P. C. Preot CONSTANTIN NONEA	Membru
P. C. Preot NICOLAE GEANGALĂU,	Membru
P. C. Preot IOAN BRĂTAN	Membru
P. C. Preot Dr. GHEORGHE COTOȘMAN	Membru
P. C. Diacon Dr. GHEORGHE I. MOISESCU	Redactor responsabil

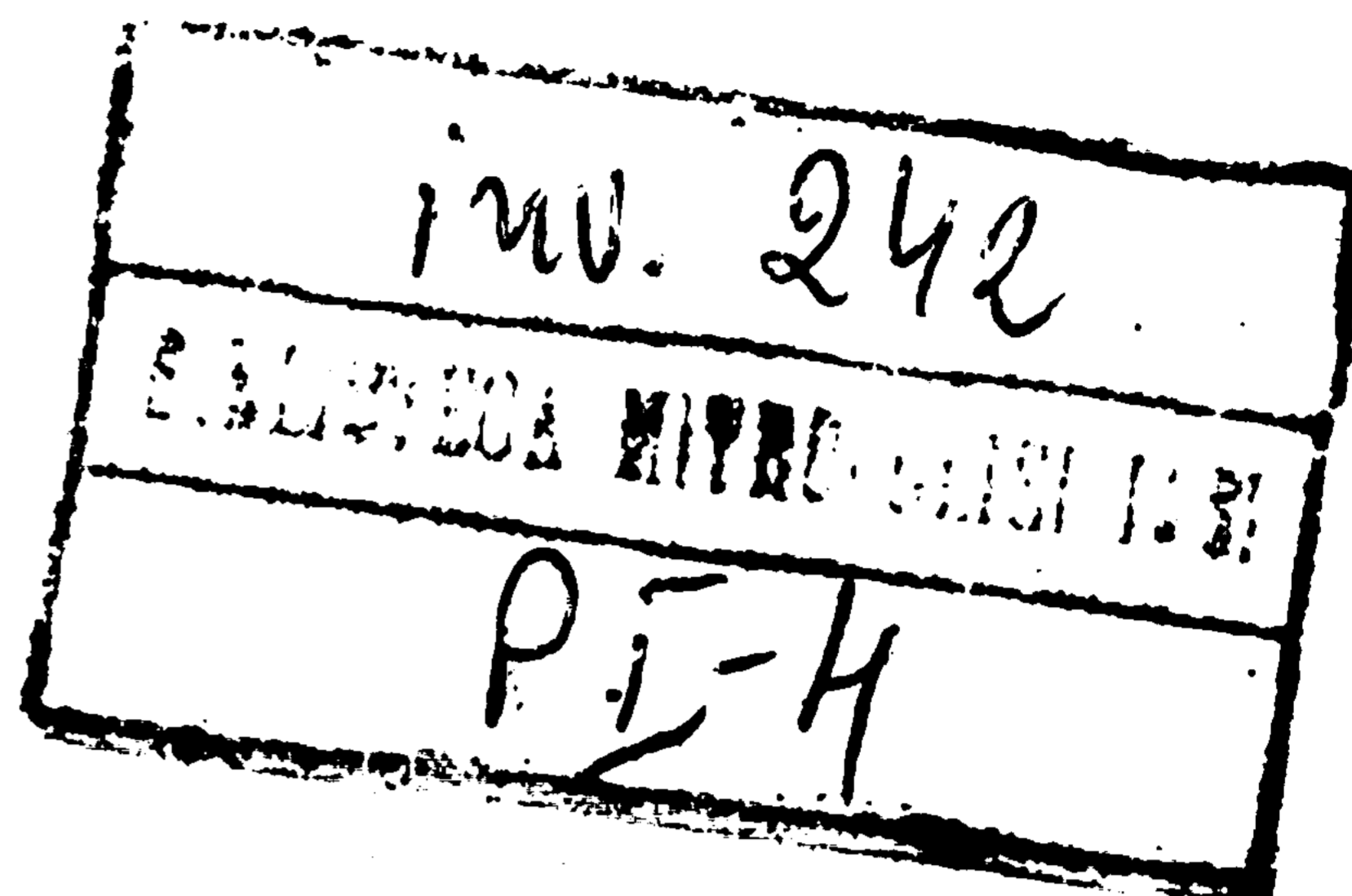
COLABORATORI

Inalt Prea Sfinții Mitropoliți și Prea Sfinții Episcopi ; Prea Cucernicii
Profesori dela Institutele Teologice Universitare
Seminariile Monahale și Școalele de Cântăreți ;
Prea Cucernicii Consilieri administrativi, protopopi, preoți, etc.

CUPRINSUL

	<u>PAGINA</u>
SCRISORI IRENICE ȘI PASTORALE	
<i>Cuvântul de protest al Bisericii Ortodoxe Române împotriva folosirii armei bacteriologice</i>	3—4 †
<i>Pastorala I.P.S. Patriarh Justinian pentru muncile de primăvară</i>	5—10 •
<i>Schimbul de felicitări cu prilejul sfintelor sărbători ale Nașterii Domnului și Anului Nou 1952</i>	11—20 •
APARAREA PĂCII	
† ANTIM TARGOVIȘTEANUL, Vicar Patriarhal, <i>Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei al Moscovei în slujba Ortodoxiei Ecumenice și a Păcii</i>	21—29
<i>Mesajul de protest al Bisericii Ortodoxe Ruse împotriva armei Bacteriologice</i>	30
VIATA BISERICIASCA	
<i>Peștele și Stăpâne!</i>	31—33

PATRIARHIA ROMÂNĂ
INSTITUTUL BIBLIC ȘI DE MISIUNE ORTODOXĂ

BISERICA
ORTODOXĂ ROMÂNĂ
BULETINUL OFICIAL AL PATRIARHIEI ROMÂNE

ANUL

LXX

1 9 5 2

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
BUCUREȘTI, STR. ANTIM, Nr. 29 — RAIONUL N. BALCESCU

COMITETUL DE REDACȚIE

PREȘEDINTE:

I. P. S. JUSTINIAN, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române.

REDACTOR RESPONSABIL:

P. C. Diacon Dr. GHEORGHE I. MOISESCU, profesor la Institutul Teologic Universitar din București.

MEMBRI:

P. C. Preot CONSTANTIN NONEA, consilier administrativ al Mitropoliei Moldovei.

P. C. Preot N. GEANGALĂU, consilier administrativ al Mitropoliei Ardealului.

P. C. Preot ILIE BRĂTAN, consilier administrativ al Mitropoliei Olteniei.

P. C. Preot Dr. G. COTOȘMAN, consilier administrativ al Mitropoliei Banatului.

Scrisori irenice și pastorale

CUVÂNTUL DE PROTEST AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE ÎMPOTRIVA FOLOSIRII ARMEI BACTERIOLOGICE

Conștiința omenirii a fost cutremurată de vestea sumbră că pașnicul popor Coreean, care își apără eroic independența și libertatea țării sale, este crunt lovit prin întrebuințarea unei noi și mișelești arme îndreptată împotriva sa. Este vorba de arma bacteriologică, prin care agresorii americani, slujitori ai «vițelului de aur», urmăresc uciderea în masă, nu numai a luptătorilor de pe front, ci și a populației pașnice și muncitoare.

După distrugerea sălbatecă a orașelor și a sâtelor, a spitalelor și a școlilor, a monumentelor de artă și a locașurilor de închinare, în cursul lunilor Februarie și Martie ale anului acestuia, dușmanii omenirii, setoși de stăpânirea întregului pământ, au aruncat asupra teritoriului R.P.D. Coreene și a unei părți din China de Nord, tifos și alte boli îngrozitoare.

Credincioșii noștri — crescuți sub oblăduirea Bisericii, în respectul vieții și al omului — au fost puternic zguduiți la aflarea acestei crime care se săvârșește împotriva fraților noștri Coreeni.

Indignarea credincioșilor noștri este cu atât mai mare, cu cât în întrebuințarea acestei arme, pe care nici fasciștii nu au cutezat să o folosească, reprezintă cea mai odioasă încălcare a normelor de drept internațional și cel mai nelegiuit atentat împotriva umanității.

Fărădelegea acestora adevărate cuvântul Scripturii care zice: «Gâtlejul lor e mormânt deschis: cu limbile lor viclenesc; venin de viperă e pe buzele lor. Gura lor e plină de clevetire amară; grabnice sunt picioarele lor spre vărsare de sânge... Calea păcii ei nu o cunosc și, în ochii lor teamă de Dumnezeu nu este» (Rom. III, 13-17).

Ca închinători și Ziditorului vieții, nu ai morții, ca slujitori ai Domnului păcii, nu al vrajbei, noi cerem interzicerea imediată a armei bacte-

riologice, pe care o înfierăm cu toată ființa noastră, ca pe o armă de pus-tiire a pământului.

Credincioșii și slujitorii Bisericii noastre, în frunte cu Întâistătătorii ei — punând toate puterile în slujba păcii și înfrățirii între popoare, protestăm cu toată hotărîrea împotriva acestei crime fără precedent și ne alăturăm valului de revoltă al oamenilor cinstiți din lumea întreagă, asigurând pe cei loviți de dușmanii omenirii, de întreaga și frățeasca noastră solidaritate.

Având neștrămutata încredere că fapta lor nelegiuită se va prefăce întru rușine, «căci fața Domnului este împotriva celor ce fac nelegiuiri, ca să-i piardă de pe pământ» (I Petru III, 12) —, noi avem convingerea neștrămutată că pacea va birui războiul și viața va birui moartea.

† JUSTINIAN
Patriarhul României
† NICOLAE
Mitropolitul Ardealului
† SEBASTIAN
Mitropolitul Moldovei și Sucevei
† FIRMILIAN
Mitropolitul Olteniei
† VASILE
Mitropolitul Banatului

P A S T O R A L A

ÎNALT PREA SFINȚITULUI PATRIARH JUSTINIAN PENTRU MUNCILE DE PRIMĂVARĂ

La începutul acestei primăveri, I. P. S. Patriarhul Justinian a adresat către toți clericii și credincioșii noștri agricultori următoarea Pastorală, cu îndemnuri părintești pentru îndeplinirea la timp și cu râvnă a muncilor câmpului.

TUTUROR CLERICILOR ȘI CREDINCIOȘILOR NOȘTRI AGRICULTORI

Har, milă și pace dela Dumnezeu, iar dela noi arhierească binecuvântare.

«Cel ce seamănă cu sgârcenie, cu sgârcenie va și secera; cel ce seamănă cu binecuvântare, cu binecuvântare va și secera».
(II Corinteni IX, 6)

Iubiții mei fii sufletești,

Ne apropiem de slăvita sărbătoare creștinească a Învierii Domnului. Săptămânile care ne mai despart de ea sunt zile de așteptare și de pregătire duhovnicească, pentru a o întâmpina cu vrednicie. Ne pregătim prin nevoințele postului, prin rugăciuni stăruitoare, prin ascultarea sfintelor slujbe din aceste zile și mai ales prin împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului nostru Iisus Hristos.

E primăvara vieții duhovnicești!

E însă și primăvara firii, anotimpul muncilor în vederea dobândirii pâinii celei de toate zilele!

*E timpul aratului, al semănatului și al muncii câmpului!
Aceasta-i rânduiala așezată de Dumnezeu dintru înce-*

putul lumii, când s'a poruncit: „De acum, cât va trăi pământul, semănatul și seceratul... nu vor mai înceta“ (*Facere VIII, 22*).

Vă vorbim de această trebuință, a pâinii, Noi, părintele vostru sufletesc, pentru că și în fața lui Dumnezeu vorbim fără sfiiciune despre ea. Nu I-o cerem, oare, zilnic, prin rugăciunea pe care însuși Domnul ne-a învățat? „Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi!“. Și apoi lipsa ei nu turbură deopotrivă sufletul, ca și trupul? Nu îngrijorează ea sufletul, nu neliniștește iubirea părinților, care trebuie să asigure hrana fiilor? În această mare învișorată a vieții, orice cal pune în mișcare alte valuri, până la marginile cele mai îndepărtate ale ei, pentru că treburile materiale și cele spirituale se împletesc între ele, se înrăduresc unele pe altele.

De aceea vă și amintesc de îndatorirea de a lucra ogoarele, acum, la acest început de primăvară, când razele calde ale soarelui trezesc la viață întreaga vegetație, când mustul învâcnește în toate plantele pământului, când boabele semăntate dau naștere holdelor aducătoare de hrana trebuitoare.

Precum se răspândesc albinele ca să culeagă din flori mierea cu care umplu fagurii stupilor, așa se cuvine să se împărăștie în aceste zile și harnicii noștri plugari, la feluritele treburi ale câmpului, de pe urma cărora vine belșugul. E vremea curățatului pomilor de omizi și de toate uscăturile neaducătoare de roade, de vreme ce scris este că „tot pomul care nu face roade bune, se taie și se aruncă în foc“ (*Luca III, 9*).

E vremea pregătirii răsadurilor de legume și zarzavaturi, atât de trebuitoare hranei omului. Vița de vie își cere și ea dreptul de a fi scoasă la lumina soarelui, de a fi îngrijită, săpată și ridicată pe haraci, pentru a-și putea urzi roadele ei. Pretutindeni e nevoie să fie pus totul în bună rânduială pentru muncă: uneltele, vitele și ogoarele.

Pământul, acest izvor îmbelșugat și niciodată secat, din care toți ne scoatem cele trebuitoare vieții, așteaptă să primească în brazdele lui semințele aruncate de plugari, pentru să-i răsplăti cu rod însutit. „Iată, a ieșit semănătorul să semene sămânța sa“ (*Mat. XIII, 3*), ne spune Mântuitorul în atât de cunoscuta Sa parabolă. Aceeași parabolă a Domnului ne învață, însă, că nu toate semințele dau rod însutit, ci numai cele care cad pe ogor bine îngrijit. „Unele au căzut pe cale — ne spune Mântuitorul — și au venit păsările și le-au mân-

cat pe ele. Iar altele au căzut pe pietriș, unde n'aveau pământ mult și îndată au răsărit, pentru că nu aveau pământ adânc; și răsărind soarele, s'au pălit și pentru că nu aveau rădăcină, s'au uscat. Iar altele au căzut în spini și au crescut spinii și le-au înecat pe ele. Iar altele au căzut pe pământ bun și au dat roadă: una adică o sută, iar alta șasezeci, iar alta treizeci" (Mat. XIII, 4, 8).

Pentru a dobândi rod însutit, e trebuitor deci un ogor curățat de spini, un ogor de pe care să fie înlăturate pietrele, un ogor în care să pătrundă adânc plugul și în care sămânța să nu fie aruncată la întâmplare, ci după toată rânduiala semănatului. Așa ne învață Domnul și așa trebuie să facem.

Nu toți au, însă, putința să împlinească cum se cuvine aceste învățături ale Domnului numai prin puterile lor. La unii ca aceștia s'a gândit Ecclesiastul când a zis: „vai de omul care e singur“ (Ecles. IV, 10). De aceea, bătrânii noștri se întovărășeau primăvara, puneau sau băgau în plug mai mulți și așa își puteau lucra ogoarele cu mai multă ușurință. Erau întovărășiri simple, întovărășiri primitive și răzlețe, ieșite numai din lipsurile în care trăiau.

Altele sunt însă, stările de lucruri de azi în țara noastră și de aceea și întovărășirile de acum pe alte temelii se așează. Întovărășirile agricole de acum urmăresc asigurarea unor recolte cât mai bogate, pe de o parte prin înlăturarea a tot ce le vatămă, iar pe de alta printr'o muncă mai chibzuită, mai potrivită cu ceea ce ne învață știința timpurilor noastre și cu posibilitățile pe care ni le dă întrebuințarea mașinilor agricole. Ele înlătură haturile, aceste răsadnițe de buruieni și gândaci vătămători holdelor, înlătură răzoarele prin care puhoaiile de ploaie duc la gârlă straturile de pământ roditoare, unesc în lanuri mari îngustele fâșii de ogoare, pentru a da putință tractoarelor și diferitelor mașini să se miște lesnicios, strâng pe agricultori în organizații mai mari și de durată, cărora Statul să le poată veni în ajutor cu toate înlesnirile de care au nevoie și care garantează cu adevărat recolte bogate.

Injghebați asemenea întovărășiri agricole și marile foloase pentru toți nu vor întârzia să se arate, căci scris este: „mai fericiți sunt doi laolaltă decât unul, fiindcă au răsplată bună pentru munca lor“ (Eccl. IV, 9).

Sămânța însă trebuie aleasă cu îngrijire. Mântuitorul aseamănă împărăția cerurilor „cu omul care a semănat să-

mânța bună în țarina sa" (Mat. XII, 24). „Sămânță bună“ să folosim și noi ca unii cari suntem următori poruncilor Domnului Hristos. Vremea cuvenită împlinirii acestei porunci, acum este. Astfel făcând, porunca Domnului ascultați, iar răsplata, care va urma, va fi rodul pe care-l veți culege pentru îndestularea familiilor voastre. Așa este drept și așa este bine, căci „cine ară“ — ne spune Cartea Sfântă — „trebuie să are cu nădejdea că va avea roadă; și cine treeră, trebuie să treere cu nădejdea că va avea parte de cele așteptate“ (I Cor. IX, 10).

Această incredințare o aveți. Ogoarele patriei noastre ale voastre sunt, după cum și roadele lor, ale voastre sunt. Pământurile sunt acum în stăpânirea celor care le muncesc, ale celor care le ară, le seamănă și le lucrează; ale celor care le stropesc cu sudoarea frunții lor, care de veacuri le-au răscolit cu palmele lor bătătorite, iar nu ale celor care până nu de mult le adunau doar rodurile în hambare fără fund. Au apus pentru deapururea vremurile când voi muncați și alții se bucurau de roadele ostenețelor voastre, vremuri despre care proorocul Agheu zice: „Voi ați semănat mult, dar ați cules puțin; ați mâncat dar nu v'ați săturat, v'ați îmbrăcat cu vestimente dar nu v'au ținut de cald; ați strâns simbria voastră ca să o puneți într'o pungă ruptă“ (Agheu I, 56).

Roadele ogoarelor asigură acum nu numai bună-starea voastră ci și a întregii patrii, pentru că „de suferă un membru, împreună cu el toate membrele suferă, iar dacă un membru este prețuit, se bucură împreună cu el toate membrele“ (I Cor. XII, 26), cum ne învață Scriptura Sfântă. În Republica Populară Română toți fiii ei muncesc: unii pe ogoare, alții în fabrici, unii în laboratoare, alții în întreprinderi, unii cu mințile, alții cu brațele. Munca fiecăruia folosește și lui, dar și tuturor celorlalți. Toți trudesc pentru bună-starea și fericirea tuturor.

Iubiții mei fii duhovnicești,

Pentru ca ogoarele voastre să vă dea roade îmbelșugate și mult așteptate, e nevoie ca muncile să fie făcute la timp, să fie întrebuințate semințele cele mai sănătoase, să fie folosite uneltele cele mai potrivite și în același timp să fie îndeplinite învățămintele cele mai înțelepte. Statul nostru are o grijă deosebită ca să nu fiți lipsiți nici de unele, nici de altele.

Conducerea lui de azi pentru asemenea lucruri se ostenește nu ca cea a vremurilor trecute, nici ca cea a țărilor din Apus care nu știu cum ar face să pornească noi războaie, noi măceluri între popoare, ca să poată jefui și robi pe alții.

Stăpânirea noastră de azi nu dorește și nu urmărește de cât pacea și bună-starea tuturor.

De aceea, în fabricile noastre se făuresc unelte de muncă și nu arme. Agronomii noștri caută noi mijloace de sporire a recoltelor agricole, noi mijloace de stârpire a gângăniilor care vatămă semănăturile și nu cultivarea sau înmulțirea lor pentru a le arunca apoi pe câmpiile altor popoare, cum au făcut anii trecuți ațâțătorii la război Americani. Invățați noștri, în laboratoare, își dau toată osteneala să înmulțească mijloacele care ajută viața, nu pe cele care aduc moartea. Doctorii noștri se silesc să înlăture bolile, să vindece și nu să cultive și să înmulțească gângăniile purtătoare de microbii celor mai îngrozitoare boli: ciumă, holeră și altele, cum o fac turbătorii păcii, Anglo-Americanii, care au împrăștiat acum asemenea vietăți pe pământul Coreei și Chinei de Nord-Est. Se vor adevăra cu asemenea semănători cuvintele Proorocului Osia, care zice: „Pentru că au semănat vânt, culege-vor furtună, o semănătură care nu rodește spice și care nu are niciun grăunte într'însele“ (Osia VII, 7).

Republica noastră are conducători înțelepți, care iubesc cu adevărat poporul. Ei vor pacea între popoare, ostenesc pentru bună-starea celor ce muncesc și urmăresc binele tuturor. La toți vă stau în ajutor. Iată, pentru ca însămânțările să se poată face în condițiunile cele mai priincioase, vi se pun la îndemână fie semințe bine selecționate, fie mașinile trebuitoare ca să vi le curățați singuri de corpurile străine. Folosiți-vă din plin de aceste înlesniri!

Vi se pune la îndemână uneltele cele mai potrivite, conduse de oameni cu pricepere, prin stațiunile de mașini agricole. Intrebuițați-le la timpul potrivit!

Peste tot sunt îndrumători agricoli pricepuți, gata să vă fie de folos cu sfaturile lor, ori de câte ori veți avea trebuință. Ascultați-i cu încredere și urmați-le îndemnurile, munciți cu râvnă „și fiecare va primi răsplata după osteneala sa“ (I Cor. III, 8).

Preoților Bisericii noastre le revine sarcina de a sta mereu în mijlocul păstoriiilor lor pentru a le fi sfătuitori și pil-

«Aceasta este porunca Mea: — a zis Domnul către ucenicii Săi — ca să vă iubiți unul pe altul, cum v'am iubit și Eu pe voi» (Ioan XV, 12).

«Căutați pacea cu toată lumea și sfîntenia, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul» — scrie iarăși Sf. Apostol Pavel (Evr. XII, 14).

Suntem fericiți să putem mărturisi că, în ceea ce o privește, Biserica noastră Ortodoxă Română, credincioasă poruncilor Domnului și păstrând neschimbate adevărurile Sfintelor Scripturi și Predanii, nu încetează a propovădui pacea și bunăvoința între oameni. Ea îndeamnă pe toți credincioșii ei să se alăture aceluia cari lucrează cu râvnă, ca să facă să domnească pacea în toată lumea.

Cu nădejdea că, în viitor, vom avea mulțumirea de a putea strânge și mai mult legăturile dragostei și colaborării frățești pentru mărirea lui Dumnezeu și pentru pacea lumii întregi, facem rugăciuni pentru sănătatea Sanctității Voastre și pentru propășirea duhovnicească și pământească a clerului și credincioșilor Sfintei Biserici a Sanctității Voastre, în anul ce vine, și rămânem al Sanctității Voastre frate iubitor și împreună liturghisitor în Domnul nostru Iisus Hristos.

† JUSTINIAN
Patriarhul României

Trebuie să adăugăm, că pe lângă textul de mai sus, la fiecare dintre Prea Fericiții Patriarhi s'au accentuat, în câteva fraze, unele fapte deosebite care au caracterizat legăturile frățești dintre Biserica Ortodoxă Română și celelalte Patriarhii surori, în anul trecut.

Astfel în scrisoarea către P. F. Patriarh Ecumenic Athenagora s'a accentuat buna impresie pe care a produs-o asupra credincioșilor Români atitudinea înțeleaptă și pașnică, pe care Prea Fericirea Sa a luat-o în chestiunea Episcopiei ortodoxe române din cele două Americi, dând dispozițiuni reprezentanților Patriarhiei Ecumenice din America să se ferească de orice amestec în treburile Episcopiei române, care își are Episcopul ei ales, hirotonit și investit cu toate drepturile canonice bisericești, și asigurând pe Prea Fericitul Patriarh Justinian, printr'o scrisoare specială, că „mai presus de toate, punem legătura dragostei, a păcii și a frățești conlucrări între Bisericile noastre surori“.

În scrisoarea către Patriarhul Antiohiei, s'a amintit cât de mare a fost bucuria poporului credincios și a clerului din țara noastră pentru vizita făcută de Prea Fericirea Sa, în luna August 1951, la o vârstă atât de înaintată, vizită determinată de dorința de colaborare strânsă între toate Bisericile ortodoxe pentru apărarea păcii în lume.

În scrisoarea către Patriarhul Ierusalimului, s'a arătat cu câtă însuflețire și dragoste frățească a participat întreaga Biserică Ortodoxă Română, cu Patriarhul, Sfântul Sinod, clerul și credincioșii săi, la sărbătorirea a 1500 de ani dela al patrulea Sinod a toată lumea dela Chalcedon, din anul 451, sărbătorire care a fost și a Scaunului Apostolic al Ierusalimului, pe care Biserica Ortodoxă Română, în frunte cu Patriarhul Său, îl socotește a fi unicul îndreptățit — pentru temeieri religioase netrecătoare — să formeze centrul întregii Ortodoxii.

În scrisoarea către Patriarhul Moscovei, s'a exprimat toată recunoștința pentru evanghelică grijă, de face cât mai vie și mai eficace

legătura frățească între Întâistătătorii Bisericilor Ortodoxe, dovedită de Prea Fericirea Sa prin invitarea în mai multe rânduri a conducătorilor Bisericilor la consfătuiri frățești, cum a fost și aceea din Iulie anul trecut, dela Moscova, prezidată de Patriarhul Alexandru III al Antiohiei, în care s'a adresat acel Apel către toate Bisericile din lume pentru a-și uni eforturile și rugăciunile pentru apărarea păcii.

Scrisoarea de felicitare a Prea Fericitului Patriarh Justinian s'a încrucișat cu scrisorile trimise la rândul lor, de către cei șapte Patriarhi Ortodocși.

Dăm, aci mai jos, aceste scrisori primite :

Dela P. F. Sa Athenagora, Patriarhul Ecumenic al Constantinopolului.

PATRIARHIA ECUMENICĂ

Nr. Protoc. 46

Prea Fericite și Prea Sfințite Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei și Patriarh al Bisericii Ortodoxe Autocefale a României, prea iubite și mult dorite frate în Hristos Dumnezeu și împreună slujitor al Smereniei noastre, Dōmnule Justinian, îmbrățișându-Vă frățește în Domnul, ne adresăm Vouă cu multă plăcere.

Ducându-ne cu gândul, împreună cu turma noastră drept credincioasă, la Betleem, — care nu este nici de cum mai mic între căpeteniile lui Iuda — și privind acolo pe Dumnezeu cel mai'nainte de veci, prunc de curând născut, culcat în ieslea necuvântătoarelor și înălțând către ceruri, împreună cu îngerii, slavă și laudă pentru lucrurile minunate care s'au săvârșit, am primit cu multă bucurie scrisoarea frățească a Prea cinstitei și mult iubitei Voaste Prea Fericiri, cu prilejul acestei sărbători vesele și am primit cu bucurie în suflet salutul de felicitări pe care Ni l-ați trimis.

Venind acum să vă răspundem la această scrisoare, cu iubire Vă adresăm Prea Fericirii Voastre, același salut, cu prilejul marei Sărbători și ne rugăm din adâncul inimii Mântuitorului nostru Hristos, care s'a născut în Betleem, să Vă trimită Vouă, Prea Sfintei Biserici în fruntea căreia Vă găsiți și binecinstitorilor creștini, harul Său bogat și darurile Sale prisositoare, dăruind Vouă și lumii întregi noul an aducător de pace și de toate bunurile bunătății Sale.

Vă îmbrățișăm iarăși cu sărutare sfântă și rămânem cu iubire frățească și deosebită considerație.

Al Venerabilei Voastre Prea Fericiri,
iubit frate în Hristos,

† ATHENAGORA AL CONSTANTINOPOLULUI

1952 Ianuarie 17

Dela P. F. Sa Alexandru III, Patriarhul Apostolic al Antiohiei și al Întregului Orient, s'a primit următoarea scrisoare :

PATRIARHATUL GREC ORTODOX
AL ANTIOHIEI ȘI ÎNTEGULUI ORIENT.
DAMASC (SYRIA)

Decembrie, 1951,

Sanctității Sale,

Prea Fericitului Justinian, Patriarhul României.

Sărutare sfântă întru Hristos Iisus Domnul nostru!

Salutând pe Sanctitatea Voastră cu sărutare frățească, cuprins de simțământul celei mai vii bucurii, Vă felicităm pe Sanctitatea Voastră, pe Arhipăstori, Păstori, Clericii și toți fiii binecredincioși ai Bisericii Ortodoxe Române de Sfintele Sărbători ale Nașterii Domnului și Anului Nou și din toată inima Vă dorim sănătate, multă fericire și deplină prosperare, întru mulți ani.

Anul acesta, mai mult ca oricând, omenirea, chinuită de războaie simte nevoia de o pace adevărată, pace generală, care, acum în urmă cu 1951 ani, a fost vestită păstorilor din Betleem de către îngeri, în cântările lor: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună'nvoire!“.

Anul acesta, ca și în anii trecuți, Noi, împreună cu Prea Fericirea Voastră și cu toată lumea creștinească, vom înălța rugăciunile noastre fierbinți către Dumnezeu-Om, care s'a născut în Betleem pentru mântuirea noastră, ca El să dăruiască Biserici Sale și întregului neam omenesc Pacea cea mult așteptată și bunăstarea atât de mult dorită.

Invrednicește-ne pre noi, Doamne, să ajungem la aceste zile Fericite!

Folosind acest prilej fericit, ținem să asigurăm din nou pe Prea Fericirea Voastră, că amintirile duiosase și plăcute despre timpul petrecut la D-Voastră, în vara acestui an, vor rămâne pentru totdeauna neșterse în inimile noastre.

Cu aceste gânduri, noi încă odată urăm Prea Fericirii Voastre, Prea Sfințitului Episcop Theoctist și Părintelui Protopresbiter Simeon, cum și tuturor apropiaților colaboratori ai Prea Fericirii Voastre, să întâmpinați Sfintele Sărbători în deplină sănătate și voie bună.

Rămân al Prea Fericirii Voastre prea iubit frate întru Hristos și împreună slujitor.

† ALEXANDRU III
PATRIARHUL ANTIOHIEI
ȘI ÎNTEGULUI ORIENT

Dela P. F. Sa Hristofor, Patriarh și Papă al Alexandriei și a toată Africa, -s'a primit această scrisoare:

PATRIARHIA ALEXANDRIEI

Decembrie 1951

Nr 1.547

H R I S T O F O R

Papă și Patriarh al Alexandriei
și al întregii Africi, către

J U S T I N I A N

Prea Fericitul Arhiepiscop al Bucureștilor
Mitropolit al Ungro-Vlahiei și Patriarh al României,
înbrățișare sfântă în Hristos cel ce s'a născut.

Invrednicindu-ne de către Intemeetorul credinței noastre, Domnul și Dumnezeuul nostru Hristos, ca și anul acesta să sărbătorim cu bucurie și veselie Nașterea mai presus de fire dela Betleem și din Fecioara Maria a însuși Mântuitorului nostru, să cântăm iarăși, împreună cu cetele îngerilor, vestea cea mângâetoare, dată nouă din cer: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace“. Ne simțim, deci, în chip deosebit de mișcați dar și plini de recunoștință înaintea lui Dumnezeu, de pe urma faptului că dragostea față de neamul omenesc a Creatorului nostru Dumnezeu și milostivirea dumnezeiască și nesfârșită față de neamul omenesc, care a păcătuit de moarte, s'a împlinit, prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, în timpul acestor zile sfinte, când a primit să se nască în peșteră și a fost culcat în ieslea necuvântătoarelor Insuși Dumnezeuul nostru, învățându-ne astfel pe noi, oamenii, în afară de alte învățături folositoare de suflet și umilința creștină, pe care trebuie s'o avem și să ne-o arătăm în toată viața noastră pământească.

Cu acest prilej și noi, ridicând cântări de slavă împreună cu sfinții îngeri, în timpul acestor zile, Dumnezeuului celui de Sus, avem nădejdea sigură că vom vedea și pacea de pe pământ, chezășuită pentru toată omenirea, ca și pentru noi, cari mărturisim numele lui Hristos și care nădăjduim și credem în El, din inimă curată așteptând binecuvântarea Lui.

Din cauza aceasta încheind cu multă veselie această scrisoare frățească a noastră, mai întâi ne bucurăm împreună cu de Dumnezeu păzita Voastră Prea Fericire și Vă dorim frățește ca timp de multe șiruri de ani să sărbătoriți mântuitoarea Naștere a Mântuitorului nostru Hristos, cu sănătate deplină și bucurie și Vă îmbrățișăm cu sărutare de dragoste atât pe Voi, cât și soborul Arhierilor din jurul Vostru, urând turmei încredințate Vouă de sus toată întărirea și binecuvântarea dela Hristos, cel ce s'a născut astăzi

și r ă m â n e m

HRISTOFOR AL ALEXANDRIEI

iubit frate în Hristos, cu totul devotat.

Dela P. F. Sa Alexei, Patriarhul Moscovei și a toată Rusia, s'a primit următoarea scrisoare de felicitare :

**PATRIARHUL MOSCOVEI
ȘI AL ÎNTREGEI RUSII**

Sanctității Sale
Patriarhului Justinian al României

**SANCTITATEA VOASTRĂ,
INALT PEA SFINȚITE STĂPÂNE,
PREA IUBITE ÎN DOMNUL FRATE ȘI ÎMPREUNĂ SLUJITOR,**

Cu sentimente de stimă și dragoste frățescă întru Hristos, Vă rugăm să primiți felicitări de marele Praznic creștinesc al Nașterii Domnului Iisus Hristos, Mântuitorul nostru.

Fie ca bucuria să Vă lumineze sufletul, să Vă întărească puterile și să Vă ajute să-i aduceți lui Hristos, cel născut în ieslea Betleemului, slavă veșnică și laudă din gură curată și inimă smerită, — iar asupra smereniei mele invocați în rugăciunile Voastre Pacea Lui.

Al Sanctității Voastre devotaț întru Hristos frate,

† A L E X E I
Patriarhul Moscovei

Nașterea Domnului
1951.

P. F. Sa Calistrat, Patriarhul Catholicos al Tiflisului și a toată Georgia a trimis următoarea scrisoare:

PATRIARHUL GEORGIEI
1951 Dec. 31
Nr. 5.344

**SANCTITATEA VOASTRĂ,
INALT PEA SFINȚITE STĂPÂNE,**

Gustând din dulceața cântărilor îngerești — „*Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace între oameni bună voie*“ (Luca 2, 24) care vor răsună în curând în Bisericile noastre ortodoxe, cu multă dragoste transmitem felicitările noastre Sanctității Voastre, Ierarhilor, Preoților, Diaconilor și poporului dreptcredincios cu prilejul sfintelor Sărbători și noului An, exprimând sincer dorința fierbinte, ca în anul ce vine să se întroneze pe pământ adevărata pace și buna învoire între oameni.

Al Sanctității Voastre frate prea iubit întru Hristos și împreună slujitor.

C A L I S T R A T,
Catholicos — Patriarh al întregii Georgii

În afară de cele de mai sus, I. P. S. Patriarh Justinian a primit multe alte scrisori și telegrame de felicitare, dela diferiți Conducători și Intâistătători ai Bisericilor ortodoxe și eterodoxe din străinătate, și anume

- I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae Krutițchi, al Eparhiei Moscovei
- I. P. S. Sa Mitropolitul Grigorie al Leningradului;
- I. P. S. Sa Mitropolitul Macarie al Varșoviei, Polonia;
- I. P. S. Sa Mitropolitul Elefterie al Cehoslovaciei, Praga.
- I. P. S. Sa Mitropolitul Alexandru al Emesei, Siria;
- I. P. S. Sa Mitropolitul Elie Karam al Libanului;
- I. P. S. Sa Mitropolitul Chiril al Plovdivului, Președintele Sfântului Sinod al Bisericii Bulgare;
- I. P. S. Sa Arhiepiscopul Gherman al Finlandei;
- I. P. S. Sa Arhiepiscopul Macarie al Ciprului;
- I. P. S. Sa Mitropolitul Nicodim al Slivenului, Bulgaria, care scrie regulat într'o frumoasă și corectă limbă românească.
- P. S. Sa Episcopul Andrei Moldoveanu, al celor două Americi.
- P. C. Sa Arhimandritul Mitrofor Vasilie Samaha, Moscova.
- P. C. Sa Protopopul Iconom Athanasie Magiarov, Bulgaria.
- P. C. Sa Diaconul Oleg Bergman, Președintele Asociației Universitare a Studenților Finlandezi, Helsinki.

La toate aceste scrisori și telegrame I. P. S. Patriarh Justinian a dat răspunsurile cuvenite, cu mulțumiri călduroase și frățești urări.

Dăm uel mai jos textul următoarelor scrisori primite și anume:

Dela I. P. S. Sa Mitropolitul Chiril al Plovdivului, Președintele Sfântului Sinod al Bisericii Bulgare.

SFÂNTUL SINOD AL BISERICII BULGARE

Nr. 9.233

20 Dec 1951 Sofia

PREA FERICIRII SALE PATRIARHULUI JUSTINIAN,

BUCUREȘTI

Prea Fericirea Voastră,

Cu harul lui Dumnezeu, iată-ne ajunși în ajunul noului an 1952 și al marelui Sărbători a păcii—Nașterea lui Hristos.

„*Mare este taina creștinătății: Dumnezeu s'a arătat în trup*“ (I Tim. III, 16).

Îngerii, păstorii și magii preamăresc taina negrăită a lui Dumnezeu făcut om.

„*Domnul Păcii*“ (Isaia, IX, 6) vine printre noi! Mântuitorul lumii se naște! Pentru aceasta îngerii cântă: „*Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pre pământ pace, între oameni bunăvoire!*“ (Luca, II, 14).

Fie ca Soarele Dreptății, înălțat deasupra Betleemului să reverse strălucirea sa în toate inimile, să lumineze toate spiritele și

să inspire toate voințele să se unească într'un puternic elan care să făurească pacea !

Vă felicităm, în numele Sfântului Sinod, și în numele nostru, cu prilejul marelui Praznic al lui Hristos, sărbătoarea păcii și a dragostei și rugăm cu căldură pe Bunul Dumnezeu să reverse în cursul noului an 1952, harul său asupra omenirii atât de încercate, ca să se poată realiza marele ideal evanghelic al păcii și înfrățirii între popoare și al prosperității în lumea întreagă. Fie ca Pruncul—Dumnezeu, născut în Betleem, să ocrotească cu harul său ceresc Sfânta Voastră Biserică Ortodoxă, și să vă dea sănătate, viață lungă și bucurie prin Duhul Sfânt.

Incredințându-ne Sfințelor Voastre rugăciuni, rămânem cu statornică dragoste în Domnul Nostru, al Prea Fericirii Voastre smerit frate și împreună liturghisitor.

† C H I R I L,

Mitropolitul Plovdivului, și Locțiitor de Președinte al Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Bulgare

Dela I. P. S. Sa Mitropolitul Nicodim al Slivenului, R. P. Bulgaria.

Sliven, Bulgaria
Decembrie, 1951.

Inalt Prea Sfințite,

Primiți Vă rog respectuoase felicitări și urări de bine cu ocazia sărbătoririi Nașterii Domnului Hristos. Alăturați și sfințele rugăciuni ale Inalt Prea Sfințitei Voastre către Dumnezeescul prunc Hristos ca să dăruiască lumii pacea cea cerească pe pământ, vestită la nașterea Sa, pentru care pace Inalt Prea Sfinția Voastră lucrați neobosit.

Intru mulți ani, Stăpâne !

Rog pe bunul Dumnezeu să Vă dăruiască sănătate și activitate rodnică pentru binele și propășirea sorei noastre, Biserica Ortodoxă Română.

Al Inalt Prea Sfinției Voastre smerit întru Hristos și cel mai mic frate,

† N I C O D I M,
Mitropolitul Slivenului

Dela I. P. S. Sa Arhiepiscopul Macarie al Ciprului :

ARHIEPISCOPIA CIPRULUI

Prea Fericite Mitropolit al Bucureștilor și Patriarh al României, prea iubit și mult dorit frate și împreună slujitor, Domnule Justinian, îmbrățișând frățeste în Domnul pe Prea Fericirea Voastră, ne adresăm Vouă, cu multă plăcere.

Dumnezeu cel fără de început, venind să mântuiască pe omul căzut, pogorînd cerurile, a coborît pe pământ și cel unul născut

care este mai înainte de veci în sânurile Tatălui, stă ca prunc înfășat într'o iesle săracă, iar tot Noul-Israel, împreună cu cetele îngerilor, aduc imne de laudă Creatorului cerului și al pământului.

Sfânta Biserică a lui Hristos, împreună cu tot poporul creștin, sărbătorind în curând amintirea prea sfântă a tainei acesteia mai presus de fire, venim și noi cu toată râvna, după un obicei sfânt să vizităm cu gândul pe Prea Fericirea Voastră, îmbrățișându-Vă frățeste și bucurându-ne laolaltă de toate lucrările minunate, pe care le-a săvârșit pentru mântuirea noastră prea iubitorul de oameni Stăpân al universului și în același timp ne rugăm din tot sufletul Mântuitorului nostru celui ce s'a născut, să vă păstreze în sănătate nesdruncinată și să vă hărăzească să păstoriți Biserica timp cât mai îndelungat și să conduceți la mântuire turma cea cuvântătoare, încredințată Vouă de sus, contribuind din abundență la slava sfântului său nume.

Rugându-ne iarăși Domnului și Dumnezeului nostru care are singur în puterea sa timpurile și anii, să vă dăruiască Vouă și Prea Sfintei Biserici dela voi noul an mântuitor care vine, și mulți alții împreună cu el, plini de binecuvântări și haruri dumnezești, Vă rugăm să transmiteți urările și doririle noastre de bine Prea Sfinților Ierarhi și frați iubiți în Hristos care alcătuiesc Sfântul Sinod din jurul Vostru și îmbrățișându-Vă iarăși cu dragoste, rămânem al mult doritei Voastre Prea Fericiri cu totul devotat frate în Hristos.

† MACARIE AL CIPRULUI

In Sf. Arhiepiscopie a Ciprului
Crăciunul 1951.

BISERICA EVANGHELICĂ C.A. DIN R.P.R.
Nr. 1/952.

Sibiu, 2 Ianuarie 1952.

PREA FERICIREA și INALT PREA SFINȚIA VOASTRĂ,

Primind telegrama Prea Fericirii și Inalt Prea Sfinției Voastre cu felicitările de Crăciun și Anul Nou, Vă mulțumesc din căldura inimii.

Bunul Dumnezeu să ne dăruiască un viitor de pace și de muncă rodnică. Pentru binecuvântarea muncii, depusă de Prea Fericirea și Inalt Prea Sfinția Voastră la cârmuirea Bisericii Ortodoxe Române, în frățească înțelegere cu cârmuitorii celorlalte Biserici, mă rog Domnului, în toate rugăciunile mele.

Primiți, vă rog, Prea Fericirea și Inalt Prea Sfinția Voastră, încredințarea deosebitei mele considerațiuni.

Dr. Friederich Müller
Episcopul Bisericii Evanghelice C. A.
din
Republica Populară Română

Ca încheiere, arătăm că I. P. S. Patriarh Justinian a primit alte multe sute de telegrame și scrisori de felicitare, de la Înalt Prea Sfințitul și Prea Sfințitul Membrii ai Sfântului Sinod al Bisericii noastre, de la Membrii Adunării Naționale Bisericești, și ai Adunării Eparhiale, de la Rectorii și Profesorii Institutelor teologice universitare, de la Directorii și Profesorii Seminarilor Monahale și Școalelor de Cântăreți Bisericești, de la Protopopii, Stareții Mănăstirilor, Preoții și Credincioșii ortodocși din toate părțile țării, ca și de la Conducătorii Cultelor religioase din R.P.R.

La toate s'a dat la vreme răspunsul cuvenit.

În toate aceste scrisori și telegrame s'au remarcat urările pentru pace și înfrățire, izvorînd din nădejdea puternică și credința neștrămutată a tuturor, că marea acțiune întreprinsă de către oamenii luminați ai popoarelor iubitoare de pace, și în care Biserica noastră română ortodoxă, în frunte cu Patriarhul său, este angajată cu desăvârșită însuflețire și sinceritate, pentru apărarea Păcii în lume, va fi încununată de cea mai deplină izbândă.

Ca dovadă a prețuirii deosebite, pe care o acordă Patriarhia din Constantinopol revistelor și scrierilor noastre teologice, apărute anul trecut, publicăm următoarea scrisoare trimisă de Sanctitatea Sa Patriarhul Athenagora la începutul acestui an, I. P. S. Patriarh Justinian.

PATRIARHIA ECUMENICĂ

1952 Ianuarie 8

PREA FERICIRII ȘI ÎNALT PREA SFINȚIEI SALE
PATRIARHULUI JUSTINIAN

Prea Fericite și Prea Sfințite Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei și Patriarh al Bisericii Ortodoxe Autocefale a României, prea iubite și mult dorite frate în Hristos Dumnezeu, împreună slujitor al Smereniei noastre, Domnule Justinian, îmbrățișând frățeste în Domnul pe respectata Voastră Prea Fericire, ne adresăm Vouă cu multă plăcere.

Prin prezenta noastră scrisoare frățescă venim să facem cunoscut prea iubitei și mult doritei Voastre Prea Fericiri că am primit cu multă bucurie, nouile scrieri ale Prea Sfintei Voastre Biserici.

De aceea venim să Vă exprimăm mulțumiri călduroase pentru binevoitoarea trimitere și felicitări, din inimă, pentru exemplarele acestea strălucite, iar cu ocazia aceasta Vă urăm, din nou, ca noul an să fie aducător de mântuire Prea Sfintei Biserici de acolo și plin de toate binecuvântările și bunătățile Mântuitorului Hristos care s'a arătat nouă.

Al venerabilei Voastre Prea Fericirii
iubit frate în Hristos
† ATHENAGORA

Apărarea păcii

SANCTITATEA SA PATRIARHUL ALEXEI AL MOSCOVEI ÎN SLUJBA ORTODOXIEI ECUMENICE ȘI A PĂCII

Ziua de 25 Februarie este sărbătorită de Patriarhia Moscovei în fiecare an, cu însuflețire și îndoită semnificație. Este ziua de prăznuire a marelui Ierarh și patriot rus Sf. Alexei, care a păstorit în scaunul de Mitropolit al Moscovei, în veacul al XIV-lea, și a adus însemnate servicii țării sale, ca regent al cneazului minor Dimitrie Donskoi. El a luptat pentru unitatea Rusiei și pentru apărarea țării de invaziile tătare și lituaniene. Moaștele sale se păstrează cu cinste în catedrala patriarhală a «Arătării Domnului» din Moscova.

În același timp este sărbătoarea patronimică a Capului Bisericii Ortodoxe Ruse, a Prea Fericitului Patriarh Alexei, pe care astăzi turma sa credincioasă îl înconjoară cu mărturiile de sinceră dragoste.

În anul acesta, însă, când Întâistătătorul Bisericii Ortodoxe surori împlinește 7 ani de patriarhat, 50 ani de necurmată trudă în slujba Bisericii și 75 ani de viață, sărbătoarea de față capătă o și mai mare însemnătate.

Asociindu-ne și noi la acest praznic duhovnicesc, vom încerca, în semn de omagiu, a schița personalitatea venerabilului Patriarh al Bisericii Ortodoxe Ruse și a arăta activitatea sa în slujba Ortodoxiei ecumenice și a păcii.

Născut în Moscova, la 27 Octombrie 1877, Prea Fericitul Patriarh Alexei se numea, ca mirean, Serghie V. Simanski. La început a urmat studii laice, absolvind liceul și apoi Facultatea de Drept din Moscova. Deși avea porțile vieții larg deschise, cu posibilități de a realiza o carieră strălucită în lume, tânărul licențiat în drept Serghie Simanski, în vârstă de 23 ani, alege calea îngustă și smerită a slujirii preoțești. Indemnat de o puternică vocație sacerdotală, el se înscrie la Academia Teologică din Moscova. După doi ani de studii teologice, în 1902 intră activ în slujba Bisericii, îmbrățișând schima monahală și taina hirotoniei în ierodiacon. În 1904, după terminarea Academiei teologice, fiind ieromonah, ocupă postul de spiritual, iar mai târziu pe cel de director la seminariile din Tula și Novgorod.

Insușirile sale spirituale, pregătirea teologică și activitatea sa didactică bogată nu întârzie a atrage atenția asupra sa și a-l indica pentru sarcini tot mai grele. În 1913 Arhimandritul Alexei este hirotonit arhiereu și

capătă însărcinarea de Vicar al Eparhiei Novgorodului, iar mai târziu al Eparhiei Leningradului. Hirotonia o săvârșește însuși Patriarhul Grigorie al Antiohiei, atunci în trecere prin Rusia. În 1926 este numit Arhiepiscop al Novgorodului iar apoi Mitropolit al acelei Eparhii. În anii 1933-1944 a fost Mitropolit al Leningradului ¹⁾.

În timpul războiului antifascist a fost un vajnic susținător al acțiunii Patriarhului Serghie pentru apărarea Patriei, care inițiază o colecție de la credincioși de câteva sute de milioane de ruble și organizează cunoscuta coloană de tancuri «Dimitrie Donskoi».

Cu inimă de părinte, el trăește întreaga gamă a suferințelor turmei sale. Prin pastorale și îndemnuri stăruitoare, el ridică moralul credincioșilor săi și le trezește spiritul de jertfă.

«Biserica ne chiamă la apărarea patriei — scria într'un apel Mitropolitul Leningradului. Războiul este o lucrare grozavă și nimicitoare pentru cel care-l întreprinde fără de nevoie, fără dreptate, numai din setea de a jefui și subjugă. Asupra lui cade rușinea și blestemul Cerurilor pentru vărsarea de sânge și pentru nenorocirile pricinuite semenilor săi și altora.

Dar războiul este o lucrare sfântă pentru cei cari îl fac de nevoie, întru apărarea dreptății și a Patriei. Cei cari iau în asemenea împrejurare armele, săvârșesc o faptă dreaptă și, primind rănilor și suferințele, jertfindu-și viața pentru cei de un sânge cu ei și pentru Patrie, merg pe urmele mucenicilor, către cununa cea veșnică și nemuritoare» ²⁾.

În perioada asedierii Leningradului, timp de 900 zile, Mitropolitul Alexei a fost nedespărțit de turma sa. În aceste zile grele, el, stând în mijlocul credincioșilor săi, mângâie, ușurează suferințele, ajută și îmbărbătează pe toți. Exemplul său de jertfelnicie și de eroism a fost răsplătit cu decorația «Apărarea Leningradului», dar mai ales cu dragostea și recunoștința credincioșilor.

După săvârșirea din viață a Patriarhului Serghie, la 14 Mai 1944, i se încredințează locotenența scaunului patriarhal. În această nouă calitate, el convoacă, la Moscova, marele Sobor al Bisericii Ortodoxe Ruse, cu participarea și a reprezentanților celorlalte Biserici Ortodoxe Autocefale. Probleme mari băteau la poarta Bisericii. În primul rând se impunea ocuparea scaunului patriarhal și deslegarea unor însemnate întrebări în legătură cu organizarea și conducerea Bisericii.

Marele Sobor, întrunit la 31 Ianuarie 1944, aprobă noul Statut de organizare al Bisericii Ortodoxe Ruse, iar la 2 Februarie 1944 alege cu însuflețire pe noul Patriarh, în persoana Prea Fericitului Alexei.

Au participat la acest măreț sobor 46 Mitropoliți, Arhiepiscopi și Episcopi ruși și 126 reprezentanți ai clerului și ai mirenilor. Din străinătate au luat parte reprezentanții celor 4 Patriarhii apostolice: a Constantinopolului, a Alexandriei, a Antiohiei și a Ierusalimului, și reprezentanții Bisericilor Gruziei și României. Delegația română avea în frunte pe P.S. Episcop Iosif al Argeșului.

1. Alexei, Patriarhul Moscovei și a toată Rusia, *Cuvântări bisericești, discursuri, pastorale, enciclice, rapoarte și articole*, Moscova 1947, p. 282 sq.

2. *Biserica Ortodoxă Rusă și războiul pentru apărarea Patriei*, București, 1950, p. 72.

Alegerea Patriarhului Alexei aduce satisfacție în mijlocul clerului și credincioșilor din toate părțile Rusiei, personalitatea sa fiind bine cunoscută și apreciată. Iar pentru ierarhii ortodocși, veniți din diferite țări străine, după o despărțire de peste două decenii, a fost un prețios prilej de regăsire și luare de contact, la care s'au stabilit legături și cunoștințe necesare colaborării de mai târziu.

Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei al Moscovei
și a toată Rusia

Alegerea aceasta, la care au fost reprezentate 8 Biserici Ortodoxe Autocefale, făcută în duh de sobornicitate și frățescă înțelegere, pune început unei activități de proporții considerabile, interesând întreaga Ortodoxie.

A descrie activitatea Prea Fericitului Patriarh Alexei în acești 7 ani ce s'au scurs dela alegerea sa, înseamnă a cuprinde într'un singur mănunchi aproape toate evenimentele Bisericii Ortodoxe Ruse din acest timp.

Vom arăta succint realizările interne ale Bisericii Ortodoxe Ruse sub păstoria Sanctității Sale și apoi vom stărui mai mult asupra activității sale pe plan ecumenic, în deosebi urmărind relațiile de colaborare cu Biserica Ortodoxă Română.

În munca de organizare a vieții interne a Bisericii Ruse, una dintre primele preocupări ale Patriarhului Alexei, după înscăunarea sa a fost de a înlătura disidențele religioase existente și a creia, înlăuntrul Bisericii Ruse, unitate și pace.

În 1946 a avut marea bucurie de a vedea întoarcerea la sânul Bisericii Ortodoxe a populației greco-catolice din Ucraina sudică și Galiția, în frunte cu clerul său, amăgiți de rătăcirea Romei prin unirea dela Brest (1596). În 1949 revin la Ortodoxie și greco-catolicii din Rusia subcarpatică.

Altă prerocupare statornică a sa este în legătură cu organizarea și formarea cadrelor bisericești. În primul rând se îngrijește de completarea scaunelor episcopale vacante. Numai în 1946 au avut loc 32 transferări și hirotoniri de Episcopi. Îndrumarea preoților prin cursuri speciale și pregătirea viitorilor preoți în seminarii și academii teologice formează un capitol de activitate prețioasă inimii sale. În toate Centrele eparhiale se înființează cursuri de îndrumare preotească, sub îngrijirea Chiriarhilor. Învățământul teologic capătă o mare dezvoltare prin organizarea de seminarii în centrele importante. În toamna anului 1946, Sanctitatea Sa reorganizează Institutul Teologic din Moscova, transformându-l în Academie Teologică, cu 4 ani de studii. Tot atunci se înființează o nouă Academie Teologică la Leningrad. Mai multă atenție se dă acum selecționării elevilor și studenților pe bază de vocație pentru preoție. Școlile de teologie sunt îndrumate în spiritul tradiției bisericești.

Grije deosebită arată Prea Fericirea Sa pentru restaurarea și punerea în funcțiune de biserici și mănăstiri.

Activitatea externă a Bisericii Ortodoxe Ruse, în acești 7 ani de patriarhat ai Prea Fericitului Alexei, se poate împărți în două. Prima parte, dela înscăunarea Sanctității Sale și până la Conferința panortodoxă dela Moscova (1945-1948), constituie o perioadă rezervată luării de contact cu Bisericile de peste hotare. A doua parte, care începe cu Conferința bisericească dela Moscova și durează până astăzi (1948-1952), este consacrată lucrării de colaborare interortodoxă ecumenică și de apărare a păcii.

După instalarea sa din 4 Februarie 1945, Patriarhul Alexei este preocupat în chip deosebit de reluarea legăturilor cu Bisericile Ortodoxe Autocefale și aducerea în sânul Bisericii Ortodoxe Ruse a Eparhiilor și parohiilor rusești disidente din străinătate. În cursul primilor săi ani de patriarhat, Sanctitatea Sa trimite în străinătate și primește la Moscova numeroase delegații, menite a restabili pacea și unitatea canonică. Unitățile bisericești rusești, risipite în diaspora pe toate continentele, formând parohii, Eparhii, misiuni și exarhate, înstrăinate sau disidente față de autoritatea lor canonică, se înapoiază acum pe rând, la chemarea plină de dragoste a Bisericii-mame, și revin sub jurisdicția și comuniunea Patriarhiei Moscovei.

În anul 1945, la 12 Mai, o delegație bisericească rusă, formată din Episcopul Ieronim al Chișinăului și Protoiereul Moscovei Al. Smirnov, fac prima vizită Bisericii Ortodoxe Române.

În Iunie 1945, Prea Fericitul Alexei, însoțit de Mitropolitul Nicolae al Krutițelor, întreprinde o călătorie în Orientul apropiat. Sanctitatea Sa cercetează Palestina, Egiptul, Libanul și Siria, cu scopul de a răspunde vizitei Patriarhilor răsăriteni ai Alexandriei, Antiohiei și Ierusalimului și a se închina la Locurile Sfinte.

În anul următor, la 20 Mai 1946, Patriarhul Alexei, însoțit de Mitropolitul Grigore al Leningradului, au vizitat Biserica Ortodoxă din Bulgaria.

La invitația Patriarhului Alexei, octogenarul Patriarh Nicodim, cu toată povara vârstei sale, face o călătorie la Moscova, în vara anului 1946, însoțit de tânărul Arhiepiscop, Vicar al Mitropoliei Moldovei, Justinian Marina și alții. Cu această ocazie se stabilesc legături de prietenie și se pun bazele colaborării de mai târziu între Bisericile noastre.

Dar nu trece mult și Patriarhul Alexei întoarce Bisericii noastre această vizită. În primăvara anului 1947, între 29 Mai— 11 Iunie, ne vizitează țara noastră. Sanctitatea Sa era însoțit de Mitropolitul Grigorie al Leningradului, de Arhiepiscopul Vitalie al Dimitrovscului, Protoiereul St. Marcov, Protoiereul G. Razumovski, etc.

Cu ocazia acestei vizite, Patriarhul Alexei anunță gândul tinerii, în anul următor, a unei Conferințe interortodoxe la Moscova, și face un călduros apel la simțul de solidaritate al Bisericilor Ortodoxe, în vederea soluționării problemelor comune.

«Scopul venirii noastre pe pământul românesc — spunea Sanctitatea Sa în catedrala din București, — este cimentarea legăturilor spirituale ale popoarelor și Bisericilor noastre, care de altfel au existat întotdeauna între noi. Pășind pe această cale, noi vrem ca toate problemele mari, privind întreaga Ortodoxie, să le soluționăm de comun acord și cu consimțământul capilor Bisericilor naționale ortodoxe» 3).

După încetarea din viață a Patriarhului Nicodim, Biserica Ortodoxă Rusă trimite la București o delegație, în frunte cu Mitropolitul Nicolae al Krutițelor, care ia parte la instalarea noului Patriarh al României, I.P.S. Justinian, ce a avut loc la 6 Iunie 1948. Cu această ocazie, Patriarhul Moscovei adresează I.P.S. Patriarh Justinian o scrisoare, în care și exprimă bucuria alegerii ce s'a făcut și totodată îl invită să ia parte la Conferința dela Moscova, ce urma a se ține peste o lună. Scrisoarea se încheie astfel:

«Uniți în rugăciuni comune și cu gânduri de sinceră și curată prietenie, să se întărească și să se cimenteze cu cele mai strânze legături, unirea noastră frățească și spirituală, care să fie atât pentru binele și prosperitatea Bisericilor noastre, cât și pentru binele și folosul popoarelor noastre 4).

Conferința Intâistătătorilor și reprezentanților Bisericilor Ortodoxe Autocefale, ținută la Moscova între 8-18 Iulie 1948, cu ocazia comemorării a 500 ani dela proclamarea autocefaliei Bisericii Ortodoxe Ruse, marchează un pas covârșitor în dezvoltarea relațiilor interortodoxe. Biserica Ortodoxă Rusă trece acum din faza luărilor de contact cu Ortodoxia ecumenică în altă fază superioară, aceea a colaborării efective, sobornicești, cu celelalte Biserici autocefale.

La Conferință au participat Intâistătătorii și reprezentanții a 11 Bisericilor Ortodoxe Autocefale. Delegația Bisericii Ortodoxe Române avea în frunte pe I.P.S. Patriarh Justinian, însoțit de I.P.S. Mitropolit Firmi-

3. *Călătoria Prea Fericitului Alexei, Patriarhul Moscovei și a toată Rusia — în România*, București, 1948, pp. 34-35.

4. «Biserica Ortodoxă Română», Nr. 5-8, revista Sf. Sinod, București, 1948, pagina 246.

lian al Olteniei, P.S. Episcop Nicolae al Clujului, P.S. Episcop Antim al Buzăului și alții.

S'a examinat poziția Bisericii Ortodoxe față de catolicism, mișcarea ecumenică, hirotoniile anglicane și calendarul bisericesc. Lucrările s'au încheiat cu un apel pentru pace, adresat creștinilor din întreaga lume. Apelul este o zguduitoare chemare la trezirea conștiinței creștine în fața primejdiei unui nou război. Citez din acest Apel:

«Fiilor, copii ai lui Hristos, copii ai Bisericii Sfinte, de pe toate continentele, din toate popoarele și statele, creștini din lumea întreagă! Strânși uniți în numele Impăratului Păcii — Domnul Hristos, să facem... nepuțincoasă orice tentativă și orice plan al unui nou război pe acest pământ, încă necurățit de sânge, lacrimi, suferințe și morminte»⁵⁾.

Privind rezultatele Conferinței dela Moscova, vedem că ea s'a desfășurat într'o atmosferă de deplină înțelegere și colaborare. Ea a dat un nou suflu vieții și frăției interortodoxe. După șase luni dela ținerea Conferinței, Prea Fericitul Patriarh Alexei scrie I.P.S. Patriarh Justinian:

«Atât de fericite au fost pentru Noi zilele acelea, când în bisericile noastre se aducea slavă lui Dumnezeu în multe limbi, dar cu o singură inimă! Cât de clar și de convingător a răsunat glasul nostru unit în toate problemele ziditoare de suflet ce privesc întregul creștinism!»⁶⁾.

Dușmanii Ortodoxiei așteptau zadarnic ca la această Consfătuire să izbucnească neînțelegeri între Bisericile Ortodoxe. Dar întâlnirea dela Moscova duce, dimpotrivă, la întărirea spiritului de unitate și de ecumenicitate. Este o contribuție la întărirea unității frățești între Bisericile Ortodoxe.

I.P.S. Patriarh Justinian, răspunzând scrisorii amintite mai sus a Prea Fericitului Patriarh Alexei, caracterizează Conferința ca «un prilej extraordinar, nu numai de întâlnire între Biserici, ci și de verificare de păreri, de afirmare hotărâtă și limpede a conștiinței unitare ortodoxe. «Biserica Ortodoxă — scrie mai departe I.P.S. Justinian, — a avut astfel ocazia de a lua, odată mai mult, cunoștință de ea însăși în dimensiuni de ecumenicitate, de a deveni și mai conștientă de forța și de misiunea ei... Putem încheia că evenimentul bisericesc dela Moscova din Iulie 1948 poate fi considerat ca un front al Ortodoxiei»⁷⁾.

Bisericile Ortodoxe, urmând drumul înțelegerii depline stabilite la Moscova, pornesc acum o acțiune largă și organizată pentru pace, întemeiată pe principiile creștine. Sufletul și stegarul acestei acțiuni este Patriarhul Alexei.

La 3 Martie 1950, Sanctitatea Sa adresează un mesaj către toate Bisericile Ortodoxe Autocefale, cerându-le să-și dea asentimentul pentru o acțiune de colaborare în vederea susținerii păcii în lume, asentiment constând din intervenții comune pentru apărarea păcii și întrunirea în conferințe a Capilor Bisericilor locale, pentru elaborarea unui program de acțiune comună în slujba păcii.

Inițiativa Patriarhului Moscovei este salutată cu bucurie și aprobată de Bisericile Ortodoxe. Răspunzând favorabil acestei chemări, I.P.S. Pa-

5. «Ortodoxia», revista Patriarhiei Române, București, 1949, Nr. 1.

6. *Ibidem*, Nr. 2-3, p. 190.

7. *Ibidem*, pp. 193-195.

triarh Justinian arată și silințele pe care Biserica Ortodoxă Română le depune pentru apărarea păcii⁸).

Biserica noastră este cea dintâi care intră în această acțiune de colaborare. Chiar din Mai 1950, la inițiativa Prea Fericitului Patriarh Alexei, Întâistătorul Bisericii noastre, însoțit de I.P.S. Mitropolit Sebastian al Moldovei și P.S. Episcop Teofil al Romanului și Hușilor, pleacă la Moscova, unde are loc o Consfătuire în vederea unirii eforturilor pentru pace. Consfătuirea s'a sfârșit la 30 Mai 1950, încheindu-se un acord de colaborare între ambele Biserici. Prin actul încheiat se stabilește că ducerea luptei pentru pace este «**una dintre cele mai importante misiuni ale Bisericii, în timpul de față. Ambele Biserici au luat hotărîrea de a acționa de acord întru apărarea păcii, pe plan internațional, de a se informa una pe alta despre toate măsurile interne cu privire la problema luptei pentru pace, apoi de a chema pe credincioși la rugăciune fierbinte pentru pace și, în general de a organiza în proporții și mai mari acțiunea pentru apărarea păcii între credincioșii țărilor lor**»⁹).

Totodată se hotărâște ca Biserica Ortodoxă Română să fie reprezentată în Comitetul Congresului Mondial al Partizanilor Păcii de către Mitropolitul Nicolae al Krutițelor, membru permanent în acest Comitet din partea Bisericii Ortodoxe Ruse, pe timpul cât Biserica Ortodoxă Română nu va avea reprezentantul său.

Cu ocazia acestei vizite, în semn de prețuire deosebită, s'a conferit I.P.S. Patriarh Justinian titlul de membru de onoare al Academiei Teologice din Moscova.

Un acord asemănător celui de mai sus a fost încheiat, în același an, de Biserica Ortodoxă Rusă cu Biserica Ortodoxă Albaneză.

În Aprilie 1950, Biserica Ortodoxă Rusă aderă la hotărîrea sesiunii din Stockholm a Comitetului permanent al Congresului Mondial al Partizanilor Păcii, în legătură cu interzicerea armei atomice, și, totodată, se adresează către toate Bisericile Ortodoxe Autocefale surori, cerându-le să se asocieze, la aceste hotărîri și să intensifice silințele lor, în mijlocul credincioșilor, pentru apărarea păcii.

Reprezentanții Bisericilor Ortodoxe se mai întâlnesc la Conferința pentru pace a cultelor din Cehoslovacia, ținută în Iunie 1950 la Luhačovici, și în Noembrie același an, la cel de al doilea Congres Mondial al Partizanilor Păcii, dela Varșovia. Glasul pentru pace al Ortodoxiei răsună puternic la aceste întruniri și se unește cu năzuințele omenirii pentru o viață mai bună.

Tot pentru cauza păcii, Capii Bisericilor Rusă, Georgiană și Armeană s'au întrunit în conferință la Tbilisi (Caucaz), la 5 August 1950, în urma căreia au lansat un apel pentru pace, adresat creștinilor din toată lumea.

În anul următor, 1951, Bisericile Ortodoxe se întâlnesc din nou în acțiunea pentru pace. Capii Bisericilor din Antiohia, Rusia, Georgia, România și Bulgaria se întrunesc la Moscova, în zilele de 18-24 Iulie. I.P.S. Patriarh Justinian era însoțit în această călătorie de P.S. Episcop Andrei al Aradului și P.S. Episcop Theoctist Botoșăneanu, Vicar Patriarhal. După rugăciuni fierbinți la racla cu moaștele Sf. Serghie de Radonej dela mâ-

8. *L'Eglise Orthodoxe russe dans la lutte pour la paix*. Moscova, 1950, pp. 51-52.

9. «*Ortodoxia*», 1950, Nr. 2, p. 195.

năstirea Zagorsk, reprezentanții celor 5 Biserici Ortodoxe Autocefale țin o conferință care se încheie cu un nou apel pentru pace. Creștinii din întreaga lume sunt îndemnați a întei strădaniile lor pentru împiedecarea unui nou război. În același timp Intâistătătorii Bisericilor Ortodoxe binecuvântează acțiunea pentru încheierea unui pact al păcii între marile puteri și cer Bisericilor Ortodoxe, care nu au putut lua parte la această Conferință, să sprijine această dorință a popoarelor iubitoare de pace, în vederea soluționării tuturor conflictelor internaționale pe cale pașnică.

Iată cum această activitate pentru pace, însuflețită de râvna Patriarhului Alexei, a dat prilej pentru strângerea relațiilor și întărirea prieteniei între Bisericile Ortodoxe.

La acestea se vor adăuga și alte fapte de însemnătate ecumenică.

Cu sprijinul Patriarhiei Moscovei, familia Bisericilor Ortodoxe s'a mărit de curând cu încă două vlăstare. În calitate de Biserică-mamă, Patriarhia Moscovei a acordat dreptul de autocefalie tinerelor Biserici Ortodoxe din Polonia (1948) și Cehoslovacia (1951). În deosebi Ortodoxia din Cehoslovacia a fost mult ajutată în dezvoltarea ei bisericească, prin purtarea de grijă a Patriarhului Alexei. Solemnitatea proclamării autocefaliei noiei Biserici Ortodoxe din Cehoslovacia și cea a înscăunării Intâistătătorului ei, cu o largă participare de delegați străini, a însemnat o manifestare de solidaritate interortodoxă.

În prezent, Biserica Pravoslavnică susține dezvoltarea misiunilor ortodoxe în extremul Orient. Se observă un mare progres, în deosebi în sânul misiunii din China, care astăzi are trei Episcopi ortodocși chinezi indigeni.

*

Acestea sunt, pe scurt, momentele principale ale vieții de până acum, atât de bogată în realizări, a venerabilului nostru sărbătorit.

Privind acum aceste înfăptuiri, putem spune că Sanctitatea Sa a realizat cele scrise de el însuși, în prima sa pastorală patriarhală:

«Patriarhul este chipul viu și însuflețit al lui Hristos, chemat, prin cuvântul și faptele sale, a mărturisi Adevărul»⁹⁾.

Prea Fericitul Patriarh Alexei este o figură de Ierarh, pe care providența l-a rânduit să conducă Biserica Ortodoxă Rusă. Increderea și supunerea desăvârșită față de Pronia divină formează o trăsătură caracteristică lui, care reiese din toate pastoralele și cuvântările sale.

«Căile necunoscute ale providenței lui Dumnezeu — spune în aceeași pastorală patriarhală, — m'au dus la cea mai înaltă slujire în Biserica Ortodoxă, la treapta de Patriarh. Cu frică și cu cutremur primesc această sarcină, căci cunosc toată greutatea și toată răspunderea ce o iau în fața lui Dumnezeu, pentru marea turmă încredințată mie»¹⁰⁾.

Providența divină, la care se adaugă munca sa neobosită și calitățile sale personale, l-au ridicat pe cea mai înaltă treaptă a ierarhiei bisericești și i-au deschis un rol atât de important în desfășurarea Ortodoxiei contemporane. Inzestrat cu o minte ageră, Sanctitatea Sa posedă o vastă cultură laică și religioasă.

Este însă o fire emotivă. Îl mișcă durerea altuia. Inima sa caldă este

10. Alexei, Patriarhul Moscovei, op. cit., p. 110.

sensibilă la suferința umană. El știe să își reverse dragostea sa pentru popor și pentru patrie.

Deasemenea este sensibil în fața a tot ceea ce reprezintă arta și frumusețea. De aci grija sa multă pentru podoaba sfintelor locașuri, pentru buna orânduire a slujbelor și frumusețea cântării bisericești.

Slujilor bisericești neîntrecut, Sanctitatea Sa nu scapă vreo ocazie de a sluji. Slujbele sale sunt însuflețite, pline de trăire religioasă.

Pe lângă acestea, Sanctitatea Sa posedă înalte calități de conducător bisericesc, având și o bogată experiență administrativă. În programul de activitate internă a Bisericii Ortodoxe Ruse, el merge pe drumul deschis de înaintarea sa, Patriarhul Serghie, al cărui colaborator apropiat a fost, continuând acțiunea de lichidare a desbinărilor ierarhice și de consolidare a unității bisericești. Activitatea sa este neconținut stăpânită de grija pentru păstrarea canonicității și a tradiției ortodoxe.

Totodată, Patriarhul Alexei este unul dintre stâlpii ecumenicității ortodoxe. Activitatea sa, în relațiile cu celelalte Biserici Ortodoxe, se întemeiază pe o concepție justă despre nobornicitate, formulată de însuși Sanctitatea Sa prin cuvintele:

«A sluji, dar nu a domina. A nu uni într-o singură familie ortodoxă pe bază de egalitate frățească, dar nu a domina asupra altora¹¹⁾. Ecumenicitatea ortodoxă înseamnă comuniune și colaborare. Cu binevoitorul concurs al Patriarhului Alexei, strângerea relațiilor și colaborarea dintre Bisericiile Ortodoxe a luat un avânt nemai întâlnit în trecut.

Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei este astăzi stegarul întregii Ortodoxii în lupta pentru pace. El reușește să unească și să organizeze eforturile tuturor Bisericilor Ortodoxe pentru apărarea păcii.

Infățișând această viguroasă personalitate a Prea Fericitului Patriarh Alexei și roadele strădaniilor sale, urăm Intâistătătorului Bisericii Ortodoxe Ruse, în această sărbătorească zi, sănătate neclintită și viață îndelungată, pentru a duce mai departe, cu tot mai mult spor și avânt, munca sa în slujba Ortodoxiei ecumenice și a păcii.

† Episcop ANTIM TARGOVIȘTEANUL
Vicar Patriarhal

11. „Ortodoxia“, Nr. 2-3, 1949, p. 191.

MESAGIUL DE PROTEST AL BISERICII ORTODOXE RUSE ÎMPOTRIVA FOLOSIRII ARMEI BACTERIOLOGICE

Prea Fericitul Patriarh Alexei al Moscovei, împreună cu membrii permanenți ai Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse, a adresat un mesaj de protest împotriva folosirii metodelor războiului bacteriologic în Coreea de către imperialiștii americani. În acest mesaj se spune :

„Ne ridicăm glasul de protest împotriva acestor nelegiuiri strigătoare la cer. Folosirea acestor metode aduce nenorociri și orori fără seamăn și lovește nu numai în ostașii care apără independența țării lor, ci și în populația pașnică, fără să cruțe bătrâni, femei sau prunci. Războiul deslănțuit s'a transformat într'o flacăra care mistue totul. Insecte contaminate sunt aruncate din avioanele americane asupra unor localități nu numai din Coreea ci și din China.

La ce decădere morală, în ce stare sălbatecă și bestială, trebuie să ajungi ca, cu atâta siguranță calculată fără greș, să devii ucigaș de mulțimi ! A cui inimă nu s'a cutremurat și nu se cutremură auzind sau citind despre noile nelegiuiri ale imperialiștilor, care încearcă să nimicească populația pașnică cu ajutorul unor boli oribile, ca ciuma, holera, tifosul...

Biserica, credincioasă poruncilor Mântuitorului Hristos, nu poate rămâne indiferentă față de aceste atrocități. Ea nu poate trece nepăsătoare pe lângă suferințele poporului coreean, care piere din cauza atacului banditesc și de ura demonică a monștrilor omenirii, la fel după cum nu poate trece indiferentă pe lângă primejdia de moarte care amenință pașnicul popor chinez.

Eu, prin harul Domnului, capul Bisericii și împreună cu mine toți colaboratorii mei apropiați — mitropoliții și membrii permanenți ai Sf. Sinod — în numele întregului cler și al tuturor credincioșilor Bisericii Ortodoxe Ruse, ne ridicăm glasul de protest împotriva atrocităților strigătoare la cer, săvârșite împotriva popoarelor coreean și chinez. În felul acesta noi ne alăturăm indignării tuturor oamenilor cinstiți care luptă pentru pace în întreaga lume.

Domnul va pune pecetea rușinei pe monștrii setoși de sânge ai timpurilor noastre, care caută să prindă în mrejele lor întreaga lume, căci brațul necruțător al Providenței va reinstaura dreptatea batjocorită“.

† ALEXEI

Patriarhul Moscovei și al întregii Rusii

† NICOLAE

Mitropolit al Krutitzei și Colomnei

† IOAN

Mitropolit al Kievului și Galiiiei

† GRIGORIE

Mitropolit al Leningradului și Novgorodului

Viata bisericească

ÎNTRU MULȚI ANI, STĂPÂNE !

La 22 Februarie a. c., Întâistătătorul Bisericii Ortodoxe Române, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, a împlinit vârsta de 51 ani. Colaboratorii săi cei mai apropiați din Administrația Patriarhală și Arhiepiscopală, îm-

a.
r
ac.
In.
Bif

preună cu Profesorii Institutului Teologic Universitar din București și Clerul Capitalei nu au lăsat să treacă ziua aceasta, fără ca să se adune în Catedrala Patriarhală și să înalțe, aici, rugi fierbinți către Bunul Dum-

nezeu, pentru ca să reverse asupra Arhipăstorului lor darurile Sale cele bogate și «să-l dăruiască sfintelor Sale biserici în pace, întreg, cinstit, sănătos, îndelung înzilit, drept învățând cuvântul adevărului Său».

Cu rugăciunile clerului s'au împletit în cuvioșie și rugăciunile a numărâți credincioși din Capitală, care din dragoste față de Părintele lor sufletească, aducându-și aminte de aniversarea aceasta, au ținut să fie și ei de față la săvârșirea Doxologiei.

Figura tânără, dar plină de înțelepciune și de energie a Conducătorului Bisericii Ortodoxe Române s'a făcut iubită, respectată și admirată nu numai în lăuntru Bisericii Ortodoxe Române, de cler și credincioși, ci și în afară. Este figura ierarhului care se devotează cu toată pasiunea sufletească marilor comandamente ale Bisericii Mântuitorului Iisus Hristos: de a fi un factor de promovare a vieții, de a întinde mână sfințitoare credincioșilor, de a face din ei aluat de viață desăvârșită, în care munca să se împletească cu rugăciunea.

Acțiunea aceasta căreia Înalt Prea Sfințitul Patriarh i s'a devotat cu zelul unui adevărat apostol, este susținută de Înalt Prea Sfinția Sa, atât pe plan intern, cât și pe plan extern. Pe plan intern, printr'o reorganizare a clerului Bisericii noastre, în cadrul strict al misiunii sale, care este aceea de a fi «cu timp și fără timp» în slujba credincioșilor, de a-i ajuta să înțeleagă rostul vremurilor noi pe care le trăim, de a fi alături de ei pe drumul nou de ridicare a vieții, pe care Patria noastră îl urmează astăzi,— de a face din ei cetățeni loiali față de Statul nostru, arătându-le că munca lor numai atunci va fi aducătoare de roade adevărate, când va fi pusă în slujba colectivității. Pe plan extern, prin participarea neșovăelnică la acțiunea comună a Bisericilor Ortodoxe, de a redăptă conștiința creștinilor de pretutindeni și a înregimenta pe toți în frontul cel mare al doritorilor și luptătorilor pentru pace și pentru interzicerea întrebuintării armelor inumane de distrugere în masă.

Străduințele hotărâte pentru mai bine ale Înalt Prea Sfințitului Patriarh au început de acum să dea roade. Clerul Bisericii noastre ortodoxe, în urma celor două luni petrecute la cursurile de îndrumare misionară și socială se trezește la adevărata lui misiune. El iese din pasivitatea în care-l ținea felul cum își înțelegea până acum misiunea, ca să se avânte cu curaj pe drumul schițat de Arhipăstorul lui, atât în cadrul vieții bisericești propriu-zise, cât și în acela din afară, ca membrii în comitetele de luptă pentru pace. Deosebirea dintre starea din trecut și cea din timpul de față, se traduce în inimile tuturor, printr'o dragoste din ce în ce mai adâncă și printr'o încredere din ce în ce mai hotărâtă în Conducătorul lor spiritual. Comuniunea dintre credincioși, cler și ierarh, îmbracă din ce în ce mai mult adevăratul ei caracter creștin. Astăzi clericul, chiar din cel mai îndepărtat sat știe că ochiul Arhipăstorului său este în toată clipa treaz și că veghiază asupra lui, lăudându-l pentru cele bune și muștrându-l pentru cele rele. Timpurile de altă dată, când nici cel bun nu era răsplătit cu bine, nici cel rău nu era muștrat și pedepsit, au trecut pentru totdeauna. Și ochiul acesta, veșnic treaz al Arhipăstorului, departe de a incomoda pe cineva, îl incită la o activitate din ce în ce mai vie, și la o dragoste din ce în ce mai mare față de ierarhul său.

Așa se face că în ziua de 22 Februarie a. c., la slujba care s'a săvârșit cu ocazia aniversării zilei de naștere a Înalt Prea Sfințitului Patriarh

Justinian, mulțimea clericilor care a luat parte a venit cu dispoziția sinceră de a aduce Întâistătorului lor omagiul celei mai desăvârșite dragoste și celui mai fără de rezervă devotament.

P. C. Părinte Consilier Arhiepiscopal, Vasile Ștefan, a vorbit celor ce au participat la această slujbă, tocmai despre misiunea clerului ortodox. Cuvântarea Prea Cucerniciei Sale, fiind o expresiune a ceea ce voiește Inalt Prea Sfințitul Patriarh să facă din clerul Bisericii Ortodoxe Române, a fost cel mai potrivit omagiu adus Inaltului sărbătorit.

După săvârșirea Doxologiei, toți cei care au participat la slujbă, au trecut în sala Palatului Patriarhal, unde P. S. Episcop Antim Târgovlșteanu, Vicar Patriarhal, a prezentat Inalt Prea Sfințitului Patriarh felicitări și urări de bine din partea tuturor funcționarilor Instituțiilor Patriarhale și din partea clerului.

Plăcut impresinat de această manifestare spontană de dragoste din partea clerului, Inalt Prea Sfințitul Patriarh a mulțumit tuturor celor de față și i-a asigurat la rândul său, de dragostea părintească ce le-o poartă, împărtășindu-le patriarhicești binecuvântări.

P. C. Preot Alexandru Ionescu, Vicar Arhiepiscopal, a prezentat apoi Inalt Prea Sfințitului Patriarh pe fiecare în parte din cei ce au fost de față, după care Inalt Prea Sfințitul Patriarh s'a întreținut timp îndelungat cu mulți dintre preoții prezenți, interesându-se în de aproape de mersul activității pastorale pe teren.

Sărbătorirea pe care colaboratorii Inalt Prea Sfințitului Patriarh, profesorii Institutului Teologic Universitar din București, și clerul Capitalei, au făcut-o cu ocazia aniversării zilei de naștere a Întâistătorului Bisericii Ortodoxe Române — a fost un prilej minunat pentru încredințarea Inalt Prea Sfinției Sale, că strădaniile neobosite pe care le depune și sămânța cuvântului de îndrumare, pe care, fără de răgaz, îl propovăduiește, au prins rădăcini adânci în inimile clerului sfintelor noastre altare.

Urmând sfaturile Sf. Ignatie, Purtătorul de Dumnezeu, pe care acesta le dădea Smirnenilor, către sfârșitul secolului întâi: «Este bine să știe cineva de Dumnezeu și de episcop. Cel ce cinstește pe episcop este cinstit de Dumnezeu»¹⁾, preoțimea ortodoxă română, prin clerul Capitalei, a dat de data aceasta o dovadă în plus că voiește să fie cinstită de Dumnezeu. Alături de Întâistătorul ei, în orice acțiune menită să ducă la îndeplinirea misiunii Bisericii Mântuitorului Iisus Hristos pe pământ, ea cântă din tot sufletul: «Pre Stăpânul, Patriarhul nostru Justinian, Doamne, îl păzește, întru mulți ani!

Pr. Dr. Olimp N. Căciulă

1. Ignatii Epistula ad Smyrnaeos IX, 1 Patrum Apostolicorum Opera, editio sexta minor, Lipsiae, 1920, pag. 109.

SĂRBĂTORIREA PREA FERICITULUI ALEXEI PATRIARHUL MOSCOVEI ȘI A TOATĂ RUSIA

La 25 Februarie, în fiecare an, odată cu sărbătoarea Sf. Alexei, ale cărui moaște se găsesc în biserica «Arătarea Domnului» din Moscova, Biserica Ortodoxă Rusă cinstește cu solemnități deosebite pe Întâistătătorul ei, pe Inalt Prea Sfințitul și Prea Fericitul Patriarh Alexei, care în această zi își sărbătorește ziua numelui.

În anul acesta însă, sărbătoarea patronimică a Inalt Prea Sfințitului Patriarh Alexei a înmănunchiat și alte două evenimente istorice: 75 ani dela nașterea Inalt Prea Sfinției Sale și 50 ani de activitate desfășurată de Prea Fericirea Sa în slujba Sf. Biserici, la care am putea adăuga și 7 ani de patriarhat, în timpul căruia Biserica Ortodoxă Rusă a cunoscut realizări de importanță epocală, mai ales în reluarea legăturilor cu Bisericile Ortodoxe surori și în cadrul luptei pentru pace.

Întâistătătorul Bisericii Ortodoxe Ruse, cu toate că în viață a trecut prin momente destul de grele, ca acelea din timpul împresurării Leningradului, este mereu plin de vigoare și înțelepciune, iar înțelepciunea cu care conduce destinele Bisericii Ruse îl impun în fața întregii Ortodoxii ca pe una din figurile cele mai luminoase și ca pe Ierarhul providențial de care creștinătatea ortodoxă rusă avea nevoie în epoca aceasta de nouă și temeinică așezare a lumii.

Ținând seama de faptul că Inalt Prea Sfințitul Alexei este un prieten bine cunoscut al Bisericii și poporului nostru, la sărbătorirea Inalt Prea Sfințitului Alexei s'a asociat și Biserica Ortodoxă Română, în frunte cu Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian. Insemnăm aci o parte din manifestările festive ale Bisericii noastre, în legătură cu sărbătorirea Inalt Prea Fericitului Alexei.

Mai întâi, Duminică 24 Februarie a.c., la privegherea ce s'a făcut în biserica Ortodoxă Rusă din Capitala noastră, a participat o delegație dintre preoții care urmează cursurile de îndrumare socială și misionară, în frunte cu Prea Sfințitul Theoctist, Rectorul Institutului Teologic de grad universitar din București și Vicar Patriarhal.

Apoi, a doua zi, după săvârșirea Sf. Liturghii, în paraclisul Institutului Teologic, s'a oficiat un Te-Deum și s'au făcut rugăciuni pentru sănătatea Inalt Prea Fericitului Alexei, și pentru prosperitatea Bisericii Ortodoxe Ruse.

După amiază, la ora 17, în prezența Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, a D-lui Vasile Pogăceanu, Ministrul Cultelor, a D-lui Anatolie Smirnov, Consul General dela Ambasada Sovietică, a Prea Sfințitului Vasken Balgian, Episcopul Bisericii Armene, a P.C. Pr. Savel Statov,

Superiorul Bisericii Ortodoxe Ruse din Capitala noastră, a Prea Sfințitului Episcop Antim Târgovișteanul, Vicar Patriarhal, a Prea Sfințitului Episcop Theoctist Botoșăneanu, Rectorul Institutului Teologic, a PP. CC. Consilieri Patriarhali, a P.C. Vicar Alexandru Ionescu și a PP. CC. Consilieri ai Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, a Protoiereilor Capitalei, a Corpului didactic al Institutului Teologic, a preoților cursiști, a studenților și a unui însemnat număr de credincioși din Capitală, s'a desfășurat un program festiv, special alcătuit pentru sărbătorirea Inaltului Conducător al Bisericii Ortodoxe Ruse.

În cadrul acestui program, Prea Sfințitul Episcop Antim Târgovișteanu, într'o expunere de înaltă ținută academică și cu un bogat material informativ, a rostit conferința intitulată «Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei al Moscovei în slujba Ortodoxiei ecumenice și a păcii». Pentru a fi cunoscut de toți cititorii noștri cuprinsul acestei documentate conferințe, se publică în întregime în revista noastră.

Imediat după conferință s'a citit următoarea telegramă, care a fost trimisă Inalt Prea Fericitului Alexei cu prilejul acestei zile:

PREA FERICITULUI PATRIARH ALEXEI

«Astăzi 25 Februarie, înălțând rugăciuni către Dumnezeu și sărbătorind la Institutul Teologic din București, în cadrul unui program special, ziua numelui, aniversarea a 75 ani dela naștere și 50 ani de activitate de când slujiți Bisericii lui Hristos, în numele Nostru, al Sfântului Sinod și al credincioșilor Bisericii Ortodoxe Române, vă transmitem cele mai calde urări de sănătate și fericire.

Bunul Dumnezeu să vă dăruiască ani mulți ca să păstoriți în pace și să vă puteți bucura de roadele muncii ce ați depus pentru prosperitatea Bisericii Ortodoxe Ruse și pentru întărirea relațiilor de prietenie și colaborare între Bisericile noastre surori, în lupta comună pentru pace».

† JUSTINIAN

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Tot cu prilejul acestei festivități, în fața întregii asistențe s'au rulat și filmele: Alegerea și intronizarea Inalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului Alexei, Patriarhul Moscovei și a toată Rusia și Conferința Intâistătătorilor Bisericilor Ortodoxe dela Moscova, din vara anului 1948.

Intr'o atmosferă de caldă însuflețire și de adâncă simpatie pentru sărbătorit, festivitatea a luat sfârșit cu Imnul Patriarhal, cântat de toți participanții.

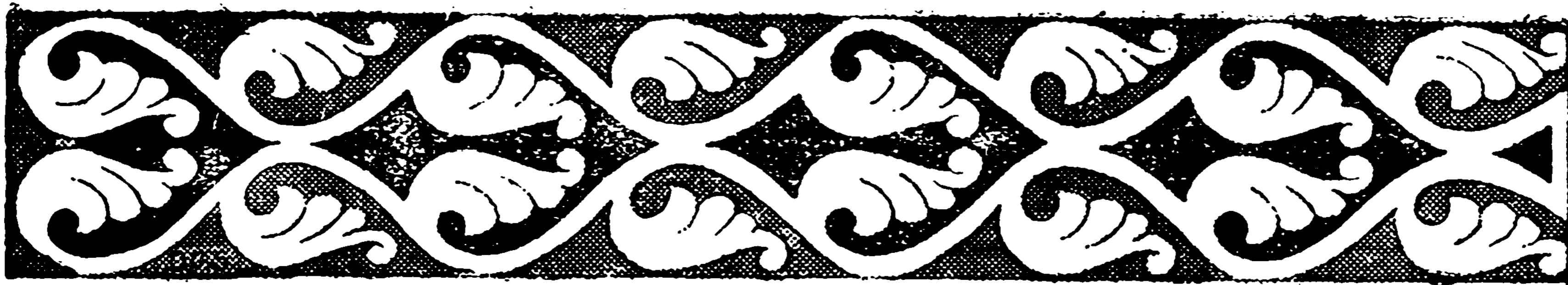
După primirea telegramei de felicitare, I.P.S. Patriarh Alexei a mulțumit I.P.S. Patriarh Justinian prin următoarea telegramă:

Sanctității Sale

PATRIARHULUI JUSTINIAN

Mișcat de atenția Sanctității Voastre, mulțumesc din suflet Sanctității Voastre, membrilor Sfântului Sinod și prea iubiților credincioși ai Bisericii Ortodoxe Române pentru rugăciunile și urările de bine.

† ALEXEI
Patriarh

K A L I S T R A T

PATRIARHUL - KATOLICOS AL GRUZIEI

Pe malul apei Kura, în țara Gruzinilor — vechiul Ivir... Țara în care uimirile noastre se întetesc, murmurul adormit al cunoașterii, din cărți și auzite, se deșteaptă, cele de față se sbat între îngânarea cu cele scurse în timp. Țară în care de trei zile încercăm să deslușim pașii unei istorii tragice și sbuciumul poporului care o mie de ani n'a părăsit sabia. Trecutul ei este uriaș și în noaptea lui dibuim urme de viteji și mucenici. Poartă a popoarelor, deschisă către două mări și către două continente, pământul Gruziei a fost frământat de timpuriu și, din amestecuri și zdrobiri a născut ființa unui neam, în care s'au stâmpărat atâtea moșteniri și s'au topit lumini mai vechi cu tinderi către veacul înnoirilor de-acum.

Acum, țara Gruzinilor s'a liniștit. Slujim astăzi, anul Domnului 1948 — luna lui Iulie 30, în catedrala «Sionului», pe malul apei Kura, sub văpaia Tbilisului despădurit. O pădurice de pomi îmbracă marea curte a catedralei. Sub umbra pomilor, veșnic verzi, lespezi de marmoră albă. Sub ele, ierarhi și slujitori sfințiți odihnesc în pace. Păduricea a fost sădită de mâinile Patriarhului Kalistrat, pe când era un simplu preot. Nălbit de lupte și furtuni, acum se bucură de roadele mâinilor sale tinere și ochii lui cei vii se satură de verde crud, din foișorul reședinței Sanctității Sale.

L-am întâlnit la Moscova, la praznicul celor 500 ani dela autocefalia Bisericii Ruse și Consfătuirea Bisericilor Ortodoxe din lumea întreagă. De acolo, am venit în țara și la Patriarhia lui cu solii noștri și cu alți soli bisericești: ruși, bulgari, albanezi, arabi, polonezi, cehoslovaci și alții.

«Bătrân, de statură mijlocie, frumos, reprezintă tipul clasic gruzian, cu trăsături regulate, nasul ușor acvilin, ochii puțin migdalați. Barba sa, albă ca zăpada și părul la fel, încadrează o figură blajină și un chip ca de copil. Mișcările moi sunt însuflețite uneori de tresăriri vii, care se revarsă apoi în zâmbete pe sub mustățile lui groase și în luminișurile ochilor pe jumătate închise. Glasu-i potolit, însoțește gesturile sale abia perceptibile» — așa îl zugrăvește tânărul secretar al delegației române. Slujește cald, cu tremurări în limba lui gruzină — melodioasă, dar străină la auzire. Rasa neagră și culionul vechilor călugări, cu serafimi pe aripi și cruce pe frunte — toate din perle și rubine, lasă fața lui ca o pată de lumină pe o înserare de vară. Prietenos cu oaspeții și iubitor al tinereții, se minunează și nu se mai satură de tânărul nostru Patriarh, Părintele Justinian al României. Blând cu credincioșii, poporul îl numește

«Bunic; preoții îi zic: «Sfinte» sau «Vlădică», ca unui simplu Episcop; rareori, «Sanctitatea Voastră».

La nevoie însă, și în grele împrejurări, Patriarhul Kalistrat este un adevărat «Tamada»; un vechiu și neînduplecat șef gruzin. Pedagogii dela Școala Duhovnicească din Kutaisc îl numeau «neastâmpărat», iar profe-

† Kalistrat
Patriarhul Katolicos al Gruziei

sorii Seminarului Teologic din Tbilisi ziceau despre tânărul lor student: «Pe Kalistrat Tințandze nu poți să-l piepteni cu niciun pieptene». Încă din vremea uceniciei, la Academia din Kiev, numele lui este amestecat în lupte progresiste, debateri științifice în ziarele și revistele timpului. Mai apoi face parte din societăți, sfaturi orășenești și nenumărate comisiuni. Este, în 1905, purtătorul de cuvânt al restatornicirii autocefaliei Bise-

ricii din Gruzia, plinită abia în 1917. Din mila lui Dumnezeu, preotul Kalistrat — devenit văduv — ajunge Mitropolit și locțiitor de Patriarh al Gruziei, în 1925. Cărmăciul deplin, Patriarhul Kalistrat se unește în rugăciuni euharistice cu solul Patriarhului Serghie al Rusiei, în 1943; iar în 1945 ia parte la Sinodul local al Bisericii Ruse, ca oaspe de onoare. Pentru un timp, devine «Bunicul», de care vorbește poporul, ocupându-se cu orânduirea lăuntrică a Bisericii sale, după rostul și însemnătatea pe care o avea în urma autocefaliei.

Dar numai pentru un timp. Al doilea război mondial își întinsese aripile până în marginea Caucazului. Peste creștetul acestui lanț, cotropitorii năzuiau către Gruzia, îmbrăcată cu măslini și livezi de lămâi. Pe malul Mării Negre, Tuapse era ocupat. Intre el și Soci, o limbă de pământ. Pământul patriei, direct amenințat. Bunicul se aprinde și el. Niciodată, spune un biograf al său, nu s'au auzit cuvântări mai înflăcărâte, uimitoare prin puterea lor combativă, ca ale Patriarhului Kalistrat. La îndemnul său, darurile pentru ostași și pentru familiile lor curg ca un râu nesecat. La vestea biruinței, Patriarhul a plâns ca un copil.

Altădată, el a spus: «Pacea și munca — iată temelile vieții». Este rezumatul altei lupte. Din acest crez a purces strădania lui pentru apărarea și întărirea păcii. Și de aceea pe toate actele mari ale Bisericii Ortodoxe se află semnătura sa: pe «Apelul către creștinii din toată lumea», însoțit de Consfătuirea dela Moscova și investit de Căpitanii delegațiilor la 17 Iulie 1946; pe mesagiul din 5 August 1950, lansat la Tbilisi de Patriarhii Rusiei, Georgiei și Armeniei; pe orice chemare a Bisericii locale.

Implinise de curând 85 de ani. Mereu vioi și sprinten, se simțea înrămat în furtunoasa istorie a țării sale și se bucura de hărăzirea oamenilor cu viață lungă, vestită la Gruzini. Protopresbiterul său îi raporta că merge pe 93 de ani și că se simte puțin cam obosit.

— Nu-i nimic, nu-i nimic! încă mai trebuiesc capetele și mâinile noastre, răspunse dârzul Patriarh.

Citind acestea, mi-am adus aminte de masa lui de cărți, de lucrul său neconținut, de drumul dus și întors între Tbilisi și Moscova — aproape 6000 de km. — de făgăduința venirii în țara noastră, unde a păstorit Antim cel din Ivir și a zămislit cu mâinile lui cărți cu litere gruzine și slove chirilice, săpături în lemn, psaltichii și predici neajunse. Și m'am minunat de acest arbore al Sfintei Nina, cu rădăcinile într'un veac și vârful în alt veac.

Zilele trecute, a sosit vestea că Patriarhul a murit. Domnul Domn Kalistrat al Gruziei întregi a isprăvit «alergarea». S'a adăugat ierarhilor din păduricea bisericii «Sion», sădită de mâna lui pe malul apei Kura. S'a adăugat la temelia Patriarhiei restatornică de el în Orientul atât de sbuciumat. S'a adăugat așezământului păcii, pe care cu poftă a dorit-o.

Și credem că și «lupta» cu bine a săvârșit în fața înfricoșatei In-
trebări.

† FIRMILIAN
Mitropolitul Olteniei

LA MOARTEA PREA FERICITULUI KALISTRAT PATRIARHUL KATOLICOS AL GRUZIEI

În ziua de 7 Februarie a.c., Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Melhisedec, locșitorul scaunului de Katolicos din Georgia, a trimis Inalt Prea Sfințitul Justinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, următoarea telegramă:

„La 3 Februarie cor., a încetat din viață Sanctitatea Sa, Prea Fericitul Katolkos, Patriarh al Intregel Gruzii, Kalistrat.

Locșitorul scaunului Katolicosatului, Mitropolit Melhisedek“.

Intrucât figura distinsului Ierarh, care trecuse de vârsta de 85 de ani, a imprimat în inima Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian alese prețuri și frumoase amintiri din întâlnirile ce au avut loc la Moscova între Întâistătorii Bisericilor surori Ortodoxe, la această tristă veste, conducătorul Bisericii Ortodoxe Române a expediat următoarea telegramă:

«Adânc impresionat de vestea morții Prea Fericitului Katolicos Kalistrat, Patriarhul a toată Gruzia, de care ne leagă sentimente de călduroasă prietenie, în numele Nostru, al Sfântului Sinod și al drept-credincioșilor fii ai Bisericii Ortodoxe Române, exprimăm cele mai sincere condoleanțe pentru marea pierdere pe care o încearcă Biserica Georgiei.

Rugăm din toată inima pe Bunul Dumnezeu să odihnească în pace sufletul său atât de mult prețuit de Noi și de credincioșii Bisericii noastre și să hărăzească Bisericii surori un vrednic succesori».

† JUSTINIAN

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Apoi Sanctitatea Sa, Patriarhul Justinian, a dispus ca în ziua de 18 Februarie a.c. să se săvârșească, în paraclisul Institutului Teologic de grad universitar din București, rugăciuni de pomenire pentru sufletul Prea Fericitului Katolicos Kalistrat.

În aceeași zi, după Sf. Liturghie, în prezența Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, care era însoțit de cei doi Vicari Patriarhali, de Consilierii Patriarhali și de Vicarul și Consilierii Arhiepiscopiei Bucureștilor, de față fiind și Profesorii Institutului Teologic, cei peste 300 preoți cursiști din seria XII-a, studenții teologi și un important număr de credincioși, s'a oficiat de către un sobor de preoți, în frunte cu Prea Sfințitul Episcop Antim Târgovișteanul, un parastas, după care a urmat o mișcătoare cuvântare rostită de Prea Sfințitul Episcop Theoctist, Rectorul Institutului Teologic din București, cuvântare pe care o redăm aci:

Prea Fericirea Voastră,
Prea Sfințite,
Prea Cucernici și Domnilor Profesori,
Cucernici Părinți Cursiști și
Dragi Studenți,

Trecerea la cele veșnice a Prea Fericitului Kalistrat, Patriarhul Katolicos a toată Gruzia, ne-a uimit și ne-a îndurerat pe cei ce l-am cunoscut. Telegrama trimisă din Tbilisi, către I.P.S. Patriarh Justinian precizează că: «In ziua de 3 Februarie a.c. a adormit întru Domnrul», Întâistătătorul Bisericii Ortodoxe Gruzine, părintele și duhovnicul clerului și credincioșilor din Iviria.

Domnul a binevoit a-l chema la Sine (la încheierea celui de al 86-lea an al vieții sale), iubit de ai săi și mai ales de păstoriți, prețuit de întreaga Ortodoxie și de conducerea Patriei sale, dorit de cei de departe și îndrăgit de toți. S'a stins ca o făclie împăcat cu Dumnezeu, cu Biserica, cu oamenii, cu sine însuși.

Ninsoarea anilor, care au depășit de mult limita arătată de Psalmist, ca și truda și grija lor, ar îndreptăți pe cine nu l-a cunoscut să-și închipuie că cel ce a ajuns la o astfel de vârstă nu poate fi decât un chinuit, iar povara aceasta nu-i aduce decât «osteneală și durere».

«Oricine s'ar lăsa ispitit să creadă, deci, că la o așa limită a vieții, nimic nu-l mai poate atrage, niciun simțământ nou nu mai poate să miște o inimă ce a strecurat firul vieții 86 de ani!...

S'ar crede că însăși viața, cu toate chemările ei, nu mai însemnează ceva, și că omul privind înapoi, pe calea parcursă, vede câte morminte a lăsat în urmă și-l apasă tot mai mult singurătatea» («Jurnalul Patriarhiei Moscovei» Nr. 4/951, pag. 22).

Cine l-a cunoscut pe Prea Fericitul Kalistrat — Patriarhul a toată Gruzia — și încă în urma unor călătorii lungi — dela Tbilisi la Moscova, o cale de circa 2.800 km. — știe că nimic din cele de mai sus nu se potriveau pentru el, deși fusese sărbătorit la împlinirea vârstei de 85 ani.

Încărcat cu povara atâtor ani, dar și cu experiența și cu înțelepciunea lor, radiind numai bunătate și sfințenie, figura acestui mare Ierarh al Ortodoxiei — cu adevărat neobișnuită — îți trezea în minte pericopele biblice, care descriu pe Patriarhi și pe Prooroci, binecuvântând și povățuind popoarele către Dumnezeu.

Cu înfățișarea sa ca dintr'o altă lume, frumoasă și împodobită ca țara în care s'a născut; cu mișcări domoale, cu trupul său puțin aplecat înainte, de statură mijlocie, cu pletele, barba și sprincenele albe ca zăpada, frumos îngrijite, ce încadrau o față vioaie și proaspătă, și cu ochii veșnic întredeschiși, cu priviri blânde și zâmbete dese, vedea și observa totul, prindea sensul oricărei probleme și intervenea cu o sprinteneală neobișnuită cu glasul său pe jumătate stins, însoțit de gesturi discrete și cu adâncime în cugetare, încât oricine putea descifra din acestea sufletul său mare, inima sa caldă pentru Ortodoxie și popor, zestrea sa toată de mare și adevărat ierarh al Bisericii și de zelos apostol al Domnului nostru Iisus Hristos.

În toate împrejurările găsea o vorbă nimerită, un cuvânt plin de tâlc oriental, ori o zicală plină de înțelepciune bătrânească. Prin toată

bogăția sa de istorisiri, întâmplări și de exemple, câte numai la o asemenea vârstă se pot aduna, el contribuia în toată clipa la zidirea și pregătirea unei atmosfere de voieșie și frățietate.

Așa l-au cunoscut toate delegațiile ortodoxe venite la mărețul sobor dela Moscova, în vara anului 1948. Cu acest prilej I.P.S. Patriarh Justinian a legat o atât de strânsă prietenie cu acest Prea Fericit Părinte al Bisericii Ortodoxe Gruzine, încât toată delegația noastră a dus pe buze și în inimi chipul său de sfânt și de tată, făcându-l cunoscut și celor ce nu l-au văzut și nu l-au cunoscut.

Cu aceeași vioiciune, cu același sfânt avânt și aceeași trezvie neîmpuținată, cu lacrimi de bucuria revederii a îmbrățișat frățeste pe Inalt Prea Șfințitul nostru Patriarh Justinian și în vara anul 1951, cu o iubire a tatălui față de copilul său — pentru care ilustrul defunct mărturisea și arăta o mare dragoste și o încredere desăvârșită pentru înțelepciunea și competența de care a dat dovadă la toate întâlnirile interortodoxe cel mai tânăr Patriarh al Ortodoxiei. În cele 10 zile petrecute împreună, în Iulie trecut, nu era nicio împrejurare, în care să nu vezi împreună pe cei doi Patriarhi — din două țări atât de asemănătoare și călite deopotrivă într'o istorie tot așa de sbuciumată; amândoi, pe care nu-i despărțeau decât cei aproape 40 ani, într'o simțire, sprijinindu-se reciproc înțelepciunea bătrâneții cu vigoarea tinereții.

Așa a atras dragostea și respectul tuturor celor ce l-au cunoscut pe acest neobosit slujitor al Bisericii lui Hristos și care n'a cunoscut nimic mai scump decât slujirea lui Dumnezeu și a credincioșilor.

*

Născut în anul 1866, Kalistrat Tințadze, după familia sa, și deabia intrat în școala duhovnicească din Kutaisk, minunează pe învățătorii săi prin agerimea cu care se înfățișa la lecții. De copil arăta însușiri alese și un caracter hotărât de muncă și cinste și încă de pe atunci manifesta o mare dragoste pentru Biserică. Cu această zestre sufletească intră el în Seminarul din Tbilisi, unde în scurtă vreme atrage luarea aminte a tuturor profesorilor asupra sa, care-l prețuesc și-l ajută să-și îmbogățească cunoștințele.

Terminând Seminarul ca premiant, loc ce l-a avut în fiecare an, tânărul Tințadze se înscrie la celebra Academie Teologică din Kiev, unde deasemenea se distinge ca un element strălucit, și cu succes obține titlul de candidat în teologie, distins cu Crucea Academică.

Cu o temeinică cultură teologică, înzestrat cu multe calități fizice și morale, încă de pe băncile Academiei își completează cunoștințele cu toată literatura vremii sale. Studiază literatura clasică rusă și cercetează îndeaproape istoria, cultura și arta Gruziei. Incât el apare chiar de pe atunci ca un teolog orientat în toate problemele.

Incă din anul 1893 se făcuse cunoscut prin interesante articole publicate în reviste și ziare, privitoare la problemele cele mai variate, cele mai actuale și care-și cereau o rezolvare neîntârziată.

Cu prilejul transportării osemintelor unui mare poet național al Gruziei — N. Baratșvili¹⁾ — Kalistrat Tințadze ține o frumoasă cuvântare,

1. Înormântat lângă biserica J. David, așezată la jumătatea muntelui din fața orașului Tbilisi, unde sunt îngropați mulți poeți, literați și filosofi gruzini.

publicată în revista «Kvali» și care a avut un mare răsunset în rândurile intelectualității gruzine.

De aceea, hirotonia sa întru preot în anul 1893 a stârnit îndreptățite bucurii în toată Biserica Gruziei, iar activitatea sa rodnică în calitate de paroh al bisericii Sf. Gheorghe, Kvașveski²⁾, ca și la biserica Sion — a atras nu numai prețuirea ierarhiei, ci și încrederea desăvârșită a credincioșilor, care au văzut în el un adevărat gospodar și păstor de suflete.

În activitatea sa de paroh, Părintele Kalistrat a îmbrățișat tot ceea ce credea că sporește prestigiul Bisericii și țării sale. Astfel, în 1905 el pune, cu toată competența, problema autocefaliei Bisericii Gruzine, care-i fusese ridicată prin abuzurile țarilor și pe care deabia după Marea Revoluție din Octombrie a dobândit-o.

În plină strădanie rodnică pe toate tărâmurile vieții, ca păstor înțelept și harnic, ca duhovnic și părinte sufletesc al enoriașilor săi, pe care îi apăra în fața exploatării nemiloase a stăpânirii țariste și le înțelegea năzuințele, după o viață tihnită și fericită, Părintele Kalistrat, el însuși tată trupesc a unei numeroase familii, înconjurat de dragostea acesteia ca și de a familiei sale duhovnicești, suferă o grea încercare prin pierderea soției sale.

Și astfel în anul 1925 intră în monahism; este ales Episcop și în aceeași zi ridicat la rangul de Mitropolit, iar fiindcă Biserica se afla fără cârmaci, devine îndată locțiitor al scaunului Patriarhal, în care calitate păstorește până în anul 1932, când e ales Patriarh-Katholicos a toată Gruzia.

De atunci și până în zilele noastre, Patriarhul Kalistrat, aprins de focul sacru al Evangheliei, a păstorit cu multă înțelepciune Biserica Ortodoxă Gruzină. Nu și-a împuținat niciodată și pentru nimic prospețimea gândirii sale. Sub păstoria sa, Biserica Ortodoxă Gruzină și-a recăpătat prestigiul său de odinioară, reluând vechile legături de frățietate cu toate Bisericile Ortodoxe. A fost un vajnic luptător împotriva imperialismului papal și lupta pentru regruparea Ortodoxiei... «Puterea noastră, spunea Patriarhul Kalistrat la Conferința dela Moscova, puterea noastră, a Ortodoxiei, este în mare măsură determinată de cunoașterea, unitatea și înțelegerea deplină dintre Capii Bisericii Ortodoxe³⁾».

Suflet cu adevărat de păstor și Întâistătător al Bisericii lui Hristos, dealungul celor 27 ani de patriarhat, n'a încetat a munci pentru Biserica și credincioșii ei.

În timpul marelui război de apărare a Patriei a avut un mare rol în încurajarea credincioșilor săi, prin predici și pastorale, sprijinindu-le bărbăția spre a răpune dușmanul care invadase Patria. El socotea fascismul ca un pericol mondial, împotriva căruia trebuie dusă lupta până la victorie.

Atitudinea dârză împotriva războiului și a ațâțătorilor lui n'a întârziat să se vadă la toate conferințele păcii din Uniunea Sovietică și din Gruzia. Apelurile Patriarhilor și Întâistătătorilor Bisericilor Ortodoxe Autocefale îndreptate către creștinii din întreaga lume, totdeauna la loc de frunte erau semnate și de «smeritul Kalistrat, Patriarhul-Katholicos al

2. E zidită de Patriarhul Kalistrat între anii 1905-1910, pe locul vechei biserici ruinate.

3. Ovidiu Marina, «30 de zile în U.R.S.S.», București, 1949, p. 297.

întregii Gruzii». Nenumărate pastorale și cuvântări lămureau credincioșilor semnificația războiului și-i îndemneau să apere pacea.

Situația sa înaltă de cârmaci suprem al unei Biserici nu l-a împiedecat totuși să se arate și să se poarte cu credincioșii ca un adevărat părinte. Zestrea sa sufletească aleasă, ca și poziția sa în Biserică, contrastau cu o modestie dusă până la limita desăvârșirii. O modestie care apropia, atrăgea atenția și făcea ca orice suflet să se deschidă în fața sa; o modestie impresionantă care cucerea, o modestie înăscută și devenită temelie caracterului său.

Blând, modest, natural, cu o minte ageră și orizont larg, el inspira numai bucurie, nădejde și dragoste de viață, de muncă, de realizare a tot ceea ce este bun și frumos. Nu putea rămâne neînduplecat în fața unei suferințe, fără îndurare pentru cel slab. În același timp sufletul său «împărtășea bucuria la vederea unui copil, a unui om bun, a unei fapte bune, trăia bucuria unui răsărit de soare, a unei zile senine, a munților acoperiți de zăpadă, a pajștilor înflorite, a unei melodii frumoase» («Jurnalul Patriarhiei Moscovei» Nr. 4, p. 22).

Aceste însușiri l-au făcut să se bucure de o mare popularitate între credincioșii săi, care-l iubeau, îl venerau și îl înconjurau permanent cu căldură și nețărmurită dragoste. Când era plecat dela reședință, ei îl așteptau cu nerăbdare, ca pe un tată, iar când îl întâmpinau, sau îl întâlneau pe calea bisericii, toți se adunau, tineri și bătrâni. De tânăr preot el știa că un păstor sufletește, în toată purtarea sa, trebuie să aibă de model pe Domnul, dacă vrea să cucerească sufletele oamenilor. Așa că nu-i de mirare răspunsul, plin de înțelepciune, dat când cineva a găsit ca extrem de obositor să stea de vorbă cu fiecare.

— «Cum să nu primesc pe acela care are nevoie de mine? Acest lucru, nici omeneste nu este posibil. Eu sunt slujitorul altarului. Datoria și chemarea mea este de a ține inima deschisă pentru toți cei care au trebuință de ea».

*

De aceea, la îndolierea Sfintei Biserici Ortodoxe Gruzine, la mâhnirea clerului și credincioșilor ei, ne alăturăm și noi și împărtășim laolaltă durerea lor. Odată cu ei, și noi am pierdut un mare și nedesmintit prieten și admirator al Bisericii și credincioșilor noștri, un Ierarh de seamă, un păstor, părinte și duhovnic adevărat și un rugător și luptător cu toată ființa sa pentru instaurarea păcii în lume.

Aducându-i acest smerit prinos de recunoștință, cu rugăciuni către Dumnezeu, în aceste zile când sufletul său a mers către Domnul, iar trupul său cel împodobit cu bun chip s'a dus acolo de unde și-a luat ființa până la obșteasca înviere, ne călătorim cu mintea până departe, spre Răsărit, în acea frumoasă țară și împreună cu acel minunat popor, ne plecăm genunchii inimilor în fața mormântului său, rostind împreună cu Sf. Apostol Pavel: «Lupta cea bună te-ai luptat, alergarea ai săvârșit, credința ai păzit, de-acum cununa cea nevestejită te așteaptă, pe care Domnul ți-o va dărui-o» (Tim. IV, 7, 8), iar chipul tău cel sufletește ne va aminti totdeauna să-ți cântăm: «veșnica pomenire».

*

Intr'un cerc mai restrâns, în Cancelaria Institutului Teologic, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a descris foarte impresionant figura cu adevărat patriarhală a Katolicosului Kalistrat, povestind o mulțime de amintiri plăcute din întâlnirile pe care le-a avut cu răposatul la Moscova.

Prin trecerea la Domnul a Prea Fericitului Katolicos Kalistrat, Patriarhul Georgiei, Biserica Ortodoxă Română pierde un bun prieten, iar omenirea un valoros colaborator în lupta ei pentru menținerea păcii.

Nu ne îndoim însă că Pronia Divină va trimite la conducerea Bisericii Gruzine un vrednic urmaș, pentru ridicarea ei spre culmi tot mai înalte, pentru ca să ducă mai departe și legăturile bune prietenii dintre ea și Biserica Ortodoxă Română, care nu va uita niciodată că din Georgia, acum două secole și jumătate, s'a ridicat la conducerea ei vestitul Mitropolit Antim Ivireanul.

Consilier

CONVOCARA UNEI CONFERINȚE A TUTUROR BISERICILOR ȘI GRUPĂRILOR RELIGIOASE DIN U. R. S. S. PENTRU APĂRAREA PĂCII

Prea Fericitul Patriarh Alexei al Moscovei și al întregii Rusii „însuflețit de dorința de a spori strădania Bisericilor și a Asociațiilor religioase din Uniunea Sovietică, pentru asigurarea păcii mondiale“, a propus tuturor Bisericilor și Asociațiilor religioase din U. R. S. S. să examineze în comun măsurile în vederea apărării păcii. Acest Apel al Prea Fericitului Patriarh Alexei a fost sprijinit în întregime de Biserica ortodoxă georgiană, Biserica armeană, Biserica romano-catolică, Biserica evanghelică-luterană, Consiliul unional al creștinilor evanghelici-bapțiști, Consiliul unional al adventiștilor de ziua a șaptea, Biserica reformată, Biserica de rit vechiu a acordului dela Bialokrinita, Biserica de rit vechiu boglopopovți, Biserica de rit vechiu bespopovți, Biserica metodistă, comunitățile molokane, Consiliul eclesiastic al musulmanilor din partea europeană a U. R. S. S. și Siberia, Consiliul eclesiastic al musulmanilor din Asia Centrală și Kazahstan, Consiliul eclesiastic al mahomedanilor din Transcaucazia, Consiliul eclesiastic al mahomedanilor din partea de Nord a Caucazului, comunitățile religioase evreești și Consiliul eclesiastic al budiștilor din U. R. S. S.

În legătură cu aceasta, în prima jumătate a lunii Mai a. c. va avea loc la Moscova o conferință a tuturor Bisericilor și asociațiilor religioase din U.R.S.S. consacrată problemei apărării păcii mondiale. În cadrul acestei conferințe se va asculta și examina raportul intitulat: „Biserica alături de popor în lupta pentru pace“.

La această conferință au fost invitați și căpetenii ale Bisericilor străine.

VIZITA

ÎN FAȘTĂTORULUI BISERICII ORTODOXE DIN ALBANIA ÎN ȚARA NOASTRĂ

La jumătatea lunii Decembrie a. c., a sosit în țara noastră, venind dela Praga, unde a luat parte la serbările pentru proclamarea autocefaliei Bisericii Ortodoxe din Cehoslovacia, delegația Bisericii Ortodoxe albaneze, condusă de I.P.S. Arhiepiscop Paisie și care, în drum spre Patrie, a poposit mai multe zile în București, fiind oaspeții Prea Fericitului Patriarh Justinian.

A fost un bun prilej pentru reprezentanții Bisericii surori din Albania, să cunoască lucrarea pastorală și misionară, pe care o desfășoară cu avânt nestăvilit ierarhii și preoții noștri, în lupta pentru apărarea păcii.

În ziua de Crăciun, I. P. S. Arhiepiscop Paisie a slujit, împreună cu Prea Fericitul Patriarh Justinian, Sf. Liturghie în biserica Patriarhiei din București.

După ce a vizitat așezămintele noastre bisericesti și a putut să vadă buna lor întocmire și chivernisire, a cercetat și câteva mănăstiri din jurul Capitalei. Apoi, în ziua de 30 Decembrie, a. c., însoțit de P. S. Episcop Theoctist Botoșăneanul, I. P. S. Arhiepiscop Paisie, împreună cu membrii delegației au făcut o vizită la Craiova, I. P. S. Mitropolit Firmilian al Olteniei, cu care cărmuitorul Bisericii Ortodoxe din Albania a încheiat legături de prietenie încă din vara anului 1948, când s'au întâlnit la Moscova, cu prilejul consfăturii panortodoxe.

În ziua de Anul Nou, I. P. S. Arhiepiscop Paisie, împreună cu I. P. S. Mitropolit Firmilian și P. S. Episcop Theoctist au slujit în sobor Sf. Liturghie în biserica Madona-Dudu din Craiova, — după care a vizitat atelierile mănăstirii de călugărițe dela Jitianu, rămânând plăcut impresionat de munca pe care o depun acum viețuitorii din obștiile noastre monahale.

Întors în Patrie cu cele mai plăcute amintiri despre țara și Biserica noastră și purtând încă în suflet dragostea și atenția deosebită arătată în timpul acestei vizite de către Prea Fericitul Patriarh Justinian, I. P. S. Arhiepiscop Paisie i-a trimis următoarea scrisoare de mulțumire:

BISERICA AUTOCEFALA A ALBANIEI
Nr. 19/5 Prot.

Tirana, 30 Ianuarie 1952

INALT PREA FERICIRII SALE
J U S T I N I A N
PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

București.

INALT PREA FERICITE,

Intorși în Patrie, simțim o datorie sfântă ca, împreună cu îmbrățișările noastre frățești și sentimentele cele mai adânci de respect, să exprimăm Inalt Prea Fericirii Voastre mulțumirile cele mai cordiale pentru tot ce Inalt Prea Fericirea Voastră înși-Vă, ca și ceilalanți de sub conducerea Voastră, ați avut bunătatea a dispune pentru a face cât mai mulțumitoare șederea delegațiunii noastre timp de aproape o lună, în Patria Voastră frumoasă și în mod excepțional de ospitalieră.

Cu toate că noi, emoționați adânc de o asemenea bună primire și iubire frățească am avut ocazia fericită de a Vă exprima în mod verbal mulțumirile noastre călduroase, am considerat ca necesar a Vă mulțumi din inimă și prin această scrisoare, asigurându-Vă totodată că o asemenea ospitalitate ce i s'a rezervat delegațiunii noastre, constituie o contribuție considerabilă pentru întărirea și mai departe a legăturilor de amicitie tradițională între Bisericile noastre surori, fiindcă toate aceste cinstiri, prin persoana noastră, i se atribue Bisericii noastre și credincioșilor ei, căror le transmitem și povestim în culorile cele mai vii și în conformitate cu realitatea, tot ce am văzut, tot ce am auzit și am constatat în legătură cu activitatea largă a Bisericii Ortodoxe Române, activitate care îi deschide Bisericii Române, sub îndrumarea dreaptă, înțeleaptă și plină de experiență a Prea Fericirii Voastre, perspective noi pentru un viitor și mai activ și mai fericit, atât pentru clerul și credincioșii ei, cât și pentru cauza luptei de apărare a păcii în toată lumea.

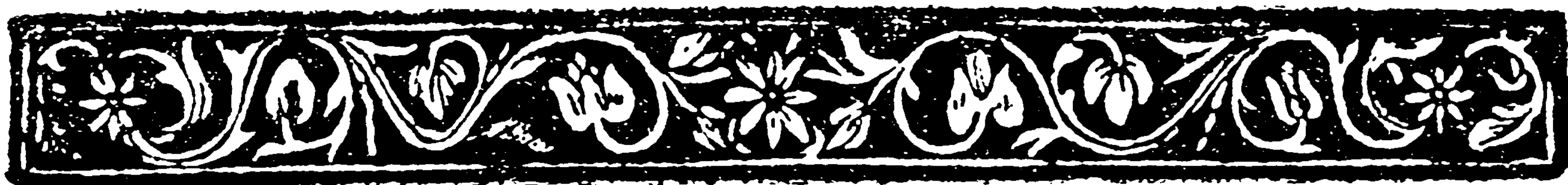
Totodată, cu aceasta ocazie, considerăm ca o sfântă datorie a ruga pe Inalt Prea Fericirea Voastră ca să aibă bunătatea de a se face interpret al omagilor noastre celor mai înalte și al mulțumirilor noastre celor mai sincere pe lângă autoritățile statale competente din Republica Populară Română, pentru cinstirea și toate înlesnirile făcute delegațiunii noastre, pe care le simțim și le interpretăm ca un factor puternic de încurajare în drumul cinstit al Bisericilor noastre ce stau alături de popoarele noastre și de toată omenirea iubitoare de pace și de libertate.

Al Inalt Prea Fericirii Voastre frate iubit și devotat în Domnul nostru Iisus Hristos.

CAPUL BISERICII ORTODOXE AUTOCEFALE

Arhiepiscop a toată Albania,

† P A I S I E

**DESCHIDEREA CURSURILOR
DE ÎNDRUMARE MISIONARĂ ȘI SOCIALĂ
PENTRU SERIA XII DE PREOȚI
LA INSTITUTUL TEOLOGIC UNIVERSITAR DIN BUCUREȘTI**

Joi 17 Ianuarie a.c. a avut loc, la Institutul Teologic Universitar din București, deschiderea cursurilor de îndrumare misionară și socială pentru seria XII-a de preoți din cuprinsul Mitropoliilor Ungro-Vlahiei și Moldovei.

După slujba Sfintei Liturghii, săvârșită în paraclisul Institutului de un sobor de preoți profesori și cursiști, s'a trecut în sala mare de festivități, unde a avut loc deschiderea solemnă a cursurilor, de față fiind I.P.S. Mitropolit Sebastian al Moldovei și Sucevei, P.S. Episcop Theoctist Botoșăneanu, Rectorul Institutului Teologic, Consilierii Patriarhali și ai Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, membrii corpului didactic ai Institutului și cei 350 preoți cursiști.

A luat cuvântul P.S. Episcop Theoctist Botoșăneanu, Rectorul Institutului, spunând următoarele:

Inalt Prea Sfinția Voastră, Prea Sfințite,
Prea Cucernici și Domnilor Profesori,
Prea Cucernici Părinți Consilieri,
Cucernici Părinți cursiști,

Deschiderea cursurilor de îndrumare misionară și socială pentru cea de a XII-a serie de preoți, veniți din cuprinsul Mitropoliilor Ungro-Vlahiei și Moldovei și Sucevei, la Centrul de Indrumare din București, — iar cei din cuprinsul Mitropoliei Olteniei, la Centrul de Indrumare din mănăstirea Curtea de Argeș, — are loc în cele dintâi zile ale unui An Nou, pe care poporul nostru, iubitor de muncă și de pace, l-a întâmpinat cu entuziasm și cu încredere. Belșugul care a încununat strădaniile în uzine, pe șantiere, pe ogoare, în laboratoare și în toate sectoarele de asiduă activitate în anul trecut, justifică și cheazășuesc optimismul și noul elan de muncă, cu care am pășit pragul anului 1952. Planul Cincinal, bine chibzuit și cu înțelepciune întocmit s'a dovedit a fi, încă din primul an de aplicare, aducător de mari birunțe pe tărâmul înfloririi și înălțării scumpei noastre Republici Populare Române. Avântul cu care au fost împlinite și depășite prevederile celui dintâi an al Planului Cincinal, uriașele construcții care se înalță cu o repeziciune nemai întâlnită până acum, roadele bogate care au încununat truda țărănimii muncitoare, — toate acestea sunt numai câteva din temeiurile încrederii cu care toți oamenii muncii din țara noastră au întâmpinat cel de al doilea an al Planului Cincinal.

De bună seamă că această încredere este sporită și de hotărîrea fermă cu care poporul nostru înțelege să-și apere biruințele cucerite și să-și încordeze puterile în muncă, pentru a dobândi mereu noi și noi victorii, pe calea așezării unei noi orânduiri, a unei orânduiri drepte, a orânduiri în care exploatarea omului de către om să fie înlăturată cu desăvârșire.

Oamenii de bună credință constată că, datorită libertății politice și economice, pe care poporul nostru a cucerit-o prin lupte și jertfe, s'au săvârșit și se săvârșesc adânci prefaceri menite să aducă celui harnic o viață îmbelșugată, iar copiilor să le pregătească un viitor fericit. Intregul popor muncitor, încrezător în drumul luminos pe care regimul de democrație populară i l-a deschis, merge acum pe această cale. În domeniul vieții bisericești — sub toate aspectele — s'a dus o activitate din cele mai rodnice, datorită deplinei libertăți religioase sub conducerea Sf. Sinod, în frunte cu Prea Fericitul nostru Patriarh Justinian.

Dar această cale nouă — pe care merge astăzi țara noastră ca și alte țări libere și pașnice — nu este plăcută unui mănunchi restrâns de profitori, unui mănunchi de bogătași, obișnuiți să trăiască în huzur și să agonisească avuții nemuncite. Aceștia, în rândul cărora, din nefericire se numără și Vaticanul (străin cu totul de duhul creștin, care condamnă exploatarea), nu pot lăsa să li se smulgă din mâini bogățiile strânse din truda grea a celor ce muncesc. Ei uneltesc împotriva libertății popoarelor, pun la cale planuri diavolești pentru a încerca să-și redobândească avuțiile pierdute sau să le sporească, acolo unde le mai au. Ei amenință lumea cu războaie de jaf și cotropire și se laudă cu mari mijloace de nimicire în masă, fără alt gând decât acela de a-și continua viața lor de trândavi stăpânitori ai bogățiilor pământului. Ei nădăjduesc că de teama războiului pe care-l pregătesc cu înfrigurare, popoarele care au cucerit libertatea se vor întoarce singure sub lanțul robiei. Dar ei uită că nimeni nu va schimba niciodată lumina libertății pe întunerecul robiei. Ei nu înțeleg că popoarele știu să lupte și să sângereze pentru a-și cuceri libertatea și că nicicând un popor nu va renunța la ea, după ce a cunoscut-o.

Pentru aceea, toți oamenii cinstiți din lumea întreagă care au semnat apelul Consiliului Mondial al Păcii, și-au ridicat glasurile spre a arăta acestor uneltitori de războaie că omenirea nu vrea măceluri, ci pace. Marele front al partizanilor păcii — în frunte cu Marea Uniune Sovietică — este o forță de neînving; este forța celor ce luptă pentru o cauză dreaptă și biruința a ei va fi.

În acest front de neînving, s'a încadrat cu hotărîre și poporul român, alături de toate popoarele libere de pe pământ și alături de toți oamenii de bună credință din lume.

Muncind, așa dar, pentru înflorirea patriei, străduindu-se să împlinească cu un ceas mai devreme planurile gospodărești de Stat spre a-și asigura o viață mai bună, și luptând pentru apărarea libertății pe care a cucerit-o și a păcii în care înțelege să-și desfășoare munca lui creatoare, poporul nostru muncitor este pe deplin îndreptățit să înceapă cel de al doilea an al planului cincinal cu mare entuziasm și cu nețărmurită încredere.

În această atmosferă se deschid astăzi și cursurile noastre de îndrumare misionară și socială pentru seria XII-a de preoți. Rostul și importanța acestor cursuri au fost de nenumărate ori subliniate de toți factorii de răspundere din Biserica noastră, dar mai cu seamă de Înalt Prea Sfințitul nostru Patriarh Justinian, de toți membrii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, din al cărui gând înțelept și din a cărui dragoste pentru Biserică și pentru slujitorii ei a izvorât organizarea pe care au primit-o. Suntem încredințați că marea majoritate a preoțimii ortodoxe este pe deplin conștientă de foloasele pe care le aduc asemenea cursuri.

Nevoia organizării lor s'a simțit încă dela sfârșitul anului 1948, când obligativitatea frecventării lor de către toți preoții a fost înscrisă în Statutul de organizare și funcționare a Bisericii Ortodoxe Române (art 123) și în legiuirile bisericești care au mai urmat. Astăzi, în noianul de transformări sociale și în avântul cu care poporul nostru își clădește o țară nouă și își făurește o viață fericită, necesitatea orientării și înarmării preoțimii cu noi metode de pastorație apare evidentă.

Însuși Înalt Prea Sfințitul și Prea Fericitul Patriarh Justinian a arătat, cu alt prilej, că: «În mijlocul acestor strădanii și prefaceri care au cuprins întregul popor, drept-credincioșii Bisericii noastre ortodoxe așteaptă dela cărmuitorii lor duhovnicești cuvânt de lămurire și îndrumare, sprijin sufleteș și călăuzire, pe calea care duce spre fericire și mântuire» («Apostolat Social», ed. II, pag. 189). Este deci limpede, pentru oricine vrea să vadă adevărul, că preoțimea noastră are datoria de a înțelege năzuințele poporului, în mijlocul căruia este rânduită să-și îplinească misiunea ei, și să stea într'ajutor aceluia care muncesc și luptă pentru binele comun. Tocmai pentru a da preoțimii noastre posibilitatea de a-și împlini această vie dorință, a hotărât Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române să organizeze aceste cursuri de îndrumare misionară și socială. Aici preotul are prilejul să-și îmbogățească cunoștințele teologice, să-și verifice metodele pastorale — învățând pe alții sau dela alții, — să-și reînsofletească zelul pastoral și mai ales, să dobândească el însuși o înțelegere clară asupra tuturor transformărilor vremii noastre. Înțelegând el însuși sensul adânc și spiritul de dreptate care stau la baza prefacerilor sociale de azi, preotul va putea cu ușurință să povățuiască pe credinciosul ce vine la el, dându-i cuvânt lămuritor și îndemn la faptă creatoare.

Numai cel ce înțelege pe deplin vrerea cea dreaptă a poporului, va putea să pășească pe același drum și în același ritm cu întregul popor.

Acest adevăr a fost înțeles și de preoții care au frecventat până acum aceste cursuri de îndrumare. Cum bine cunoașteți, cele 11 serii dinaintea P.C. Voastre au însumat peste 4.000 de preoți, care s'au perindat pe la acest Institut și s'au adăpat din învățăturile profesorilor noștri, aprinzând lumină din lumina lor. Numeroase sunt scrisorile primite dela cucernicii preoți, care mărturisesc că, deși unii au venit la cursuri cu rezerve și cu temeri nejustificate, foloasele pe care le-au cules după două luni de frecvență s'au dovedit a fi peste măsură de prețioase, iar legătura de dragoste și de apropiere cu conducerea și cu profesorii Institutului, rămân neșterse în sufletele lor. Un preot din Regiunea Constanța scrie: «Cursurile de îndrumare pe care le-am urmat au transformat convingerile mele înve-

chite și mi-au luminat calea. Acum înțeleg rostul unui adevărat păstor sufletesc. Voiu căuta să arăt credincioșilor și latura socială a învățaturii ortodoxe. Voiu ajuta Statul, pe care am învățat să-l slujim cu încredere și devotament, pentru binele și fericirea noastră, a Bisericii și a Republicii Populare Române».

S'ar putea reproduce multe fragmente asemănătoare din scrisorile preoților cursiști. Toate subliniază importanța de necontestat a cursurilor de îndrumare și roadele pe care ele le aduc pentru preoțimea noastră, pentru credincioșii noștri și pentru Biserică. Preoții care au absolvit cursurile s'au înapoiat la altarele lor, însuflețiți de un nou entuziasm: acela al predicării cuvântului Evangheliei, nerăstălmăcit și al luminării credincioșilor asupra tuturor nedumeririlor ce le-ar putea avea.

PP. CC. Preoți care formează seria XII-a au fericirea de a beneficia de experiența câștigată de corpul profesoral dealungul celor trei ani de activitate. Însăși programa acestor cursuri a fost îmbunătățită, prin vechea neadormită a I.P.S. Patriarh Justinian, pe temeiul experienței câștigate în cei trei ani de funcționare.

Încercând să rezumăm principiile fundamentale ale acestei programe, trebuie să spunem dintru început că în centru se află tot latura practică a misiunii preoțești. Săvârșirea zilnică a Sf. Liturghii cu participarea activă a tuturor cursiștilor, cu împărtășirea din Sfintele și Dumnezeștile Taine a slujitorilor, constituie punctul esențial din programa zilnică. În cadrul ei, ca și al Vecerniei, se învață cântările liturgice, urmărindu-se generalizarea cântării omofone, atât de dorită de credincioși, se aplică și se țin catehezele. Se va urmări, în deosebi uniformizarea sfintelor slujbe, pentru a face să dispară acele primejdioase inovații, străine cu totul de duhul Ortodoxiei, care s'au strecurat pe alocurea în ritual. Frumusețea și adâncimea cultului nostru ortodox, atât de înalt și atât de sublim, râvnit și de alte confesiuni, nu putea avea înrăurirea binefăcătoare asupra sufletelor drept-credincioșilor, din pricina adăugirilor ori a știrbirilor aduse cu știință sau cu neștiință de unii frați preoți. Se va căuta apoi ca Prea Cucernicii preoți să-și reîmprospăteze cunoștințele teologice, adăpându-se din izvorul cel veșnic limpede și înviorător al învățaturii evanghelice. Zgura pe care trecutul a așternut-o, uneori, peste curata învățătură a Bisericii Ortodoxe, trebuie cu totul înlăturată, pentru ca slova inspirată de Duhul Sfânt a Sfintelor Scripturi și a Sfinților Părinți să strălucească iarăși în cugetele noastre. Toată lucrarea cea bună a preotului în parohie izvoarăște din inima și mintea sa; câtă vreme mintea și inima lui nu sunt cămara învățaturii celei adevărate a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, nici faptele preotului nu pot fi spre folosul Bisericii întemeiată de El. Se va realiza deprinderea slujitorilor altarelor de a predica și a catehiza, reîntorcând astfel pe preotul ortodox la una din cele mai de seamă îndatoriri, statornicite de însuși Domnul nostru Iisus Hristos, care a spus: «Mergând învățați toate neamurile». Credincioșii Sfintei noastre Biserici însetează după cuvântul intraripat al Sfintei Evanghelii; predica și cateheza sunt izvoarele de apă vie care pot alina această sete duhovnicească. Cursurile de îndrumare tind deasemenea, la înviorarea zelului pastoral al preoțimii noastre, prin prelegeri, conferințe, consfătuiri, convorbiri săptămânale, în prezența profesorilor, asupra problemelor legate de viață, ca păstori și în-

drumători ai drept-credincioșilor pentru a-și preciza orice nedumerire și a stabili atitudinea Bisericii noastre în aceste probleme.

Un alt punct important al programei, îl constituie orientarea preoților în problemele sociale ale zilelor noastre. Pentru aceea, se vor arăta aici, în chip lămurit, realitățile din țara noastră: vastele șantiere care s'au deschis, uriașele construcții ce se înalță pentru a adăposti noi fabrici, munca fără preget pe care o depune muncitorimea noastră spre a crea o mare industrie pașnică, ritmul din ce în ce mai viu, în care sute și mii de familii de țărani muncitori renunță la individualismul vechiu și steril, pentru a păși pe calea cea nouă și aducătoare de belșug a colectivizării agriculturii, întemeind mereu noi gospodării colective. Perspectivele vaste pe care această trecere dela munca individuală la cea colectivă le deschide agriculturii și economiei noastre naționale, trebuiesc cunoscute și de preoți, ca unii care trăiesc în mijlocul credincioșilor și trebuie să fie părtași cu ei la toate strădaniile lor spre o viață mai bună. Îndatorirea preotului de a sprijini toate bunele inițiative de interes obștesc — îndatorire izvorâtă chiar din învățătura Sfintei noastre Biserici, va trebui să fie sădită în inima fiecărui slujitor al altarelor noastre.

Deasemenea, dragostea de patrie a fost așezată la loc de cinste în cadrul programei, arătându-se că această dragoste fierbinte față de patria și poporul nostru, nu implică desconsiderarea sau ura altor popoare. Pilda samariteanului din Evanghelie este pentru noi îndemn și lămurire că dragostea creștină nu poate fi limitată de granițe ori de deosebiri naționale. Ne iubim Biserica noastră, ne iubim patria noastră, ne iubim poporul nostru, cu toată zestrea lui culturală și artistică și le apărăm împotriva oricui va căuta să ni le răpească; dar nu putem urî și nu putem disprețui alte țări și alte popoare, cu toată zestrea lor, ci dimpotrivă, le prețuim în măsura în care ele contribuie la statornicirea dreptății și a păcii în lume.

Dar mai ales împlinirea cu timp și fără timp a celei mai de seamă îndatoriri a creștinului ca și a oricărui slujitor al altarului din zilele noastre, aceea a slujirii păcii, se cuvine a fi bine clarificată pentru toți preoții. Fermitatea cu care Biserica Ortodoxă Română s'a alăturat marelui front al celor ce luptă pentru a apăra pacea lumii întregi a izvorât din temeieri evanghelice, pe care niciun închinător al lui Hristos nu le poate nesocoti.

Cucernicii preoți vor înțelege aici, la aceste cursuri de îndrumare, că acțiunea de apărare a păcii se poate desfășura sub cele mai felurite aspecte. Rugându-se neîncetat pentru pace, așa cum fac în toate sfintele slujbe pe care ei le săvârșesc, preoții sunt datori să și lucreze fără odihnă la zidirea păcii între popoare. Strădaniile depuse de Inalt Prea Sfințitii și Prea Fericiții Patriarhi ai Antiohiei, Rusiei, României și Georgiei și de alți Întâistătători ai Bisericilor Ortodoxe pe tărâmul apărării păcii, sunt o dovadă vie că Ortodoxia păstrează într'adevăr toată comoara învățaturii Domnului nealterată și că fiecare slujitor al altarului dreptei credințe nu se poate arăta vrednic de misiunea lui, dacă nu este un dârz apărător al păcii. Apărând pacea el apără viața, apără bună-starea, apără dezvoltarea materială și culturală a poporului său. Fiindcă «cine iubește viața și vrea să vadă zile bune, să caute pacea și să o urmeze» (I Petru II, 10, 11).

Pe aceste principii se întemeiază pregătirea pe care Prea Cucerniciile Voastre, prea cucernici părinți, veți dobândi-o la aceste cursuri de îndrumare misionară și socială. Corpul profesoral ascultând și aplicând îndrumările primite dela Sf. Sinod și dela I.P.S. Patriarh Justinian și-a făcut până acum datoria, în munca pe care a depus-o la cele 11 serii de preoți. A desfășurat muncă vrednică de toată lauda, iar roadele pe care Biserica le-a cules în urma ostanelilor lor au fost dintre cele mai bogate. Au atras nu numai dragostea și atașamentul de neînchipuit al preoțimii, care și-a văzut pe foștii profesori și îndrumători dela Facultatea de Teologie, ori pe colegii lor, dar au atras prețuirea și cuvânt de laudă și de arhierescă binecuvântare din partea I.P.S. Patriarh Justinian și a membrilor Sf. Sinod.

Ajunși aici, vă rugăm Inalt Prea Sfințite, să încredințați pe Inalt Prea Sfințitul și Prea Fericitul Patriarh Justinian, că și de aci înainte, corpul nostru profesoral ca și ceilalți ostentori ai Centrului de îndrumare de pe lângă Institutul Teologic din București, vor fi la înălțimea greii dar nobilei îndatoriri ce i s'a statornicit de Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

Pe Prea Cucerniciile Voastre, cu frățescă dragoste vă îndemn să folosiți din plin timpul pe care îl veți petrece aici. Să aprindeți candelile inimilor voastre din lumina aprinsă la această vatră de cultură duhovnicească. Să vă purtați și să învățați cu stăruință și cu râvnă. Să vă întreceți unul pe altul în ascultare și să sporiiți în înțelepciune, încredințați fiind că toate întru slava lui Dumnezeu le veți face și spre folosul Sfințiilor Voastre.

Timpul pe care îl petreceți aici să însemneze, Prea Cucernici Părinți, după povața părintească a I.P.S. Patriarh Justinian către preoții seriei a XI-a, un timp de trăire duhovnicească, de retragere spirituală, vreme de sufletească reculegere aproape de Dumnezeu, în frățietate și în duh cu adevărat preoțesc.

Și nici acum, când adunați cuvânt înțelept și când vedeți pilde vrednice de urmat, nici mâine, când la parohiile Prea Cucerniciilor Voastre veți culege roadele celor agonisite aici, să nu uitați că toată recunoștința, toată dragostea și tot devotamentul se cuvin Guvernului Republicii Populare Române, care ne-a asigurat cea mai deplină libertate religioasă, Sfântului Sinod al Bisericii noastre, care a statornicit cu înțelepciune aceste cursuri și Prea Fericitului Patriarh Justinian, care cu veghe neadormită și cu dragoste părintească, neconținut se străduiește pentru buna lor desfășurare și căruia îi dorim dela Bunul Dumnezeu mulți și fericiți ani.

Mulțumim D-lui Ministru al Cultelor, al cărui delegat Dl. Director Ursucaș este de față, pentru toată înțelegerea și sprijinul pe care Institutul Teologic le-a avut totdeauna din partea Onoratului Minister.

În chip deosebit, în numele corpului profesoral, al personalului administrativ și chiar al Prea Cucerniciilor Voastre, mulțumim din toată inima I.P.S. Mitropolit Sebastian al Moldovei și Sucevei, care a luat asupra-și osteneala de a se afla în mijlocul nostru astăzi, rugându-l să ne împărtășească binecuvântarea și să ne aducă cuvânt înțelept de îndrumare.

Pornind la muncă, rugăm pe Bunul Dumnezeu să încununeze strădaniile Prea Cucerniciilor Voastre și ale noastre, de roadă bogată, spre slava Sfintei noastre Biserici și spre înflorirea și înălțarea scumpei noastre patrii, Republica Populară Română.

După cuvântarea P.S. Episcop Theoctist, în numele preoților cursiști a vorbit pr. Alex. Scărlătescu din Ploești, exprimând recunoștința preoțimii față de Sfântul Sinod și de față de I.P.S. Patriarh Justinian, pentru organizarea cursurilor de îndrumare pastorală și misionară, care dau puțință slujitorilor Sf. Altare să-și reîmprospăteze cunoștințele teologice și să se orienteze și în problemele sociale. Omagiind activitatea profesorilor dela Institutul Teologic, a asigurat conducerea Bisericii și Guvernul Țării că preoțimea ortodoxă va lupta pentru apărarea păcii și va munci cu toată râvna pentru povățuirea și îndrumarea credincioșilor pe care-i păstorește.

Din partea I.P.S. Patriarh Justinian a vorbit I.P.S. Sebastian, Mitropolitul Moldovei și Sucevei, spunând următoarele:

Prea Sfințite Părinte Rector,
Prea Cucernici și Domnilor Profesori,
Cucernici Părinți cursiști,
Onorată Asistență,

Acum la începutul lucrărilor seriei a XII-a, vă áduc binecuvântarea Inalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului Patriarh Justinian, care din pricină binecuvântate lipsește cu trupul de aici. Cu sufletul este, însă, în mijlocul preoților săi cursiști.

Mulțumesc D-lui Ministru Vasile Pogăceanu, pentru că a avut bunăvoința de a delega la această festivitate bisericească și socială pe Dl. V. Ursucaș.

Inaugurarea deschiderii Cursurilor de îndrumare misionară și socială de pe lângă Institutul Teologic de grad Universitar din Capitală, seria XII-a de preoți de enorie, nu mai prezintă caracteristicile îndoelnice ale începutului, ci această inaugurare este o confirmare a unei acțiuni necesare luată de Sf. Sinod, pentru reînvierea metodelor practice de pastorație.

La deschiderea cursurilor misionare seria II-a, la 4 Mai 1949, Inalt Prea Fericitul Patriarh Justinian, în calitate de Președinte al Sf. Sinod, definea caracterul acestor cursuri în felul următor:

«Ele nu trebuie să aibă un caracter prea intelectual, cum poate mulți dintre noii veniți ar fi înclinați să creadă. Deci toată grija noastră la aceste cursuri trebuie să se îndrepte asupra activității pastorale a preoților noștri, activitate care să se desfășoare după metodele cele mai potrivite și mai apropiate de înțelegerea credincioșilor. Cursurile nu vor avea un caracter intelectual decât în măsura în care preoții vor avea nevoie în activitatea lor pastorală. Aceste cursuri vor trebui transformate în consfătuiri între preoții profesori și cursiști, care vin cu o experiență pastorală și o cunoaștere a realităților religioase și sociale din lumea satelor și orașelor noastre, consfătuiri care trebuie să se soldeze în concluzii îndrumătoare pentru preoți și noi jaloane pentru pastorația lor».

(«Glasul Bisericii» Nr. 5-6, 1949, p. 70)

Aceste gânduri patriarhale au fost aduse la îndeplinire de corpul profesoral al Institutului Teologic, care a reușit, ca prin muncă neobosită, să

desăvârșească metodele unitare de pastorație la întreaga preoție din Biserica Ortodoxă Română.

Aceste metode unitare de pastorație ortodoxă, căpătate în timpul frecventării cursurilor de îndrumare misionară, preoții le pun în practică în sectoarele mai principale din activitatea lor:

a) în tălmăcirea și propovăduirea corectă a Sfintei Scripturi și Tradițiuni, izvoarele principale ale credinței revelate;

b) la oficierea Sfintelor Taine, izvoare nesecate ale darurilor Sf. Duh și în special a Jertfei celei fără de sânge, care este centrul și ființa Sfintei Liturghii;

c) în executarea cântării omofonice prin care credincioșii participă, nemijlocit la slăvirea lui Dumnezeu în toate actele de cult, unde exprimarea religiozității este cerută să se manifeste prin melodie sau armonie, după norme precis stabilite de Tradiția bisericească;

d) la îndrumarea credincioșilor pe calea dreptei credințe, prin predică și cateheză;

e) la păstrarea disciplinei în viața religioasă prin respectarea canoanelor, îndreptare fixate de hotărârile Soboarelor ecumenice, locale și particulare;

f) la prețuirea și păstrarea bunurilor sacre, și a altor bunuri ale Bisericii, potrivit legiurilor în vigoare;

g) la îndeplinirea obligațiilor pe care preoții le au în calitate de cetățeni devotați ai R.P.R., ca astfel ei să fie pildă de urmat pentru credincioșii pe care-i păstoresc;

h) la comportarea preotului în «cuvânt și faptă», după preceptele morale creștine, ca astfel el să fie pentru credincioșii lui un far de lumină, un izvor de blândețe și bunătate.

Toate aceste jalonări de îndrumări pastorale izvorăsc, în mod firesc, din razele de lumină concentrate în disciplinele teologice și laice legate de catedrele: Exegeza Vechiului și Noului Testament, Dogmatică, Omiletică, Catehetică, Liturgică, Tipic și Cântare bisericească, Legislație și Administrație bisericească. Intr'un cuvânt, cursurile misionare readuc pe preot în mijlocul realităților în care el este angajat zilnic, îl pregătesc să-și îndeplinească cu râvnă și spor sarcinile pastorale la nivelul de înțelegere a credincioșilor. Mai mult de jumătate din preoții din activitate s'au perindat la aceste cursuri și întorcându-se în parohii, ei au pus în practică metodele de lucru pastorale pe care și le-au însușit.

Cunoaștem personal, dela conferințele protopopești, acolo unde preoția continuă mereu să-și verifice metodele de pastorație, că aceste cursuri de îndrumare religioasă au transformat spiritul clerului ortodox. În sensul că îl pasionează pentru rezolvarea feluritelor probleme religioase.

Preoții cari încep astăzi cursurile misionare, seria XII-a, nu sunt străini de programul pe care-l au de împlinit. Ei au luat deja cunoștință de natura și scopul acestor cursuri, fie din lectura revistelor teologice ale Sf. Patriarhii și cele eparhiale, fie dela ședințele conferințelor protopopești, fie din informațiile date de colegii lor care au absolvit aceste cursuri. Preoții așteaptă cu înfrigurare să pășească cu temei de azi înainte la câștigarea de cunoștințe pe care fie că nu le-au avut lămurite, fie că le-au avut, dar cu timpul au fost uitate sau răvășite, așa că nu le-a fost de mare folos în pastorația practică.

Aici, la aceste cursuri, preoții din seria XII-a își vor analiza lipsurile pastorale în lumina metodelor precizate de Sf. Sinod și adâncite de corpul profesoral al Institutului Teologic. Ei se vor găsi, permanent, sub îndrumarea duhovnicească a unui membru al Sf. Sinod în persoana Prea Sfințitului Episcop Theoctist Botoșăneanu, Vicar Patriarhal și Rector al Institutului Teologic, care a devenit, prin experiența zilnică, un fidel executor al hotărârilor Sf. Sinod și al Președintelui său, Inalt Prea Sfințitul și Prea Fericitul Patriarh Justinian.

Deasemenea, cursiștii seriei a XII-a găsesc un drum netezit de experiența profesorilor lor în domeniul didactic, drum nivelat și verificat cu seriile precedente. Toate condițiunile le sunt favorabile pentru a-și însuși într'un timp de două luni, deci un timp relativ scurt, cele mai substanțiale cunoștințe, care să le dea orientări juste în problemele de pastorație.

Vă îndemn, dragii mei preoți cursiști, să nu uitați în tot timpul cât vă aflați sub cupola bisericească a acestei Alma Mater de cuvintele Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, rostite cu prilejul deschiderii anului școlar 1950/1951 și a cursurilor misionare la seria VIII-a:

«Se cuvine ca preoțimea ortodoxă să răspundă cu râvnă mereu sporită la toate îndrumările date de Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române. Să împlinească întru totul îndatorirea pregătirii sale temeinice, a înarmării sale cu armele învățaturii creștine. Să se pătrundă de duhul apostolatului pentru Hristos și a smeritei slujiri a turmei pe care o păstoresc.

«Aceasta este îndatorirea ce revine atât studenților — clericilor de mâine — cât și preoților cursiști. Și unii și alții trebuie să soarbă aici, în acest focar de cultură ortodoxă, hrana duhovnicească pentru sufletele lor și pentru sufletele de care vor avea să dea socoteală. Să trăiască aici, pentru a trăi apoi veșnic în El. Să se lumineze pentru a înțelege că drumul pe care merge Sfânta noastră Biserică este drumul adevăratelor împliniri evanghelice și să-și sporească hotărârea de a nu se abate niciodată de pe această cale.

Și, mai cu seamă, să devină apostoli ai Domnului și ai tuturor poruncilor Sale; apostoli ai dragostei și ai păcii între popoare, apostoli ai libertății oamenilor, apostoli ai dreptății în lume. Să sprijine cu toate puterile lor pe toți cei ce se ostenesc întru înfăptuirea acestor năzuințe milenare, ale creștinilor și ale oamenilor. Să lupte, cu dârzenia cu care Sfinții au luptat împotriva ispitirilor celui rău, împotriva celor ce zdrobesc libertatea noroadelor, împotriva celor ce nesocotesc dreptatea celor slabi.

Pe această cale ne îndrumază însăși învățătura lui Hristos; pe această cale își îndrumază clerul și credincioșii majoritatea Bisericilor din Răsărit. Pe această cale merge Biserica noastră Ortodoxă Română, în frățească unire cu Biserica Ortodoxă Rusă, — de care o leagă veacuri întregi de prietenie și conlucrări — și în deplină armonie cu celelalte Biserici. Pe această cale vă însoțește binecuvântarea Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române».

(«Glasul Bisericii» Nr. 9-10/1950, pp. 69-70)

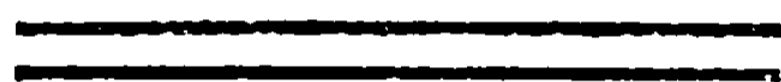
Aceste îndemnuri patriarhale să se oglindească în conștiința datoriei Cucernicilor Voastre, dragii mei cursiști, zi cu zi, ca să plecați de aici încărcăți cu roduri spirituale atât de bogate, încât în tot cursul vieții voastre pastorale să aveți de dăruit, cu prisosință, tuturor celor ce însetează după învățătura și viața creștină.

Aș dori ca voi, care începeți cursurile misionare la acest început de an 1952, să fiți martori ai sălășluirii păcii în lume, a păcii în care să înflorească cultura, să prospere viața și să se înfrățească popoarele, nestințgherite în a se bucura de dreptate, de libertate și de părtășia tuturor, frățeste, la bunurile pe cari le-a lăsat Dumnezeu.

Căci Biserica Ortodoxă Română, la altarele căreia voi slujiți și vă rugați «**pentru pacea a toată lumea**», și patria noastră, scumpa Republică Populară Română, se găsesc în rândul aceluia care luptă pentru apărarea și întronarea păcii pe tot globul pământesc.

În numele Sf. Sinod vă îndemn să fiți aici și oriunde veți lucra pe câmpul pastoral, oameni de omenie, jertfitori prin bunătate și blândețe și vestitori ai păcii și dreptății propovăduite de Mântuitorul Hristos.

Harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți, profesori și cursiști, ca să sporiti la munca pe care o începeți și la care ați fost chemați. Amin.

SERBAREA PATRONULUI INSTITUTULUI TEOLOGIC UNIVERSITAR DIN BUCUREȘTI

Institutul Teologic Universitar din București are ca patroni și ocrotitori pe Sfinții Mari Dascăli și Ierarhi Vasilie, Grigorie și Ioan. De aceea, în fiecare an se sărbătorește în ziua de 30 Ianuarie, când se face pomenirea Sfinților Trei Ierarhi, atât patronul Institutului, cât și hramul paraclisului său. Este un popas duhovnicesc în drumul nevointelor și strădaniilor creștinești, când dascălii și învățăceii lor, cărmuitorii Bisericii noastre și prețuitorii acestui așezământ teologic se adună să cinstească după datină și rânduială, pe cei trei Indrumători ai Ortodoxiei ecumenice, din a căror învățatură și slujire neconținut se iau pilde și îndemnuri. Căci creștinătatea n'a trăit, în adevăr, un veac mai strălucit și mai plin de biruințe decât al lor. Impodobiți cu toate florile recunoștinței veșnice, ei ne călăuzesc și azi pe cărările de trăire și păstorire, de muncă și învățatură, în ogorul Bisericii lui Hristos.

Anul acesta, serbarea patronului s'a desfășurat în chip cu totul deosebit, fiind cinstită cu prezența Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian. Au mai luat parte: P.S. Episcop Antim Târgovișteanul, Vicar Patriarhal, P.S. Episcop Theoctist Botoșăneanu, Rectorul Institutului Teologic, profesorii, conferențiarii, lectorii și asistenții Institutului, Consilierii Patriarhali și ai Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, Protoiereii Capitalei, cei 350 preoți cursiști din cuprinsul Mitropoliei Ungro-Vlahiei și Moldovei, studenții Institutului Teologic, etc.

Slujba Sfintei Liturghii a fost săvârșită în paraclisul Institutului de către P.S. Episcop Theoctist înconjurat de un sobor de preoți și diaconi profesori.

Panegiricul Sf. Trei Ierarhi a fost rostit de studentul Georgescu Dinu din anul IV. Acesta a vorbit despre strădania vieții Sfinților Trei Ierarhi și despre foloasele învățăturilor pe care le putem scoate din scrierile ce ni le-au lăsat.

După Sfânta Liturghie s'a făcut un parastas pentru pomenirea tuturor profesorilor, conducătorilor și ajutorilor Institutului nostru Teologic, adormiți întru Domnul.

S'a săvârșit apoi slujba Doxologiei, înălțându-se rugăciuni de mulțumire către Dumnezeu pentru harul și ajutorul Său cel sfânt, revărsat cu îndurare asupra ostenitorilor acestui așezământ teologic.

A urmat apoi, în sala de serbări a Institutului, desfășurarea unui bogat și ales program artistic, alcătuit din coruri și lecturi din scrierile Sfinților Trei Ierarhi.

Serbarea a început prin cântarea Imnului Patriarhal. După corul **Mi-luește-mă, Dumnezeule**, de G. Cucu, a urmat conferința d-lui prof. Teodor M. Popescu, **Sfinții Trei Ierarhi în slujba Bisericii**, conferință pe care o publicăm în întregime în corpul acestui număr al revistei.

Programul a continuat prin trei lecturi din scrierile Sf. Trei Ierarhi. Astfel s'a citit din tratatul **Despre preoție** al Sf. Ioan Hrisostom; din **Cuvântul al doilea teologic** de Sf. Grigorie Teologul și **Tragedia săracului** de Sf. Vasilie cel Mare.

Programul s'a încheiat cu **Corul bardului** de Fr. Silcher, **Cântecul partizanilor păcii** de I. Chirescu și **Hora cu strigături** de N. Lungu.

La sfârșit, P.S. Episcop Theoctist Botoșăneanu, Rectorul Institutului, a adresat Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian acest cuvânt de mulțumire, spunând între altele:

«In fiecare an, când serbăm praznicul Institutului nostru Teologic, ne înprospătăm mereu puterile de muncă prin învățătura și viața Sf. Trei Ierarhi, ocrotitorii noștri și ai creștinătății de pretutindeni.

Anul acesta serbarea patronului Institutului nostru Teologic a avut loc într'un cadru mai deosebit, datorită participării a însuși Părintelui nostru duhovnicesc, a Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, care a ținut și de data aceasta să poposească în mijlocul nostru și să se încredințeze de lucrarea pe care o desfășurăm în acest așezământ bisericesc, unde se pregătesc viitorii slujitori ai altarului și își reînprospătează cunoștințele misionare și pastorale preoții din cuprinsul Mitropoliilor Ungro-Vlahiei și Moldovei.

In numele tuturor ostenitorilor acestei vetre de cultură ortodoxă — profesori, studenți și preoți, — vă aducem respectuoase mulțumiri, Inalt Prea Sfințite Stăpâne, și vă încredințăm că munca noastră de luminare, de îndrumare și de formare a preoțimii de mâine, se desfășoară în duhul învățăturilor Sfinților Trei Ierarhi și a misiunii religioase. Sfinții noștri Părinți ne sunt pilde vrednice de urmat nu numai prin credința și trăirea lor creștinească, ci și prin faptele de ajutorare, de sprijinire și de luminare a credincioșilor.

In același timp, ei ne povățuiesc neconținut să propovăduim pacea în suflete, pacea între popoare, și să osândim pe cei ce uneltesc împotriva ei, prin fapte de dușmănie, de asuprire și pentru dobândirea de câștiguri nedrepte.

De aceea, în această zi de praznic a Institutului nostru, aducându-ne aminte de Sfinții noștri protectori și mijlocitori către Dumnezeu, ne îndreptăm gândurile noastre — ale tuturor — și către ocrotitorul și îndrumătorul de fiecare zi al acestui așezământ, Inalt Prea Sfințitul nostru Patriarh Justinian, rugând pe Bunul Dumnezeu și pe Sfinții Trei Ierarhi să-i dăruiască sănătate deplină, cu lungime de zile, întru mulți și fericiți ani!».

A urmat apoi o agapă la care au luat parte: I.P.S. Patriarh Justinian, P.S. Episcop Antim Târgovișteanul, Vicar Patriarhal, P.S. Episcop Theoctist Botoșăneanu, Consilierii Patriarhali și Mitropolitani, profesorii, conferențiarii, lectorii și asistenții Institutului Teologic, personalul administrativ al Institutului și patru studenți fruntași la învățătură.

La sfârșit, I.P.S. Patriarh Justinian a rostit câteva cuvinte de înțeleaptă și părintească sfătuire, către corpul didactic al Institutului, în legătură cu buna îndrumare a învățământului nostru teologic.

Și cu acest prilej I.P.S. Sa a stăruit asupra raporturilor de colaborare sinceră a Bisericii cu regimul nostru de democrație populară, pe linia apărării păcii și a muncii constructive pentru întărirea și înflorirea Patriei.

«Noi nu putem să facem cauză comună cu dușmanii Patriei, — a spus Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian —, care uneltesc împotriva ei, înlăuntru sau de peste hotare. Cine urmează altă cale, se situează singur în afara obștei noastre bisericesti și în afara drumului pe care merge biruitor poporul nostru muncitor. Am fi bucuroși să nu certăm pe nimeni decât cu certarea dragostei părintești. Să se poarte deci fiecare în așa fel, încât să merite părinteasca noastră iubire și să se bucure de întreaga ocrotire a stăpânirii».

Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a încheiat urând spor la muncă profesorilor și studenților și binecuvântând strădaniile lor în ogorul învățământului teologic.

REDACTIA

SFINȚII TREI IERARHI ÎN SLUJBA BISERICII

Patronii Institutului nostru ne întorc cu gândul într'un veac creștin numit «de aur».

Privindu-i în galeria de Sfinți a vremii, în care ei strălucesc ca frun-tași, încununăți cu nimb în icoane, lăudați cu mari titluri în tratatele de teologie, cinstiți cu cântări și cu rugăciuni în cărțile de slujbă, împodobiți cu toate florile retorice în panegirice, s'ar putea crede că n'au fost creștini mai norocoși și mai fericiți ca ei, la vremea lor. Sfinții Trei Ierarhi par într'adevăr figuri de epopee creștină, scrisă pe margine de legendă, părtași favoriți la o glorie ușoară, urșiți ca din leagăn la celebritate și la sfințenie, purtând acest privilegiu din zodia nașterii lor, în veac de Sfinți și de creștini mari, purtându-l în numele, în știința, în veșmintele și în cutele frunții lor, așa cum soldații lui Napoleon — se zicea — purtau în raniță bastonul de mareșal.

Creștinismul n'a trăit, în adevăr, un secol mai strălucit și mai bogat decât al lor, secolul împăraților creștini Constantin și Teodosie «cei mari», secol de triumf al Ortodoxiei asupra ereziei, în două Sinoade ecumenice, secol de răspândire a Creștinismului, secol de mare avânt și spor în gândirea și literatura teologică, în arta creștină și în cult, secol de temeinică organizație bisericească și de mare dezvoltare a vieții monahale, secol de excepționale idei, figuri și instituții creștine. În același timp însă, poate cel mai greu secol pe care l-a cunoscut Biserica... secol de mari valuri și pericole eretice, de sbucium continuu în sânul Bisericii liberate, de febră și de convulsii interne, de luptă și de dureri, secol de culmi și de lunecări în sânul grav turburat al Sfintei Instituții a lui Iisus Hristos.

Abia strecurată, cu legiuni de martiri și de mărturisitori, printre stâncile și primejdiile persecuțiilor din imperiul roman, corabia creștină, ieșită la largul istoriei universale, plutea pe o mare furtunoasă, suferind smucituri, spărturi și pierderi grele, cum nu cunoscuse până atunci. Marele veac de libertate creștină a fost însă veacul celor mai mari griji și tristeți, al celor aduse Bisericii de unii din fiii, păstorii și protectorii ei însăși. Pe unele scaune de episcopi martiri, păstoreau acum oameni ambițioși, invidioși, nestatornici sau mici.

Pe tronul imperial creștin al lui Constantin cel Mare urmau fiul lui arian, Constanțiu, nepotul lui apostat, Iulian, ereticul Valens. După mărele Teodosie urma prea tânărul și slabul Arcadiu, sub influența pătimășei împărătese Eudoxia și a unor sfetnici rău inspirați.

Constantin sărutase cicatricele episcopilor cari mărturisiseră pe Hristos în persecuțiile din imperiul roman și-i întâmpina și îmbrățișa pe toți cu cinste împărătească, cinstindu-se el însuși cu titlul de «episcop al celor din afară»; fiul său, Constanțiu, risipea și desamăgea Biserica Ortodoxă,

Iulian o apăsa cu noi prigoane, Valens arianul o teroriza. Pe Sfântul Vasile cel Mare îl jigneau și amenințau funcționarii provinciali ai împăratului, pe Sf. Grigorie Teologul nu-l putea apăra de departe Teodosie cel Mare, împotriva arienilor stăpâni pe scaunul episcopal și pe toate bisericile din capitala imperiului. Pe Sf. Ioan Gură de Aur, adus episcop la Constantinopole fără voie, din voia împăratului Arcadiu, îl detesta apoi cu patimă împărăteasa Eudoxia și anturajul ei și-l exila de două ori pe nedrept, prea tânărul și slabul ei soț.

Ce era mult mai trist și mai păgubitor pentru interesele și pentru prestigiul Bisericii, era ambiția, invidia, nestatornicia, micimea chiar a unora dintre slujitorii ei. Pe Sf. Vasile, ca preot, îl mârșea și-l făcea să plece însuși episcopul său, turburat de gelozie, iar ca episcop, alți episcopi ridicați împotriva-i de Valens ereticul. Pe Sf. Grigorie îl hărțuiau unii ierarhi, din cei adunați la Sinodul al doilea ecumenic, cari se opuneau rămânării lui pe scaunul din Constantinopole, pentru neîndurate motive de formă. Pe Sf. Ioan Gură de Aur îl urmărea cu răutate «faraonul egiptean», Teofil al Alexandriei, care voia pe scaunul capitalei imperiului pe unul după chipul și asemănarea sa, eventual o creatură a sa, cum trimisese una împotriva Sf. Grigorie mai înainte. — și un sinod s'a lăsat de două ori înduplecat să facă voia lui și a împărătesei, de a depune din scaun și a expune la surghiun pe cel mai mare Părinte bisericesc al Răsăritului.

Privită alături de asemenea exemplare de împărați rătăciți și abuzivi, de sftnici interesați și violenți, de ierarhi slabi, sfințenia și gloria creștină a celor Trei Ierarhi pare un destin, pe cât de mare și de eroic, pe atât de greu și de trist.

Niciunul dintre ei nu râvnise la onorurile unor mari scaune episcopale, niciunul nu aspira la favoruri imperiale, niciunul nu avea interese personale, și ambiții de măsurat cu ale altora. Fiecare dintre ei se simțea mult mai bine în fericita și plăcuta liniște căutată, potrivită meditației, rugăciunii și studiului, a unei chilii de mânăstire, în Pont, în Capadocia, în Isauria, lângă Antiohia, sau oriunde, pentru ei ca asceți de o mie de ori mai potrivită și mai binefăcătoare decât strălucitele scaune de frunte ale Bisericii veacului, râvnite de alții.

Duhul veacului intrase în Biserică odată cu favorurile, cu interesele imperiale și cu mulțimea de convertiți. Pe scaunele episcopale ajungeau ușor unii demnitari sau oameni de curte, cinici, intriganți sau oportuniști. Marele câștig al credinței tari și al ridicării nivelului vieții morale era amenințat să se împrăstie și să se piardă chiar la conducerea Bisericii. Sub protecția sau în nepăsarea împăraților arieni și a apostatului Iulian, erezia se întindea ca o epidemie funestă, și lumea se mira, cum zicea Ieronim, că a ajuns ariană. Ortodocșii erau, în Răsărit, o minoritate persecutată, ajungând să nu mai aibă în capitala imperiului nicio biserică în care să se adune, înainte de venirea lui Teodosie cel Mare. În această situație, grea uneori până la disperare, ierarhii ortodocși cei mai buni erau osândiți, exilați, terorizați sau împiedecați de a-și apăra crednța și păstori turma.

Aceste greutăți nu trecuseră încă atunci când Sfinții Trei Ierarhi vin pe scaunele lor, spre sfârșitul marelui secol al patrulea. Misiunea lor de campioni ai credinței și ai moralei nu era ușoară, nici plăcută. Zelul și meritele lor excepționale contraziceau ambiții și interese de oameni mici

și puternici, cari au făcut din păstoria păstorilor noștri o luptă grea de eroi creștini și o carieră de martiri.

Acești Ierarhi jigniți și amenințați în tot felul, atacați pe nedrept, acuzați pentru însuși binele pe care-l făceau, bruscați, purtați pe drumuri de exil, îndepărtați cu inconștientă și cu brutalitate dela locul lor de slujbă și de sacrificiu, au fost totuși, în tristețea lor, păstori fericiți: fericiți nu din grația împăraților, nu din bunăvoința curtezanilor, nici măcar din dragostea confrăților și din bucuria acestora de a avea Biserica atât de mari Ierarhi, ci din conștiința datoriei împlinite, ca și din dragostea, din respectul și din fericirea credincioșilor de a avea asemenea păstori devotați lor, mai presus de toate celelalte griji și bucurii, mai presus de orice idealuri și perspective, succese și onoruri, de însuși dorințele, nevoile și satisfacțiile lor personale cele mai firești și mai îndreptățite.

Acești oameni aveau știință multă și talente mari, putere de muncă și rare calități intelectuale și morale, cu cari puteau ajunge și străluci pe scena marelui lor secol. Admiratori și profesori iluștri îi îmbiau la gloria retoricei, lumea le întindea brațe primitoare și le așternea flori în cale. Mânuitori neîntrepuți ai cuvântului, puteau să facă din cariera lor în lume un triumf. Ei însuși inclinau la început spre această mai ușoară și mai plăcută revărsare a geniului lor. Plăcerea de a vorbi frumos era atunci mai mult decât o ambiție: era un ideal, ba chiar o necesitate pentru capacitatea și arta lor.

Dar ei au renunțat la gloria, la sgomotul și la câștigul unei cariere lumești, comode, lăudate și strălucite, pentru liniștea și fericirea vieții de mânăstire — idealul virtuoșilor de atunci —, iar la această fericire personală, au renunțat de asemenea pentru a se pune în slujba grea a Bisericii cu toată puterea, râvna și căldura sufletului lor mare. Iluștrii și sărbătoriții ucenici și urmași prezumptivi ai lui Themistius, Himperius și Libanius, gloriile retoricii secolului, devin smeriți monahi, și apoi — luați din mânăstire — smeriți păstori de turmă creștină obidită, de săraci, de suferinzi și de păcătoși.

Socotesc că cel mai mare merit și cea mai mare vrednicie a Sfinților Trei Ierarhi a fost anume aceasta: de a fi preferat ispititoarei «scene a lumii», cum o numeau ei, altarul, — de a fi preferat catedrei sau tribunei amvonul, celebrității retorice greaua slujire preotească, satisfacțiilor și bucuriilor ușoare ale vieții și carierei de lume, demnităților și onorurilor ce-i puteau aștepta, ca și chiar vieții de tihnă, de reculegere, de studiu și de rugăciune, din care ei făceau o predestinație și o fericire, truda grea și apăsătoare, expusă tuturor grijilor, încercărilor, răspunderii și durerilor: mâniei împărătești, perfidiei eretice, neînțelegerilor și animozităților produse chiar de cei de o credință și o slujire cu ei.

Sunt în această mare și binecuvântată hotărîre, de a lua crucea păstorului creștin, două sacrificii, dacă nu mai multe; și ei nu le-au făcut anume pentru compensație, aspirând adică și cerând Bisericii gloria sfințeniei creștine personale, în locul celei lumești sacrificate, adică din dorința de a primi ca Ierarhi dela Biserică un premiu mai mare decât cel pe care li-l oferea lumea, ci din dorința tare și poruncitoare ca o datorie, de a sluji altora, Bisericii lui Iisus Hristos și prin ea lui Hristos însuși.

Părăsind farmecul și dulceața lumii pentru singurătatea și privațiunile ascezei, iar binefacerile și plăcerile duhovnicești ale mânăstirii pentru

jugul sacerdoțiului, ei preferau gloriei și mulțumirii omenești personale cea mai grea chemare, pe cea mai expusă mâhnirii și necazurilor, pe cea a purtării de grijă și de poveri, nu ale lor înșiși, ci ale celor mulți — bântuiți de valuri, de ispite, de nevoi și de suferințe. Au preferat și au reușit astfel să biruie și să sacrifice tot ce putea fi interes, plăcere și vanitate, ambiție și amor propriu, iluzii și idealuri pământești, ba chiar sfânta și îngereasca lor pasiune monahală, inspirată și hrănită de încântătoare oaze duhovnicești ale duhului creștin retras din lume, și s'au aruncat în văpaia de foc și în adâncul de ape agitate ale grijilor, ponoaselor, piedicilor și sarcinilor preoției, ca slujire dela Iisus Hristos către credincioșii Lui.

S'au mirat și s'au mâhnit întâi profesorii și studenții dela Cezareea, Atena, Antiohia și Constantinopole; s'au mirat și s'au mâhnit ascultătorii și admiratorii de puțin timp și cei în perspectivă ai tinerilor retori și mari oameni învățați Vasile, Grigore și Ioan; s'au mâhnit mănăstirile Capadociei, Pontului și Siriei, văzându-se părăsite de așa oameni luminați și îmbunătățiți. Dar ce însemna pentru ei gloria Atenei și a lui Libanius, ce însemnau aplauzele, lauda și bunurile lumesti, ce însemna chiar mulțumirea de unul singur de a trăi îngerește, în curăție și bucurie sufletească, ce însemna paradisul duhovnicesc pe care și-l făcuseră Vasile și Grigore pe Iris, sau Ioan în laturile Siriei ascetice, față de chemarea și de datoria mai mare de a servi, ajuta, lumina, mângâia, îndrepta și mântui pe alții, pe cei mulți, pe toți cari formează la un loc, ca mădulare, trupul lui Iisus Hristos: Biserica!...

Iată-i, deci, pe distinșii tineri culți, ieșiți cu faimă din școlile marilor orașe ale timpului lor, iată-i părăsind cariere visate sau începute, ca să se roage modești și reculeși în chilii de mănăstiri, departe de larma lumii; și iată-i părăsind apoi și farmecul și dulceața vieții de mănăstire, așa cum părăsiseră farmecul și dulceața lumii, pentru a asculta glas de suflete, care cereau și așteptau ajutor pentru viața și pentru mântuirea lor în valurile agitate ale mării. Nu era încă vorba de scaune episcopale, de cinste, de putere, ci doar de osteneală și de jertfă preoțească, iar ei pregăteau la început, nu pentru că nu li se ofereau onorurile demnității episcopale, ci pentru că, în sfânta lor smerenie, sinceritate și frică de Dumnezeu, se credeau încă nevrednici pentru o slujire pe care o socoteau mai grea, mai mare și mai de cinste, cum zicea Sf. Ioan Gură de Aur, decât cea îngerească în ceruri. Cine a gândit, a trăit și a slujit apoi cu mai multă sfințenie și vrednicie, decât ei, sublima și greaua misiune preoțească?

Au ajuns, în adevăr, episcopi pe scaune de frunte, dar pentru că se distinseseră întâi în slujba preoțească. Activitatea lor preoțească a fost atât de bogată și de rodnică, încât putea să illustreze și să echivaleze ea singură cu o mare carieră episcopală. Când rangul și puterea lor de episcopi a înălțat și a întins câmpul și roadele lucrului lor, ei au făcut cu marile lor calități sufletești și cu îndoit zel și devotament pentru credincioși, adevărate minuni pastorale, care umplu scurta și frământata lor slujire de Ierarhi.

Aceste osteneli, sacrificii, biruințe și bucurii de păstori i-au răsplătit și i-au mângâiat pentru toate nedreptățile, jignirile și durerile îndurate; acestea i-au făcut Sfinți, pe care-i cinstea încă din viață turma lor, —

în ciuda împăraților și a demnitarilor asupritori ai poporului, a altor ierarhi, chiar «faraoni», al căror suflet nu se desprinsese încă de tot de duhul veacului, nu fusese cu totul cucerit și supus jugului lui Iisus Hristos, nu ancorase încă în limanul cresc al Evangheliei.

Dacă Sfinții Vasile, Grigore și Ioan au fost mari Ierarhi, e pentru că au rămas pe scaunele lor de episcopi ceea ce au fost ca preoți: au rămas preoți cu modestia, cu simplitatea, cu familiaritatea, cu grija, cu bună-tatea, cu iubirea, cu apropierea, cu interesul și cu jertfa lor pentru credincioși: păstori și părinți ai tuturor, și în deosebi ai nefericiților și năpăstuiților; primitori, miluitori și mângâietori de săraci, de bolnavi, de infirmi, de străini, de năpăstuiți, de apăsați, de îndoliați, de orice suferind sau îndurerat.

În strânsă legătură de fiecare zi și în pas cu turma păstorită, ei erau continuu prezenți — văzuți sau nevăzuți — în traiul, nevoile și grijile ei, atenți la tot ce putea să turbure, să miște, să vatăme sufletul și viața credincioșilor, dar cu îndoită râvnă preotească pentru binele lor, cu sporit devotament sacerdotal, pentru slujirea lor, ca episcopi.

Celelalte griji și obligațiuni ale oficiului lor episcopal, lărgirea și adâncirea ogorului lor pastoral, vânturile și valurile care se ridicau acum cu mult mai mult asupra lor ca episcopi, nu i-au oprit nicio clipă, nu i-au abătut niciun pas din calea servirii turmei lor de credincioși. O admirabilă unitate de vederi, de metodă, de acțiune, de atitudine, de țeluri pastorale caracterizează viața și activitatea lor sacerdotală întreagă.

Ea se întinde la toate laturile vieții și la toate nevoile credincioșilor. Erau ajutați săraci, văduve, orfani, bătrâni, neputincioși, bolnavi, călători. Erau apărați oameni năpăstuiți, erau mângâiați cei încercați de moartea celor scumpi, erau recomandați către profesori tinerii cari mergeau la studii. Era organizată o minunată operă de asistență religioasă, morală și socială. Mai toată opera omiletică a Sfinților Trei Ierarhi este un comentariu al dragostei creștine, un manual al milei, un apel la binefacere, un imn al carității. Ea oglindește iubirea și grija lor de credincioși; este tăietură adâncă în păcatele, în lăcomia și în nesimțirea bogaților; este apel la omenie, la dreptate, la altruism; este avertisment și sancțiune împotriva celor care se bucură de munca, de nevoile, de bunurile și de drepturile altora.

Neîntrecuți predicatori, Ierarhii noștri sunt în același timp oameni de faptă, de inițiativă, de acțiune, stăruitori și practici. Peste tot se face auzit glasul lor de păstori creștini și de cenzori ai moravurilor timpului; nu există nenorociri sau piedici — oricât de mari — care să taie avântul sau să sdruncine cumpătul lor. Cu aceeași neînfrănată putere sufletească înfruntă și stăvilesc și cruzimea celor avuți și calamitățile naturii.

În slujba Bisericii, cei Trei Ierarhi nu se mulțumiau doar să vorbească, deși vorbeau atât de frumos și cu folos. Ei dau exemplu personal de caritate creștină, ca și de chibzuită organizare a binefacerii, ușurând lipsuri și dureri cu averea lor proprie, cu bunurile și cu pâinea lor de asceți. Acțiunea lor filantropică era mai mult decât trezire a sentimentului creștin și a solidarității creștine la alții, mai mult decât predică: era faptă proprie și sacrificiu personal.

Veneau toți trei din familii, în care, din fericire, pe lângă celelalte virtuți, se practica și binefacerea — cu dărnicie și cu bună metodă, din

dragoste și din tradiție creștină. Moștenitori de bunuri pământești, le-au făcut toți milostenie: hrană, îmbrăcăminte, ajutor și bucurie pentru săraci și pentru instituții de milă creștină. Toți trei au ajuns astfel cu totul săraci de bună-voie, nepăstrând pentru ei decât puținul ce obișnuia să aibă un călugăr. Partea sa de avere părintească, sf. Vasile a dăruit-o mănăstirii de pe Iris, săracilor din Cezareea, așezămintelor de milă creștină, înființate de el ca episcop.

Sf. Grigore de Nazianz, înainte de a părăsi Constantinopole, după reconstituirea Bisericii Ortodoxe, a lăsat prin testament averea sa părintească și personală săracilor din Nazianz, care se bucurau mai demult de venitul ei, pentru a-și trăi restul zilelor triste într'o casă de țară, la Arianz, fără foc, desculț, îmbrăcat simplu.

Sf. Ioan Gură-de-Aur, a trăit, ca și ceilalți doi, viață aspră de ascet, dăruind restul pentru nevoile săracilor. Urmând pe scaunul de Constantinopole unui episcop luat din lume, fostul senator Nectarie, el găsea casa episcopală înzestrată cu vase și lucruri scumpe și de prisos pentru smerenia și cumpătarea lui de călugăr. Ierarhul le-a făcut și pe acestea milă creștină, dragoste și bucurie pentru săraci.

Nu putea fi mai bun îndemn pentru alții, decât pilda acestor mari și buni părinți, ca preoți și episcopi, donatori de avere părintească și jertfitori de bunuri proprii, necesare omenește vieții și nevoilor lor. Credincioșii săraci, nevoiași, neputincioși, bolnavi, primiau și foloseau banul, haina și pâinea păstorilor lor.

Ei nu se mulțumiau să dea numai unuia și altuia individual. Aceasta este numai începutul binefacerii. Ca păstori de turmă, ca părinți duhovnicești, ei nu se mărgineau să aline dureri izolate, întâmplătoare și trecătoare. Trebuiau ușurate nevoile și suferințele cele multe ale păstoritilor și aceasta într'un chip practic, sigur și util, prin așezăminte de milă creștină.

Intr'o vreme când, cu toată puterea statului bizantin, cu toată bogăția unora, cu toată retorica și filosofia pe care le consumase păgânismul pe tema virtuților, nu existau instituții de ajutor obștesc, Ierarhii noștri înființează, organizează și patronează asemenea instituții de un folos neprețuit.

În frunte stă, cum se știe, Sf. Vasile cel Mare, cu un sistem complet de așezăminte, numit «Vasiliada», instituție originală și unică, o capodoperă a milei și a dragostei creștine și a geniului lui practic totodată.

La Constantinopole Sf. Ioan Gură-de-Aur ridică de asemenea și întreține așezăminte creștine, rod al grijii și al milei păstorului creștin pentru turma sa și a lui Iisus Hristos.

A spune că Sfinții Trei Ierarhi erau donatori și ctitori de așezăminte filantropice, nu este încă totul. În fapta lor de păstori și de părinți creștini, sunt concepții și gesturi creștine excepționale, cari uimesc prin înălțimea și prin sublimitatea lor morală. Sf. Vasile cel Mare făcea mai mult decât a da credincioșilor așezământul său de milă creștină, de a înființa, înzestra și conduce, de a pune în el restul averii și prisosul inimii sale. El îi dăruie tot sufletul, tot timpul, toată grija și bucuria sa de părinte. Făcuse din acest așezământ reședința sa, din săraci, bătrâni, orfani, și bolnavi, frații săi cei mai buni și mai iubiți.

Sta între ei, se apropia de ei, se apropia de leproși, îi atingea, îi săruta; pe leproșii pe care ai lor îi alungau din case, pe leproșii de care niciun om nu-și atinsese buzele până atunci, pe leproșii curățiți cu milă și cu dragoste dumnezeiască și redați societății ca oameni, întâi de Iisus Hristos.

Sf. Grigore de Nazianz, care a văzut și a lăudat gestul de desăvârșită dragoste și devotament creștin al sf. Vasile, gest de ajutor moral mai mare și mai greu decât orice act filantropic, are el însuși cuvinte calde și mișcătoare pentru cei mai oropsiți și mai nenorociți bolnavi, cei pe care nu-i primia, nu-i îngrijea, nu-i atingea nimeni, cei scoși din societatea omenească, desmoșteniți, ocoliți cu groază și desgust: leproșii, acești nefericiți, care-și târau cadavrul de nerecunoscut, părăsiți, până și de cei mai apropiați ai lor, lăsați fără adăpost, fără hrană, fără îmbrăcăminte, fără niciun ajutor și fără nicio mângâiere, condamnați la o moarte de vagabonzi putrezi, alungați de pretutindeni, îndepărtați chiar dela izvoare și dela râuri, unde-și potoleau setea, ascunzându-și durerea și rușinea pe coaste de munți și în funduri de păduri. Biruiți de suferința lor fizică și morală, împinși de dorința de a căpăta vreun ajutor omenesc, sperând o ușurare din arătarea mizeriei lor, apăreau uneori în lume, pe care o speria singură înfățișarea lor.

Acești nefericiți scoși dintre oameni sfâșie inima Ierarhului cu gemetele și cu cererile lor. «Nu sunt și ei oameni ca noi? N'au fost și ei răscumpărați de Iisus Hristos? N'au păstrat ei poate mai bine decât noi chipul lui Dumnezeu?» — înțelegând chipul cel sufletesc — se întrebă creștinește Ierarhul. Tabloul vieții bogăților nepăsători de suferința lor formează cu mizeria leproșilor un contrast dureros ca o plagă socială-morală: un biciu de foc, cu care Sf. Grigore de Nazianz lovește puternic, ca un profet revoltat, în numele lui Iisus Hristos, pe cei care lasă în așa suferință și rușine pe frați Lui mai mici.

Niciunul din cei Trei Ierarhi nu se mulțumește să privească și să ajute de sus și de departe lumea celor în lipsă și în suferință, nici chiar dăruindu-le al lor și făcându-se săraci pentru ei, ci puneau în slujirea lor afecțiune, puneau inima lor, bunătatea și iubirea lor, acel sentiment sublim cu care Iisus Hristos însuși făcea din cei săraci, umili, împovărați, flămânzi, goi, bolnavi, năpăstuiți «frații» Lui «mai mici», în numele și în interesul cărora va judeca și va răsplăti lumea la venirea Sa cea din urmă.

Sfinții Trei Ierarhi nu așteptau să-i caute nevoiașii și suferinzii pe ei și să le dea ajutor la cerere, ci căutau ei pe nefericiți, îi cercetau cu bucurie și-și deschideau inima pentru ei. În omiliile lor repetă adesea acest motiv și îndemn dumnezeiesc al dragostei creștine față de cei mici: Ei sunt frații lui Hristos și ai noștri, sunt chipul și asemănarea lui Dumnezeu, ca noi și ca toți oamenii. Acest sentiment inspiră sfântului Ioan Gură-de-Aur cuvinte sublime, în care săracul, bolnavul, infirmul, străinul reprezintă pe Hristos însuși. Datoria primirii și ajutorării lor este pentru el o datorie față de Hristos.

«Cât de puțini — zice — sunt oaspeții fraților noștri! Se știe bine că Biserica are o casă comună de primire, dar trebuie să ajute fiecare, să se ducă la porțile orașului și să primească de bunăvoie pe cei care vin. Dimpotrivă, toți așteaptă la fondurile Bisericii. Se uită că milostenia are un scop îndoit: folosește și celui care o face și celui care o primește. Judecând cum fac cei cari refuză să practice ei înșiși ospitalitatea la casa lor,

s'ar putea deduce la fel, că trebuie lăsată numai preoților grija de a se ruga pentru comunitate, tu însuți renunțând la rugăciune. Săracii sunt apărătorii noștri contra demonilor, așa cum soldații sunt apărători contra barbarilor... Să aveți, deci, fiecare acasă o cameră de primire, potrivită cu mijloacele voastre. Rezervați în casa voastră o cameră de primire pentru oaspete, adică pentru Hristos. Insărcinați pe unul din ai voștri — și nu vă sfiți de a alege pe cel mai bun, ca să primească și să îngrijească pe cerșetori și pe infirmi. Dacă nu, dacă refuzați să faceți acest sacrificiu, dacă nu vreți să primiți pe săracul Lazăr în căminul vostru, primiți-l cel puțin în grajd. Da, primiți pe Hristos în grajd! A, vă cutremurați? Cu atât mai rău dacă refuzați să-i deschideți poarta!».

Vorbind creștinilor despre datoria de a ajuta pe săraci, așa cum își liberan sclavii, Sf. Ioan Gură-de-Aur zice: «Puneți pe Dumnezeu în același rând cu sclavii voștri. Voi dați prin testament libertate sclavilor voștri; eliberati și pe Hristos de foame, de nevoi, din închisoare, de grija hainei!». Caritatea, zice Ierarhul, este cea mai mare dintre harisme. S'o practicați, și nu vom fi mai mici decât Petru și Pavel, cu toate minunile lor. Ea ne face «imitatorii lui Dumnezeu».

«Ce osândă nu meritați, când, pentru a împodobi pardoseala casei voastre, sau animalele fără rațiune, care nici nu înțeleg măcar că le gătiți, prăbușiți într'o prăpastie de mizerie pe fratele vostru, care a fost partaș cu voi la bunuri nespuse, și pe care Domnul l-a cinstit atât de mult? Aveți mare grijă de câinele vostru, dar omul acesta, sau, mai bine zis, Hristos, este redus la ultima limită a foamei, din cauza câinelui și a tuturor celor de care am vorbit. Ce e mai rău decât o asemenea confuzie? Ce este mai grav decât o asemenea nedreptate? Câte fluvii de foc vor trebui pentru a pedepsi destul un suflet atât de vinovat? Cel făcut după chipul lui Dumnezeu stă acolo, desfigurată, din cauza neomeniei voastre; dar capetele catârilor care plimbă pe femeia voastră strălucesc de aur, ca și pielea și lemnul care fac un acoperiș deasupra ei. Pentru a decora un scaun sau un scăunel de pus sub picioare, se întrebuințează peste tot aur sau argint. Cu toate acestea, mădularele lui Hristos, pentru care Hristos s'a coborât din ceruri, pentru care și-a vărsat scumpul Său sânge, nu au nici măcar hrana trebuitoare. Și de vină este avariția voastră. Patuzile voastre sunt gătite peste tot cu argint; trupurile sfinților nu sunt acoperite cu veșmintele cele mai necesare. Faceți mai puțin caz de Hristos decât de orice altceva, de catării voștri, de patul vostru, de scaunul vostru, de scăunelul vostru de picioare. Trec sub tăcere obiectele de mai puțină cinste, lăsându-vă vouă grija de a gândi la ele».

«Nu-ți întoarce fața dela un cerșetor flămând — zice sf. Vasile cel Mare — căci el are același chip ca și tine». În concepția creștină a Sfinților Trei Ierarhi, milostenia îndeplinește o funcție pacificatoare: apropie și împacă pe oameni, aduce armonie în lume. «Dacă s'ar mulțumi fiecare cu ceea ce-i este necesar și ar lăsa celor lipsiți prisosul n'ar mai fi nici bogat, nici sărac», zice Sf. Vasile.

Nu este durere sau bucurie a turmei lor, pe care să n'o cunoască, să n'o pună la inimă, să n'o facă grijă a lor. Ei se coboară în mijlocul credincioșilor, se roagă cu ei, pun urechea la inima lor, le ascultă pasul, cunosc impresia și efectul cuvântărilor lor, află obiecțiunile pe care bogații vârtoși la inimă le opun îndemnului lor la milostenie. Ei nu-și închid

gândurile în chilie sau în camera de lucru. Sfântul Ioan Gură de Aur coboară în stradă, în piață, pe cheiu, vede cerșetori fără hrană, oameni fără lucru, bolnavi fără adăpost: îi vede de aproape, îi simte, îi înțelege cu ochii și cu inima sa de părinte al lor.

Este surprinzătoare precizia cu care acești episcopi asceți cunosc toate aspectele vieții omenеști, și caracteristic realismul cu care le zugrăvesc. Aceasta vine din minunatul lor spirit de observație și din inteligența lor, din puterea lor de pătrundere care-i face maestri ai psihologiei credincioșilor și ai zugrăvirii moravurilor, și vine mai ales din grija și din atenția lor de păstori, de medici ai sufletelor. Cunoașterea vieții credincioșilor în toate laturile și manifestările ei era o necesitate pastorală și metodică. Nu poți nici iubi nici urî, nici aproba, nici combate ceea ce nu cunoști. Pentru a-și împlini bine datoriile lor pastorale, ei au căutat să cunoască bine nevoile și problemele ce frământau pe credincioșii timpului, și le-au cunoscut. Asceți în viața lor personală, ei au fost părinți desăvârșiți ai credincioșilor în viața lor pastorală.

Din grija lor pentru binele Bisericii, ei au pus în serviciul ei și monahismul profesional însuși, pe cei plecați din lume, pe locuitorii deșertului și ai mănăstirilor. În concepția lor, monahismul poate și trebuie să fie util credincioșilor, prin exemplul virtuților creștine, al muncii, al cumpătării, al carității. Monahii trebuiau în adevăr să practice dragostea între ei și față de credincioși, lucrând cu mâinile lor, între ceasurile de rugă și de odihnă, pentru a putea să ajute pe alții.

Concepția Sfinților Trei Ierarhi despre preoție este așa de înaltă, încât văd în ea cea mai sfântă și mai folositoare slujire a credincioșilor. După ce au ridicat monahismul pe culmea perfecțiunii creștinești posibile, a vredniciei morale și a elogiului, ei au acordat preoției premiul virtuților și al meritelor pastorale, ridicând pe preot mai presus de monah și de îngeri. Oameni ca ei, cari au renunțat la carierele lumești, la avere, la celebritate, la onoruri, ca și la viața îngerească însăși a mănăstirii, pentru a se pune în slujba credincioșilor, nu puteau să conceapă altfel preoția, decât așa, ca slujirea cea mai înaltă, ca un omagiu și ca un sacrificiu adus lui Dumnezeu față de credincioși, ca fapte ale Lui, care poartă chipul și asemănarea Lui; ca un serviciu și sacrificiu adus lui Iisus Hristos, față de mădularele trupului Lui, care este Biserica lui Hristos, față de toți credincioșii, și mai vărtos față de cei pe care i-a iubit, căutat și chemat El mai mult, de «frații» Lui «mai mici»: săracii, bolnavii, năpăstuiții, nefericiții. Aceasta n'o gândeau și n'o spuneau Sfinții Trei Ierarhi dela ei înșiși ca oameni învățați, ca filosofi și retori; n'o spuneau din înțelepciunea timpului lor; aceasta o gândeau, o simțeau și o spuneau ca păstori creștini, ca slujitori ai lui Iisus Hristos, dela Hristos însuși, care luând chipul nostru omenesc, ne-a ridicat până la înălțimea chipului Lui dumnezeesc; făcându-se El ca noi, ne-a făcut pe noi ca El; s'a umanizat ca să ne sfințească și să ne îndumnezeiască; a îndreptat, a înfrumusețat și a mântuit chipul nostru de credincioși și ne-a asemănat pe noi cu El în asemănarea Lui cu noi; ne-a făcut pe toți frați ai Lui, și a iubit, a căutat, a mângâiat, a vindecat, a izbăvit cu preferință pe «frații» Lui «mai mici», pe cei care, fiind în lipsă, în suferință sau în ispită, au mai multă nevoie de ajutor, de mângâiere, de îndrumare, sau cum a zis El, de «doctor». Iisus Hristos a obligat pe credincioși la iubirea, la prețuirea și la

ajutorarea celor umili, și făcea aceasta din harul, firea și iubirea Sa dumnezească.

Pentru Sfinții noștri, cuvintele Mântuitorului despre «frații» Lui «mai mici», nu erau o figură retorică: erau o realitate morală și oarecum fizică. Săracul, cel fără de adăpost, cel alungat, nedreptățit, defăimat, cel osândit de oameni, a fost Hristos însuși; iar «frații» Lui «mai mici», au fost aceia pe care El i-a iubit, i-a compătimit și i-a mântuit mai întâi. De aceea iubindu-i pe aceștia, îl iubim, îl ajutăm și îl bucurăm pe El însuși, care a purtat chipul lor omenească, s'a identificat cu ei, a suferit ca ei, a suferit pentru ei, s'a întrupat și s'a răstignit pentru mântuirea credincioșilor cu chipul lor de om năpăstuit, osândit, bătut, flămând, însângerat. Binevoind Iisus Hristos să se facă om ca ei, și cunoscând El însuși condiția lor omenească, a binevoit să-i facă pe ei «Hristos» ca El, numindu-i fii ai lui Dumnezeu și frații Lui mai mici.

În această descoperire a lui Dumnezeu în credincios, în această regăsire a lui Dumnezeu în el, ca chip și asemănare a Lui, ca ființă spirituală, ca fiu al lui Dumnezeu și frate al omului Iisus Hristos a stat marea transformare religioasă a lumii vechi. Umanizarea lui Dumnezeu prin întruparea Fiului Lui unic și îndumnezeirea omului prin identificarea, sfințirea și mântuirea omului în Hristos, iată principiul religios-divin adus de Creștinism. Unii oameni se apoteozau, ca împărații romani sau ca vechii despoți orientali. După doctrina creștină, Hristos a îndumnezeit virtual pe toți credincioșii, i-a încetățenit în împărăția lui Dumnezeu, s'a înfrățit cu ei, coborându-se la ei și trăind între ei, în chipul lor, purtându-l fără păcat, jertfindu-se cu el, suferind cu el, mântuindu-ne cu el.

În oameni, El nu vede Iudei, Greci, Romani sau barbari, conaționali, rude, prieteni, cetățeni, străini sau dușmani, adică ceea ce oamenii se socotesc în raport unii cu alții. El vede în ei toți ceea ce sunt toți prin raportul lor cu Dumnezeu și cu El: fii lui Dumnezeu și frații Lui mai mici. Toți oamenii erau frații Lui și El pe toți i-a iubit, în deosebi însă pe cei ce aveau mai multă nevoie de iubire, pe cei într'adevăr mai mici. Între aceștia a zăbovit El mai mult cu învățătura și cu faptele Lui. Lor le-a grăit în pilde, pentru ei a făcut minuni, pe ei i-a căutat, ei mai ales se adunau și stăruiau în jurul Lui. La rangul de primi cetățeni ai împărăției lui Dumnezeu, a ridicat pe copii, a vindecat pe nefericiți în suferințe grele, a iertat și a reabilitat păcătoși arătați cu degetul de lume, a poposit și a ospătat la ei, spre scandalizarea fățarnicilor pseudo-virtuoși, s'a făcut doctorul celor cari aveau nevoie de doctor, părintele celor cari nu aveau părinți, fratele tuturor și mai ales al celor cari nu aveau în oameni frați. Pentru ei a zis: «Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni» (Mat. XI, 28). Între ei deci, și pentru ei întâi a venit, a trăit, a învățat, a săvârșit lucrul Său mântuitor: Între cei săraci și umili, neavând unde să-și plece capul; între ei, nu între farisei, nu între cei învățați și mândri, care puneau numai sarcini pe care ei nu le purtau (Mat. XXIII, 4); nu în sinedriu, ci între frații Săi mai mici. Neuitate și zguduitoare vor răsună până la judecata viitoare, în simplitatea, majestatea și puterea lor dumnezeiască, cuvintele Lui de frate al tuturor celor nevoiași, nedreptățiți, disprețuiți, umili, Care va împărți și va răsplăti pe

oameni după purtarea lor față — nu zicea față de El —, ci față de «frații Săi mai mici» (Mat. XXV, 34-36).

Știind prea bine acestea, Ierarhii noștri vedeau și păstoreau, deci, în credincioșii lor, nu simpli oameni, ci pe semenii și pe frații lui Iisus Hristos; nu ființe deosebite și străine de ei, ci chipuri ale lui Dumnezeu pe pământ, — pe Hristos în chipul lor. După învățătura Bisericii, de când Fiul lui Dumnezeu s'a întrupat ca om, s'a înfrățit și s'a identificat cu omul, omul nu mai poate fi privit ca un sclav, ca un străin, ca un inferior. Dacă este mai mic sau mai slab decât tine, este de aceea un frate mai iubit al lui Iisus Hristos și al oricărui om; și dacă este creștin ca tine, el este împreună cu tine mădular al trupului lui Hristos, care este Biserica: Biserica, în care Sfinții Trei Ierarhi erau păstorii fraților mai mici ai lui Hristos, ai acestor mulți «Hristoși».

Biserica este această sfântă uniune a credincioșilor în Hristos, această înfrățire și contopire a tuturor într'un trup cu El, această adunare dela marginile satului, ale orașului, ale țării, ale lumii întregi, a tuturor credincioșilor într'un trup al lui Hristos, ca boabele de grâu adunate de pe multe ogoare într'o singură pâine euharistică, cum prea frumos ziceau cu simțul lor puternic de comunitate creștinii dela început — această uniune și comuniune a credincioșilor cu Dumnezeu prin Iisus Hristos, mijlocitorul Lui și al credincioșilor, ctitorul și Capul Bisericii.

Când vezi în orice semen al tău un frate al lui Iisus Hristos, când vezi în orice creștin un mădular unit cu tine organic în trupul tainic al lui Hristos, acesta nu-ți mai poate fi străin, necunoscut, indiferent sau inferior. A-l disprețui, nedreptăți, jigni și lovi, înseamnă a urî, disprețui, nedreptăți, jigni și lovi pe Iisus Hristos «fratele» lui mai mare, care l-a mântuit pe el și pe tine pe cruce. Dela Iisus Hristos nu mai poți nedreptăți pe semenul tău, fără a păcătui greu înaintea lui Dumnezeu însuși, iar când ești păstor de turmă creștinească, cunoști, iubești, ajuți, luminezi și mântuești în fiecare credincios pe un frate al tău și al lui Iisus Hristos, pe un mădular al trupului bisericesc al lui Hristos.

Cu această concepție despre demnitatea omului și despre Biserică, despre turma lor, ca parte din Biserică, din trupul lui Iisus Hristos, Sfinții Trei Ierarhi au trăit, au învățat și au păstorit nu numai ca părinți, ci și ca frați mai mari ai fraților mai mici ai lui Hristos; au dăruit acestora și trupul și sufletul lor: le-a dăruit toate lui Hristos, în frații Lui mai mici.

Ei făceau acestea, dela El și în numele Lui. «Milă-Mi este de multe» — zisese Mântuitorul (Marcu VIII, 2); mila lui dumnezeiască — iată sentimentul, iată ochii cu care și păstorul creștin, preot al lui Iisus Hristos, trebuie să-și privească turma, pe frații lui și ai lui Iisus Hristos. Așa au privit-o Sfinții Trei Ierarhi. Cu acești ochi ai iubirii de Dumnezeu și de oameni vedea Sf. Ioan Gură de Aur în săraci pe Hristos; cu acești ochi vedea Sf. Grigore Teologul pe săraci, când le lăsa averea părintească, pentru a-și trăi bătrânețea ca un sărac; cu acești ochi de frate vedea Sf. Vasile cel Mare pe săracii și pe leproșii pe care-i aduna de pe drumuri și-i îmbrățișa: îmbrățișa trupuri roase și desfigurate de plăgi deschise și respingătoare, — respingătoare pentru ochii noștri fizici, dar nu pentru ochii lui sufletești, ochii dragostei și ai milei, cu care-i privise și vinde-

case Iisus Hristos. Dincolo de răni și de înfățișare, el vedea un suflet de om, vedea și săruta chipul și asemănarea lui Dumnezeu, pe semenul său și pe fratele lui Hristos, care trebuia iubit, ajutat și îmbrățișat, vedea chipul nostru, al credincioșilor, cel dumnezeiesc, care este sufletul și chipul omenesc al lui Hristos, chip care este și al leprosului, frate cu noi, credincioșii, și cu Iisus Hristos în același timp.

Sfinții Trei Ierarhi — și toți preoții și episcopii — păstoresc în credincioșii lor pe frații lui Hristos; păstoresc «Hristoși» în cei umili, în cei săraci, în cei necăjiți, în cei mici, în toți cei ce au nevoie de milă, de bunătate, de ajutor, de povață, de mângâiere, de mântuire: în mulțimea de care-i era milă lui Iisus Hristos.

Pentru gândurile, sentimentele și faptele lor de dragoste creștină și de jertfă, ca și pentru suferințele ce au îndurat dela împărați, dela confrăți, dela cei mari și dela cei răi, Sfinții Trei Ierarhi au fost răsplățiți cu dragoste, cu respect, cu recunoștință și cu devotament de «frații» cei mici și mulți ai lui Hristos. Este mișcătoare și întăritoare recompensa păstoritorilor, când se știu iubiți și slujiți cu părintească purtare de grijă și cu jertfă de sine.

Priveliștea înmormântării Sfântului Vasile cel Mare este ceva unic și mișcător. Iubit și respectat de toți credincioșii și chiar de păgâni, de Iudei și de străini, cari se adunaseră în mulțime imensă, Sfântul era condus spre locul de odihnă, în jale și triumf. Toți se îngrămădeau, voind să se apropie de sicriu, să-l atingă cu mâna, să atingă marginea veșmintelor Ierarhului sau măcar umbra sicriului. Mulți sărutau pământul pe unde treceau cu Sfântul. Convoiul era nesfârșit, străzile și piețele erau pline de mulți alții, ferestrele, ușile, balcoanele caselor gemeau de lume. Plânșul tuturor acoperea glasul slujitorilor.

Când Sf. Grigore Teologul, care a adunat pe drept-credincioși la Constantinopole, ca pe boabele de grâu risipite dintr'o grămadă, de prigoana ariană, și a reconstituit Biserica Ortodoxă în capitala imperiului, — a trebuit să plece mâhnit de opoziția unor confrăți răutăcioși, credincioșii lui, care-l cereau episcop, îl rugau să nu plece, zicând cu durere: «Cu tine pleacă și Sfânta Treime», adică se primejduiește iarăși grav credința ortodoxă. Dumnezeu pleca pentru ei cu Ierarhul, care li-l adusesese în teologia, în evlavie și în iubirea Sa de oameni.

Iar pentru îndepărtarea Sfântului Ioan Gură de Aur, de pe același scaun, mai pe urmă, mulțimea de credincioși sta adunată în jurul bisericii și casei episcopale, voind să împiedice plecarea lui în exil. Mulțimea l-a urmat până la locul de imbarcare și i-a rămas credincioasă dincolo de moartea lui, până ce, după treizeci de ani, Teodosie al II-lea a îndreptat greșala părinților săi, Arcadiu și Eudoxia, aducând moaștele episcopului martir al misiunii sale, în capitală, și închinându-se înaintea lor, împreună cu credincioșii veniți să acorde Sfântului păstor onorurile triumfului bine meritat. Nimic de mirat, dacă acești credincioși vor fi strigat, când au auzit că li se ia păstorul: «Mai bine să se stingă soarele pe cer, decât să tacă gura lui Ioan!».

«Faraonii» egipteni doreau și mulți confrăți consimțeau, ca împăratul cel slab și împărăteasa cea pătimasă să osândească — și împăratul a osândit cu ușurință. Bogații și puternicii — laici și unii clerici — s'au bucurat de aceasta. Dela ei, cei Trei Ierarhi au suferit. Credincioșii însă

i-au iubit, i-au venerat, i-au cinstit ca Sfinți, înainte de a-i cinsti Biserica oficială.

Această strânsă unire sufletească o exprima admirabil Sfântul Ioan Gură de Aur, când graia credincioșilor săi, înainte de a pleca în exil: «Vă îndemn azi să vă mângâiați, pentru că nimeni nu mă poate despărți de voi: «Ceea ce Dumnezeu a unit, omul nu poate să despartă» (Mat. XIX, 6)... Hristos este cu mine; de cine m'ași putea teme? Când valurile mării se înverșunează împotriva mea, ele nu au mai multă putere asupra mea, decât o pânză de păianjen... Dacă Dumnezeu vrea să mi se întâmple ceva, întâmple-se; dacă El vrea să rămân aici, fie-I Lui mulțumită! Oriunde ar voi El să fiu, eu Li voi mulțumi. Măine voi fi cu voi la ceasul rugăciunii, pentru că unde sunt eu sunteți și voi, și unde sunteți voi sunt și eu. Noi suntem un singur corp, și corpul nu se va lăsa despărțit de cap, nici capul de corp. Chiar dacă suntem despărțiți prin spațiu, suntem uniți prin dragoste. Nici moartea nu ne poate despărți. Dacă trupul meu va muri, sufletul va trăi și va păstra amintirea credincioșilor săi. Sunt gata să-mi dau de o mie de ori viața pentru voi, și nu trebuie să-mi mulțumiți pentru aceasta. Nu-mi fac decât datoria, pentru că un bun păstor își dă viața pentru oile sale».

Sfinții Trei Ierarhi au fost asemenea buni păstori, identificați cu misiunea și cu turma lor, pe care au păstorit-o în spiritul Evangheliei și în sentimentul dumnezeiesc al lui Iisus Hristos, în sentimentul iubirii de oameni. Ei au făcut din cuvântul, din scrisul, din fapta, din viața lor, o mărturie a prezenței lui Hristos între credincioși și un comentariu de fiecare zi și ceas al sfintei Lui învățături și pilde.

Importanța ei în opera lor este foarte mare. Sf. Scriptură este cartea lor, izvorul inspirației lor, autoritatea și puterea cuvântului lor, sfânta lor îndrăzneală și garanție, din autoritatea, puterea și dreptatea ei de cuvânt al lui Dumnezeu.

Ei au comentat-o în omilii și cărți, au comentat-o mai ales prin viața lor. Cel mai bun comentariu al Sfintei Scripturi este, în adevăr, acesta. Argumentul suprem și hotărâtor al autenticității și divinității ei pentru alții, cea mai bună prezentare, cea mai bună apărare și cea mai bună tâlcuire a ei este înțelegerea, urmarea, trăirea ei de către noi, creștinii. Toată știința noastră sacră, teologia, toate talentele ce am avea, limbi omenești și îngerești de am vorbi, cum zice Apostolul, volume teologice de am scrie, predici frumoase de am rosti, cu atât mai puțin această cuvântare festivă — nu prețuesc practic, privite din laturea împlinirii Evangheliei de către credincioși, a trăirii ei, cât o mângâiere sau ușurare, adusă unui om în suferință de un semen milos, care ajută cu faptă de bine pe fratele mai mic al lui Iisus Hristos și al său.

Evanghelia este izvorul și temelul gândurilor și faptelor de Ierarhi ale Sfinților noștri. După cum ne învață Biserica, ea nu este o carte ca altele; ea este un duh și o putere: duhul și puterea lui Dumnezeu, pilduite și consfințite prin cuvântul și prin viața lui Iisus Hristos. Ea este viață nouă și sfântă trăită între oameni de Fiul lui Dumnezeu, ca Fiu al omului, trăită apoi de oameni sfinți, ca ucenici ai Lui, după exemplul și porunca Lui. Ea nu este doar un cuvânt care se grăiește, ci este o viață care se trăiește. Ea se preface în gânduri, în sentimente, în fapte de viață creștină, se întrupează în realizări și în valori religioase și morale. Așa cum

Iisus Hristos Mântuitorul, după doctrina creștină, este Cuvântul lui Dumnezeu întrupat în om, Evanghelia este cuvântul lui Hristos care se întrupează în oamenii sfinți, în Biserică, în trupul mistic al lui Hristos. Așa cum Cuvântul lui Dumnezeu s'a făcut trup, cuvântul Evangheliei s'a făcut oameni și fapte creștine, fapte de zidire și de mântuire a lor și a credincioșilor, fapte de pilduire și de binecuvântare a lui Hristos între oameni, s'a făcut creștini și păstori, ca patronii noștri.

Așa cum în Sfânta Euharistie primim, în forma pâinii și a vinului Trupul și Sângele lui Hristos, vedem și auzim în Evanghelie, nu literă moartă, ci graiul pururea viu al lui Dumnezeu, cuvântul Cuvântului lui Dumnezeu Celui întrupat. În ea vorbește adevărat, prin literă scrisă de oameni, glasul viu și veșnic al lui Dumnezeu, vorbește prin îndreptarea și sfințirea credincioșilor pentru o viață religioasă nouă și pentru o lume nouă creștină.

Din Evanghelie izvorăște, luminează, mângâie mila lui Hristos pentru noi credincioșii, iubirea și purtarea Lui de grijă pentru săracul Lazăr și pentru toți frații Lui mai mici. Sfinții Trei Ierarhi au înțeles prea bine aceasta și au împlinit Evanghelia prin viața și prin fapta lor de păstori ai credincioșilor.

Știința lor a fost multă, darurile lor au fost alese, talentul lor neîntrecut; meritul lor cel mai mare decât toate a fost însă cel de păstori evanghelici, identificați cu spiritul, cu scopul, cu cerințele misiunii lor, cu Iisus Hristos ca frate și ca păstorul cel bun și adevărat, care și-a pus sufletul pentru oile Sale.

Stă în această constatare o mare învățătură pentru păstori și pentru credincioșii creștini din toate vremurile. Creștinii sunt datori să dovedească și să illustreze cu pilda lor adevărul și frumusețea învățaturii Mântuitorului. Ei sunt datori lui Hristos mărturie de credință și de fapte bune, din iubire de Dumnezeu și de oameni. Întru aceasta va cunoaște lumea că sunt ucenici ai Lui. Dar creștinii — trebuie recunoscut — au uitat cinstea și datoria lor de ucenici și de mădulare ale trupului Lui. Evanghelia s'a împuștat în mâna lor, a devenit chiar în mâna noastră de teologi și de clerici, mai mult o carte de ritual sau de studiu, decât de gândire și de viață creștină. Principii și învățăminte scoase de vechii creștini din Evanghelie și făcute viață morală, acte și instituții de milă creștină, lumină și bucurie dela Iisus Hristos, s'au uitat, s'au neglijat, s'au oălcat chiar de noi creștinii.

Evanghelia se crede și se urmează. Dacă se citește și se ascultă de credincioși cu alt scop decât acesta, sau fără scop, ea rămâne o carte omenească, fără sens și fără rost — între cărțile lumii. Ea este scrisă pentru a se realiza, a se transforma omul creștin și a se ridica viața lui morală până la nivelul sfințeniei.

Creștinii vechi i-au dat sens și rost prin credința și prin viața lor, — Sfinții Trei Ierarhi cu prisosință. Cu aceasta ei sunt întotdeauna pildă de înțelegere, de trăire și păstorie creștină, și nicăeri mai mult decât într'un Institut Teologic, ai cărui patroni sunt. Întru aceasta socotesc că pot și trebuie să-i urmeze totdeauna păstori creștini, ca ucenici și ca slujitori ai lui Iisus Hristos și ai Bisericii.

Prof. TEODOR M. POPESCU

PERSONALITATEA I. P. S. ALEXEI

PATRIARHUL MOSCOVEI ȘI A TOATA RUSIA

NOTE DIN CALĂTORIA LA MOSCOVA ȘI DIN PREZENTARILE REVISTEI
PATRIARHIEI DIN MOSCOVA

Moscova în Duminica Floriilor din anul 1950. Mărețul oraș, spre care se îndreaptă privirile sutelor de milicane de oameni ai muncii din toate colțurile pământului, ca spre limanul păcii și al biruinței vieții împotriva morții, se deșteaptă sub mângâierile primelor adieri prevestitoare ale unei primăveri timpurii.

Din zori, pe largile bulevarde începe marea circulație a locuitorilor Moscovei, pe ale căror chipuri nu vezi brăzdate nesiguranța zilei de mâine sau grijele luptei pentru existență; totul se încadrează în stilul liniștit al unei uriașe mișcări, într'o atmosferă de disciplină și robustă încredere într'un viitor fericit, în această mare capitală consacrată în conștiința oamenilor muncii de pretutindeni ca bastion al păcii și libertății popoarelor.

Prin valuri de mașini înaintăm spre Catedrala Patriarhală, unde P.S. Episcop Theoctist Botoșăneanu, pe care îl însoțeam în acea călătorie, va săvârși Sfânta slujbă, alături de Inalt Prea Sfințitul și Prea Fericitul Patriarh al Moscovei și al întregii Rusii, Alexei.

Sunetul clopotelor Catedralei Patriarhale străbate văzduhul. Catedrala este arhiplină de credincioși de toate vârstele, care salută prin ridicarea brațelor, încărcate cu mlădițe de sălcii îmbobocite și cu flori, apariția veneratului lor Arhipăstor și Patriarh.

Pe figura senină a I.P.S. Patriarh Alexei se îmbină scânteierea revelației creștine de pe chipurile primilor credincioși ai învățaturii lui Hristos, cu adâncirea celor douăzeci de veacuri de trăire creștinească; se întrevăd urmele hotărârii nesdruncinate cu care îmbărbăta la rezistență turma de credincioși, în timpul asediului Leningradului, pe care-l păstora atunci ca Mitropolit, înseninate de împăcarea din suflet în fața biruinței repurtate asupra cotropitorilor hitleriști; se poate citi truda neobositelor strădăni pentru strângerea laolaltă a tuturor drept-credincioșilor creștini, în lupta de împăciuire a lumii, cu liniștita strălucire a încrederii în biruința finală a păcii pe pământ și a bunei învoiri între oameni. Deaceea privirea profund umană, aureolată de sfințenia credinței și învățaturii creștine a Marelui Patriarh al Pravoslaviei rusești, îi apropie pe oameni și îi unește. Nimic din rigiditatea austeră ce izolează de mulțimi nu turbură privirea blândă a Arhipăstorului Bisericii Ortodoxe Ruse; de pe chipul său radiază doar duhul iubirii de oameni și al prețuirii lor, cu chemarea biblică al unui umanism nou, în sensul adevărat creștin

și înălțător. De aceea I.P.S. Patriarh Alexei a ridicat totdeauna glasul său blajin în apărarea poporului Coreean, care îndură grozăviile unui război sângeros.

Intr'adevăr, cine putea să aibă inima mai deschisă pentru suferința poporului Coreean decât Patriarhul care a păstorit îmbărbătând propria sa turmă de credincioși într'un mare oraș ca Leningradul, sub grelele încercări ale blocadei și bombardamentelor neîncetate ale cotropitorilor hitleriști, timp de aproape trei ani de zile.

Cuvintele de protest, rostite în apărarea poporului Coreean, ne amintesc impresionantele cuvinte, rostite cu prilejul primei slujbe săvârșite de I.P.S. Patriarh Alexei, la Leningrad, în 1945, prin care evoca urgia războiului trecut: «Imi amintesc, — spunea I. P. S. Sa —, cum sub buibuitul tunurilor, sub spaima morții, noi ne grăbeam să venim în această sfântă biserică, să ne revărsăm în fața Domnului simțămintele noastre de înfrustrare. Imi amintesc cum într'o seară, poporul nu putea să se împrășteie după sfânta slujbă din cauza bombardamentelor artileriei și cum a rămas mult timp în biserică. Imi amintesc cum săvârșeam sfânta slujbă sub buibuitul exploziilor, în sgomotul șanșurilor sfărâmate, și nu știam ce va fi cu noi peste câteva minute. Imi amintesc cum în noaptea de Paști, dușmanul a întreprins anume un atac sălbatic și cum obuzele cădeau asupra bisericilor Leningradului și numai pentrucă slujba de Paști a fost strămutată la o oră timpurie a dimineții, noi ne-am salvat de primejdia morții».

Oricine a avut fericirea de a cunoaște personal pe I.P.S. Patriarh Alexei, de a simți «farmecul mângâierii și zâmbetului său părintesc», de a contempla chipul pravoslavnic al Arhipăstorului Bisericii Ortodoxe Ruse, în săvârșirea sfintelor slujbe din Catedrala Patriarhală «Arătarea Domnului» din Moscova, cu pioase cântări în limba rusă și înmiresmări arhaice slave-bisericești, nu va uita niciodată acele clipe de cucernică înălțare spre ceruri.

La 4 Februarie a.c., în al șaptezeci și cincilea an al vieții sale, s'au împlinit șapte ani de când I.P.S. Alexei a fost chemat să ia în mâinile sale arhipăstoria Bisericii Ruse. La alegerea sa ca Patriarh al Moscovei și al întregii Rusii, I.P.S. Alexei avea o bogată activitate și experiență în domeniul conducerii bisericești.

Născut la Moscova în anul 1877, purtând ca mirean numele Serghei Vladimirovici Simanschi, după ce absolvi Facultatea Juridică din Moscova în 1899, intră la Academia Teologică din Moscova, este tuns în monahism în 1902 și absolvi teologia în 1904. Ocupă la început posturile de inspector și rector al Seminarului din Tula și apoi din Novgorod. A fost sfințit Episcop de Tihven în 1913, ales Vicar al Eparhiei Petrogradului în 1921, Mitropolit de Novgorod în 1928, păstorește ca Mitropolit al Leningradului între 1933-1945. I.P.S. Alexei, fiind un devotat colaborator al Patriarhului Serghie, fusese desemnat încă din Mai 1944, când muri Patriarhul Serghie, ca Locțiitor al Scaunului Patriarhal. La 4 Februarie 1945 avu loc în Catedrala Patriarhală «Arătarea Domnului» din Moscova, marea solemnitate a intronizației I.P.S. Alexei ca Patriarh al Moscovei și al întregii Rusii¹⁾. În anul 1948, la un an după apariția volumului de predici al I.P.S. Mitropolit Nicolae Krutițki, literatura teologică rusă a fost înzestrată cu o altă lucrare de mare valoare teologică, și anume se tipărește opera

Inalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului Patriarh al Moscovei și al întregii Rusii, Alexei, intitulată: «CUVÂNTĂRI BISERICESTI, DISCURSURI, PASTORALE, ENCICLICE ȘI ARTICOLE».

Această operă reflectă bogata și variata activitate din ogorul Bisericii a actualului Patriarh al Bisericii Ruse, din anul 1941 până în anul 1948.

Iată cum sunt oglindite în noile pagini ale izvoarelor Teologiei ruse premisele și desfășurarea ulterioară a bogatei activități pastorale și organizatorice bisericesti a I.P.S. Patriarh Alexei:

«Inceputurile acestei activități ca Prim Ierarh, binecuvântate de Dumnezeu, — spune A. Vedernicov în paginile «Revistei Patriarhiei din Moscova», din Martie 1950 —, sunt legate de împrejurările marelui război de apărare a Patriei, de rezistența eroică pentru apărarea pământului rus și a Leningradului asediat de către fasciști, de lupta cu desbinarea, de colaborarea cu Patriarhul Serghie, în munca bisericască patriotică pentru fericirea și înflorirea Patriei. Așa se explică faptul că după moartea Patriarhului Serghie, toate împrejurările — inclusiv dorința răposatului Patriarh — îl arată pe Mitropolitul Leningradului și Novgorodului, Alexei, vrednic următor și continuator al politicii sale bisericesti, cu titlul la început de Locțiitor al Scaunului Patriarhal.

În această perioadă, care coincide cu ultima etapă a marelui război de Apărare a Patriei, Biserica continuă munca sa patriotică și de abnegație pentru eliberarea țării cotoșite.

În Pastoralele Locțiitorului Patriarhal sunt chemările de îmbărbătare către turma de credincioși, pentru a ajuta, prin rugăciuni și prin mijloace materiale frontul, iar în predicile clerului se demască fără încetare natura anticreștină a fascismului. După izgonirea cotoșitorilor, se începe și munca bisericască de întărire a legăturilor de prietenie cu popoarele din Sud-Vestul Europei, eliberate de fascism.

Totodată trebuia purtată grija pentru organizarea Bisericii care avea nevoie, în primul rând, de o cărmuire canonică desăvârșită, în frunte cu Patriarhul. Pentru aceasta era nevoie de punerea în ordine a aparatului administrativ al Bisericii, adică complectarea tuturor scaunelor episcopale, cu deosebire în Raioanele eliberate de sub ocupația dușmană, de lichidarea completă a desbinării, de organizarea școlilor duhovnicești pentru pregătirea slujitorilor Bisericii și de continuarea până la capăt a muncii începută de Patriarhul Serghie pentru normalizarea mai departe a raporturilor cu Statul. În această direcție s'a făcut tot ce era necesar pentru ca înțelegerea reciprocă dintre Biserică și Stat să devie cu totul clară, precizându-se și independența internă a Bisericii și situația ei de drept în Stat. S'a deschis un larg câmp de activitate în viața Bisericii și s'au limpezit perspectivele de organizare mai departe a vieții bisericesti. Aceste succese în înțelegerea reciprocă dintre Biserică și Stat au fost consolidate la Soborul local din anul 1945, care a confirmat «Regulamentul despre conducerea Bisericii Pravoslavnice Ruse» și a ales pe Locotenentul Patriarhal, Mitropolitul Alexei, Patriarh al Moscovei și al întregii Rusii. În domeniul vieții interne s'a stabilit unitatea bisericască internă a tuturor credincioșilor pravoslavnici. S'au reorganizat Seminariile și Acaemiile Duhovnicești, în care se face acum educația tineretului duhovni-

cesc, pentru a sluji Biserica lui Hristos. Același lucru s'a făcut și cu viața monahală în Lavra Troița-Sergheeva și în alte mănăstiri.

În legătură cu îndrumarea vieții bisericești spre albia proprie, s'a deslușit și conștiința credinței religioase. Eliberându-se de multele adăsururi și rămășițe ale trecutului, ea s'a îmbogățit mult cu experiența unirii practice a cerințelor Bisericii cu drepturile și obligațiile cetățenești.

Pentru oamenii credincioși, acum este clar domeniul de activitate al vieții bisericești, ale cărei granițe sunt îndeajuns de largi, pentru a cuprinde grija Bisericii pentru mântuirea oamenilor către viața veșnică. Acesta este domeniul educației morale a oamenilor credincioși, care se recunosc ca membri ai familiei Tatălui Cereșc și în puterea acestei conștiințe sunt obligați să realizeze situația lor de fii ai lui Dumnezeu, în școala morală a vieții pământești.

De aceea, conștiința credinței pravoslavnice fixează ca normă de viață religioasă nu numai rugăciunea, participarea la sfirnte slujbe și Taine, dar și împlinirea cinstită de către drept-credincioși a datoriei lor cetățenești în viața lor personală, familiară, socială și de Stat. Și această îndeplinire este un fapt, o mărturisire de adevărată credință și o condiție de mântuire a sufletului, tot atât de necesară ca și, în general, înfăptuirile religioase-bisericești.

Astfel viața pământească și cerească se înfățișează pentru conștiința bisericească ca un proces de viață unică, în care se deosebesc doar trepte, sau, poate, aspecte diferite ale poziției omului pe de o parte, în condițiile existenței pământești, și pe de altă parte, în condițiile existenței cerești. De aceea, fiecare credincios este obligat să afle propria sa virtute sau drumul sfințeniei anume în condițiunile actuale ale vieții și să fie nu numai un fiu duhovnicesc credincios al Bisericii, dar și un vrednic membru al societății și un cetățean model al Statului său».

Astfel vede A. Vedernicov precizate temeliile vieții lăuntrice bisericești, în decursul anilor de slujire ca Prim Ierarh al Bisericii Ruse a I.P.S. Patriarh Alexei. Ele sunt o mărturie despre viața bogată a organismului religios, ca și despre libertatea lăuntrică și independența Bisericii, care poate fi folositoare dreptcredincioșilor numai în deplinătatea ei binefătoare.

Sub conducerea I.P.S. Patriarh Alexei, s'au remarcat realizări nu mai puțin substanțiale și în alte direcții ale vieții religioase, și mai ales în activitatea Bisericii de a aduna pe fiii duhovnicești risipiți. În legătură cu aceasta, Vedernicov amintește un întreg șir de măsuri ale I.P.S. Patriarh, luate pentru unirea cu Biserica-mamă a multor parohii pravoslavnice de peste graniță: din Franța, Germania, Finlanda, China, America, Bulgaria, Cehoslovacia și alte țări. «Ca rezultat al călătoriilor făcute de diferite delegații patriarhale în aceste țări, s'au realizat raporturi strânse cu exarhatele ce se află acum în jurisdicția Patriarhiei dela Moscova. În urma inițiativei luate de I.P.S. Patriarh Alexei, încă din Mai 1945, s'au stabilit raporturi frățești între Biserica Ortodoxă Rusă și Biserica Ortodoxă Română. Dar încă și mai mari succese s'au realizat în această vreme în problema revenirii uniților. În anul 1946 a fost lichidată unirea dela Brest, din 1596. s'au întors în sânul Bisericii mame credincioșii din Ucraina Apuseană și Galiția, iar în anul 1949 au revenit la Biserica Pravoslavnică și greco-catolicii din Transcarpatia.

Pe lângă munca pentru unire, activitatea patriarhală s'a extins, totodată, și la stabilirea legăturilor Bisericii Ruse cu Bisericile autocefale Ortodoxe din alte țări. Numeroasele vizite ale diferitelor delegații bisericești la Moscova, și ca răspuns călătoriile I.P.S. Patriarh Alexei, a colaboratorilor săi apropiați, și a unui șir de delegații patriarhale, au avut ca rezultat stabilirea unității bisericești a popoarelor ortodoxe.

Consfătuirea dela Moscova, din vremea festivităților jubiliare ale Bisericii Ruse din 1948, care prin amploarea discuțiilor și hotărârilor stabilite, a luat caracterul unui Sinod Panortodox, a avut ca rezultat statornicirea de raporturi și mai strânse între Bisericile Ortodoxe. Unitatea lumii ortodoxe, în jurul Patriarhului Moscovei, capătă în vremea de față un sens deosebit ce se manifestă, mai întâi, în conștiința unității dogmatice, în credința față de tradiție și de comunitatea statornicirilor canonice și, apoi, în împotrivirea Ortodoxiei, împreună cu toată omenirea progresistă, puterilor întunecate ale războiului și distrugerii. Despre eforturile pe care le face Biserica Ortodoxă Rusă în lupta pentru pace mărturisesc, cu deosebire, pastoralele I.P.S. Patriarh Alexei, precum și activitatea, binecuvântată de el, a I.P.S. Mitropolit Nicolae» (Vezi «Revista Patriarhiei din Moscova», 1950, Nr. 3, pag. 12).

Lapidar au fost sintetizate aceste înfăptuiri ale I.P.S. Patriarh Alexei, în darea de seamă la Tomul I, publicat la Moscova în 1949, despre lucrările Consfătuirii căpeteniilor și reprezentanților Bisericilor Ortodoxe autocefale: «Dacă în furtuna vremurilor din veacul al XVII-lea și al XVIII-lea figura lui Petru Movilă, prin opera sa a însemnat o candelă nestinsă pentru întreaga suflare ortodoxă luptătoare împotriva vrăjmașilor credinței ortodoxe și a popoarelor din aria Ortodoxiei, apoi în sbuciumul transformărilor și al luptelor din vremea noastră, figura Prea Fericitului Patriarh Alexei, sufletul Soborului Panortodox dela Moscova apare în aceeași măreață ipostază, de organizator și mobilizator al Ortodoxiei împotriva vrăjmașului imperialist. Și precum au strălucit atunci armele adevărului biruitor în mâinile lui Petru Movilă, Mitropolitul Kievului, tot așa strălucesc astăzi armele cele noi ale adevărului în mâinile Patriarhului Alexei al Moscovei»²⁾.

Dar izvorul cel mai autentic care oglindește în modul cel mai credincios, atât marea personalitate cât și întreaga activitate a I.P.S. Patriarh Alexei, este însăși opera sa, tipărită în 1848, precum și pastoralele apărute de atunci până astăzi în paginile «Revistei Patriarhiei din Moscova». În ele se resfrânge clar armonia gândirii și înălțimea principiilor bisericești-sociale ale Conducătorului Bisericii Pravoslavnice Ruse³⁾.

«Aici se descopere, în toată frumusețea, comoara sfințitului duh al Patriarhului. Cuvântul său adânc, în stil biblic, se revarsă liber, în tonul unei iubiri sincere, liniștit și impresionant. I.P.S. Patriarh vorbește scurt și gândurile lui reflectează concluzii din întâmplările și observările realității.

Operele I.P.S. Patriarh Alexei cuprind pastoralele către credincioșii din Leningrad, în timpul anilor de blocadă germană, cuvântările și rapoartele despre activitatea patriotică a Bisericii Ortodoxe Ruse, perioada războiului de Apărare a Patriei, cuvântările în timpul locotenenței scaunului Patriarhal, cele dela intronizare, cuvântările asupra raporturilor cu Ierarhia de peste graniță. De asemenea cuvântările la înscăunarea noilor Episcopi,

la sfintele slujbe din Lavra Troița-Sergheeva, din Academiiile și Seminariile duhovnicești, cuvântările din timpul călătoriilor prin țările Orientului pravoslavnic, alocuțiunile cu prilejul festivităților civile și pastoralele către fiii duhovnicești ai Bisericii Ruse.

Trei puncte fundamentale ale autorului sunt exprimate cu autoritate în aceste opere: despre episcopatul pravoslavnic, în înțelegerea lui ideală, despre necesitatea de unire a fiecărei Biserici și Episcopii cu trupul ecumenic bisericesc și despre raporturile creștinului pravoslavnic față de Stăpânire și Patrie.

I.P.S. Patriarh confirmă cu fapte din propria sa activitate patriarhală toate orientările și îndrumările biblice-teoretice.

În pastoralele și cuvântările ținute cu prilejul intronizației sale și înmânării cârjilor noilor Episcopi înscăunați, ni se înfățișează programul muncii sale bisericești-sociale; avem astfel spovedania înaintea Bisericii a principiilor patriarhale asupra slujirii turmei încredințate.

În continuarea operei de mare răspundere a organizării Bisericii Ruse, I.P.S. Patriarh pășește cu conștiința adâncă a umilirii și nevredniciei creștine. Se numește pe sine «o mică barcă ce întreprinde o mare călătorie pe mare», dar mărturisește totodată caldă sa credință în ajutorul binefacerii dumnezeiești și își pune nădejdea în rugăciuni și în binecuvântările Sfinților Bisericii.

Misiunea Patriarhului -- spune I.P.S. Alexei --, este de a păstra în cuvioșie și sfințenie turma de păstoriți primită dela Dumnezeu, prin virtutea vieții în Hristos. El este păzitorul pus de Dumnezeu spre apărarea învățăturii, a oamenilor și a Sfințelor Tradiții ale Bisericii, de sciziuni și desbinări. Cea dintâi datorie a sa este de a sădi o viață bună în turma de păstoriți prin iubire, iar când este necesar, prin severe muștrări și opreliști. Asupra Patriarhului cade datoria de a înălța duhul credincioșilor și de a-i păzi de cădere printr'o priveghere personală neadormită și prin jertfirea către Dumnezeu a tuturor puterilor, a întregii liniști și a întregii vieți până la sfârșitul ei.

Intâistătătorul Bisericii, după concepția I.P.S. Patriarh, trebuie să aibă inima larg deschisă pentru turma păstorită, și gândurile închinete ei. Numai atunci el poate să meargă ca un sfânt în fruntea turmei sale grăitoare și să fie realul cârmaci al corabiei bisericești, îndemnătorul păstorilor spre îndeplinirea cucernică și cu râvnă a slujirii și un adevărat judecător al treburilor Bisericii, descoperind adevărul prin îndurare. Uneori este grea datoria Episcopului de a lua biciul și a goni din Biserica lui Dumnezeu pe cei ce negociază în ea sfințenia și conștiința. Ferind pe ceilalți păstori de a stinge darul harului și de a ieși din normele vieții bisericești, Intâistătătorul Bisericii pentru aceasta este mai îndatorat să apere insuflarea puterii Sfântului Duh, primită de el în cuvintele tainice ale tainei hirotoniei. El este ingerul Bisericii. Ingerii lui Dumnezeu văd veșnic fața Tatălui Cereșc. Curată și senină trebuie să fie privirea Episcopului, care trebuie să aspire deapururi, spre înălțimi, spre cer. Ingerii lui Dumnezeu sboară împrejur și apără tronul cereșc al Domnului. Astfel și duhul Episcopului trebuie să se înalțe mereu spre cer, spre tronul lui dumnezeesc și să apere sfințenia Lui. De astfel de sentimente trebuie să fie plin sufletul Episcopului, pentru ca faptele lui să fie pline de har și

putere. El trebuie să petreacă mereu în rugăciuni, căci din rugăciune vine puterea,

În grija de totdeauna a Episcopului intră păstrarea râvnei față de slujba bisericească, săvârșirea ei după cuviință, regulamentară și frumoasă, dar fără încântare de sine, severitate față de sine și cler, apel la sfatul celor mai înțelepți clerici ai săi, dar nu în așa măsură ca un oarecare sfetnic să exploateze încrederea Arhipăstorului și să urgisească Eparhia din interes meschin și din ambiții.

Sufletul Episcopului trebuie să fie totdeauna cuprins de frica de a nu jigni Duhul dumnezeesc și de a nu se lipsi de ajutorul Lui prea înalt, de a nu zăgăzui, printr'o greșală, puterea minții și a inimii de a primi ajutorul puterii binefăcătoare și a luminii. Grija pentru fiecare gând și fiecare lucrare internă sau externă niciodată nu trebuie să înceteze în sufletul său. Aceasta constituie permanenta veghere duhovnicească a Întâistătătorului Bisericii și ucenicia către Domnul Iisus Hristos. Iar cea mai înaltă calitate duhovnicească a Episcopului, după concepția I.P.S. Patriarh, este de a avea în grija sa Sfânta Treime și neîncetata închinare către Ea.

Principiile fundamentale ale slujirii unui Sfințit Părinte, după concepția I.P.S. Patriarh Alexei, constituie idealul după care s'au condus toți Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți ai Bisericii ecumenice din toate veacurile. Severitatea Sfințitului Filaret Drozdov se simte în mai sus arătatele perspective ale muncii patriarhale bisericești creatoare. A fi totdeauna personal legat cu Domnul Iisus Hristos, printr'o caldă aducere aminte de El și a se arăta în Duhul Sfânt în câmpul Bisericii — un astfel de principiu a fost bunul oricărui adevărat Întâistătător al Bisericii, în toate timpurile existenței Ei.

Cât de devotat este I.P.S. Patriarh pentru înlăptuirea acestor principii de conducere a Bisericii Ruse, ne arată înainte de toate: demersurile sale pentru lichidarea sciziunii și desbinărilor ce existau în Biserică; măsurile luate pentru consolidarea legăturilor frățești cu Patriarhia Pravoslavnică din Orient și cu Bisericile locale; grija foarte apropiată de marea turmă pravoslavnică rusă.

Operele tipărite ale I.P.S. Patriarh reflectă toate aceste momente. Cuvântările, telegramele, pastoralele trimise pentru unirea cu Patriarhia dela Moscova a Bisericilor Pravoslavnice Ruse de peste graniță, cuprind apelurile către Arhipăstorii și clerul de așa numita orientare dela Karlovitz, și ele fixează faptul reîntoarcerii în sânul Bisericii mame Ruse a Mitropoliților Evloghie și Serafim (Lukian), cu parohiile lor, a Prea Sfințitelor din Manciuria și China cu turmele lor și a parohiilor ruse din Germania, Bulgaria, Cehoslovacia, Austria și din alte țări.

Din pastoralele patriarhale se vede că numai Mitropolitul Anastasie, cunoscutul emigrant de peste graniță — capul orientării dela Karlovitz —, și Mitropolitul american Teofil, cu trei Episcopi, au respins mâna întinsă de Biserica Rusă mamă, prin I.P.S. Patriarh Alexei, fiind supuși pentru răsvrătire, interdicției din partea Patriarhului Moscovei.

În pastoralele către grupurile răsvrătite de peste graniță, I.P.S. Patriarh nu odată amintește părintește că sfărîmarea unității pravoslavnice răpește harul celor căzuți în răsvrătire. Bisericile răsvrătite încetează de a mai hrăni cu har pe credincioși, întrucât ele singure nu mai păstrează

trăirea în har, așa după cum se usucă o frunză desprinsă de pe ramură. Vă rog, — scrie Patriarhul către răsvrățiți —, grăbiți-vă să vă întoarceți în brațele Bisericii voastre mame..., în Casa Tatălui. Nădăjduim și ne rugăm călduros pentru aceasta, că toți Arhieriei pravoslavnici ruși și fiii lor duhovnicești, ce se află peste graniță, se vor revărsa în marea familie duhovnicească — în sânul Bisericii Pravoslavnice Ruse. I.P.S. Patriarh, după exemplul răposatului Patriarh Serghie, a primit, fără rezerve, sub ocrotirea marelui Biserici Ruse, restul Episcopilor care s'au pocăit.

Comunicările, publicate deasemenea în operele tipărite, către Patriarhii Constantinopolului și Ierusalimului despre faptul propriei sale intronizații patriarhale și a invitării la Soborul local al Bisericii Pravoslavnice Ruse din anul 1945, a Intâistătătorilor tuturor Bisericilor Ortodoxe Autocefale, arată grija pentru consolidarea legăturilor frățești nu numai cu Bisericile slave din străinătate ci și cu Patriarhatele ortodoxe orientale.

Venirea acestora la Moscova și plecarea I.P.S. Patriarh Alexei în Siria, Liban, Palestina și Egipt, comuniunea în rugăciuni și liturghisiri cu Ierarhii din Orient și cuvântările calde frățești, au întărit și mai mult legăturile cu Biserica Ecumenică.

Deschiderea instituțiilor de învățământ duhovnicesc pentru pregătirea viitorilor păstori ai Bisericii, preocuparea permanentă pentru organizarea și îndrumarea lor în acord cu noua organizare a Statului, se reflectă, deasemeni, în paginile operelor tipărite. În cuvântările pe care I.P.S. Patriarh le-a pronunțat între zidurile și în bisericile Seminarilor și Academiilor Duhovnicești din Moscova și Leningrad, aflăm o admirabilă caracteristică paralelă a școalelor duhovnicești vechi și noi. Școala veche, după gândirea I.P.S. Patriarh, cu toată severitatea și adâncă ei seriozitate, a fost o școală semi-laică de castă. În ea nu puțini au fost elevii aduși cu de-a sila dintre copiii preoților care aduceau acolo un spirit laic și care scoborau tonul atmosferei bisericesti. Școala actuală duhovnicească trebuie să fie sever bisericască, și spre deosebire de cea veche, străină de castă.

Scopul ei este de a da educație persoanelor care intră în ea după înclinarea proprie și din iubirea pentru înțelepciunea duhovnicească și bisericască, din vocație, din dorința de a-și închina puterile pentru totala slujire a Bisericii. Înțelepciunea teologică, studiată în legătură cu înfăptuirea reală a adevărilor ei, trebuie să fie păstrată în pace, curățenie și blândețe. După cum într'o apă liniștită, netulburată, se reflectă chipul soarelui, — spune I.P.S. Patriarh, — astfel numai într'un suflet liniștit, netulburat de patimi și de fel de fel de agitații se poate reflecta marea lumină a înțelepciunii duhovnicești.

Râvnitorii adevăratei înțelepciuni spirituale, la terminarea educației din școala teologică, la rândul lor, sunt ținuți să înalțe spiritul oamenilor din înjosirea robiei și slăbiciunii spre supunere nefățarnică Legii lui Dumnezeu. Renașterea instituțiilor de învățământ, ca centre de cultură duhovnicească bucură pe I.P.S. Patriarh, pentru că organizarea acestor școli de cucernicie și studiu a cuvântului vieții veșnice dă Bisericii luminați și curvioși lucrători în ogorul lui Hristos.

Neajunsul vechei școli duhovnicești, în predarea învățământului, a fost într'o oarecare măsură direcția ei scolastică, seacă, și studiul formal

al obiectelor. Vechea școală duhovnicească a sărăcit treptat în duh religios. Noile Seminarii și Academii Duhovnicești au luat o nouă înfățișare. Ele au în actualii elevi purtători de credință și iubire față de Dumnezeu, elevi care studiază teologia pe baza operelor Sfinților Părinți și învățători ai Bisericii, ceea ce le inspiră dispoziția duhovnicească trebuitoare. I.P.S. Patriarh cere dela învățământul de azi al științelor teologice să urmărească nu numai interese de ordin formal științific, dar și o influență educativă asupra elevilor. Însăși cântarea dela slujbele duhovnicești în bisericile instituțiilor de învățământ, ca și în celelalte biserici parohiale și mănăstirești din țară, urmează să se execute prin coruri duhovnicești-bisericești; pe renumita melodie bulgară, kieviană, greacă sau pe acea simplă melodie, în general admisă, dar care e plină de un sentiment înalt, cucernic și de o deosebită frumusețe duhovnicească»⁴).

Iată cum caracterizează știința teologică și cum înfățișează I.P.S. Patriarh Alexei chipul noului păstor duhovnicesc: «Înțelepciunea creștină fiind pașnică și blândă, plină de îndurare și de roade bune, pașnic și blând trebuie să fie și acela care lucrează pentru ea. Înțelepciunea duhovnicească a fost dăruită nu pentru ca ea să slujească ca o armă de discordie și de vrajbă între oameni, ci pentru ca ea să contribuie la unirea spirituală a oamenilor, în numele adevărului, în numele iubirii de Hristos, așa precum a fost la Apostolii lui Hristos, care stăpânind adevărul și înțelepciunea spirituală, au fost legați prin unirea iubirii. Păstorul, spune I.P.S. Patriarh, are două sfinte îndatoriri: rugăciunea și fapta. Rugăciunea și fapta sunt ca două aripi ce-l înalță pe păstor de pe pământ în spațiile cerești. Cu rugăciunea, el însoțește orice lucrare sfântă a sa în Biserică; cu rugăciunea, el se pregătește și acasă pentru săvârșirea slujbei dumnezeiești. Și cu cât mai adâncă este această rugăciune singuratică, cu cât mai râvnitor îndeplinește el îndatorirea lui tainică, cu cât mai exact îndeplinește el cerințele stabilite de Biserică, cu atât mai efectivă devine putera lucrărilor lui sfinte.

Și credincioșii pravoslavnici disting bine dacă păstorul se roagă, săvârșind o rugăciune, sau dacă el îndeplinește doar într'un chip formal, exterior, ceea ce este scris în cărți. Apoi fapta însoțește întreaga viață a păstorului. Păstorul trebuie să se dăruiască în întregime înaltei sale slujiri; el trebuie să îndeplinească exact regulamentele și normele Sf. Biserici. Prin faptă el trebuie să lumineze întreaga sa cale păstorească, trebuie să trăiască nu numai pentru sine și chiar nu numai pentru familia sa, cât pentru turma încredințată. Păstoria și monahismul sunt doi frați buni, două căi ce se aseamănă, întrucât și una și alta cer dela om renunțarea de sine și o neîncetată virtute.

Dacă Sfânta Biserică binecuvintează pe păstor să aibă familie, aceasta-i pentru ca el să aibă o mângâiere în variata lui activitate pastorală. El vine dela biserică în casa sa și aici îl întâmpină liniștea familiară și-l înconjoară grijile celor apropiați. Și fericit este acel păstor care poate să ridice familia sa la înălțimea vieții spirituale, pentru care familia este biserică de acasă; amar de acel păstor care și el însuși caută desfătări lumești și pe familia lui o atrage pe calea ispitelor lumești: foarte curând el va simți primejdia unor astfel de desfătări.

Păstorul, și în biserică și acasă în familia sa, trebuie să rămână un sfânt slujitor și să-și amintească totdeauna că el trebuie să fie, după cuvîn-

tele Apostolului: exemplu de cuvânt adevărat, de adevărată viață, de adevărată iubire, de adevărat spirit, credință și curățenie.

Un monah, ca sfânt slujitor, nu are această mângâiere; el și în chilia lui își îndeplinește singuratic fapta sa; dar și preotul cu familie și monahul slujitor îndeplinesc unul și același lucru sfânt, merg pe unul și același drum dumnezeesc și vor răspunde deopotrivă în fața judecății lui Dumnezeu pentru turma păstorită.

Credincioșii ortodocși ruși, — spune Înaltul Ierarh, — nu cred în cuvintele sgomotoase ale aceluia păstor-predicator, în cuvintele în care nu se aud glasurile Sfintei Scripturi și ale Sfinților Părinți, dar în care sunt din belșug risipite cuvintele pământești ale pământeștilor artiști ai cuvântului».

Astfel vorbește I.P.S. Patriarh Alexei despre știința teologică, despre noua îndrumare a învățământului teologic, despre rolul păstorului —, despre credincioșii pravoslavnici ruși, iubitori de pace și de păstori duhovnicești devotați întru totul Bisericii și credinței.

Alături de grija pentru școala duhovnicească, I.P.S. Patriarh acordă o atențiune păstorească și pentru hrana duhovnicească a tuturor credincioșilor. În bisericile parohiale și mănăstirești, ca teme ale predicilor patriarhale slujesc când îndrumările cu caracter general creștin, când chemările părinților credincioși, când însuflețirea monahilor, păstorilor și a poporului spre rugăciune și muncă.

În operele I.P.S. Patriarh aflăm adeseori revărsate sentimentele de îndurare pentru tot ceea ce este lovit de suferință și distrugere. «Văd orașul nostru, care a suferit atât de mult, — spune el despre Leningrad —, și aș vrea să spun: Oraș iubit! Mult amar a trebuit să înduri tu, dar acum, ca Lazăr, ridicându-te din mormânt, îți vindeci rănilor și în scurt timp vei fi în vechea ta frumusețe». Apoi către credincioși: «Iubiți frați! Acest timp de război ne-a învățat să găsim singura mângâiere la Domnul... și să ne smerim în fața dreptei judecăți a lui Dumnezeu... Mult aș putea vorbi despre iubirea pe care o simt față de voi, fosta mea turmă prea iubită! Mă adresez vouă, cu rugăminte de a vă ruga pentru mine. Voi mă știți mai bine și mai mult decât alții. Eu v'am cunoscut și v'am iubit mai mult decât pe alții. Și nădăjduiesc că rugăciunile voastre vor fi un ajutor duhovnicesc în împlinirea faptelor mele. Chem binecuvântarea lui Dumnezeu asupra acestui oraș, asupra fraților copăstirii mei, despre care păstrez cele mai calde amintiri».

«Gândirea caldă despre eroii căzuți pe câmpul de bătălie și despre datoria societății bisericești de a îngriji de familiile văduvite, îndeamnă pe I.P.S. Patriarh a se adresa după război către credincioși cu chemarea de a ajuta pe toți cei întristați. Biserica lui Hristos poate ușura această întristare. Asupra fiilor ei duhovnicești cade datoria de a mângâia pe cei mâhniți, de a le veni în ajutor. Vouă, mai ales, femei creștine, — spune înalta chemare —, vă este proprie iubirea Sfintei femei mironosițe. Aduceți și voi lui Hristos darul iubirii și compătimirii voastre față de cei întristați. Treziți această iubire creștină și în cei apropiați vouă».

Obiectul sfintelor griji ale I.P.S. Patriarh este nu numai descoperirea activă a învățăturii morale creștine, dar și lupta cu unele manifestări de nedorit ale vieții bisericești-parohiale. În puterea acestui fapt cade înlocuirea spovedirii generale în biserici cu una particulară, o cuvioasă

pregătire pentru Taina Sfintei împărtășiri, cere organizarea ordinei în timpul slujbelor dumnezești, cu deosebire pentru acele din timpul sărbătorilor, și evitarea încântării prin iluminății electrice de prisos în biserici. El se ridică cu indignare împotriva pietrelor false și a florilor artificiale dela podoabele icoanelor, tocmai pentru neadevărul și artificialitatea lor, împotriva coșurilor cu flori vii din altar și dela iconostase, pentru faptul că nu sunt la locul lor. În biserică, spune I.P.S. Patriarh, nimic să nu supere nici auzul și nici văzul credincioșilor, care vin să afle aici nu desfătare lumească, ci umilire duhovnicească.

În năzuința de a da păstorilor și păstoritilor o însuflețire în adevăr bisericesc și a le inspira duhul rugăciunii, I.P.S. Patriarh nu pierde niciodată din vedere prilejurile de a da, totodată, o educație patriotică societății bisericești.

Pastoralele și felicitările de sărbători sunt luminate de ideea că adevărații credincioși, după Testamentul Apostolilor, trebuie să fie și cei mai credincioși cetățeni față de Guvern și de Patrie, nefățarnic devotați muncii și obligațiilor cetățenești, odată cu păstrarea credinței pravoslavnice și înclinarea spre binefaceri.

În declarațiile către un corespondent al ziarului «Izvestia», I.P.S. Patriarh a arătat întregii lumi deplina înțelegere a Bisericii Ruse cu Guvernul. Ea a dovedit că pentru ea este sfântă slujirea Patriei, cu toate mijloacele ce le are. I.P.S. Patriarh, ca principalul inel ce leagă societatea bisericescă cu Guvernul, a întâmpinat și întâmpină toate aniversările Patriei cu felicitări către I. V. Stalin, Marele Conducător al poporului, și cu cele mai cordiale urări în rugăciuni pentru Conducerea marelui Stat.

Pastoralele patriarhale de Crăciun și Paște către fiii duhovnicești ai Bisericii Ruse, amintesc mereu tuturor de datoria cetățenească, remarcând rezultatele rodnice ale muncii conducătorilor Patriei: eliberarea oamenilor din robie și urgisire, de sub teroarea bogăției și asupririi și așezarea unei vieți noi pe temelii egale pentru toate popoarele. Acum și Biserica a dobândit organizarea ei canonică legală, în forma patriarhatului, cu viața și activitatea ei interioară bisericescă liberă. Din punct de vedere patriotic, Biserica și Patria sunt strâns legate între ele».

«Socot că este o datorie a noastră să relevăm că și Guvernul nostru, — spune I.P.S. Patriarh —, și Marele Conducător din fruntea lui, I. V. Stalin, care prin înțeleapta sa grijă îmbrățișează toate laturile vieții poporului nostru, privesc cu simpatie creșterea școlii noastre duhovnicești, și, fără îndoială, așteaptă ca ea să se desvolte în spiritul ei propriu bisericesc, și ca să scoată dintre zidurile ei păstori care, prin conducerea duhovnicească a păstoritilor lor, vor duce poporul credincios spre împlinirea aceluiași scopuri spre care aspiră și Guvernul, cultivând anume în popor dragostea pentru muncă — baza bunei stări a poporului, conducându-l spre desăvârșirea morală, încălzind în el devotamentul pentru Patrie și pentru vechile tradiții ale pământului natal».

În încheierea unei pastorale, I.P.S. Patriarh exclamă: «Să întărim rugăciunile noastre pentru apărarea de către Dumnezeu a Statului Rus și a Conducătorilor lui, în frunte cu înțeleptul Conducător, pe calea fericirii și a gloriei».

Însăși psihologia însuflețirii patriotice, I.P.S. Patriarh o extrage din

dispoziția înalt religioasă a omului credincios rus, inspirându-l a o transformă într'o muncă devotată, fără rezerve, Patriei.

Patriotismul este numit trăsătura națională a caracterului rus. Realizarea acestui principiu al patriotismului îi constituie faptele de eroism ale poporului pe front și în spatele frontului. Forța motrice a patriotismului—iubirea față de Patrie — poate și trebuie să înflăcăreze până la hotărîrea de a jertfi viața pentru Patrie. Intemeierea veșniciei prețuiri a unei astfel de auto-sacrificări, I.P.S. Patriarh o arată în cuvintele Domnului: «Nu există iubire mai mare decât aceea când cineva își pune sufletul său pentru prietenii săi; Cel care își pierde viața pentru Hristos și Evanghelie, acela și-o salvează».

Biserica pravoslavnică rusă a împărtășit întru totul soarta poporului. Ea nu numai că a chemat prin rugăciuni binecuvântarea lui Dumnezeu asupra faptelor vitejești populare și a răspândit mângâierea credinței, dar totodată s'a inclus în marea acțiune patriotică a populației din spatele frontului, prin adunare de jertfe pentru armată și de ajutor pentru familiile ostașilor căzuți.

Sub conducerea I.P.S. Patriarh, preoțimea rusă, în cursul războiului nu a încetat de a înălța duhul iubirii de Patrie între credincioși, arătând prin predici falsitatea bazelor ideologiei fasciste, îmbărbătând pe cei întristați.

După eliberarea de amenințarea fascistă, I.P.S. Patriarh cheamă fierbinte pe toți să mulțumească lui Dumnezeu pentru dăruirea biruinței și să-și sporească munca pentru a lecu rănile aduse de război.

Astfel, după ce în tot timpul războiului I.P.S. Patriarh a încălzit pe fiii duhovnicești în sentimentul de iubire față de Patrie, unind pe cei debinați, iar pe cei slabi de duh îmbărbătându-i să-și îndeplinească datoria până la jertfa supremă, după război chiamă pe credincioși să se integreze în eforturile generale pentru reconstruirea și înflorirea Patriei».

În cuvântările rostite cu prilejul intronizației, I.P.S. Patriarh evocă figura vrednicului de veșnică aducere aminte Patriarh Serghie.

«Pe catapeteasma Bisericii Ruse, — spune I.P.S. Patriarh Alexei —, ardea o strălucitoare candelă în persoana Patriarhului Serghie, în fruntea corabiei bisericesti se afla un iscusit conducător, a cărui conducere bisericască e caracterizată printr'o supunere liniștită și neșovăitoare față de canoanele Bisericii ecumenice, față de dogmele pravoslavnice ale credinței și printr'o deosebită evlavie înaintea Maicii Domnului. Patriarhul Serghie este înfățișat astfel ca un nefățarnic purtător al duhului de credință către Patrie și de supunere creștină față de Conducători, cari Conducători sunt după cuvintele Apostolului, dela Dumnezeu.

După întâlnirea pe care Patriarhul Serghie a avut-o cu Marele Conducător I. V. Stalin, devotamentul său s'a manifestat cu și mai mare intensitate. Nu odată Patriarhul a amintit cu o caldă simțire despre această întâlnire și i-a atribuit o înaltă însemnătate istorică.

În decursul întregii sale conduceri, Patriarhul Serghie a păstrat neclintită puritatea credinței. I. P. S. Patriarh Alexei a folosit, pentru caracterizarea premergătorului său, expresiunea din cântul de slăvire bisericască a Sfântului Nicolae: Seninătatea chipului lui mărturisea bunătatea sufletului; Cuvântul domol vestea blândețea lui.

Iubirea răposatului Patriarh Serghie s'a arătat nemărginită față de toți copăstorii săi, iar smerenia lui s'a arătat limpede în raporturile lui frățești față de cei mai mici ca el. De aceea, I.P.S. Patriarh Alexei spune despre sfârșitul vieții lui pământești, că este «adormirea cu Sfinții». Patriotismul și activitatea rodnică bisericească îl pun în rândul Sfinților ostenitori ai Bisericii și ai pământului rus ca pe Patriarhul Hermoghen, Sfântul Serghie și alții.

Astfel apare chipul răposatului Patriarh Serghie, ca o icoană alcătuită din elemente vii ale propriei lui vieți, abia trecute, luminate de măreția de suflet cunoscută tuturor».

«I.P.S. Patriarh Alexei continuă marile înfăptuiri ale Patriarhului Serghie, de apărător al Pravoslaviei, chemând totodată masele de credincioși să fie gata, la cererea Statului, de a renunța la avutul lor, de a-și pune viața pentru treburile obștești și de a da exemplu de conștiință, cinste și osârdie în slujbă. Munca pentru înălțarea Statului, sinceritatea până la capăt în raport cu Conducătorii, binefacerile ca mijloace de înfăptuire ale idealului pământesc al Bisericii, decurg, — după concepția I.P.S. Patriarh — din însăși esența Bisericii, alcătuiesc o parte a ființei și acțiunii ei.

Sub conducerea I. P. S. Patriarh Alexei, Biserica Pravoslavnică Rusă, neschimbată în învățătură și canoane, nu este întru nimic atinsă în idealul său.

Pe paginile operelor sale tipărite, s'a întruchipat astfel sufletul autentic al Patriarhului pravoslavnic, pătruns de duhul și pravilele Pravoslaviei curate.

Tonul propovăduirilor și cuvântărilor patriarhale este liniștit, dar puternică și caldă este simțirea care se revarsă în urmă; de aceea, elementul liric predomină în tot cuprinsul propovăduirilor I.P.S. Patriarh.

În propovăduirea cuvântului lui Dumnezeu operele I. P. S. Patriarh Alexei se însuflețesc de o tainică forță vie, de o căldură duhovnicească atrăgătoare, revărsate într'o formă artistică, simplă și plină de armonie.

Infățișarea, alcătuirea exterioară a cuvântărilor și discursurilor patriarhale se caracterizează printr'o independență de formalistica retorică, care înăbușă de obicei sufletul viu propovăduitor. Gândurile sunt exprimate liber și deplin, după natura inspirației sau contemplației, variind nuanța elegiacă cu cea de voieșie, totdeauna însă vioaie și însuflețite de o credință neșovăitoare în Providența Dumnezeiască.

Lexicul I.P.S. Patriarh Alexei este atât de frumos încât, pe alocuri, poate fi asemănat, prin preciziunea metaforelor și prin desăvârșirea portretelor zugrăvite, cu cel a Sfinților Părinți. Textele citate din Sfintele Scripturi nu îngreuiază propria sa gândire, ci dimpotrivă, îi ajută să redea mai expresiv sentimentele sale. Tonul biblic alternează adeseori cu acel de rugăciune: «Cu sânge și cu lacrimi sunt stropite ruinele acestor locuri, altădată minunate, înfloritoare»; «S'a ridicat asupra noastră nedreptatea celor mândri, dar sabia pedepsitoare atârnă deasupra capului fascismului criminal. Noi rugăm pe Dumnezeu după cuvântul proorocului, adevărul și pacea să fie îmbrățișate în toate țările de pe pământ și ca un râu liniștit și plin de apă să fie pacea noastră. Pentru darul biru-

inței asupra dușmanilor noștri vom spune Domnului prin rugăciuni: Bine cuvântat ești, Doamne. Tu care îmblânzești fiarele și stingi focul» (după Canonul slujbei de laudă a Maicii Domnului).

Frazele proprii ale I.P.S. Patriarh, nu rare ori se împodobesc cu citate din Sfinții Părinți și învățători ai Bisericii sau din cărțile de slujbă: «Biserica este singura corabie de mântuire», sau «Bucuria zilei Invierii lui Hristos să devie pentru voi bucuria unei vieți ce crește mereu, ca viața din tinerețe și care nu îmbătrânește niciodată ca viața cerească».

«Operele I.P.S. Patriarh Alexei cuprind astfel o bogăție de morală, de înțelepciune și de inspirație înaltă, care întăresc în ascultători avântul religios, le dă înțelegerea problemelor vieții pământești și creiază în ei înclinarea spre lumea de sus. Viața bisericească actuală este luminată în lumina gândirii sale evlavioase și înțelepte, încălzită de căldura unei inimi plină de iubire». (Vezi «Revista Patriarhiei din Moscova», 1949, I, p. 12).

La 4 Februarie 1950, când prăznuia a cincina aniversare dela intronizarea I.P.S. Patriarh Alexei, preoțimea din Moscova și-a exprimat iubirea, admirația și devotamentul pentru Marele Conducător al Bisericii Ruse. În cuvântarea pe care a ținut-o Prea Cucernicul Protoiereu Petre Filonov, în Catedrala Patriarhală «Arătarea Domnului» din Moscova, înainte de Sfânta Liturghie, aflăm o prețioasă caracterizare a operei și a personalității I.P.S. Patriarh Alexei: «Din acea luminoasă și istorică zi, — a spus Prea Cucernicia Sa, — când prin Providența Dumnezeiască Soborul local al Bisericii Ruse și Intâistătorii celorlalte Biserici pravoslavnice au încununat Sfințenia Voastră cu marele cin de Prim Ierarh, calea Voastră este plină de mari opere, înfăptuite spre fericirea Bisericii lui Hristos și spre folosul slăvitei noastre Patrii. Consolidarea păcii interne în Biserică, marea Voastră grijă pentru unirea laolaltă a tuturor fiilor credincioși ai Bisericii lui Hristos, înțeleapta Voastră conducere părintească a Bisericii, îndrumată pretutindeni și în toate, spre limanul adevărat al mântuirii, toate acestea au înscris numele Vostru pe paginile istoriei, și cu litere de aur le-au încrustat în letopisețele faptelor marilor Ierarhi, ca al unui consecvent continuator al marilor înfăptuiri».

Răspunzând, I.P.S. Patriarh a adus o nouă contribuție, arătând prin ce se deosebește serviciul slujitorilor Bisericii de activitatea mirenilor: evidențiind bravura, îndemânarea, înțelepciunea și celelalte calități necesare în activitatea laică, el a numit pe slujitorii Bisericii niște smeriți împlinitori ai voinței lui Dumnezeu, care nu au nimic al lor, și care sunt obligați să fie pentru păstorii lor exemple în cuvânt, în trăire, în iubire, în duh, în credință, în puritate.

În acest duh, I.P.S. Patriarh chiamă pe toți credincioșii să roage pe Dumnezeu pentru cerească blagoslovire a păstrării purității apostolice a Bisericii, a credinței ei față de Canoane, și ca să nu rămână neroditor episcopatul cinstit, păstoria cu râvnă și cunoștințele bărbaților duhovnici, ale credincioșilor și desinteresatilor conducători ai tineretului duhovnicesc. (Vezi «Revista Patriarhiei din Moscova», 1950, Nr. 3, p. II).

Iubirea de care este înconjurat I.P.S. Patriarh Alexei de toți slujitorii Bisericii Ruse, se vede și din caldele cuvinte rostite de aceștia, în zilele când Biserica Rusă serbează patronul Patriarhului său, la 12/25 Februarie ale fiecărui an.

Astfel, I.P.S. Mitropolit Nicolae Krutițchi spunea, adresându-se către I.P.S. Patriarh, în numele credincioșilor, în frunte cu clerul și Episcopatul, în numele Sfântului Sinod, a școlilor duhovnicești, a preoților din orașul Moscova și a tuturor celor ce aveau fericirea de a fi de față și a se ruga împreună, la 25 Februarie 1950 în Soborul Patriarhal: «Astăzi este sărbătoarea întregului nostru popor credincios. Subliniez cu deosebire acest lucru, și vreau să spun prin aceasta că poporul nostru credincios îl știe pe Patriarhul său, nu numai pentru că un creștin pravoslavnic nu poate să nu cunoască numele Primului său Ierarh, care se pomenește după fiecare slujbă dumnezească în toate bisericile, nu numai pentru că glasul Vostru patriarhal răsună în toate bisericile, în pastorațiile Voastre de sărbători, ci și pentru că credincioșii văd chipul Vostru pe portrete, în calendarele și cărțile bisericești.

Înalt Prea Sfinția Voastră, în timpul celor cinci ani de patriarhat ați luat asupra Voastră munca apostolică de a merge într'un întreg șir de orașe din țara noastră, dela Leningradul nordic până la Marea Neagră, pe țărmurile ei de Răsărit și Apus. Poporul credincios în aceste multe orașe vizitate de I. P. S. Voastră v'a văzut în persoană, a ascultat cuvântările Voastre din graiul Vostru, a simțit farmecul mângâierii Voastre și a zâmbetului Vostru părintesc. De aceea, poporul nostru credincios prăznuiește ziua numelui Vostru nu numai ca o datorie a creștinilor pravoslavnici, ci pentru că el vă cunoaște nemijlocit, vă iubește cu multă căldură și prețuiește în mod cucernic conducerea Sfintei noastre Biserici de către I.P.S. Voastră. Despre înfăptuirile I.P.S. Voastre pentru întărirea temelilor Pravoslaviei și în țara noastră și pe scară ecumenică, s'au scris pe tablele istoriei bisericești glorioase pagini. (Vezi «Revista Patriarhiei din Moscova», 1950, Nr. 3, pag. 16).

Deasemenea, PP. SS. Ierarhi și poporul credincios își exprimă marea lor dragoste față de I.P.S. Patriarh Alexei, ori de câte ori au fericitul prilej de a-l întâmpina în călătoriile din diferitele orașe ale țării. Astfel, Prea Sfințitul Episcop Serafim, spunea în 1949, în numele credincioșilor din orașul Ulianovsc: «În limba omenească nu sunt cuvinte pentru exprimarea iubirii fără margini față de I.P.S. Voastră și a bucuriei duhovnicești, de care sunt pline inimile credincioșilor orașului Ulianovsc, care au așteptat cu nerăbdare sosirea Voastră și care au posibilitatea să vă vadă și să primească dela I.P.S. Voastră binecuvântarea Primului lor Ierarh».

Această dragoste nemărginită a fost trezită în inimile întregii turme de credincioși, prin înalte calități, între care bunătatea și seninătatea sufletească radiază, mai ales, cu atâta autoritate, atât de pe chipul cât și din cuvântul rostit și scris al acestui mare Arhipăstor al Bisericii Ruse de astăzi.

Prea Sfințitul Episcop Serafim spunea încă în Ulianovsc: «Doi Ierarhi în deplină unitate de gândire, înlocuindu-se unul cu altul în marele post de răspundere, au condus cu încredere corabia Bisericii pe valurile furtunoase ale răscolitei mări a vieții, ocolind stâncile și malurile de nisip de sub ape. Patriarhul Serghie, prin activitatea sa, a arătat, iar Patriarhul Alexei a demonstrat că formele de conducere a Bisericii se pot schimba, dar fundamentele canonice ale vieții bisericești trebuie și pot să păstreze neschimbată puterea lor».

Biografii și istoricii literari din trecut, pentru a evoca figura marelui Mitropolit al Ortodoxiei răsăritene din veacul al XVII-lea, Petru Movilă, s'au referit, prin potrivite figuri stilistice, la opera uriașe creatoare a lui Petru cel Mare. Istoricii contemporani, pentru a evoca personalitatea și marile înfăptuiri ale I.P.S. Patriarh Alexei, se referă adeseori la opera și marile înfăptuiri ale Mitropolitului Petru Movilă.

Dar proporțiile elementelor care se înfruntă astăzi, depășesc cu mult pe cele din trecut. Deaceea, dacă considerăm uriașele eforturi pentru strângerea laolaltă a tuturor drept-credincioșilor creștini, și înaltele calități spirituale, închinare de I.P.S. Patriarh Alexei pentru realizarea acestei unități a Bisericii creștine, în lupta de apărare a păcii — supremul bun al omenirii —, înțelegem că astăzi I.P.S. Patriarh Alexei întruchipează îmbinarea armonioasă a idealurilor veacurilor trecute cu acele ale timpurilor prezente; eterna aspirație pravoslavnică spre acel dar, pe care Mântuitorul l-a făgăduit Ucenicilor Săi, în clipa de întristare a despărțirii: «Pace las vouă, pacea Mea dau vouă!» (Ioan XIV, 27).

Conf. I. Negrescu

NOTE

1. Pr. Pavel Siatov, Biserica Ortodoxă Rusă în U. R. S. S., în *Ortodoxia*, 1950, I. pp. 73—74.
 2. *Ortodoxia*, 1950, I p. 132.
 3. Revista Patriarhiei din Moscova, 1949, I p. 12.
 4. «Revista Patriarhiei din Moscova», 1949. Nr. 1, p. 12 sq.
-
-

GHEORGHE I. ARGHIROPOL

În ziua de 12 Februarie 1952 s'a stins din viața aceasta pământească, sălășluindu-se întru odihna cea veșnică, Gheorghe I. Arghiropol, profesor de Drept bisericesc la Institutul teologic universitar din București, Suferințele trupului său istovit de-o boală necruțătoare s'au curmat pe neașteptate de ivirea unei răceli, care l-a doborât în mai puțin de două zile. Moare la o vârstă destul de tânără, când abia văzuse o parte din statornicile sale silințe încununuate de izbândă. Însă cu el pierе unul din dascălii cei mai destoinici prin muncă necobosită și pricepere aleasă, cu inima caldă și prietenie sinceră, pe care i-a avut în vremea din urmă învățământul nostru teologic.

Gheorghe I. Arghiropol era dobrogean. Născut la 11 Martie 1905, în satul Beilic din fostul județ Constanța, cu o voință neînduplecată și cu o credință nezguduită, s'a dovedit toată viața o fire stăruitoare, blând și ascultător de sfatul cel bun, cumpătat și îndatoritor, săritor la nevoie și bun ajutor al prietenilor săi.

După ce a terminat cursurile școlii primare în orașelul Cernavodă, în toamna anului 1918, a intrat ca premiant în Seminarul Nifon Mitropolitul din București. Aici, cu puterea lui de muncă și pătrunderea minții, cu însușirile sale de bun cântăreț, a fost fruntaș între frunțași, în toți cei șapte ani cât a urmat seminarul, iubit de colegi și prețuit de profesori.

Dar fiindcă tatăl său nu putea să întrețină pe toți copiii săi în școli, din modesta leafă ce primea ca slujbaș comunal, Gheorghe I. Arghiropol s'a văzut nevoit, încă din clasa III-a de seminar să ocupe un post de cântăreț în satul lui de naștere, mutându-se apoi la biserica Răzvan din Capitală.

Numai cine n'a trăit o viață de luptă și amar, în care toate gândurile îți sunt ostoite pentru a susține idealul pe altarul căruia slujești, numai cine n'a fost răscolit de amintirea anilor grei de școală de odinioară, numai acela nu va înțelege nemărginita durere ce simt acum, când scriu cu lacrimi încete pomenirea bunului prieten și coleg Gheorghe I. Arghiropol. Mi se pare așa: că acestea sunt cele din urmă rânduri pe care i le scriu, ca în anii de școală, rânduri însă la care nu mai poate răspunde sufletul lui bun și înțelegător.

Când l-am văzut cu trei zile înainte de moarte, în sala profesorilor, ajunsese de nerecunoscut; figura-i rămăsese ca a unui copil și în ochii lui plini odată de atâta putere, se oglindea duiosia nespusă a celor ce se sting. După ce mi-a vorbit senin de sfârșitul lui, pe care îl presimțea cu durere nu prea îndepărtat — uitându-mi-se în ochi, pentru a căuta icoana anilor trăiți în seminar, a încheiat printr'un oftat adânc toate amintirile și toate dorurile. Făcând apoi un semn de desnădejde, îmi spuse așa:

«Azi, când am sfârșit cursul, o singură rugămintе am făcut și eu preoților: să mă ierte că suferința nu mi-a îngăduit să le vorbesc mai

tare; dar să nu mă uite în rugăciunile lor și pe mine, cel care nu m'am putut învrednici, asemenea lor, de sfântul dar al preoției».

Apoi căzu pe gânduri. Două lacrimi îi îngemănau ochii stinși de chinurile bolii.

Dacă a fost vreodată o viață de credincios dăruită până la jertfă, pentru aleasa mărinimie, pentru nemărginita bunătate și pentru nesfârșita dorință de a face numai bine, a fost viața profesorului Gheorghe I. Arghiropol.

După terminarea seminarului, ca să se poată întreține în Universitate, a ocupat câțva timp un modest post de slujbaș în Ministerul de Finanțe, iar în vara anului 1930, după dobândirea titlului de licențiat în teologie, a fost numit secretar eparhial la una din fostele Episcopii. În anul 1937, a trecut ca director al unei Cancelarii eparhiale, iar dela 15 August 1937 și până la 15 Mai 1938 a fost însărcinat cu organizarea Episcopiei Maramureșului, ce se înființase atunci pentru părțile de Nord ale Ardealului.

Folosind puținul răgaz pe care i-l îngăduia îndatoririle sale de serviciu, a izbutit între timp să-și continue studiile universitare, astfel că în anul 1943 a obținut și titlul de doctor în teologie, la fosta Facultate de Teologie din Suceava, care funcționa atunci în cadrul Universității din Iași.

În anul 1945, a fost numit director la Președinția Consiliului de Miniștri, unde, peste un an, a fost numit secretar general, funcție pe care a deținut-o până la 1 Octombrie 1949.

La 29 Noiembrie 1946 a fost numit profesor de Drept bisericesc la fosta Facultate de Teologie din Suceava, desființată la 31 Decembrie 1948.

După o întrerupere de nouă luni, la 1 Octombrie 1949, profesorul Gheorghe I. Arghiropol își reia activitatea didactică la Institutul teologic universitar din București, unde pe lângă cursurile predate studenților, a ținut și un șir neîntrerupt de prelegeri preoților chemați la cursurile de îndrumare misionară și pastorală. Deși suferința și chinurile boalei îl istoviseră cu totul, el n'a coborât de pe catedră, decât cu câteva zile înainte de a muri.

Credincioșii ar săvârși o mare nedreptate împotriva memoriei lui, dacă nu ar recunoaște neprețuitele foloase aduse de el Bisericii pe care a slujit-o cu credință, prin cunoștințele sale de drept și de istorie, prin agerimea minții sale și prin cumpătarea gândirii sale senine.

Om de nemărginită bunătate față de orice suferință, pretutindeni pe unde a trecut a știut să cucerească încrederea, să închege prietenii trainice, dovedindu-se același slujbaș corect și blând, modest și sărguincios, cinstit și harnic care n'a jignit niciodată pe nimeni.

Împrejurările nu i-au îngăduit să desfășoare pe tărâmul tipăriturilor o activitate atât cât mintea lui limpede putea făuri, atât cât nemărginita lui dorință putea râvni. Încă de pe când era student a publicat unele articole în revista literară «Dobrogea Jună», prin Buletinele Oficiale eparhiale, iar în vremea din urmă în revista «Studii Teologice». Între timp a publicat monografia unei biserici episcopale (1935), **Cântări bisericești pentru corurile de la sate**, mai întâi singur, apoi în colaborare, lucrare ajunsă la a treia ediție (1935, 1939, 1943), **Biserica în trecutul Neamului românesc** (în *Cartea Noastră*, 1935); **Carte de religie pentru clasele I, II, III și IV** (în colaborare cu prof. T. G. Bulat); **Statutul funcționarilor publici din 22 Septembrie 1946 și Regulamentul pentru aplicarea Statutului**

din 14 Decembrie 1946 (în colaborare cu I. Rădulescu); și **Ce se înțelege prin avere bisericească**, 1946, I-au rămas în manuscris teza sa de licență în teologie: **Acțiunea exarhilor bulgari în Dobrogea**, susținută la Facultatea de teologie din București, în Iunie 1930 și teza de doctorat în teologie **Regimul averilor Bisericii Ortodoxe în legislația românească modernă**, susținută în anul 1943.

Pentru priceperea, activitatea și cultura lui, Gheorghe Arghiropol era decorat cu **Meritul cultural pentru Biserică** și fusese ales membru al Institutului de științe administrative.

În ziua de 14 Februarie a. c., la amiază i s'a făcut slujba prohodirii în biserica Sf. Spiridon Nou din București, de către P. S. Episcop Theoctist Botoșăneanul, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi. La sfârșitul slujbei, pr. prof. Liviu Stan a rostit un panegiric despre viața și faptele prof. Gheorghe Arghiropol. Prietenii, colegii, studenții și sute de preoți cursiști l-au plâns cu adevărat, și i-au dat cea din urmă sărutare, ridicând spre ceruri o caldă rugăciune pentru veșnica-i odihnă.

În ziua de 15 Februarie 1952, cimitirul din Sebeș-Alba a primit pentru totdeauna în țărâna sa rece, trupul celui ce a fost profesorul Gheorghe I. Arghiropol.

Dumnezeu să-l odihnească în pace și să-i așeze sufletul în ceata dreptilor.

Gh. I. M.

Indrumări

CE EVANGHELII CITIM ÎN SĂPTĂMÂNILE CE PRECED TRIODUL CONTRIBUȚIE LA ÎNTOCMIREA CALENDARULUI ANUAL

Calendarul Bisericii Ortodoxe are ca ax principal sărbătoarea Invierii Domnului nostru Iisus Hristos. Dece? Fiindcă «această sfântă și numită zi, una a Sâmbetelor¹⁾, este împărătească și doamnă, a praznicilor praznic și sărbătoare este a sărbătorilor... Că din moarte la viață și de pe pământ în cer, Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi... (fiindcă) acum toate sunt umplut de lumină și cerul și pământul și cele dedesubt²⁾.

Sărbătorirea Paștilor, cu adevărat, trebuie să fie praznic al tuturor praznicilor creștinii, căci așa releva și din spusele Sfântului Apostol Pavel: «Iar dacă Hristos n'a înviat, zadarnică este credința voastră» (I Cor. XV, 17). Era, deci, natural ca în legătură cu Paștele, să stea majoritatea celorlalte sărbători ortodoxe. Și într'adevăr, în ceea ce privește calendarul nostru, Paștele este punctul central, după care se aranjează mai toate celelalte acte liturgice. Așa de pildă, mai înainte de Paște cu zece săptămâni, începe Triodul³⁾; dela Paște încep să se succedă glasurile; dela Paște începe citirea Sfintelor Evanghelii și a Apostolilor, din tot timpul anului; de Paște atârnă dacă sărbătorile Înălțării Domnului și Pogoririi Duhului Sfânt cad mai devreme sau mai târziu, etc.

2. Dece Paștele nu este sărbătoare fixă, adică dece nu se prăznuiește în fiecare an la aceeași dată, cum se întâmplă cu sărbătoarea Nașterii Domnului ori cu cea a Botezului, și altele? Fiindcă așa s'a hotărât la Sinodul I Ecumenic dela Niceea⁴⁾, ca sărbătoarea Paștilor să fie prăznuită în fiecare an, în prima Duminică ce cade după lună plină, care lună plină să vină și ea după echinoctiul de primăvară. Acest lucru a fost hotărât, pentru ca praznicul Invierii să fie sărbătorit chiar în timpul anului în care Mântuitorul Hristos a înviat din morți. Când a înviat Domnul? După Paștele Iudeilor. Când își prăznuiau Iudeii Paștele? În seara de 14

1. Cuvântul *Sâmbătă*, aici, are înțelesul de sărbătoare, căci *şabath* în limba ebraică era timpul în care omul se odihnea. Știm bine, acum, că omul se odihnea sărbătoarea. De cele mai multe ori, acesta era sensul cuvântului Sâmbătă și în Noul Testament.

2. Canonul Paștilor, cântările I, III și VIII.

3. Triodul (grecește *Τριόδιον* adică trei ode), este cartea cu cântările bisericești, folosită în cele zece săptămâni de dinaintea Paștilor.

4. Sinodul I Ecumenic, pe temeiul Canonului VI Apostolic.

spre 15 Nisan ⁵⁾, prima lună a anului. Dece în seara de 14 spre 15 Nisan? Fiindcă atunci luna era plină, căci dacă luna nouă de pe cer cădea la întâi a luni de zile, luna plină cădea, desigur, după patrusprezece zile, adică la 14 Nisan. Deoarece Paștele Iudeilor cădea în ziua cu lună plină (cel puțin așa trebuia), atunci Paștele creștin trebuia să cadă îndată după luna plină, căci Mântuitorul a înviat după Paștele iudaic ⁶⁾.

3. Paștele creștin cade într'un interval de 35 de zile și anume între 22 Martie și 25 Aprilie (după calendarul îndreptat între 4 Aprilie și 8 Mai). Dece Paștele nostru nu este o sărbătoare stabilă? Fiindcă luna plină nu cade în fiecare an la aceeași dată, ci după echinocțiul de primăvară, în zile diferite. Așa dar, intervalul de 35 de zile este spațiul de timp în care poate să cadă Paștele, datorită lunii pline, care oscilează. Cum s'a ajuns la acest interval? Iată cum: Echinocțiul de primăvară a fost socotit, de către Sinodul I Ecumenic, la 21 Martie. Dacă în seara de 21 Martie, spre 22, se observa (sau calcula) luna plină de pe cer și această zi de 21 Martie era o Sâmbătă, atunci în ziua de 22 Martie, care era Duminică, se sărbătorea Paștile. Dacă luna plină se arăta pe cer (sau se socotea numai matematic), abia Sâmbătă 21 Martie, noaptea târziu, atunci sărbătoarea Paștilor se prăznuia cu o săptămână mai târziu, adică în Duminica următoare, ce cădea la 29 Martie. Niciodată sărbătoarea Paștilor nu trebuia să cadă în aceeași zi în care se arăta luna plină, ci aceasta trebuia să precedă Paștele cel puțin cu o zi ⁷⁾.

Dacă se întâmpla ca luna plină să cadă în ziua de 20 Martie, deci cu o zi mai înainte de echinocțiul de primăvară, în acest caz Paștele nu mai putea fi serbat în Duminica imediat următoare după echinocțiu (hotărîrea Sinodului I Ecumenic era ca luna plină să fie neapărat după echinocțiu), ci se aștepta până să apară o nouă lună plină, care într'adevăr cădea după echinocțiu și atunci prima Duminică era ziua Paștilor. Plecând dela 20 Martie, când căzuse lună plină și socotind 29 de zile, câte trec dela o lună plină la alta, ajungem la 19 Aprilie, data cea mai târzie, când putea să se arate luna plină. Dacă această zi era Luni, atunci peste 6 zile, adică Duminica cea mai aproape era cea dela 25 Aprilie. Dela 22 Martie până la 25 Aprilie inclusiv avem 35 de zile.

Așa dar, Paștele poate să cadă în orice Duminică a intervalului dela 22 Martie (stil nou 4 Aprilie), până la 25 Aprilie (stil nou 8 Mai).

Stabilit cu precizie lucrul acesta, calendariștii Bisericii Ortodoxe au întocmit o **Pascalie** perpetuă și un **Evangheliastar**. Evangheliastarul constă din 35 de tabele după cele 35 de zile ale intervalului amintit, în care calendariștii au arătat ce pericopă evanghelică sau din Apostol, ce glasuri și ce luminândă să se citească în cele 52 sau 53 de Duminici câte poate avea un an.

5. In Exod XII, 1-14, găsim instituirea Paștelui iudaic.

6. Sărbătoarea Paștilor ținea o singură zi. Ea a fost instituită întru aducere aminte a trecerii ingerului exterminator pe lângă casele Israelitilor, cunoscute după ușile unse cu sângele mielului pascal. Cu sărbătoarea Paștilor era legată și sărbătoarea Azimilor, ce ținea șapte zile: 15-21 Nisan, în care timp nu se mânca pâine dospită.

7. Hotărîrea Sinodului I Ecumenic este ca luna plină, după care se serbează Duminica Paștilor, trebuie să vină, neapărat, după echinocțiul de primăvară.

4. Din acest **Evangheliastar** să luăm ca exemplu de cercetat, tabela I, deci cazul în care Paștele cade la 22 Martie (stil nou 4 Aprilie), căci tabela aceasta este cea mai ideală, fiindcă atunci când Paștele cade la 22 Martie, Evangheliile se citesc toate până la finele anului, în ordinea în care sunt așezate în Sf. Evanghelie luată ca volum⁸). În acest caz (Paștele la 22 Martie), n'avem Duminica după Botezul Domnului, căci Triodul începe imediat după Botez, și cu cele zece Duminici ale sale⁹), ține până la Paște. Urmează Penticostarul¹⁰), cu cele opt Duminici, iarăși bine cunoscute și, în fine, după Pogorîrea Sfântului Duh și până la finele anului, urmează Duminicile de după Rusalii și anume dela 1-17, cu pericopele evanghelice după Matei, și dela 18-36 după Luca.

Din această tabelă I, vedem că Duminicile nu urmează chiar regulat, una după alta, și în special cele după Luca. Așa de pildă:

a) Evanghelia Duminicii a XXI-a după Rusalii trece înaintea celei de a XX-a după Rusalii, din pricina Duminicii Sfinților Părinți dela Sinodul VII Ecumenic, care prăznuindu-se între 11-18 Octombrie, trage după ea și Duminica XXI-a după Rusalii.

b) Duminica XXII-a după Rusalii se citește totdeauna în Duminica ce cade înainte de 6 Noembrie și astfel trece după Duminica XXIII-a după Rusalii

c) Duminica XXX-a după Rusalii se citește între 24 și 30 Noembrie, deci imediat după Duminica XXVI-a după Rusalii.

d) Duminica XXXI-a după Rusalii se citește între 1-3 Decembrie, afară de cazurile când n'a fost citită înainte de a începe Triodul.

e) Duminica XXVII-a după Rusalii se citește între 4 și 10 Decembrie.

f) Duminica XXVIII-a după Rusalii se citește între 11-17 Decembrie.

5. După cum se vede, Evangheliile duminicale (cele după Rusalii), nu reușesc să fie citite regulat. Dacă găsim anumite explicații pentru Duminica XXI-a după Rusalii, care trebuie citită în Duminica Sfinților Părinți, dela Sinodul VII Ecumenic, și pentru Duminica XXVIII după Rusalii, care trebuie citită în Duminica Sfinților Strămoși (care se prăznuiește în Duminica ce precede pe cea dinaintea Nașterii Domnului)¹¹), apoi nu suntem bine lămuriți de ce Duminica XXII-a după Rusalii trebuie citită în Duminica dinaintea de 6 Noembrie, iar Duminica XXVII după Rusalii să fie citită între 4-10 Decembrie¹²).

8. Sfânta Evanghelie, aci, însemnează cartea ce conține toate pericopele evanghelice, ce se citesc la serviciile divine de peste an, precum și la diferitele servicii din viața creștinilor.

Din păcate, în limba noastră românească nu putem face bine distincție între Sf. Evanghelie, cartea ce conține toate pericopele la un loc și Sf. Evanghelie, pericopa ce se citește numai la un singur serviciu divin.

9. Adică ale Triodului.

10. Penticostarul (grecește Πεντηκοστάριον adică Cincizecime), e cartea ce cuprinde cântările bisericesti dela Paște până la Pogorîrea Duhului Sfânt.

11. Duminica înaintea Nașterii Domnului cade între 11-17 Decembrie.

12. Indrăznesc să cred că Duminica XXII-a după Rusalii, ce vorbește despre bogatul nemilostiv, se citește lângă 6 Noembrie, fiindcă în părțile Țării Sfinte, abia acum începe toamna și se apropie iarna și deci Biserica, acum, trăgea luarea aminte a credincioșilor să fie îndurători cu cei în suferință, ca la rândul Său și Dumnezeu să fie milostiv cu ei.

6. Dacă Evangheliile după Rusalii nu merg regulat una după alta, în schimb Evangheliile zilelor de rând se succed în chip regulat. Cel puțin așa aflăm din Evangheliastar, adică din «arătarea» citirii Sfințelor Evanghelii aflată la finele mai tuturor edițiilor Sfintei Evanghelii, căci iată ce citim acolo: «Trebuie a se ști că, câte Duminici ale lui Luca se mută în altă săptămână, nu se mută împreună cu acelea și Evangheliile din fiecare zi, ci numai ale Duminicilor, iar Evangheliile cele din fiecare zi rămân la rândul lor și se citesc după rânduială»¹³).

Am zice: Foarte bine, că fiecare zi din săptămână își are Evanghelia sa. Și totuși, când mergem și cercetăm, vedem că chiar în anii cu puține dificultăți calendaristice, rămân două săptămâni, mai precis 10 zile, fără Evanghelie. Aceste două săptămâni sunt: Săptămâna dinaintea Înălțării Sfintei Cruci și săptămâna de după Înălțarea Sfintei Cruci. Dacă cunoaștem Evangheliile ce se citesc în aceste două Sâmbete și Duminici, apoi nu știm Evangheliile ce se citesc în celelalte zile ale săptămânii. Cum la Dumnezeasca Liturghie trebuie să se citească neapărat Evanghelie și Apostol, întrebarea ce se pune este: Ce Evanghelie din alte săptămâni repetăm, căci nu cred că în aceste două săptămâni nu se face Sf. Liturghie a lui Hrisostom, decât Sâmbăta și Duminica, după analogia Postului Mare?¹⁴). Cel puțin până azi n'am găsit vreo lămurire în această privință. Atunci, ce Evanghelie citim în cele zece zile? Socot că în anii în care Paștele cade între 22-24 Martie (stil nou 4-6 Aprilie), ele trebuiesc repetate numai decît din alte săptămâni din Matei¹⁵). În anii în care Paștele cade la 29 Martie (stil nou la 11 Aprilie)¹⁶), în care săptămâna XVI-a și XVII-a după Rusalii nu încap a fi citite înainte de Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci, pot fi foarte bine citite ele, fără să mai repetăm altele.

7. Dacă în orice an avem, în calendar, două săptămâni fără Evangheliile zilnice, lucrul se schimbă nebanuit când în doi ani consecutivi Paștele cade la o depărtare de 3-5 săptămâni. Ca să fim mai înțeleși, să luăm un exemplu. În anul 1950, Paștele a căzut la 9 Aprilie stil nou (vechi, 27 Martie), iar în anul 1951 la 29 Aprilie (stil vechi 16 Aprilie). Diferența între 9 și 29 Aprilie este de 20 de zile, adică trei săptămâni, cu cât Paștele din 1951 a căzut mai în vară decît cel din 1950. Datorită acestui fapt, au rămas fără Evanghelii, în zilele de rând 5 săptămâni. Care sunt aceste săptămâni? Cele dintre Botezul Domnului și Duminica Vameșului și a

In ce privește Duminica XXVII-a, cu postii la cină, ce se citește aproape de praznicul Nașterii Domnului, socot că este așezată aci, ca să facă atenți pe creștini, să asculte de sfaturile Bisericii și să vină la Cina Domnului, adică la Sf. Impărtășire.

13. A se vedea arătarea numită «*Oarecari băgări de seamă*» în Sf. Evanghelie tipărită de Sf. Sinod în ediția VI-a (Tip. Cărților Bisericești), București, 1928, Evangheliastar, pag. XLIII.

14. În Postul Mare nu se face Liturghie decît Sâmbăta și Duminica; Sâmbăta cea a Sf. Ioan, iar Duminica cea a Sf. Vasile. Miercuri și Vineri, în Postul Mare, se săvârșește Presveștenia, adică Liturghia celor mai înainte sfințite (daruri), la care n'avem Evanghelie și Apostol decît în zilele anumitor Sfinți și în Săptămâna Patimilor. Liturghia ce se săvârșește Luni, Marți și Joi, în Postul Mare, dacă trebuie săvârșită Sf. Liturghie, este tot cea a celor mai înainte sfințite.

15. Nu trecem la Luca, fiindcă acest Evanghelist începe să fie citit numai după Înălțarea Sfintei Cruci.

16. Și după aceea.

Fariseului, adică începutul Triodului. Cine vrea să se încredințeze, n'are decât să ia calendarele pe 1950 și 1951 și să vadă că, până în preajma Înălțării Sfintei Cruci (14 Septembrie), s'au citit 14 Duminici după Rusalii cu săptămânile respective. În Duminica de dinaintea Înălțării Sfintei Cruci s'a terminat de citit săptămâna XV-a după Rusalii iar în Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci s'a terminat de citit săptămâna XVI-a după Rusalii. Ne-a rămas deci de citit singură săptămâna XVII-a după Rusalii, ea să terminăm Evangheliile după Matei, arătate de Evangheliastar că se pot citi până la Înălțarea Sfintei Cruci. Indată după Duminica de după Înălțarea Sfintei Cruci începe Evanghelia XVIII-a după Rusalii (întâia dela Evangelistul Luca), și se citesc la rând săptămână după săptămână, până la 7 Ianuarie 1951 (Duminica după Botezul Domnului), când se termină Evangheliile după Rusalii, ce preced Triodul. Ar urma ca Duminică 14 Ianuarie să înceapă Triodul, căci la rând în Sfânta Evanghelie vine Duminica Vameșului și a Fariseului. Dar în anul 1951 Triodul începe abia la 18 Februarie și nu la 14 Ianuarie. Ce Evanghelii citim în cele 5 săptămâni câte au mai rămas până la începerea Triodului? Pentru Duminici, Evangheliastarul (cele 35 de tabele) ne arată foarte bine, ce Evanghelii de după Rusalii se citesc. Ele sunt cele rămase necitite, la vremea lor, datorită schimbărilor amintite, mai înainte. Evangheliastarul nu ne spune, însă, nimic despre Evangheliile de peste săptămână și cum am văzut, nu sunt puține, ci cinci săptămâni. Ce Evanghelii citim în ele? Procedăm așa: Ne uităm ce săptămâni după Rusalii au rămas necitite, din cele de după Rusalii și le citim acum. Pentru anul 1951, vedem că a rămas necitita săptămâna XVII-a după Rusalii¹⁷). Atunci în săptămâna ce se încheie Duminică 14 Ianuarie, citim Evangheliile din săptămâna XVII-a după Rusalii¹⁸). Dar cu această săptămână, a XVII-a după Rusalii, s'au terminat de citit toate Evangheliile săptămânale din cursul unui an bisericesc, așa cum sunt ele arătate de însiruirea ce aflăm în Sfânta Evanghelie¹⁹). Dela 14 Ianuarie până la 18 Februarie, când începe Triodul, care își are Evangheliile sale săptămânale, bine arătate, ne mai rămân 5 săptămâni încheiate, fără de Evanghelii săptămânale. Ce Evanghelii citim în aceste zile, la Dumnezeasca Liturghie, căci în mănăstiri și la Institutele Teologice²⁰), Sfânta Liturghie se săvârșește zilnic? O învățătură specială, prin tipicele cunoscute, smeritul scriitor al acestor rânduri n'a aflat. Atunci ce facem? Cred că cel mai potrivit lucru este să luăm ca normă de conduită, ceea ce ne învață «arătarea» din unele Sfinte Evanghelii, unde citim: «Iară de se va întâmpla a fi câșlegi mai multe, care să nu fie a se începe în Duminica Fariseului, atunci să se zică această Evanghelie, a Hananeencii... Iară de se va întâmpla a se citi această Evanghelie²¹),

17. Să nu se zică: «Ce mai căutăm în 1950?», căci calendarul deși se întocmește pe anul civil, 1 Ianuarie—31 Decembrie, totuși anul liturgic, începe dela Paște și ține până la Paștele viitor.

18. Evangheliile zilelor de rând, din săptămâna a XVII după Rusalii sunt dela Marcu, nu dela Matei cum ne-am fi așteptat.

19. Sfânta Evanghelie luată ca o carte. Ne lovim mereu de greutatea de a face distincție între Sfânta Evanghelie ca pericopă și Sfântă Evanghelie ca volum.

20. La cursurile de îndrumare misionară și socială, ce se țin cu preoții.

21. Adică cea a Hananeencii.

cum s'au arătat mai sus, de vor fi câșlegi multe, atunci să se zică și alte șase Evanghelii din cele de pre urmă, dela Luca, care se vor socoti»²²⁾. Amintim că Evangheliile după Luca încep cu săptămâna XVIII-a după Rusalii, Duminicile I-XVII fiind dela Matei.

Potrivit spiritului acestei învățături, după a mea părere²³⁾, iată ce Evanghelii ar trebui să se citească în cele 5 săptămâni împricinate²⁴⁾:

În zilele dela 15-20 Ian. să citim Evangheliile din săptămâna XVIII-a după Rusalii. În zilele dela 22-27 Ianuarie să citim pe cele ale săptămânii a XIX-a după Rusalii; dela 29 Ianuarie—3 Februarie săptămâna XX-a după Rusalii; dela 5-10 Februarie săptămâna XXI-a după Rusalii; dela 12-17 Februarie săptămâna XXII-a după Rusalii.

Ceea ce am spus aci este pentru anul 1951, dar pentru anii în care Paștele cade la 25 Aprilie (stil nou 8 Mai), mai intervine în plus încă o săptămână și desigur și aceasta fără Evangheliile zilelor de lucru. Atunci în această săptămână, se citește la rând săptămâna a XXIII-a după Rusalii.

Dela Duminica Vameșului și Fariseului, cum am amintit deja, fiecare săptămână își are iarăși arătate Evangheliile ce trebuiesc citite până în preajma Înălțării Sfintei Cruci, când încep inversiunile și omiterile anumitor Duminici.

8. Ce propunem? Deoarece dela praznicul Înălțării Sfintei Cruci, unele Evanghelii duminicale sunt mutate una înaintea alteia, dar săptămânile zilelor de rând merg succesiv, una după alta, și numai un ochi binecunoscător știe în orice timp ce Duminică și ce săptămână este de rând²⁵⁾, pe când multora lucrul acesta nu le este destul de familiar, e bine ca să se vină într'ajutorul acestora de pe urmă, cu anumite indicațiuni de ordin practic. Propunerea semnatarului acestor rânduri²⁶⁾ este ca cei care întocmesc calendarele noastre bisericesti anuale, acolo unde dau indicații cu privire la a câtea Duminică după Rusalii, ce glas și ce voscreasnă este în cutare Duminică după Rusalii, până la începutul Triodului, să însereze în aceste indicațiuni și a câtea săptămână este de rând. În felul acesta, s'ar veni în ajutorul celor mai puțin versăți, în astfel de chestiuni și chiar și cei cunoscători nu și-ar mai bate capul să numere și să socotească, a câtea săptămână după Rusalii este de rând, lucru care foarte adesea produce turburări așa de neplăcute în desfășurarea Sfintei Liturghii, când trebuie să domnească liniștea și evlavia cea mai desvârșită²⁷⁾.

Iată, de pildă, cum s'ar introduce aceste indicațiuni, cu privire la săptămâna de rând, în intervalul Duminicilor după Rusalii, al anului 1952:

22. Această învățatură tipiconală se află înainte de începutul Triodului (Duminica Vameșului și a Fariseului), în mai toate Evangheliile mai vechi. De ex. cea tipărită la Buda (Pesta), în anul 1812.

23. Sf. Sinod este cel în drept care să hotărască.

24. Noi am luat ca exemplu anul 1951, când Paștele au căzut la 29 Aprilie (stil nou) și el poate servi ca model pentru mulți ani, în care ne rămân înainte de începerea Triodului 5 săptămâni, fără Evanghelii ale zilelor de rând.

25. În intervalul dela Duminica de după Botezul Domnului și până la începutul Triodului, nici cel mai bun cunoscător nu poate ști săptămâna de rând, căci n'are în față calendarul anului trecut, ca să știe precis, câte săptămâni au intrat până la praznicul Înălțării Sfintei Cruci (14 Sept.)

26. Dacă Sf. Sinod, autoritatea supremă, găsește de cuviință.

27. Am observat lucrul acesta, în special, la cursurile cu preoții. Era foarte neplăcută discuția ce se isca în Altar și golul observat cu surprindere de cei din afară.

Duminica XXII-a după Rusalii (săptămâna XXIII-a după Rusalii). Ev. Luca, XIV, 19-31; Ap. Galat. VI, 11-18; glas 4; voscreasna 19.

Dum. XXX după Rusalii (săpt. XXVII-a după Rusalii). Ev. Luca XVIII, 18-27; Ap. Colos. III, 12-16; glas 8; voscr. 3.

Duminica după Nașterea Domnului (săpt. XXXII-a după Rusalii). Ev. Matei II, 13-23. Ap. Galat. I, 11-19; glas 4; voscr. 7.

Flindea începând dela Rusalii, săptămânile se încep cu Luni și se termină cu Duminică²⁸), se înțelege că indicațiunile înserate arată că săptămâna aci se termină, nu începe²⁹).

Cum am afirmat deja, de înserarea acestor indicațiuni nu este nevoie decât dela Duminicile precedând Înălțarea Sfintei Cruci și până la începutul Triodului, căci de aci înainte nu se mai simte nevoie de ele, săptămâna fiind cea indicată de Duminică.

Un calendar anual întocmit și cu arătările săptămânilor de rând, ar fi mai complet și mult mai folositor.

Preot Lector ATANASIE NEGOIȚA

28. Numai dela Paște până la Rusalii se începe săptămâna cu Duminica și se termină cu Sâmbăta.

29. Cum se vede, eu am pus indicațiunile la sfârșitul săptămânii în chestiune. Dacă se va găsi mai potrivit, ele pot fi puse și la începutul săptămânii. În acest caz se mută în Duminica precedentă.

Partea oficială

CONFIRMARE DE MEMBRI ÎN ADUNAREA EPARHIALĂ A SF. EPISCOPII A RÂMNICULUI ȘI ARGEȘULUI

DECIZIUNEA Nr. 381.

NOI

J U S T I N I A N

din mila lui Dumnezeu Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei,
Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române,

Având în vedere propunerile făcute de P.S. Episcop al Râmnicului și Argeșului cu adresa Nr. 388/952 cu privire la completarea locurilor de membri în Adunarea Eparhială a acelei Eparhii, devenite vacante pe data de 1 Decembrie 1951, în urma trecerii Protopopiatului Raionului Câmpulung-Muscel sub jurisdicția administrativă și canonică a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, prin Decizia Patriarhală Nr. 303/951;

Pe temeiul art. 123 din Regulamentul pentru determinarea atribuțiilor Patriarhului și de funcționarea organelor centrale deliberative, administrative și executive din Patriarhia Română, votat de Adunarea Națională Bisericească la 26 Februarie 1950, aprobat de Ministerul Cultelor prin Decizia Nr. 28133/1950, în calitatea Noastră de Președinte al Consiliului Național Bisericesc,

DECIDEM:

Art. 1. — Confirmăm înlocuirea foștilor membri ai Adunării Eparhiale provizorii a Episcopiei Râmnicului și Argeșului, care nu mai sunt în cuprinsul acestei Eparhii, cu următorii membri noi propuși de P.S. Episcop al Râmnicului și Argeșului și anume:

1. P.C. Pr. Ioan Trandafir, Protopop al Raionului Slatina, în locul P.C. Pr. Ștețian Blidaru;
2. Dl. Dr. Valeriu Vlădescu, medic din orașul Râmnicul-Vâlcea, în locul D-lui I. Ionescu.

Art. 2. — P.C. Pr. N. Cazacu, Secretarul Consiliului Național Bisericesc este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a prezentei Deciziuni.

Data în Reședința Noastră Patriarhală din București, astăzi 16 Ianuarie 1952.

† JUSTINIAN
Patriarh

Sărbătorirea Păcii Periclitului Alexei, Patriarhul Moscovei și a toată Rusia	34—35
PROF. IEREMIAN, Mitropolitul Olteniei, † Kalistrat, Patriarhul- Katolicos al Gruziei	36—38
La moartea Păcii Periclitului Kalistrat, Patriarhul-Katolicos al Gruziei	39—44
Comunarea unei Conferințe a tuturor Bisericilor și Grupărilor ortodoxe din P. R. R. pentru apărarea păcii	44
Prima manifestare a Mișcării Ortodoxe din Albania în țara noastră	45—46
Tratatul de prietenie și bună înțelegere și colaborare culturală și socială pentru România și Uniunea Sovietică încheiat la Institutul Teologic Universitar din București	47—56
Tratatul de prietenie și bună înțelegere și colaborare culturală și socială pentru România și Republica Democrată Germană încheiat la Institutul Teologic Universitar din Bu- curești	57—59
Prof. THEODORE M. POPPICO, arhiepiscopul Trei Ierarhi în slujba noastră	60—73 ✓
Cont. I. NICOLICĂ, Personalitatea P. R. Patriarh Alexei al Moscovei, și a toată Rusia	74—89 ✓
DR. I. M. I. Gheorghe Arghitopol	90—92 X

INDICUMARI

Pr. Iector AT. NEGOTTA, Ce Evangheliu citim în săptămâ- nile ce preced Tridulul	93—99 ✓
--	---------

PARTEA OFICIALĂ

Decizia Patriarhală nr. 381. Confirmarea de noi membri în Adu- narea Eparhială a Episcopiei Râmnicului și Argeșului	100
--	-----

Manuscrisele, cărțile, comunicările oficiale ale Eparhiilor, revistele peri-
odice, abonamentele și orice fel de corespondență se trimit pe adresa:
Institutul Biblic și de Misiune Ortodoxă, — Str. Antim 29, București V,
cu mențiunea: Pentru Biserica Ortodoxă Română — Buletinul Oficial al
Patriarhiei Române.

C O S T U L R E V I S T E I

	<u>In țară</u>		<u>In străinătate</u>
Pe un an	17,50 lei	Pe un an	35 lei
Un număr	5,10 „	Un număr	10 „

In București, se poate cumpăra dela Editura Institutului
Biblic și de Misiune Ortodoxă, Str. Principatele Unite, Nr. 69.

147

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ

BULETINUL OFICIAL AL PATRIARHIEI ROMÂNE

BISERICA ALĂTURI DE POPOR
IN LUPTA PENTRU PACE

MAIORUL I. P. S. MITROPOLIT NICOLAE KRUTIŢKI LA CONFERINŢA
TOTUROR INSERICŢOR ŞI COMUNITĂŢILOR RELIGIOASE DIN U.R.S.S.

ANUL LXX

4-5

APRILIE - MAI 1952

EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ŞI DE MISIUNE ORTODOXĂ

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ

BULETINUL OFICIAL AL PATRIARHIEI ROMÂNE

APARE LUNAR / ABONAMENTUL 17,50 LEI ANUAL

EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MISIUNE ORTODOXĂ

COMITETUL DE REDACȚIE

I. P. S. Patriarh JUSTINIAN	Președinte
P. C. Preot CONSTANTIN NONEA	Membru
P. C. Preot NICOLAE GEANGALĂU,	Membru
P. C. Preot IOAN BRĂTAN	Membru
P. C. Preot Dr. GHEORGHE COTOȘMAN	Membru
P. C. Diacon Dr. GHEORGHE I. MOISESCU	Redactor responsabil

COLABORATORI

Inalt Prea Sfințitii Mitropoliți și Prea Sfințitii Episcopi ; Prea Cucernicii
Profesori dela Institutele Teologice Universitare
Seminariile Monahale și Școalele de Cântăreți ;
Prea Cucernicii Consilieri administrativi, protopopi, preoți, etc.

CUPRINSUL

SCRISORI IRENICE ȘI PASTORALE

	<u>PAGINA</u>
<i>Schimb de felicitări cu prilejul Sfințelor Sărbători ale Invierii Domnului</i>	101—109
<i>Telegrama trimisă D-lui Dr. Petru Groza, Președintele Consiliului de Miniștri, de către I. P. S. Patriarh, cu prilejul împlinirii a trei ani dela ținerea Primului Congres Mondial al Partizanilor Păcii</i>	110—111
<i>Scrisoarea irenică a noului Patriarh al Gruziei și răspunsul I. P. S. Patriarh Justinian</i>	111—112
<i>Sfaturi și indemnuri părintești. Spicuri din pastoralele P.P.S.S. Chiriarhi, adresate credincioșilor cu prilejul Sărbătorilor Invierii Domnului</i>	113—121 ✓

APĂRAREA PACII

<i>Conferința pentru pace a tuturor Bisericilor și Comunităților religioase din U.R.S.S.</i>	122—138
<i>Conducătorii tuturor Cultelor religioase din Cluj protestează împotriva folosirii armei bacteriologice</i>	139—140
<i>Reacțiunea catolică în slujba ațâțătorilor la război</i>	141—143

VIAȚA BISERICIASCA

<i>Deschiderea cursurilor de îndrumare misionară și socială pentru seria XIII de preoți, la Institutul Teologic Universitar din București</i>	144—150
---	---------

Scrisori irenice și pastorale

SCHIMB DE FELICITĂRI CU PRILEJUL SFINTELOR SĂRBĂTORI ALE INVIERII DOMNULUI

Sărbătorile creștinești ale Nașterii și ale Invierii Mântuitorului nostru Iisus Hristos au fost totdeauna un prilej fericit pentru Intâistătorii Bisericilor Ortodoxe surori de a schimba cuvinte de bună urare și îndemnuri frățești de conlucrare în duhul dragostei evanghelice, al păcii și al buneii înțelegeri, pentru călăuzirea credincioșilor pe calea mântuirii, prin muncă pașnică și viață curată.

Anul acesta, slăvitul praznic al Invierii Domnului ne-a făcut părtași acelorași bucurii, dătătoare de nădejdi, pentru biruința păcii și înfrângerea uneltitorilor de vrajbă și vărsare de sânge. Scrisorile primite sau trimise de către Prea Fericirii Patriarhi și Sfinții Cărmuitori ai Bisericilor ortodoxe autocefale mărturisesc cu nestrămutare aceste gânduri senine și tâlcuesc hotărîrea tuturor de a fi cei mai înfocați propoveduitori ai poruncii Mântuitorului pentru domnia păcii în lume. Fiecare știe că pacea, după care însetează azi creștinătatea întreagă, purcede din marea taină a Invierii Domnului, cea aducătoare de dreptate în cer și pe pământ.

Astfel, Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, în scrisoarea trimisă, arată între altele, că „*Mai presus de marea bucurie de care este cuprinsă întreaga noastră ființă, în aceste strălucite zile ale Paștilor, împlinirea Testamentului dragostei și al păcii, la care ne-a chemat Cel ce a călcat moartea și ne-a dăruit viață, este condițiunea de căpetenie a misiunii noastre, căci creștinismul fără dragoste și fără pace, este ca pomul fără flori și fără roade*“.

Pentru o pricină ca aceasta, în Bisericile noastre trebuie să stăpânească „pacea lui Dumnezeu“ (Col. III, 15), iar Păstorii Bisericii lui Hristos să fie uniți în rugăciunile lor, mai ales acum, cerând Domnului să oprească pe cei ce rătăcesc „în calea pierzaniei“ și să-i întoarcă dela cruzimea războaielor, trezindu-le conștiința iubirii de frați, a păcii și buneii voiri între toți oamenii și toate popoarele pământului“.

Prea Fericitul Patriarh al Antiohiei, Alexandru III, nutrește aceleași nădejdi de biruința păcii, spunând: *Noi, cei răscumpărați de Hristos cel înviat, ne vom bucura de mântuirea noastră și nădăjduind spre mila lui Dumnezeu, vom crede cu tărie în biruința sigură a binelui asupra răului, a luminii asupra întunericului*“.

Prea Fericitul Alexei, Patriarhul Moscovei și a toată Rusia, mărturișește dorința sfântă, ca bucuria Invierii „*să trăiască între noi și în noi înșine, și să ne îndulcească pre noi cu lumina sa în legăturile noastre reciproce*“.

Cuvintele de bună urare ale Prea Fericitului Timotei, Patriarhul Ierusalimului, oglindesc aceleași gânduri de dragoste creștinească: „*Înălțând rugăciuni îndelungate pentru pacea și bunăstarea sfințelor lui Dumnezeu Biserici... vă întâmpinăm cu vestea îngerească „Hristos a înviat“...*

Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Chiril, Locțiitorul de Președinte al Sinodului Bisericii bulgare, se roagă Mântuitorului să reverse „*haruri îmbelșugate și să dea oamenilor cutremurați de viziunea amenințătoare a războiului: „Pacea lui Dumnezeu care covârșeste toată mintea“.* (Filip. IV, 7).

Aceleași doriri de bine și grăiri de slăvire creștinească pentru prăznuirea Invierii Domnului se desprind și din cuprinsul scrisorilor primite de Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian din partea Prea Fericitilor Patriarhi: Athenagora al Constantinopolului, Hristofor al Alexandriei, Melhisedec al Gruziei, și I. P. S. Arhiepiscop Macarie al Ciprului.

Scrisoarea de felicitare trimisă anul acesta de Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian către toți Prea Fericii Patriarhi și Inalt Prea Sfinții Arhiepiscopi și Mitropoliți ai Bisericilor ortodoxe autocefale, are următorul cuprins:

PREA FERICITE ȘI MULT IUBITE FRATE INTRU HRISTOS DOMNUL

Strălucind în cadrul plin de nădejdi al primăverii, care chiamă la viață firea întreagă, sărbătoarea «Paștilor celor mari și prea sfințite» este pentru toată creștinătatea un prilej de mare bucurie. Psalmistul, văzând cu multe veacuri înainte frumusețea negrăită a acestei zile a rostit: «*Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim într'însa*» (Ps. 117, 24).

De aceea, și noi cu inima plină de bucurie și lumină voim în această sfântă și dumnezeiască zi să exprimăm dragostea noastră frățească în care Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă să rămânem neconținut (Evrei 13, 1), — adresându-Vă Sanctității Voastre și credincioșilor voștri care tresaltă de aceeași bucurie a Paștilor — salutarea tradițională care va rămâne deapurarea în Bisericile noastre creștine: Hristos a înviat!

Multe sunt bucuriile și nădejdiile pe care le aduce nouă praznicul Sfinței Invieri, dar, în aceste vremuri de adânci frământări prin care trece omenirea întreagă, se cuvine să ne amintim Noi, urmașii Apostolilor, că, cele dintâi cuvinte, pe care le-a adresat Domnul sfinților săi ucenici, după Invierea Sa, au fost: «*Pace vouă*» (Ioan 20, 19). Mai presus de marea bucurie de care este cuprinsă întreaga noastră ființă, în aceste strălucite zile ale Paștilor, împlinirea Testamentului dragostei și al păcii, la care ne-a chemat Cel ce a călcat moartea și ne-a dăruit viață, este condițiunea de căpetenie a misiunii noastre, căci creștinismul fără dragoste și fără pace este ca pomul fără flori și fără roade.

Pentru o pricină ca aceasta, în Bisericile noastre trebuie să stăpânească «*Pacea lui Dumnezeu*» (Col. 3 15), iar Păstorii Bisericii lui Hristos să fie uniți în rugăciunile lor mai ales acum, cerând Domnului să oprească pe cei ce rătăcesc în «*calea pierzării*» și să-i întoarcă dela cruzimea războaielor, trezindu-le conștiința iubirii de frați, a păcii și buneii voiri între toți oamenii și toate popoarele pământului.

Mai mult de cât oricând, este acum momentul de a uni glasurile noastre în numele Celui care a venit ca «*lumea viață să aibă și cât mai multă*».

să aibă» (Ioan, X, 10), pentru a protesta cu toată energia împotriva celor ce folosesc cele mai ucigăse arme, până și microbii ciumei și holerei, pentru suprimarea vieții oamenilor bătrâni și copiilor nevinovați.

Rugându-ne fără încetare, la altarele tuturor bisericilor noastre, pentru «Pacea a toată lumea și pentru unirea tuturor», Vă urăm ca Invierea Domnului să vă aducă multă bucurie sufletească, îndelungare de zile bune și fericite, pace și prosperitate pentru Sanctitatea Voastră și pentru clerul și credincioșii Bisericii pe care o păstoriți și rămânem al Sanctității Voastre frate iubitor și coliturghisitor în Domnul nostru Iisus Hristos, Cel Inviat.

† JUSTINIAN

Patriarhul României

Iată textul carteaților de felicitare primite de către Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian din partea Prea Fericitilor Patriarhi și Întâistătător al Bisericilor ortodoxe surori:

PATRIARHIA ECUMENICA

1952 Mai 14

Prea Fericite și Prea Sfințite Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei și Patriarh al Bisericii Ortodoxe Autocefale a României, frate prea iubit întru Hristos Dumnezeu și împreună slujitor al Smereniei noastre, D. Justinian, îmbrățișând frățeste în Domnul pe Venerabila Voastră Prea Fericire, ne adresăm vouă cu multă bucurie:

Sărbătorind cu bucurie și veselie împreună cu venerabila Ierarhie din jurul nostru și cu turma cea dreptcredincioasă ziua strălucită și sfântă a purtătoarei de lumină Invieri din morți a Domnului și Dumnezeului nostru Iisus Hristos și mărin și slăvind în cântări și în imne de laudă pe Nemicitorul iadului și Birutorul morții, ne-a sosit de marea sărbătoare mult dorita scrisoare frățescă a respectabilei Voastre Prea Fericiri și am primit îmbrățișarea sărbătorească trimisă nouă cu acest prilej, împreună cu bunele urări, cu dragoste și multe mulțumiri.

Venind acum să înapoiem Venerabilei Voastre Prea Fericiri, mult iubită nouă, îmbrățișarea de Sf. Paști, cu voie bună Vă strângăm cu bucurie: «Adevărat a Inviat» și din tot sufletul ne rugăm Mântuitorului Hristos, Celui ce a înviat din morți, ca să trimită deapururi din belșug, Venerabilei și mult doritei Voastre Prea Fericiri și turmei creștine încredințată în grija Voastră, harul și binecuvântarea Lui, învrednicindu-Vă să sărbătoriți multe șiruri de ani cu sănătate și veselie această sărbătoare a sărbătorilor și praznic al praznicelor.

Imbrățișându-vă din nou întru Hristos cel ce a înviat, rămânem cu iubire frățescă și deosebită cinste.

Al Venerabilei Voastre Prea Fericiri iubitor frate în Hristos

† ATHENAGORA
al Constantinopolului

PATRIARHATUL GRECO-ORTODOX AL ANTIOHIEI
ȘI ÎNTREGULUI ORIENT

Damasc (Siria) Aprilie, 1952

Hristos a înviat!

Primiți o sărutare pascală sfântă întru Iisus Hristos Domnul Nostru. Slavă lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră prin moartea pe Cruce a Fiului Său și prin slăvita Sa înviere din morți.

„...și iată Iisus le-a întâmpinat și le-a zis: Bucurați-vă!” (Mt. 28, 9).

Bucurați-vă, este cea dintâi vorbă, pe care a rostit-o Hristos cel Înviat, mironosițelor, care l-au întâmpinat. Bucurați-vă, ne îndeamnă Sf. noastră Biserică prin fiecare odă din canonul pascal. Și noi ne vom bucura din tot sufletul.

Noi, cei răscumparați de către Hristos cel înviat, ne vom bucura de mântuirea noastră și nădăjduind spre mila lui Dumnezeu, vom crede cu tărie în biruința sigură a binelui asupra răului, a luminii asupra întunecului!

Învrednicește-ne pre noi Doamne, să ajungem la această zi!

Din inimă salutăm pe Sanctitatea Voastră cu prilejul minunatului praznic al Învierii lui Hristos și din tot sufletul Vă dorim sănătate și mulți ani!

Al Prea Fericirii Voastre iubitor frate întru Hristos

† ALEXANDRU III

Patriarhul Antiohiei și al Întregului Orient

PATRIARHIA IERUSALIMULUI

Nr. 229

T I M O T H E I

Din mila lui Dumnezeu, Patriarh al Orașului Sfânt Ierusalim
și al Întregei Palestine, către :

J U S T I N I A N

Prea Fericitului Mitropolit al Bucureștilor, Arhiepiscop al Ungro-Vlahiei și
Patriarh al României, îmbrățișare sfântă în Hristos cel înviat din morți.

„Hristos a înviat“ și Ierusalimul, după cuvintele inspirate ale profeților, s'a luminat și Sionul cel sfânt se bucură, ca unul care a primit cel dintâi iertarea păcatelor prin Înviere și sărbătorește împreună cu toată lumea văzută și cea nevăzută, fiindcă „a fost slăvit locul lui și a fost pus ca bucurie vecinică, veselie în neam și neam“.

Din harul lui Dumnezeu, sănătatea noastră îmbunătățindu-se, ne-am învrednicit să ajungem și în anul acesta Patimile cele de lume mântuitoare și să ne închinăm zilei strălucite și aducătoare de bucurie lumii întregi, Paștelui celui numit cu numele Domnului și purtător de lumină, sărbătorindu-l împreună cu Venerabila Frăție a Sfântului Mormânt din jurul nostru și cu evlavioșii închinători adunați aici în număr mare, aducând Jertfa cea fără de sânge, către miezul nopții, pe însuși Mormântul în care a fost pus Mielul cel nevinovat, junghiat pentru mântuirea lumii, înălțând rugăciuni îndelungate

pentru pacea și bunăstarea sfintelor lui Dumnezeu Biserici și pentru Venerabila Voastră Prea Fericire.

Cu toată bucuria adresând acum, cu ocazia acestei renumite zile a Învierii, din Muntele Sion, Înălțimii Voastre această scrisoare frățească, Vă întâmpinăm cu vestea îngerească „Hristos a înviat“ și veselindu-ne laolaltă din tot sufletul de Învierea Domnului cea aducătoare de viață, ne rugăm din nou Învigătorului morții să Vă păstreze în sănătate deplină și să vă învrednicească să sărbătoriți timp de multe șiruri de ani, împreună cu turma creștină încredințată Vouă, această sărbătoare a sărbătorilor și praznic al praznicelor, spre binele întregii Biserici.

Rugându-Vă frățește să împărtășiți salutările noastre de Paște și urările noastre și lerurilor și iubiților frați cari alcătuesc Sfântul Sinod din jurul Vostru Vă îmbrățișăm din nou în Hristos cel înviat din morți și rămduram

Al Venerabilei Voastre Prea Fericiri, iubitor frate în Hristos

† TIMOTHEI

PATRIARHUL MOSCOVEI
ȘI AL ÎNTREGEI RUSII

SANCTITATEA VOASTRĂ
PREA FERICITE ȘI ÎNTRU HRISTOS IUBITE VLĂDICĂ !

Hristos a Înviat !

Binecuvântat este Domnul și Mântuitorul nostru, care ne-a luminat pre noi din mormântul Său, cel purtător de viață, cu o bucurie plină de dar și pe care, mai ales, a întemeiat-o pentru noi prin porunca Sa : „Bucurați-vă“ ! Fie ca această bucurie să trăiască între noi și în noi înșine și să ne îndulcească pre noi cu lumina Sa în relațiile noastre reciproce.

Vă felicit cu această bucurie în Domnul cel înviat, care ne-a dăruit și nouă nădejdea fericitei învieri.

Bucuria Domnului să fie puterea Voastră pentru ca să prisosească înalta Voastră slujire Sfintei Biserici întru înmulțirea darurilor pentru Voi și rodnicie bună pentru păstorii Voștri.

Adevărat a înviat !

Cu frățească și sinceră dragoste întru Domnul către Voi,

† ALEXIE

Patriarhul Moscovei și al Intregei Rusii

Moscova, Paștele 1952

PREA FERICITULUI PATRIARH JUSTINIAN

București

Frățești mulțumiri și cele mai bune urări pentru bună starea Bisericii române surori.

PATRIARHUL TIMOTHEI

PATRIARHIA ALEXANDRIEI

Nr. 437

H R I S T O F O R

Papă și Patriarh al Alexandriei și al Întregii Africe
căt-re :

J U S T I N I A N

Prea Fericitul Arhiepiscop al Bucureștilor,
Mitropolit al Ungro-Vlahiei și Patriarh al României*Îmbrățișare sfântă în Hristos cel ce a înviat!*

Terminând cu mila lui Dumnezeu Postul cel mare, atât de folositor nouă și ajungând la amintirea Patimilor Domnului Dumnezeuului și Mântuitorului nostru, pentru ca să sărbătorim anul acesta în bucurie și veselie și aducătoarea de viață și mântuitoarea Înviere a Domnului, cu prilejul acesta dat nouă de Dumnezeu, noi, fiii Sfintei noastre Biserici socotim necesar pe de o parte, să cântăm din adâncul sufletului mai mult decât mângâetorul și veselul „Hristos a înviat“, iar pe de alta, să ne îmbrățișăm unii pe alții cu nespusă duioșie.

Căci toți credem că în strălucita și purtătoarea de viață Înviere din morți a Domnului și Dumnezeului nostru Iisus Hristos, „morți fiind am înviat și ne-am învrednicit de viață, am dobândit Raiul, desfătarea cea de demult“.

Cu drept cuvânt, deci, după cum citim și în cuvântul catehetic al lui Gură de Aur, cel plin de cuvinte aurite, în ziua de Paște, printre alte cuvinte de triumf și mai mult decât mângâetore spre înfruntarea iadului însuși și a morții și aceste cuvinte pline de încurajare pentru noi cei care până la Învierea cea aducătoare de viață eram condamnați la focul vecinic și la moartea vecinică: „Moarte, unde ți-e boldul? Iadule, unde ți-e biruința? A înviat Hristos și tu ai fost înfrânt. A înviat Hristos și au căzut demonii. A înviat Hristos și îngerii se bucură. A înviat Hristos și nimeni din cei morți nu mai este în mormânt“. Cu adevărat s'au întâmplat acestea după Învierea mântuitoare a Domnului nostru, pentru care și Biserica noastră cântă: „Totul s'a umplut de lumină: cerul, pământul și cele de desubt“.

Având în vedere această Înviere a Domnului, prin care Mântuitorul nostru ne-a răscumpărat și ne-a eliberat de sub stăpânirea lui Satan și a morții vecinice și ne-a arătat după aceasta pe toți vrednici de Împărăția Lui cerească și de fericirea cea vecinică, cu prilejul acestor zile de Înviere, socotim că nu ne mai rămâne nimic altceva, nouă celor care credem în Hristos, dar cari încă trăim pe pământ și avem credința imputinată, decât numai ca, pe deoparte, să cerem dela Mântuitorul nostru ajutorul necesar întru sprijinirea credinței noastre (Marcu 9, 24), iar de altă parte, să avem deasemenea în vedere ceea ce se spune în sfânta Apocalipsă (6, 9—11) că: „Cei care pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mântuirea Mielului, pe care au avut-o și cari au rămas dedesubtul jertfelnicului“ strigând cu glas mare, imploră ca Domnul să judece și să ceară înapoi sângele lor dela locuitorii pământului.

Adresându-Vă după cele de mai sus, cu ocazia Învierii Domnului nostru, pe de o parte de Dumnezeu păzitei Voastre Prea Fericiri, ca și adunării sfinților Arhieriei din jurul nostru îmbrățișarea călduroasă de Paște, iar pe de altă parte turmei Voastre, dreptcredincioase dorindu-i toată întărirea în credință ca și toată binecuvântarea și iertarea de sus, rămânem

Iubitor frate în Hristos cu totul devotat,

† HRISTOFOR
al Alexandriei

SANCTITATEA VOASTRĂ
PREFERICITE VLĂDICĂ,

Domnul nostru Iisus Hristos, prin învierea Sa a bucurat și cerul și pământul. Învierea Lui o cântă îngerii în ceruri; pe noi, însă să ne învrednicească a-L slăvi cu inimă curată.

Felicit pe Preafericirea Voastră cu această bucurie întru Domnul Iisus Hristos, Cel înviat din morți, cu dragoste și frățeste Vă îmbrățișez și rostesc :

Hristos a Înviat!

Frater iubitor al Preafericirii Voastre și conliturghisitor smerit

MELHISEDEC

Catolicos-Patriarh al Întregii Gruzii

1952 Aprilie 19
Nr. 99
Tbilisi

ARHIEPISCOPIA CIPRULUI

Prea Fericite Mitropolit al Bucureștilor și Patriarh al României, prea iubit și mult dorit frate și împreună slujitor Domnule Justinian, îmbrățișând frățeste în Domnul pe Preafericirea Voastră, ne adresăm Vouă cu multă plăcere.

Hristos, Mântuitorul și Dumnezeu nostru, omorînd moartea, a înviat a treia zi din mormânt, învingător și biruitor, dând viață lumii întregi și ar-vună a învierii comune.

Din bunăvoirea lui Dumnezeu, învrednicindu-ne iarăși să sărbătorim aducerea aminte prea sfântă a Sfintei Învieri a lui Hristos, cea mai presus de fire și de lume mântuitoare, în cântare de slavă să-i aducem mulțumire din inimă de darul acesta, plini de bucurie și de veselie venim după obiceiul cel sfânt să vizităm cu mintea pe mult iubita Voastră Prea Fericire.

Dându-vă îmbrățișarea frățescă în Hristos și purtând pe buze salutul îngeresc „Hrisos a înviat“, Vă felicităm din inimă și din tot sufletul adăogăm pe lângă felicitări doririle de bine, rugându-ne Mântuitorului Hristos celui înviat să Vă învrednicească să sărbătoriți cu sănătate și veselie perioade întregi de ani, cu bine și cu pace, Paștele lui Dumnezeu cel mântuitor, împodobind Prea Sfânta Biserică în fruntea căruia V'a găsit conducând cu îndemânare și iubire de Dumnezeu poporul cel binecredincios al Domnului încredințat Vouă, spre pășuni mântuitoare.

Rugându-Vă să împărtășiți cuvintele noastre de bine respectabililor Ierarhi și iubiți frați din jurul Vostru, dăm iarăși Venerabilei Voastre Preafericiri, îmbrățișarea frățească în Hristos cel ce a înviat și rămânem al Prea Iubitei Voastre Prea Fericiri cu totul devotat frate în Hristos,

In Sfânta Arhiepiscopie a Ciprului.
Sf. Paști 1952.

† M A C A R I E
al Ciprului

SFANTUL SINOD AL GRECIEI
Nr. 900

Prea Fericite Mitropolit al Bucureștilor, Arhiepiscop al Ungrovlahiei și Patriarh al României, iubit frate în Hristos Dumnezeu și împreună slujitor, Domnule Justinian, îmbrățișând în Domnul pe Prea Fericirea Voastră, ne adresăm Vouă cu multă plăcere.

Sărbătorind de curând cinstitele Patimi ale Domnului, Cel ce s'a întrupat pentru noi și gândindu-ne cu sufletul plin de reculegere la umilința cea fără de margini și la iubirea Lui cea neînchipuită față de oameni și închinându-ne, iarăși plini de evlavie Mielului lui Dumnezeu celui fără de prihană, care prin cruce și prin moarte a săvârșit mântuirea noastră, am ajuns la Praznicul praznicelor și la sărbătoarea sărbătorilor, la Paștele cel sfânt și preacinstit. Gura noastră s'a umplut de bucurie cântând „Hristos a înviat“ și sufletul nostru s'a veselit, iar nădejdea noastră despre un cer nou și un pământ nou și despre împărăția veșnică a lui Dumnezeu cu aleșii Săi, a tresăltat plină de veselie.

Cu prilejul acestei zile împărătești a învierii din morți a Domnului, sărbătorind omorîrea morții și începutul vieții veșnice, părtași la veselia dumnezeiască și plini de strălucire, ne găsim în sărbătoare împreună cu toți cei ce se împărtășesc din binecuvântata mântuire care a răsărit din acesta, fiind atrași către El împreună cu toți cei care se adună la locurile sfinte dela marginele lumii și închinându-ne cu nespusă bucurie Invierii celei de de a treia zi a Mântuitorului nostru, participăm la ospățul credinței și la bogăția nepovestită a bunătății Domnului.

Cunoscând că și Prea Fericirea Voastră, împreună cu Prea Sfânta Biserică în fruntea căreia Vă găsiți, sunteți părtași la veselia aceasta a Invierii, ne grăbim, plini de voie bună, să ne arătăm în Sfânta Comuniune cu Voi și cu acest prilej, împărtășindu-vă cu salutul de înviere al întregii Ortodoxii: „Hristos a înviat!“ Vă urăm din adâncul inimii atât Prea Fericirii Voastre cât și sfințiților frați cari alcătuiesc sfințitul Sinod din jurul Vostru, sănătate și bucurie.

Acestea zicând și îmbrățișându-Vă iarăși cu sărutare sfântă, rămânem al iubitei Voastre Prea Fericiri iubitor frate în Hristos

† SPIRIDON
al Atenei

Atena, Luna Aprilie 26, 1952

SFÂNTUL SINOD AL BISERICII BULGARE
Nr. 2479
15 Aprilie 1952, Sofia.

Prea Fericirii Sale Patriarhul României JUSTINIAN,
București

Prea Fericirea Voastră,

Suntem fericiți, că putem și anul acesta, să vă salutăm cu biruitorul: „Hristos a înviat“. Nu există bucurie mai mare pentru inima creștină, decât certitudinea celui mai glorios eveniment: Invierea lui Hristos din morți, eveniment care încununează lucrarea de răscumpărare a Omului Dumnezeu. Universul întreg jubilează și cerul triumfă de biruința adusă de Domnul asupra răului, morții și satanei.

Universul este inundat de lumina glorioasei Invieri a lui Hristos. Ura Cărturarilor și Fariseilor poartă pecetea rușinii! Atotputernicia Răscumpărătorului nostru este probată! Moartea este neputincioasă! Iadul este distrus! Calea răului e liberă! Care inimă credincioasă nu s'a bucurat admirând roadele minunate oferite de lucrarea răscumpărătoare a lui Hristos și glorioasa sa înviere din morți:

„Inșă lui Dumnezeu se cuvine mulțumită, care redă biruință prin Domnul nostru Iisus Hristos“ (I Cor. XV, 57).

Mântuitorul înviat din morți să vă umple pe Prea Fericirea Voastră și Sfânta Voastră Biserică Ortodoxă, de haruri îmbelșugate și să dea oamenilor cutremurați de viziunea amenințătoare a războiului: „Pacea lui Dumnezeu, care întrece toată înțelegerea“ (Filipeni IV, 7).

Salutându-Vă cu glorioasa bucurie pascală, Vă îmbrățișăm frățeste în Domnul nostru Iisus Hristos.

† CIRIL

Mitropolitul Plovdivului
Locțiitor de Președinte al Sf. Sinod
al Bisericii Ortodoxe Bulgare

Nr. 585/1951.

Sanctității Sale Patriarhului JUSTINIAN

București

Hristos a înviat! Trimitem salutări frățesti Sanctității Voastre cu ocazia acestor sărbători de bucurie și vă urăm viață îndelungată pentru binele Sfintei Biserici.

ELEFTERIE

Mitropolit de Praga și al întregii Cehoslovaci

Varșovia, Via Catovitz
Nr. 234, 20.IV 1952

Sanctității Sale Patriarhului JUSTINIAN

București

Din inimă felicit pe Prea Fericirea Voastră cu ocazia sfântului praznic și îmbrățișându-Vă cu sărutare sfântă rostesc cu bucurie: «Hristos a înviat»!

MITROPOLIT MACARIE

**TELEGRAMA TRIMISĂ DOMNULUI DR. PETRU GROZA,
PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINIȘTRI, DE CĂTRE
I.P.S. PATRIARH JUSTINIAN, CU PRILEJUL IMPLINIRII
A TREI ANI DELA ȚINEREA PRIMULUI CONGRES MON-
DIAL AL PARTIZANILOR PĂCII.**

In ziua de 20 Aprilie a. c. Preoțimea Capitalei, împreună cu corpul administrativ al Arhiepiscopiei Bucureștilor, Mitropoliei Ungro-Vlahiei și Patriarhiei Române a prezentat Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian tradiționalele urări de Sfintele Sărbători ale Paștelui.

Cu acest prilej, aniversându-se și împlinirea a trei ani dela ținerea primului Congres Mondial al Partizanilor Păcii, s'a trimes Domnului Dr. Petru Groza, Președintele Consiliului de Miniștri R.P.R., următoarea telegramă:

Domnului Dr. PETRU GROZA
Președintele Consiliului de Miniștri
Loco.

Preoțimea Capitalei cu corpul administrativ al Arhiepiscopiei Bucureștilor, Mitropoliei Ungro-Vlahiei și Patriarhiei Române, întruniți în sala Adunării Naționale Bisericești din Palatul Patriarhal, cu prilejul primirii tradiționalelor binecuvântări de Sfintele Paști din partea Ierarhului lor, aniversând și împlinirea celor trei ani de la primul Congres Mondial al Partizanilor Păcii, își îndreaptă gândul lor către Domnia Voastră și Guvernul Republicii Populare Române plini de recunoștință pentru tot sprijinul acordat Bisericii Ortodoxe Române și Vă asigură de tot devotamentul în lupta pentru apărarea păcii cât și în toată munca și eforturile depuse pentru prosperitatea și înflorirea scumpei noastre Patrii.

† JUSTINIAN
Patriarhul României

La această telegramă, Domnul Dr. Petru Groza, Președintele Consiliului de Miniștri R.P.R., a răspuns următoarele:

Inalt Prea Sfinției Sale

J U S T I N I A N
Patriarhul României

Mulțumind pentru telegrama cu ocazia sărbătorilor și împlinirii celor trei ani dela primul Congres mondial al partizanilor păcii, trimit Inalt Prea Sfinției Voastre, preoțimii Capitalei și corpului administrativ al Arhiepiscopiei Bucureștilor și Patriarhiei, aceleași bune urări pentru consolidarea păcii și păstrarea ei față de provocatorii la noi războaie.

Președintele Consiliului de Miniștri,
Dr. PETRU GROZA

SCRISOAREA IRENICĂ A NOULUI PATRIARH AL GRUZIEI ȘI RĂSPUNSUL I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN.

După moartea Prea Fericitului întru pomenire Patriarh Calistrat, întâmplată în ziua de 3 Februarie a. c., Sinodul Bisericii Gruzine a ales în ziua de 5 Aprilie a. c., ca urmaș în scaunul de Arhiepiscop de Mțheh și Tbilisi și Patriarh-Catolicos al întregii Gruzii, pe I. P. S. Mitropolit Melhisedec.

După alegere și înscăunare, I. P. S. Sa a trimis I. P. S. Patriarh Justinian următoarea scrisoare irenică:

PATRIARHUL CATOLICOS AL INTREGEI GRUZII

1952 Aprilie 10
Nr 72. — Tbilisi

Sanctității Sale Prea Fericitului JUSTINIAN

Patriarh al Bisericii Române

Prin vrerea Duhului Sfânt și hotărîrea clerului și poporului Gruziei, la 5 Aprilie a. c., la Sinodul local al Bisericii Gruzine, am fost ales, iar la 7 Aprilie înscăunat de către soborul Arhierilor în scaunul Catolicosului Patriarh al întregii Gruzii.

Înștiințând despre aceasta toate Bisericile de aceeași credință — ortodoxe — Vă salut cu dragoste întru Iisus Hristos.

Iubitor confrate și coliturghisitor al Preafericirii Voastre.

MELHISEDEC,

Arhiepiscop de Mțheh și Tbilisi și
Catolicos Patriarh al Intregii Gruzi

După primirea scrisorii irenice, I. P. S. Patriarh Justinian a răspuns următoarele:

PATRIARHIA ROMÂNĂ
Nr. 360 — C.

20 Mai 1952

Sanctitatea Voastră,

Am primit cu o deosebită mulțumire scrisoarea irenică Nr. 72/1952, care ne-a adus vestea alegerii și întronizării Sanctității Voastre în scaunul de Arhiepiscop de Mțhet și Tbilisi și Patriarh Catolicos a toată Gruzia și vă felicităm din toată inima pentru încrederea cu care ați fost cinstit de Soborul tuturor Arhierilor, de clerul și turma dreptcredincioasă.

Rugăm fierbinte pe bunul Dumnezeu să reverse peste Sanctitatea Voastră tot harul și binecuvântarea Sa, pentru a putea duce mai departe pe calea mântuirii, în pace și mulțumire, pe toți oamenii dreptcredincioși ai Ivirului și să vă bucurați de aceeași înaltă prețuire ca vrednicul predecesor al Sanctității Voastre, a cărui amintire va rămâne neștearsă în sufletele noastre.

Incredințându-ne rugăciunilor Prea Fericirii Voastre, vă urăm mulți și fericiți ani, pentru prosperitatea Bisericii Ortodoxe a Gruziei și pentru bunul spor al legăturilor dintre Bisericile noastre surori.

† JUSTINIAN

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Sanctității Sale,

Prea Fericitului Melchisedec, Arhiepiscop de Mțhet și Tbilisi,

Patriarh Catolicos a toată Gruzia.

T B I L I S I

SFATURI ȘI ÎNDEMNURI PĂRINTEȘTI SPICUIRI DIN PASTORALELE PREA SFINȚIȚILOR CHIRIARHI ADRESATE CREDINCIOȘILOR CU PRILEJUL SĂRBĂTORILOR INVIERII DOMNULUI

În viața Bisericii noastre se păstrează cu nestrămutare străvechea datină — ca la marile praznice creștinești ale Nașterii și Învierii Domnului, vlădicii să cerceteze cu sfat duhovnicesc pe păstoriți, dându-le pilde și îndemnuri de trăire în duhul cel adevărat al învățaturii Evangheliei și al Sfinților Părinți.

Folosul acestor sfaturi și îndemnuri părintești, hărăzite prin **Pastorale**, se dovedește a fi de mare spor și ajutor în lucrarea de zidire sufletească a credincioșilor înclinați să asculte și să urmeze întocmai ca pe niște porunci sfinte, cuvintele de povățuire și îndrumările cârmuitorilor lor duhovnicesți.

Anul acesta, cu prilejul Sf. Sărbători ale Învierii Domnului, Prea Fericitul Patriarh Justinian și toți Înalt Prea Sfințiții Mitropoliți și Prea Sfințiții Episcopi ai Bisericii noastre, în Pastoralele adresate credincioșilor creștini din eparhiile ce păstoresc, au dat sfaturi și îndemnuri părintești: Fiecare Chiriarh a tâlcut în graiu limpede și pe înțelesul tuturor, rostul și însemnătatea sărbătorii Sf. Paști pentru viața noastră creștinească, vorbind despre harurile mântuitoare dăruite nouă de Domnul, prin moartea Sa pe cruce și învierea Sa din morți.

Credincioșii sunt povățuiți apoi să folosească timpul prielnic al primăverii lucrând și semănând cu hărnicie ogoarele, ca ele să dea rod îmbelșugat spre hrana tuturor celor ce muncesc și pentru propășirea scumpei noastre Patrii.

Se aduc mulțumiri lui Dumnezeu că ne-a învrednicit să prăznuim aceste Sf. Sărbători în pace și în liniște, amintind datoria pe care o are fiecare credincios de fi un apărător statornic al păcii, pentru a stăvili cruzimile războiului și vărsarea sângelui nevinovat, cum se întâmplă în îndepărtata Coree, unde ucigașii imperialiști se folosesc până și de microbii ciumei și ai holerei, împotriva femeilor, bătrânilor și copiilor.

Pentru temeinicia gândurilor creștinești și mărturisirile limpezi cuprinse în aceste Pastorale, am socotit de folos să spicuim unele părți mai de seamă, pe care le înfățișăm în cele ce urmează.

*

Cu inima plină de nemărginită dragoste, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian poposește cu gândul în Pastorală de Paște, în mijlocul credincioșilor pe care-i vede aievea, cu sufletele luminate de revărsarea harului

dumnezeesc al Invierii Domnului, tari în credință și cu nădejde nesdruncinată în moștenirea vieții veșnice.

O minunată și iscusită învățătură a Sf. Grigorie Teologul împodobește această Pastorală, arătând cum și firea se face partașe la înfrumusețarea praznicului Invierii: «**Impărăteasa vremurilor, care este primăvara, întâmpină cu strălucire pe împărăteasa zilelor care este sărbătoarea Paștilor și daruri îi aduce dela sine tot ce este mai frumos și mai plăcut; acum soarele este mai înalt și mai cu chip de aur, acum crugul lunii este mai luminos și mulțimea stelelor este mai curată. Acum valurile cu țărurile se împacă, norii cu soarele, văzduhurile cu vânturile, pământul cu rodurile... Acum izvoarele mai limpezi curg; acum râurile mai cu îndestulare se revărsă... acum livezile se îmbălsămează și semințele răsar; acum iarba se greblează și mieii surdă peste țarinile cele cu verdeață...».**

Dar, în timp ce Biserica, prin slujbe și cântări, chiamă pe credincioșii ei să se împărtășească din plin, de această negrăită bucurie a Sfintei Invieri, I. P. S. Patriarh Justinian arată întristarea pe care o simțim în chip deosebit, la gândul că mai sunt încă popoare care poartă azi «jug apăsător» și trăesc încă sub «boldul vătafului corvezilor», ca pe vremea prorocului Isaia (9, 3). De aceea «ne sângerează inimile când ne gândim că în depărtata Coree și alte țări din depărtatul Răsărit, sunt oameni fără adăpost, bolnavi neîngrijiți, bătrâni, văduve și copii nevinovați, cari pribegesc pe drumuri și sunt strâmtorați din cauza sălbăticeii războiului, în care imperialiștii americani folosesc cele mai ucigașe arme, până și microbii ciumei și holerei».

Noi însă să mulțumim lui Dumnezeu că ne-a învrednicit să prăznuim Sf. Inviere în pace și bucurie sufletească și unind forțele noastre cu toate popoarele iubitoare de pace și dornice de viață, să înălțăm tot mai sus steagul biruitor al păcii. Căci «numai voința de pace și hotărîrea neclintită a sutelor de milioane de partizani ai păcii — în rândul cărora s'au înrolat ierarhi, preoți și alți slujitori ai Bisericii creștine —, din toate țările lumii; numai dârzenia acestor stegari ai păcii și apărători ai vieții poate stăvili extinderea războiului și vărsarea sângelui nevinovat».

Cu credința nezdruncinată în biruința păcii și a vieții, I. P. S. Patriarh povățuiește pe credincioși, în încheierea Pastoralii, să depună toată hărnicia și tot zelul întru îndeplinirea îndatoririlor față de Patria noastră, dând ascultare îndemnurilor de a spori munca, ajutând cu tot mai mult avânt înfăptuirea pe deplin a planului de Stat pe cinci ani, lucrând cu drag în întovărășiri și gospodării agricole colective, și întrecându-se la muncă în ateliere, în fabrici și uzine, în laboratoare și birouri pentru propășirea, bună starea și fericirea noastră și a copiilor noștri.

Totdeodată însă îi sfătuește cu dragoste părintească, să se ostenească fiecare, cu tragere de inimă «și în lucrarea cea duhovnicească... de învățare a cântărilor de obște dela Sf. Liturghie și dela celelalte slujbe bisericesti, a învățăturilor credinții noastre ortodoxe și a predaniilor lăsate nouă de Sfinții Părinți».

*

I. P. S. Sebastian, Mitropolitul Moldovei și Sucevei, arată că bucuria care a pus stăpânire pe sufletele noastre cu prilejul Sărbătorilor Sf. Paști, noi n'o mărturisim numai prin frumoasele cântări bisericesti, ci dovedim

și prin fapte că trăim această bucurie când spunem: «unul pe altul să ne îmbrățișăm, să zicem fraților și să iertăm toate pentru **Inviere**».

Intr'adevăr, cum am putea oare să rămânem cu inimile împietrite unii față de alții, când Bunul Dumnezeu din marea Sa iubire de oameni, a binevoit ca Fiul Său, să se jertfească pentru păcatele noastre?

Așa dar, credința noastră se întemeiază pe legea dragostei către Dumnezeu și către aproapele, iar cel care ar călca această poruncă a dragostei, dată de însuși Mântuitorul Hristos, acela nu se poate bucura cu adevărat de harul Invierii Domnului.

Intreaga viață a Mântuitorului pe pământ, ca și toată învățătura Sa, au fost puse în slujba păcii și a bunei înțelegeri între oameni, pacea fiind rod al dragostei de aproapele.

Pentru toate aceste pricini și altele multe pe care le cuprinde Sf. Scriptură, spune pastorală «**Biserica noastră este Biserica păcii, a bunei înțelegeri și iubirii între oameni. Biserica noastră niciodată n'a propovăduit desbinare între frați și a fost totdeauna împotriva războiului, pentru că ea știe că «Dumnezeu nu este Dumnezeul neorânduiei, ci al păcii**».

Pacea fiind o condiție esențială a vieții și de neapărată nevoie pentru progresul și bunăstarea omenirii, este sprijinită și propovăduită de Biserică.

De aceea, acum când pacea lumii este amenințată, când s'a deslănțuit un crunt războiu în Răsăritul îndepărtat, udând pământul cu sânge nevinovat, făcând mii și mii de victime, nu numai printre ostașii înarmați, dar și în populația pașnică și fără arme; invalizi, femei, copii și bătrâni; acum când bombardamentele sălbatece distrug fără milă rodul muncii și civilizației unui popor care-și apără cu curaj și eroism independența și libertatea; acum când cruzimea și lipsa de omenie a urzitorilor de război au început să folosească cea mai barbară armă ucigătoare, arma bacteriologică, semănând cele mai grozave și ucigătoare molimi în mijlocul unei populații pașnice; acum când nebunia agresorilor amenință cu folosirea celei mai nimicitoare arme, Biserica noastră stă în slujba păcii, se roagă pentru pace și propovăduiește pacea, îndemnând pe credincioșii săi să fie slujitori ai păcii nu numai cu cuvântul, ci mai ales cu fapta».

*

Pastorală I. P. S. Nicolae, Mitropolitul Ardealului, este un imn tainic al Invierii, cu înfățișarea roadelor hărăzite lumii prin înfrângerea morții și deschiderea raiului bunătăților veșnice.

Intr'adevăr, Domnul cel înviat cu trupul este pârga **învierii celor adormiți**. Iar cine își pune temelia vieții lui în Hristos pentru toți vecii, acela nu va mai muri, ci se va muta doar din moarte la viață. Drept aceea, spre a avea chezașia învierii celei de obște, se cade să umblăm pe căile Domnului, să împlinim poruncile Lui și să trăim viață ferită de păcat.

Dar Domnul este iubire, iar cine are pe Domnul sălășluit în sine, are în sine și iubirea Lui. De aceea, semnul cel mai hotărîtor, după care se cunoaște cineva că umblă întru Domnul, este iubirea. Prin aceasta vom ști că viața cea netrecătoare s'a ivit în noi, dovedind că avem dragoste. Iar dragostea din lăuntrul sufletului se arată «în cuvintele și gândurile

bune ce le avem unul pentru altul, în ajutorul ce ni-l dăm unul altuia, mai ales în necazuri și greutăți...

Dragostea se măsoară după ceea ce suntem în stare să facem pentru alții. Cu cât trăește cineva mai mult pentru alții, cu atât are mai multă dragoste. Dragostea se vede în jertfa ce suntem în stare s'o aducem pentru alții cu faptele noastre, cu bunurile noastre. Numai prin jertfele ce le facem pentru aproapele nostru ne arătăm următori Domnului, care a făcut cea mai mare jertfă pentru noi».

Una din cele mai binecuvântate roade ale dragostei este pacea. Cel ce are pace cu Domnul, are în aceasta dovada că trăește pentru Domnul. Cel ce viețuește în pace cu semenii săi, dovedește că îi ajută, că îi întâmpină cu cuvinte bune și că îi prețuește. «Cel ce vrea ca pacea să stăpânească între popoare, dă dovadă că ține la viața semenilor săi, că socotește liniștea și fericirea lor bunuri de preț, pentru care el are datoria să lupte și să jertfească osteneala și munca lui». Prin nimic nu se poate arăta astăzi dragostea cuiva față de oameni, decât prin susținerea păcii în lume, «dată fiind amenințarea ei printr'un nou război, care, dacă ar izbucni ar nimici ca niciun alt război trecut, zeci și milioane de vieți omenești și ar aduce nefericirea și mizeria peste sute de milioane».

Știm cu toții că bogătașii lumii dornici să-și întindă stăpânirea peste toate popoarele, ațâță la un nou război, pe care-l pregătesc de zor.

«Acest război este un război de cotropire a popoarelor pașnice, de întindere a stăpânirii nesățioase, dornice de bogății și de slavă lumească. Un astfel de război nu-l pot aproba creștinii și noi avem datoria să fim împotriva deslănțuirii lui. Ce ar însemna un astfel de război, ne dăm seama din cele ce se petrec în Coreea. Acolo se distruge o țară de veche civilizație, se nimicește viața unui popor întreg prin armele crunte ce se folosesc. Se folosește până și răspândirea molimelor, a ciumei și a holerei, a căror sămânță se aruncă din văzduh. Astfel de arme de distrugere, tot mai neomenoase, nu se întrebuintează numai pe front, ci sunt folosite împotriva întregului popor și a întregii țării. Sunt nimiciți copiii, femeile, bărbații, se distrug holdele, livezile, casele, școlile, spitalele, ba până și animalele. Iată ce înseamnă azi războiul!

După ce arată grozăviile războiului, I. P. S. Mitropolit Nicolae, îndeamnă pe credincioși să se alătore oamenilor doritori de pace din lumea întreagă, ca «împreună cu ei să fim un zid de apărare a vieții noastre și a copiilor noștri, a roadelor muncii noastre și a tuturor bunurilor Patriei noastre».

Prin acestea vom arăta că umblăm în Hristos, că pacea Lui este în noi, iar lumina Invierii dăinuește în sufletele noastre, ca să ne facă părtași ai măririi lui Hristos.

*

Intr'un graiu ales și cu mireazmă de cazanie, I. P. S. Firmilian, Mitropolitul Olteniei, tâlcuește în Pastorală de Paște hrana sufletească și arvuna cea de veci agonisită prin Invierea Mântuitorului. Incredințarea că «Hristos a înviat» umple întreaga ființă creștinească, îndulcește asprile ei ascunse, îmblânzește cugetele cele mai vârtoase, înduplecă inimile către smerenie, liniște și împăcare.

Pricina și izvorul vieții fiind Dumnezeu «înseamnă că nimeni nu are dreptul să ridice omului acest bun sfânt, să pogoare în mormânt această apă a nemuririi, să nimicească vasul trupesc în care ne ostenim... Cei care pretind că au acest drept, cei care sting lumina vieții, prin războaie de ațătare și de cotropire, cei care seamănă moartea... se rânduiesc singuri sub obrocul morții, după cuvântul nepieritor al Mântuitorului: «Cei ce scot sabia, de sabie vor pieri».

Rugăciunea preotului «pentru îmbelșugarea roadelor pământului» se plinește cu ajutorul lui Dumnezeu, prin privegherea și truda plugarilor, care arând și semănând la vreme «asigură mulțimilor hrana, țărilor, propășirea, lumilor liniștea, pacea și sporul de gândire». De aceea datoria lor este tot așa de mare ca o poruncă evanghelică de a folosi la munca ogoarelor mijloacele cele mai potrivite și de a se supune celor mai înțelepte călăuziri, spre a avea cheazășie de izbândă, și roada îmbelșugată. «Când e vorba de pâine, spune I. P. S. Mitropolit Firmilian, am putea zice că istoria lumii se mișcă în jurul acestui cuvânt, în jurul hambarului plin sau al flămânzirii. Hambarul de obște chivernisește prisosul, efteneste roada, asigură hrana celorlalți muncitori, i ajută la împlinirea planului de Stat și chiamă pacea și buna învoire între oameni. Hambarul obtesc și binefacerile lui nu se pot, însă, închipui fără munca de obște a câmpului, fără întovărășire în această muncă».

Pentru aceea sfătuește cu dragoste părintească: «să apărăm învierea și mântuirea noastră cu lupta pentru pace și domnia ei, cu dragostea și unirea dintre noi și toate neamurile, cu ascultarea poruncilor Bisericii, cu supunerea către dregătorii noștri mici și mari, cu strădania brațelor și cugetelor noastre, cu agonisirile și chivernisirile care vor să susțină și să împuternicească vasul nostru trupesc — cort al vieții și Biserică a lui Dumnezeu».

I. P. S. Vasile, Mitropolitul Banatului, folosește prilejul să scoată din adâncirea însemnătății Invierii Domnului, «**învățăminte folositoare pentru viața noastră de creștini și pentru mântuirea noastră**».

La înțelegerea și primirea acestor adevăruri sfinte suntem chemați să ne apropiem cu toții. «Urmând calea Evangheliei cea ducătoare la viață și nesticăciune, așa cum ne-o arată Sfânta noastră Biserică prin propovedania sa, vom înțelege că nu ne putem face părtași vieții și nesticăciunii celor izvorite din mormântul Domnului, odată cu învierea Lui, decât dacă ne vom strădui să adâncim temeiurile credinței noastre, făcând din credința noastră creștină lumina călăuzitoare a gândurilor și vrerilor noastre și povățuitoarea faptelor noastre, în toate împrejurările vieții noastre».

Râvna pentru pacea și buna înțelegere între oameni și popoare, fac parte din podoabele cele mai de preț cu care Mântuitorul Hristos a înzestrat Sfânta noastră Biserică.

Iată pentru ce toți credincioșii «**trebuie să ne dovedim oameni de pace, osârduitori pentru sălășuirea păcii în lume... știind că fără pace nu putem lucra nici la dobândirea mântuirii noastre, nici pentru înălțarea noastră la o viață mai bogată în roade de fapte creștinești**».

Cât de binevenită este această osârduitoare strădanie a Bisericii noastre de a face din fiecare credincios un apărător al păcii, se poate vedea și din cele ce se petrec în jurul nostru.

Indemnurile ce vor încolți în inimile credincioșilor din adâncirea însemnătății Invierii Domnului «să prilejuiască tuturor dobândirea vieții veșnice, pe măsură ce fiecare va înțelege să facă din Evanghelie cârmuitoarea minții și a fapturii sale din orice clipă».

*

Prea Sfințitul Iosif, Episcopul Râmnicului și Argeșului, întâmpină pe fii săi duhovnicești cu sufletul plin de toate darurile și mângâerile pe care ni le aduce marea minune a Invierii, cu pecetluirea mărturisirii pe care ne-o fac sfinții apostoli și biruatorii mucenici, cu temelia nezdruncinată pe care ne-au așezat-o în suflete moșii și strămoșii noștri în curgerea celor aproape două mii de ani de creștinătate.

Dar sărbătoarea Invierii este un strigăt de bucurie, o zi de popas duhovnicesc, ce aruncă asupra vieții noastre o sfântă și mângâitoare lumină.

Cu nespusă durere vedem că «nori grei întunecă zărilor lumii: Svon de tânguire și țipet mult se lămurește încă în lume. Suspină adânc sufletul omenirii, căci pacea în lume este zăbavnică. O zăticnește pornirea spre rău a celor nesătui de avuții. De departe, în Răsărit, în Coreea, războiul pustiește lanurile vieții, iar cosășii morții în felurite chipuri, punând în slujba lor și insectele, seceră viețile oamenilor nevinovați care trăesc din munca lor, cu noile arme bacteriologice.

Trezite din somnul adânc al chinuirii și cu cugetul desmeticit din besna desnădejdiei, popoarele asuprite își deslușesc rostul de taină al vieții și cu propriile lor puteri sunt hotărâte să-și apere libertatea și pacea. Puteri nehotărnicite de nici o sfială năvălesc și sporesc în sufletul oamenilor cinstiți și muncitori, care urăsc războiul. Ei vor pacea și o vor apăra. Ei vor binele omenirii și tihna ei».

De aceea, cu ochi curați ca roua zorilor dimineții să cerem dela Dumnezeu pace și mântuire prin înviere, încheie frumoasa sa Pastorală, Prea Sfințitul Episcop Iosif.

*

Pastorală Prea Sfințitului Antim, Episcopul Buzăului cuprinde o bogată înfățișare de mărturii culese din cărțile de slujbă, pentru adevărarea Invierii Mântuitorului Hristos. Pe credința aceasta, însuflețită de Duhul Sfânt, se întemeiază Biserica. Și unei lumi, care trebuia să moară în păcatele ei, Fiul lui Dumnezeu a propovăduit o învățătură care avea s'o mântuiască. Jertfa și iubirea Lui, mai presus de orice cuvânt au fost pentru cei slabi, pentru cei neajutorați, pentru cei robiți, balsamul tămăduitor, și sămânța de viață nouă propovăduită prin pace.

«Despre război se putea vorbi în vremurile cele de demult, când omul își căuta prin noaptea păcatului căile viitorului,...când Domnul păcii nu venise în lume. Cum mai poate fi vorba de război, acum, când legăturile dintre popoare pot fi atât de dese și de strânse? Și cu toate acestea el n'a pierit».

Impotriva acestor nelegiuri, din toate colțurile lumii s'au ridicat glasurile de înfierare a războiului și de apărare a păcii. Dumnezeu nostru este Dumnezeu păcii și al dragostei. Această credință și această învățătură trebuie să pătrundă adânc în toate inimile creștinești.

Toate aceste povățuiri, P. S. Episcop Antim le socotește de folos, «căci Biserica noastră nu pierde din vedere zarea celor pământești. Suntem chemați să slăvim pe Dumnezeu în sufletele și în trupurile noastre. Prin muncă stăruitoare și cu tragere de inimă, vom avea toată îndestularea și mulțumirea, trăind în pace și bucurându-ne de roadele Sfintei Invieri».

*

Prea Sfințitul Teofil, Episcopul Romanului și Hușilor, înfățișează rănilor dureroase pe care cruzimea omenească le sapă încă, prin păcate și nelegiuri, în trupul Mântuitorului Inviat din morți. Așa fac «marii criminali provocatori de războaie cu întreg cortegiul lor de distrugeri, de epidemii, așa cum în zilele noastre se întâmplă în nefericita Coree, unde imperialiștii lacomi de câștig ...pustiesc prin bombardamente sălbatece rodul muncii și civilizația unui popor pașnic, care-și apără independența și libertatea».

Astăzi popoarele lumii văd că războiul îl doresc închinătorii la vițelul de aur, marii bancheri și proprietarii de fabrici, căroră comenzile de război le măresc veniturile. «Popoarele lumii văd că slujitorii lui Mamona nu suferă nimic de pe urma unui nou război. Dimpotrivă, pentru ei încăierarea dintre națiuni este o afacere rentabilă care le sporește câștigurile și huzurul». De aceea toate popoarele lumii urgisesc războiul și simt nevoia să se organizeze și să lupte pentru pace. «Biruința păcii e nădejdea temeinică a tuturor oamenilor cinstiți din lumea întreagă».

Increzători în biruința păcii, oamenii harnici se străduiesc spre muncă pașnică și constructivă, știind că un trai mai bun și o viață mai fericită nu se poate dobândi fără muncă îndeplinită cu râvnă de către toți laolaltă și de fiecare în parte.

*

Sfaturile duhovnicești cuprinse în Pastorală Prea Sfințitului Chesarie, Episcopul Dunării de Jos, sunt limpezi la înțeles: Credința noastră în înviere este puternică și mântuitoare. Ea este temelie Bisericii, prezisă de profeti, propovăduită de însuși Mântuitorul, mărturisită de apostoli și adevărată de Duhul Sfânt.

Bucurându-ne de Invierea cea luminată să dăm slavă lui Dumnezeu că ne-a învrednicit s'o petrecem în pace și liniște sufletească pe care să ne străduim a le împărtăși și altora, căci aceasta este voia Sa: «pe pământ pace și între oameni bunăvoină».

Dar această sărbătoare este și un prilej de reîmprospătare a datoriei pe care le avem față de scumpa noastră Patrie, adică «să muncim cu harnicie și cu tragere de inimă, fiecare acolo unde am fost rânduiți».

Îndeplinirea la timp și în bune condițiuni a însămânțărilor, cât și a tuturor muncilor care se leagă de ogor este o cinste pentru credincioșii dela sate.

«Muncind în felul acesta, spune P. S. Episcop Chesarie, veți avea din belșug cele de trebuință în casele voastre, iar pe de altă parte, veți avea mulțumirea că, alături de ceilalți oameni ai muncii, aduceți o contribuție însemnată binelui obștesc și întăriți frontul de apărare a păcii. Totodată prin munca noastră constructivă alături de munca celorlalți cetățeni ai Patriei noastre, noi dăm cel mai bun răspuns bogatașilor americani, setoși de aur și sânge, care, în furia lor, că n'au putut înfrânge vitejia eroicului popor coreean, au deslănțuit acolo cel mai monstruos război — războiul bacteriologic, pe care-l condamnă întreaga omenire».

Acestora noi le arătăm — încheie Pastorală că «fericirea popoarelor nu se zidește prin războaie și molime cum fac ei, ci prin muncă cinstită, prin bună înțelegere și prin pace».

*

Adevărurile mântuitoare propoveduite de Pastorală Prea Sfințitului Nicolae, Episcopul Clujului, sunt întărite cu învățături din Sf. Scriptură. Din ele se desprinde arătarea că praznicul Invierii Mântuitorului este cununa tuturor sărbătorilor creștinești, aceasta fiind «Ziua pe care a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim într'ânsa».

«Când noi credincioșii am izbutit să ne curățim inima de patimi: de trufie, de pizmă, de nedreptate, de lăcomie, de iubire de argint, de minciună, de clevetiri, de poftă de răzbunare, de fățarnicie și de toate celelalte rele, să fim încredințați că ne bucurăm, măcar în parte de frumusețea și dulceața împărăției lui Dumnezeu, încă din lumea aceasta...»

«Adevărat că multe neamuri și țări ale pământului se silesc să viețuiască în pace, se ostenesc să-și tocmească stricăciunile cumpătului război din urmă și prin muncă cinstită să-și zidească o viață mai fericită. Noi suntem în uriașa tabără a acestor țări iubitoare de pace. Dar tot atât de adevărat este, că sunt și unii bogătași învățați să trăiască din sudoarea și munca altora. Ei pregătesc în văzul lumii un al treilea război, mai sălbatec decât cele două din care abia am scăpat. O flacără din acest foc uriaș arde chiar acum în Coreea îndepărtatului Răsărit. Și ce-i mai mult, războiul acesta nu se poartă numai cu armele obișnuite destul de groaznice și ele. Nu, ci nesăturații bogățiilor lumii acesteia au născocit arme noi în stare să mărească suferința și să samene moartea printre milioane de oameni».

Ingrijorată de asemenea fără-de-legi, lumea cinstită își ridică pretutindeni cuvântul de îndreptățită împotrivire, cerând să înceteze nemai pomenita sălbăticie și să se statornicească pacea, pentru care ne rugăm în ziua luminată a Invierii Domnului.

*

Prea Sfințitul Episcop Anderi al Aradului zugrăvește în Pastorală de Sf. Paște, priveliștea primăverii, care cuprinde în sine, «ceva din bucuria raiului». Această bucurie se desprinde din taina vieții, care își desfășoară acum aripile pretutindeni: în mugurii ce înfloresc, în haina de verdeață cu care se îmbracă pomii, în cântecul voios al păsărilor din văzduh, în apele ce-și sporesc șivoaiele, în lumina și căldura sporită a soarelui, care chiamă la viață toate gângăniile pământului.

Bucuria primăverii izvorăște din sufletul nostru nemuritor, care simte că și pe om îl așteaptă o înviere, după chipul văzut aevea al Invierii Mântuitorului. Primăvara sufletului nostru înțelege mai bine că din lupta între viață și moarte, viața iese totdeauna biruitoare.

Dar după frumusețile pe care ni le desvăluie gândurile mângâietoare pe care le trezește Invierea Domnului în sufletul credincios, «e atât de dureros să vedem cum... oameni înrăiți se pregătesc la un nou măcel tot mai necruțător pentru stingerea vieților omenești, Ba pentru cotropitorii ucigași nu mai ajunge puterea nimicitoare a armelor de până aici. Ei pregătesc gaze otrăvitoare și bombe pline de bacterii pentru secerișul cât mai bogat al morții. Față de acest rânjit al morții, pe care oamenii răi se pregătesc să-l deslănțuie, datori suntem... să strângem rândurile pentru apărarea păcii și munca brațelor noastre spre ogoarele dătătoare de viață, să le brăzdăm și să le semănăm cu sămânța cea bună, spre rodire îmbelșugată. Aratul și semănatul la timp sunt o cheazășie a păcii și lucrarea cea mai firească, dătătoare de pâine și de viață.

Câtă vreme plugarul își îndeplinește datoria față de pământ și cerul va binecuvânta osteneala lui cu roade. Nimic nu arată mai limpede în fața cerului dorința de pace a pământurilor, ca holdele lucrate bine, ce așteaptă ploaia de sus».

Această bucurie a Invierii, dorește să lumineze mințile credincioșilor, să le mângâie inimile și să le sfințească munca de fiecare zi, rămânând vie și nepieritoare în sufletele lor.

*

Pastorala Prea Sfințitului Valerian, noul Episcop al Oradiei, este o chemare la bucuriile primăverii, împreunate cu bucuriile marelui praznic al Invierii Domnului, legate între ele de farmecul duios al aceleeași taine: taina vieții.

«Precum primăvara chiamă totul la viață, așa praznicul Invierii e solia cerului, care chiamă sufletul la viață nouă; precum soarele cald de primăvară topește sloii de gheață, și învie primii ghocei, așa lumina soarelui dumnezeesc, revărsată în praznicul de Paști, înduioșează sufletul fiecărui credincios».

Prin învățătura Sa cea sfântă, Mântuitorul Hristos a propovăduit întemeierea unei vieți noi, în care să domnească pacea, dreptatea și iubirea. De aceea «Biserica noastră ortodoxă se roagă necontenit pentru pacea lumii și ea nu poate fi decât împotriva acelor care vor să ducă din nou popoarele în suferință și distrugere. Ea este alături de toți oamenii liniștiți din lume care vor să așeze pacea între oameni și popoare».

După îndemnul Bisericii suntem datori să petrecem praznicul Invierii nu în patimi și în obiceiuri rele, ci în bunătate, în pace, în înțelegere, în frică de Dumnezeu și în dragoste de aproapele nostru.

Red.

Apărarea păcii

La Moscova s'a ținut

CONFERINȚA PENTRU PACE A TUTUROR BISERICILOR ȘI COMU- NITĂȚILOR RELIGIOASE DIN U. R. S. S.

Din inițiativa Prea Fericitului Alexei, Patriarhul Moscovei și al întregii Rusii, s'a ținut la Moscova în cursul lunii Mai 1952, o conferință a tuturor Bisericilor și comunităților religioase din U.R.S.S. Conferința și-a început lucrările în ziua de 9 Mai a. c., în localul Academiei Teologice a Bisericii Ortodoxe Ruse din Zagorsk.

Cuvântul de deschidere a fost rostit de I.P.S. Nicolae, Mitropolit de Krutița și Colonna, președintele comitetului pentru organizarea și pregătirea conferinței.

Prea Fericitul Patriarh Alexei, inițiatorul acestei conferințe, a rostit un cald salut pentru participanții la conferință și a binecuvântat strădaniile și contribuția lor, la măreața operă de apărare a păcii în întreaga lume.

I.P.S. Mitropolit Nicolae, membru în Consiliul Mondial al Păcii, a rostit apoi o cuvântare, având următorul subiect:

«**Biserica alături de popor, în lupta pentru pace**».

Numeroși delegați la conferință au luat parte la discuții. Ei au subliniat necesitatea intensificării luptei pentru pace și au exprimat dorința Bisericilor lor de a se realiza o strânsă unitate de acțiune pe acest tărâm, între credincioșii din lumea întreagă, indiferent de credința lor.

I.P.S. George al VI-lea, Patriarhul Catolicos al tuturor Armenilor, a propus ca, în numele conferinței, să se adreseze tuturor Bisericilor și comunităților religioase din lume, precum și tuturor credincioșilor, chemarea de a ridica glasul lor de protest și a lupta din toate puterile împotriva războiului, pe care-l pregătesc dușmanii omenirii.

Noul Patriarh Catolicos al Georgiei — I.P.S. Melhisedec, care s'a urcat în scaunul patriarhicesc, în urma trecerii întru Domnul a P.F. Calistrat — a declarat că această conferință a reprezentanților tuturor religiilor, care nu are precedent în istoria omenirii, face să se nască în cugetul oricărui credincios cinstită întrebarea dacă nu a venit vremea de a se ține un congres mondial al reprezentanților Bisericilor și comunităților reli-

gioase din toate țările lumii, pentru discutarea laolaltă a chestiunii apărării păcii în lumea întreagă.

I.P.S. Flavian, Arhiepiscopul credincioșilor de rit vechi din Moscova și din întreaga Rusie, a cerut ca reprezentanții credincioșilor din Uniunea Sovietică, întruniți în Conferința dela Moscova, să adreseze Consiliului Mondial al Păcii propunerea de a lua măsurile trebuitoare, pentru dejuizarea diabolicelor uneltiri și a criminalelor planuri ale ațățătorilor la un nou război mondial.

Au mai luat cuvântul, mărturisind hotărîrea credincioșilor pentru păstorirea lor de a lupta pentru apărarea păcii: Arhiepiscopul Bisericii Evanghelice Luterane din Estonia, Jan Kiivit și delegatul Bisericii Romano-Catolice din Lituania, Episcopul Kasimiras Paltarokas.

I.P.S. Sebastian, Mitropolitul Moldovei și Sucevei, a adus salutul Bisericii Ortodoxe Române, rostind următoarea cuvântare:

*PREA FERICIREA VOASTRĂ, PREA SFINȚI PĂRINȚI,
PREA CUCERNICI IUBIȚI FRAȚI ȘI PRIETENI,*

«Primul cuvânt ce vi-l aducem, este salutul călduros pe care vi-l trimite Biserica Ortodoxă Română împreună cu toate celelalte culte de pe teritoriul scumpei mele patrii, Republica Populară Română.

Prin mine, ca membru în Comitetul Permanent de Luptă pentru Pace din R.P.R., vă salutăm cu aceeași căldură și dragoste, uniți în aceeași hotărîre de luptă pentru pace, toți partizanii păcii din țara noastră.

Dar, odată cu salutul pe care-l aduc «Conferinței tuturor Bisericilor și Asociațiilor religioase din Uniunea Sovietică pentru apărarea păcii în lumea întreagă», aduc și cel mai fierbinte salut întregului popor sovietic și marelui său conducător — Iosif Vissarionovici Stalin, stegarul frontului mondial al partizanilor păcii.

Biserica Ortodoxă Română a primit cu multă bucurie invitația de a participa la această Conferință pentru apărarea păcii, care întrunește pe reprezentanții tuturor cultelor din glorioasa voastră patrie, bastionul de neînfrânt al păcii și al democrației.

În numele Sf. nostru Sinod și al Întâistătătorului Bisericii noastre Patriarhul Justinian, ca și al meu personal, mulțumesc Prea Fericitului Patriarh Alexei pentru invitația pe care ne-a făcut-o la această Conferință, act în care noi vedem o nouă mărturie a dragostei și a trainicelor legături dintre Bisericile noastre.

Prezentă aici în mijlocul Dvs., Biserica Ortodoxă Română se socotește ca fiind în îndeplinirea sfintei sale îndatoriri, de a contribui cu toată strădania ei la apărarea și consolidarea păcii în lume.

Astăzi când poporul nostru cu ajutorul Uniunii Sovietice și-a scuturat jugul oprimatorilor din țară și din afară, când poporul nostru și-a luat soarta în propriile sale mâini, când el muncește cu elan nemai cunoscut în trecutul său pentru prosperarea țării, el iubește mai mult ca oricând libertatea și este ferm hotărît să apere pacea.

Cu toată smerenia ne îngăduim să arătăm cu Biserica noastră s'a alăturat dintru început mișcării partizanilor păcii, și apoi s'a încadrat

activ în rândurile acesteia. Astfel, încă din 1948, chiar de aici din Moscova —slăvită capitală a lumii noi —, Biserica Ortodoxă Română și-a unit cuvântul său cu al celorlalte Biserici surori, prin Apelul pentru pace adresat creștinilor din lumea întreagă.

Prin numeroase pastorale, chemări și îndrumări, Sf. Sinod al B. O. R. și-a îndemnat continuu slujitorii și credincioșii să se înroleze în rândurile luptătorilor pentru pace, să activeze în comitetele de luptă pentru pace, și ca prin munca lor să întărească necontenit frontul apărătorilor păcii.

Pentru a lămuri cât mai bine și pentru a antrena cât mai activ pe slujitorii săi, în sprijinirea luptei pentru pace, conducerea B. O. R., a organizat cursuri speciale de îndrumare a clerului, precum și conferințe raionale periodice. Ea a tipărit și răspândit material documentar, studii, articole, mesagii și alte scrieri trebuitoare pentru întărirea conștiinței de luptă pentru pace.

Ea a chemat pe credincioși să semneze, în 1950, Apelul dela Stockholm și apoi în 1951 Apelul pentru încheierea unui pact al Păcii între cele cinci mari puteri.

În scopul sprijinirii luptei pentru pace, cărmuirea B. O. R. și-a unit eforturile sale și cu acelea ale tuturor cultelor din țara noastră, cu care s'a întrunit în consfătuiri frățești, lansând apeluri comune pentru apărarea păcii.

Mii și mii de preoți ortodocși și slujitori ai altor culte din țara noastră activează zi cu zi în cadrul comitetelor de luptă pentru pace alături de reprezentanții celor mai largi pături sociale, pentru apărarea sfintei cauze a păcii.

Stăruind necontenit în felul acesta pentru întărirea frontului păcii, și sprijinind cu hotărâre acțiunile Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii din R.P.R., Biserica Ortodoxă Română, a căutat să strângă rândurile și cu luptătorii pentru pace din sânul unor Biserici sau confesiuni din afara hotarelor.

Astfel, ea a participat la conferințele interconfesionale dela Iuhaciovici (Cehoslovacia) și Berlin, apoi la Congresul Mondial al Partizanilor Păcii dela Varșovia — în 1950 —, și în primul rând, ea a căutat să țină vie și cât mai strânsă colaborarea în lupta pentru pace cu Biserica Ortodoxă Rusă, cu care a încheiat și o înțelegere în acest sens.

Din faptele arătate, se poate vedea că B. O. R., nu înțelege să-și ducă izolat acțiunea pentru apărarea păcii, ci că ea socotește această acțiune ca o strădanie comună a tuturor oamenilor cinstiți din lumea întreagă, fiind convinsă că numai prin lupta unită a tuturor popoarelor poate fi câștigată definitiv cauza păcii.

Înțelegând rostul luptei pentru pace și sprijinind acțiunile pentru înfăptuirea obiectivelor ei, B. O. R., este conștientă că se găsește pe linia misiunii sale firești, a celei mai binecuvântate misiuni la care ar putea fi chemată în vremea de acum. Căci într'adevăr, ce poate fi mai folositor pentru misiunea Bisericii, decât pacea? Și ce-i poate fi mai dăunător, decât războiul?

Poate cineva să arate, că Hristos ne-a îndemnat vreodată să ucidem pe alții prin război?

La ură, sau la dragoste și bunăînțelegere, ne cheamă El?

La moarte, sau la viață, ne cheamă El?

Ne închinăm noi oare vreunui Dumnezeu al morții?

Nu, frații mei: Noi ne închinăm Domnului vieții și nu vreunui demon al morții.

Noi ne închinăm Domnului dragostei și al bunei înțelegeri, iar nu vreunui demon al urii și al vrajbei între popoare.

Noi ne închinăm Domnului Păcii și nu vreunui demon al războiului.

Urmând învățăturile acestui Domn al Păcii, al vieții și al dragostei, și după cuvântul Scripturii, care zice: «Cel care duce în robie, însuși merge în robie; cel care ucide cu sabia, de sabia va pieri» (Apoc. XIII, 10), noi osândim fără nici o rezervă «pe cei cari ridică mâna asupra fraților lor», pe cei care încearcă să-și întindă stăpânirea peste alții, pe cei care caută să cotopească, să subjuge și să înrobească pe orice om liber.

Noi suntem fără rezervă împotriva celor pe care-i tulbură cuvântul Păcii și care se agită și uneltesc pentru deslănțuirea unui nou război imperialist, a unui nou război de cotopire, a unui nou măcel mondial.

Ațâțătorilor imperialiști la un astfel de război, noi le spunem împreună cu Hristos: «Voi sunteți din tatăl vostru diavolul și faptele tatălui vostru le faceți voi. Acela dintru început a fost ucigaș de om și nu a rămas în Adevăr, căci Adevărul nu este în el; când spune minciuna, din ale sale grăește, căci este mincinos și tată al minciunii» (Ioan VIII, 43-44).

Toți aceștia nu vor să vadă nici să priceapă, că istoria, în mersul ei înainte dă la iveală idei noi, adevăruri noi, idealuri noi, antrenând masele de oameni ai muncii pentru înfăptuirea și apărarea lor.

Negând cu înverșunare aceste noi adevăruri, ei se îndărătnicesc a rămâne în minciună și în toate păcatele, pe care le naște aceasta, slujind cu orbire lui Mamona, tatăl minciunii și al tuturor fărădelegilor. Dar nu numai că-i slujesc acestuia, ei vor să-i aducă și pe alții sub ascultarea lor, vor să răpească libertatea altora și face pregătiri nebunești pentru a-i subjuga cu forța, cu puterea armelor, prin război.

Ei pregătesc războiul de agresiune, care nu cunoaște legi morale, el însuși fiind negarea oricărei moralități. Printr'un astfel de război de cotopire a popoarelor libere, aceștia nu urmăresc numai distrugerea bunurilor materiale, ci, deodată cu ele, și distrugerea complectă a vieții, ca în locul ei pustiul să se întindă pe pământ ca o pecingine.

Ei și-au făcut un ideal din războiul de înrobire și de pustiire a țărilor libere, și caută ca prin minciună, prin înșelăciuni, prin deslănțuirea celor mai sălbatiche instincte și porniri și prin specularea acestora, să-l poată deslănțui.

Dar în fața acestor planuri diavolești, în fața acestei lumi a minciunii, în calea acestor planuri de înrobire a lumii întregi de către imperialiști, se ridică cu hotărîre toate popoarele iubitoare de pace, se ridică lumea cea nouă, lumea păcii, lumea cu adevărat democratică. Această lume nouă urăște războiul de cotopire din toată inima sa, pentru că ea vrea să construiască, să făurească o viață nouă, slujind numai vieții și fericirii oamenilor. De aceea, popoarele iubitoare de pace sunt hotărîte să stingă toate focarele de război, și pe cele care au izbucnit și pe cele care

mocnesc în nedreptele orânduirii sociale, în care se mai sbate o parte din oameni.

În locul urii sălbatice împotriva oamenilor, a vieții și a progresului, ură la care instigă lagărul imperialist condus de miliardarii americani, lumea păcii cheamă la dragoste, la prietenie și înțelegere între popoare, la dragoste de tot ceea ce este bun și folositor vieții. În loc ca să-și ascută săbiile pentru măcelărirea oamenilor și în loc să cultive semințele morții în laboratoare, ca imperialiștii, lumea păcii pregătește unelte noi pentru îmbunătățirea vieții omenești, ea creează opere de cultură și de artă pentru înfrumusețarea vieții și întrebuințează știința pentru apărarea vieții, pentru distrugerea germenilor morții.

În timp ce imperialiștii ațâțători la război, dușmanii de moarte ai omenirii, cântă osanale și ridică statui gangsterilor și altor răufăcători, care sunt prezentați ca eroi în presă, în filmele și în literatura lor decadentă, lumea doritoare de pace și de progres, slăvește pe binefăcătorii oamenilor și preamărește pe eroii muncii, pe creatorii operelor mărețe ale culturii, artei și științei, pe sprijinitorii și apărătorii vieții.

În timp ce în lumea păcii, oamenii se întrec în muncă și în creație, trăind în dragoste și bună înțelegere, vedem că dincolo de hotarele ei, în locul sentimentelor de iubire frățească ale lui Abel, se ridică din umbră moștenitorii lui Cain, care propovăduiesc uciderea în masă ca pe o lege firească.

Dar, frații mei, această tristă stare de lucruri nu ne descurajează pe noi luptătorii pentru pace, ci din contră, ne întărește în convingerea că noi ne găsim pe drumul cel bun, pe drumul cel adevărat și mântuitor al omenirii, că avem datoria să mergem pe acest drum și să-i chemăm pe toți oamenii cu noi. Această stare de lucruri face ca hotărîrea noastră de luptă pentru pace să crească și să ne stăpânească din ce în ce mai mult cu puterea unei sfinte pasiuni.

Iată cum vede lucrurile, iată cum le înțelege și iată pentru ce Biserica Ortodoxă Română este hotărîtă să sprijine fără șovăire și cu deplină încredere în biruință lupta partizanilor păcii din lumea întreagă.

Impărtășind indignarea întregului popor muncitor din R.P.R., Biserica Ortodoxă Română, și cu ea și celelalte culte din țara noastră, au ridicat proteste energice împotriva agresiunii din Coreea și împotriva întrebuințării armei bacteriologice de către imperialiștii americani.

Poporul nostru este cuprins de o năprasnică mânie, ori de câte ori aude amenințările, ori de câte ori vede uneltirile și pregătirile nelegiuitorilor imperialiști pentru un nou război.

Dar, pe cât de neîmpăcată îi este mânia lui împotriva acestora, pe atât de nemăsurată este dragostea sa față de toți luptătorii pentru pace din lumea întreagă, și în primul rând față de marea Uniune Sovietică, eliberatoarea Patriei noastre de sub jugul fascist.

El nutrește o dragoste cu atât mai fierbinte față de Uniunea Sovietică și față de genialul ei conducător I. V. Stalin, cu cât vede în eliberatorii de ieri și pe apărătorii de azi ai drepturilor sale la viață, pe apărătorii păcii și conducătorii tuturor popoarelor dornice de libertate și progres.

Poporul nostru care și-a luat soarta în propriile sale mâini, este hotărît să apere pacea până la capăt și să sporească prin contribuția sa

puterea lagărului păcii, iar Biserica Ortodoxă Română, cu toate cultele din scumpa noastră Patrie, sprijină cu nesdruncinată hotărîre această măreață luptă a poporului muncitor.

Adunându-ne toate puterile, vom fi mereu alături de lupta popoarelor pentru pace, cu ferma convingere, că războiul poate și trebuie să fie înlăturat, printr'o înțelegere cinstită între cele 5 mari puteri, așa cum a arătat Marele Stalin.

Eu socotesc, frații mei, că prezența noastră aici este o dovadă vie și cum nu se poate mai grăitoare, despre posibilitatea înțelegerii și conlucrării spre tot lucrul bun, a tuturor celor care sunt hotărîți să se înțeleagă, să trăiască în pace, în dragoste și să-și zidească în pace o viață atât de frumoasă, încât ea să însemne o definitivă condamnare și înlăturare a războiului.

Cu acestea, rog pe Dumnezeu să binecuvânteze strădaniile Conferinței noastre și să le încununeze cu izbânda cauzei sfinte a păcii, pentru care luptăm cu toții».

Participantii la conferință au fost, deasemenea, salutați de marele scriitor Nicolai Tihonov, președintele comitetului sovietic pentru apărarea păcii.

*

Lucrările conferinței au continuat în ziua următoare, purtându-se discuții asupra cuvântării I. P. S. Mitropolit Nicolae de Krutița și Kolomna. Numeroși delegați la conferință au luat cuvântul pentru a arăta dragostea fierbinte de pace a tuturor oamenilor simpli și pentru a sublinia necesitatea întăririi neconținute a frontului partizanilor păcii. Toți vorbitorii au accentuat hotărîrea lor de a realiza o strânsă unitate a tuturor credincioșilor din lume, în lupta împotriva primejdiei unui nou război.

Președintele consiliului baptiștilor de rit evanghelic din U.R.S.S., Iacob Jiđkov, a chemat pe baptiști și pe toți creștinii să se alature mișcării luptătorilor pentru pace. Rabinul sinagogii centrale din Moscova, Solomon Șlifer, a spus printre altele: «Atunci când pericolul unui nou război mondial, provocat de dușmanii păcii, statele imperialiste, care urmăresc să obțină dominația mondială, planează asupra lumii, noi — credincioșii — nu putem rămâne nepăsători. Trebuie să acționăm cu hotărîre în cadrul luptei sfinte pentru apărarea umanității!».

Episcopul Bisericii Catolice Letone, Piotr Strods, a arătat că în zilele noastre nu există sarcină mai de seamă decât lupta pentru pace, decât condamnarea tuturor armelor de exterminare în masă a oamenilor și decât interzicerea lor; iar Episcopul Gustav Turs a vorbit despre participarea credincioșilor Bisericii Evanghelice Letone la lupta pentru pace. Exprimându-și indignarea față de acțiunile criminale săvârșite în Coreea de agresorii din lagărul anglo-american, Episcopul Gustav Turs a arătat că popoarele au datoria să-și ridice glasul plin de mânie împotriva inițiatorilor războiului bacteriologic, care amenință întreaga omenire, și în apărarea victimelor acestui război.

Capul Arhiepiscopiei Bisericii Catolice din Caunas (R.S.S. Lituaniană), profesorul canonic Josas Stankievicius, a arătat că mișcarea pentru pace se intensifică an de an în rândurile poporului lituanian și că preoțimea

și credincioșii catolici din R.S.S. Lituaniană infierează în unanimitate pe imperialiștii americani, care pregătesc un nou război.

Episcopul Mihail de Sanbor și de Drogobici, reprezentantul Bisericii Ortodoxe Ruse din regiunile apusene ale R.S.S. Ucraina, a spus că Biserica sprijină și va sprijini politica de pace a Statului Sovietic. Ea își va îndeplini până la capăt această datorie față de țara sa, pentru a contribui la victoria păcii asupra războiului.

Președintele conducerii ecleziastice a musulmanilor din R.S.S. Azerbaidzană și din întreaga Transcaucazie Sovietică, Seil Ul Islan Ali Zade, a chemat pe musulmanii din toate țările să participe activi la mișcarea sfântă pentru apărarea păcii, să-și ridice glasul împotriva războiului și să se opună planurilor organizatorilor unui nou masacru.

Apeluri similare au adresat musulmanilor din întreaga lume reprezentanții clerului musulman din Asia centrală și din R.S.S. Kazahă, din Daghestan și din Caucazul de Nord.

Bandido Hambo Lama Lobsan Darmaev Nima, capul budiștilor din U.R.S.S., a vorbit cu indignare despre uneltirile dușmanilor păcii. El a chemat cu hotărâre pe toți credincioșii să se unească în lupta pentru cauza păcii și a înfierat pe agresorii americano-englezi, care duc un război monstruos și criminal împotriva poporului coreean.

Au mai luat cuvântul la conferință și reprezentanții altor Biserici și comunități religioase, printre cari reprezentantul Bisericii Metodiste și ai credincioșilor de rit vechi.

Dintre oaspeții străini, care participă la Conferință, a rostit o cuvântare de salut preotul Mihail Mikhola, reprezentantul clerului din Finlanda.

Conferința și-a continuat lucrările și în ziua de 12 Mai 1952, când a fost întocmit textul unei chemări către credincioșii din lumea întreagă și al unui apel către Consiliul Mondial al Păcii. Deasemenea participanții la conferință au hotărât în unanimitate să trimită un mesaj de salut lui Iosif Vissarionovici Stalin, stegarul luptei pentru pace în lumea întreagă. (In acest număr publicăm toate aceste documente istorice).

**APELUL CONFERINȚEI PENTRU PACE A TUTUROR BISERICILOR
ȘI COMUNITĂȚILOR RELIGIOASE DIN U.R.S.S ADRESAT
BISERICILOR, COMUNITĂȚILOR RELIGIOASE, CLERULUI
ȘI CREDINCIOȘILOR DE TOATE CONFESIUNILE
DIN ÎNTREAGA LUME.**

Clerici și credincioși de toate confesiunile și din toate țările lumii!

Din inițiativa Bisericii Ortodoxe Ruse, între 9 și 12 Mai s'a întrunit la Moscova o Conferință a reprezentanților tuturor Bisericilor și comunităților religioase din Uniunea Sovietică pentru a discuta chestiunea apărării păcii mondiale.

Toți oamenii iubitori de pace sunt cuprinși de îngrijorare; ei simt cum se încordează situația internațională, otrăvită de teamă, ură și uneltiri de

război. Mulți își dau seama cât de mare este pericolul, dar nu toți cunosc cauza lui. În timp ce alții, urmând directive mincinoase, o caută în altă parte decât acolo unde ea se află în realitate. De aceea, ei se află fie în afara luptei, fie într'o stare de dubiu și nehotărîre, fie sub dominația sentimentelor dușmănoase păcii.

Noi, reprezentanți ai religiilor existente pe teritoriul Uniunii Sovietice, privim plini de mâhnire această stare a multor credincioși de dincolo de frontierele țării noastre și considerăm că este datoria noastră să ne exprimăm convingerea că cauza războiului nu se ascunde aci, unde oamenii, muncind neobosit, crează condiții pentru fericirea și înflorirea generală, asanând mlaștinile și irigând deșerturile; unde forțele omului sunt îndreptate spre combaterea secetei și bolilor; unde ideea păcii înaripează visurile și faptele oamenilor — ci acolo unde contradicțiile sociale sunt puse pe seama surplusului de populație, acolo unde se elaborează cele mai eficace mijloace de exterminare în masă a oamenilor, acolo unde se fac pregătiri de război, unde se nutresc visuri de dominație mondială.

Nu este nevoie să fie scoase la lumina zilei odioasele visuri și uneltiri impregnate de ură împotriva omenirii, care au pus stăpânire pe mințile întunecate ale actualilor propăvăduitori ai războiului. Fie ca aceste uneltiri tot atât de respingătoare ca și sentimentul de ură însuși și tot atât de monstruoase ca și bomba atomică și bacteriile purtătoare de moarte, să nu otrăvească conștiința popoarelor și să nu le înspăimânte.

Dar noi nu putem închide ochi în fața mișcării forțelor negre, tot astfel după cum nu trebuie să cădem pradă fricii și desnădejdei. Datoria noastră este să chemăm oamenii la luptă împotriva viciilor și crimei și nu împotriva semenilor lor; împotriva dușmanilor păcii și nu împotriva adevărului noii orânduiri pe care o resping propăvăduitorii războiului. Este de datoria noastră să amintim credincioșilor din întreaga lume că ei sunt participanți vii la evenimentele mondiale, iar nu simpli spectatori la lupta în care se hotărăște soarta noastră a tuturor. Iată deci chemăm toate Bisericile și comunitățile religioase de toate confesiunile de pe glob să ajute popoarelor lor în lupta pentru menținerea păcii.

Conștienți de măreția și de justetea cauzei și ținând seama de datoria ce ne revine în cadrul misiunii noastre, suntem chemați să participăm direct la această luptă. Sprijinim propunerile Consiliului Mondial al Păcii cu privire la condamnarea agresiunii și la interzicerea în toate țările a propagandei de război care atăță dușmănia și ura. Trebuie să ridicăm o barieră morală în calea deslănțuirii patimilor care atăță la agresiune împotriva vecinilor pașnici și să condamnăm o asemenea agresiune ca pe o crimă împotriva moralei și umanității.

Fie ca pentru a risipi teama și neîncrederea, credincioșii din toate țările să ceară interzicerea armelor atomică, chimică, bacteriologică și a tuturor celorlalte arme de exterminare în masă și în același timp, dezarmarea generală, simultană și controlată și încetarea războiului atât în Coreea cât și pretutindeni unde el este dus.

Condamnând agresiunea americană în Coreea, suntem ferm convinși că toate Bisericile și comunitățile religioase din întreaga lume sunt gata să sprijine efectiv Apelul Biroului Consiliului Mondial al Păcii din 1 Apri-

lie a. c., împotriva războiului bacteriologic. Trebuie să ne îndepărtăm de cuvintele și faptele necinstite ale celor care cheamă la război și să cerem guvernelor marilor puteri să încheie un Pact al Păcii, care va fi cea mai bună dovadă a dragostei lor de pace și cea mai bună condiție pentru discutarea tuturor problemelor internaționale, inclusiv a tuturor propunerilor susmenționate ale Consiliului Mondial al Păcii.

Acestea sunt sarcinile pe care cauza întăririi păcii le trasează credincioșilor din toate țările. Nu încapă nici o îndoială în ce privește unanimitatea tuturor religiilor față de acest mare țel, așa cum nu poate exista nicio îndoială că fiecare religie crede în felul ei în Dumnezeu. Printre noi credincioșii nu se află niciunul care să slăvească răul și minciuna, niciunul care să slujească moartea și distrugerea, niciun dușman al Domnului.

De aceea, grija pentru pacea internațională este firească religiei și nu este întâmplător că reprezentanții tuturor Bisericilor și comunităților religioase din Uniunea Sovietică s'au întrunit pentru a discuta împreună chestiunea apărării păcii. La unitatea noastră în această privință contribuie și politica de pace a Uniunii Sovietice, care în felul acesta demască la fiecare pas pe ațâțătorii la un nou război.

În toate țările capitaliste însă, nu toți credincioșii participă la lupta pentru pace. O parte din creștini se abat de la luptă din cauza propagandei false și a autorității unor anumiți conducători spirituali, legați într-un mod sau altul de cercurile imperialiste. Alte popoare de religie mahomedană sau budistă gem sub jugul puterilor imperialiste. Credincioșii mozaici care trăiesc în numeroase țări, nu pretutindeni ridică glasul lor în apărarea păcii.

Tocmai pe acești oameni înșelați, intimidați, șovăitori și nehotărâți, dar care au totuși nevoie de pace și cred în pace, am dori să-i facem să înțeleagă pericolul general și să-i convingem că «pacea va fi menținută și consolidată dacă popoarele vor lua în propriile lor mâini cauza menținerii păcii și o vor apăra până la capăt».

În acest scop adresăm apelul nostru creștinilor, spunându-le: Răspunderea voastră pentru cauza menținerii păcii este deosebit de mare, deoarece primejdia războiului emană de la guverne care își zic creștine. Este adevărat că aceeași împrejurare vă dă posibilitatea să serviți cu cel mai mare succes cauza menținerii păcii, care vă impune numai să fiți credincioși îndatoririlor voastre religioase. Și atunci când veți avea curajul necesar să influențați opinia publică să incline spre pace, voi nu numai că veți exercita o înrâurire asupra guvernelor voastre, dar, pe lângă aceasta, veți preîntâmpina reproșul din partea popoarelor de alte religii că viața voastră nu corespunde credinței religiei creștine.

Adresăm un călduros apel clerului și maselor de credincioși ai religiilor musulmană și budistă aparținând popoarelor din țările capitaliste, coloniale și dependente. Experiența amară a trecutului și situația tot atât de grea a popoarelor voastre în momentul de față, confirmă binefacerea care ar însemna pentru ele o pace lungă și trainică. Un Pact al Păcii realizat în cadrul Organizației Națiunilor Unite ar permite popoarelor voastre să obțină pe cale pașnică autodeterminarea națională și să lichideze în scurt timp gravele consecințe ale politicii coloniale a puterilor imperialiste.

Credincioși mozaici din întreaga lume, vă chemăm și pe voi la lupta activă pentru pace, căci și voi aveți nevoie de pace ca și celelalte popoare. Nici n'ar mai trebui să se vorbească despre aceasta, deoarece la lupta pentru pace vă cheamă nefericitele victime dela Oswiencim, Buchenwald, Dachau, din ghetoul dela Varșovia și de pe alte altare sângeroase din cursul ultimului război mondial.

Astfel, în apelul nostru adresat Bisericii, comunităților religioase, clerului și credincioșilor tuturor confesiunilor lumii, repetăm: uniți-vă în lupta pentru pace cu popoarele din propriile voastre țări și puneți guvernele voastre în fața necesității de a renunța la politica nefastă de deslănțuire a unui nou război mondial.

Atunci norii prevestitori de furtună care acoperă acum cerul, se vor revărsa asupra pământului nu sub formă de smolă fierbinte, nu sub forma grindinii distrugătoare a bombelor atomice și nici sub forma miliardelor de insecte infectate cu boli, ci sub formă de rouă înviorătoare a bunăvoinței care va hrăni cu sevă semințele păcii semănate de noi în inimile oamenilor.

Fie ca pacea să domnească în întreaga lume!

APELUL CONFERINȚEI PENTRU PACE A TUTUROR BISERICILOR
ȘI COMUNITĂȚILOR RELIGIOASE DIN U.R.S.S. ADRESAT
CONSILIULUI MONDIAL AL PĂCII.

Din inițiativa P. F. Alexei, patriarh al Moscovei și al întregii Rusii, reprezentanții tuturor Bisericilor și comunităților religioase din Uniunea Sovietică s'au întrunit într'o conferință care a avut loc între 9 și 12 Mai a. c., pentru a discuta chestiunea sprijinirii mai departe a luptei popoarelor pentru pace în lumea întreagă.

Din raportul mitropolitului Nicolai, membru al Consiliului Mondial al Păcii, participanții la conferință au aflat despre realizările popoarelor, bisericilor, comunităților religioase, grupărilor bisericesti și persoanelor izolate din toate țările în lupta împotriva pregătirii unui al treilea război mondial de către imperialiști și a constatat că aceste realizări reprezintă o uriașă contribuție la cauza întăririi păcii internaționale.

În acelaș raport au fost citate rezultatele activității pentru apărarea păcii dusă de toate bisericile și comunitățile religioase din Uniunea Sovietică, activitate care constituie o parte integrantă a realizărilor prin care țara noastră, împreună cu celelalte popoare, opune rezistență dușmanilor păcii și omenirii.

Realizările poporului nostru în lupta pentru pace sunt mari, atât din punct de vedere material cât și moral; munca sa creatoare urmărește țeluri pașnice, iar unitatea sa spirituală este încununată de încrederea în forțele sale. Pentru poporul nostru lupta împotriva planurilor criminale

ale imperialiștilor din vremurile noastre este strâns unită cu lupta pentru o orânduire mai bună care să excludă dușmănia și violența, în timp ce pentru religie, în țara noastră lupta pentru pace este legată indisolubil de educarea unui om și cetățean capabil să creeze și să sprijine o asemenea orânduire.

Conferința și-a concentrat atenția asupra sarcinilor care stau în fața bisericilor și comunităților religioase din Uniunea Sovietică în lupta pentru pace și a hotărât să cheme clerul și credincioșii de toate confesiunile din țara noastră să participe și mai activ la această măreață cauză a vremurilor noastre.

În practică aceasta înseamnă că Bisericile și comunitățile religioase din Uniunea Sovietică vor propovădui și mai pe larg ideile păcii, vor arăta credincioșilor principiile morale care stau la baza relațiilor dintre oameni și popoare, vor sprijini măsurile sociale menite să întărească pacea internațională, vor chema pe confrății lor din alte țări să sprijine activ propriile lor popoare care luptă pentru pace, vor arăta atitudinea credincioșilor față de victimele cruzimii, asupririi și persecuțiilor și vor extinde legăturile cu Bisericile și comunitățile religioase din celelalte țări în scopul apropierii și înțelegerii între națiuni.

Lărgind sfera de activitate a Bisericii în slujba păcii, Bisericile și comunitățile religioase din țara noastră aprobă în unanimitate propunerile Consiliului Mondial al Păcii privitoare la încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri și la metodele de soluționare a unor probleme internaționale ca dezarmarea generală, lichidarea focarelor de război din Coreea, Vietnam și alte locuri, încheierea păcii cu Germania și Japonia, precum și problemele autodeterminării popoarelor și problemelor legăturilor internaționale atât culturale cât și economice.

Toate aceste propuneri deschid o cale directă și limpede spre pacea mondială; ele țin seama de năzuințele popoarelor iubitoare de pace și de aceea ne obligă să contribuim la realizarea lor. În munca noastră de zi de zi, vom lămuri neobosit pe credincioși în privința unității practice a programului Consiliului Mondial al Păcii și vom propovădui aplicarea lui.

Noi, reprezentanți ai tuturor Bisericilor și comunităților religioase din Uniunea Sovietică am chemat Bisericile, comunitățile religioase, clerul și credincioșii de toate confesiunile din întreaga lume să intensifice lupta pentru pace, sprijinind hotărârile Consiliului Mondial al Păcii.

În apelul nostru chemăm pe credincioșii din țările capitaliste să lupte împotriva propagandei de război care ațâță dușmănia și ura și să ridice o barieră morală împotriva tuturor încercărilor de a deslănțui un al treilea război mondial.

Chemăm pe toți credincioșii din întreaga lume să sprijine activ Apelul Biroului Consiliului Mondial al Păcii împotriva războiului bacteriologic.

Fiind convinși de triumful acestei cauze juste, participanții la conferința noastră salută călduros activitatea Consiliului Mondial al Păcii și își exprimă convingerea fermă că în jurul drapelului său se vor uni toți oamenii de bună credință, toate popoarele, care vor lua în propriile lor mâini cauza menținerii păcii și o vor apăra până la capăt.

MESAJUL DE SALUT ADRESAT LUI I. V. STALIN DE CĂTRE
CONFERINȚA PENTRU PACE A TUTUROR BISERICILOR
ȘI COMUNITĂȚILOR RELIGIOASE DIN U.R.S.S.

Scumpe Iosif Vissarionovici.

Noi, reprezentanți ai tuturor Bisericilor și comunităților religioase din Uniunea Sovietică, care ne-am întrunit într'o conferință pentru a discuta chestiunile apărării păcii, salutăm în persoana Dumneavoastră pe iubitul conducător al popoarelor din marele nostru stat, înțeleptul conducător al politicii de pace, stegarul păcii în lumea întreagă!

Conferința noastră s'a întrunit într'un moment când, contrar rațiunii și acordurilor internaționale, se desfășoară în plin remilitarizarea Germaniei Occidentale și a Japoniei, când în Europa occidentală este în curs de formare o armată unită sub comandament american și când cursa înarmărilor se desfășoară pe o scară nemaîntâlnită încă, iar în Coreea se folosesc metodele criminale ale războiului bacteriologic.

Ținând seama de acest pericol care amenință pacea, nimeni nu poate rămâne indiferent față de aceste evenimente tragice, nimeni nu trebuie să stea departe de lupta împotriva pregătirii unui nou război. Nici credincioșii din țara noastră nu pot să stea departe de cauza comună și, deși dela bun început ei au contribuit la succesul acestei cauze, noi, reprezentanții lor, ne-am întrunit la chemarea lui Alexei, Patriarh al Moscovei și al întregii Rusii, pentru a ne uni și a spori în felul acesta ajutorul acordat de noi poporului în lupta pentru pace în lumea întreagă.

Conferința noastră a făcut un lucru important: ea a luat cunoștință de realizările popoarelor, în frunte cu U.R.S.S., în lupta pentru pace, a apreciat participarea la această luptă a diferitelor Biserici, comunități religioase, grupări bisericesti și a persoanelor din toate țările, a făcut un bilanț al activității tuturor Bisericilor și comunităților religioase de pe teritoriul Uniunii Sovietice, a trasat sarcini pe viitor în acest domeniu și a adoptat un apel către toate Bisericile, comunitățile religioase, clerul și credincioșii de toate confesiunile din întreaga lume, chemându-i să intensifice lupta pentru pace.

Ocupându-se de sarcinile care stau în fața Bisericilor și comunităților religioase din Uniunea Sovietică în lupta pentru pace, conferința s'a concentrat asupra unor chestiuni, ca: sprijinirea tuturor măsurilor sociale menite să întărească pacea între popoare, antrenarea credincioșilor din celelalte țări la lupta energică pentru apărarea păcii, educarea credincioșilor din țara noastră în spiritul dragostei plină de abnegație pentru patrie, în spiritul atitudinii conștiente față de muncă și față de îndatoririle lor cetățenești, propovăduirea păcii și egalității între popoare.

În apelul adresat clerului și credincioșilor tuturor religiilor lumii, conferința noastră a subliniat necesitatea de a sprijini hotărârea Consiliului Mondial al Păcii care a trasat calea cea mai justă și accesibilă pentru preîntâmpinarea unui război mondial — calea ajungerii la acorduri rezonabile privitoare la înfierarea agresiunii, desarmarea generală, încetarea războiului din Coreea și încheerea unui Pact al Păcii.

Noi, reprezentanți ai diferitelor confesiuni religioase, vă salutăm cu cel mai mare entuziasm, scumpe Iosif Vissarionovici, și vă exprimăm devotamentul nostru și cele mai bune urări de viață lungă spre bucuria poporului nostru și a întregii omeniri iubitoare de pace și progresiste.

Salutăm curajul Dumneavoastră, munca Dumneavoastră și consecvența Dumneavoastră de care ați dat dovadă în politica de pace pe care o duceți, suntem fericiți să vă exprimăm hotărârea tuturor credincioșilor din țara noastră de a împărtăși cu poporul munca lui, bucuriile lui și de a sprijini cele mai bune năzuințe ale lui.

Deasemenea suntem fericiți că ne putem exprima dragostea de patrie prin participarea activă la această luptă pentru întărirea păcii și vă asigurăm, Iosif Vissarionovici, că avem încrederea deplină în victoria finală a cauzei celei drepte.

Prea Fericitul Patriarh Alexei a rostit cuvântarea de închidere a conferinței, subliniind unanimitatea cu care a fost adoptată hotărârea intensificării acțiunii pentru apărarea păcii în rândurile tuturor credincioșilor, indiferent de credința lor.

TELEGRAMELE TRIMISE DE CONDUCĂTORII CULTELOR RELIGIOASE DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ CONFERINȚEI DELA MOSCOVA

Știrea deschiderii unei conferințe pentru pace a Bisericilor și comunităților religioase din U.R.S.S., a fost primită cu entuziasm de conducătorii și credincioșii tuturor cultelor religioase din Republica Populară Română. Conducătorii comunităților religioase din țara noastră au trimis cu acest prilej Prea Fericitului Patriarh Alexei — inițiatorul conferinței — telegrame prin care salută deschiderea conferinței și își mărturisesc hotărârea lor de a lupta, alături de toți oamenii cinstiți din lume, pentru apărarea păcii și pentru zdrobirea uneltirilor lagărului războinic.

Iată textul unora dintre telegramele trimise:

TELEGRAMA EPICOPULUI BISERICII REFORMATE DIN R.P.R.

Patriarhului Bisericii Ortodoxe Ruse ALEXEI

Moscova

Cu bucurie luăm parte și noi la «Conferința tuturor Bisericilor din Uniunea Sovietică pentru apărarea păcii» și ne unim cu Dvs., cuvântul de protest împotriva războiului de cotropire din Cinea și împotriva celei mai odioase forme a lui, războiul bacteriologic.

Muncind în patria noastră cu toată strădania pentru apărarea păcii, cerem binecuvântarea lui Dumnezeu pentru succesul conferinței.

Episcop, Vasarhelyi Ianos

**TELEGRAMA EPISCOPULUI BISERICII EVANGHELICE
LUTERANE C. A.**

Patriarhului Bisericii Ortodoxe Ruse **ALEXEI**
Moscova

In numele Bisericii Evanghelice Luterane C. A. din R.P.R. subsemnatul Episcop Dr. Friederich Müller adresează conferinței de pace a reprezentanților Bisericilor din U.R.S.S., un apel de salut și adeziune, dorind din toată inima să dispară instigarea la război și să se înfăptuiască pace între toate popoarele conform făgăduinței la nașterea Mântuitorului, ca pe pământ să fie pace între oamenii.

Episcop Evanghelic Luteran, Dr. **Friedrich Müller**

**TELEGRAMA EPISCOPULUI BISERICII EVANGHELICE SINODO-
PRESBITERIANĂ DIN R.P.R.**

Patriarhului Bisericii Ortodoxe Ruse **ALEXEI**
Moscova

In numele Bisericii evanghelice presbiteriene din R.P.R., trimitem cuvântul nostru de salut și de adeziune «Conferinței tuturor Bisericilor din Uniunea Sovietică pentru apărarea păcii».

Urând deplin succes conferinței, rugăm pe bunul Dumnezeu să dăruiască biruință luptătorilor pentru apărarea păcii din lumea întreagă.

Episcop, **Argay György**

TELEGRAMA EPISCOPULUI BISERICII UNITARIENE DIN R.P.R.

Patriarhului Bisericii Ortodoxe Ruse **ALEXEI**
Moscova

In numele Bisericii unitariene din R.P.R., trimitem salutul nostru de adeziune «Conferinței tuturor Bisericilor din Uniunea Sovietică pentru apărarea păcii» și ne exprimăm hotărîrea fermă de a lupta împreună cu Dvs., împotriva ațâțătorilor la un nou război și pentru statornicirea unei păci trainice între popoare.

Episcop, Dr. **Kiss Flek**

**TELEGRAMA VICARULUI GENERAL AL ARHIEPISCOPIEI
ROMANO-CATOLICE DIN BUCUREȘTI.**

Către

Conferința tuturor Bisericilor și Asociațiilor religioase din U.R.S.S.
pentru apărarea păcii în lumea întreagă.

Moscova

În numele Bisericii romano-catolice din R.P.R., trimitem cuvântul nostru de salut Conferinței tuturor Bisericilor și Asociațiilor religioase din Uniunea Sovietică pentru apărarea păcii în lumea întreagă, rugând pe bunul Dumnezeu să binecuvânteze strădania Conferinței pentru statornicirea unei păci trainice în lume.

Totodată, unim glasul nostru de protest cu al D-voastră împotriva agresorilor ce folosesc metoda barbară a armei bacteriologice, care lovește în populația pașnică a Coreei.

Vicar-General, al Arhiepiscopiei
romano-catolice de București

Can. St. T. Iovanelli

TELEGRAMA EPISCOPULUI BISERICII ARMENE DIN R.P.R.

Înalt Prea Fericitului Patriarh ALEXEI al Moscovei și Întregii Rusii

Moscova

Ca slujitor credincios al Sfintei Biserici Armene care sub conducerea marelui arhipăstor patriot Sanctitatea Sa Catolicosul tuturor Armenilor Kevork VI din Etchmiadzin este astăzi una din Bisericile luptătoare pentru pace și înțelegere între popoare, suntem fericiți să vă aducem în numele Eparhiei Armene din Republica Populară Română, salutul nostru fierbinte și să urăm Conferinței tuturor Bisericilor și Asociațiilor Religioase din U.R.S.S., în frunte cu marea Sfânta Biserică Ortodoxă Rusă de sub cârmuirea înțeleaptă a Sanctității Voastre, deplin succes și biruință strălucită cauzei sfinte de apărare a Păcii în lumea întreagă.

Șeful Bisericii Armene din R.P.R., Episcop Vasken

**TELEGRAMA MITROPOLITULUI BISERICII CREȘTINE
DE RIT VECHI DIN R.P.R.**

Patriarhului Bisericii Ortodoxe Ruse **ALEXEI**

Moscova

Biserica creștină de rit vechi din R.P.R., salută din toată inima «Conferința tuturor Bisericilor din Marea Uniune Sovietică pentru apărarea păcii», și urează succes pentru întărirea și biruința deplină a frontului apărătorilor păcii din lumea întreagă.

Mitropolit **Tihon Cacialchin**

**TELEGRAMA ȘEF-RABINULUI CULTULUI MOZAIC
DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ.**

Inalt Prea Fericitului Patriarh **ALEXEI** al Moscovei și Intregii Rusii

Moscova

Credincioșii cultului mozaic din Republica Populară Română exprimă prin prezenta călduroasa lor adeziune la Conferința tuturor Bisericilor și asociațiilor religioase din U.R.S.S., consacrată problemei apărării păcii mondiale. Inalta etică a Bibliei «Cartea Cărților» ne îndeamnă la năzuință și luptă neobosită pentru statornicirea păcii între oameni. «Pace, Pace celor de departe și celor de aproape» răsună îndemnul milenar al profetului Jesaia. Atotputernicul să binecuvânteze lucrările Voastre cu rod binefăcător pentru toate popoarele și pentru toate credințele religioase.

Șef Rabin al cultului mozaic (ss) **Dr. Mozes Rosen**

TELEGRAMA CONDUCERII CULTULUI MUSULMAN DIN R. P. R.

Patriarhului Bisericii Ortodoxe Ruse **ALEXEI**

Moscova

Credincioșii musulmani din R.P.R., salută «Conferința tuturor Bisericilor din Uniunea Sovietică pentru apărarea păcii», urându-i muncă rodnică și deplin succes în lupta pentru pace, împotriva ațâțătorilor la un nou război asupra cărora chemăm mânia lui Alah.

Muftiu **Iacob Mehmet**

**TELEGRAMA CONDUCERII FEDERAȚIEI REPREZENTATIVE
A CULTELOR EVANGHELICE RECUNOSCUTE DIN R.P.R.**

Către conferința pentru apărarea păcii a cultelor
și asociațiilor religioase din U.R.S.S.

Moscova

Federația Reprezentativă a Cultelor Evanghelice: Baptist, Adventist, Creștin după Evanghelie și Penticostal din R.P.R.

Salută cu bucurie întrunirea reprezentanților cultelor și asociațiilor religioase din Uniunea Sovietică, ținută între 9—12 Mai, pentru «sfătuirea la pace» (Prov. XII, 20) și apărarea ei, alăturându-se la lupta pentru consolidarea Păcii între popoare.

In numele Consiliului:

PREȘEDINTE

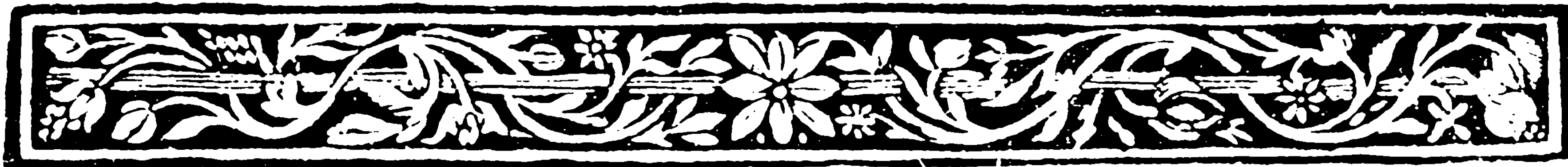
(ss) **Constantin Adorian**

SECRETAR GENERAL

(ss) **Ioan Rusu**

I. P. S. S. Mitropolit Sebastian al Moldovei rostind cuvântarea în cadrul Conferinței pentru pace a tuturor Bisericilor și Cultelor din U. R. S. S.

CONDUCĂTORII

TUTUROR CULTELOR RELIGIOASE DIN CLUJ PROTESTEAZĂ IMPOTRIVĂ FOLOSIRII ARMEI BACTERIOLOGICE

În ziua de 24 Martie 1952, s'a ținut la Cluj, în localul Institutului Teologic Protestant, o consfătuire a conducătorilor și reprezentanților Bisericilor și Comunităților religioase din localitate. La consfătuire au luat parte: P. S. Nicolae Colan, Episcopul Eparhiei Ortodoxe a Clujului, Vadului și Feleacului, P. S. Ioan Văsărhelyi, Episcopul Bisericii Reformate, Dr. Kiss Alexa, Episcopul Bisericii Unitariene din Transilvania, Barath Bela, pleban canonic reprezentantul Bisericii Romano-Catolice, Rapp Carol profesor de Teologie, reprezentant al Bisericii Evanghelice Maghiare, Schönfeld Abram, prim rabin, reprezentantul cultului mozaic, Ioan Dan, reprezentantul cultului baptist român, Dénes Francisc, reprezentantul cultului baptist maghiar, Modovan Iosif, reprezentantul cultului creștinilor după Evanghelie și Berner Conrad, reprezentantul cultului adventist de ziua a 7-a. Au mai luat parte, ca invitați ai conducătorilor cultelor, și D-nii: Asztalos Ștefan, reprezentantul Uniunii Scriitorilor din Republica Populară Română, Isac Dumitru, reprezentantul Comitetului de luptă pentru pace al Regiunii Cluj și Hegyi Ștefan, reprezentantul ziarului «Igazsag».

Consfătuirea a fost deschisă de P. S. Episcop Ioan Văsărhelyi, care a salutat pe participanții la consfătuire și și-a mărturisit convingerea că — mergând pe calea conlucrării armonioase între toate cultele religioase din țara noastră, în lupta pentru apărarea păcii — Bisericile și Comunitățile religioase din Cluj nu vor întârzia să spună laolaltă cuvântul, formulând un hotărât protest împotriva noii crime săvârșite de imperialiștii anglo-americani, prin întrebuințarea armei bacteriologice pe frontul din Coreea. Arătând cât este de potrivnică tuturor învățăturilor și doctrinelor religioase întrebuințarea armelor de exterminare în masă a populației pașnice, P. S. Ioan Văsărhelyi a propus ca reprezentanții fiecărei Biserici sau Comunități religioase să-și spună cuvântul, precizând atitudinea cultului respectiv față de monstruoasa crimă săvârșită în Coreea .

A luat apoi cuvântul P. S. Episcop Nicolae Colan, care a subliniat entuziasmul și lealitatea cu care Biserica Ortodoxă Română s'a alăturat marelui front al luptătorilor pentru pace și a arătat, în continuare, că atât personal, cât și în numele credincioșilor ortodocși din cuprinsul Eparhiei Clujului, Prea Sfinția Sa protestează împotriva armei bacteriologice folo-

sită de americani și împotriva oricărei arme de nimicire în masă a vieților omenești.

Asociindu-și glasul la protestul categoric exprimat de P. S. Episcop Nicolae Colan, Dr. Kiss Alexa, Episcopul Bisericii Unitariene, a făcut propunerea ca toate Bisericile și Comunitățile religioase reprezentate la consfătuire să îndemne pe slujitorii altarelor sau pe predicatorii lor să răspândească în rândurile credincioșilor hotărîrea pe care va adopta-o consfătuirea.

Discuțiile au continuat în aceeași atmosferă de condamnare a armelor bacteriologice pe care le întrebunțează cei ce încearcă să înnece lumea într'un nou măcel. Toți reprezentanții cultelor au fost de acord să-și exprime laolaltă protestul lor, sub forma următoarei moțiuni:

«Este datoria esențială a Bisericilor care propovăduesc iubirea să protesteze cu ultima hotărîre împotriva războiului bacteriologic, osândindu-l ca mijloc de exterminare a masselor și contrar oricărui sentiment uman. Rezultatele științei, pentru oamenii cu conștiința demnității lor omenești, au menirea să ocrotească pe copii, mame, femei și bărbați împotriva epidemiilor și a boalelor și să mărească fericirea și progresul omenirii. De aceea, o crimă grozavă săvârșesc toți aceia cari, întrebunțează rezultatele științei drept mijloace ucigăse, pentru scopurile lor imperia-
liste.

«Ne ridicăm glasul nostru de protest, împreună cu toți oamenii care au sentimentul răspunderii în inimile lor, și cerem ca neîntârziat să se pună capăt păcătosului război bacteriologic și să fie pedepsiți toți cei ce au săvârșit această crimă de neiertat.

«Omenirea suferindă așteaptă cu încredere biruința milioanei de oameni care luptă pentru realizarea unei păci trainice și constructive».

Textul moțiunii, semnat de toți reprezentanții cultelor participanți la consfătuire, a fost transmis tuturor deservenților cultelor, spre a-l răspândi în rândurile credincioșilor.

Rep.

REAȚIUNEA CATOLICĂ ÎN SLUJBA AȚĂȚĂTORILOR LA RAZBOI

În ziarul *Pravda* din 6 Maiu a. c., ziaristul sovietic V. Mihailov a publicat un articol sub acest titlu, în care arată că acum câțva timp autoritățile americane de ocupație din Austria au deschis la Sitzenheim cel mai mare lagăr militar din Austria occidentală. La solemnitatea deschiderii acestui lagăr a luat parte cât se poate de activă arhiepiscopul Rohrach, reprezentantul înaltei ierarhii catolice din Austria.

Prieten intim cu cardinalul austriac Iannitzer și bine văzut în cercurile Vaticanului, arhiepiscopul Rohrach nu numai că a sfințit noile cazărmi militare clădite de autoritățile americane de ocupație, ci a rostit și o cuvântare, împărtășind «binecuvântarea Domnului pentru acest lagăr» și spunând că «pământul pe care se află el este un pământ străvechi și sfânt al țăranilor. Nu-i de mirare că inimile țăranilor au sângerat atunci când au dat pământul lor, iar unii din ei au plâns chiar... Și totuși, — a adăugat cu cinism arhiepiscopul, — aceasta a fost necesar».

În urma acestei întâmplări, nu mai încapă nici o îndoială că dacă Vaticanul este considerat de imperialiștii americani drept una din principalele forțe ideologice ale Washingtonului în lupta împotriva lagărului păcii și al democrației, reprezentanților Inaltei ierarhii catolice din Austria li se rezervă, în planurile Vaticanului, un rol de detașament militant, de avantgardă.

Este greu să găsești în Europa o altă țară, în care contopirea Bisericii cu aparatul de Stat să fie atât de puternică cum este în Austria, o țară în care clerul catolic să fi colaborat cu hitleriștii, iar Biserica romano-catolică să acționeze ca o propovăduitoare atât de înverșunată a unei «cruciade» împotriva Uniunii Sovietice.

Acest lucru era foarte firesc, deoarece la conducerea Bisericii catolice din Austria, Vaticanul a lăsat, în perioada de după război, aceiași oameni, care au contribuit la înfiriparea fascismului, iar mai târziu au salutat ocuparea țării lor de către trupele hitleriste. Nu-i de mirare așa dar, că de îndată ce Vaticanul a declarat din nou «o cruciadă împotriva comunismului» ierarhii Bisericii catolice din Austria s'au simțit la largul lor.

Precum se știe, «cruciada» Vaticanului este unul din elementele pregătirii ideologice a unui războiu de către imperialismul american, tot astfel cum «cruciada» din perioada 1930—1940 a fost un preludiv la agresiunea

Germaniei hitleriste. Însă în calea ațâțătorilor la război s'a ivit un obstacol: mișcarea mondială a partizanilor păcii. «Voința de pace și ura popoarelor împotriva războiului, a scris cu îngrijorare ziarul catolic, **Offenes Wort**», constituie un pericol de moarte pentru toate planurile spirituale și materiale de înarmare a Occidentului».

Complotiștii împotriva păcii, care speculează sentimentele religioase ale populației, încearcă tocmai să înăbușe această «ură a popoarelor împotriva războiului». Tactica dușmanilor păcii se schimbă pe măsură ce crește mișcarea pentru pace a tuturor popoarelor.

În prima etapă a strângerii de semnături pe Apelul dela Stockholm, Otto Mauer, secretarul general al partidului «Acțiunea catolică» a trimis tuturor preoților austriaci ordinul de a opune «rezistență categorică» strângerii de semnături, întrucât această campanie ar contrazice «adevăratea dragoste creștinească de pace». Ce înțelege prin «adevăratea dragoste creștinească de pace», acest nepriceput care poartă titlul de profesor, arată una din manifestările lui publice, în care el a declarat folosirea bombei atomice, nici mai mult, nici mai puțin... «justă».

Însă viața a dat peste cap interdicțiile celor de seama lui Otto Mauer. Apelul de la Stockholm a fost semnat de sute de mii de austrieci, printre care numeroși catolici. Atunci «prinții» Bisericii catolice și-au schimbat tactica. Nădăjduind să rupă de mișcarea partizanilor păcii o parte din participanții la această mișcare, Vaticanul a încercat să organizeze o «mișcare pentru pace» proprie. Reacțiunea catolică încearcă să abată masele dela lupta pentru pace prin rugăciuni pentru înarmare, înfățișând cursa înarmărilor drept... un pas spre pace. «Pentru asigurarea păcii, — caută să-și convingă cititorii revista reacțiunii catolice **Wort und Wahrheit**, — trebuie să ne înarmăm».

Folosind experiența de veacuri a înșelării și mistificării, ierarhia catolică face totul pentru a întări pozițiile capitalului monopolist.. Fiind posesoarea unor imense bogății, acumulate în bănci și industrii, Biserica romano-catolică încearcă acum să-și folosească toată influența pentru a destrăma lupta de eliberare a celor robiți, propoveduind «dragostea» creștinească a sclavului față de stăpânul său.

Teoreticienii catolicismului încearcă să-i convingă pe muncitori că luptând împotriva exploatării capitaliste, ei se luptă cu morile de vânt, întrucât capitalismul nu mai există. El s'a schimbat cu desăvârșire, sub influența restricțiilor și a acțiunilor sociale.

Dar lupta împotriva forțelor progresiste nu este decât o singură latură a activității ierarhiei catolice din Austria. Altă latură, realizată de nunțul papal din Viena și de ajutorul său, este favorizarea activă a reînvierii forțelor reacționare. Încă din 1945 organizația semi-iezuită **Kartel-Verband** a constituit nucleul pentru creierea unui partid reacționar, prin care Biserica romano-catolică și-a asigurat o largă influență asupra politicii guvernului austriac.

În această privință «rămâne un model de om de stat», după cum s'a exprimat pe față presa Bisericii catolice în preajma ultimelor alegeri parlamentare austriace, cardinalul Seipel, părintele spiritual al fascismului austriac, care, fiind cancelar, în Iulie 1927 a înecat în sânge o demonstrație a muncitorilor din Viena.

Deasemenea cancelaria spirituală a lui Jannitzer a pornit încă din 1946, la porunca Vaticanului, o campanie fățișă de propagandă în favoarea apărării criminalilor nazisti și fără să spună măcar o singură vorbă în apărarea milioanei de victime ale teroarei fasciste, Biserica romano-catolică face apel la «clemență și compătimire» pentru asasinii fascisti.

Conducătorii reacțiunii catolice sprijină în mod activ remilitarizarea și fascizarea Austriei. Pentru ațătarea propagandei războinice, Vaticanul folosește pe scară largă nu numai agentura sa parlamentară, ci și numeroase ordine călugărești: iezuiți, benedictini, dominicani, franciscani și altele. O activitate deosebită o desfășoară partidul **Acțiunea catolică**. Folosind metode iezuite de înșelăciune, el prinde în mrejele sale mulți catolici. Cu ajutorul «Acțiunii catolice» Biserica romano-catolică încearcă să ducă politica Vaticanului în toate domeniile vieții sociale, printre care științele și arta.

Evenimentele din ultimele luni au făcut ierarhia catolică să-și lepede definitiv masca, fiindcă ea nu se mărginește numai la sprijinirea neofascismului austriac, ci organizează împreună cu serviciul american de informații grupuri secrete de subminare. Nu trebuie să amintim decât procesul Mindszenty, proces la care a fost demascată complicitatea unor episcopi catolici austriaci la activitatea de subminare împotriva R. P. Ungare.

Conducătorii Bisericii catolice austriace, care protejează reînvierea fascismului, nu ascund năzuințele lor spre un nou «Anschluss» — alipirea Austriei Occidentale la «Statul» de la Bonn.

Prin colaborarea sa din trecut cu fascismul, Vaticanul și reacțiunea catolică și-au subminat considerabil prestigiul. Astăzi aceste forțe întunecoase, care au trecut în slujba imperialiștilor americani, își pierd și mai mult încrederea din partea credincioșilor și se demască drept cei mai înverșunați dușmani ai păcii și ai independenței poporului.

Viața bisericească

DESCHIDEREA CURSURILOR DE INDRUMARE MISIONARĂ ȘI SOCIALĂ PENTRU SERIA XIII DE PREOȚI LA INSTITUTUL TEOLOGIC UNIVERSITAR DIN BUCUREȘTI

Potrivit îndatoririlor statornicite de Sfântul Sinod prin noul Statut de organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, la sfârșitul lunii Aprilie a. c., a poposit în locașul Institutului Teologic universitar din București a XIII-a serie de preoți din cuprinsul Mitropoliilor Ungro-Vlahiei și Moldovei, chemați să urmeze cursurile de îndrumare misionară și socială.

Solemnitatea deschiderii acestor cursuri a avut loc în ziua de 30 Aprilie a. c. După săvârșirea slujbei Sfintei Liturghii în Paraclisul Institutului, de către un sobor de preoți cursiști, s'a trecut în sala de serbări, fiind de față: P. S. Episcop Antim al Buzăului, delegatul Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, P. S. Episcop Antim Târgovișteanul, Vicar patriarhal, d. director Dogaru, reprezentantul Ministerului Cultelor, P. C. Pr. Alexandru Ionescu, Vicarul Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, Prea Cucernicii Consilieri Administrativi ai Sfintei Patriarhii și ai Arhiepiscopiei Bucureștilor și membrii Corpului didactic al Institutului Teologic.

P. C. Prof. Petru Rezuș, Director de studii și prorector al Institutului Teologic, a rostit următoarea cuvântare de deschidere:

Prea Sfințite Stăpâne,
Domnule Director Ministerial,
Prea Cucernici și Domnilor Profesori,
Prea Cucernici Părinți cursiști,

Deschidem astăzi, în mod festiv, seria a XIII-a a Cursurilor de Indrumare misionară și socială a preoților din cuprinsul Mitropoliilor Ungro-Vlahiei, Moldovei și Olteniei. A treisprezecea serie de 500 de slujitori ai sfințelor altare ale Bisericii Ortodoxe Române pășește la centrul din București și la cel din Curtea de Argeș, pe urmele celor peste 5.000 de con-

frați întru misiune și apostolat, care au absolvit aceste cursuri și pun în practica zilnică îndrumările și cunoștințele câștigate în timpul celor două luni de muncă și de trăire duhovnicească la Institutul nostru teologic.

Din ziua marelui nostru praznic a sf. Trei Ierarhi a anului 1949, când s'au deschis festiv cursurile seriei a I-a, s'au scurs, astfel, douăsprezece serii de preoți cursiști. În acest răstimp s'au ridicat și s'au rezolvat probleme dintre cele mai variate, impuse de economia acestor cursuri; s'au experimentat metodele cele mai potrivite pentru realizarea țelului lor, așa cum a fost fixat de Sf. Sinod și s'au perindat, pe băncile Institutului nostru teologic, mii de preoți cursiști, fiecare cu formația sa intelectuală și duhovnicească specifică.

Corpul Didactic al Institutului Teologic a tras învățămintele necesare dela fiecare serie și bogata experiență a celor trei ani și jumătate ne dă putința de a verifica nu numai roadele acestor cursuri, dar și a oferi prea cucernicilor preoți posibilitatea de a le urma cu maximum de folos social și misionar.

Intr'adevăr, cursurile de îndrumare au devenit noua școală, cerută de realitățile sociale și politice din țara noastră. În cadrul acestor cursuri, prea cucernicii părinți au fost chemați la o muncă intensă de două luni de zile, pe cât de variată tot pe atât și de necesară. Aici preoțimea ortodoxă își verifică pregătirea sa profesională, înduhovnicindu-se la sfintele slujbe, în timpul cărora, în miros de tămâie și în rugăciune, învață legile de aur ale oratoriei sacre, cum și metodele cele mai potrivite răspândirii cuvântului lui Dumnezeu.

Cântarea bisericească, tipicul și ritualul formează o preocupare zilnică a preoților cursiști, care slujesc împreună; văd variantele cântării și ritului și colaborează la unificarea cultică. În seminarii speciale apoi, părinții cursiști învață cunoașterea și interpretarea exactă a Sfintei Scripturi, cum și folosirea ei, în diferitele chestiuni misionare. O atenție deosebită se dă, în sfârșit, dreptului bisericesc și administrației, rezolvându-se multiplele probleme, ce le ridică în aplicarea lor pe teren legile, statutele și regulamentele bisericești. Școala cea nouă astfel, este o școală liturgică, în care preoțimea ortodoxă învață a sluji corect la sfintele altare, unificând cântarea spirituală, printr'un control și o practică zilnică. Școala cea nouă este școala teologică în care preoțimea ortodoxă învață doctrina creștină, așa cum se învață pe vremuri la Alexandria, Antiohia și Cezareea.

Cursurile de îndrumare sunt, astfel, noua școală duhovnicească, pe care a inițiat-o și organizat-o I.P.S. Patriarh Justinian. Această școală a aflat o deosebită înțelegere la Onor. Guvern, care prin Dl. Ministru al Cultelor, Dl. Vasile Pogăceanu, o sprijină de aproape.

Rostul acestor cursuri este, astfel, evident iar folosul lor verificat serie după serie. Doctrina se împletește permanent cu viața, cu misiunea, cu pastorația. Preoțimea ortodoxă învață din nou doctrina exactă și principiile corecte de apărare a ei, în lumina dispozițiilor constituționale, statute și regulamente, cărora li s'a dedicat o atențiune deosebită. În sfârșit un număr de 40 de conferințe cuprind cele mai variate, dar mai necesare, probleme actuale care frământă astăzi societatea și Biserica.

Iată, în mare, structura și compoziția acestor cursuri de îndrumare, alcătuite, priveghiate și sprijinite în deaproape de Sfântul Sinod și I.P.S. Patriarh Justinian. Roadele ce le-a cules Biserica Ortodoxă în urma funcționării și trecerii celor 12 serii de preoți până acum se pot constata pe teren. Preoțimea ortodoxă activează intens spre binele credincioșilor și a scumpei noastre Republici Populare. Munca preoțimii este neprețuită, fiind pusă în slujba fericirii obștești. De aceea mulțumirile ce ni se exprimă de către cursiști după absolvirea acestor cursuri, sunt din ce în ce mai numeroase. Preoțimea ortodoxă este conștientă că trebuie să urmeze aceste cursuri și le urmează în număr masiv și cu voioșie, trecând peste greutatea familiare și uneori chiar peste suferințele și bolile personale.

În felul acesta, cele două luni de cursuri sunt folosite, zi de zi, pentru o pregătire temeinică și o îndrumare corectă și sănătoasă, în spirit ortodox și democratic, a preoțimii ortodoxe.

În această privință ne stau înaintea, ca un permanent îndemn și regulă de conduită, cuvintele Înalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului Patriarh Justinian, care a spus la deschiderea acestor cursuri: «Am voit să arăt prin aceasta — așa cum am arătat și voi arăta cu orice prilej mi se va ivi — interesul cu totul deosebit, pe care Sfântul Sinod și Biserica noastră ortodoxă întregă îl acordă acestor cursuri, adică acestei mari lucrări ce urmează a se desfășura, în continuare, în acest înalt laborator spiritual: de scrutare a conștiinței fiecăruia, de înviorare și fortificare a vocației sacerdotale, de reîncălzire și stimulare a rolului misionar și de verificare și completare a mijloacelor de activitate pastorală — și în același timp am voit să reamintesc nădejdi mari, pe care Biserica noastră și poporul nostru le pun în rezultatele acestei pregătiri a preoților lor».

Prea Cucernici Părinți Cursiști,

Aceste nădejdi mari, pe care Biserica Ortodoxă și poporul credincios și le-au pus în cursurile de îndrumare misionară și socială, își dau roadele lor bogate duhovnicești, căci douăsprezece serii de cursiști absolvenți pun în practica zilnică cunoștințele, îndrumările și experiențele câștigate în decursul celor două luni de frecvență la Institutul nostru.

Cursurile de îndrumare misionară și socială s'au dovedit, astfel, a fi, «o lucrare de prevedere, căci ele trebuie să facă să fie reconsiderată în inima fiecărui preot ortodox toată cultura pe care și-a făcut-o până acum, ca fiecare preot să fie pus în situația de a putea să-și potrivească pasul cu pasul vremii».

Prea Cucernici Părinți și Domnilor Profesori,

Aveți înaintea două luni de muncă asiduă și rodnică. Această muncă este variată și totodată strâns legată de activitatea noastră profesională. Cele două luni vor trece, astfel, ușor. La sfârșitul celor două luni însă, fiecare dintre Prea Cucerniciile Voastre să fie ca și muncitorul conștient și cinstit, care nu și-a irosit timpul în zadar, ci l-a economisit cu grijă și prevedere.

Nu ne îndoim, că spiritul de disciplină și de răspundere va stăpâni și această serie de preoți, pentru ca recolta să fie cât mai mulțumitoare.

Veniți, fiecare, la aceste cursuri din diferite unghiuri ale Republicii Populare Române... Ați putut vedea, fiecare, că patria noastră este un șantier de muncă și de întrecere socialistă a primului nostru plan cincinal, cum și un front activ al luptei pentru pace.

Cursurile misionare ale seriei a XIII-a încep și se țin sub semnul acestei munci constructive și lupte active pentru pace. De victoria păcii în lume, de victoria binelui asupra răului, depinde fericirea noastră și a copiilor noștri, căci Biserica Ortodoxă poate clădi opere mai mărețe într'o epocă de pace, în care războaiele și ațățătorii la războaie nu-și au locul. Fiecare preot, credincios învățaturii Domnului nostru Iisus Hristos, trebuie să fie un apărător conștient al păcii între indivizi și popoare.

Prea Sfințite Stăpâne,

Prezența Prea Sfintei Voastre în mijlocul profesorilor și preoților cursiști ne-a umplut totdeauna inimile de bucurie, fiindcă am văzut în Prea Sfinția Voastră nu numai pe unul dintre colaboratorii scumpi ai Înalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului Patriarh, dar și pe sfătuitorul nostru scump, totdeauna cu inima deschisă și plină de dragoste față de roadele lucrării noastre.

Asigurăm, Prea Sfințite Stăpâne, și Vă rugăm să-I transmiteți I.P.S. Patriarh Justinian, că întregul corp didactic al Institutului Teologic va continua, cu puteri sporite și cu devotament, munca de îndrumare misionară și socială a preoțimii ortodoxe.

Asigurăm și Onor. Minister al Cultelor, reprezentat în mijlocul nostru prin Dl- director ministerial, că munca acestor Cursuri de Indrumare este dusă constructiv și rodnic, spre binele Bisericii și al Republicii.

Declarăm deschise cursurile seriei a XIII-a și urăm tuturor — cursiști și profesori — spor la muncă».

În numele preoților cursiști din seria XIII-a, P. C. Arhimandrit Ieronim Moțoc, Vicarul Episcopiei Dunării de Jos, a rostit următorul cuvânt:

Prea Sfințite Stăpâne,
Domnule Reprezentant al Ministerului de Culte,
Prea Cucernici Părinți și Domnilor Profesori,
Prea Cucernici Părinți și Frați,

«Sunt foarte bucuros să înfățișez aici înaintea conducătorilor celui mai înalt for de cultură teologică din țara noastră, sentimentele celor 350 de frați preoți, care constituim cea de a XIII-a serie de preoți dela cursurile de îndrumare misionară și socială.

Prezentarea noastră la aceste cursuri a fost rânduită din dorința I.P.S. și P.S. Membrii ai Sf. Sinod, care având în vedere interesele superioare ale Bisericii, cum și îndatoririle misiunii preoțești au statornicit aceste cursuri de îndrumare pentru toți slujitorii Sf. Altare.

Cursurile acestea la care se are în vedere mai mult latura practică a problemelor, care se pun în mod unitar pe întreaga Biserică ortodoxă, erau o necesitate de mult recunoscută de tot clerul, însă ea nu și-a căpătat o deslegare favorabilă decât numai în statul nostru de democrație populară, care, prin concursul prețios pe care ni-l dă prin Onoratul Minister al Cultelor a înlesnit ținerea lor.

Suntem dar adânc recunoscători I.P.S. Patriarh, Membrilor Sf. Sinod și Conducerii noastre de Stat că ne-a prilejuit aceste momente de înviore spirituală, de comuniune și reîmprospătare a cunoștințelor teologice și de pastorație, de care avem nevoie în contactul zilnic al sacerdoțiului.

Indatoririle preotului sunt multiple. Ele îmbrățișează ființa noastră personală ca slujitori ai Bisericii și ca cetățeni loiali ai scumpei noastre Patrii. În același timp însă, aceste îndatoriri îmbrățișează și situația credincioșilor care ne-au fost încredințați pentru a-i îmbiserici și a-i îndruma pe drumul construirii unor condițiuni mai bune de viață, justificându-se astfel cu prisosință existența noastră în fața lui Dumnezeu și în fața societății.

Pe de altă parte, frecventarea acestor cursuri de către noi, sub îndrumarea atentă a corpului profesoral, pe lângă schimbul de experiență, ne dă posibilitatea să ne orientăm în mod just în problemele sociale care privesc ființa Statului nostru. Și astfel, lumină din lumină luând, cu mai mult avânt, că putem participa la prefacerile sociale ale lumii de azi și alături de ceilalți oameni ai muncii din țara noastră, să ctitorim fericirea poporului nostru prin muncă sârguincioasă și prin apărarea principiului celui mai important din condițiunile fericirii și ale progresului: Pacea pentru care luptă toți oamenii cinstiți, prin munca lor constructivă.

Conștienți de rostul acestor cursuri, ca unii care am recunoscut necesitatea lor și ca unii care am văzut rezultatul lor practic pe teren, prin sporirea elanului pastoral din partea fraților noștri preoți, — prin efortul însemnat pe care l-am adus pe tărîm social și în marea cauză a păcii, mulți preoți fiind evidențiați de conducerea de stat și de conducerea bisericească, cum și prin interesul pe care îl acordă credincioșii metodelor de pastorație statornicite la aceste cursuri, între care amintesc catehizarea și cântarea obștească omofonă.

Noi, preoții din seria a XIII-a, asigurăm pe I.P.S. Patriarh Justinian și conducerea noastră de stat de tot devotamentul nostru ca fii ai Bisericii și fii ai Patriei noastre.

Suntem bucuroși că ne-am putut deslipi un moment de locurile noastre pentru a ne strânge iarăși împrejurul P. S. Rector și a distinșilor profesori de aici, care ne sunt părinți spirituali ai noștri și pe care îi înconjurăm cu cel mai profund respect.

Vom ști să apreciem însemnatele sacrificii pe care conducerea acestui Institut le face pentru noi.

De aceea, ne luăm angajamentul de a folosi cât mai bine acest timp prețios pe care îl vom petrece în acest institut. Vom păstra neștirbită disciplina de aici și vom munci intens. Ne vom strădui să ne însușim cunoștințele care se vor preda pentru noi dela această catedră înaltă.

Vă mai asigurăm, Prea Sfințite Stăpâne și Prea Cucernici Părinți profesori, că sămânța bună a cuvântului lui Dumnezeu și a învățăturilor pen-

tru viață, pe care o veți semăna între noi, va găsi un teren bun, pregătit și doritor de a primi această sămânță. Și după cum sămânța din Evanghelie care a căzut pe pământ bun a crescut și a făcut rod însutit (Lc. 8, 8), tot așa sămânța, pe care o vom primi la aceste cursuri, va crește frumos și va aduce un seceriș bogat pentru Biserica noastră, pentru scumpa noastră patrie R.P.R. și pentru toți oamenii de bine, care iubesc Patria și fericirea obștească».

La sfârșit, P. S. Episcop Antim al Buzăului, delegat al I. P. S. Patriarh Justinian, la deschiderea acestor cursuri, a grăit următoarele:

Prea Cucernice Părinte Prorector,
Domnule Director Ministerial,
Prea Cucernici Părinți Profesori,
Cucernici Părinți cursiști,

«Am sărbătorit de curând Invierea Domnului nostru Iisus Hristos și ne-am bucurat sufletește întru Invierea Fiului lui Dumnezeu, care după patirna Sa cea mântuitoare pentru neamul omenesc a înviat din mormânt.

Toți creștinii ortodocși am prăznuit această sărbătoare, afirmându-ne pe tradiția Apostolilor, care s'au bucurat nespus întru Invierea cea slăvită a Mântuitorului și au recăpătat încrederea sufletului lor.

Invierea Domnului nostru Iisus Hristos este izvorul și temelia credinței noastre și cauza oricărei înnoiri sufletești. Ea a străbătut veacurile ca un soare luminos și a încălzit sufletele însetate de Cuvântul lui Dumnezeu, creind lumea dragostei creștine și a păcii.

Invierea Domnului nostru Iisus Hristos a adus bucurie și pentru preoții dela cursurile de îndrumare misionară din seria a XIII-a.

Aceste cursuri au fost orânduite de I.P.S. Patriarh Justinian, și de membrii Sf. Sinod cu trei ani mai în urmă și de atunci până acum 12 serii de preoți au trecut și s'au instruit în problemele care privesc și interesează Sfânta noastră Biserică.

Nu poate fi bucurie mai mare pentru Sf. Voastre, care după atâția ani de când ați ieșit de pe băncile școlilor și v'ați despărțit unul de altul, vă revedeți astăzi iarăși ca frați și împreună lucrători cu Prea Cucernicii Părinți profesori, pentru un scop bine definit. Marile transformări sociale ale vremii, în care trăim, interesează pe fiecare credincios al Bisericii noastre și pe slujitorii altarelor. Aceste transformări trebuie interpretate ca noi renașteri în viața scumpei noastre Patrii, în care nedreptățile trecutului s'au spulberat și un viitor fericit se construiește acum prin muncă și pace.

Biserica noastră nu se izolează de această înviorare și renaștere a scumpei noastre Patrii, ci ea merge pe aceeași linie, deoarece interesele Bisericii noastre sunt aceleași cu ale R.P.R. Atât Biserica noastră cât și Patria noastră nu urmăresc decât același scop: Pacea și fericirea noastră, adevăruri care se pot realiza prin contribuția și colaborarea sinceră a tuturor fiilor Bisericii și ai Patriei noastre. De aceea ne rugăm: «Facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ». Adică, fericirea cea care este în cer se poate realiza și pe pământ, dacă noi oamenii vom împlini voia cea sfântă a lui Dumnezeu.

Sfințiile Voastre, Cucernici părinți, ați fost chemați aici, tocmai pentru a vă înviora sufletește și a învăța cunoștințe noi, care vă sunt foarte necesare în viața pastorală, ca slujitori ai Bisericii noastre. Cele două luni pe care le veți petrece aici, în acest Institut, vor fi un timp prețios pentru Cucerniciile Voastre. Pentru că, după cum natura renaște în primăvară odată cu praznicul Învierii, tot așa și Sfințiile Voastre în acest timp de 2 luni veți putea să vă reînnoiți cunoștințele pe care le-ați agonisit în timp, și să câștigați și altele noi, cu care să lucrați în ogorul Bisericii noastre, cu acelaș rezultat frumos cu care au lucrat și cele 12 serii de preoți de dinaintea Cucerniciilor Voastre».

După aceste cuvinte P. S. Episcop Antim aduce omagii, I.P.S. Patriarh Justinian, D-lui Ministru al Cultelor, V. Pogăceanu, P.S. Episcop Theoctist, Rectorul Institutului și profesorilor acestui Institut. Iși arată încrederea că preoții cursiști din seria XIII-a vor fi la înălțimea așteptărilor și a grijei ce li se poartă de conducerea noastră de stat și cea bisericească.

P.S. Antim a salutat apoi toată asistența cu salutul creștinesc de: Hristos a înviat! dorind tuturor sănătate, spor la muncă și creștinească petrecere întru Hristos.

Red.

DESCHIDEREA CURSURILOR LA CENTRUL DE INDRUMARE DELA CURTEA DE ARGEȘ

În ziua de 30 Aprilie a. c., a avut loc la Centrul din Curtea de Argeș, deschiderea cursurilor de îndrumare misionară și socială pentru seria XIII-a de preoți din cuprinsul Mitropoliei Olteniei. Solemnitatea s'a desfășurat în prezența I.P.S. Mitropolit Firmilian al Olteniei, delegatul Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, a P. S. Episcop Theoctist Botoșăneanul Rectorul Institutului Teologic Universitar din București, P. C. Arhimandrit Dr. Atanasie Gladcovschi, decanul Centrului de îndrumare Curtea de Argeș, a P. C. Preot prof. Mihail Bulacu, d. prof. Iustin Moiescu, P. C. Diacon Conf. Mircea Chialda și a reprezentanților autorităților locale.

După săvârșirea slujbei Sf. Liturghii în biserica mănăstirii, s'a oficiat Doxologia de către un sobor de preoți cursiști și apoi s'a desfășurat în sala de cursuri solemnitatea deschiderii cursurilor.

P. C. Arhimandrit Dr. Atanasie Gladcovschi, decanul Centrului de îndrumare, a rostit următoarea cuvântare:

Inalt Prea Sfințite,
Prea Sfințite Rector,
Onorați Oaspeți și reprezentanți, ai organelor locale,
Prea Cucernici și Domnilor Profesori,
Cucernici Părinți Cursiști,

«În toiul primăverii care dă viață și reînnoiește întreaga fire și mai ales reînnoiește firea oamenilor muncii, în ajunul unei zile mari, ziua de 1 Maiu, ziua internațională a celor ce muncesc cu brațele și cu mintea pentru

pace și viață prosperă, inaugurăm astăzi a XIII-a serie a cursurilor de Indrumare Pastorală și Socială dela Centrul Curtea de Argeș, în cadrul Institutului Teologic de Grad Universitar din București.

A XIII-a serie de preoți ai Bisericii Ortodoxe Române, merge pe urma celor ce au terminat și pun în practică cunoștințele și îndrumările câștigate la aceste cursuri de îndrumare profesională.

Din experiența de până acum se constată că aceste cursuri sunt necesare.

O școală în cadrul căreia «o bună parte a preoțimei și-a îmbogățit vechile cunoștințe, și-a îmbogățit vistieria minții, și-a lărgit zărilor, și-a agonisit noi unelte de lucru bisericesc și social».

S'a isbutit astfel, ca prin hotărîrea Sf. Sinod, prin sprijinul dat de Guvernul Republicii Populare Române, prin munca depusă de profesori, să i se dea celei mai însemnate părți a preoțimei noastre o justă orientare realistă, antrenându-se într'o vie acțiune de însănătoșire a vieții religioase.

Aceasta este un mare câștig pentru ins și pentru obște.

Principiile sociale, care crează condițiile formării omului nou, ce și-a luat sarcina să construiască o fază nouă de viață sunt pacea dintre oameni și popoare, iubirea și buna înțelegere dintre oameni, indiferent de rasă, naționalitate și credință religioasă, dreptatea, care dă fiecăruia după osteneala lui, munca cinstită, adică munca din care să fie exclusă exploatarea omului de către om.

Aceste principii de multă vreme au fost însușite de clasa muncitoare în alianță cu țărănimea muncitoare și osteneșc din rășputeri la construirea lumii noi — lumea socialistă, din Patria noastră.

Noi preoții, slujitori altarelor Domnului Hristos, nu suntem străini de aceste principii sociale. Aceste principii sociale ce plăsmuesc omul de tip nou și crează condițiile omenerii către o viață mai bună, nu ne sunt necunoscute.

Ele strigă cu glas puternic către înțelegerea minții noastre, către simțirea inimii noastre, din fiecare pagină a Evangheliei, din fiecare epistolă a Sf. Apostoli și a Sf. Părinți ai Bisericii.

Trebue însă să mărturisim că în totdeauna am înțeles cu mintea și am simțit cu inima aceste principii sănătoase.

Din cauza lipsei de o trăire mai intensă în Hristos, din cauza influenței culturii burgheze, Evanghelia a fost de multe ori răstălmăcită în sensul intereselor clasei exploatare, iar unele din Sf. Altare neglijate din cauza ocupațiilor lumesti de care erau legați unii dintre preoți.

Transformările sociale de după 23 August 1944 — spune I.P.S. Patriarh Justinian, a înlesnit preoțimii să revină la altare «Dumnezeu a ordănduit readucerea preoțimii la rosturile ei firești, la slujba Bisericii și a poporului».

Clerul, care a absolvit aceste cursuri respiră acum o atmosferă nouă, eliberându-se de toate influențele și rătăcirile trecutului provenite din propaganda fascisto-burgheză.

«Din scrisul documentelor noastre de cancelarie, observă I.P.S. Firmilian, se vedește o strânsă lucrare între preoții cursiști și între cei ce înfățișează și cârmuesc pe credincioși. Ei vorbesc limba mulțimilor, se spri-

«Nu uitați — spune I.P.S. Firmilian — că zidim veac nou. Și mai ales nu vă uitați înapoi. Inturnarea preface pe om în stâncă, ca pe femeia lui Lot din Vechiul Testament, iar din încremenire n'a odrăslit niciodată nimic».

Aveți înainte două luni de muncă serioasă și rodnică. La sfârșitul lor, fiecare din cucerniciile voastre să fie ca și muncitorul conștient și cinstit, care nu și-a irosit timpul în zadar, ci l-a economisit cu grijă și prevedere.

Sunt convins că veți înțelege importanța și necesitatea acestor cursuri, că le veți privi cu toată seriozitatea și le veți urma cu sârguință, integrându-vă în ordinea și disciplina, care se impune dela sine, la astfel de cursuri în cadrul unei mănăstiri cu trecut multiseclar.

La sfârșitul acestor rânduri, cuvântul nostru de adâncă mulțumire se îndreaptă către Inalt Prea Sfințitul Arhiepiscop al Craiovei Firmilian, Mitropolitul Olteniei, reprezentantul Sf. Sinod la deschiderea acestor cursuri.

Inalt Prea Sfințite Stăpâne, prezența Inalt Prea Sfinției Voastre ne umple sufletul de bucurie duhovnicească și ne dă curaj puternic de muncă. Vă rugăm să transmiteți I.P.S. și Prea Fericitului Patriarh Justinian, devotamentul nostru, ascultarea noastră și în același timp să ne binecuvântați munca noastră ce se inaugurează astăzi.

Mulțumim Prea Sfințitului Episcop Theoctist Rectorul Institutului Teologic de grad universitar din București, care a binevoit să-și ia ostenală, să vină la această serbare de inaugurare și să ne dea îndrumările necesare.

Prea Cucernici Părinți,

Cu încrederea că veți da pildă de dragoste, de hărnicie și disciplină în timpul celor două luni de cursuri, vă asigurăm de toată bună voința noastră, a profesorilor și a personalului administrativ.

Vă dorim spor la muncă».

Prea Sfințitul Episcop Theoctist Botoșăneanul, Rectorul Institutului Teologic Universitar din București, a rostit următoarea cuvântare:

Inalt Prea Sfințite,
Prea Cuvioase Părinte Decan,
Prea Cucernici și Doamnelor Profesori și
Cucernici Părinți Cursiști,

În aceste frumoase zile de primăvară, iată-ne adunați laolaltă, sub acoperământul cald și părintesc al acestei vetre de lumină și de trăire duhovnicească, așa de adânc grăitoare despre trecutul luminos al Bisericii noastre și a slujitorilor ei, străvechea ctitorie a evlaviei străbune, în care Prea Fericitul nostru Patriarh Justinian și Sfântul Sinod au ctitorit un nou Centru de îndrumare pastorală și socială. Știm că cei mai mulți dintre P. C. Voastre ați venit aici din sate și cătune, în care primăvara a chemat la viață nouă luncele, crângurile, livezile și ogoarele. Ați venit dintr'un mediu în care, an de an, omul trăește intens aceeași necuprinsă taină a

odraslirii vietii, în fiecare primăvară. Ați venit aici cu sufletele pline de minunea din jurul nostru; din uscăciunea crengilor au izbucnit muguri și frunze vii; din putreziciunea semințelor, care au zăcut sub zăpadă ori sub huma înghețată, au răsărit fire fragede de flori ce îmbălsămează văzduhul cu mireasma lor; din amortirea trecută ies la iveală felurite plante aducătoare de hrană pentru om... — Pretutindeni și în toate răzbate nebiruita viață. În fiecare bulgăr de pământ, în fiecare fir de iarbă, în fiecare rămurea, în tot ce ne înconjoară se simt puternicele torente ale vieții curgând năvalnic... — Și gândul sboară fără să vrea la adevărul turnat în psalmul vecerniei: «din roada lucrurilor Tale sătura-se-va pământul..., trimite-vei Duhul Tău și vei înnoi fața pământului...». Și sufletele noastre ale tuturor sunt stăpânite de acelaș dor de viață și de aceeași înnoire, care a cuprins întreaga fire...

Dar, în inimile noastre de slujitori ai lui Hristos, mai păstrăm și nesecata comoară a Sf. daruri duhovnicești, pe care Invierea Mântuitorului ni le-a adus. Căci luminosul prasnice ce a trecut este un nesecat isvor de apă vie pentru tot credinciosul care năzuește să se adape dintr'ânsul și este în acelaș timp ospățul cel duhovnicesc din care mâncând viețuim în veci. Invierea este dovadă netăgăduită că viața învinge totul; «și celor din mormânturi viață dăruindu-le». Din prăsnuirea aceasta prea luminată se revarsă în sufletele celor credincioși nespusa bucurie a păcii, dar sfânt și dumnezeesc, lăsat de Mântuitorul Hristos Bisericii pe care a întemeiat-o, în clipele când a spus: «Pacea mea dau vouă; pacea mea las vouă». Temei al împăcării omului cu Dumnezeu, prin jertfa de pe Golgota și prin înviere, Sfintele Paști este marea sărbătoare creștinească — a păcii! Din prăsnuirea ei odrăslește, asemenea mugurilor în primăvară, duhul păcii în fiecare inimă de creștin. Inflorește în cugete râvna de a căuta pacea și de a urma căile păcii. Crește puternică hotărîrea celui drept de a apăra pacea. Și sufletele noastre sunt cuprinse de o asemenea sfântă năzuință, pe care sărbătoarea învierii Domnului, cununa sărbătorilor noastre, ne-a sporit-o.

Din dorul de viață și din duhul păcii, care stăpânește în primăvara aceasta inimile noastre a sporit în tot omul setea de muncă, această lege dumnezească a firii omenești. Să ne aruncăm privirile în jurul nostru. Vedem că pe întinsele câmpii fierul plugului răstoarnă brazde adânci, iar pe ogoare e aruncată sămânța aducătoare de rod îmbelșugat. Pilda semănătorului din Evanghelie o vedem aievea. Pretutindeni oamenii harnici muncesc cu avânt și cu râvnă. Pretutindeni se înalță, în soarele blând al primăverii, un uriaș imn al muncii și nu fără tâlc este faptul că marea sărbătoare de mâine, 1 MAI, sărbătoare a celor ce muncesc cu brațele și cu mintea, pe întreg cuprinsul pământului, se va desfășura în lumea întreagă sub semnul înfrățirii lor în muncă și în luptă pentru viață, împotriva celor ce caută să o nimicească, și pentru pace împotriva celor ce uneltesc s'o tulbure.

Sub acelaș întreit semn al vieții, al păcii și al muncii se cuvine să începem și noi lucrul nostru de aici: Așa ne învață credința pe care o mărturisim, — Biserica ai cărei fii suntem, Dumnezeu cel adevărat căruia ne închinăm. — Creștinismul cel nerăstălmăcit, pe care îl păstrează Ortodoxia noastră este religia vieții, a păcii și a muncii.

Este o religie a vieții, pentru că Mântuitorul nostru Iisus Hristos a venit în lume «ca lumea viață să aibă».

Este o religie a păcii, pentru că Mântuitorul Iisus Hristos a venit să aducă «pe pământ pace și între oameni bună învoire».

Este o religie a muncii, pentru că Hristos a spus: «Vrednic este lucrătorul de plata lui», iar marele apostol al neamurilor urmând învățătura Sa, a statornicit lege pentru tot creștinul în spusa: «Cine nu vrea să lucreze, acela să nu mănânce».

Păstrând neschimbată legea statornicită de Mântuitorul, slujitorii altarelor Sale sunt dator să se ostenească pentru mântuirea turmei ce li s'a încredințat lor pe calea vieții, a păcii și a muncii. Ei vor sluji cu adevărat pe Hristos, dacă vor fi slujitori ai vieții, ai păcii și ai muncii, în toate faptele lor. Iar cursurile de îndrumare pastorală și socială, pentru care ați venit aci, nu sunt altceva decât un prețios sprijin, pe care Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române îl dă clerului Bisericii noastre, pentru a-l ajuta să-și îmbospăteze râvna de propovăduitor al cuvântului evanghelic.

Să punem așa dar, la temelia osteneșilor noastre de aici dragostea pentru Hristos și pentru sf. Sa Biserica, dragostea pentru Patria și aproapele nostru, pe care s'o manifestăm prin hotărîrea de a apăra viața, pacea și munca tuturor, după exemplul pe care firea însăși ni-l dă în aceste zile de primăvară.

Cinstiți Părinți,

Nevoia din care au izvorît cursurile de îndrumare pastorală și socială pentru clerul nostru, precum și principiile după care s'a călăuzit Sf. Sinod în întocmirea programelor, sunt îndeobște cunoscute astăzi întregii preoțimi ortodoxe. Și avem prilej ca la fiecare serie să constatăm bucuria și entuziasmul cu care preoții urmează cursurile, întorcându-se cu rod bogat de cunoștințe la locurile lor. Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a arătat în repetate rânduri, că vremurile de adânci prefaceri sociale pe care le trăim, cer din partea clerului o înviorare a zelului pastoral, o reîmbospătare a cunoștințelor teologice și o înțelegere clară a năzuințelor spre o viață mai bună. Pilda Păstorului cel Mare «cel înviat a treia zi din mormânt ca un mire», precum cântă sf. noastră Biserica în aceste zile, ne arată și nouă că preotul ortodox trebuie să fie păstorul cerut de poruncile Evangheliei lui Hristos; trebuie să fie «slujitor al tuturor, frate și părinte al celor pe care-i păstorește pe căile ce duc către mântuire și împreună ostentor cu ceilalți semenii, pentru o viață mai bună și mai fericită a întregului nostru popor» (B. O. R., Nr. 7—9/951).

Socotind deci, după mulțimea scrisorilor ce s'au primit la Institutul Teologic, din partea preoților, care au absolvit până acum aceste cursuri și din aprecierile înalților ierarhi, că importanța și rolul lor sunt astăzi bine definite în mintea fiecărui preot ortodox — vom încerca să lămurim o altă latură a cursurilor acestora, aceea a actualității lor.

Sunt mai mult de trei ani de zile de când au luat ființă și de când funcționează cursurile de îndrumare pastorală și socială a preoțimii noastre. Serie după serie s'au perindat preoți vârstnici și tineri, demnitari și sfetnici chiriarhali, cu experiențe bogate și cu aleasă cultură teologică; toți au avut prilejul să-și îmbospăteze cunoștințele, să-și verifice metodele

pastorale, să se adape din belșug din lumina profesorilor noștri. Și toți, fără osebire, chiar și cei mai puțin entuziasmați de această îndatorire statutară, au mărturisit foloasele reale pe care cursurile le-au dat lor ca slujitori ai altarelor și părinți duhovnicești ai credincioșilor.

Isvorîte din nevoi, pe care atât conducerea superioară a Bisericii, cât și clerul le simțeau în anii 1948—1949, cursurile de îndrumare prin programa lor mereu îmbunătățită a devenit o cerință din ce în ce mai arzătoare pentru clerul nostru. Tocmai această îmbunătățire a programei, în urma experienței căpătată la atâtea serii de preoți, îmbunătățire datorită vegherii permanente, asupra mersului cursurilor, din partea I.P.S. Patriarh Justinian, face ca aceste cursuri să fie mereu noi, mereu proaspete pentru seriile care vin să le urmeze. Pe dealtă parte, preoțimea toată cere, și trebuința Bisericii impune ca fiecare preot, până la ultimul, să treacă prin această baie duhovnicească, de curățire a sufletelor de multe greșeli și păcate ale trecutului, pe care preoții noștri le-au avut, unii într'o măsură mai mare, alții într'o măsură mai mică.

Preoțimea, vorbind de cea conștientă, în care a intrat marea majoritate, a fost dintru început pe deplin convinsă că trebuie să rupă cu obiceiurile trecutului și să intre în bunele rândueli așezate de Sf. Sinod. Totuși, încă mai sunt unii care nu se pot desbrăca de veșmântul trecutului și aceștia păgubesc nespun de mult bunul mers al Bisericii. Procesul de primenire și de orientare este necesar și poate și mai necesar și pentru cucerniciile voastre, cum a fost pentru primele serii. Actualitatea acestor cursuri a arătat-o limpede însuși Prea Fericitul nostru Patriarh.

«Trebuie să ne gândim, a spus șeful Bisericii noastre, cu prilejul deschiderii anului universitar 1951—1952 — adresându-se preoților cursiști— la o stare de lucruri din trecut, pe care suntem datori să o înfierăm: O parte din preoțime se lăsase antrenată în diferite ocupații lumești, lăsând în uitare misiunea ei pastorală. Unele biserici erau aproape în paragină; preoții lipseau de la datorie, fiind ocupați cu alte îndeletniciri, care îi sustrăgeau de la îndatoririle lor sacerdotale. Imi aduc aminte, mărturisirea cu durere I.P.S. Patriarh, cum ierarhii noștri își dădeau toată siliința să adune pe credincioși în jurul bisericilor, făcând apel chiar la misionari laici.

Dumnezeu, însă, a rânduit readucerea preoțimei noastre în rosturile ei firești... — Conducătorii Bisericii noastre s'au bucurat de aceasta» (Glasul Bisericii, Nr. 10—12, 1951 p. 42).

Astfel a sintetizat Prea Fericirea Sa, actualitatea acestor cursuri, precum și trebuința ca ele să fie urmate de către toți preoții noștri. În felul acesta, după legiurile bisericești, cursurile devin obligatorii din cinci în cinci ani pentru toți preoții.

Programa acestor cursuri, după cum a arătat mai amănunțit P. C. Decan, țintește să orienteze pe preoți în latura lor de **activitate practică**: duhovnicească, pastorală și liturgică, precum și latura de orientare socială, pentru ca preoțimea noastră să înțeleagă prefacerile adânci și noile așezări sociale ce s'au produs și se produc în țara noastră. Înțelegându-le pe acestea, preotul la rândul său poate să le tălmăcească și credinciosului care vine la păstorul sufletesc, pentru a afla cuvânt lămuritor și îndrumare în viață.

În lumina doctrinei ortodoxe preotul va vedea cât de sfântă și bine plăcută lui Dumnezeu este activitatea dusă pentru apărarea păcii, activitate care se desfășoară astăzi de către sute de milioane de oameni cinstiți din lumea întreagă, împotriva acelor care s'au dovedit a fi fiare cu chip de om, împotriva acelor ce au deslănțuit cel mai cumplit război, războiul ciumei și al boalelor cumplite, față de femei, bătrâni și copii, fără de apărare. Va vedea cât de corespunzătoare îndatoririlor creștinești este dragostea fierbinte de patrie, care încălzește inima poporului nostru. Va înțelege cât de aproape este învățătura Bisericii noastre de strădania poporului nostru pentru făurirea unei vieți libere, îmbelșugate și fericite, din care să dispară cu desăvârșire exploatarea omului de către om. Înțelegând toate acestea, preotul va înțelege și mai ușor entuziasmul cu care credincioșii participă la lupta pentru pace și la munca pentru înălțarea patriei noastre dragi, și pentru făurirea unui viitor luminos de dreptate socială și de libertate. Va înțelege deasemenea avântul mereu sporit al camenilor muncii, precum și desfășurarea muncii înțelept planificată, într'un ritm din ce în ce mai viu.

Fîndcă inima unui adevărat slujitor al Evangheliei nu se poate să nu fie și ea cuprinsă de acest obștesc avânt creator. Astfel, va izbuti și el să țină pasul cu credincioșii săi, să le fie și pe acest drum părinte și frate sufletesc. În lumina acestor precizări, actualitatea cursurilor de îndrumare pastorală și socială a preoției noastre apare limpede.

P. C. și Domnii profesori urmând îndrumările Sf. Sinod, vor depune toată strădania lor întru răspândirea cunoștințelor folositoare, a experiențelor bogate, ca frățiile voastre să vă însușiți cât mai bine materiile ce se vor propune în aceste două luni.

Pentru ca sămânța să nu cadă pe piatră sau în cale, și pentru ca strădania conducerii și profesorilor Centrului să nu fie zadarnică, vă îndemn P. C. Părinți să folosiți din plin vremea pe care o veți petrece aici. Să păstrați buna orânduială ce s'a statornicit. Să păstrați mai ale disciplina vieții de internat ce se impune unei asemenea obști, și să sporiți întru râvna de a învăța, pentru a învăța apoi pe cei ce așteaptă să audă cuvânt înțelept dela P. C. Voastre.

Incredințat că veți răspunde pe deplin dragostei cu care Sf. Sinod veghează la buna sporire duhovnicească a clerului și credincioșilor sf. noastre Biserici, să ne unim glasurile pentru a aduce I. P.S. Patriarh Justinian mulțumire și recunoștință pentru grija ce o poartă neconținut bunului mers al acestor Centre de îndrumare, depe lângă Institutul Teologic.

Mulțumire aducem și Ministerului Cultelor pentru tot sprijinul și înțelegerea arătată, ori de câte ori motive binecuvântate ne îndreaptă către acel Minister.

Aceleași calde mulțumiri aducem I.P.S. Mitropolit Firmilian, care cu neobosit zel și dragoste neîmputănată părintească, a luat asupra-și obo-seala de a prezida astăzi festivitatea deschiderii cursurilor și de a aduce cuvânt înțelept de îndrumare și povață arhipăstorească. Il rugăm să ducă Prea Fericitului nostru Patriarh Justinian, încredințarea muncii neprecupețite a acestei obști: Prof. îndrumători, preoți cursiști și ceilalți osteni-

tori care se străduiesc a lucra în duhul dragostei și al frăției, în spiritul de înnoire obștească și în lumina tuturor dispozițiilor sinodale.

Folosim acest prilej, I. P. Sfințite Părinte Mitropolit, să Vă exprimăm în numele tuturor celor de față și a Institutului Teologic, dragoste și omagii filiale și întâmpinându-Vă cu salutul biruinței creștine: Hristos a Înviat!, rugăm pe Domnul să trăiți mulți și fericiți ani, drept îndreptând Cuvântul adevărului Său.

În numele Institutului Teologic, țin să mulțumesc autorităților locale pentru înțelegerea și sprijinul acordat totdeauna administrației acestui Centru și să le încredințez de toată colaborarea sinceră și loială.

Cu aceste gânduri, dorindu-vă tuturor spor la muncă și agonisită de roadă îmbelșugată la sfârșitul cursurilor, să strigăm din adâncul sufletelor:

Trăiască Biserica Ortodoxă Română, în frunte cu Prea Fericitul nostru Patriarh Justinian!

Trăiască scumpa noastră patrie Republica Populară Română, factor activ în lupta pentru pace!».

Din partea preoților cursiști a vorbit Pr. Mazilescu din Craiova grăind următoarele:

Inalt Prea Sfințite Stăpâne,
Prea Sfințite Părinte Rector,
Domnule Delegat al Ministerului Cultelor,
Inalt Prea Cuvioase Părinte Decan,
Onorate Autorități,
Prea Cucernici și Domnilor Profesori,
Cucernici Părinți,

«Insuflețiți de duhul înnoirilor binefăcătoare care străbate toate sectoarele de activitate socială din R.P.R., am venit aici cei 200 de preoți, îndrumați de Sfânta Arhiepiscopie a Bucureștilor și a Craiovei și de Sf. Episcopie a Râmnicului și Argeșului, pentru a urma Cursurile de Îndrumare Misionară, așa cum sunt prevederile Statutului de organizare și funcționare a Bisericii Ortodoxe Române și Regulamentul în vigoare.

Este al treilea mănunchiu de preoți care se învrednicește a se împărtăși de lumina cursurilor de îndrumare misionară, aici la Curtea de Argeș și a XIII-a serie de preoți cursiști în cadrul Institutului Teologic Universitar din București.

Venirea noastră, a preoților din cele trei eparhii pentru a ne verifica și completa cunoștințele în cel mai strălucit arsenal duhovnicesc al Bisericii Ortodoxe Române, constituie împlinirea uneia din cele mai mari și scumpe griji ale Inalt Prea Fericitului Patriarh Justinian și ale Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

Și e firesc să fie așa.

Inalt Prea Fericitul Patriarh, voind ca preotul ortodox român să-și merite cu plinătate acest titlu, a hotărât să pună la dispoziția preoțimii ortodoxe române mijloacele spirituale cele mai alese, făurite sau verificate

prin grija Institutului Teologic Universitar. Iar noi am venit să învățăm folosirea celor mai bune metode în munca noastră sfântă de slujitori ai lui Hristos. Dar aici vom învăța mai mult decât metodele de lucru duhovnicesc: vom căpăta convingerea pecetluită cu hotărîrea de a fi mai întîiu noi, ceea ce dorim să fie păstorii noștri: drumetri osârdnici pe cărarea îngustă ce duce la dobîndirea mîntuirii sufletelor noastre. Cele mai perfecționate unelte chirurgicale în mîna unui neîndemînatec sau lipsit de conștiința profesională, aduc suferință inutilă sau moartea pacientului. Cele mai alese mijloace de acțiune spirituală rămân fără valoare, dacă nu sunt dinamizate de convingeri neclintite și viață pilduitoare.

De aceea cursurile Institutului nostru, pe lângă rostul minunat de a reîmprospăta sau completa cunoștințele noastre teologice ortodoxe, mai au și pe acela, extrem de important, de a constitui pentru fiecare din noi o piatră de hotar în misiunea noastră de preoți.

Cele două luni de studii și meditație, vor fi pentru noi prilej unic de a ne verifica conștiința. Pentru înlăturarea greșelilor și chiar păcatelor din trecut, lumina prelegerilor mult respectaților noștri profesori, cât și trăirea alături și sub îndrumarea spirituală a distinselor personalități monahale, îmbunătățite prin îndelungata trăire în Hristos, vor aduce roadele dorite de Inaltele Autorități Bisericești.

În lumina acestor două generatoare de energie duhovnicească conștiința noastră se va limpezi și adevărate convingeri sacerdotale se vor statornici. Înalt Prea Fericitul Justinian a zis: «Era absolut necesar să organizăm aceste cursuri pentru a readuce pe preoți la adevărata chemare de apostoli ai iubirii și ai păcii».

Noi preoții trăim și lucrăm în lume. Dar cum vom modela sufletele credincioșilor noștri, dacă n'am fi modele? Cum vom vesti iubirea și pacea, dacă noi nu iubim, nu lucrăm din iubire și nu iradiem pacea și buna învoire? Și am venit aici, să învățăm a fi modele de creștini adevărați și cetățeni luminați.

Avem sarcini mari noi preoții, pentru că mari sunt problemele care preocupă pe dreptcredincioșii noștri, iar cea mai de seamă și importantă este problema păcii.

Pacea în lume trebuie statornicită, trebuie cucerită și impusă ferm sinistrilor ațâțători la un nou război, din lagărul imperialiștilor anglo-americieni. Zadarnică este zbaterea lor, fără de folos este tentativa acestor posedati, în propaganda lor pentru un nou masacru. Zvârcoliri vane, iar folosirea armei bacteriologice împotriva popoarelor coreean și chinez, rămâne în istorie un asasinat colectiv infam.

Popoarele își cunosc dușmanii și urmează pe făclierii păcii, ai vieții, iar noi preoții suntem în pas cu mersul înnoitor al vremii, pe același drum al păcii și al bune învoiri, pe care le propovăduim cu putere. Pacea este punct de onoare al misiunii noastre sacerdotale sociale, ca și lupta și munca pentru împlinirea Planului Cincinal, care este tot o acțiune pentru pace, pentru consolidarea ei. Iată că deschiderea, inaugurarea de azi a etapei de lucru susținut al nostru, al preoților cursiști din această serie, corespunde în mod fericit cu marea sărbătoare a muncii, cu 1 Mai, ziua scumpă a oamenilor muncii de pretutindeni; să fie și pentru noi preoții cursiști un

stimulent în plus, această cinstită a «Zilei Muncii», în avântul cu care ne vom pregăti pentru munca ce ne așteaptă la parohiile noastre.

Acestea sunt gândurile cu care noi preoții venim aici și pe care le vom transforma în idei directoare. În numele Cucernicilor Preoți din seria XIII-a a Cursurilor de îndrumare Misionară ale Institutului Teologic Universitar din București, Centrul Curtea de Argeș, și pătrunși de cel mai curat respect și devotament pentru toți înalții ostenitori în munca noastră de luminoasă pregătire, în frunte cu înalt Prea Fericitul Patriarh Justinian, Vă asigurăm Prea Sfințite Părinte Rector că ne vom strădui în complectă disciplină să fim demni de darurile spirituale pe care, în timpul cât suntem aici, ni le oferiți din partea Sfintei noastre Biserici.

Înalt Prea Cuvoase Părinte Decan, conștienți de rolul covârșitor pe care îl aveți în temeinica pregătire a noastre ca preoți, sub toate aspectele misiunii noastre, ne legăm acum și aici, noi slujitorii Sfintelor Altare din această serie, să împlinim cu toată râvna, cuviința și disciplina, sfaturile, îndrumările, dispozițiunile și ordinele pe care ni le veți da în tot timpul rămânerii noastre sub conducerea spirituală a I.P.C. Voastre și a eminentilor I.P.C. Voștri colaboratori — și rugăm cu adâncă smerenie pe înalt Prea Sfințitul Mitropolit Firmilian, să binevoiască a încredința pe înalt Prea Fericitul Patriarh Justinian, că preoții cursiști din seria XIII-a își vor face datoria și-I vor păstra cel mai smerit respect și toată recunoștința. Amin».

La sfârșit, I.P.S. Mitropolit Firmilian, Mitropolitul Olteniei, delegatul înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, a răspuns prin următoarea cuvântare:

«Puține vorbe am de adăugat la buchetul cuvântărilor rostite cu prilej deschiderii de azi. Rețin din acest buchet mărturisirile prețioase pentru linia Bisericii și pentru eforturile depuse de conducerea sa și de preoțimea slujitoare, a căror strădanie și năzuințe înnoitoare găsesc răsunset în înțelegerea cârmuirii și a organizației de Stat. În acest sens trebuesc luate rostirile celor doi reprezentanți ai puterii locale, pline de îndemnuri și întremătoare pentru largă viziune în care sunt cuprinse munca, rostul și contribuția slujitorilor altarului la construirea unei vieți mai bune a celor ce muncesc și gândesc pentru binele poporului.

Voi transmite înalt Prea Sfințitului Patriarh toate aceste simțiminte precum și clipele de astăzi, ca pe niște bucurii ce se cuvin unui părinte iubitor.

Personal, socotesc deschiderea acestor cursuri ca pe o zi de destindere în străduințele noastre de arhipăstor al Olteniei. Dau mulțumită tuturor celor ce au ajutat la ambianța acestei serii: P. S. Theoctist, rectorul Institutului, P. C. Arhim. Atanasie, noul decan, corpului profesoral și administrativ și în decsebi reprezentanților locali ai autorității, pentru sprijinul efectiv, acordat Contrului de îndrumare dela Curtea de Argeș. Nădăjduesc, apoi, că preoțimea dela această serie va ști să-și însușească în cele mai bune condiții noile îndrumări și mai ales adâncă lor semnificație, pe care le va folosi cu îmbelșugate roade în lucrarea sa pastorală.

Nădejdea aceasta este a întregii ierarhii. Deaceea, nu numai aci, ci și la București și la Sibiu noi serii de slujitori se pregătesc pentru a în-

fige adânc plugul în brazda credincioșilor Bisericii. Căci, oricât de pregătită, de râvnitoare și de grijelnică ar fi ierarhia Bisericii, numai cu sprijinul și devotamentul neprecupețit al celor 11.000 de făclieri de parohie se poate fructifica ogorul duhovnicesc al credincioșilor, și plini de năzuințele de pace ale scumpei noastre patrii. Atât de prețioasă este lucrarea clerului de enorie, încât nici un fir de nisip nu poate fi clintit în corpul pastoral, fără nevoința lui. După cum, fără dirijarea și unitatea de comandă a Sfântului Sinod și a fiecărui ierarh în eparhia lui, nu e cu putință o lucrare armonică și o viziune bisericească neștirbită.

În acest înțeles, clerul să aibă pururea în minte principiul osmozei și endosmozei din lumea plantelor, în virtutea căruia rădăcinile hrănesc vârfurile, iar acestea rădăcinile și seva vieții circulă nestingherită în tot organismul. Numai printr'o neîntreruptă legătură între cler și ierarhia superioară și numai printr'o nestingherită circulație de puteri, numai prin aplicarea principiului osmotic și endosmotic la acțiunea bisericească, se va înfăptui în comun și în duhul sobornicesc.

Ierarhia este o ascultare duhovnicească și ierarhii de azi ai Bisericii noastre îndeplinesc această ascultare cu grijă și cu adâncă trudă, trecând prin inima lor cele mai mărunte nevoi ale clerului și credincioșilor. În acelaș timp, ei trebuiesc să vegheze linia mântuirii sufletești, să sprijine acțiunile de îmbunătățire ale vieții sociale și să răspundă în fața lui Dumnezeu și a credincioșilor de împlinirea datoriei lor de cărmaci bisericești. Iată, ca să dăm un exemplu, Smerenia noastră ne găsim în slujba a peste 1000 de preoți, 2000 de cântăreți și a întregii obști de credincioși. Ceilalți ierarhi la fel. Iar în fruntea ascultării stă Înalt Prea Sfințitul nostru Patriarh Justinian.

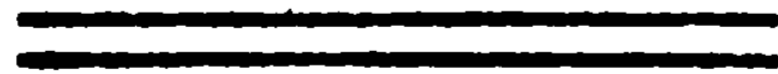
Încât, noi credem, că adevărata preoțime este întru totul pătrunsă de această înțelegere și urmează întocmai drumul ascultării duhovnicești, în slujba căreia s'a așezat ierarhia Bisericii, ascultare care este poruncită de Mântuitorul și care cheazășuește viața și conservarea Bisericii, funcțiunea preoțească și plinirea evanghelică.

Pentru aceea am zis că însușirea deplină a îndrumărilor dela aceste centre de către preoții cursiști este nădejdea noastră. Cu adânciri de cunoștințe și orizonturi pastorale noi, seria frățiilor voastre se va adăuga celor ce s'au pregătit mai înainte. Cu fiecare serie, pulsul vieții bisericești și acordul cu înfăptuirile sociale se intensifică.

După două luni de trăire în comun, în duh și adevăr, în disciplina muncii și în văzduhul înalt al învățăturii, vă veți întoarce în largul vieții pastorale.

Vă așteptăm cu dragoste și încredere. Iar până atunci, vă sfătuesc să lăsați afară «toată grija cea lumească» și vă doresc: spor la lucru!».

Red.

DESCHIDERA CURSURILOR DE INDRUMARE SOCIALA ȘI MISIONARA SERIA XIII-a LA INSTITUTUL TEOLOGIC UNIVERSITAR DIN SIBIU

În ziua de 2 Mai s'a inaugurat seria 13-a a cursurilor. După serviciul religios din catedrala Mitropoliei, în care s'a invocat ajutorul Duhului Sfânt, s'a trecut în aula Institutului. Acolo a fost de față I.P.S. Mitropolit Nicolae, P.C. Preot stavr. Tr. Belașcu, vicar mitropolitan, consilierii Arhiepiscopiei și ai Mitropoliei, împuternicitul ministerial I. Rodeanu, profesorii Institutului, studenții și un număr de 72 preoți. Corul studenților a cântat: E Ziua Domnului, a luat apoi cuvântul I.P.S. Mitropolit Nicolae, care împărtășind arhierasca binecuvântare cursiștilor, a arătat importanța cursurilor și folosul pentru fiecare slujitor al altarului în parte.

În numele preoțimii participante la seria a 13 a cursurilor vorbește arhidiaconul **Cornel Moga** dela Centrul Episcopiei Oradea-Mare, următoarele:

Înalt Prea Sfințite Stăpâne,
Domnule împuternicit al Ministerului Cultelor,
Prea Cucernici Părinți,

Biserica dintru începutul ei păstrează tezaurul neprețuit al jertfirei de sine, al celui care a fost răstignit pe Golgota acestui pământ. Și această Biserică a Mântuitorului Iisus Hristos, păstrează învățătura Lui, din care se revarsă puterea dătătoare de viață a Evangheliei noi.

Lumea frământată în 20 secole, se zbate mereu, discută probleme, cari de atâtea ori s'au ciocnit în cursul istoriei.

Propoveduirea adevărului: «**pacea și iubirea între oameni**» este esența creștinismului creator de valori morale și intelectuale.

Anul 1952, a început cu ziua de Marți, ziua propoveduitorului și înainte mergătorului Ioan Botezătorul. Sub zodia lui trăim și să înțelegem vremurile de azi și rolul extraordinar al vestirii cuvântului duhului înnoitor.

Am venit la acest curs de îndrumare pentru a reînprospăta cunoștințele teologice.

Lumea trecutului, cu suferințele ei, cu frământările ei, sunt înșiruite pe filele galbene ale istoriei.

Lumea nouă de astăzi — a revoluțiilor sociale — merge înainte și tinde spre progres, spre fericire și bună propășire a omului.

Aici este și locul preotului, care trebuie să se încadreze în spiritul vremii și să păstorească pe credincioșii care-i sunt dați pentru mântuirea sufletelor lor.

Înalt Prea Sfinția Voastră,

Suntem fericiți cu acest prilej — și-mi permiteți ca în numele P. C. Preoți, veniți la aceste cursuri de îndrumare din întreaga Mitropolie, din Maramureșul lui Dragoș, țara Bihariei și Cluj — să aducem sincerele noa-

stre omagii cu ocazia împlinirii celor 70 ani ai vieții Înalt Prea Sfinției Voastre.

Osteneala titanică în cărmuirea Bisericii — frământări istovitoare duse la limanul răcoritor al realizărilor — drumuri noi deschizând în teologia noastră — puteri de muncă sădite în generații —, au făcut ca astăzi glasul meu modest și prea puțin explicat, să fie emoționat ca să înșir mărgăritarele epocale de activitate ale I.P.S. Voastre și ca vrednicul înfăptuitor al unirii sufletești și al culturii teologice.

Intru mulți ani Înalt Prea fințite Stăpâne!

Cu ascultare ne plecăm și cu smerenie rugăm ajutorul Domnului să luminează mintea noastră cu înțelepciune, iar sufletelor noastre Duhul Sfânt să ne dea puterea vestirii păcii și a iubirii între oameni.

Arhierasca binecuvântare a I. P. S. Voastre, este îndemnul nostru pentru a mulțumi și P. C. Părinți profesori pentru osteneala lecțiilor predate pe care le vom învăța la această a 13-a serie de cursuri de îndrumare».

Luând cuvântul Părintele Prof. Neaga Nicolae, rectorul Institutului Teologic, a spus — în rezumat următoarele: .

«Institutul nostru inaugurează azi cursurile de îndrumare misionară și socială seria a 13-a. Este nespus de mare bucuria noastră de a ne vedea împreună, slujitori ai altarelor sfintei Biserici, veniți din toate colțurile Mitropoliei noastre.

După ce ne-am îngrijit sufletele în reculegere și rugăciune ne-am rânduie în aula Institutului ca să ne dăm seamă de rolul cursurilor de îndrumare misionară și socială și să ne angajem că vom corespunde îndatoririlor ce se așteaptă dela noi.

Cea dintâi preocupare a cursurilor a fost precizată de înalta noastră autoritate bisericească în următoarele: «Inviorarea și fortificarea vocației sacerdotale, reîncălzirea și stimularea zelului misionar, verificarea și complectarea mijloacelor de activitate pastorală».

Astfel ne este hărăzită aleasa bucurie să avem o îndoită îndatorire, să ținem seamă de ambele chemări ale preoției noastre, de cea de a fi apostoli devotați ai Mântuitorului cât și de cea de a fi loiali cetățeni ai patriei noastre.

Pe deoparte vom aprofunda împreună doctrina evanghelică și disciplinele teologice, pe de altă parte ne vom orienta, în noua orânduire socială, din îndatorirea de a cunoaște noua așezare politică, noua structură a economiei noastre naționale și toate domeniile în care s'a făcut progres. Biserica și Patria sunt nedespărțite în conștiința îndatoririlor noastre. Mai cu osebire din slujirea acestor două mari așezăminte se plămădește omul cel bun, înțelept și fără de prihană, așa cum l-au dorit cei ce au străduit pentru făurirea lui, de pe amvoanele bisericilor sau de sub îndrumarea marilor iubitori de oameni, cari ne-au învățat să ne identificăm cu idealurile poporului. Toate ideile și toate graiurile noastre vor fi pentru promovarea fericirii poporului de care preoțmea nu se va desprinde niciodată....

În centrul propovăduirii noastre vom așeza pe Acela «care a făcut pe Magii învățați să pornească dela marginile lumii pentru a-l găsi».

Lectura de căpătâi ne va fi cartea despre care s'a zis că: «trebuie să pătrundă ca o rețea de apă vie ogcarele inimii...».

Îndrumător către ideal ne va fi dragostea, care ce nu poate?...

Inaugurăm seria a 13-a a cursurilor de îndrumare misionară și socială sub semnul luptei pentru pace. Preotul nu poate să lipsească dela așezarea păcii între oameni. Această pace este condiționată și de contribuția noastră. Eu cred că nu se va găsi nici un preot atât de împietrit la inimă încât să nu înțeleagă prețul cel mare al păcii pe care o vestim... Vom face să piară cum piere fumul, să se topească cum se topește ceara la fața focului «războiul pustiitor».

Cursurile de îndrumare mai au un rost: pe acela de a ne aduce în legături mai strânse pe slujitorii acelorași idealuri, de a ne ajuta unii pe alții ca toți să fim una și să mergem împreună pe drumul cel bun».

Mulțumește I.P.S. Mitropolit Nicolae că a binevoit a se osteni cu participarea la solemnitatea inaugurării cursurilor de îndrumare seria 13-a, și pentru sprijinul acordat bunului mers al lor. Salută în chip afectuos pe delegatul Onor. Minister al Cultelor în persoana d-lui Rodeanu Ioan, împuternicitul ministerial pe care-l roagă să transmită la locul convenit toate mulțumirile».

Cuvântările au fost încadrate de corul studenților cari au cântat: **Clopotele**, o veche melodie rusă și **Cerurile spun**. A urmat apoi conferința inaugurală: **Cauzele și caracterul celor două războaie mondiale**, ținută de Prof. Dr. Sp. Cândea, director de studii al Institutului.

ANIVERSAREA A 75 DE ANI DELA PROCLAMAREA INDEPENDENȚEI DE STAT A ROMÂNIEI

SĂRBĂTORIREA ZILEI EROILOR ȘI A VICTORIEI

În ziua de 9 Mai a. c., ora 12, a avut loc la Institutul Teologic universitar din București sărbătoarea aniversării a 75 de ani dela proclamarea independenței de Stat a României. Au luat parte: P. S. Episcop Theoctist Botoșăneanul Rectorul Institutului, d. Director Dogaru, reprezentantul Ministerului Cultelor, P. C. Vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor, Pr. deputat Alexandru Ionescu, Prea Cucernicii Consilieri administrativi ai Sf. Patriarhii și ai Arhiepiscopiei Bucureștilor, Profesorii, conferențiarii, lectorii și asistenții Institutului, cei 350 preoți din cuprinsul Mitropoliilor Ungro-Vlahiei și Moldovei, care urmează seria XIII-a a cursurilor de îndrumare misionară și socială, precum și studenții Institutului Teologic.

Serbarea s'a început cu imnurile Republicii Populare Române și U.R.S.S., cântate de corul studenților, după care P. C. Pr. Prof. Petru Rezuș, Directorul de Studii al Institutului Teologic, a înfățișat, în câteva cuvinte rostul și însemnătatea zilei de 9 Mai, zi consacrată pentru sărbătorirea independenței, a eroilor, și a victoriei. Anul acesta însă ea capătă un cadru festiv, pentru că se împlinesc 75 de ani dela proclamarea independenței de Stat a României, prin scuturarea jugului secular turcesc, în urma victoriei strălucite pe care armatele ruse și române au câștigat-o împotriva oastei otomane.

După cuvântarea P. C. Prof. Petru Rezuș, a urmat, în cadrul acestei aniversări, conferința P. C. Prof. Diacon Gheorghe I. Moiescu despre: **Biserica Ortodoxă Română și războiul de independență. Preoți eroi. Ziua Victoriei — chezășia păcii.**

Iată cuprinsul acestei conferințe:

«Biserica Ortodoxă Română, potrivit învățăturii sale sfinte, pe temeiul predaniei și al pravilei străbune, a suferit și a luptat de-a-lungul veacurilor, atât pentru mântuirea sufletească cum și pentru împlinirea celor mai curate năzuințe de dreptate și de libertate ale credincioșilor ei. De aceea, dintru început Biserica noastră cinstește pe lângă praznicile creștinești, ce-i sunt orânduite și zilele de sărbătoare ale Patriei noastre, statornicite să ne fie lumină și dreptar al biruințelor cari au încununat luptele și jertfa în decursul istoriei sale ¹⁾

Mâncând dela această datină, Biserica noastră ia parte cu negrăită bucurie la marea și întreita sărbătoare de azi, — 9 Mai — când prăznuim

1. Cf. I.P.S. Patriarh Justinian, Pastorală cu prilejul zilei de 9 Mai, în *Apostolat Social*, II, București, 1948, pp. 227—8.

împlinirea a 75 de ani dela proclamarea independenței de Stat a României, în urma războiului din anul 1877. Dar tot în această zi facem și pomenirea eroilor care s'au jertfit în luptele de apărarea Patriei și în sfârșit aniversăm 7 ani dela dobândirea victoriei împotriva fascismului, în urma celui de al doilea război a toată lumea.

Biserica noastră tresaltă în această zi de sărbătoare; ea aprinde făclile de lumină ale simțirii creștinești și cetind din letopisețul veacurilor trecute despre neostoitele lupte și biruințe pentru dreptate și libertate, tâlcuește credincioșilor săi cartea sfântă a iubirii de patrie, de pace și de muncă.

În cronica zbuciumatei noastre istorii, ziua de 9 Maiu este scrisă cu slove nepieritoare. Eram în primăvara trezirii noastre naționale. În dezvoltarea lumii care se plămădea atunci din chiagul suferințelor de aproape cinci veacuri, din izbucnirile popoarelor balcanice și din amurgul străpânirii otomane, anul 1877 însemnează răscruce de drumuri ale istoriei, odrăsliri și începuturi noi ale prefacerilor obștești care vor străbate până în zilele noastre.

Intr'adevăr, de aproape 500 de ani apăsa pe grumazul poporului român povara stăpânirii sultanilor și beilor din Stambul. În acest lung șir de ani, Turcii storseseră toată vloga poporului nostru, jefuindu-i truda, umilindu-l și batjocorindu-l.

Deși datorită luptei aprige a poporului, Turcii n'au izbutit să prefacă Țările Române în pašalâcuri, ei însă au făcut tot ce au vrut pe spinarea țaranului obidit de biruri și năpăstuit de suferințe.

Încătușat în lanțurile grele ale cotropirii otomane, năzuința fierbinte a poporului pentru libertate n'a încetat însă nici o clipă. Flacăra vie aprinsă de dorința scumpă de neatârnavare a luminat tot acest lung șir de ani întreaga ființă a muncitorului nostru. Aceasta l-a călăuzit să lupte cu înverșunare necontenită, cu prețul a mii și mii de jertfe, să dea pilde de cel mai înălțător eroism, iar istoria țării să fie pretutindeni martora luptelor de seamă ale poporului.

Dar zorii luminoși, vestitori ai libertății și independenței noastre naționale încep să răsară abia atunci când puterea Statului rus caută să se afirme tot mai mult în lupta nemijlocită împotriva cotropirii otomane și a ajutorării țărilor istovite și subjugate de Turci.

Așa dar eram în toiul vremii când vârfulurile semilunei și al iataganelor turcești încep să se frângă sub iureșul vijelios al popoarelor balcanice, dornice de libertate. În pragul acestor zile, nădejtile noastre se ațintesc spre Răsărit, singurul loc de unde știam că ne poate veni înțelegere și ajutor. După întrevederile care au avut loc la Livadia în Crimeea, între împuternicitul Guvernului Român și Țarul Alexandru II, se căzu la învoială asupra trecerii trupelor rusești prin țările române, împotriva Turciei.

La 16 Aprilie 1877, Camera Deputaților votează încheierea acestei convenții, iar după iscălirea ei, în ziua de 9 Mai 1877, Mihail Kogălniceanu, ministrul nostru de externe pe atunci, anunță în chip oficial că România are acum chezășia ajutorului puternicii sale vecine dela Răsărit, în lupta pentru independență.

Pe temeiul convenției încheiate cu Guvernul român, trupele rusești au pășit pe pământul țării noastre spre a se îndrepta împotriva Turcilor.

Adresându-se poporului român, comandantul trupelor rusești a spus printre altele: «Venim la voi ca vechi prieteni și voiatori de bine; nădăjduim să găsim la voi aceeași sufletească primire, pe care au arătat-o străbunii voștri oștilor noastre, în trecutele războaie ce le-am avut cu Turcii».

Intr'adevăr populația Bucureștilor a întâmpinat cu multă însuflețire oștile rusești eliberatoare. Primarul de atunci al Orașului, C. A. Rosetti adresându-se în numele populației a spus: «Devenit numai de ieri capitala unui stat independent, orașul București e mândru să deschidă astăzi porțile sale liberatorului popoarelor din Orient. El m'a însărcinat a ridica glasul în numele său, spre a saluta pe acei care au binevoit a face îndoit memorabilă nouă România liberă și independentă».

În urma acestor fapte, Țara noastră se declară în război cu Turcia, arătându-se că «independența noastră națională există de fapt». În aceeași zi de 9 Mai 1877, Adunarea Deputaților proclamă independența țării și «ia act de războiul dintre România și Turcia» arătând că, «ruperea legăturilor noastre cu Poarta și independența absolută a României au primit confirmarea oficială».

Când Mihail Kogălniceanu spunea că «independența noastră națională există de fapt», el se referea la scrisoarea sa din 2 Maiu 1877, adresată guvernelor europene, în care arăta că una singură dintre puterile garante, Rusia, care a ajutat la câștigarea independenței Statului Român, se prezintă ca mandatară morală în acțiunea începută față de Imperiul Otoman.

Aceasta este mărturia istoriei; acesta este glasul adevărului, netăgăduit de nimeni, dar Biserica noastră, care slujește numai adevărul și dreptatea, a fost totuși împiedecată ani de-a rândul de a statornici, după slova nedesmințită a cronicilor, ziua de 9 Maiu, drept zi de sărbătoare a independenței poporului român. Însă nu este mai puțin adevărat că pricini și interese lăaturalnice au îndemnat pe cărmuitorii de odinioară ai țării noastre să încerce a lega această zi mare de un alt fapt, străin de sufletul poporului nostru. În acest chip, ei au căutat să umbrească frăția de arme, și jertfele eroice ale ostașilor români și ruși, care sub zidurile redutelor turcești, au cucerit cu sângele lor independența României și a vecinilor noștri de peste Dunăre.

De atunci și până azi s'au scurs 75 de ani, în care timp istoria țării noastre încrustează pe răbojul ei, un lung șir de frământări și de lupte pentru împlinirea năzuințelor poporului spre dreptate, spre o viață mai bună, așa cum a nădăjduit că va fi în clipa eliberării de sub apăsarea jugului otoman.

Astăzi, însă, când vâlul înșelăciunii și al asupririi este spulberat, iată că poporul nostru își sărbătorește independența în ziua cea adevărată a înfăptuirii ei. Iar Biserica Ortodoxă Română, preamărind pe Dumnezeu pentru izbânda adevărului, prăznuește cu toți fiii săi independența patriei, care i-a înlesnit ca după peste 8 ani, adică în 1885, să-și dobândească și neatârănarea sa canonică, prin recunoașterea autocefaliei de către Patriarhia ecumenică.

Așa dar, o datorie firească ne îndeamnă azi să nu lăsăm să treacă acest prilej, fără să nu zugrăvim pe scurt și ceva din faptele Bisericii noastre și ale unora din slujitorii ei, în războiul prin care ne-am cucerit independența, acum 75 de ani.

După izbucnirea războiului pentru independență, cea dintâi măsură luată de cărmuirea noastră bisericească a fost de a se săvârși rugăciuni în toate bisericile, pentru izbânda armatei române.

În ziua de 31 August 1877, a avut loc în București, o mare procesiune religioasă, pentru victoria armatei ruso-române, la care au luat parte peste 10.000 de oameni, între care, ministrul nostru de externe și agentul diplomatic rus. Procesiunea a plecat dela Mitropolie și a trecut pe la toate bisericile de seamă ale orașului.

La 8 Septembrie s'a săvârșit la toate bisericile din țară slujba Panihidei, pentru ostașii căzuți în lupte, iar în Februarie 1878, când a încetat războiul, s'au săvârșit în întreaga țară parastase pentru pomenirea tuturor ostașilor morți în războiul de independență.

Pe lângă îndrumările cărmuirii bisericești, unii din slujitorii altarului au socotit de trebuință să arate rostul Bisericii și al preoției în vreme de război. Astfel, găsim în revista Sf. Sinod, «Biserica Ortodoxă Română», un articol reprodus din «Telegraful» dela Sibiu și un altul scris de diaconul Ștefan Călinescu, intitulat «Către preoții săteni», prin care-i îndeamnă să propovăduiască și să stăruie ca cei rămași acasă să lucreze pământul celor plecați pe front. În articolul «Biserica română față de cei căzuți în răzbel, pentru credință și patrie», arhierul Silvestru Bălănescu, stăruie să fie trecuți în pomelnicul bisericilor ostașii morți, să fie ajutate văduvele și orfanii strângându-se bani în cutii anume și arătându-se credincioșilor, prin predici, datoria de a-i ajuta, cerând totdeodată să se înființeze prin mănăstiri, case pentru orfanii de război.

Dar contribuția Bisericii noastre la războiul pentru independența țării nu s'a mărginit numai la îndemnuri, la rugăciuni, și la strângerea de dăruri pentru ostași, ci se dovedește că ea a luat parte și la acțiunea armatei, prin preoții atașați unităților și serviciilor militare pe front și prin personalul dat numeroaselor spitale înființate, în lăuntrul țării, trimițându-se din mănăstiri pentru serviciul de brancardieri, peste 200 de călugări, iar pentru cel de infirmiere, aproape 100 de călugărițe.

Din nefericire nu cunoaștem decât o singură știre despre faptele de vitejie ale preoției noastre în acest război. Este vorba de preotul Gavrilă Ursu, confesorul Regimentului 4 Artilerie, decorat cu **Virtutea militară** pentru bravura lui pe câmpul de luptă. N'avem însă nicio îndoială, că preoții, călugării și călugărițele au ajutat mult la întărirea sufletească, spre împlinirea datoriei de care au dat dovadă ostașii noștri, plecați să lupte «din câmp, de acasă, dela plug».

Dar ziua de 9 Mai, în afară de sărbătoarea aniversării proclamării independenței de Stat a României, este hărăzită și pentru pomenirea eroilor, care și-au vărsat sângele, ca să cucerească și să apere libertatea Patriei noastre. Suntem datori, deci, noi, cei rămași, să dăm glas de argint trâmbițelor de preamărire a vitejiei lor, biruitoare prin moarte și ca la cea de rugă să îngenunchiem în fața leșpezilor de mormânt aducându-ne aminte azi de toți cei ce au luptat și s'au jertfit, pentru apărarea Patriei lor scumpe.

Este adevărat că hotarele morți nu poartă pecetii deosebite, însă pe locul unde a căzut un luptător și s'a stins o viață spre binele poporului din care face parte, pe crestele munților, pe văile apelor, de-a-lungul plaiu-

rilor, pe întinsul holdurilor și în pulberea drumurilor țării, unde trupul lor s'a înfrățit cu glia, se cade să se înalțe azi din inimile și din cugetele noastre, floarea nevestejită a recunoștinței veșnice.

Dar în acest lăcaș al slavei, Biserica noastră își are și ea colțul său de veghe. În această zi de pomenire, ea nu poate da uitării lupta dusă de ceata atâtor slujitori destoinici, jertfelnicia lor curată și purtarea lor vrednică de laudă în sate ori pe front, când au stat cu crucea în mână în fruntea credincioșilor ei. Se cade, prin urmare, să ne aducem aminte azi și de acești eroi ai tagmei noastre preoțești, și să-i cinstim, ducând aceeași trudnică viață cu credincioșii păstoriți și punând suflet și jertfire la împlinirea năzuințelor sfinte și a dorurilor neapuse.

Cine ar putea tăgădui faptele adevărate de cronici și hrisoave, că în vâltoarea atâtor lupte pentru apărarea țării, n'au luat parte și preoți? Cunoaștem destule fețe bisericesti cari au îndemnat, au luptat și s'au jertfit ca adevărați eroi. Iar dacă preoțimea noastră și-a dat cu atâta însuflețire tributul ei de jertfe în luptele de libertate și de apărarea Patriei, n'a făcut altceva decât a urmat cu neștrămutare datini străvechi, arătându-se mereu vrednică de pildele înaintașilor. A știut întotdeauna, după învățătura Sfintei Evanghelii, să dea Chesarului cele ce sunt ale Chesarului, iar lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu.

Revoluția din 1821 cunoaște și ea nenumărați preoți care au înțeles, au iubit și au sprijinit pe Tudor din Vladimir, ridicat să facă dreptate în țară. Cine nu știe azi de «popa Panait dela Cărămidari» sau de «popa Ilie dela Mănăstirea Butoiului», alipiți cu tot sufletul de zavera Pandurilor, pornită spre binele obștei din care făceau și ei parte.

Așijderea, în revoluția dela 1848, au primit cununa muceniei mulți preoți din Ardeal, omorâți în chipuri groaznice, spânzurați, ori împușcați, dar care s'au luptat cu bărbăție pentru apărarea poporului obidit și împilat de robie și asuprire.

Revoluția din Muntenia cunoaște și ea avântul multor slujitori ai altarului, dintre care amintim, pe popa Ambrozie Tun, pe Iosafat Snagoveanu, pe Ghenadie Poienăreanu și pe inimosul popa Radu Șapcă din Celiul Romanaiilor, care a sfințit cele două steaguri dela Islaz și a stropit cu aghiazmă oastea și poporul, pornit să lupte pentru dreptate și frăție.

Dar jertfa preoților morți în războaie culminează cu moartea preotului Ștefan Cazacu, căzut în luptele dela Mărășești și în a cărui mână de martir al neamului s'a găsit târziu, după moartea sa, crucea, simbolul neprihănitei lui credințe.

Acești modești, preoți, jertfindu-se obștei și lui Dumnezeu, s'au învrednicit de cununi nepieritoare, după cuvântul Sfântului Apostol Pavel, scris în epistola sa către Evrei (XI, 25, 33—37) «... Au ales mai bine a pătimi cu poporul, decât să se bucure de desfătări trecătoare... care prin credință au biruit împărății, au făcut dreptate, s'au dovedit tari în războaie; unii au fost chinuți, neprimind izbăvirea, alții au suferit ocări și bătăi, ba chiar lanțuri și închisori. Alții au fost uciși cu sabia, au pîbegit, suferind lipsuri și răutate».

De aceea, urmând îndemnul I.P.S. Patriarh Justinian, suntem datori să adâncim acest trecut de luptă al Bisericii noastre, să avem pildă vie de urmat pe toți acești eroi ai tagmei noastre preoțești, care și-au jertfit viața

cu seninătate și nu s'au înstrăinat de durerile și suferințele credincioșilor încredințați lor spre păstorire.

*

Dar alături de sărbătoarea independenței noastre și a eroilor căzuți în luptele pentru apărarea și libertatea țării, ziua de 9 Mai mai are și o altă însemnătate deosebită. Ea este ziua cea mare a victoriei, este ziua înfrângerii depline a celor ce au vărsat atâta sânge și au semănat atâta jale și groază în omenire.

Intr'adevăr astăzi se împlinesc șapte ani de când sergenții sovietici Egorov și Kantaria au înfipt steagul însângerat al victoriei pe cupola Reichstagului german, întruchipând prin aceasta victoria deplină asupra cotropitorilor nazisti, care deslănțuiseră cel de al doilea război mondial.

La 9 Mai 1945, când soldații sovietici, după o înaintare vijelioasă și după un lung șir de fapte vitejești au intrat în Berlin, și când tunurile și-au încetat bubuitul pe câmpiile fumegânde ale Europei, fiecare a socotit nu numai că o lume s'a prăbușit, că omenirea se va îndrepta spre drumuri noi și că schimbări adânci se vor petrece pretutindeni, ci a crezut totdeodată și a nădăjduit cu tărie că se vor găsi, poate de acum — mijloacele de a se înlătura nenorocirile, suferințele, cruzimea și vărsările de sânge, care în curs de 30 de ani învăluiseră de două ori pământul.

La capătul unei izbăviri atât de cumplite omenirea nădăjduia în pace și mărturisea credința în pace, fiindcă războiul fusese purtat de zeci de milioane de oameni cinstiți, împotriva călăilor crunți, tocmai cu scopul de a nimici pentru totdeauna pe ațâțătorii vrajbei și ai urei, cu gândul de a statornici pacea și înțelegerea între popoare și cu încredințarea că aceasta va fi cea din urmă sfortare de a înlătura pe veci războiul.

Dar ce răsturnări ciudate! Războiul din urmă a încetat, este drept, acum șapte ani, prin cea mai strălucită biruință, cunoscută în istorie. Dar el s'a încheiat, fără să se statornicească și pacea deplină între toate popoarele lumii. Solii Marilor Puteri s'au adunat și se adună de atunci mereu, în consfătuiri nesfârșite: omenirea este frământată de griji și așteaptă necontenit, ca porumbelul alb al păcii să coboare pe pământul răvășit de ură și de dușmănie.

Imperialiștii cei înrăiți, pe care i-a orbit setea de sânge și pofta de avuție, folosind înfricoșate arme de luptă, nu înțeleg să renunțe la visul lor de cotropire și asupra, întetind mereu popoarele, pe care le stăpânesc cu bani și amenințări, nu le lasă pacea mult dorită de noi toți, ci le silesc să se facă părtașe cu cei ce uneltesc să aprindă un nou rug de foc în lume.

Din această pricină, omenirea este nevoită acum să susțină, pe tot globul, lupta pentru apărarea păcii și să cheme la acest efort suprem, sute de milioane de oameni din toate țările, care au suferit războiul, care urăsc războiul și doresc pacea. Acest fapt dovedește însă că popoarele lumii cred în victoria dela 9 Mai 1945. Că popoarele lumii își clădesc nădejdea pe această victorie, mai ales, atunci când văd roadele ei în țările unde ea a însemnat într'adevăr sfârșitul războiului și începutul unei vieți obștești cu totul nouă.

De aceea popoarele lumii, nu uită victoria dela 9 Maiu și ele sunt dornice să înceapă o viață nouă în istorie, o viață mai dreaptă și mai fericită pentru care au luptat și au suferit atâta amar de vreme.

Așa dar, în ziua când sărbătorim victoria, în ziua aceasta mare, care anintește vremuri atât de crâncene, ca acelea abătute nu de mult asupra tuturor, lupta noastră pentru apărarea păcii, capătă un înțeles mai adânc și găsește în sufletele tuturor oamenilor cinstiți un răsunset tot mai puternic. Căci noi știm acum, cine sunt vrăjmașii păcii și cine primejduiește dreptul la viață al oamenilor cinstiți și muncitori.

Noi știm cine sunt dușmanii dragostei, care uneltesc împotriva bunei înțelegeri dintre popoare și cunoaștem pe pizmașii propășirii și fericirii oamenilor pașnici. Și pentru că îi știm, îi osândim cu înverșunare, socotind că nu-i vrăjmaș al mântuirii noastre mai crâncen decât războiul.

De aceea, înviorați de chemările sfintei noastre Biserici, ascultători și cu luare aminte la toate chemările pentru pace și pătrunși de sfaturile și îndemnurile părintești ale Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, noi pășim cu hotărîre pe drumul adevăratei învățături creștine, apărând cu osârdie pacea și străduindu-ne neconținut pentru statornicirea ei în lume.

Un singur steag unește azi năzuințele și lupta popoarelor: **steagul păcii!** Purtat cu curaj, el va duce la victoria păcii, a soarelui vieții, pe întreg pământul.

Pacea trebuie să învingă, și va învinge umbrele negre ale războiului, așa cum lumina soarelui alungă întunerecul și cum razele lui topesc ghiata și dau viață întregii firi.

Cu atari chezașii evanghelice și întemeiați pe adevărul netăgăduit al istoriei, să privim cu încredere spre luminoasele zări ale scumpei noastre Patrii, Republica Populară Română, și bucurându-ne cu bucurie mare, în această zi de sărbătoare, a cuceririi independenței noastre și a victoriei mărețe, să ne aducem aminte cu recunoștință de cei ce și-au vărsat sângele ca să ne-o cucerească».

*

După conferința P. C. Prof. Diac. Gh. Moiescu, corul studenților a executat un program de cântece patriotice, după care P. C. Prof. Diac. N. I. Nicolaescu, președintele Comitetului de luptă pentru pace din Institutul Teologic, a rostit următoarea cuvântare:

*

«Războiul al doilea mondial s'a terminat, pe frontul european, în ziua de 9 Mai 1945, când viteazul și nebiruitul ostaș sovietic, pătrunzând ca un uriaș în cea din urmă reductă a hitlerismului și dându-i chiar la el acasă ultima lovitură, a înfipt steagul victoriei deasupra Reichstag-ului, cartierul general al agresiunii fasciste împotriva popoarelor pașnice din Apusul și Răsăritul bătrânului nostru continent. De atunci, ziua de 9 Mai a devenit pentru noi simbolul biruinței forțelor umanitare asupra celor porniți pe jaf și asuprire, adică simbolul justiției eterne, care nu lasă niciodată nepedepsită încălcarea libertății, independenței și muncii pașnice a popoarelor și care ne arată cât de actuale rămân de-a-pururea cuvintele rostite de Mântuitorul către apostolul Petru în grădina Ghetsimani: «Cel ce scoate sabia, de sabia va pieri».

Dar — așa cum ni s'a arătat în frumoasele cuvinte rostite aci de către distinsul meu coleg, cucernicul diacon Gheorghe I. Moiescu, titularul catedrei de Istoria Bisericii Române la Institutul nostru — evocarea acestei mărețe zile readuce de fiecare dată în câmpul luminos al conștiinței noa-

stre, pe lângă amintirea independenței de Stat cucerite de poporul român, în 1877, prin frăția de arme cu oștile rusești, două categorii de imagini și gânduri. Mai întâi, ziua victoriei de acum șapte ani înseamnă sfârșitul unor enorme suferințe, care s'au început cu ani și ani în urmă și care s'au abătut, rând pe rând, asupra multor popoare din Asia, Europa și Africa.

Intr'adevăr sunt câteva momente mai de seamă cunoscute de noi toți din cursul ultimului război mondial, de care se leagă în chip direct toate hetacombele înspăimântătoare de pe câmpiile de luptă și din spatele frontului, precum și tragedia înfiorătoare a sutelor de mii de oameni uciși fără rost de către Americani la Hiroshima și Nagasaki, a ființelor nevinovate exterminate în chinuri groaznice de către hitleriști la Dachau, Varșovia, Kattin, Maidanek, Auschwitz și a tuturor distrugerilor provocate fără milă de către adepții fascismului pornit să-și lărgească prin voință «spațiul vital» aducător de moarte, ruină și lacrimi. Am menționat aceste câteva fapte istorice, fiindcă de existența lor se leagă, ca efectul de cauză, amintirea tuturor torturilor, execuțiilor, mormintelor semănate de barbarii secolului nostru, în decurs de numai cincisprezece ani, de-a-lungul și de-a-latul pământului și fiindcă nu mai voim să trăim iarăși anii grei ai războiului, refugiului, bombardamentului și lipsurilor.

Să nu uităm cinstiți părinți și dragi studenți, că, după învățătura creștină, războiul de agresiune e fapta diavolului, e boldul păcatului, este arma nedreptății, este biruința morții, este supremul sacrilegiu față de Dumnezeu și față de aproapele. Să nu pierdem nicio clipă din vedere că cea dintâi carte din Sf. Scriptură ne învață că Domnul Dumnezeu a spus lui Cain, care a ucis pe fratele său Abel: **«Ce-ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă către mine din pământ»**, și că cea din urmă scriere din canonul nostru biblic ne spune, prin condeiul într'aripat al Sfântului Ioan Evanghelistul, ucenicul iubit al Domnului nostru Iisus Hristos: **«De are cineva urechi, să audă: Cine duce în robie, de robie are parte; cine cu sabia va ucide, trebuie să fie ucis de sabie»**. Să nu uităm, cinstiți părinți și frați, că ultimul război mondial a însemnat, pentru toate popoarele cuprinse de urgența lui nimicitoare, numai sânge și lacrimi, văduve și orfani, cămine ruinate, tinerețe pierdută și bătrânețe batjocorită, adică numai mizerie, ruine și doliu. El n'a înmulțit în lume nici credința, nici virtutea, nici fericirea oamenilor, ci doar negația, păcatul, suferința.

Potrivit datelor parțiale culese și publicate până în prezent de către secretariatul Organizației Națiunilor Unite (O.N.U.), cel de al doilea război mondial a costat pe învingători de trei ori mai mult decât cel din 1914—1918 și s'a soldat cu înspăimântătoare distrugeri de viață și bunuri omenești.

Căci acesta este, pentru orice om înzestrat cu memorie, cu simțire și cu dreaptă judecată, adevăratul bilanț și principalul aspect al războiului încheiat, în Europa, la 9 Mai 1945, iar în Asia la 2 Septembrie 1945. De aceea, ziua victoriei, este, cum ni s'a arătat și ziua pomenirii eroilor căzuți în lupta împotriva agresiunii și pentru readucerea păcii în viața familiilor și popoarelor lor. De aceea, pentru a sărbători cum se cuvine ziua victoriei, într'un moment în care forțele răului încearcă să provoace un nou măcel mondial, trebuie să ne înapoiem cu gândul la amintirea așe-

zărilor omenești cuprinse de flacări și desfăcute năpraznic în jalnice ruine, să reconstituim tristețea ținuturilor și a drumurilor semănate cu sânge, răniți și cadavre, să evocăm tragedia satelor pustiite, caselor sărăcite, ogoarelor în paragină, spitalele gemând de durere, pământului zguduit de explozii, familiilor îndoliate și risipite, mamelor, soțiilor și surorilor cu ochii istoviți de plâns și desnădejde, copiilor, femeilor și bătrânilor desfigurați de spectrul bombardamentelor, refugiului și foamei și să ne gândim iarăși la nesfârșitul cortegiu de blesteme, lipsuri și jale, în coșmarul general ce părea a nu se mai sfârși niciodată. Amintiri dureroase de realități curente, pe care numai nebunii și criminalii înveterați le-ar mai voi înfăptuindu-se ai domnia în lume, chinuri pe care numai Cain și urmașii lui întru fără-de-lege încearcă iarăși să ni le pregătească.

Dar, onorat auditoriu, de data aceasta forțele întunecate ale răului nu vor mai izbuti să încaiere popoarele, căci 9 Mai 1945, este ziua când lumina binefăcătoare a păcii a inundat cu putere inimile tuturor popoarelor și le-a arătat calea care vine să-i conducă la înfrățire, libertate, progres. Datorită victoriei repurtate de către glorioasele armate sovietice, frânele istoriei au fost smulse din mâinile ucigașe ale ațățătorilor la războaie și au trecut pentru totdeauna în mâinile popoarelor iubitoare de pace și de omenie, adică în mâinile acelor care știu să mânuiască nu numai armele, când este nevoie să-și apere viața, libertatea și munca, dar știu mai cu seamă cum se seamănă grâul, cum se construște o casă, cum se cultivă o floare, un măr, un stup de albine, cum se îngrijește o turmă de oi, cum se înalță o fabrică, o școală, un spital, o biserică, cum se face o haină ori o pereche de ghete, cum se scrie o carte, cum se creiază o operă de adevărată artă, cum se crește și cum se educă pentru viață un copil, și care nu mai pot îngădui ca o mână de afaceriști cu suflet de fiară să-i asmute ca pe niște dobitoace fără de minte unii împotriva altora și să-i pună să-și distrugă singuri și munca, și familiile, și viața, pentru ca ei, imperialiștii, autorii marilor încăierări, să stea liniștiți acasă, să realizeze câștiguri fabuloase de pe urma războiului și să îngrășe, de dragul vițelului de aur, idolul lor, măruntaele zeului Moloch cu carnea, cu sângele, cu viața celor mai buni fii ai popoarelor. Nu, de data aceasta cultul sângerului Moloch va lua sfârșit pentru totdeauna și se va întemeia domnia păcii trainice între oameni și popoare, adică triumful vieții pe toată fața pământului.

Intr'adevăr astăzi tot mai mulți oameni înțeleg că războiul poate fi evitat, că, pentru a trăi în pace, trebuie să lași și pe alții să trăiască în pace, că nimeni n'are dreptul să răpească altora viața și libertatea, dacă ține la libertatea sa proprie, că viața nu trebuie să slujească morții, că Dumnezeu n'a creiat frumusețea florilor, belșugul țărinilor, fecunditatea mamelor, farmecul tinereții, înțelepciunea vârstei și puterea minții spre a le lăsa pradă uneltirilor celor răi, că acest hoț, ticălos, războiul, trebuie alungat cu totul de pe pământ, ca să nu ne mai răpească niciodată copiii, frații, părinții, rudele și prietenii. Astăzi, sute de milioane de oameni de pe toată fața pământului cer ca știința să fie pusă numai în serviciul binelui, ca din metale să se fabrice numai instrumente de muncă, ca să nu mai fie lăsate libere mâinile care încaieră, omoară, jefuiesc, ca să fie reduse la tăcere glasurile care ne îndeamnă să ne năpustim unii împotriva altora ca fiarele sălbatece. Popoarele lumii cer, prin cei mai buni fii ai lor,

ca în loc de tunuri, tancuri, avioane de luptă, gloanțe, bombe, gaze și bacterii aducătoare de moarte, să se producă hrană, îmbrăcăminte, pluguri, tractoare, așezăminte culturale și sanitare, ca în locul intransigenței armatei să se treacă la negocieri pașnice, ca în locul amenințărilor și pregătirilor de război să se asigure prin tratate internaționale coexistența pașnică a sistemelor politice pe care și le aleg în mod liber popoarele și să se înceapă cât mai curând o eră de întreceri pașnice și creatoare de bine pe toată suprafața globului pământesc.

Și dorința aceasta nu-i deloc utopică. Se știe că Uniunea Sovietică, credincioasă politicii sale nestrămutate de pace, a propus încă de acum câțiva ani, prin reprezentantul ei în Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite (O.N.U.), ca toate statele, începând cu marile puteri, să pună capăt cursei înarmărilor, să-și reducă, pentru început, cu o treime cheltuielile afectate armamentului și să pășească în mod sincer pe calea unei politici de destindere a încordării internaționale, adică spre o politică de pace, de încredere, de colaborare generală. Dacă într'un singur an, 1951, Statele Unite ale Americii și-ar fi redus numai cu o treime cheltuielile afectate pregătirilor de război, cu sumele economisite astfel s'ar fi putut construi nu mai puțin de 2.600.000 locuințe, 45.000 școli, 7.500 spitale și 13.000.000 automobile; există oare vreun american care nu s'ar fi bucurat aflând că țara lui s'a îmbogățit cu atâtea înfăptuiri de folos obștesc? Dacă Marea Britanie și-ar fi redus cu o treime bugetul militar în 1951, cetățenii englezi ar fi putut primi, în schimb, 173.000 locuințe, 3.000 școli, 500 spitale și 865.000 automobile noi; care englez nu s'ar fi mândrit cu atari realizări patriotice și umanitare? Dacă și Franța, țară mult mai sleită de ultimul război mondial, ar fi făcut acest lucru în anul care s'a scurs, francezii ar fi dobândit, în schimb, nu mai puțin de 160.000 locuințe, 2.000 școli, 460 spitale și 800.000 automobile; care francez n'ar fi felicitat guvernul pentru asemenea realizări pașnice menite să ridice standardul național de viață? Suntem așa dar îndreptățiți să ne întrebăm: Oare ce s'ar putea realiza, când toate statele vor trece integral la producția de pace? Cum va arăta lumea când toate popoarele vor urma exemplul Uniunii Sovietice, unde toate eforturile sunt îndreptate numai spre îmbunătățirea și înfrumusețarea vieții omului?

De aceea, cinstiți părinți și iubiți studenți, noi n'am putea aniversa, mai potrivit cu misiunea noastră de propoveditori ai Evangheliei, această măreață zi istorică, decât afirmându-ne cu și mai mare hotărâre voința noastră de pace și făcând legământul sfânt ca, prin rugăciunile, predica și exemplul nostru de fiecare clipă, toți enoriașii prietenii și cunoscuții noștri să-si unească puterile și să le pună cu totul în slujba păcii, întărind frontul acelor care se opun cu bărbăție deslănțuirii unui nou războiu și care se străduiesc să așeze lumea pe temelii bune înțelegeri generale. Noi nu ne închipuim, de bună seamă, că cu câteva picături de apă s'ar putea îneca o fiară sălbatecă; dar dacă mii, sute de mii, milioane și sute de milioane de picături de apă se vor strânge laolaltă și se vor îndrepta împreună pe o cale comună, ele vor alcătui un fluviu gigantic care va curăți toate coclaurile, va îneca toate cuiburile de șobolani și va sfărâma toate împotrivirile. Când eram mic și începusem a îndrăgi cartea, citeam cu multă plăcere minunata poveste a năzdrăvanului Guliver ajuns în țara piticilor

și parcă-l vedeam pe acest erou imaginar imobilizat a avea de mii de fire și firișoare cu care cei mici au știut prin unire și organizare să-l facă inofensiv și să-l alunge dintre dânșii. Astăzi povestea aceasta din copilărie capătă pentru mine un tâlc și mai minunat: Peste șase sute de milioane de oameni aparținând tuturor raselor, tuturor religiilor, tuturor sistemelor politice și tuturor categoriilor sociale, conștienți de primejdia ce ne amenință, s'au întâlnit într'o voință comună de pace și se opun într'un glas voinței criminale a ațățătorilor la un nou război, marii afaceriști din țările capitaliste și în deosebi din Statele Unite ale Americii, din Anglia și din Franța. Pentru prima oară în istorie, peste șase sute de milioane de oameni știu că războiul poate fi evitat, că popoarele au nevoie de pace, că nicio justificare n'are dreptul să-i mai târască orbește într'o încăerare care poate aduce, datorită puterii de distrugere a armelor celor noi, jale și durere pe acest pământ.

Din fericire, ațățătorii la război nu sunt nici prea mulți, nici de neînvins: o mână de oameni fără suflet și fără vlagă, hiene pe care popoarele știu, voiesc și pot să-i facă inofensivi. E datoria noastră, ca păstori de suflete, să-i demascăm, să le dăm pe față gândurile viclene, să-i descriem în fața credincioșilor Bisericii noastre ca pe niște dușmani neîmpăcați ai neamului omenesc, ai vieții, ai voii lui Dumnezeu, și să facem din crezul nostru religios nu numai un imn închinat păcii, înfrățirii și buneii învoiri între oameni, și popoare, ci — ceea ce este mai important decât toate — o barieră morală de netrecut pentru cei ce vor iarăși războaie în lume.

Numai așa vom urma după cuviință sfaturile părintești ale Prea Fericitului nostru Patriarh Justinian, chemarea pastoralei de pace a Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și apelul adresat creștinilor din întreaga lume de către reprezentanții Bisericii Ortodoxe. Numai așa ne vom dovedi sinceritatea convingerilor noastre religioase, care pe toți ne obligă ca, în numele Evangheliei Domnului nostru Iisus Hristos, Impăratul păcii, să preîntâmpinăm războiul, să osândim folosirea armelor atomice, chimice și bacteriologice, să activăm cu bărbăție în frontul mondial al Partizanilor Păcii și să ne arătăm cu adevărat vrednici de răsplata făgăduită de Mântuitorul prin cuvintele adresate tuturor credincioșilor «**Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema**». Cu aceste gânduri și hotăriri creștinești, patriotice și umanitare, să ne îndreptăm așa dar inimile către Cel Atotputernic și să încheiem adunarea noastră festivă, rugându-ne cu credință pentru înflorirea scumpe noastre Patrii, Republica Populară Română, pentru îndelunga înziliră a întâistătorilor Bisericii Ortodoxe Rusă și Română, în frunte cu Prea Fericirii Patriarhi Alexei și Justinian, stegari ai mobilizării conștiințelor împotriva uneltirilor imperialiste la un nou război, și pentru biruința deplină a frontului mondial al Partizanilor Păcii.

Trăiască în veci victoria împotriva agresiunii, trăiască, crească și înflorească de-a-pururea pacea, libertatea și propășirea a toată lumea!

ACȚIUNE PAPALĂ ȘI REPLICĂ ORTODOXĂ LUPTA DE VEACURI A ORTODOXIEI SLAVE IMPOTRIVA EXPANSIUNII PAPALE IN RĂSĂRITUL EUROPEI ȘI TRIUMFUL ACESTEI LUPTE

ORTODOXIA PE PĂMÂNTUL RUSIEI.

Se știe că răspândirea creștinismului pe teritoriul Rusiei a început în chip organizat abia la anul 988, prin acțiunea lui Vladimir cel Sfânt, cneaz al Kievului. Creștinismul pe care l-a primit acesta, a fost cel răsăritean, dela Patriarhia din Constantinopol.

În acel timp, deși existau multe deosebiri între creștinismul de Răsărit și cel de Apus, totuși Biserica nu era încă împărțită în cele două mari tabere, ortodoxă și catolică.

Prin încreștinare, cnezatul Kievului s'a încadrat în Biserica Răsăriteană, în care a rămas și după «marea schismă» dela 1054, dintre Biserica de Apus și cea de Răsărit.

Cari sunt oare interesele cari l-au determinat pe Vladimir cel Sfânt să primească creștinismul răsăritean, iar nu pe cel din Apus, deși în Apus avea la dispoziție un model de creștinism de rit slav, pe care îl creaseră în veacul IX, apostolii slavilor: Cîril († 869) și Metodiu († 885) ?

În vremea aceea, interesele economice și politice ale Statului kievean gravitau spre Sudul și Sud-Vestul Europei, stăpânit de bizantini. Aceste interese coincideau în bună parte cu cele ale imperiului bizantin, care, în luptă continuă cu arabii și cu bulgarii, căutase și găsisese un sprijin remarcabil în puternicul Stat kievean. Astfel s'a ajuns ca pe lângă relațiile politice dintre Kiev și Bizanț să se netezească drumul și pentru stabilirea unor relații religioase între aceste state, ceiace a și urmat prin acceptarea de către cnezatul kievean a creștinismului răsăritean bizantin.

În comunitatea aceasta religioasă și de interese politice și economice cu Bizanțul, statul unitar kievean și-a putut desvolta liniștit viața sa pe toate tărâmurile de activitate. S'au pus și bazele unei înfloritoare culturi, evocată atât de frumos de academicianul Boris Grecov, în cartea sa «Cultura Rusiei Kievului».

Dar dezvoltarea vieții statului unitar rus, a avut de suferit în veacul XII, din pricina împărțirii lui în mai multe principate independente, între cari: Galiția, Susdal, Novgorod, Moscova, etc.

Cu toate că prin diviziunea teritorială, diversele părți ale pământului răsesc au început a fi numite după numele regiunilor respective, totuși poporul rus a continuat să fie un popor unitar, același popor atât în Rusia Mare (Moscova), cât și în Rusia Mică (Kievul și Galiția), și în Rusia Albă (Smolensk). Prin urmare numirile ce li s'au dat Rușilor după împărțirea teritorială a țării lor, și anume acelea de Rușii Mari (Velicoruși-Moscoviți), Ruși Mici (Maloruși-Kievul și Galiția) și Ruși Albi (Bialoruși-Smolensk), nu mărturisesc dintru început existența istorică a unor popoare deosebite, ci doar existența mai multor ramuri ale aceluiaș popor. La aceste trei nume de: Ruși Mari, Ruși Mici și Ruși Albi, s'au mai adăugat apoi cu timpul numirile de Ucrainieni sau Ruteni (Rud, Rut, Rot, Rutean—roșu) pentru Rușii Mici și de Moscoviți pentru Rușii Mari. Mai pe urmă, și numele unor părți ale Rusiei s'au schimbat, astfel încât Rusia Mică s'a numit Ucraina (Țară de margină), iar o parte a ei, Galiția, s'a numit în acelaș timp Rutenia sau Rusia Roșie, apoi o altă parte a ei s'a numit Rusia Subcarpatică, etc., chiar și sub numele de «Rusia Neagră» a fost cunoscută o parte din Rusia Albă.

II. ACȚIUNEA PAPALĂ ȘI REZISTENȚA ORTODOXĂ ÎN GALIȚIA, POLONIA ȘI LITUANIA.

Principatul Galiției exista deja de prin secolul XI, dar ca principat independent s'a constituit abia în anul 1141, desprinzându-se de marele principat al Kievului. El cuprindea la început numai teritoriul Galiției propriu zise, având capitala în orașul Halici dela care își trage și numele întregul principat. Din anul 1198, teritoriul său s'a sporit cu acela al Voliniei, iar de atunci principatul Galiției s'a numit Principatul Galiției și al Voliniei, sau al Galiției și al Lodomeriei sau Volodomeriei, după orașul Vladimir din Volinia. Acestui principat îi mai aparținea apoi și un important teritoriu subcarpatin, care se întindea peste Carpați spre Ungaria, teritoriu cunoscut sub denumirea de «Rusia Subcarpatică».

Principatul Galiției a trăit o epocă de prosperitate în toate privințele până în veacul al XIV-lea (1340), când a început a fi copleșit de către regele polonez Cazimir cel Mare, însă abia în 1387 Galiția a fost complet încorporată în Polonia.

Principatul Galiției a avut de înfruntat până atunci adversitatea politică și religioasă a regatului polon și regatului ungar, care a și stăpânit-o între anii 1205—1221, împărțind-o cu Polonia. El a mai înfruntat apoi și nenumăratele asalturi ale mongolilor conduși de Gingis-Han, de Batâi și de alții, mai ales după 1240, când Kievul a fost ocupat și statul kievean fu supus Tătarilor, rămânând apoi în bună parte, sub jugul mongolilor timp de peste 200 de ani (1480).

După 1240, statul galițian a devenit moștenitorul politic, cultural și religios al statului kievean, supus de Tătari. Timp de 100 de ani, (până la

1340), el a purtat cu vrednicie această moștenire și a continuat-o, a sporit-o înscriind pagini de glorie în istoria marelui popor rus.

Dar Principatul Galiției, care se numea și Rusia Roșie, a avut de înfruntat mereu, pe lângă adversitatea religioasă a Poloniei și a Ungariei care erau catolice, încă și ofensiva continuă a papalității, care de pe atunci căuta cu tot dinadinsul să-și deschidă o poartă spre inima Rusiei Mari.

Încercările papilor de a-i câștiga pentru catolicism pe principii galițieni, încep mai serios din anii 1204—1205, adică exact din vremea în care regele Ungariei Andrei al II-lea (1205—1235), și-a extins stăpânirea asupra Galiției.

Andrei al II-lea este cunoscut în istorie ca un foarte zelos catolic și gata să ducă la îndeplinire ordinele Scaunului papal, pentru convertirea schismaticilor. În acest scop, el a așezat în 1211, pe cavalerii teutoni — ordin religios catolic—lângă Brașov—azi Orașul Stalin, Țara Bârsei, (Transilvania) și i-a trimis și în Moldova, unde aceștia au zidit Cetatea Neamțului la 1215.

Ceea ce Andrei al II-lea a întreprins pentru Români, n'a ezitat să facă și pentru Rușii din nordul Ungariei și mai ales pentru cei din Galiția, stăruiind pentru catolicizarea acestora, în anii 1205—1221, cât a durat stăpânirea lui asupra Galiției, stăpânire pe care o împărțise, asupra unor teritorii ale Galiției, cu Polonia.

Profitând de aceste împrejurări favorabile propagării catolicismului, Papa Inocențiu III se și adresează principelui Roman al Galiției (1198—1205), oferindu-i în 1205 o coroană regală, dacă ar consimți să îmbrățișeze credința catolică. Oferta i-a fost însă respinsă. Inocențiu III nu descurajă. El, care câștigase în 1204 pe țarul bulgar Ioniță, pentru catolicism, și care trata și cu despotul sârb Ștefan Nemanja în acelaș scop, se adresează în 1208 episcopilor ortodocși din Galiția, poftindu-i în sânul Bisericii catolice și mai ales sub stăpânirea sa. Nici această încercare nu a izbutit. Totuși, prin acțiunea regelui Andrei II-lea și prin stăruița agenților papali, în rândul nobililor și a clerului din Galiția a început să prindă simpatii catolicismul și chiar să facă din când în când câte o victimă. Încetul cu încetul, papii au izbutit să puie piciorul în Galiția și să trimită misionari, cari puteau să lucreze în voie printre schismaticii pe timpul stăpânirii lui Andrei al II-lea asupra acestui principat, așa încât, din vremea aceea s'a așezat ordinul Predicatorienilor în Galiția. Acțiunea acestui ordin s'a continuat și după ce a încetat stăpânirea Ungariei asupra Galiției (1221), și s'a intensificat după 1233, când Papa Grigore IX le dă ordine speciale pentru sporirea turmei catolice.

Șansele străduințelor papale pe lângă principii galițieni, și ale propagandei catolice în genere, au fost sporite și de atacurile continui ale Tătarilor asupra Galiției. Papii văzând că acest principat se găsește la strâmtoare sub amenințarea tătarească, au început a face oferte de ajutor principilor galițieni, cerându-le în schimb avantagii pentru catolici și chiar convertirea la catolicism a principilor, adică supunerea lor politică mai ales, «suveranului pontifice» dela Roma.

Pentru a-i putea răsbi pe Tătari, câțiva dintre principii galițieni au acceptat ofertele de ajutor ale unor papi și au intrat în tratative cu ei, făcând oarecari concesiuni catolicismului, în schimbul ajutoarelor pro-

mise de Roma. Chiar și marele principe Daniil (Danilo) Romanovici (1242—1264) a crezut că va putea să obțină în schimbul unor astfel de concesiuni, ajutorul Papei Inocențiu IV, pentru a purta războiul împotriva Tătarilor. Dar respectivul papă, care l-a cinstit pe Daniil și cu titlul și cu coroana de «Rege al Rusiei», era mai bucuros să obțină avantajile pe care i le oferea Daniil, fără să-i dea acestuia niciun ajutor. Angajamentele papei s'au dovedit a fi promisiuni amăgitoare, de aceea, după o așteptare îndelungată, Daniil Romanovici a rupt orice legătură cu scaunul papal.

Relațiile principelui Daniil cu Inocențiu IV sunt atât de semnificative pentru politica papală, pentru metodele ei de infiltrație în teritoriile ortodoxe, încât merită o atenție specială. Să le vedem.

Încă în 1245 Daniil acceptase suveranitatea politică a Papei Inocențiu IV, și-i făcuse promisiuni privitoare la îmbrățișarea, în viitor, a credinței catolice. Luând act de acest lucru, Inocențiu IV îi scrie la 3 Mai 1246, lui Daniil, numindu-l «rex Russiae», și îi face cunoscut, că-l primește și pe el și regatul său sub tutela și oblăduirea Sf. Petru. Printr'o altă scrisoare cu aceeași dată, Inocențiu IV îl mai anunță pe Daniil că-i trimite drept ajutor contra Tătarilor, pe «legatul papal» Albert, Arhiepiscopul Prusiei și Estoniei și că acesta «îl va ajuta cu sfatul». În acelaș timp (1247), Inocențiu IV a făcut încercări și pentru a-l câștiga pe Alexandru Newschi, principele Novgorodului, pentru catolicism, însă fără nici un rezultat.

Deoarece în forma lui latină, catolicismul prindea foarte greu între ortodocși, el a început a fi propagat sub forma unei uniri religioase mai libere a ortodocșilor cu Roma. Sub această formă, el a prins și s'a ajuns, ca în Galiția, deși erau puțini credincioși catolici, să apară nu numai preoți ci chiar și episcopi catolici. Aceștia țineau la ritul lor oriental și de aceea, Inocențiu IV îi scrie lui Daniil, în 27 Aug. 1247, că, la cererea episcopilor și preoților din Rusia (Galiția), el îngăduie ca aceștia să pregătească euharistia din pâine fermentată, iar nu din azimă ca la catolici, deasemenea și să-și păstreze o serie de alte rânduieli orientale, care nu sunt contrare credinței catolice. («More suo ex fermentato conficere et alios ritos qui fidei catholicae non obviant, observare possint»).

Pentru a-l încuraja pe Daniil, pentru a-l mângâia și pentru a-l amăgi și pe mai departe, Inocențiu IV i-a conferit și coroana regală, (în 1253), ca rege al Rusiei. Ajutoare însă nu-i trimetea contra Tătarilor; îi trimetea în schimb preoți catolici, scrisori elogioase și binecuvântări cari nu-i erau de nici un folos.

Daniil, nădăjduind mereu în vr'un ajutor mai serios din partea Papei, dăduse în schimbul ajutorului care nu mai venea, tot ce i se ceruse de către papi, dar văzând perfidia scaunului roman, a stricat brusc prietenia cu ei, în 1256, lepădând obiceiurile religioase catolice pe care le introdusese la curtea sa.

Supărat pe principele Daniil, papa Alexandru IV îi trimite, în 13 Fevr. 1257, o scrisoare de muștrare pentru căderea lui dela credința catolică, și-l povățuește să lapede calea pierzării, pe care apucase, întorcându-i Romei spatele («De defectione sua a fide catholica» — «ut perditionis viam abjuret»). Dar principele Daniil a rămas neînduplecat. El n'a oprimat catolicismul, l-a lăsat liber în principatul său, însă nu l-a mai avut la inimă și nu i-a mai dat nici un ajutor.

Văzând îndărătnicia principilor Galiției, papii le-au retras binecuvântările și s'au pornit împotriva lor cerând ajutorul principilor și regilor catolici vecini cu Galiția, ai Boemiei, ai Ungariei și ai Poloniei. Astfel, de exemplu, papa Urban IV scrie în 1262 și în 1264 două scrisori pline de venin și ură, regelui Otocar al Boemiei, și-l îndeamnă poruncitor să pornească împotriva Rutenilor, ca, sau să-i convertească pe schismaticii aceștia la credința catolică, sau să cucerească țara și să o supună stăpânirii sale.

Deși în nouile condițiuni, numărul catolicilor din Galiția a scăzut și continua să fie foarte mic, totuși papii socoteau Galiția ca o provincie bisericască romano-catolică, și prin diverse acte au căutat să pună un picior sigur și să-și consolideze cât mai mult pozițiile pe teritoriul acestui Principat. Intre aceste acte cităm ca foarte semnificativ, canonizarea, adică așezarea solemnă în rândul sfinților a călugăriței rutene Paraschiva († 1239) fostă stareță a unei mănăstiri catolice de maici din Poloțk. Acest act a fost săvârșit de Papa Grigorie X în 1273, în scopul de a crea un mijloc nou de propagandă catolică în rândurile ortodocșilor din Galiția. Dar cu toate stăruințele papilor și cu toate încercările lor, credincioșii creștini ai principatului Galiției au rămas ortodocși. Nici Rutenii ucrainieni din Rusia Subcarpatică, care erau sub stăpânirea catolică a Ungariei și de care numai rare ori puteau să se intereseze principii Galiției, nu și-au pierdut credința ortodoxă.

Pe la începutul veacului XIV, în anii 1319—20, provincia Volinia, din Principatul Galiției, a fost ocupată de Lituania, care luă atunci și o mare parte din Ucraina, împreună cu Kievul.

În statul lituan, ortodocșii s'au bucurat multă vreme de o toleranță religioasă deplină. S'a schimbat însă soarta ortodocșilor din Galiția, care au ajuns, cu începere din anul 1340, sub stăpânirea Poloniei. De aici înainte, acțiunea catolică în rândul populației galițiene s'a intensificat, și ea a mai fost sprijinită și de faptul, că atât în veacul al XIV, cât și în veacul XV, Ungaria și Polonia au avut câte un rege comun, pe Ludovic cel Mare al Ungariei (1342—1382), devenit și al Poloniei între 1370—1382 și pe Vladislav III al Poloniei (1434—1444), devenit și al Ungariei între 1439 și 1444. Această împrejurare a facilitat, pe de o parte, intensificarea propagandei catolice, iar pe de altă parte a prilejuit o luare de contact între Rutenii ucrainieni din Rusia Subcarpatică și din Maramureș, cu cei din Galiția, consolidând astfel rezistența și națională, atât a unora cât și a celorlalți.

Dar cu toate granițele politice dintre diversele grupuri în care era împărțit acum poporul rus, contactul între acestea s'a păstrat destul de viu, așa încât nu numai Galiția cu Rusia Subcarpatică s'au menținut într-o unitate națională și religioasă, ci această unitate s'a păstrat și cu restul fostului mare principat al Kievului, care era acum înrobite de Mongoli.

Pe la 1385, survine unirea între statul polon și statul lituan. Prin aceasta, Rușii din Galiția, care făceau parte din Polonia dela 1340 încolo, ajung în contact direct cu cei din Kiev, acesta fiind înglobat în Lituania dela 1319—1320 și cu cei din Rusia Albă, cari fuseseră incluși parțial în statul lituan încă din 1372, și apoi în întregime dela 1404.

Catolicismul ducea o acțiune intensă pentru câștigarea ortodocșilor din Polonia, și în acest scop încă înainte de unirea Poloniei cu Lituania, a fost înființată la 1353—54, o episcopie catolică la Peremisl, în frunte cu Episcopul rutean Nicolae și alta la Halici, iar în 1371, a fost ridicat Episcopul catolic din Halici, la rangul de Arhiepiscop. Fără îndoială că după unirea Poloniei cu Lituania, actele prin care papalitatea a încercat să prindă teren și să-și consolideze pozițiile printre credincioșii ortodocși ruși din noul regat, s'au sporit. Ele au rămas însă fără de efect un timp încă destul de îndelungat.

Intre actele de acest fel amintim: transferarea reședinței arhiepiscopului catolic dela Halici la Lvov (Lemberg (1412); înzestrarea Arhiepiscopiei catolice din Lvov, în 1414, cu bunurile mitropoliei ortodoxe din acelaș oraș, care și fu desființată tot atunci; agitația imensă făcută, din 1439 până la 1463, de către misionarii catolici, pe tema trecerii la catolicism a Mitropolitului Isidor al Moscovei și Kievului, la sinodul din Ferrara-Florența din 1439, trecere după care Isidor a fost alungat din Rusia și a murit la Roma în 1463; câștigarea la 1500 a Mitropolitului de Kiev, Iosif Soltan, pentru unirea cu Roma; măsura din 1501 a Papei Alexandru VI Borgia, prin care se ridică pentru Rutenii ortodocși, obligativitatea de a fi rebotezați când trec la catolicism; măsura din 1521, a papei Leon X, prin care se asigură drepturi și privilegii deosebite pentru orientalii cari se unesc cu Roma, păstrându-li-se ritul oriental și prevăzându-se o serie de pedepse pentru clerul romano-catolic din Polonia și Lituania, dacă n'ar respecta drepturile și privilegiile celor ce se unesc cu Roma.

Acțiunea de catolicizare a ortodocșilor din statul polono-lituan, sprijinită de măsurile pomenite mai sus și de o mulțime de altele, a isbutit să creeze un mediu din ce în ce mai prielnic pentru ca propaganda catolică să prindă cercuri tot mai mari.

Dar împotriva uneltirilor catolice din Galiția, și mai târziu din statul polono-lituan, alături de principii și de credincioșii ortodocși a luptat în permanență și ierarhia ortodoxă, prin puternicile pârghii de rezistență pe care le constituiau vechile episcopii ortodoxe, grupate un timp numai în cadrul Mitropoliei din Kiev, iar mai târziu și în cadrul celei din Halici.

Despre Mitropolia din Kiev se știe că ea s'a înființat încă în anul 988, anul încreștinării oficiale a Rușilor, pe când cea de Halici, a fost numai o episcopie sufragana a Mitropoliei din Kiev, până în 1299. În acest an, Mitropolia din Kiev și-a mutat reședința la Vladimir, pe Cliasma, din pricina înăspririi stăpânirii mongole asupra Kievului. Atunci, principele Leon († 1301) al Galiției, a ridicat pe Episcopul din capitala sa, Halici, la rangul de Mitropolit. Aceasta a doua Mitropolie rusă a durat până la 1347, cu întrerupere între 1328 și 1341. A fost apoi reînființată la 1371, sub stăpânire poloneză și a durat până la 1414.

Sub jurisdicția Episcopiei și mai apoi a Mitropoliei din Halici, au stat și ortodocșii ruși din Ungaria de Nord, și, o vreme, chiar și Românii din aceeași parte și din Moldova. Deasemenea, sub aceeași jurisdicție s'au găsit între 1299 și 1414 și Rușii din Polonia, la cari s'au mai adăogat, dela începutul veacului XIV, aceia din principatul Kievului și apoi, spre sfârșitul acestui veac, cei din Bielorusia.

Intre timp, la 1354, mai apăruse o Mitropolie în statul lituan, cu reședința în Novgorodul Lituaniiei. Ea a durat până la 1380. Din 1461 a rămas o singură Mitropolie ortodoxă în regatul polono lituan, cea de Kiev, -sub jurisdicția căreia se găseau toți Episcopii ortodocși din acest stat, precum și credincioșii din Rusia Subcarpatică.

Atât Episcopii ortodoxe cât și Mitropoliile care au existat pe teritoriul statului polono-lituan, au dus o foarte susținută acțiune pentru contracararea propagandei catolice, izbutind să păstreze aproape neatinsă ortodoxia într'un stat catolic timp de peste 250 de ani.

III. CONDIȚIILE OBIECTIVE SAU CAUZELE CARE AU DETERMINAT UNIREA CU ROMA A ORTODOCȘILOR DIN POLONIA.

În rândurile ucrainienilor și a bielorușilor, prin veacul al XVI, s'a intensificat acțiunea de convertire la catolicism dusă prin cercurile bisericești și politice conducătoare ale Poloniei, mai ales pe baza asigurărilor date în 1521, de către Papa Leon al X-lea, cu privire la drepturile și privilegiile acelor ortodocși cari se vor uni cu Roma. Rezultatul acestei acțiuni a fost, că la finele veacului XVI (1596), o bună parte din populația ucrainiană și bielorusă a regatului polon a fost determinată să accepte, formal și cu rezervă, catolicismul, constituindu-se o Biserică unită cu Roma, pe baza celor patru puncte florentine, Biserică cunoscută sub numele de «Biserica greco-catolică ruteană sau ucrainiană»

Astfel istoria înregistrează la 1596 primul act de spargere a unității religioase a marelui popor rus, care până aci fusese ortodox în întregimea lui.

Să vedem mai de aproape care au fost cauzele care au determinat unirea cu Roma a unei părți dintre credincioșii Bisericii Ortodoxe de pe teritoriul regatului polono-lituan, devenit numai regat polonez dela 1569, și condițiunile în cari s'a făcut această unire. Pentru o justă orientare și lămurire a lucrurilor în această privință, este necesară o scurtă privire asupra cadrului istoric european din epoca respectivă, ca și asupra cadrului istoric național sau local, în care se găseau credincioșii ortodocși ucrainieni sau bieloruși, când au acceptat unirea cu Roma.

A. Cadrul istoric european.

Se știe că în preajma anului 1596, an în care s'a produs faimoasa unire, întreg Vestul Europei era frământat de luptele religioase pricinuite de Reformă (protestantism), care s'au menținut destul de aprig până târziu, la pacea dela Westfalia (1648). Ungaria, vecină a Poloniei, era și ea agitată de aceste frământări. Catolicismul pierduse teren enorm în Germania și în Ungaria. Deasemenea pierduse toate pozițiile sale și în Transilvania, deși principii ei din casa Bathory, continuau să fie catolici, ba unul din ei, Ștefan Bathory, a fost chiar și rege al Poloniei, între 1576—86.

Protestantismul biruitor în Europa centrală și în statele germane, continua să dea asalturi asupra Poloniei. Primejdia lui se făcea din ce în ce mai simțită pentru regii poloni, deasemenea, ea provoca mari îngrijorări pe la curțile princiare ale episcopilor catolici din Polonia.

Pe de altă parte, în Răsărit, statul moscovit mergea spre consolidare din ce în ce mai serioasă, și chiar cu șapte ani mai înainte de unirea dela

Brest-Litowsk din 1596, isbutise să obțină pentru primul ierarh al său, pentru mitropolitul Moscovei, titlul de Patriarh (1589).

În această situație, papalitatea care pierduse atât de mult teren în Europa Centrală și Apuseană, unde era rău încolțită de protestantism, și care vedea consolidându-se dinspre Răsărit Ortodoxia rusească, s'a asvârlit cu disperare asupra populației ucrainiene și bieloruse din Polonia, spre a găsi măcar o compensație iluzorie, pentru pierderile pe care le suferise în Germania și în restul Europei apusene și centrale.

Polonia era destul de puternică, pentru a-și putea permite, fără teamă de vecini, să dea ascultare dorințelor și stăruințelor disperate ale Romei papale. De aceea, fidela casă regală catolică-poloneză, a pus la dispoziția agenților papali toate mijloacele, pentru ca aceștia să poată găsi o nouă pradă în rândurile populației ortodoxe de sub stăpânirea sa.

Dar toate aceste împrejurări nu ar fi fost totuși suficiente pentru obținerea unui succes din partea mercenarilor papali, dacă nu ar fi fost date și astfel de condiții politice, economice, culturale și religioase, în viața ortodocșilor din Polonia, care să atârne greu, atât de greu în balanță, încât să asigure succesul prozelitismului catolic.

B. Cadrul istoric național sau local.

a) **Situația economică.** Sub raport economic, poporul ucrainian și cel bielorus din Polonia se afla într'una din cele mai jalnice situații. Majoritatea populației o formau ichagii. Ei roboteau pe moșiile episcopilor, ale canonicilor și ale mănăstirilor catolice, care fuseseră înzestrate cu bogate latifundii spre Răsărit și spre Sud, chiar din teritoriul locuit de populația ortodoxă, apoi pe moșiile panilor polonezi de toate gradele, și în sfârșit, pe moșiile nobilimii ucrainiene și bieloruse, care fraternizase cu nobilimea poloneză și lituană. Această fraternizare mersese atât de departe, încât prin înrudiri și prin interese comune economice și politice, cea mai mare parte a boierimii ucrainiene se găsea numai la un pas de desnaționalizare și de pierderea credinței ortodoxe. O bună parte din aceasta se și asimilase deja.

Între cele două clase, a iobagilor și nobililor ucrainieni și bieloruși, o clasă intermediară de târgoveți aproape nu exista, iar când existau frânturi de ale acesteia, ele nu contau.

Clerul ortodox împărtășea în cea mai mare parte soarta iobagilor. Vlădicii ortodocși, deși erau numărați în rândul șleahței (nobilimii), se bucurau numai formal și limitat de privilegiile acesteia.

Neconținutele răfuiei dintre diversele partide ale ambițioșilor pani polonezi, cari roiau în jurul diferiților pretendenți la tronul regatului, au istovit resursele economice ale țării, și de aceea, poverile cari se așezau pe umerii iobagilor de pe moșiile șleahței, s'au înmulțit, ajungând să-i înconvoaie până la disperare.

b) **Situația politică.** În asemenea condiții economice, marea masă a populației ortodoxe era lipsită de orice drepturi politice. Nobilimea ortodoxă deși avea carecari drepturi economice, nu avea drepturi politice, pentru că în statul polono-lituan atât prin unirea politică dela 1385, cât și mai târziu prin alte acorduri, numai nobilimea catolică i se asigurase în mod exclusiv dreptul de a deține funcții politice, ca acelea de voevod,

castelan și altele cari aveau vreo greutate în conducerea treburilor publice. Nici clerul ortodox sau mănăstirile, nici episcopii ortodocși și nici chiar Mitropolitul dela Kiev nu aveau nimic din drepturile politice ale celor mai neînsemnați pani polonezi care erau catolici.

La aceste stări de lucruri se mai adăogau și consecințele faptului, că dela 1569, Lituania și-a pierdut autonomia și s'a contopit cu Polonia, și astfel, dualismul polono-lituan, inaugurat la 1385, a luat sfârșit după aproape 200 ani. Urmarea a fost, că și nobilimea lituană, spre a-și menține privilegiile și pozițiile de clasă, singurele care-i mai rămăseseră după pierderea celor naționale, s'a polonizat aproape complet, proces ușurat de altfel și de faptul că ea devenise catolică.

Caracterul catolic prozelitist și agresiv față de ortodocși, al statului polonez, se accentuiază sub regele Ștefan Báthory (1576—86), care mai era și principele catolic al Transilvaniei, care încetase de a mai fi catolică. Acesta pierzând poziția religioasă catolică la el acasă, unde se impusese calvinismul, căuta o compensație în Polonia. De aceea, pe timpul stăpânirii lui s'au sporit vexațiunile la care au fost supuși ortodocșii din regatul polon, în scopul de a-i exaspera și de a-i câștiga astfel pentru catolicism.

c) **Situația religioasă.** Lipsiți de drepturi politice și trăind în sărăcie, creștinii ortodocși din Polonia și-au apărât totuși cu îndârjire credința, ca singura lor mângâiere în starea de nenorocire în care se găseau. Organizația bisericească ortodoxă din regatul polon se prezenta astfel: Mitropolitul Kievului avea sub jurisdicția sa pe credincioșii din întregul regat. Această jurisdicție el și-o păstrase neîntrerupt încă dinaintea de ruperea principatului Galiției și al Voliniei din acela al Kievului, până la 1299, când s'a înființat Mitropolia din Halici, care dură până la 1414. Întreaga Biserică Ortodoxă din Polonia se găsea din nou sub jurisdicția Mitropolitului din Kiev, dela 1415 încoace cu întreruperi, iar dela 1461 încoace, în mod stabil. Alături de Mitropolitul Kievului, mai existau până la 10 episcopi, apoi o serie de mănăstiri, iar prin orașele mai importante, așa numitele **frății ortodoxe**, care au jucat un rol foarte important în apărarea ortodoxiei din aceste părți.

În Polonia, credința ortodoxă era socotită de către pani, ca o credință bună numai pentru țărani icobagi. De aceea i se și zicea în limba oficială poloneză «credință țărănească» (chlopsca viera).

d) **Starea culturală.** Vechiul focar de cultură, pe care l-a reprezentat Kievul în viața Rusiei, fusese atât de puternic, încât el a continuat să răspândească lumină și în timpul stăpânirii mongole și mai ales de când ajunsese pe teritoriul regatului polono-lituan. Deasemenea și Lvovul din Galiția a continuat și a îmbogățit cultura kieveană.

Monumente importante ale culturii vechi ruse au influențat apoi cultura statului polono-lituan. Astfel, este destul să amintim în această privință, că «Sudebnicul» (Cod civil și penal) din 1468 al lui Cazimir Jagello și «Statutul Lituanian» din 1529, se întemeiază în mare parte pe codul străvechi rus cunoscut sub numele de «Pravda Rusca» (sec. XI—XII).

Pe teritoriul Poloniei a apărut, la 1581, prima Biblie completă în limba slavă, tipărită în orașul Ostrog din Volinia, prin îngrijirea și cheltuiala principelui Constantin Ostrogachi. Biblia tipărită de el, este cunoscută sub numele de «Biblia dela Ostrog».

Totuși, starea generală a culturii ortodocșilor lăsa foarte mult de dorit, ceea ce este și explicabil, în condițiile economice și politice în cari trăiau.

*

În felul acesta se prezenta, sub raport economic, politic, religios și cultural, populația ortodoxă din cuprinsul regatului polon, pe la 1590, când s'a întetit acțiunea pentru unirea acesteia cu Roma. Precum se poate vedea, erau foarte prielnice condițiile, pentru ca, pe de o parte, nobilimea ortodoxă care fusese supusă deja unui proces de desnaționalizare și catolicizare destul de îndelungat, să poată fi câștigată pentru unire, iar ca, pe de altă parte, clerul și iobăgimea să poată fi ispitite de perspectivele unei emancipări sau îmbunătățiri a stării lor economice, în primul rând, și apoi a celei politice și religioase, prin îmbrățișarea unirii.

În asemenea condiții, iezuiții, cari sub presiunea protestantismului biruitor erau alungați acum din toate părțile Europei, și-au găsit refugiul în Polonia catolică, și s'au pus pe lucru cu vicleșug specific, cu oaste regală și cu nelimitate mijloace de altă natură, care li se puneau la dispoziție de șleahța poloneză catolică.

De altfel, prozelitismul catolic nu se manifesta ca o acțiune care tindea la convertirea religioasă, ci ca o acțiune având caracter și țeluri politice feudale, căci nu se urmărea nicidecum mântuirea sufletelor ortodoxe iobage, prin catolicism, ci numai încătușarea și mai deplină, politică și economică, a iobăgimii și a clerului ortodox, care îi slujea acesteia.

Numai coincidența intereselor feudalilor poloni, cu interesele Bisericii catolice, i-a făcut pe aceștia să sprijinească prozelitismul catolic, care, la rândul său, sprijinea fără rezerve orânduirea feudală.

IV. UNIREA DELA BREST-LITOVSK (1596).

După o îndelungată pregătire, în preajma anilor 1590—91, acțiunea de câștigare pentru unire a ortodocșilor din Polonia s'a intensificat, și ea a culminat prin bula «Magnus Dominus» sau «Bula Unionis» din 1595.

Prin promisiunile și asigurările pe care le cuprindea această bulă, s'a izbutit să fie amăgită o parte din cler și din nobilimea ortodoxă, pentru ca într'un sobor ce s'a ținut la Brest-Litovsk în 1596, aceasta să se pronunțe pentru unirea cu Roma.

În baza asigurărilor și a promisiunilor cuprinse și într'o bulă a papei Grigore XIV din 1591, și mai ales în aceea din 1595, a papei Clement VIII, asigurări și promisiuni girate și de regele Sigismund al Poloniei, s'a dus o acțiune de agitație în rândurile populației ortodoxe, stârnindu-se frământări și incidente între unioniști și între antiunioniști. Pentru a se pune capăt acestei stări de lucruri, care devenise insuportabilă, atât regele cât și nobilimea ortodoxă antiunionistă, au cerut mitropolitului din Kiev să convoace la Brest, un mare sobor, care să decidă soarta și să curme agitația. Soborul s'a întrunit în 1596, dar îndată după începerea lucrărilor, el s'a împărțit în două, fiindcă ortodocșii fideli l-au părăsit și s'au întrunit la Brest în alt sobor antiunionist. Soborul unionist a hotărât, firește, unirea cu Roma, iar cel antiunionist, care întrunise majoritatea delegaților,

a respins unirea, însă regele a întărit hotărârile celui dintâi, și astfel s'a consumat actul unirii dela Brest-Litovsk, act silnic și vestitor de viitoare silnicii politice și religioase pentru ucrainenii și bielorușii din regatul polon.

Rezistența, protestele și luptele împotriva acestei uniri nu au mai încetat deatunci încoace. Dela început, în fruntea rezistenței se găsea însuși masa credincioșilor, iar în fruntea luptei antiunioniste organizate, căzăcimea, mănăstirile, partea cea mai mare a clerului și un mic număr de nobili între cari principele Constantin Ostrogschi.

Prin acțiunea acestora, ierarhia ortodoxă, care fusese aproape complet desființată prin unirea dela Brest-Litovsk, a fost restabilită la 1620 de către patriarhul Teofan II al Ierusalimului, care se găsea în drum spre Constantinopol venind dela Moscova. Acesta a hirotonit în taină, un mitropolit pentru Kiev (Iov Borețchi) și 6 episcopi pentru eparhiile sufragane ale acestuia.

Puțin după aceea, arhimandritul Lavrei Pecerscaia din Kiev, Petru Movilă, a organizat și el o rezistență antiunionistă, pe care mai târziu a transformat-o, ca mitropolit al Kievului, în acțiune de luptă dusă împreună cu armatele căzăcești.

Vestitul hatman Bogdan Hmelnițchi a îngenunchiat trufia panilor polonezi, prin bătălia dela Zborov (August 1649), în care regele Poloniei Ioan Cazimir, a primit replica ce li se cuvenea acelora, cari încercaseră să treacă prin foc și sabie pe toți cei cari se împotriveau unirii.

Văzând greutățile pe cari le întâmpina consolidarea unirii în Polonia, papii au făcut neconținute concesiuni uniților și au stăruit pe lângă regii Poloniei să apere cu spada, unirea, împotriva «atacurilor feroce ale schismaticilor și ale cazacilor» (Papa Grigore XV, printr'o scrisoare către regele Sigismund în 1622 și prin bula «Genimina Viperarum» din 28 Ianuarie 1623). În toiu luptelor religioase din Polonia, tocmai în scopul apărării și consolidării catolicismului în această țară, ca și pentru răspândirea lui în alte părți, s'a înființat la Roma Congregația «de propaganda Fide», în 1622, de către papa Grigore XV.

Pentru consolidarea uniției în Polonia, Roma a înființat în 1631 și «Congregația ruteană a Basilienilor», (călugări cari trăiesc după regulile Sf. Vasile); a sporit averile episcopilor unite; a înzestrat mănăstirile unite; le-a îngăduit credincioșilor uniți căsătoria a doua; i-a scutit pe aceștia de plata zeciuieiilor către preoții romano-catolici; etc. etc., iar în 1807, a înființat și o mitropolie unită la Lvov.

V. SOARTA «UNIRII» ÎN POLONIA ȘI RUSIA.

Curând după restabilirea ierarhiei Bisericii Ortodoxe din Polonia (1620) și după vijelioasele atacuri ale lui Bogdan Hmelnițchi împotriva Poloniei, prin armistițiul dintre Rusia și Polonia, încheiat în 1667 la Andrussov, și apoi prin pacea dela 1669 din aceeași localitate, Kievul și o parte însemnată a Bielorusiei și Voliniei s'au reintegrat în Rusia.

În noile condiții, nemai existând presiunea panilor catolici polonezi și a ierarhiei catolice poloneze, un număr însemnat dintre credincioșii uniți cu Roma s'au reîntors la ortodoxie.

La 1772, survenind prima desmembrare a Poloniei, Lituania, inclusiv părțile pe care le stăpânise ea din Bielorusia și tot restul teritoriului locuit de ucrainieni și bieloruși, cu excepția Galiției, au revenit Rusiei. Dela această dată, respectivele teritorii s'au menținut sub autoritatea Rusiei, ba li s'au adăugat și altele mai înspre Apus, prin împărțirile ulterioare ale Poloniei din anii 1793 și 1795.

Firește, că sub stăpânirea Rusiei, curentul de revenire la ortodoxie a foștilor uniți s'a intensificat, și astfel, în a doua jumătate a veacului XIX. Biserica Unită cu Roma din teritoriile respective s'a lichidat. Penultimul act al acestui proces, a fost revenirea la ortodoxie a Arhiepiscopului unit al Bielorusiei, dar zis al Lituaniei, Iosif Semașco (1839), iar ultimul act a fost acela al revenirii Episcopului dela Holm în anul 1875. Totuși, din motive economice și politice, după anul 1905, un număr oarecare dintre acești credincioși au revenit la uniație.

— Cu totul alta a fost soarta unirii în Galiția, care se găsea sub stăpânirea Austriei.

VI. SOARTA «UNIRII» IN GALIȚIA.

Majoritatea credincioșilor ortodocși din Galiția au trecut și ei în 1595-1596 la unirea cu Roma, prin faimosul sindc unionist dela Brest Litovsk. Totuși, episcopia din Lwov a rezistat și a rămas ortodoxă până la anul 1700 (ep. Iosif Sumlanschi), iar ca ultime citadele ale ortodoxiei în Galiția, s'au păstrat comunitățile ortodoxe din Lwov și din jurul Schitului cel mare dela Maniava, din districtul Stanislav, care s'a menținut ca stavropighie a Patriarhiei din Constantinopol, până la anul 1785, când a fost suprimat de guvernul austriac. Totuși, credincioșii ortodocși s'au păstrat în număr destul de mare printre ucrainienii din Galiția.

La consolidarea uniației în Galiția, a lucrat intens și stăpânirea austriacă, sub care Galiția a ajuns dela prima împărțire a Poloniei (1772) și sub care a rămas până după cel dintâi război mondial (1918) când a fost trecută sub stăpânirea Poloniei și în sfârșit, din 1944 întreaga Galiție a revenit la Uniunea Sovietică fiind integrată în R. S. S. Ucraina.

În timpul stăpânirii nouilor pani polonezi asupra Galiției între 1918-1939, aceștia au dus o luptă de exterminare a ortodocșilor galițieni, ocupându-le și distrugându-le chiar, prin incendiere și dărâmare, bisericile acestora. Ba mai mult, au vrut și să-i desnaționalizeze, făcând încercări de a introduce limba polonă în cult, atât la ortodocși, cât și la greco-catolicii ucrainieni.

VII. «UNIREA» ȘI SOARTA EI IN RUSIA SUBCARPATICĂ, IN UNGARIA ȘI TRANSILVANIA.

Biserica Ortodoxă din Rusia Subcarpatică a ținut totdeauna de episcopia, și, cât a existat, de Mitropolia de Halici, și, prin aceasta, de Mitropolia de Chiev. Credincioșii ortodocși au aparținut și Principatului Galiției și regatului Ungariei între 1205—1221, sub Andrei II al Ungariei (1205—1235), iar uneori, atât regatului Ungariei, cât și celui al Poloniei, în vremea când Ludovic cel Mare regele Ungariei (1342—1382) deținea

și coroana Poloniei — între 1370—1382 — sau și mai târziu, pe timpul când Vladislav al III. regele Poloniei (1434—1444) a deținut și coroana Ungariei — între 1439—1444.

Deși va fi existat de bună seamă, cel puțin din veacul al XIII, totuși nu se vorbește de o organizare episcopală a credincioșilor din Rusia Subcarpatică, decât din veacul al XV-lea, când se amintește la 1490, Episcopia Ortodoxă de Muncaci.

Antecedentele acestei episcopii se prezintă în felul următor: la anul 1339, un principe rus Teodor Coriatovici, a părăsit Lituania și s'a așezat în Rusia Subcarpatică, la Muncaci. La anul 1352 el a fost numit de Ludovic cel Mare, regele Ungariei, duce de Muncaci, iar la 1360, a înființat lângă Muncaci, pe o înălțime, mănăstirea Sf. Nicolae. Această mănăstire ortodoxă a fost reședința unor episcopi vremelnici, iar dela 1490 devine reședința episcopiei ortodoxe de Muncaci.

Sub jurisdicția acestei episcopii s'au găsit și credincioșii români și ucrainieni din Maramureș și din nordul Ungariei. Însă vechea mănăstire românească din Peri (Maramureș 1391), și-a păstrat independența față de episcopia din Muncaci și a fost subordonată din anul 1494, Mitropoliei Române de Alba Iulia.

Episcopia de Muncaci era sufragană a Mitropoliei din Kiev.

Asupra credincioșilor ortodocși ruteni (ucrainieni) din Rusia Subcarpatică, Maramureș și Ungaria de Nord, propaganda catolică sprijinită și de stăpânirea catolică polonă și de cea maghiară, și-a îndreptat acțiunea în nenumărate rânduri, totuși această acțiune nu a dat nici un rezultat până în veacul al XVII.

Deși făcând parte din teritoriul Ungariei, episcopul ortodox de Muncaci, Amfilohie, a luat parte la sinodul unionalist dela Brest-Litovk (1596), fiindcă el se găsea sub jurisdicția mitropolitului ortodox de Kiev. Amfilohie nu a primit unirea. Urmașul său Ladislav a încercat în 1597 să facă carecari concesiuni propagandei catolice, însă a fost alungat de credincioși, iar la câțiva ani după el, în 1600, Mihai Viteazul a așezat ca episcop de Muncaci, pe un anume Serghie din Țara Românească. Acesta a rezistat și el unirii până la 1614, când s'a reîntors acasă. În același timp, episcopul unit din Przemysl, Atanasie Krupetchi, încearcă să-i atragă la unire pe ortodocșii din Rusia Subcarpatică, rămași fără de episcop, dar încercarea lui nu dă rezultate.

Cel dintâiu episcop de Muncaci, care a primit unirea, a fost Petroniu (1623—1627), însă actul lui nu a avut nici o urmare asupra poporului și a clerului, care au rămas ortodocși. Urmașul său Vasile Tarasovici (1633—1648), deși hirotonit de Mitropolitul Varlaam al Moldovei, a încercat să treacă și el la unire în 1635, dar acest act i-a atras alungarea din scaun, căci clerul și poporul ortodox și-au ales ca episcop în locul lui pe Dimitrie Moisei din Maramureș, prin care s'a zădărnicit acțiunea de unire a lui Vasile Tarasovici.

Dar acțiunea de câștigare a ortodocșilor pentru catolicism nu ceda. Astfel, la 1649 fuseseră adunați la Ungvar (Ujhorod) de câțiva nobili partizani ai unirii, un număr de 63 din cei 1300 preoți ortodocși din Rusia Subcarpatică și au hotărât în 24 Aprilie să se unească cu Roma. La 15 Ianuarie 1652, un sobor ortodox ținut în aceeași localitate, ceru din

nou unirea cu Roma. Aceste hotărîri le pregătiseră membrii familiei nobile Drughet, ajutați de episcopul catolic Gheorghe Iacușici, un foarte bogat feudal maghiar și frate al Anei, soția nobilului ucrainian Gheorghe Drughet. Prin acțiunea acestora se întrunise deja în 1648 la Tyrnava (Slovacia) un sinod al catolicilor, la care se promisese clerului ortodox iobag o seamă de privilegii și egalitate de drepturi cu clerul catolic. Însă, cu toată starea de mizerie în care se găsea clerul ortodox, numai o neînsemnată parte a acestuia a aderat la unire.

Aceasta era situația când urmașul lui Vasile Tarasovici, Petru Partenie Rotosinschi, ales în 1648 și hirotonit de Mitropolitul român dela Alba Iulia, Simion Ștefan, a trecut și el la unire în 1655, dar a trebuit să fugă cu scaunul din Muncaci, la Ungvar (Ujhorod).

În locul lui Petre Partenie Rotosinschi și împotriva acestuia, clerul și credincioșii ortodocși au ales episcop de Muncaci, pe Ioanichie Zeican (1655—1684), care a rezidat în Muncaci până la 1665, când a fost alungat de catolici, iar în locul lui a fost așezat din nou Partenie Rotosinschi, prin forță armată, trimisă de feudații catolici maghiari în executarea unei hotărîri a papei Alexandru VII, din 8 Iunie 1665.

Înainte de alungarea episcopului Zeican din Muncaci, Domnitorul Constantin Basarab al Munteniei (1654—1658) și apoi al Moldovei (1659—1661), zidise pentru el și pentru apărarea ortodoxiei, biserica episcopiei din Muncaci, care se păstrează și astăzi.

Ne mai putând să rezideze în Muncaci, care devenise reședința episcopului unit, episcopii ortodocși aleși de către cler și popor — în luptă împotriva episcopilor uniți — n'au mai avut o reședință stabilă, și ei umblau dintr'o localitate în alta, îmbărbătând credincioșii și clerul la rezistență împotriva «Uniației».

Pentru desăvârșirea «Unirii» în Rusia Subcarpatică, au luptat cu mai mult succes episcopii uniți de Muncaci care au urmat dela anul 1686, pentru că din acest an, curtea imperială vieneză și-a dobândit și asupra Ungariei și Transilvaniei o stăpânire de nediscutat, după înfrângerea și alungarea Turcilor de sub zidurile Vienei și din restul Austriei, Ungariei și al Transilvaniei. În aceste condițiuni, episcopii uniți: Ieronim Lipnițchi (1686—1688), Metodie Racovețchi și mai ales Iosif Camelis (1689—1726), au izbutit să impună definitiv unirea cu Roma în Rusia Subcarpatică. Acțiunea în acest scop, a fost dusă de acord cu împăratul dela Viena, și cu ajutorul lui direct.

Episcopul Iosif Camelis a izbutit să întrunească la Muncaci două sinoade ale preoților ortodocși, unul în 1690, cu 66 de preoți și altul în 1691, cu 350 preoți pentru a hotărî unirea deplină cu Roma a credincioșilor ortodocși din Rusia Subcarpatică. La aceste sinoade, clerul ortodox a pus o mulțime de condiții și a cerut drepturi nu numai pe seama lui, ci și pe seama credincioșilor iobagi și nobili, în schimbul acceptării «unirii».

Ca urmare, în anul 1692 Leopold I al Austriei a publicat un apel (o diplomă) pentru rutenii (ucrainienii) din Rusia Subcarpatică ce s'ar uni cu Roma, asigurându-i că în acest caz, vor beneficia de toate drepturile și privilegiiile pe care le au catolicii latini. Leopold I avea să dea apoi în 1698, un apel similar pentru românii ortodocși din Ardeal. Apelul din 1692 către

ucrainieni ca și cel din 1698, au avut efectul dorit de autorii lor, pentru că au servit ca bază pentru amăgirea unei părți din cler ca să primească unirea cu Roma. În Rusia Subcarpatică, pe lângă cler au mai fost convinși să primească unirea și o seamă de nobili ortodocși ruteni, pentru că li se sporeau prin aceasta privilegiile nobilitare. Ca pretutindeni însă unde s'a aplicat formula aceasta a unirii, credincioșii și clerul care au acceptat-o au fost crunt desamăgiți. De aceea, pentru consolidarea unirii în Rusia Subcarpatică, a trebuit să se ducă de către urmașii lui Camelis acțiuni susținute și îndelungate.

Episcopul unit din Muncaci, Ghenadie Vizanti (1726—1733), s'a străduit să atragă la uniație și Maramureșul, și, răspândind uniația până prin Sătmar și Bihor, și-a extins jurisdicția sa nu numai asupra ucrainienilor ortodocși, ci și asupra românilor ortodocși din acele părți. În felul acesta, numai din Sătmar 72 parohii române ortodoxe au fost puse sub jurisdicția episcopului unit din Muncaci și au rămas în această situație până pe timpul episcopului român unit de Oradea, Samuel Vulcan (1806—1839), care în 1823 a isbutit să readucă sub jurisdicția eparhiei sale aceste parohii.

Episcopii uniți din Muncaci au fost dela început subordonați arhiepiscopului catolic maghiar dela Esztergom, care era și primatele Ungariei. În aceeași dependență jurisdicțională s'au găsit de altfel timp de peste 150 ani (din 1701) și episcopii uniți români din Ardeal. Roma aplica aceleași metode și Ucrainienilor și Românilor.

Rezistența împotriva unirii a făcut ca în Rusia Subcarpatică și în Maramureș, să continue a exista și a funcționa, fără reședință stabilă, o serie de episcopi ortodocși aleși din popor și sprijiniți de popor. Între aceștia s'au afirmat ca vajnici luptători pentru apărarea ortodoxiei: un oarecare Metodie, apoi episcopul Iosif Stoica (1696—1711), care purta titlul de episcop al Maramureșului și care și-a avut câtva timp reședința în orașul Hust. Dintre urmașii acestuia mai sunt pomeniți: Ștefan Serafim Petrovici (1711—1715), apoi Dositei Teodorovici (1715—1734) și cel din urmă, cunoscut sub numele de vlădica Gavril (1735—1739). Aceștia toți, deși în afară de Stoica nu au mai putut fi supuși jurisdicției Mitropolitului ortodox român din Alba Iulia — fiindcă acela primise deja unirea la 1701 —, s'au bucurat totuși de sprijinul credincioșilor și al clerului ortodox din Ardeal, care se găsea și el într-o permanentă luptă împotriva uniației, ce fusese impusă la 1701 Mitropolitului ortodox al Ardealului, Atanasie Anghel.

Este de notat, că însuși Iosif Camelis, cel mai vajnic episcop unionist, în scopul răspândirii uniației printre români, întemeiază un vicariat român unit la Sighet, vicariat care s'a menținut iarăși până în vremea episcopului unit de Oradea, Samuel Vulcan.

Dependența jurisdicțională a episcopului unit din Muncaci față de Esztergom (Gran, Strigoni), a durat până la 1771, când sub episcopul Manuel Olșavschi, episcopia de Muncaci devine independentă și supusă direct Romei prin bula «Eximia regalium» a papei Clement al XIV. De fapt, abia sub acest episcop s'a și încheiat procesul de lichidare a ortodoxiei în Rusia Subcarpatică, și chiar episcopia unită din Muncaci este socotită ca existând canonic numai dela data bulei pomenite (1771).

Episcopii uniți din Muncaci au avut un oarecare rol și au încercat să influențeze și viața Bisericii Române Unite din Transilvania, tendință care s'a remarcat cu deosebire în timpul lui Manuel Olșavschi.

Pentru a întări Biserica unită din Rusia Subcarpatică și pentru a o orienta din ce în ce mai mult spre latinizare, pe la 1816, Papa a înființat o nouă episcopie unită cu sed'ul la Prešov (Eperies), la marginile Slovaciei. Aceste două episcopii, cea din Muncaci și cea din Prešov, au continuat să existe și să desfășoare o activitate, nu numai catolicizantă, ci și desnaționalizatoare, din jumătatea întâia a veacului XIX, fapt care a stârnit în rândurile populației ucrainiene o rezistență din ce în ce mai organizată. Exponenții acestei atitudini au devenit scriitorii Alexandru Duhnovici (1803—1865) și A. I. Dobreanschi († 1901). Ei au fost sprijiniți și de alții, cu ajutorul cărora au dus o susținută acțiune pentru autonomia Rusiei Subcarpatice, în cadrul statului austro-ungar, isbutind să dea amploare curentului de afirmare națională ucrainiană în rândurile populației din acea provincie. Pe acest curent s'a grefat apoi acela de revenire la ortodoxie, care s'a afirmat pe la sfârșitul veacului XIX, și, cu o forță remarcabilă, la începutul veacului nostru.

În fața acțiunii care se ducea pentru revenirea la ortodoxie, acțiune care se îmbina cu aceea de eliberare națională a ucrainenilor din Rusia Subcarpatică, feodalii catolici maghiari au încercat să-i declare pe ucrainenii uniți, maghiari uniți, ca pe acest temelie să creeze o episcopie unită maghiară, în partea de Sud a Rusiei Subcarpatice, în comitatul Hajdu.

În mod organizat, acțiunea aceasta a început cu congresul dela 16-17 Februarie 1868, care a avut loc la Hajdu-Dorogh. Acest congres, cunoscut sub numele de «congresul greco-catolicilor maghiari», a întrunit 220 de delegați mireni și numai 20 preoți. El a hotărât să se înființeze o episcopie unită maghiară, să se introducă limba liturgică maghiară la toți uniții din Rusia Subcarpatică și să se continue acțiunea cu aceste două obiective.

În 1873, deja s'a admis și chiar s'a organizat un vicariat greco-catolic maghiar în localitate Hajdu-Dorogh. Acțiunea s'a reluat cu mai mare intensitate în anul 1896.

În 20 Iulie 1898, acțiunea duse la constituirea în Budapesta a unui «consiliu al catolicilor maghiari de rit vechi, din țară», sub conducerea unui secretar Eugen Szabo.

Scopul acestui consiliu a fost să ducă lupta pentru înființarea episcopiei greco-catolice maghiare și pentru a obține din partea Papei, autorizația ca să introducă în cult limba maghiară. Prin acțiunea numitului consiliu s'a organizat un pelerinajiu la Roma în anul 1900, sub patronajul episcopilor uniți ruteni (ucrainieni) din Muncaci și Prešov. Participanții la pelerinajiu au fost în număr de 400 — clerici și mireni — reprezentând 139 de localități. Pelerinii au încercat să obțină dela papă o bulă de înființare a unei episcopii greco-catolice maghiare la Hajdu-Dorogh, cu limbă liturgică maghiară, ceea ce însă nu li s'a încuviințat atunci. Totuși, după 12 ani, în 1912, ca urmare a insistențelor guvernului maghiar, care isbutise să antreneze în această acțiune, pe lângă o parte dintre ucrainenii uniți și o parte din românii uniți din Nordul Ungariei, s'a izbutit să se obțină bula respectivă de înființare a episcopiei greco-catolice maghiare de Hajdu-

Dorogh. Bula este cunoscută sub numele de «Cristi fideles graeci». (8 Iunie 1912).

Prin această bulă au fost supuse nou înființatei episcopii catolice maghiare, pe lângă vreo 200 de parohii greco-catolice rutene, încă și 83 parohii greco-catolice române din întregul Ardeal, nu numai din părțile dinspre Ungaria, ci și din Secuime, însumând circa 100.000 credincioși români.

Impotriva acestui act au protestat și românii și ucrainenii uniți și neuniți.

Dar stăpânirea feudală maghiară a pornit o serie de procese împotriva rezistențelor români, și mai ales, împotriva ucrainenilor din Rusia Subcarpatică, fiindcă aceștia trecuseră la o agitație de mare amploare pentru revenirea la ortodoxie a populației unite, ca astfel să se desființeze episcopia de la Hajdu-Dorogh. Chiar în Decembrie-Februarie 1913-1914, la Sighet, s'a înșcenat un răsunător proces împotriva agitatorilor ucrainieni pentru ortodoxie, acuzându-i pe aceștia că ar fi agenți ai Rusiei țariste.

Cu toate protestele populației române și ucrainiene împotriva noii episcopii, zisă «greco-catolică maghiară» dela Hajdu-Dorogh, ea a continuat să existe înglobând cele 83 de parohii greco-catolice române din Ardeal, până la 1919. Abia atunci Roma papală a consimțit să redea Bisericii române unite din Ardeal, 81 din cele 83 parohii, care în 1912 fuseseră supuse jurisdicției episcopului greco-catolic maghiar de Hajdu-Dorogh.

Acțiunea celor trei episcopii unite din Rusia Subcarpatică sau dela marginile ei: Muncaci, Preșov și Hajdu-Dorogh, a continuat nestânjenită până în 1918, printre ortodocșii ucrainieni. Dar de atunci, trecând episcopiile de Muncaci și Preșov în cuprinsul statului cehoslovac, s'a atenuat și virulența lor catolică.

Episcopia de Hajdu-Dorogh a rămas însă pe teritoriul statului maghiar și ea există și astăzi ca o mică episcopie greco-catolică maghiară. Sediul ei este însă la Nyiregyhaza, un orașel la nord de Hajdu-Dorogh.

Între anii 1940—1944, guvernul fascist maghiar a dat o deosebită atenție episcopiei greco-catolice maghiare din Hajdu-Dorogh și a procedat la pregătirea unei ediții ortodoxe a Hajdu-Dorogh-ului, înființând în 1941 o «episcopie ortodoxă maghiară» cu sediul în Budapesta. În fruntea acestei episcopii a fost numit ca vicar, la 12 Aprilie 1941, un călugăr vagabond și caterisit, agentul catolic, Mihail Popov.

Fiindcă în Ungaria nu existau decât foarte puțini ortodocși maghiari, sub jurisdicția noii episcopii urmau să intre și ortodocșii sârbi, români, ruteni și greci, din Ungaria și din provinciile cutropite de horthyști în anii 1940—41.

Guvernul fascist maghiar, a căutat să obțină hirotonisirea într-un arhieru a lui Popov, fie dela patriarhia din Constantinopol, fie dela arhiepiscopul necanonic Savatie din Praga, fie dela alți ierarhi ortodocși, însă n'a isbutit, fiindcă M. Popov era preot caterisit și agent catolic de notorietate publică. De aceea, în 1943, Popov a fost înlocuit cu un oarecare Peterfalvi Ianoș (fost Suntinger Ödön), care a renunțat însă la demnitatea de vicar și a fost readus iarăși Popov, prin August 1943. Atât episcopia ortodoxă maghiară din Budapesta, cât și episcopia greco-catolică maghiară din Hajdu-Dorogh, au fost întrebuințate în timpul războiului în

unul și acelaș scop: catolicizarea cât mai grabnică a Rutenilor și Românilor din Ungaria.

În 1945, întreaga Rusie Subcarpatică, deci și episcopia unită din Muncaci, au devenit din nou parte integrantă a teritoriului național ucrainean, intrând în R. S. S. Ucrainiană. Episcopia unită de Prešov a rămas pe teritoriul statului cehoslovac, iar cea din Hajdu-Dorogh, în Ungaria.

Atât din 1918 până în 1940, cât și din 1945 încoace, o parte din ucrainenii greco-catolici din nordul Ardealului și din Maramureș, au intrat politic sub stăpânirea Statului român, și bisericește sub aceea a fostelor episcopii greco-catolice române, iar ucrainenii ortodocși din Maramureș, sub jurisdicția Mitropoliei ortodoxe române din Sibiu și a episcopilor respectivi sufragani ai Oradei și Clujului. Pentru ucrainenii uniți din Maramureș, și din restul țării, se înființase, prin Concordatul din 1927 (art. 2), un vicariat greco-catolic ucrainian (o administrație specială, care a ținut de fosta episcopie unită din Oradea până la 1930, și de atunci, de fosta episcopie unită de Baia Mare. Sediul acestuia era la Sighet.

VIII. UNIȚII UCRAINIENI DIN BUCOVINA.

În afară de credincioșii ucrainieni ortodocși și greco-catolici de pe teritoriul Ardealului de Nord și al Maramureșului, proveniți din Rusia Subcarpatică și din fostul regat ungar, pe teritoriul statului nostru, se mai găsește populație ucrainiană în Bucovina și în partea de nord a Moldovei. Această populație care există din timpuri străvechi, a sporit cu deosebire după ce Bucovina a fost trecută (1775) Austriei, căci de atunci, fiind Bucovina încorporată provinciei austriace a Galiției, circulația a devenit liberă între Galiția și Bucovina.

Populația ucrainiană, venită după 1775, în Bucovina și Moldova, era de confesiune greco-catolică, spre deosebire de populația mai veche ucrainiană din aceste părți, care era ortodoxă. Întreaga populație ucrainiană emigrată, deși greco-catolică, a îmbrățișat ortodoxia până ce ierarhia catolică și unită ucrainiană, (1780) și chiar arhiepiscopul unit din Lvov (1806) și alți ierarhi catolici (1866), au început să fie îngrijorați de pierderea credincioșilor cari plecau din Galiția, și au întreprins demersuri pe lângă guvernul austriac, ca să creeze o organizație bisericească aparte pentru greco-catolicii ucrainieni din Bucovina. Aceste demersuri nu au dat însă rezultate, fiindcă populația greco-catolică trecuse pe tăcute la ortodoxie și nu voia să mai audă de catolicism.

• Sub raport bisericesc, populația ortodoxă ucrainiană din Bucovina, ca și cea din satele din Nordul Moldovei a fost întotdeauna supusă ierarhiei ortodoxe române din Bucovina și din Moldova. Pentru populația greco-catolică ucrainiană din Bucovina, s'au constituit câteva parohii unite care au fost apoi supuse după 1918, fostei Mitropolii unite de Blaj; după 1927, Vicariatului greco-catolic din Sighet, și apoi iarăși fostei Mitropolii unite din Blaj, de care au ținut până în 1945, când au trecut din nou sub jurisdicția vicariatului unit din Sighet, dar de fapt ele erau mai mult autonome.

IX. REVENIREA LA ORTODOXIE A UCRAINIENILOR GRECO-CATOLICI.

— **Galiția.** — În ultimii ani ai stăpânirii austriace asupra Galiției (1910—1918), s'a înregistrat în această provincie un puternic curent de revenire la ortodoxie a greco-catolicilor ucrainieni.

Curentul acesta s'a menținut și s'a întărit în vremea stăpânirii Poloniei asupra Galiției (1918—1939), cu toată prigonirea pe care o stârnise catolicismul, aliat cu guvernul polon, asupra ortodoxiei din Galiția, prigonire care a mers până la dărâmarea multor biserici ortodoxe și la confiscarea de către Stat a peste 100 de biserici și alte așezăminte ortodoxe, între anii 1930—1939. Neofeudalii polonezi reînviaseră țelurile Poloniei medievale: catolicizarea și desnaționalizarea ortodocșilor ucrainieni. În acest scop, pe lângă prigonirea ortodocșilor, pregăteau, și chiar începuseră, introducerea limbii poloneze ca limbă de cult în locul celei vechi slave, și la ortodocșii și la greco-catolicii ucrainieni din Polonia.

Dar rezistența ortodoxă, pe de o parte, și războiul pe de altă parte, au zădărnicit planurile «mărețe» ale panilor moderni. Curentul ortodox s'a intensificat considerabil spre sfârșitul războiului.

După ce Galiția întregă a revenit în 1945 Republicii Socialiste Sovietice Ucrainiene, populația greco-catolică, în frunte cu clerul parohial, cu o seamă de profesori dela Academia Teologică Unită din Lvov și cu câțiva canonici, a început să se gândească serios la o deplină reîntoarcere acasă, nu numai politică, ci și religioasă. De aceea, atunci când Patriarhul Alexei le-a adresat, în 1946, un apel părintesc ca să revie în sânul mării Biserici ortodoxe ruse, din care îi smulsese viclesugul papal înainte cu 350 de ani, reprezentanții clerului și ai poporului din cele 3 eparhii unite din Galiția, s'au întrunit într'un singur sinod în Lvov, la 8—10 Martie 1946, și lepădându-se de unirea cu Roma, s'au reunit cu Biserica Ortodoxă Rusă.

— **Rusia Subcarpatică.** — Precum am văzut, în Rusia Subcarpatică începuse un curent puternic de revenire la ortodoxie în a doua jumătate a veacului XIX. El a fost determinat de mișcarea de eliberare națională a Rutenilor din această provincie. Deșteptarea conștiinței naționale și hotărîrea de a-și păstra și apăra limba și cultura ruteană, a făcut pe scriitorii A. Duhnovici († 1865) și A. I. Dobrianschi († 1901) să se înroleze în mișcarea autonomistă a poporului rutean din Rusia Subcarpatică și să dea expresie revendicărilor lui juste.

Această mișcare a deschis partizanilor ei calea spre ortodoxie, și astfel s'a ajuns ca una din manifestările conștiinței naționale și autonomiste a Rutenilor din Rusia Subcarpatică, să fie aceea de trecere la ortodoxie a credincioșilor ruteni greco-catolici. Curentul stârnit în acest sens a fost alimentat și susținut de Mitropolia autocefală sârbă din Carloviț, care se găsea în Austro-Ungaria ca și Rusia Subcarpatică. Din Carloviț s'au trimis preoți, agitatori și directive. Dar guvernul maghiar a interzis din 1910 orice amestec al Carloviț-ului în Rusia Subcarpatică, punând pe ortodocșii din această regiune sub jurisdicția arhiepiscopului Antonie de Jitomir și Kiev, ca exarh al patriarhiei din Constantinopol, căruia i se adresase guvernul maghiar.

Departe însă de a sluji curentul ortodox în Rusia Subcarpatică, el a mers crescând după 1910, luând forme amenințătoare și protestatare prin 1912, împotriva înființării episcopiei greco-catolice maghiare din Hajdu-Dorogh.

Grofii guvernanti dela Budapesta, ca să poată lovi pe autonomiștii ortodocși și filo-ortodocși ruteni din Rusia Subcarpatică, le-a înscenat un proces de trădare pe linia panslavistă, proces ce s'a judecat în Decembrie—Februarie 1913—1914 la Sighet (Maramureș) și în care au fost implicați 95 de ruteni din Rusia Subcarpatică. În fruntea «trădătorilor» figurau: ieromonahul Alexei Kabaliuk și frații Gherovschi.

Monahul Kabaliuk († 1947), deși era un om fără carte, a fost totuși căpetenia curentului ortodox și conducătorul de fapt al ortodoxiei din Rusia Subcarpatică. El avea bune relații cu Mitropolia din Kiev și lupta cu o dârzenie care îi înspăimânta pe catolicii și feudalii guvernanti ai Ungariei.

După întâiul război mondial, Rusia Subcarpatică fiind atribuită Cehoslovaciei, Kabaliuk și-a continuat acțiunea ortodoxă, raportând mari succese și organizându-și un «consistoriu ortodox pentru Rusia Subcarpatică», cu sediul în orașul Hust. El a lucrat aflându-se în subordinea ierarhică a Bisericii autocefale ortodoxe sârbe, care încă demult purta grija ortodoxiei din teritoriile atribuite în 1918 Cehoslovaciei, și care-și continuă această operă și după 1918.

Biserica sârbă a trimis în Rusia Subcarpatică vreo câțiva episcopi, începând cu unul Dositei, în 1920.

În treburile ortodoxiei din Rusia Subcarpatică s'a amestecat însă, în curând, arhiepiscopul necanonic al Bisericii Ortodoxe din Cehoslovacia, **Savatie Vrabeț**, din Praga, care fusese hirotonit de patriarhul Meletie IV Metaxakis al Constantinopolului, încă în 1923. Printr'un «tomos» din Martie 1923, Meletie înființase formal și o eparhie ortodoxă în Rusia Subcarpatică, pe lângă altele două din Praga (cehă) și din Olomouț (Moravia). Savatie a și adus în 1923 un episcop în fruntea episcopiei acesteia, anume pe Veniamin Fetcenko, membru al sinodului rus schismatic, al vlădicilor emigrați din U.R.S.S. și așezați în Carloviț. Dar acesta a fost alungat din Cehoslovacia în Aprilie 1924, și conducerea Bisericii Ortodoxe din Rusia Subcarpatică a rămas consistoriului din Hust, apoi episcopilor trimiși din Serbia: Irineu de Novisad (1924—1927), Serafim (1927), și apoi din 1930, Damaschin, ales cu titlul de Muncaci și Preșov (Eperies).

Episcopia ortodoxă din Muncaci-Preșov a durat până după cel de al doilea război mondial, când s'a contopit cu fosta episcopie unită de Muncaci, prin revenirea acesteia la ortodoxie, fapt care s'a petrecut în chipul următor:

La câțiva ani după reîntoarcerea la ortodoxie a greco-catolicilor din Galiția credincioșii și clerul episcopiei unite din Muncaci, dând urmare aceluiaș apel al patriarhului Alexei, s'au întrunit într'un sobor în ziua de 28 August 1949, în vechea mănăstire Sf. Nicolae, de lângă Muncaci, ctitoria a principelui rus Teodor Coriatovici (1360), și au rupt și ei pecetea cu care îi legase Roma papală — la carul intereselor sale de exploatare economică și religioasă — printr'un act de unire încheiat pentru prima dată cu 300 ani mai înainte, la 1649.

Astfel, vechea episcopie ortodoxă de Muncaci devine din nou o episcopie sufragana a Mitropolitului din Kiev, iar întreaga Biserică Ortodoxă din Rusia Subcarpatică, se reîntoarce după 650 de ani de despărțire, în sânul Bisericii Mame, în sânul Bisericii Ortodoxe Ruse.

Cehoslovacia. — Episcopia unită de Prešov rămăsese pe teritoriul Cehoslovaciei. Credincioșii ucrainieni ai acestei episcopii au urmat și ei exemplul credincioșilor din Galiția și Rusia Subcarpatică, și, după 300 de ani de jug străin politic și religios, la 28 Aprilie 1950, printr'un sobor întrunit la Prešov, s'au reunit cu Biserica Ortodoxă Rusă. De altfel și pe teritoriul Cehoslovaciei, printre înșiși cehii, s'a început încă acum o sută de ani (1863), o puternică mișcare de orientare spre ortodoxie, constituindu-se chiar în Praga o comunitate ortodoxă, care avea preoți ortodocși ruși și care se supusese jurisdicției Mitropolitului sârb din Karloviț până la 1883, iar din 1883 trecuse sub jurisdicția Mitropolitului ortodox al Bucovinei. Curentul ortodox din Cehoslovacia a mers crescând cu toată încercarea stăpânirii austriace de a-l strivi, interzicând parohiei din Praga să-și mai angajeze preoți ortodocși. Ba în 1917, parohul ortodox din Praga, Nicolae Râjcov a fost condamnat la moarte de către curtea marțială din Viena, dar apoi a fost salvat printr'un schimb de prizonieri între Rusia și Austria, Rusia cedând în locul lui pe mitropolitul unit din Lvov, Andrei Șeptitchii.

După alungarea numitului preot ortodox din Praga, comunitatea ortodoxă de acolo a fost deservită pe rând de trei preoți ortodocși români, care erau concentrați în armata austriacă: Dr. V. Ciobanu, Nicolae Soșdeanu și Laurențiu Curea.

În 1920 a început să se organizeze o Biserică națională cehă, protestantizantă, vâslind între ortodoxie și protestantism și care a câștigat aproape un milion de credincioși. O parte a acestei Biserici, (care există și astăzi sub numele de «Biserica Națională Cehoslovacă», având în frunte un conducător cu titlul de Patriarh), s'a separat în 1921 și s'a constituit ca Biserică Ortodoxă Cehă, punându-se sub jurisdicția patriarhului dela Belgrad. În fruntea ei a fost ales și hirotonit în 1921, la Belgrad, episcopul Gorazd, care a păstrat-o până în 1942, când a fost executat de ocupanții hitleriști.

Alături de Gorazd, un alt cleric ortodox, anume Savatie, isbutise cu ajutorul Patriarhului din Constantinopol, Meletie IV Metaxakis, să obțină și el (în 1923) hirotonia întru episcop și încercase a da o altă orientare curentului ortodox din Cehoslovacia. Însă acțiunea lui Gorazd, sprijinită de patriarhul ortodox sârb, care trimisese diverși episcopi și în Slovacia și în Rusia Subcarpatică, a făcut inofensivă acțiunea întreprinsă în mod necanonic de Patriarhia din Constantinopol, prin intermediul arhiepiscopului Savatie, care rezida tot în Praga.

În 1945, Patriarhia Sârbă a cedat jurisdicția asupra credincioșilor ortodocși din Cehoslovacia și a trecut-o asupra Patriarhiei din Moscova, care și-a delegat ca exarh al «Cehiei și al Europei Orientale» pe Arhiepiscopul Elefterie. Acesta împreună cu preoții ortodocși cehi, a purces la reorganizarea Bisericii Ortodoxe din Cehoslovacia, ajungând ca în 1950 să se constituie, pe lângă Eparhia din Praga pe care o păstorește I. P. S.

Elefterie — încă alte două eparhii ortodoxe pe teritoriul Republicii Cehoslovace, și anume, la Olomouț (în Moravia), în frunte cu episcopul Cestmir Kracimar, ceh de naționalitate și apoi episcopia ortodoxă din Prešov, în frunte cu episcopul Alexei Dehterev. Astfel s'a consolidat ortodoxia și pe pământul Cehoslovaciei și s'au deschis perspective noi pentru curentul ortodox din această țară.

Aceste perspective au devenit și mai frumoase după ce, la 23 Noembrie 1951, Patriarhia Moscovei a aprobat cererea Sinodului Bisericii Ortodoxe din Cehoslovacia, proclamând-o autocefală.

Serbările prilejuite de acest istoric act — desfășurate la Praga între 8 și 10 Decembrie 1951, — au avut caracterul unui adevărat și nou triumf al ortodoxiei împotriva uneltirilor papale.

Republica Populară Română. — În timp ce frământarea pentru revenirea la ortodoxie a greco-catolicilor, cuprinsese Galiția și celelalte teritorii locuite de ucrainenii greco-catolici, ea a început să se simtă și între credincioșii uniți, români și ucrainieni, din patria noastră. Aceste frământări s'au concretizat în actul de revenire a credincioșilor români uniți la Biserica Ortodoxă, act care s'a săvârșit la 21 Octombrie 1948, de către un sobor al preoților și credincioșilor greco-catolici români din R.P.R., întrunit la Alba Iulia.

Credincioșii greco-catolici ucrainieni din cuprinsul R.P.R. n'au rămas multă vreme pasivi față de ceea ce au văzut că se petrece în jur, și în țară și în afara țării, și au urmat și ei exemplul conaționalilor lor din Galiția și din Rusia Subcarpatică, ca și exemplul coreligionarilor lor din R.P.R., și astfel, în anul 1949, au revenit la ortodoxie, cerând Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române să-i primească în sânul său.

Dând urmare dorinței lor, Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române, i-a primit cu părintească dragoste și a hotărât, ca pentru păstorirea lor să se înființeze un vicariat ortodox ucrainian, cu sediul în Sighet, fapt care s'a și împlinit, la data de 23 Noembrie 1949.

Revenirea la ortodoxie a acelor părți dintre Ucrainieni și Români, care fuseseră determinate de vitrege condiții istorice să intre sub dominația Romei, acceptând formula «unirii», cu aceasta, s'a încercat mereu, cu șanse schimbătoare, până după cel de al doilea război mondial, însă ea n'a izbutit să înregistreze decât succese parțiale și uneori trecătoare.

Abia în condițiile ce s'au creat după cel de al doilea război mondial, prin eliberarea deplină a uniților ucrainieni și români, nu numai de sub călcâiul dușmanului din afară, ci și de sub călcâiul dușmannului intern — a claselor exploatare aliate cu dușmanul din afară — a fost posibil ca aceștia să rupă silnicile legături cu Roma papală și ca astfel, să revină deplin și definitiv, la Biserica Ortodoxă.

*

Pretutindeni pe unde prozelitismul papal — urmărind țeluri de înrobire politică, națională și de exploatare economică a popoarelor din Răsăritul Europei și lucrând în alianță cu clasele stăpânitoare feudale și burgheze mai târziu, — a izbutit să facă spărturi și victime printre credincioșii ortodocși, s'a lovit mereu de rezistența ortodoxiei slave. Această rezistență a fost neînchipuit de dârză și datorită ei toți credincioșii orto-

docși din Răsăritul Europei, s'au simțit mereu mobilizați împotriva acțiunilor papale.

Această rezistență de veacuri, a luat adeseori înfățișarea unei lupte active antipapale, îmbinându-se cu lupta de eliberare națională a popoarelor respective, până la începutul veacului nostru, iar de atunci încoace, cu lupta de eliberare socială, de sub jugul claselor stăpânitoare. Dar numai completa eliberare națională și socială a popoarelor în sânul cărora mai existau credincioși ortodocși supuși Romei papale, le-a dat acestora posibilitatea să se desprindă din cătușele cu cari îi ferecase Vaticanul și să revie în sânul Bisericii Ortodoxe.

Această eliberare o datorează popoarele din Răsăritul Europei, victoriei istorice a Armatei Sovietice asupra fascismului cutropitor, cu care se găsisse și Vaticanul în alianță în timpul războiului din urmă.

Ea a creat condițiile în cari ortodoxia și-a putut continua până la biruință, lupta ei de veacuri împotriva expansiunii papale printre credincioșii ortodocși din Răsăritul Europei.

Pr. Prof. Liviu Stan

B I B L I O G R A F I E

1. Eusebiu Popovici, *Istoria Bisericească Universală*, vol. II, III, IV, București, 1926, 1927, 1928.
2. Boris Grekov, *Istoria U.R.S.S.*, vol. I Moscova, 1948, (ed. II).
3. Boris Grekov, *Cultura Rusiei Kievului*. Moscova 1947.
4. A. M. Pancratova, *Istoria U.R.S.S.*, vol. I, II III, Moscova, 1945, 1947, 1947.
5. Kazimerz Chodynici. *Biserica Ortodoxă și Republica Polonă, (1370—1632)*, Varșovia, 1934.
6. Mihail Mihailovici, *Privire istorică asupra Mitropoliei ruse a Galitiei*, Lvov 1860.
7. J. Pelesz, *Istoria «unirii» cu Roma a Bisericii rutene*. Würzburg-Wien, vol. I-II, 1881.
8. Dionysius Holoveckij, *Isvoarele Dreptului Canonic al Bisericii Rutene*, Roma 1932.
9. R. Lașcenko, *Lecții asupra Istoriei Dreptului Ucrainian*, partea I Praga 1923.
10. I. N. Șabatin, *Din istoria revenirii uniților bieloruși*, — în *Jurnalul Patriarhiei din Moscova*, Nr. 8 pe 1949.
11. N. Pavlosiuk, *Triumful Ortodoxiei în Rusia Subcarpatică*, — în *Jurnalul Patriarhiei din Moscova*, Nr. 10 pe 1949.
12. A. Bedernicov, *Incetarea uniației în Cehoslovacia*, — în *Jurnalul Patriarhiei din Moscova*, Nr. 7 pe 1950.
13. Episcop Alexei, *Ortodoxia în Slovacia*, — în *Jurnalul Patriarhiei din Moscova*, Nr. 9 pe 1950.
14. Mitropolitul Nicolai, *In Cehoslovacia la serbările bisericesti*, în *Jurnalul Patriarhiei din Moscova*, Nr. 1 pe 1952.
15. Pavel Statov, *Biserica Ortodoxă Rusă în U.R.S.S.*, în revista *Ortodoxia*, București, Nr. 1 pe 1950.
16. Rudolf Urban, *Străduințele naționale-bisericesti slave în Cehoslovacia*, Leipzig 1938.
17. Ștefan Meteș, *Istoria Bisericii românești din Transilvania*, vol. I ed. II Sibiu 1935.
18. N. Iorga, *Istoria Bisericii Românești*, ed. II vol. I—II Văleni de Munte 1929, 1932.
19. Ștefan Zankov, *Starea și organizarea celor mai noi Biserici Ortodoxe*, Sofia, 1929.
20. Ștefan Munciulea, *Episcopia greco-catolică maghiară de Hajdu-Dorogh*, Blaj 1942.
21. I. Georgescu, *Dieceza maghiară dela Hajdu-Dorogh*, Blaj, 1940.
22. Alexandru Pal, *Ortodocșii din Ungaria*, în *Noua revistă a Ungariei*, Nr. pe Octombrie 1941, Budapesta 1941.

BISERICA ALĂTURI DE POPOR IN LUPTA PENTRU PACE

Raport făcut la Conferința tuturor Bisericilor și comunităților religioase din U.R.S.S. închinată problemei apărării păcii în întreaga lume,
de I. P. S. MITROPOLIT NICOLAE KRUTITKI.

Iubiți frați!

Iubiți prieteni de luptă pentru apărarea păcii!

Ne-am întrunit în această conferință pentru că însetăm să aducem o nouă contribuție la sfânta și nobila cauză a apărării păcii în întreaga lume, cauza preîntâmpinării unui nou război.

Noi știm că, încă de pe atunci, când abia se întrezărea victoria împotriva celui mai mare dușman al omenirii — fascismul, în anumite cercuri imperialiste lua deja forme definitive vechea idee a slăbirii țării noastre, a răpirii resurselor ei, și, pe măsură ce se apropia sfârșitul victorios al celui de al doilea război mondial, în taințele politicii internaționale se elaborau planuri ale unui al treilea război mondial împotriva Uniunii Sovietice.

Cu toate că exista un șir întreg de acorduri, menite să definească raporturile postbelice între popoare, în spiritul prieteniei și colaborării, după război aceste planuri au fost așezate la baza politicii internaționale a unora dintre guvernele aliate. Chiar și Organizația Națiunilor Unite, creată pentru susținerea păcii și securității internaționale, a început, treptat, să se complacă în rolul de unealtă docilă a adeptilor unui nou război, care ocupaseră în acest organ internațional o poziție diriguitoare.

În același timp însă, popoarele care abia scăpaseră de tirania fascismului și de grozăviile războiului mondial, văzuseră în crearea Organizației Națiunilor Unite posibilitatea realizării celor mai legitime nădejdi ale lor. Ele au crezut, că grozăviile războiului vor trece în domeniul trecutului și vor servi pentru transformarea raporturilor social-economice și internaționale în așa fel, încât să permită omenirii să renunțe definitiv la metodele violenței și să rezolve toate problemele în spiritul dreptății și al respectu-

lui reciproc. Așa a și fost redactată Charta O.N.U.-lui care obligă pe membrii lui să rezolve conflictele internaționale pe calea tratativelor, fără a recurge la forță, să apere dreptul popoarelor de a dispune de soarta lor, să desvolte colaborarea internațională în scopul ridicării nivelului de viață a popoarelor și să stimuleze respectarea drepturilor omului.

Aceste nădejdi ale omenirii au fost însă întunecate de politica «războiului rece» dus împotriva Uniunii Sovietice și țărilor de democrație populară, de cursa înarmărilor, dictată de suspiciuni în aceeași măsură precum și de planurile de a dispune după cum le convine de soarta popoarelor. A început propaganda războiului, care încerca să mascheze aceste planuri prin aparentele pretexte de «apărare» și de echilibrare a forțelor; s'au aplicat metodele intimidării popoarelor, împotriva nivelului lor de trai, împotriva tuturor planurilor de transformări sociale, și lumea s'a împărțit în două lagăre — lagărul războiului și lagărul păcii, aflate în fața întunecoasei perspective a unui nou și funest război.

Nu vom face aici analiza politică a situației create. Noi suntem în afară de politică. Ceea ce am spus până aici este părerea generală a majorității oamenilor asupra stărilor de lucruri. Datoria noastră este de a adânci această opinie până la principiile morale și de a analiza situația prin latura cauzelor lăuntrice care formează, după concepțiile noastre religioase, temeiul tuturor evenimentelor. Avem în față un tablou tragic: din cauza neîncrederii, atâțătorii unui nou război, caută să devină mai puternici decât adversarul lor pentru ca să-i poată dicta în caz de tratative sau de război; cursa înarmărilor devine cel mai neliniștitor simptom al zilelor noastre.

Dar această neliniște crește și mai mult, atunci când ne convingem despre deosebirea dintre îndemnurile lăuntrice ale părților adversare. Una din părți este principial împotriva războiului, ca metodă de rezolvare a conflictelor. Ea depune toate eforturile, pentru a asigura pacea tuturor popoarelor, proclamând-o normă de viață și condiție de înflorire. Și nu numai că afirmă lucrul acesta, dar lucrează cu o energie uriașă pentru cauza păcii.

În schimb, cealaltă parte se teme vădit de pace și, cu toate declarațiile pașnice, face tot ce-i stă în putință pentru a provoca războiul: creează adânci această opinie până la principiile morale și de a analiza situația prin povara înarmărilor neîntrerupte, provoacă ciocniri armate și chiar duc deja război în câteva puncte ale planetei noastre, folosind cele mai teribile, inumane și condamnabile de morală și de religie, metode de nimicire a oamenilor.

Dar, pentrue se teme atât de mult de pace această a doua tabără, încât se grăbește să-i preîntâmpine întărirea prin război? Numai neîncrederea în partea adversă nu poate servi de răspuns la această întrebare, pentrucă ea nu este justificată nici de atitudinea și nici de concepțiile acesteia. Prin urmare, teama de pace are o cauză mai adâncă decât neîncrederea; cauza aceasta se află în intenția de a forța toate popoarele, întreaga lume, să li se spună lor, se află în setea de dominație mondială.

Lucrul acesta nu poate fi realizat fără violență și, pentru a justifica războiul crează teoria surplusului de populație, teoria «gurilor în plus», din care se naște, ca o buruiiană filosofia distrugerii, filosofia războiului.

Ca fruct al unei inimi ce nutrește răul, această filosofie și practică bazată pe ea, din punct de vedere creștin este o negare fățișă a Evangheliei, o fățișă neîncredere în puterea iubirii, care constituie fundamentul religiei creștine.

Este aproape de adevăr și opinia generală, care explică tendința spre război a unui anumit cerc de oameni, prin aceea că ei sunt condamnați la pieire. Și tocmai în această situație a lor de condamnați la pieire, trăește tentația de a face din război ultima miză pentru câștigarea dominației mondiale.

Iată unde se ascunde pericolul războiului, această scânteie care mocnește și care este gata în orice clipă să izbucnească într'un incendiu mondial, dacă nu se vor lua la timp măsuri pentru împiedecarea răspândirii focului. Această măsură de precauțiune depinde de voința și vigilența popoarelor care, unite în uriașa mișcare a partizanilor păcii, sunt în măsură de a forța guvernele lor să renunțe la politica neîncrederii și în felul acesta să fie stins orice focar de război.

I. Realizările popoarelor, în frunte cu U.R.S.S., pentru cauza apărării păcii în lumea întreagă.

În contrast cu politica imperialistă de război, încă din primele zile ale existenței sale, Statul Sovietic a dus lupta pentru pace, pentru prietenia și colaborarea între popoare. Chiar al II-lea Congres al Sovietelor, întrunit a doua zi după victoria Revoluției din Octombrie, s'a adresat guvernelor și popoarelor tuturor statelor beligerante cu propunerea încheerii unei păci drepte și democratice. Și mai târziu, în toate etapele de dezvoltare a sa, Statul Sovietic, în baza celor arătate de V. I. Lenin și I. V. Stalin, referitor la posibilitatea coexistenței pașnice a colaborării și întrecerii între cele două sisteme social-economice, a continuat să ducă o politică consecventă de pace. Această politică și-a găsit expresia într'o serie întreagă de propuneri făcute de Uniunea Sovietică în Organizația Națiunilor Unite referitor la reducerea înarmărilor, la interzicerea armei atomice și la alte măsuri pentru întărirea păcii între popoare.

Însă statele imperialiste, călcând în picioare toate convențiile cu Uniunea Sovietică, au început o îndârjită politică a înarmărilor cu scopul de a deslănțui un nou război mondial. De aceea, problema unirii partizanilor păcii, fără deosebire de naționalitate și situații sociale, fără deosebire de convingeri politice și religioase, a devenit pentru toți oamenii de bună credință singura posibilitate de a salva omenirea dela un nou război. Necesitatea morală a păcii și voința cinstită de a o realiza confirmau justetea acestei cauze. Iar politica de pace a Uniunii Sovietice cădea și întărea nădejdea în succesul practic al acțiunii întreprinse.

Cea dintâi demonstrație a partizanilor păcii a fost Congresul oamenilor de cultură, care s'a ținut la Wroclaw în luna Aprilie 1948. În luna Decembrie demonstrația aceasta a fost continuată de un congres al femeilor la Budapesta. Iar în luna Februarie 1949, Comitetul Internațional pentru legăturile oamenilor de cultură și biroul Federației Internaționale a Femeilor au luat asupra lor inițiativa convocării Congresului Internațional al Partizanilor Păcii. S'ar părea că a fost greu să se treacă toate acele

bariere care despart pe oameni nu numai geografice, ci și din punctul de vedere al naționalității lor, al convingerilor lor politice și religioase. Dar setea de pace s'a adevărit a fi mai tare decât toate deosebiri, atât de tare încât apelul oamenilor de cultură pentru convocarea Congresului Partizanilor Păcii a avut cel mai mare răsunet. În scurt timp au aderat la Congres 600 milioane de oameni din 72 de țări. Era pentru prima oară în istorie când, dușmăniei și urei, care inspirau sporirea înarmărilor, alianțele militare și războaiele de pacificare, le-a fost opusă credința tare în unitatea forțelor apărătorilor păcii.

Acest grandios și uman început de acțiune, care a fost Primul Congres Mondial al Partizanilor Păcii, ținut la Paris și Praga în luna Aprilie 1949, a trezit mari nădejdi în toți oamenii iubitori de pace. Devenit o tribună a reprezentanților unui sfert din populația globului pământesc, acest congres a arătat care sunt adevăratele năzuinți ale popoarelor și a demască esența hidoasă a planurilor de nimicire a regimului care săvârșise «crima» de neiertat, de a fi pus capăt exploatării omului de către om. Această intenție plină de răutate, care își găsește expresia în cursa înarmărilor, în blocul Atlanticului, în construirea de baze militare aeriene în jurul Uniunii Sovietice și în alte acte ale războiului «rece», a demască slăbiciunea morală a unor agresori care și amenință adversarii cu bomba atomică, pentru că nu-i pot suferi superioritatea lor morală.

Prin manifestul său, Congresul Mondial al Partizanilor Păcii a trezit în popoare conștiința pericolului ce le așteaptă și a demască pe aceia care au călcat convențiile prin care se afirma posibilitatea coexistenței diferitelor sisteme sociale, care violează Statutul O.N.U.-lui, care resping propunerile pentru tratative și desarmare. Definind scopul și programul partizanilor păcii, Congresul a pus bazele unui front unic al apărării adevărului și rațiunii, pentru a face cu totul inofensivă propaganda care vrea să încline spre război opinia publică. Pentru conducerea acestui front a luat ființă Comitetul Permanent al Congresului Mondial al Partizanilor Păcii.

Firește, că Uniunea Sovietică, această mare putere, unde nu există și nu pot exista adepți ai războiului agresiv, a luat cea mai activă parte în congresele dela Wroclaw și Paris. Reprezentanții sovietici au intrat în componența Comitetului Permanent care a luat în sarcina sa continuarea operii începută de Congresul Mondial.

De aci înainte mișcarea pentru apărarea păcii a început a lua proporții cu adevărat mondiale și în multe țări a luat caracter de mișcare internațională. Popoarele care datorau Uniunii Sovietice salvarea lor din tirania fascistă, au văzut în ea sprijinul păcii internaționale, care ține sus steagul muncii pașnice constructive, și au urmat-o în lupta consecventă pentru apărarea păcii în lumea întreagă. Acestor popoare au început să li se alăture oamenii simpli din toate țările continentului. I. V. Stalin, marele nostru conducător a devenit stegar al luptei pentru pace în toate colțurile lumii.

În August 1949 a avut loc la Moscova Prima Conferință Universală a Partizanilor Păcii, care a fost de mare folos pentru adâncirea luptei poporului nostru împotriva ațâțătorilor unui nou război. Prin cuvântările lor, numeroși delegați la această conferință, au arătat că poporul sovietic

e ocupat cu munca pașnică, creatoare și nu vrea ca realizările sale să fie iarăși amenințate de distrugere. Conferința Unională a aprobat hotărârile Congresului Mondial al Partizanilor Păcii și a înființat un Comitet Sovietic Permanent pentru apărarea Păcii, căruia i-a dat nobila sarcină de a întări pe toate căile prietenia între popoare, a demasca pe ațâțătorii la războiu și a lupta pentru pace.

În mesagiul adresat Comitetului Permanent al Congresului Mondial al Partizanilor Păcii și tuturor partizanilor la această mișcare din toate țările, Conferința a arătat că necesitatea unității de voință și acțiune a tuturor popoarelor iubitoare de pace, este cel mai important mijloc pentru dărâmarea planurilor ațâțătorilor la război, și a declarat că sfânta apărare a independenței naționale, a libertăților democratice și a colaborării pașnice între toate popoarele, constituie cea mai importantă problemă a frontului păcii, pentru că ea este prețuită și înțeleasă de inima fiecărui om simplu, indiferent de convingeri politice, rasă, naționalitate și confesiune.

Având în vedere situația creiată de ațâțătorii la război, problema aceasta s'a rezolvat în condițiuni grele: Pactul Atlanticului fusese ratificat; se luase deja hotărârea de a se reda puterea militară călăilor lumii din Japonia și Germania occidentală, atacul armat împotriva poporului grec primise sprijinul imperialiștilor, politica lor colonială continua să întetească focarele de război în Vietnam, Grecia, Indonezia, și Malaya, iar cursa înarmărilor condamna popoarele la o mai mare exploatare și mizerie.

De aceea, din partea partizanilor păcii, se cereau acțiuni mai energice și de proporții mai mari. Iată pentru ce Comitetul Permanent al Congresului Mondial a hotărât ca ziua de 2 Noembrie să fie declarată Ziua Internațională a Luptei pentru Pace, iar în August 1949 s'a adresat bărbaților și femeilor din toate țările cu chemarea de a demonstra în această zi neștrămutata lor voință de pace.

Ziua internațională a luptei pentru pace a fost marcată în toate țările prin cele mai variate manifestațiuni de protest și de luptă împotriva planurilor unui nou război și a arătat imperialiștilor unitatea și forța crescândă a partizanilor păcii, a arătat trăinicia legăturilor internaționale care fuseseră deja stabilite.

Aproape concomitent, poporul de sute de milioane al Chinei își rezolva problema independenței sale naționale astfel încât la 1 Octombrie 1949 a luat ființă Republica Populară Chineză. El a aruncat jugul autorității venale reacționare, și-a luat soarta în propriile-i mâini și s'a încadrat în frontul comun al păcii, în fruntea căruia se află Uniunea Sovietică. Și, dintr'odată, forța acestui front a crescut într'atâta, încât o treime din întreaga omenire s'a așezat — liber și organizat, pe deplin conștientă de dreptatea și forța sa, — împotriva lagărului ațâțătorilor unui nou război cu hotărârea de a apăra și asigura pacea în întreaga omenire.

Un alt factor important pentru pacea internațională a fost formarea Republicii Democrate Germane în aceeași lună Octombrie a anului 1949. În inima Europei a apărut un stat pașnic a cărui existență, alături de existența pașnicei Uniuni Sovietice, inspira popoarelor europene nădejdea,

că eforturile care erau îndreptate înainte spre război și distrugere, vor putea fi acum îndreptate spre muncă pașnică creatoare.

Dar puterile imperialiste continuau întărirea pregătirilor de război. La a 14-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U.-lui (în toamna anului 1949) ele au respins propunerile sovietice referitor la condamnarea pregătirii unui nou război, la interzicerea armei atomice și încheierea între cele cinci mari puteri a unui Pact pentru întărirea păcii. Acțiunile partizanilor păcii au început a fi aprig persecutate, în special în Statele Unite ale Americii și în Anglia. De aceea trebuiau făcute noi eforturi, pentru lărgirea mișcărilor naționale ale apărătorilor păcii și pentru a se crea condițiuni de cercetare din partea guvernelor a propunerilor de pace, propuneri care răspundeau așteptărilor popoarelor. Asemenea propuneri au fost făcute în luna Noembrie 1949 în Apelul Comitetului Permanent al Congresului Mondial al Partizanilor Păcii, către organele reprezentative ale tuturor țărilor: să se înceapă tratativele pentru încetarea războaielor în Grecia, Vietnam, Indonezia și Malaya, să se reducă imediat armamentul și efectivul armatelor, să fie declarată în afară de lege arma atomică și să se semneze un Pact al Păcii între marile puteri în cadrul Organizației Națiunilor Unite.

Aceste propuneri au atras atenția publică în toate țările și au servit de bază acțiunii dusă mai departe împotriva ațâțătorilor la război, care tot în același timp primeau lovitura catastrofală sub forma unui Pact de prietenie, alianță și ajutor reciproc între Uniunea Sovietică și Republica Populară Chineză, încheiat în luna Februarie 1950. În legătură cu acest eveniment, au produs mare impresie și noile propuneri ale Comitetului Permanent al Congresului Mondial al Partizanilor Păcii, făcute — în luna Februarie 1950 — parlamentelor tuturor țărilor de a discuta două probleme: pentru încetarea cursei înarmărilor pe calea imediatei reduceri a bugetului și a efectivelor armatelor și pentru interzicerea bombei atomice.

Se știe de toți, din presă, cum au întâmpinat această inițiativă a Comitetului Permanent, guvernele Franței, Italiei, Belgiei, Olandei și Statelor Unite ale Americii. În primele trei state s'a promis numai că vor fi studiate propunerile Comitetului Permanent, guvernul Olandei s'a temut să primească delegația, iar Statele Unite ale Americii au refuzat să dea viza de intrare membrilor ei. Numai în Uniunea Sovietică delegația Comitetului Permanent a fost primită cu atenția cuvenită la Kremlin, în luna Martie 1950. Propunerile ei au fost date în discuția Sovietului Suprem al U.R.S.S., care în luna Iunie 1950, printr'o declarație specială, și-a exprimat deplina solidaritate cu ele.

Ceva mai înainte (în Martie-Aprilie) parlamentele țărilor de democrație populară și al Republicii Democrate Germane au aprobat în unanimitate propunerile Comitetului Permanent.

Apelurile Comitetului Permanent referitoare la unitatea de acțiune în lupta pentru pace, nu numai că au fost împărtășite și de oamenii muncii din țările apusene, ci ele s'au și transformat în acțiuni fățișe și efective împotriva pregătirilor de război. Docherii din porturile franceze refuzau să încarce armamentul destinat războiului din Indochina. Muncitorii din uzinele de război și-au ridicat glasul împotriva fabricării de armament, cerând trecerea uzinelor la producția de pace. Soldații refuzau să se înroleze ca voluntari în războiul vietnamez. Femeile din Franța protestau

împotriva trimiterii fiilor lor în acest război. Sindicatele docherilor și marinarilor luau hotărâri de a nu descărca și transporta materialele de război, pe care guvernul Statelor Unite ale Americii intenționa să le trimită în Franța. Măsuri asemănătoare s'au luat de oamenii muncii din Italia, Belgia, Olanda și alte țări apusene. Pretutindeni creștea mișcarea pentru solidaritatea și unitatea acțiunilor întreprinse în apărarea păcii.

Odată cu succesele mișcării creșteau și speranțele popoarelor. În sesiunea dela Stockholm a Comitetului Permanent al Congresului Mondial al Partizanilor Păcii, în Martie 1950, se discutase deja problema referitoare la crearea unei atmosfere de încredere, fără de care nu putea exista speranța unei înțelegeri între părți. Însă pentru lucrul acesta era nevoie de convingerea că este posibilă și dorită coexistența țărilor capitaliste și socialiste, precum și colaborarea între ele. «A pune la baza politicii proprii acest fundamental principiu, așa cum face U.R.S.S. — a spus în cuvântarea sa Joliot Curie — înseamnă a exclude prin aceasta orice intenție agresivă». Atunci s'ar fi creat acea atmosferă de încredere, necesară înțelegerilor pe cale pașnică.

Însă în condițiunile de neîncredere, sporită de înarmări, trebuia lipsit de putere un asemenea argument, cum este argumentul armei atomice. De aceea sesiunea dela Stockholm a Comitetului Permanent a adoptat chemarea pentru interzicerea necondiționată a armei atomice și pentru declararea drept criminal de război acel guvern care va folosi cel dintâi această armă.

Acest Apel a fost o piedică foarte serioasă în deslănțuirea războiului, pentru că agresorul posibil era de mai înainte condamnat de popoare. În toate țările a început campania pentru strângerea semnăturilor pe Apelul dela Stockholm. În luna Iunie 1950, Sovietul Suprem al U.R.S.S., a elaborat o hotărâre prin care susține punctele din acest Apel și a declarat că este gata să colaboreze cu organele legiuitoare ale celorlalte state în găsirea și aplicarea măsurilor necesare pentru înfăptuirea propunerilor Comitetului Permanent al Congresului Mondial al Partizanilor Păcii. Mișcarea a luat proporții însă mai mari. În diferite țări au luat ființă comitete naționale pentru apărarea păcii și mii de comitete locale.

Campania pentru susținerea Apelului dela Stockholm a provocat o furioasă împotrivire din partea atâțătorilor la război, însă represiunile exercitate împotriva partizanilor păcii și interzicerii bombei atomice, n'au făcut decât să ajute populației pentru a-și da seama de întregul pericol pe care-l prezintă bomba atomică și de necesitatea împiedecării acestei arme. De aceea numărul semnăturilor pe Apelul dela Stockholm creștea în fiecare zi și spre sfârșitul referendumului era semnat de aproape 500 milioane de oameni. Aceasta înseamnă că la acest Apel aderase aproape o pătrime din întreaga populație a globului.

Odată cu campania pentru strângerea semnăturilor se făceau și pregătirile pentru cel de al doilea Congres Mondial al Partizanilor Păcii, pentru a cărui convocare se luase hotărârea în sesiunea dela Stockholm a Comitetului Permanent. În timpul acesta se deslănțuise războiul din Coreea, iar pregătirile pentru convocarea celui de al doilea Congres iau un caracter de largă acțiune de lămurire printre toate păturile populației. Popoarele sunt chemate să se împotrivescă activ politicii agresive a acelor care

dăduseră ordin să se prepare bomba cu hidrogen, care amenințau că vor folosi arma atomică în Coreea și făceau propaganda războiului pe o scară ne mai pomenit de întinsă.

În desfășurarea acțiunii se născură noi scopuri și mișcarea pentru apărarea păcii lua forme din ce în ce mai palpabile, organizate. În luna August 1950 sesiunea dela Praga a Comitetului Permanent a ridicat noi probleme, care trebuiau să atragă și să unească un cerc și mai larg de oameni de bună credință: reducerea generală a înarmărilor, interzicerea propagandei de război și rezolvarea pe cale pașnică a conflictului din Coreea.

Uniunea Sovietică a depus spre examinare Adunării Generale a O.N.U., (în sesiunea din toamna anului 1950) un Proiect de Declarație referitoare la îndepărtarea pericolului unui nou război și la întărirea păcii și securității. Propunerile din această declarație — referitoare la condamnarea propagandei de război, la interzicerea armei atomice, la încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri și la reducerea cu o treime a forțelor lor armate, — au fost respinse de «majoritatea» care ascultă de ordinele Americii, a Adunării, însă au întâmpinat un sprijin cald în mijlocul maselor populare din toate țările lumii.

Adâncind sensul mișcării pentru apărarea păcii, toate aceste probleme, împreună cu sprijinirea Apelului dela Stockholm, au devenit obiect de examinare în conferințele naționale, care au ales delegați pentru al doilea Congres Mondial și, nu a fost o simplă întâmplare, că ele și-au găsit ecoul în hotărârile și în Manifestul aceluși Congres.

Chiar în pragul deschiderii Congresului, în luna Octombrie 1950, a avut loc a doua Conferință Unională a Partizanilor Păcii, la care poporul sovietic a examinat realizările sale în lupta pentru pace, a desemnat delegați pentru al doilea Congres Mondial și a ales un Comitet Sovietic lărgit, pentru apărarea păcii. Delegația a fost însărcinată să confirme devotamentul nostru față de cauza păcii și să arate că sprijinim în totul hotărârile sesiunii dela Praga a Comitetului Permanent al Congresului Mondial al Partizanilor Păcii.

Al doilea Congres Mondial, care s'a ținut la Varșovia în Noembrie 1950 — în loc de Scheffield, unde Guvernul englez n'a permis intrarea delegaților, — a fost o puternică demonstrație a forței și unității partizanilor păcii din lumea întreagă. Peste 2000 de delegați din 82 de țări au format o autentică Adunare a popoarelor, întrunită în condițiuni de periculoasă încordare internațională, când în Coreea clocotea războiul, Germania și Japonia porniseră pe calea reînarmărilor, cursa înarmărilor se intensifica, iar Organizația Națiunilor Unite nu-și justifica existența.

Însă greutatea ideologică și practică a hotărârilor Congresului au format un adevărat program de acțiune în lupta pentru pace. Acest program și-a găsit expresia în Manifestul către popoarele lumii și Apelul adresat Organizației Națiunilor Unite. «Pacea nu se așteaptă; pacea se cucerește», — spunea Manifestul, iar în Apelul adresat Organizației Națiunilor Unite, nu numai că se arăta de unde vine pericolul unui nou război, ci se și propuneau pentru fiecare punct în parte mijloace pentru rezolvarea problemei. Chemând Organizația Națiunilor Unite la îndeplinirea funcțiilor ei prevăzute în Chartă, Congresul a pus-o în fața faptului instituirii în

acest Congres a Consiliului Mondial al Păcii, care ia asupra sa «marea sarcină de a asigura o pace trainică și dreaptă, care să corespundă intereselor vitale ale tuturor popoarelor».

Odată cu instituirea Consiliului Mondial al Păcii, lupta împotriva declanșării unui nou război mondial a intrat într'ouă nouă fază a înfăptuirii organizate a programului trasat pentru apărarea păcii.

Sesiunea dela Berlin a Consiliului, care a avut loc în luna Februarie 1951, a examinat și adoptat hotărîri, care au trasat singura cale, posibilă în condițiunile existente, pentru asigurarea păcii — calea obligațiunilor reciproce pentru menținerea păcii, a dezarmării treptate și a colaborării între popoare. Astfel este, mai întâi de toate condițiunea încheierii unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri, absolut obligatoriu după sensul lui moral și imposibil de respins conform cu logica lucrurilor. Deschizând posibilități depline pentru o favorabilă rezolvare a problemelor japoneză, germană și coreeană, cum și pentru renașterea O.N.U.-lui, pentru restabilirea dreptății cu privire la China și încetarea războaelor coloniale, acest Pact ar fi putut face din coexistența pașnică a două sisteme un îndreptar de aur al vieții internaționale.

Nu există îndoială că odată cu realizarea Pactului Păcii, în istoria omenirii va începe o epocă de pașnică colaborare între toate popoarele, indiferent de sistemele lor sociale. Conștiinți de lucrul acesta, oamenii de bună credință s'au grăbit să semneze Apelul Consiliului Mondial, pentru a așeza pe conducătorii marilor puteri în fața necesității de a se întâlni și a ajunge la un acord. În Uniunea Sovietică, întreaga populație majoră — aproape 118 milioane de oameni — au subscris Apelul, căci cauza apărării și întăririi păcii a devenit pentru oamenii sovietici, o obligațiune, o datorie morală, un element inseparabil de viață. Aceeași contribuție deplină la cauza păcii, au adus și țările de democrație populară.

Ca răspuns la chemarea celui de al doilea Congres Mondial al Partizanilor Păcii, Sovietul Suprem al U.R.S.S., a adoptat — în luna Martie 1951 — legea pentru apărarea păcii, care definește propaganda de război drept cea mai mare crimă pedepsită pe cale penală. Ungaria, România, Bulgaria, Cehoslovacia, Polonia, Albania, Republica Populară Mongolă și Republica Democrată Germană au adoptat legi similare. Exprimând politica pașnică a țării noastre, această lege a întărit și mai mult încrederea popoarelor în politica noastră pașnică și a demascat acele guverne, pe care o asemenea lege nu putea decât să le împiedice în pregătirea războiului.

Răspunsul dat de I. V. Stalin corespondentului ziarului «Pravda» în luna Octombrie 1951, referitor la arma atomică, a avut o importanță uriașă pentru cauza păcii. Experimentarea unuia dintre diferitele feluri de bombă atomică în U.R.S.S., a stârnit alarmare în cercurile imperialiste îngrijorate de securitatea țărilor lor. Referitor la aceasta I. V. Stalin a spus că «nu există niciun fel de temeuri pentru o asemenea alarmare», pentru că bărbații de stat din Statele Unite ale Americii nu pot să nu știe că Uniunea Sovietică nu numai că este împotriva folosirii armei atomice, ci și pentru interzicerea ei, pentru încetarea fabricării ei». Această declarație a șefului Statului Sovietic a constituit o mare contribuție la cauza păcii și a dat o puternică lovitură planurilor atâțătorilor la război.

Un nou succes al popoarelor în lupta pentru pace l-au constituit hotărârile sesiunii dela Viena a Consiliului Mondial al Păcii (în luna Noembrie 1951), închinată problemei desarmării și problemei dreptului de autodeterminare a popoarelor din Orientul Apropiat și Mijlociu și din Africa de Nord. Consiliul Mondial al Păcii a așezat omenirea față în față cu necesitatea de a se instaura o asemenea pace, în ale cărei condițiuni vor putea coexista liber și se vor putea lua la întrecere ambele sisteme social-economice. Pentru fiecare punct moral al contradicțiilor internaționale e arătată o singură modalitate de ieșire, fiecare greutate este așa fel rezolvată încât să satisfacă toate popoarele. Ideile păcii internaționale au fost formulate în rezoluții clare și care nu admit duble interpretări.

Răspunzând la aceste rezoluții cu hotărârea de a le traduce în viață, poporul sovietic, prin reprezentanții săi la a treia Conferință Unională a Partizanilor Păcii, ținută în luna Noembrie 1951, a subliniat din nou hotărârea sa de a apăra fără șovăire cauza păcii, fiind încredințat că această cauză dreaptă va învinge. Reprezentanții poporului au spus că, sprijinind cu unanimitate punctul referitor la încheierea Pactului Păcii, Uniunea Sovietică și-a exprimat limpede dorința de a trăi în prietenie cu popoarele Statelor Unite ale Americii, Angliei, Franței și tuturor țărilor din lume și în această dorință a sa sprijină prin toate mijloacele programul de luptă pentru pace, elaborat de sesiunea dela Viena a Consiliului Mondial al Păcii.

La sfârșitul lunii Martie anul acesta, a avut loc la Oslo sesiunea Biroului Consiliului Mondial al Păcii. În hotărârile sale și-au găsit din nou expresia cele mai intime năzuințe ale popoarelor, voința lor nestrămutată de a apăra prin toate mijloacele marea cauză a păcii, de a dărâma planurile ucigăse ale ațâțătorilor la război imperialiști. Sesiunea a făcut bilanțul campaniei mondiale pentru strângerea semnăturilor pe Apelul pentru încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri și a dat partizanilor păcii un amplu program de luptă pentru menținerea și întărirea păcii în lumea întreagă; ea a cerut intensificarea campaniei pentru încheierea Pactului Păcii, pentru interzicerea armelor de nimicire în masă; a amintit încă odată că este necesar să se ajungă la realizarea hotărârilor adoptate în sesiunea dela Viena a Consiliului Mondial al Păcii. Apelul dela Oslo, «Impotriva războiului bacteriologic», al Consiliului Mondial al Păcii, a avut o mare importanță în lupta pentru pace. În acest apel răsună mânia și indignarea milioanele de oameni din toate țările, care își ridică vocea împotriva mizantropilor imperialiști americani, care au întrecut prin cruzimile lor pe toți monștrii fasciști germani și japonezi.

Istoricul «Răspuns al lui I. V. Stalin la întrebările puse de un grup de redactori ai unor ziare americane», publicat la începutul lunii Aprilie a acestui an, constituie un nemăsurat aport la cauza păcii. Răspunsul acesta care întărește și mai mult credința tuturor oamenilor cinstiți că pacea poate fi apărută și pericolul unui nou război mondial poate fi înlăturat, constituie un stimulent în lupta încă mai plină de abnegație pentru apărarea păcii. Răspunsul lui I. V. Stalin este o nouă și încă mai strălucită dovadă a consecvenței politicii pașnice pe care o duce Guvernul Sovietic.

Desfășurarea evenimentelor în viața internațională ne convinge încă mai mult, că popoarele lumii, în frunte cu Uniunea Sovietică, au ajuns

acum, la rezultate importante în lupta pentru pace și continuă să meargă spre realizări încă mai mari. Este adevărat, că pericolul războiului nu e înlăturat, dar există toate simptomele că criza se va rezolva prin victoria cauzei drepte.

Noi nu facem profeții. Noi ne exprimăm numai, credința în victoria finală a păcii și, crezând, acționăm în măsura puterilor și posibilităților noastre. Poate că, ținta este încă departe, însă convingerea noastră morală despre caracterul nenormal și nefiresc al războiului este dovedită, fără putință de tăgadă, de năzuința spre pace a unui imens număr de oameni. Putem spune că, aproape întreaga populație a pământului este cuprinsă acum de neliniște și că, deja sute de milioane de oameni activează cu credința că vor obține victoria împotriva aceloră, care încearcă să convingă popoarele că un asemenea fenomen pe pământ, cum este războiul ar fi un fenomen natural.

Mișcarea partizanilor păcii este cea mai mare realitate a timpului nostru, care înseamnă, că cea mai mare parte a locuitorilor de pe pământ a înțeles că este necesară unitatea oamenilor în lupta pentru pace și idealurile ei. Faptul că, în cauza apărării păcii au fost învinse toate deosebirile de rasă, naționalitate și convingeri politice și religioase, constituie cea mai bună dovadă a lucrului acestuia. În lupta pentru pace s'a unit o imensă parte a omenirii; aproape 500 milioane de oameni au semnat Apelul dela Stockholm și peste 600 milioane au semnat Apelul pentru încheierea Pactului Păcii.

Asemenea unanimitate de vederi nu s'a întâlnit niciodată în istoria raporturilor internaționale. După importanța pe care o are, ea este excepțională și din punct de vedere moral. Prin faptul că cerea interzicerea armei atomice — a armei de distrugere în masă a oamenilor, — primul referendum a fost un strigăt tumultos al umanității. Iar al doilea referendum, în care s'a scos la iveală atitudinea popoarelor față de un Pact al Păcii, a exprimat tăria solidarității, și această forță, care însuflețește pe partizanii păcii, nu poate să nu învingă!

În lupta cu pericolul unui război, oamenii din zilele noastre au ajuns și la alte succese esențiale. Trecând peste toate abilitățile juridice în definirea agresiunii, apărătorii păcii au pus problema practic și au numit agresiune orice atac armat, sub orice pretext, a unui stat asupra altuia. Însă lucrul cel mai important constă în faptul că războiul agresiunii este recunoscut ca crimă. Un asemenea exemplu, în zilele noastre, este războiul din Coreea provocat de năvălirea unor cuceritori străini. De rezultat tot atât de esențial în lupta pentru pace trebuie considerată și condamnarea propagandei de război, ca crimă mare pasibilă de pedeapsa capitală. Această condamnare a fost consfințită prin lege aproape pentru jumătate din omenire și de aceea constituie un factor serios al păcii.

Când facem bilanțul succeselor realizate în lupta pentru pace, vedem cu mândrie pentru țara noastră, cum crește din ce în ce mai mult importanța Uniunii Sovietice în lupta pentru apărarea păcii, U.R.S.S., este stegarul păcii! Datorită participării active în mișcarea partizanilor păcii a poporului sovietic, în frunte cu marele geniu al omenirii și cel dintâi luptător pentru pace I. V. Stalin, un număr din ce în ce mai mare de oameni din alte țări se conving de adevăr referitor la tendințele pașnice ale popo-

rului nostru. Lucrul acesta este confirmat de toți oamenii cinștiți care vizitează țara noastră și este aplicat de Guvernul Sovietic în raporturile sale internaționale. Cuvintele noastre nu se deosebesc de acțiunile noastre, și adevărul acesta devine un bun al tuturor popoarelor.

În același timp planurile și uneltirile ațățătorilor la război sunt din ce în ce mai mult demascate, arătându-se omenirii esența lor amorală. În ultima jumătate de an, prestigiul guvernelor agresive a scăzut simțitor, lucru despre care vorbesc insuccesele de care s'au izbit o serie de proiecte și propuneri ale lor la cea de a VI-a (ultima) sesiune a Adunării Generale a O.N.U.-lui. Însă aceste insuccese ale blocului anglo-american constituie un succes al popoarelor care, în frunte cu Uniunea Sovietică duc lupta pentru pacea lumii întregi.

II.

În lupta pentru pace a popoarelor contemporane, — împotriva politicii agresive a unor guverne, — o mare parte de eforturi de ordin moral revine Bisericilor creștine, anumitor grupări religioase și persoane din cler din toate confesiunile creștine precum și unor conducători și asociații ale altor religii. Religia crează acele îndemnuri morale, de care se conduc credincioșii în viața lor particulară și obștească, și de aceea cooperarea comunităților religioase la cauza păcii are o importanță imensă. Activitatea lor în această privință poate fi extrem de fructuoasă, iar în anumite împrejurări chiar hotărâtoare.

Pericolul unui nou război a apărut în sânul popoarelor creștine și de aceea, nu putea să nu provoace răspuns, mai cu seamă, din partea religiei creștine, care propovăduiește iubirea, pacea și buna învoire între oameni. Cel dintâi răspuns la planurile imperialiste ale guvernelor apusene a fost dat din partea a nouă Biserici ortodoxe autocefale — Antiohiană, Alexandrină, Rusă, Georgiană, Sârbă, Română, Bulgară, Albaneză și Polonă, ai căror conducători și reprezentanți s'au întrunit în anul 1948 la Moscova cu prilejul sărbătoririi jubileului de 500 de ani de autocefalie a Bisericii Ortodoxe Ruse. Ele s'au adresat creștinilor din întreaga lume cu chemarea «să ne unim în hotărâre neclintită pentru a ne opune tuturor inițiativelor și acțiunilor, care sunt în contradicție cu misiunea și slujirea noastră creștină și care încearcă să facă din noi, dacă nu vom fi uniți, o armă a puterii întunericului».

Atunci când a aflat de chemarea Comitetului oamenilor de cultură referitor la convocarea Congresului Mondial al Partizanilor Păcii, Biserica Ortodoxă Rusă a sprijinit cu căldură această inițiativă și a chemat să facă la fel și Bisericile surori. De pe tribuna Congresului dela Paris, întreaga lume a auzit, prin glasul meu, cuvântul reprezentantului Bisericii Ruse despre datoria sfântă a fiecărui creștin de a se opune nebunilor ce uneltesc pentru deslănțuirea unui nou război și, toți oamenii care însetează după pace, și adevăr, au primit binecuvântarea Bisericii Ruse.

Printre delegații la Congres au fost și clerici din țările Apusului, membri ai Bisericilor catolică, luterană, calvină, anglicană, precum și ai comunităților metodistă, baptistă și a Quaquirilor din Germania, Anglia, Franța, Ungaria, Suedia, Elveția și Cehoslovacia. Toți acești slujitori au salutat unirea forțelor păcii și au chemat pe toți creștinii să se înroleze în rândurile lor.

Luând cuvântul la Congres, episcopul Bisericii calvine din Ungaria, Albert Borečki, a declarat, că în actuala situație internațională, creștinii trebuie să aibă bărbăția de a lupta pentru dreptatea socială și o pace adevărată, alături de aceia care vor să salveze omenirea dela nimicire. Preotul catolic I. Plojhar din Cehoslovacia a prevenit pe credincioși despre încercările imperialiștilor de a împinge Biserica în slujba scopurilor lor funeste și a spus, că «datoria firească a tuturor bisericilor creștine este nu numai de a propovedui pacea, ci și... de a lucra neconținut pentru cauza păcii». Din cuvântarea lui H. Johnson, decanul de Canterbury, ași vrea să amintesc acele cuvinte prin care a spus că, religia care întruchipează toate nădejdlile, începe odată cu prietenia, iar acolo, unde este prietenie, este și binecuvântare.

În chemarea adresată creștinilor din toată lumea, slujitorii diferitelor confesiuni, delegați la Congres, spuneau: «În numele credinței noastre creștine, suntem datori să confirmăm că pentru noi nu există cortină de fier; că ideologii deosebite pot coexista pașnic pe pământ; că problema luptei de clasă, acest fruct amar al profundelor nedreptăți din sistemele capitaliste, nu poate fi rezolvată prin forța, care înăbușe răscoalele; ea poate fi rezolvată numai pe calea dreptății, care apără pe cei împilați și numai cu condițiunea de a respecta dreptul popoarelor de a hotărî singure care anume sistem economic este bun pentru ele».

Așa a fost exprimată în Congresul Mondial al Păcii poziția religiei față de problemele fundamentale ale contemporanității, poziție care presupunea hotărîri limpezi și practice, înțelese și acceptabile de toate popoarele. Creștinismul s'a găsit pe aceeași cale cu mișcarea partizanilor păcii, și reprezentanții lui — Mitropolitul Nicolae, abatele Boulet, H. Johnson și episcopatul Moulton, au fost aleși în Comitetul Permanent al Congresului Mondial al Partizanilor Păcii pentru continuarea activității începută de congres.

Știm deja, cum s'a dezvoltat mișcarea pentru apărarea păcii după Congresul dela Paris; acum trebuie să arătăm pe scurt cum au participat la această mișcare Bisericile creștine și celelalte comunități religioase. Vom sublinia aci activitatea. Bisericilor Ortodoxe locale, în special a Bisericii Române, Bulgară și Albaneză. Toate, făcându-și datoria și urmând exemplul Bisericii Ruse, au ocupat un loc de frunte în rândurile mișcării partizanilor păcii. Șefii acestor Biserici sau reprezentanții lor au intrat în comitetele naționale pentru apărarea păcii, prin pastoralele și dispozițiunile lor, au început să îndrumeze clerul și pe credincioși pe calea cooperării în cauza păcii și a transformărilor sociale din țările lor. Așa, de pildă, oaspetele nostru, mitropolitul Sebastian al Bisericii Române este membru activ în Comitetul Național al Partizanilor Păcii.

Unitatea moralo-politică a poporului a devenit una dintre problemele educației religioase a credincioșilor din aceste țări. În România, de pildă, au luat ființă aproape 8000 de comitete parohiale, care au dat poporului un sprijin imens în ducerea diferitelor campanii pentru apărarea păcii. În acelaș scop s'a născut acolo o frățească colaborare nu numai între toate confesiunile creștine ci și între credincioșii tuturor religiilor existente în țară. În acelaș spirit se desfășoară participarea la lupta pentru pace și în celelalte Biserici și comunități religioase din Bulgaria, Cehoslovacia, Al-

bania, Polonia, și Ungaria. În aceste țări oamenii credincioși de toate religiile sunt una cu poporul atât în construirea unei noi vieți cât și în apărarea ei de pericolul războiului.

Însă Bisericele Ortodoxe locale, în lupta pentru pace nu se limitează numai la activitatea din interiorul țărilor lor. Din inițiativa Șefului Bisericii Ortodoxe Ruse, Patriarhul Alexei, ele au început să se unească pentru a-și ridica glasul împreună și a activa în armonie pentru apărarea păcii și dreptății. Urmărind acest scop, Patriarhul Alexei s'a adresat — în luna Martie 1950, către toți Întâistătătorii tuturor Bisericilor Ortodoxe autocefale, cu chemarea de a-și uni forțele pentru apărarea vieții și păcii popoarelor.

Răspunzând la această chemare, șefii tuturor Bisericilor ortodoxe și-au exprimat unitatea de vederi referitor la pacea lăsată nouă de Domnul Hristos și au arătat că nu este posibilă o pace bazată pe cursa înarmărilor și pe intimidarea popoarelor cu bombe atomice și hidrogenice.

Astfel, în colaborarea frățească a Bisericilor ortodoxe omeniarea iubitoare de pace a găsit un puternic sprijin moral, un izvor de forțe spirituale, necesare în lupta pentru o pace generală și dreptate socială. Solidaritatea dintre Bisericele surori în rezolvarea problemelor concrete ale acestei lupte, a început a se întări prin contactul personal dintre șefii lor, prin schimb de epistole, și acte de colaborare.

Acțiunile comune ale Bisericilor ortodoxe începute încă din anul 1948 la Conferința Bisericilor dela Moscova, au constituit un imbold pentru creștinii celorlalte confesiuni. În diferite țări, reprezentanți dintre cei mai de seamă ai Bisericilor creștine, au început a-și ridica glasul împotriva politicii de deslănțuire a unui nou război.

O activitate neobosită în această direcție a dus-o D-rul H. Johnson, decanul de Canterbury. Prin numeroasele sale cuvântări prin care s'a ridicat în apărarea păcii, în apărarea intereselor oamenilor simpli din toată lumea, el a câștigat o mare influență asupra maselor populare din Anglia, țările Europei Occidentale și America.

Reprezentanți ai diferitelor asociații religioase din S.U.A., s'au ridicat și au condamnat în unanimitate ordinul lui Truman privitor la fabricarea bombei hidrogenice. Ei au declarat, că pentru o asemenea hotărîre nu se poate găsi niciun fel de justificări morale. Comitetul executiv al Consiliului federal al Bisericilor creștine din America, în care sunt grupați aproape 30 milioane de protestanți, a condamnat bomba hidrogenică, iar 2000 de preoți protestanți din Columbia au declarat, că fabricarea bombei hidrogenice este în contradicție cu religia. În acelaș sens s'au pronunțat reprezentanții Bisericilor la «Conferința pentru apărarea păcii la mijloc de veac». Ideia lor, cum că, nici un sistem politic și nici o concepție morală nu vor putea ieși învingătoare dintr'un război în care s'ar folosi bomba hidrogenică, rămâne în picioare și până azi.

Odată cu apariția Apelului dela Stockholm, participarea creștinilor la campania împotriva armei atomice s'a intensificat și mai mult. Episcopii catolici din Ungaria au semnat Apelul. Declarația lor, prin care condamnă deslănțuirea războiului și folosirea bombei atomice, a fost inclusă în concordatul încheiat între Guvern și Consiliul episcopilor catolici.

Clerul catolic din Polonia a urmat deasemeni glasul conștiinței creștine și s'a alăturat la mișcare. Ceva mai târziu s'a pronunțat în favoarea Apelului dela Stockholm și episcopatul catolic din Polonia, recunoscând că acest Apel este un factor de reglementare pe cale pașnică a problemelor internaționale.

Pentru interzicerea totală a armei atomice s'au pronunțat deasemeni și cardinalii și arhiepiscopii Franței. Ei au spus: «Implorăm pe bărbații de stat, pe umerii cărora atârână acum o răspundere colosală, să nu se lase târâți de desgustătoarea ispită de a folosi această armă de distrugere și să facă tot ceea ce este posibil ca prin eforturi comune să se ajungă la interzicerea totală a folosirii ei».

Dintre reprezentanții catolicismului s'au alăturat la mișcarea partizanilor păcii un șir de preoți din S.U.A., Italia, Brazilia și alte țări.

Comitetul național al catolicilor progresiști din Franța, aprobând Apelul dela Stockholm, a declarat, că în chestiunea preîntâmpinării războiului, creștinii au o răspundere deosebit de mare, pentru că succesul înclinării opiniei publice spre apărarea păcii, depinde de atitudinile pe care le vor lua ei, de acțiunile lor.

Această afirmație nu dă loc la nicio îndoială cu privire la dreptatea ei, și masele de credincioși din Franța, Italia, Cehoslovacia, Ungaria, Polonia, au semnat Apelul dela Stockholm, iar apoi s'au înrolat în lupta activă pentru pace.

Nici protestanții n'au rămas deoparte de luptă. În Europa au aderat la Apelul dela Stockholm multe grupări și comunități ale lor. Bisericele Luterană și Reformată din Ungaria, aprobând Apelul dela Stockholm au chemat pe frații lor creștini din țările Europei Occidentale să renunțe la interesele lor naționale și de clasă și să îndeplinească misiunea care i-a fost dată Bisericii. Pastorul Otmar Müller din Germania Occidentală s'a adresat preoților tuturor confesiunilor de a folosi toată puterea credinței lor, întreaga forță a învățaturii creștine, întreaga încredere de care se bucură în parohii, întreaga autoritate și influență pe care le are Biserica pentru lupta activă pentru pace.

Apelul dela Stockholm a fost sprijinit cu entuziasm și de Biserica din Polonia. Pastorii protestanți din Elveția au împărtășit deasemeni neliniștea popoarelor și, odată cu arma atomică au condamnat și orice încercare de agresiune fățișă sau ascunsă. Pe aceeași poziție s'au așezat: Consiliul Bisericilor Protestante din Anglia, organizația protestantă «Crucea Albastră» din Belgia și un grup de conducători de seamă ai protestanților din Franța, care au declarat: «Suntem convinși că devotamentul nostru față de Evanghelia lui Hristos va ridica mâine în fața noastră noi probleme. Astăzi însă, răspunzând creștinește la această chemare, ne obligăm să depunem în fiecare zi toate eforturile noastre, pentru a folosi cea mai mică posibilitate pentru întărirea păcii și împăcarea oamenilor între ei».

Cu toată campania de ură și calomnii, Apelul dela Stockholm a fost sprijinit de mulți reprezentanți ai lumii protestante din S.U.A. Conferința delegaților celor 17 organizații protestante s'a adresat Bisericilor din întreaga lume cu chemarea de a cere guvernelor lor să se înțeleagă referitor la convocarea Adunării Generale a O.N.U.-ului sau a unei conferințe mon-

diale, nu numai pentru a examina problema privitoare la interzicerea armei atomice, ci și pentru accelerarea desarmării totale. Adunarea reprezentanților Bisericii presbiteriene a cerut guvernului american să înceapă tratativele pentru încheierea unui acord internațional, prin care să se interzică fabricarea bombelor atomice și hidrogenice. Același lucru l-a cerut și Conferința Bisericilor metodiste din America.

Trecând în revistă mai departe exemplele de participare a creștinilor în lupta pentru pace în perioada dintre cele două congrese mondiale, trebuie să spunem, că Apelul dela Stockholm a răscolit întreaga lume creștină și a găsit un sprijin cald și la creștinii din China, și la cei din Japonia, și la cei din Noua Zelandă, și la cei din Canada, și la cei din țările Scandinavice. În Orientul Apropiat au avut un larg ecou, Apelurile mitropolitului Ilie Caram al Bisericii Ortodoxe a Libanului și al patriarhului Antonie — Petru Arida, șeful Bisericii Maronite. În luna Iulie 1950 a avut loc în Cehoslovacia o conferință a clerului tuturor confesiunilor creștine, la care au participat reprezentanți ai Bisericilor din Uniunea Sovietică, Anglia, Polonia, Germania, Ungaria, Austria și alte țări. În fruntea delegației Bisericii Ortodoxe Ruse am fost eu. Această conferință a demascat încercările imperialiștilor de a se ascunde în politica lor, după înalta autoritate a creștinismului și a chemat pe creștinii din lumea întreagă să participe la lupta pentru pace.

Aceste chemări adresate creștinilor n'au fost zădarnice: însemnate masse de creștini din America, Anglia și alte țări, induși în eroare de propaganda dușmănoasă continuau să rămână departe de cauza comună. Unii considerând războiul inevitabil lăsau totul în seama desfășurării evenimentelor; alții, stăteau la îndoială, temându-se de schimbări sociale; alții, uitând de datoria lor de creștini, priveau dușmăncos lagărul păcii, din considerente pur politice. De aceea, chemările adresate coreligionarilor au contribuit la trezirea conștiinței și sentimentelor de răspundere creștină pentru evenimentele ce se produc în lume.

Tocmai din ideea aceasta s'a născut în luna August 1950 «Chemarea reprezentanților Bisericilor Rusă, Georgiană și Armeană», adresată creștinilor din lumea întreagă, în special Bisericii Anglicane, credincioșilor Bisericii Catolice și Consiliului Mondial al Bisericilor. «A se înarma împotriva răului războiului este o datorie a fiecărui creștin», — au spus cei trei Patriarhi.

În luna Noiembrie 1950 a avut loc la Varșovia al doilea Congres Mondial al Partizanilor Păcii, la care de data aceasta au luat parte 72 de clerici, dintre care 68 de reprezentanți ai diferitelor confesiuni creștine. Iar numărul delegaților credincioși a fost extrem de mare. Numai delegația franceză avea în sânul ei 50 de catolici și protestanți. Din cuvântările lor s'a putut vedea, cât de mult a crescut participarea activă a clerului creștin și a păstorilor lor în mișcarea partizanilor păcii.

Preotul catolic Andrea Handjero, sosit din Italia, a subliniat în cuvântarea sa, că, catolicii italieni și majoritatea clerului italian nu mai vor să participe la niciun fel de cruciate, pentru că ei știu, că aceasta n'ar însemna o slujire a lui Hristos, ci a satanei, că această cale nu duce la iubire, ci la ură. Tot el a spus: «Trecând prin țările Europei Occidentale, am avut prilejul să mă conving că clerul catolic nu numai că urmează

acolo mișcarea partizanilor păcii, dar o și organizează el însuși din proprie inițiativă».

Lucrul acesta a fost confirmat și de preotul romano-catolic I. Plojahr din Cehoslovacia, care a spus că, clericii animați de idei progresiste creiază, în Răsărit și în Apus, condițiuni care contribuie la întărirea păcii, și că, luptând pentru pace, creștinii văd din ce în ce mai limpede în această luptă, înfăptuirea nobilelor idealuri ale religiei lor. Acelaș lucru l-a declarat în cuvântarea sa Mikloș Berestoczy în numele catolicilor unguri. «Noi putem păstra credința Bisericii noastre și mărturisi religia noastră — a spus el — rămânând în acelaș timp cetățeni devotați și muncitori ai Statului nostru de democrație populară». Iar Marcel Monrou, catolic francez, a povestit cum, sute și sute de preoți francezi duc luptă activă pentru pace, și și-a încheiat cuvântarea cu o chemare adresată tuturor credincioșilor creștini să activeze împreună cu toți ceilalți oameni astfel, ca guvernele să poată trece la tratative cu dorința de a ajunge la reglementarea pașnică a divergențelor dintre ele.

Ca membru al celui de al doilea Congres Mondial, în cuvântarea mea am chemat și eu pe creștinii din întreaga lume să se unească în lupta pentru pacea lumii.

Am exemplificat aci numai o parte din cuvântările reprezentanților religiei la al doilea Congres Mondial al Partizanilor păcii. S'ar mai fi putut vorbi de un șir întreg de comunicări îmbucurătoare, idei sănătoase și propuneri practice, care au răsunit în cuvântările clericilor de diferite confesiuni. Inșă pentru scopul ce-l avem este de ajuns să sintetizăm cuvântările lui în concluzia extrem de importantă, că oamenii credincioși de toate religiile — și mai ales creștinii — participă tot mai intens la mișcarea partizanilor păcii.

Un șir de membri marcanti ai religiei au intrat în Consiliul Mondial al Păcii. Printre ei am fost și eu învrednicit de această onoare și în calitate de membru al Consiliului Mondial al Păcii am luat cuvântul în apărarea păcii la sesiunile dela Berlin și Viena. Faptul că în munca acestui organ reprezentativ participă membri marcanti ai Bisericii, constituie o chezașie a participării active a masselor de credincioși la lupta pentru pace. Și a fost prilejul să se dovedească această participare activă. Valoarea practică a hotărîrilor adoptate la prima sesiune a Consiliului Mondial al Păcii, a fost foarte larg recunoscută printre Bisericile creștine și comunitățile religioase și contribuția masselor de credincioși în campania pentru al doilea referendum a fost un factor important pentru reușita lui.

Aproximativ cam după trei luni dela publicarea acestui Apel, în Cehoslovacia a avut loc — în luna Septembrie 1951 — Conferința pentru Apărarea Păcii a clerului catolic din întreaga țară. Cu autoritatea sa morală, această conferință a confirmat că războiul care se uneltește împotriva Uniunii Sovietice și a țărilor de democrație populară, nu poate fi un război drept, război de apărare, ci numai un război agresiv, că clerul catolic trebuie să sprijine pe muncitorii din țările capitaliste, care refuză să ajute la pregătirea unui nou război, și că apărarea patriei, în caz de agresiuni este o datorie patriotică și creștină.

În mesagiul adresat de congres clericilor catolici din lumea întreagă se spune, că în timpul de față este nevoie nu numai de cuvinte creștine în

apărarea păcii, ci și de fapte creștine căci «credința fără fapte este moartă». Înarmați cu aceste convingeri, preoții catolici s'au alăturat la mișcarea partizanilor păcii și roagă pe toți confrății lor să sprijine hotărârile drepte ale Consiliului Mondial al Păcii.

După cum vedem, participarea Bisericilor creștine la rezolvarea marelui probleme a zilelor noastre are o colosală importanță pozitivă. Însă, până acum încă n'au aderat toate comunitățile religioase la mișcarea partizanilor păcii. Se știe, că, abținerea dela această participare se produce acolo, unde considerentele politice sunt preferate celui religios, iar participarea crește neconținut în cercurile însuflețite de conștiința datoriei religioase. Ca normă generală, participarea activă crește de jos, din sinceritatea maselor de credincioși, iar abținerea se manifestă mai cu seamă în cercurile conducătoare ale unor Biserici și comunități religioase.

Noi însă avem credința, că toți credincioșii și conducătorii lor, care nu participă încă la cauza sfântă a apărării păcii, vor intra în rândurile noastre și la aceasta îi vom chema pe toți credincioșii din întreaga lume!

Gravitatea situației internaționale, împreună cu perspectiva unei totale nimiciri, trebuie să-i facă pe toți creștinii să ajungă la singura soluție adevărată: să apere cu unanimitatea lor pacea și dreptatea, așa cum ne obligă religia mântuirii, și să facă totul pentru destinderea încordării internaționale.

Ce trebuie pentru aceasta? Trebuie să așeze poruncile Evangheliei mai presus de orice considerente politice și prin unitatea lor în apărarea păcii să asigure continuarea operei lui Hristos printre popoarele pașnice.

În această privință, conducerea Bisericii Evanghelice-luterane din Germania se află pe drumul cel drept, deși Biserica aceasta nu s'a înrolat oficial în mișcarea partizanilor păcii. Încă din anul 1933, luteranii și reformații, asociați în Biserica Evanghelică, au făcut tot ce au putut, în luptă cu ideologia nazistă. Împreună cu pastorul M. Niemöller, mulți dintre ei au suferit dela Nemți în timpul războiului, pentru devotamentul lor față de Evanghelie, iar unii au plătit acest devotament chiar cu viața lor.

În prezent, majoritatea Bisericii Evanghelic-luterane se ridică împotriva consecințelor și împotriva renașterii aceleiași politici, predicând poporului german, că un nou război nu-i poate aduce ușurarea nevoilor lui. În luna Iunie 1950, pastorul M. Niemöller a declarat unui corespondent, că Biserica sa condamnă războiul și arma atomică. În același timp el luptă fără încetare, în numele credinței, împotriva cursei înarmărilor și remilitarizării Germaniei. Pastorul Niemöller își duce lupta fără a se înrola în mișcarea germană a luptătorilor pentru pace, în fapt însă, atât el, cât și mulți reprezentanți ai Bisericii Evanghelic-luterane din Germania, în frunte cu episcopul Libelus, apără cauza păcii împotriva politicii unui nou război și împotriva propagandei de război.

Și în Biserica protestantă din Olanda a început o înclinare spre adevărul mișcării partizanilor păcii. Hugo van Dalen — oaspetele nostru, — patron al acestei Biserici, este membru activ al Comitetului Național al Partizanilor Păcii din Olanda. În sesiunea dela Viena a Consiliului Mondial al Păcii, el a fost ales membru al acestui consiliu. Luând cuvântul la această sesiune, el a spus, că ideea păcii și prieteniei între popoare este aproape de inima oamenilor simpli din Olanda, care privesc americanismul

ca pe o teroare materială și psihică ce împiedică aflarea adevărului despre Uniunea Sovietică, și că slujitorii Bisericii sale vor munci neîncetat pentru cauza păcii.

O contribuție la cauza păcii este și activitatea «Societății Prietenilor» (Quakerii). Deși nu au aderat la mișcarea partizanilor păcii, totuși ei sunt convinși nu numai de absurditatea războiului care reduce la zero personalitatea omului, ci și de absoluta posibilitate a împiedicării lui. Aprecierea sănătoasă a politicii anglo-americane le-a servit de temei pentru a face propuneri în apărarea păcii, propuneri care coincid în multe privințe cu propunerile Congreselor mondiale ale partizanilor păcii. În luna Iulie 1951, o delegație a Quakerilor a vizitat Uniunea Sovietică și după înapoierea lor în Anglia au arătat englezilor că este absolut posibilă starea de raporturi prietenești între Răsărit și Apus.

Activitatea Bisericilor creștine, a anumitor grupări religioase și perscane din cler, din toate țările lumii, pentru cauza păcii se intensifică cu fiecare lună, cu fiecare zi, oglindind sentimentul de neliniște al creștinilor și sentimentul lor de răspundere pentru cauza păcii internaționale.

Însă nici celelalte religii nu pot rămâne indiferente față de rezolvarea acestei probleme. Poporul evreu, care e răspândit în multe țări ale lumii, are multe motive — și naționale și religioase — să nu dorească un nou război mondial. De aceea, în timpul adunării semnăturilor pe Apelul dela Stockholm, evreii din diferitele țări s'au alăturat partizanilor păcii și au cerut interzicerea armei atomice.

Rabinii din Franța, de pildă, au dat o declarație — în August 1950 — în care au arătat, că Apelul dela Stockholm, merit să apere pe oameni de nimicirea în masă, răspunde năzuințelor de veacuri a poporului izraelit. Tot atunci, rabinul Poloniei s'a adresat evreilor din lumea întreagă chemându-i să se unească în lupta împotriva tuturor provocărilor militariste. «Fie ca glasul nostru, — scria el — să se alăture la glasul milioanei de cameni, care se ridică în apărarea păcii și proclamă în unanimitate porunca sfântă «Să nu ucizi».

La lupta pentru pace ia parte și populația musulmană din Siria, Liban, Alger, Egipt, Pachistan și din alte țări ale Orientului. Unul dintre reprezentanții înaltului cler musulman din Siria — șeicul ed-Dim Zaim, în perioada celui de al doilea Congres Mondial scria: «Noi suntem adepți ai păcii și credinții, luptăm cu energie împotriva oricărei ideologii, care îndeamnă la război. Oamenii religiei și oamenii științei au o mare răspundere: ei trebuie să trezească conștiința națiunilor, să le arate cât sunt de funeste consecințele războiului».

Seihul ed-Dim Zaim face parte din Consiliul Mondial al Păcii în care reprezintă popoarele musulmane din Orientul Mijlociu. Musulmanii din Egipt luptă cu abnegație pentru eliberarea țărilor din Egipt, luptă cu abnegație pentru eliberarea țărilor lor de dominația străină. La cauza păcii contribuie și mișcarea națională de eliberare din Marocul și Tunisul francez. Rezistența mereu crescândă a țărilor arabe împotriva politicii imperialiste a puterilor coloniale — constituie o serioasă contribuție a islamului la cauza păcii generale.

Mișcarea partizanilor păcii a găsit un sprijin larg și la adepții budismului. Clerul lamaist din Mongolia condamnă intrigile criminale ale im-

periaștilor, care pregătesc un nou război, și cheamă pe credincioși să intre în rândurile partizanilor păcii. Ambele referendum-e s'au desfășurat cu mare succes în mijlocul populației mongole. În Ceylon, slujitorii religiei budiste luptă pentru cauza păcii, care e amenințată de intenția imperialismului de a transforma insula lor în bază militară pentru înăbușirea mișcării populare de eliberare din țările Asiei sud orientale. «Sprijinirea păcii, --- scrie călugărul budist N. Dhammaratena lui Jolliot-Curie, — corespunde în întregime scopurilor pe care și le propune budismul». Populația budistă din Birmania, împreună cu clerul, contribuie deasemeni activ la cauza păcii, sprijinind hotărârile Consiliului Mondial al Păcii.

Iată care este activitatea, și în ce măsură au contribuit Bisericile creștine și alte comunități religioase din toate țările, la acea mare operă, care reprezintă frontul mondial al luptei pentru pace.

II. Bilanțul activității tuturor Bisericilor și comunităților religioase din U.R.S.S., în lupta pentru pacea întregii lumi.

Am arătat importanța contribuției religiilor la ceea ce au realizat popoarele în lupta lor pentru apărarea păcii în întreaga lume. După cum am văzut, Biserica Ortodoxă Rusă a ocupat un loc important în acest front mondial. Ea însă își desfășoară activitatea pentru apărarea păcii și aici în interiorul țării noastre. Cauza păcii e sprijinită și de toate celelalte comunități religioase din U. R. S. S., reprezentate la această Conferință. În partea care urmează, a acestui raport, voi face bilanțul activității noastre comune.

Referindu-ne la experiența Bisericii Ortodoxe Ruse, să vedem cum a colaborat ea cu poporul nostru în lupta lui pentru pace, în afară de ceea ce a făcut și continuă să facă împreună cu Bisericile creștine din alte țări.

În trecut, Biserica noastră a fost totdeauna una cu poporul în cele mai bune năzuințe și strădanii ale sale. Ea rămâne una cu el și acum, în epoca de construire a unei noi societăți și a păcii internaționale.

De pe scaunul Patriarhiei Moscovei, în ultimii trei ani a răsunat mereu glasul pașnic și sfătuitor al Patriarhului Alexei, care, în numele binelui și mântuirii poporului său, cheamă pe credincioșii pravoslavnici ruși să contribuie la cauza păcii și să-și îndeplinească datoria creștină în muncă și rugăciune.

Biserica Ortodoxă Rusă a luat parte activă și la prima Conferință Unională a Partizanilor Păcii, în care eu am condus delegația bisericească. Luând cuvântul la această conferință am spus, că noi clericii ruși îndemnați de simțământul datoriei cetățenești și de conștiința noastră religioasă, condamnăm planurile criminale ale reacțiunii mondiale și considerăm că este datoria noastră de creștini să chemăm mii de preoți cinstiți, catolici și protestanți și milioanele de credincioși ai lor să lupte împotriva ispitei fratricidului Cain și să depună toate eforturile pentru întărirea cauzei păcii, această operă bineplăcută lui Dumnezeu.

În persoana mea, Biserica Ortodoxă Rusă a intrat în Comitetul Sovietic pentru apărarea Păcii, pentru ca în aceste timpuri de răspundere să fie mereu alături de cei care luptă pentru libertatea și independența popoarelor, care luptă împotriva împilării coloniale a națiunilor mici — acea-

stă rușine a omenirii civilizate, — care luptă împotriva încercărilor imperialiștilor de violare a păcii.

Oamenii Bisericii, din țara noastră, au întâmpinat chemarea de a semna Apelul dela Stockholm referitor la interzicerea armei atomice, cu hotărîrea de a apăra cauza păcii și l-au semnat toți, ca unul, împreună cu tot poporul, l-au semnat nu de formă, nu cu indiferență, ci în numele iubirii poruncite de Hristos, fiind convinși de triumful acestei cauze drepte.

Cu privire la evenimentele sângeroase din Coreea, Patriarhul și Sinodul Bisericii Ruse s'au adresat Consiliului de Securitate al O.N.U.-ului, exprimând sentimentele de atașament față de poporul-martir coreean și protestând împotriva agresiunii americane în Coreea, și au cerut în numele lui Hristos încetarea aceluia război nelegiuit.

La a doua Conferință Unională a Partizanilor Păcii, mie — ca reprezentant al Bisericii Ruse — mi-a revenit datoria să expun atitudinea principială și practică a Bisericii noastre față de problemele păcii și războiului, față de criminalii atâțători la război, față de problema luptei pentru pace și față de agresiunea americană din Coreea.

Predicând neîncetat pacea, Biserica noastră și-a tradus cuvintele în faptă, sprijinind neîncetat și unanim cererea popoarelor pentru încheierea Pactului Păcii între cele cinci mari puteri. Toți — Patriarhul, episcopii, preoții și mirenii — au semnat, în Septembrie 1951, această rezoluție înțeleaptă, care prin ținta ei clară confirmă dreptatea mișcării partizanilor păcii și demască planurile agresive ale aceluia care refuză încă să o îndeplinească.

La a treia Conferință Unională a Partizanilor Păcii, Biserica Ortodoxă Rusă, prin glasul reprezentantului ei, Prea Fericitul Patriarh Alexei, a sprijinit propunerile Consiliului Mondial al Păcii, referitor la reducerea înarmărilor interzicerea tuturor mijloacelor de nimicire a oamenilor în masă, rezolvarea problemelor germană și japoneză în spiritul acordurilor internaționale dinainte încheiate, încetarea războiului din Coreea și din celelalte locuri, precum și acordarea dreptului de autodeterminare a popoarelor și încheierea unui Pact al Păcii.

Iar când americanii au pus în acțiune arma bacteriologică împotriva popoarelor coreean și chinez, Biserica noastră a exprimat un protest plin de mânie, publicat în presă la 21 Martie 1952.

Și astfel, pas cu pas, Biserica Ortodoxă Rusă își urmează poporul în lupta lui pentru apărarea păcii, ajutând la întărirea ei prin autoritatea sa morală și prin unanimitatea de vederi a credincioșilor. În pastoralele Patriarhului, în predicile preoțimii și în opera noastră bisericească, răsună neîncetat glasul Bisericii noastre care explică, chiamă și binecuvintează cauza sfântă a păcii.

Cu aceeași credință față de poruncile lui Hristos apără cauza păcii și Biserica Ortodoxă Georgiană. Prea Fericitul ei Patriarh-Catolicos Calistrat — răposat de curând — a făcut parte atât din Comitetul Republican cât și din Comitetul Unional pentru apărarea Păcii, activând în ele cu cea mai mare energie.

Pastoralele și predicile acestui mare creștin și patriot, erau pline de o aprinsă propovăduire a păcii și liniștită încredere în victoria ei. El arăta, că istoria Georgiei și a Rusiei e plină de victorii împotriva încercărilor cu-

ceritorilor apuseni de a supune aceste țări. Însă aceste victorii au costat milioane de vieți, lucru la care Biserica Ortodoxă n'a putut și nu poate privi cu indiferență. De aceea chiamă ea acum pe toți oamenii să se unească în duhul păcii, iubirii și adevărului pentru a preîntâmpina un nou război mondial, pe care-l pregătesc participanții la pactul Atlanticului.

În colaborarea ei frățească cu Biserica Rusă, Biserica Ortodoxă a Georgiei, contribuie necontenit la succesul mișcării partizanilor păcii. În timpul campaniei pentru adunarea semnăturilor pe Apelul pentru interzicerea armei atomice, Patriarhul-Catolicos Calistrat și întregul episcopat georgian au aderat — în numele clerului și credincioșilor — la hotărârile ierarhilor Bisericii Ortodoxe Ruse privitoare la rezoluțiile sesiunii dela Stockholm a Comitetului Permanent al Congresului Mondial al Partizanilor Păcii.

Biserica Georgiană a sprijinit și chemarea dela 3 Martie 1950, a Patriarhului Moscovei, adresată tuturor Bisericilor Ortodoxe locale, privitoare la colaborarea în cauza apărării păcii. În răspunsul dat la această chemare, Patriarhul-Catolicos Calistrat a declarat că, dacă imperialiștii își exprimă «dorința lor de pace» predicând ura de oameni, care îndeamnă la micșorarea numărului locuitorilor de pe pământ, apoi, ca antidot al unei asemenea învățături trebuie să servească predica cu sentimente materne a Bisericii.

În cuvântarea rostită la a doua Conferință Unională a Partizanilor Păcii, reprezentantul Bisericii Georgiene, episcopul Gavriil a spus, că Patriarhul și clerul acestei Biserici, nu numai că se roagă pentru pace, ci și îndeamnă necontenit pe credincioși la muncă pașnică creatoare în numele păcii și fericirii poporului.

Amintind delegaților dela Conferința Republicană Georgiană a Partizanilor Păcii despre cauzele năvălitorilor străini asupra Georgiei, Patriarhul-Catolicos Calistrat a spus, că Biserica Georgiană n'a admis niciodată violarea păcii și nici îngrădirea libertății, și acum nu poate numi creștini pe aceia ce se consideră călăuzitori ai orbilor, lumină pentru cei aflați în întuneric, îndrumători ai ignoranților și învățători ai copiilor, și în același timp vând alimente otrăvite, se pregătesc să bombardeze lumea cu bomba atomică,ucid în Coreea pe copii, pe femei și pe bătrâni, și nimicesc orice viață, chiar și plantele.

Clerul și turma Bisericii Georgiene, au semnat toți, fără excepție, Apelul Consiliului Mondial al Păcii referitor la încheierea Pactului Păcii. Despre lucrul acesta a vorbit, la a treia Conferință Unională a Partizanilor Păcii, Patriarhul-Catolicos Calistrat, exprimându-și credința tare în victoria forțelor păcii.

Multă energie spirituală a depus și continuă să depună pentru cauza acestei victorii. Biserica Armeană în fruntea căreia se află Prea Fericitul Catolicos-Patriarh al tuturor Armenilor, Gheorghe al VI-lea.

În timpul ce se desfășura primul Congres Mondial al Partizanilor Păcii el a trimis acestui congres o epistolă în care declara că Biserica Armeană și poporul armean sunt zeloși luptători pentru pace. În același timp, Prea Fericitul Patriarh Catolicos l-a delegat pe reprezentantul său în Eparhiile Europei Occidentale, arhiepiscopul Artavarzd Surmeean, să ia cuvântul la Congres în numele Bisericii Armene.

În timpul primului referendum pentru interzicerea armei atomice, Biserica Armeană a aderat în totul la hotărârile dela Stockholm, pentru că, după cum a declarat Catolicosul Gheorghe al VI-lea, pentru poporul armean trecut prin atâtea suferințe, nu există o năzuință mai scumpă decât o pace îndelungată. La Conferința pentru apărarea păcii a reprezentanților Bisericilor creștine, care a avut loc în Cehoslovacia la Luhacivitz — în luna Iulie 1950 — Prea Fericitul Patriarh-Catolicos a trimis o delegație specială în frunte cu arhiepiscopul Ruben Drampean.

Încă din momentul înființării Comitetului Sovietic pentru apărarea Păcii, șeful Bisericii Armene este membru activ al lui. În fața delegațiilor dela a doua Conferință Unională a Partizanilor păcii, el a arătat că poporul armean dorește să muncească pașnic în prietenie cu toate celelalte popoare.

În toial desfășurării celui de al doilea referendum pentru Pactul Păcii șeful Bisericii Armene s'a adresat poporului armean aflat în țări străine, prevenindu-l să se păzească de dușmanii culturii, care se erijează în apărători ai ei și, în numele păstrării realizărilor spirituale și materiale ale omenirii, să meargă pe calea cea dreaptă a apărării păcii. Cuvântul înaltului arhipăstor a arătat fiilor și fiicelor Bisericii Armene, că poziția ei este neclintită în căutarea păcii, pentru poporul ei ca și pentru toți oamenii de pe pământ, și a recomandat credincioșilor să confirme prin semnăturile lor necesitatea unui Pact al Păcii.

La a treia Conferință Unională a Partizanilor Păcii, Catolicosul tuturor Armenilor, Gheorghe al VI-lea a arătat cu câtă căldură înflăcărată sprijină credincioșii armeni — din cuprinsul Uniunii Sovietice și de peste hotare, — mișcarea pentru apărarea păcii și și-a exprimat convingerea că ea va birui politica violenței.

Cu totul conștient de necesitatea apărării cauzei păcii acționează centrul spiritual al Bisericii Ortodocșilor de rit vechi a ierarhiei dela Belo-Cârnița. La chemarea arhiepiscopului Irinarh al Moscovei și a toată Rusia și a episcopului Gherontie — ambii de curând decedați —, episcopatul ortodocșilor de rit vechi, clerul și mirenii și-au pus semnăturile pe Apelul referitor la încheierea Pactului Păcii. Prin pastoralele sale, arhiepiscopul Irinarh a ajutat clerului și turmei să adâncească sensul evenimentelor internaționale și i-a trezit la lupta pentru cauza sfântă a păcii. El și ceilalți episcopi numeau, pe ațâțători la război, fără înconjur, slugi ale diavolului. Biserica Ortodocșilor de rit vechi și-a exprimat adeziunea la Chemarea Bisericilor Rusă, Georgiană și Armeană și, în persoana episcopului ei — a luat parte la conferința republicană a partizanilor păcii dela Moscova. Când agresorii americani au început a folosi în Coreea arma bacteriologică, noul arhiepiscop al Moscovei și toată Rusia Flavian și membrii Congresului Arhiepiscopiei s'au ridicat cu un protest energic împotriva acestei mari nelegiuiri.

Biserica Ortodocșilor de rit vechi din Lituania, care nu au ierarhie bisericească, împărtășește alături de întregul popor, neliniștea generală. În epistolele adresate comunităților lor, Prezidiul Consiliului Suprem al Bisericii de rit vechi, a chemat mereu și continuă să cheme pe credincioși la acțiune pentru apărarea păcii. Ei au sprijinit în unanimitate și Apelul dela Stockholm și Chemarea celor trei Patriarhi și cererea pentru încheie-

rea Pactului Păcii. Președintele Consiliului Bisericii de rit vechi predicatorul Fedor Silovici Cuznețov a participat la lucrările conferinței republicane Lituaniene a Partizanilor păcii. Mulți predicatori țin în fața credincioșilor conferințe și predici la tema luptei pentru pace.

În același spirit creștin sunt rezolvate problemele de actualitate și problema apărării păcii și de către celelalte Biserici Ortodoxe de rit vechi: Biserica Ortodoxilor de rit vechi, condusă de arhiepiscopul Ioanichie al Moscovei și a toată Rusia, Asociația «Schimbarea la față» dela Moscova a stavropomoreților, conduși de predicatorul Maxim Sergheevici Sergheev și comunitatea creștinilor de rit vechiu din Letonia în frunte cu predicatorul șef Ivan Ulianovici Vaconia.

Biserica Romano-Catolică din Letonia Sovietică, prin înalții ei arhipăstori ai Mitropoliei dela Riga — Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Antonie Petru Strods, — dă clerului și turmei un viu exemplu de activă participare la lupta pentru pace. Predica pentru o viață creștină și îndemnul la muncă cinstită sârguincioasă pentru binele mării noastre patrii, sunt completate cu rugăciunile publice pentru pacea întregii lumi. Când a apărut Apelul dela Stockholm, toți catolicii din Letonia, la chemarea arhipăstorilor lor, au aderat la el. Ei au sprijinit în unanimitate și Apelul pentru încheierea Pactului Păcii. Episcopul P. Strods, a reprezentat Biserica catolică la conferința republicană letonă a partizanilor păcii și tot el a participat al lucrărilor celei de a treia Conferințe Unionale a partizanilor păcii, dela Moscova. Condamnând pregătirile pentru un nou război ca crimă împotriva moralei creștine, catolicii din Letonia sunt unitari cu întregul popor al țării noastre și chiamă pe catolicii din lumea întreagă să apere această cauză comună. Despre aceasta a vorbit la a treia Conferință Unională a Partizanilor Păcii episcopul P. Strods.

Catolicii din Lituania Sovietică, conduși de episcopul de Panevejisca și Vilna, Cazimieras Paltarocas, de canonicul Iozas Stanchevicius și canonicul Piatras Majalis, s'au înrolat în frontul ecumenic al păcii. «Frunzele uscate cad, iar cele verzi trăesc mai departe, — se spune într'una din chemările arhiepiscopiei de Caunas adresate clerului. Noi mergem cu cele care trăesc. Noi ne rugăm și ne vom ruga pentru progresul întregii vieți, pentru cei care zidesc o viață nouă, înfăptuiesc marile reforme sociale și luptă pentru dreptate și pace». Ca martori oculari ai celor două războaie mondiale, catolicii din Lituania au simțit toate urmările groaznice ale acestor războaie și pacea le este tot atât de scumpă ca și tuturora.

Canonicul I. Stanchevicius, administratorul arhiepiscopiei Caunas-ului și al eparhiilor Caișador și Vilcaviș, a luat parte la a doua Conferință Unională a Partizanilor Păcii și după ce s'a înapoiat dela această conferință s'a adresat cu o cuvântare, prin radio, către catolicii din Italia. O serie de mesagii către catolicii din Italia au fost adresate și de alți conducători catolici din Lituania Sovietică. Episcopul C. Paltarocas și canonicul I. Stanchevicius au reprezentat Biserica catolică din Lituania la Conferința republicană a partizanilor păcii din luna Septembrie 1951, la care canonicul I. Stanchevicius a fost ales membru al Comitetului Republican al Apărării Păcii. Episcopul Cazimieras Paltarocas și preotul A. Schillingas au reprezentat pe catolicii din Lituania la cea de a treia Conferință Unio-

nală a Partizanilor Păcii. Hotărârile luate aci, au fost larg popularizate de ei în rândurile clericilor și credincioșilor la conferințele eparhiale.

Cu mare însuflețire își duc munca în apărarea păcii Biserica Evanghelic-Luterană din R.S.S. Letonă, condusă de arhiepiscopul Gustav Tours. Pornind dela principiile învățaturii evanghelice, ea propoveduște, că fiecare om trebuie să caute pacea în numele dezvoltării culturii, în numele poporului său și a Patriei sale. Toate evenimentele importante din lupta pentru pace sunt marcate printr'o activă participare a luteranilor din Letonia. Când a apărut Apelul dela Stockholm, Președintele Bisericii, arhiepiscopul Tours a chemat la sprijinirea acestui apel nu numai clerul și credincioșii Bisericii sale, ci și pe arhiepiscopii luterani din Suedia și Finlanda. Tot el a înștiințat pe Întâistătorii Bisericilor Rusă, Georgiană și Armeană, că Biserica sa a aderat la Chemarea lor. La a doua Conferință Unională a Partizanilor Păcii, arhiepiscopul Tours a vorbit despre activitatea Bisericii sale în apărarea păcii și a fost ales în Comitetul Unional pentru Apărarea Păcii. Administrația Supremă a Bisericii a desfășurat o mare muncă printre clerici și credincioși pentru explicarea hotărârilor sesiunii dela Berlin a Consiliului Mondial al Păcii. Intreaga Biserică a sprijinit Apelul pentru încheierea Pactului Păcii. Arhiepiscopul Tours a participat la lucrările Conferinței Republicane a partizanilor păcii și a fost trimis ca delegat la a treia Conferință Unională dela Moscova. El a salutat prin radio Conferința Partizanilor Păcii din Scandinavia, întrunită la 30 Noembrie la Stockholm.

Biserica Evanghelic-Luterană din R.S.S. Estonă, condusă de arhiepiscopul Ian Chiivit desfășoară o activitate tot atât de mare în domeniul luptei pentru pace. Elementul cel mai de seamă în această activitate este rugăciunea obștească, care desvâluie credincioșilor acțiunea forțelor distrugătoare și întruchipează în cereri ideile constructive ale păcii. Clerul și credincioșii, împreună cu poporul au suferit mult în războiul trecut și acum participă cu entuziasm creștin la muncă, vindecând ranele provocate de război. «Forța care-i unește pe creștini — a amintit arhiepiscopul Ian Chiivit turmei sale la 1 Martie 1950, — nu poate să nu influențeze în favoarea păcii generale, dacă credința lui este vie și legătura cu izvoarele iubirii și păcii este sănătoasă». În timpul când se desfășura referendum-ul pentru Apelul dela Stockholm, întreaga Biserică Evanghelic-Luterană din Estonia a aderat la punctele din acest Apel și a chemat toate Bisericile reformate să facă la fel. În baza hotărârii luate de Sinod, arhiepiscopul Chiivit s'a adresat, în luna Iulie același an, arhiepiscopilor Bisericii Evanghelic-Luterane din Suedia și Finlanda chemându-i să adere la Apelul de la Stockholm. În luna August, Sinodul a sprijinit cu înflăcărare Chemarea celor trei Patriarhi și s'a adresat el însuși creștinilor din întreaga lume chemându-i să se unească în lupta pentru pace. Hotărârile Conferințelor unionale pentru apărarea păcii, la ale căror lucrări au luat parte activă reprezentanții Bisericii Evang.-Luterane din Estonia, au fost larg răspândite printre clerici și credincioși pe cale de conferințe și predici. Apelul Consiliului Mondial al Păcii, referitor la încheierea Pactului Păcii, a fost sprijinit în unanimitate de toți luteranii din Estonia. În năzuința ei de a trăi în pace cu toți, Biserica Metodistă din R.S.S. Estonă, condusă de superintendentul Martin Iacovici Cuigre, sprijină toate măsurile obștești

luate pentru apărarea păcii, se roagă pentru pace și îndeamnă pe adepții lor să contribuie la cauza păcii prin muncă neprecupețită pentru binele Patriei.

La opera comună pentru întărirea păcii participă larg Consiliul Unional al Creștinilor-Baptiști și Evanghelici conduși de Iacov Ivanovici Jidcov. Munca de lămurire a problemelor în legătură cu lupta pentru pace, se duce printre credincioși în special la adunările pentru rugăciune, iar scopul acestei acțiuni este de a îndruma pe credincioși în albia comună a mișcării partizanilor păcii. Măsurile care marchează participarea baptiștilor din Uniunea Sovietică la lupta pentru pace, sunt extrem de multe. Printre ele sunt: Chemarea Consiliului Creștinilor Baptiști referitor la convocarea Congresului al Partizanilor Păcii dela Paris, declarația-răspuns la Apelul dela Stockholm, protestul adresat Consiliului de Securitate al O.N.U.ului împotriva bombardării populației pașnice a Coreei, adeziunea la Chemarea celor trei Patriarhi, cuvântările ținute de I. I. Jidcov, Președintele Consiliului Unional al Creștinilor-Baptiști Evanghelici la conferințele unionale ale partizanilor păcii, mesagiile sale adresate prin radio baptiștilor din lumea întreagă și înflăcăratul protest împotriva războiului bacteriologic în Coreea.

La cea de a treia Conferință Unională a Partizanilor Păcii, I. I. Jidcov a vorbit despre unitatea baptiștilor cu toți creștinii din țara noastră în lupta pentru apărarea păcii și și-a exprimat părerea de rău pentru lipsa acestei unități la creștinii de peste hotare. Căutând să-i aducă la unitate în lupta pentru apărarea păcii, Consiliul Unional al Creștinilor baptiști poartă o întinsă corespondență cu coreligionarii lor din Anglia și America, printre care sunt mulți conducători de seamă ai politicii acestor țări.

Prin pastoralele și predicile lor, Consiliul Mondial al Adventiștilor de ziua a 7-a, împreună cu fostul său conducător — acum decedat — Grigoriev și cu actualul conducător Pavel Andreevici Mașanov, au adus și continuă să aducă contribuția lor la lupta comună pentru pace a întregului popor sovietic. Consiliul Unional s'a alăturat «cu bucurie» la Chemarea celor trei Patriarhi adresată creștinilor din întreaga lume.

Comunitățile Molocane ale creștinilor spirituali din Bacu (care au ca președinte al organului executiv pe Ivan Matveevici Monaenco) și cele din Tbilisi (care au ca președinte pe Maxim Remizov) se află în unitate spirituală cu toți credincioșii din U.R.S.S. în activitatea lor de fiecare zi pentru apărarea păcii, conducându-și turmele în lupta pentru această cauză.

Printr'un șir de slujbe speciale aplicate și prin predică pentru pace, Biserica Reformată (Calvinistă) din Transcarpatia în frunte cu decanul șef Adalbert Fedorovici Henci, sprijină cauza sfântă pentru întregul popor a apărării păcii.

Alături de poporul sovietic, credincioșii evrei din țara noastră, caută deasemenea să împiedece războiul. Comunitatea religioasă a evreilor din Moscova, condusă de rabinul Solomon Mihailovici Șlifer, a luat parte activă la campania pentru strângerea semnăturilor pentru Apelul dela Stockholm și pentru Apelul Consiliului Mondial al Păcii referitor la încheierea Pactului Păcii. La cea de a treia Conferință Unională a Partizanilor Păcii, Comunitatea a fost reprezentată de președintele ei, rabinul

S. M. Șlifer. În predicile sale, șeful rabin explică problemele păcii și luptei pentru pace.

În același spirit activează și Comunitatea religioasă a evreilor din Kiev, condusă de rabinul I. G. Șehtman, care predică adesea în fața credincioșilor evrei despre apărarea păcii.

Musulmanii din Uniunea Sovietică împărtășesc în întregime scopul urmărit de mișcarea partizanilor păcii. Sub conducerea muftiului Al-hafiz Caleamull Șachir ibne Sahilislam Hialetdinov, președintele administrației spirituale a musulmanilor din partea europeană a U.R.S.S. și din Siberia, clerul musulman a desfășurat printre credincioși o largă activitate în apărarea păcii. Toți musulmanii au fost chemați să semneze Apelul dela Stockholm; ei au răspuns cu înflăcărare și la cererea pentru încheierea Pactului Păcii. Prin glasul muftiului Hialetdinov, musulmanii din partea europeană a Uniunii Sovietice și din Siberia și-au spus cuvântul în apărarea păcii la o a doua Conferință Unională a Partizanilor Păcii. În luna Iulie 1951, muftiul Hialetdinov a adresat prin radio-Moscova o chemare către toți musulmanii din lume și în special către musulmanii din Turcia ai căror fii și frați sunt trimiși în Coreea pentru a ucide acolo oameni pașnici în interesul capitaliștilor americani. La cea de a treia Conferință Unională a Partizanilor Păcii, muftiul Hialetdinov a spus: «Aș vrea ca musulmanii din Turcia, Pachistan, Egipt, Iran și celelalte țări musulmane, să se încadreze în lupta pentru pace, tot atât de activ ca și musulmanii sovietici».

Musulmanii din Transcaucazia conduși de Seih-Ul-Islam-Ali-Zade Ahund-Aga-Ajafad-Oglî, președintele administrației spirituale, se află deasemeni în primele rânduri ale apărătorilor păcii. Ei au sprijinit în unanimitate Apelul dela Stockholm, și cererea pentru încheierea Pactului Păcii. Șeful lor spiritual a participat la lucrările Conferinței Republicane a Partizanilor Păcii și la două Conferințe Unionale și s'a adresat prin radio musulmanilor din Turcia și celelalte țări, chemându-i să lupte împotriva încercărilor imperialiștilor anglo-americani, de a atrage popoarele lor în război.

În aceeași direcție acționează și musulmanii din Asia Centrală și Cazahstan, conduși de muftiul Ișan-Babahan-ibn-Abdul-Madjit-Han. Mesagiile sale adresate clerului și credincioșilor musulmani a contribuit la succesul printre ei a campaniilor de strângere a semnăturilor pe cele două apeluri. El s'a adresat adesea prin radio, musulmanilor din Iran, Afganistan, Turcia, Arabia și alte țări, chemându-i să contribuie la grabnica încetare a războiului ucigaș în Coreea. După a treia Conferință Unională a Partizanilor Păcii, printre musulmanii din Asia Centrală și Cazahstan s'a dus o mare muncă de explicare a hotărârilor luate în această conferință.

Administrația spirituală a musulmanilor din Caucazul de Nord, condusă de muftiul Mahomed-Hadji-Curbanov a adresat credincioșilor dese chemări de a-și îndeplini datoria sfântă în lupta pentru menținerea păcii în lumea întreagă.

La lupta pentru pace participă activ budiștii din Siberia Orientală. În timpul primului și celui de al doilea referendum, lamaii lor și membrii administrației spirituale centrale au desfășurat o largă activitate de lămurire printre credincioșii budiști. Iar conducătorul clerului budist din

U.R.S.S. Bandido-Hambo-lama-armaev-Lobsan-Nima a luat parte la a doua și a treia Conferință unională a partizanilor păcii și s'a adresat prin radio, clerului budist din celelalte țări, chemându-l la lupta pentru pace.

Trecând în revistă activitatea dusă în Apărarea păcii de Bisericile creștine și a celorlalte comunități religioase din U.R.S.S., trebuie să spunem, că rezultatele acestei activități sunt strâns legate de realizările cu care țara noastră se opune dușmanilor păcii și omenirii. Aceasta este, mai întâi de toate, unitatea monolită a Statului nostru multi-național, care nu cunoaște nici împilarea națională, nici dușmănia națională sau religioasă între popoarele sale. Toate popoarele, care fac parte din Uniunea Sovietică, au drepturi egale și fiecare își urmează calea de dezvoltare a culturii sale naționale și de bunăstare economică. Mai mult, la baza raporturilor dintre ele se află legea înviolabilă a ajutorului reciproc, determinată de cele mai mari posibilități ale fiecărei națiuni. Primul exemplu, în această privință, îl dă marele nostru popor rus. De aceea, Uniunea Sovietică reprezintă, pentru întreaga lume, un viu exemplu de colaborare prietenească între popoare. În aceasta constă și forța sa în lupta pentru pacea internațională.

Unul dintre factorii unității morale a poporului sovietic este poziția patriotică a Bisericilor și comunităților religioase din U.R.S.S. Noi, oamenii credincioși, participăm la viața țării, ca și la lupta pentru pace, nu numai cu munca noastră și prin îndeplinirea exemplară a îndatoririlor cetățenești, ci și cu credința în victoria binelui asupra răului, în victoria finală a Adevărului și Păcii pe pământ. Credința aceasta este pentru noi izvorul eforturilor îndreptate spre înfrângerea egoismului omenesc, în care și are origina discuțiile ce desbină pe oameni.

Tot egoismul omenesc dă naștere și la acea nedreptate social-economică care alimentează războaiele. De aceea, lupta împotriva planurilor de război ale imperialiștilor contemporani este legată de lupta pentru o orânduire mai desăvârșită, care exclude dușmănia și violența, iar pentru religie, lupta pentru pace este inseparabilă de formarea unui om mai perfect, capabil să creeze și să sprijine o asemenea orânduire.

Bob cu bob, roadele acestei lupte își fac loc în chipul moral al societății și poporului, îi hrănesc patriotismul, bărbăția, dragostea de a munci, spiritul de abnegație și înalță la rang de valoare morală devotamentul față de Patrie și de cauza păcii generale.

III. Sarcinile care revin de aci înainte în acest domeniu Bisericilor și comunităților religioase din U.R.S.S.

Realizările poporului nostru în lupta pentru pace sunt mari. Ele sunt materiale și morale; marile construcții deschid perspectivele unei vieți pașnice, iar unitatea spirituală a poporului nostru este încununată de încrederea în forțele sale. Intreaga țară este o cetate a păcii.

Însă această conștiință despre dreptatea și forța noastră, nu ne dă dreptul să ne închidem în viața noastră internă. Căci s'au deschis prea tare apetiturile adeptilor războiului care au născocit un mijloc ieftin de nimicire numai a oamenilor, lăsând intacte bunurile lor materiale.

În aceste planuri sunt îndreptate împotriva noastră, o ură de oameni atât de întunecoasă, o răutate atât de mare, cum n'au văzut oamenii dela crearea lumii!

Așa dar, pericolul este prea mare, pentru ca să ne putem mulțumi cu ceea ce s'a făcut până acum sau să lăsăm să slăbească lupta pentru pace. Dimpotrivă noi toți trebuie să sporim eforturile și să ne înarmăm cu putere de rezistență și cu răbdare.

Mai întâi de toate, trebuie să recunoaștem că tot ceea ce am făcut până acum, încă nu-i tot ceea ce se poate și este necesar să se facă și de aceea trebuie să sporim munca noastră în apărarea păcii.

Care sunt sarcinile de viitor pe care le au în această privință bisericile și comunitățile religioase din țara noastră?

În actualele împrejurări grele și amenințătoare, s'ar putea întâmpla, ca unii dintre credincioși să incline a fi ispitiți de dorința de a se închide în propria lor pietate, de a fugi de lupta din afară și a se retrage în lumea lor lăuntrică. Aceasta nu-i o depărtare dela zădărniciile omenești, care în anumite condițiuni a creat mari izvoare de forțe morale în lupta cu răul în aceeași viață a omului. În condițiunile actuale, orice depărtare dela realitate nu va fi nimic altceva, decât o atitudine pasivă față de răul care domnește în lume. Acelaș lucru ar fi și în cazul când credincioșii ar renunța la lupta împotriva pericolului războiului; ar însemna să recunoaștem că el este inevitabil.

De aci se naște sarcina: să așezăm pe credincioși cu fața spre viață, ale cărei lecții sunt obligatorii pentru toți, să chemăm pe credincioși să participe activ la viață, să-și facă datoria față de aproapele, față de societate, față de Patrie și de toți oamenii de pe pământ.

Mijloacele cele mai bune pentru o asemenea chemare pot fi pastora-lele adresate turmei și predicile la tema păcii și căilor de realizare a ei. Aceiași scop vor trebui să slujească și publicațiile bisericesti acolo unde ele există. În ele trebuiesc tipărite articole și diferit material care să trateze pe larg desfășurarea luptei pentru pace, greutățile și succesele; trebuie arătat cum participă credincioșii la această luptă și care sunt problemele ei curente.

Un loc important în activitatea Bisericilor și a organizațiilor religioase din țara noastră trebuie să-l ocupe sprijinirea acelor măsuri obștești, care au în vedere consolidarea păcii internaționale. În ori și ce lucrare — fie că e vorba de consultarea poporului în favoarea unui acord oarecare, a unor condițiuni, proteste, sau de o contribuție în muncă la opere de construcție, — pretutindeni, credincioșii pot și trebuie să găsească aplicare pentru forțele lor, dacă lucrul acesta este în interesul apărării păcii. În numele acestui mare scop nu trebuie să neglijăm nici cuvântul, nici fapta, nici chiar starea de spirit, dacă lucrul acesta poate influența pe cei din jur.

Starea de spirit cu care ne-am adunat aici și cu care ne vom despărți de aici trebuie de asemeni folosită ca armă de luptă pentru pace. Ea poate fi aplicată. Fără îndoială că, toate Bisericile creștine și toate comunitățile religioase reprezentate la această Conferință, au coreligionari peste hotarele Uniunii Sovietice. Această împrejurare dă, fiecărei biserici, fiecărei comunități religioase, sarcina de a chema pe frații lor de credință de peste hotare, la luptă activă pentru pace în țările lor, căci războiul amenință toate popoarele.

De predica pentru pace trebuie legată și educarea sentimentului patriotic sau al dragostei de Patrie. Acest sentiment constituie cea mai principală temelie a dezvoltării spirituale și materiale a fiecărei națiuni. Acelaș sentiment nu numai că ne inspiră și ne îndeamnă la opere cu caracter obștesc și la acte de vitejie, ci le și înalță până la jertfirea de sine.

Nu este nevoie să spunem că religia descoperă în om chipul lui Dumnezeu, educă și întărește în oameni conștiința demnității omenești. Nu urmează oare de aci sarcina de a întreține în inimile credincioșilor această demnitate și a o întări prin sentimentul de dragoste și respect față de demnitatea semenului? Influența religioasă întărește raporturile omenești prin legătura morală a frăției.

În unire cu patriotismul, ideia de frățietate se transformă în chip inevitabil în ideia de egalitate de drepturi între popoare, care nu dă nici temei și nici loc la sentimentul de exclusivism național; dimpotrivă, ea cere respect pentru celelalte națiuni, respinge împilarea națională și duce la prietenie și colaborare între popoare. A descoperi credincioșilor temeiurile morale ale raporturilor dintre oameni și popoare, a propovedui respectul reciproc și pacea, ca temelie a acestor raporturi, iată care este sarcina principală în educația religioasă a credincioșilor.

După sarcina de a predica iubirea și frăția urmează o sarcină tot atât de importantă: de a trezi în credincioși acest sentiment față de victimele cruzimii, împilării și persecuției în scopul ca ei să acorde acestor victime sprijinul lor moral sau material. Ca expresie a datoriei religioase, acest ajutor poate constitui o problemă cu caracter obștesc.

Nu mai vorbim în amănunțime de necesitatea rugăciunii particulare și publice. Această puternică armă spirituală își manifestă eficacitatea în unirea liberă a credincioșilor care fie că sunt în sfintele lăcașuri, fie că se roagă în casele lor, sunt totdeauna într'un duh, într'o cerere, într'o nădejde. Chiar numai această comuniune spirituală a credincioșilor formează un izvor de forțe morale, așa de necesare atât în timp de grele încercări, cât și în timp de muncă constructivă.

Însă nu se poate să nu amintim de acea datorie esențială a bisericilor, de a întări, zi de zi, în credincioși o atitudine esențială față de munca ce folosește tuturor și față de proprietatea obștească. Știm, că munca creatoare nu este numai un mijloc de existență, ci și o condițiune necesară pentru perfecționarea fizică și morală a omului; știm deasemenea, că atitudinea conștientă față de bunul obștesc nu e determinată numai de teama de pedeapsă, ci și de porunca conștiinței religioase, căci munca folositoare tuturor crează valori necesare binelui obștesc. De aceea, oamenii religioși, pot înțelege ușor sfânta datorie de a nu se atinge de roadele muncii, create spre binele întregului popor și în numele menținerii păcii.

Cercetând sfera acțiunii religioase, nu se poate să trecem cu vederea o sarcină de mare importanță: de a influența mereu pe credincioși ca să sporească în sentimentul de răspundere morală față de îndeplinirea datoriilor lor cetățenești. Acest sentiment constituie un element necesar al conștiinței religioase, educată în spiritul cunoașterii foloaselor muncii și oricăror funcțiuni, puse în slujba poporului și a statului.

Acestea sunt sarcinile noastre comune. Faptul că le-am enumerat aci, nu exclude posibilitatea de a se găsi noi posibilități de slujire a cau-

zei păcii pe cale religioasă. Una dintre aceste posibilități ar putea fi lărgirea legăturilor cu societățile coreligionare din celelalte țări în scopul apropierii popoarelor și al unirii eforturilor în apărarea păcii.

Să intensificăm lupta pentru pace, iubiți prieteni! Să nu precupețim niciun efort, pentru ca lupta noastră pentru pace să devină o mare contribuție la cauza comună a apărării păcii!

Ne însuflețește în această luptă marea și puternica noastră Patrie!

Deasupra valorilor tulburi ale oceanului înfuriat, Uniunea Sovietică se ridică, ca o inexpugnabilă citadelă a păcii. Citadela noastră e mai înaltă decât Montblancii și Evereștii.

În turnul ei de pază, stă neclintită cea dintâi sentinelă a păcii. Ochi îi sunt ageri, și tare e mâna care arată oamenilor calea vieții, iar inima-i atotcuprinzătoare bate minunat — în ea a adunat, toată durerea celor chinuți și-i plină de mânie liniștită dar neînduplecată pentru călăi și de iubire pentru oameni. El nu va lăsa să fie condamnată la noi chinuri omenească, pe care abia a salvat-o...

Slăvă lui Stalin!

IV. Chemarea către toate Bisericile, comunitățile religioase și credincioșii tuturor confesiunilor din lumea întreagă.

Știm toți că ne-am adunat aici nu pentru a discuta despre credință. Pe noi ne-a adunat aici dorința de a aduce contribuția noastră la cauza sfântă a luptei pentru pace. Vrem să muncim pentru cauza păcii care constituie, pentru întreaga lume, bunăvestirea vieții, dreptății și a mântuirii.

«Pacea nu se așteaptă — pacea se cucerește» — scrie pe steagul marelui frost al partizanilor păcii, — și, atâta timp cât mai este posibil să se acționeze cu mijloace pașnice, noi conducătorii conștiinței religioase a masselor de credincioși, trebuie să depunem eforturi sporite pentru cauza apărării păcii. Trebuie să dublăm, să întreim, să înzecim aceste eforturi!

Chemăm să facă la fel, toate bisericile, toate comunitățile religioase și credincioșii tuturor religiilor din lumea întreagă.

Azi ne spunem nouă înșine, pentru ca apoi să transmitem și celorlalți, că cea dintâi obligație a noastră este să fim totdeauna atenți la evenimentele ce se produc în lume și să ne considerăm participanți la ele, iar nu numai spectatori, așa cum sunt ispitiți unii dintre coreligionarii noștri de peste hotare, de vicleana dorință de a rămâne departe de bătaia în care se hotărăște soarta noastră.

Conștienți de răspunderea momentului, noi chemăm pe toți credincioșii din toată lumea să-și consacre toate forțele — spirituale și fizice — cauzei consolidării păcii, să caute să înțeleagă, ce anume cere această cauză în actualele împrejurări pentru succesul ei și la ce ne obligă pe fiecare dintre noi.

Conform rațiunii, luminată de experiența timpului, cauza păcii cere condamnarea agresiunii, din partea tuturor statelor și, interzicerea propagandei de război, care atâță ura și dușmănia. Trebuie definit că agresiunea este atacul asupra unui vecin care nu a dat nici un prilej pentru așa ceva și asemenea agresiune trebuie numită crimă. Aceasta va pune o stavilă morală deslănțuirii patimilor, mai ales dacă orice uneltire la război va fi declarată faptă pasibilă de pedeapsă penală.

Cauza consolidării păcii cere deasemeni imediata interzicere a armei atomice, chimice, bacteriologice și oricărei alte arme de nimicire a oamenilor în masă, pentru ca să se risipească din oameni frica și neîncrederea care sunt o piedică la înțelegerea între părți.

Credincioșii trebuie să adere toți, ca unul, la Chemarea Biroului Consiliului Mondial al Păcii, împotriva armei bacteriologice, această colosal de mare rușine a zilelor noastre.

Ne adresăm cu nădejdi deosebite milioanei de credincioși din America. Ca mare majoritate a populației Statelor Unite ale Americii, voi aveți deplina posibilitate de a impune guvernului vostru să respecte normele de conduită unanim recunoscute și să adere la Convenția Internațională din Iunie 1925, care interzice întrebuințarea în război a gazelor asfixiante și a mijloacelor bacteriologice.

În interesul păcii este necesar să se treacă la dezarmarea totală, simultană și controlată și să se pună capăt războiului, nu numai în Coreea, ci și pretutindeni, unde el are loc.

Și toate acestea trebuie să se înceapă cu recunoașterea absurdității unui nou război, ca o catastrofă totală, condamnată dinainte de popoare prin rezistența ce i-o opun, și să se sfârșească cu acest act de bună credință — încheierea unui Pact al Păcii, în cadrul căruia va deveni posibilă rezolvarea practică a tuturor problemelor arătate mai sus.

Toate acestea le cere, pentru succesul său, cauza întăririi păcii. Iar pe noi, conducători ai conștiinței credincioșilor, și pe toți credincioșii din lumea întreagă, ea ne obligă să sprijinim în unanimitate rezoluțiile Consiliului Mondial al Păcii, confirmând prin aceasta credința că în actualele împrejurări internaționale, aceste rezoluții sunt absolut corespunzătoare scopului urmărit și sunt absolut rezonabile.

Noi, cei adunați aci, venim în fața tuturor oamenilor religioși, de pe glob, ne adresăm tuturor Bisericilor, comunităților religioase și credincioșilor de toate confesiunile din toată lumea și spunem:

Neliniștea noastră crește în fiecare zi, pentru că forțele războiului își continuă opera lor de amenințare. Conștiința pericolului ne spune, că noi toți însetăm după pace și urim războiul, care nu poate aduce nimic altceva, afară de pustiirea țărilor noastre și de nimicirea popoarelor.

Având în vedere că printre noi nu există închinători la rău și nedreptate, nu putem privi în feluri deosebite această necesitate comună de pace și să discutăm asupra mijloacelor atingerii acestui scop. Acum, când un atac neașteptat al agresorului poate deveni fapt de neînlăturat, noi trebuie să recunoaștem, că «pacea va fi menținută și consolidată dacă popoarele vor lua cauza menținerii păcii în propriile lor mâini și o vor apăra până la sfârșit».

De aceea, uniți-vă cu aceia din țările voastre care într'adevăr vor pace, și împreună veți forma popoare capabile de a forța guvernele voastre să asculte de glasul chibzuinței și să treacă la tratative și înțelegeri. Nu întârziati în această hotărâre, pentru că mâine ar putea fi prea târziu.

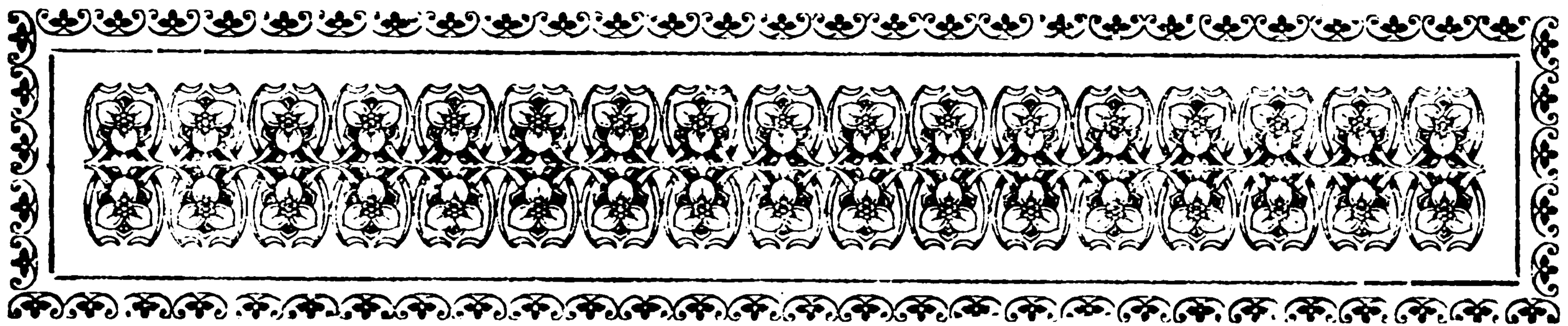
Credincioși ai tuturor religiilor și din toate țările!

Grăbiți împreună cu popoarele voastre și luați cauza păcii în mâinile voastre, până când mai e timp, și acționați cu convingerea puternică, că omenirea începe pe pământ și că toate popoarele, ca și sistemele sociale existente azi, pot conviețui pașnic pe el și se pot lua la întrecere în realizarea fericirii popoarelor, fără dușmănie și vărsări de sânge.

Dumnezeu, în care noi toți credem, iubiți prieteni și frați, să binecuvânteze eforturile celor ce apără pacea!

Să se întroneze pacea pe pământul însetat de pace!

(Traducere din limba rusă de Pr. Ion Paroescu)

Viața Bisericească

DIN VIAȚA BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

MITROPOLIA ARDEALULUI

I.P.S. MITROPOLIT NICOLAE AL ARDEALULUI
A SĂRBĂTORIT IMPLINIREA VÂRSTEI DE 70 DE ANI

În ziua de 27 Aprilie a. c., I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a sărbătorit împlinirea vârstei de 70 de ani. Cu acest prilej vlădiciei, preoții și credincioșii ardeleni au mărturisit Înalțului Ierarh întreaga lor dragoste și prețuire, — fiindcă în perscana I. P. S. Sale toți văd întrupat chipul adevărat al arhipăstorului ortodox, iar în viața Sa văd înfăptuit idealul măreț, al unui luptător hotărît să ajungă la biruință. Insuși Înalț Prea Sfințitul Patriarh Justinian a cinstit această sărbătorire cu evocatoarele cuvinte publicate în numărul festiv al revistei «Telegraful Român», sub titlul: **Osteneli răsplătite, arătând că harnicul Ierarh «poate privi în urmă la alergarea vieții și la sbuciumul ostenelilor sale, liniștit și cu sufletul împăcat. Marea schismă care a rupt în două catapeteasma Bisericii românești din Ardeal, a luat sfârșit, iar frații cei de un sânge, împăcați sunt iarăși la un loc...»** De aceea «**Recunoștința clerului și fiilor săi duhovnicești pentru contribuția sa la vindecarea acestei răni este floarea cea mai de preț, care se așează pe cununa ostenelilor venerabilului Ierarh dela Sibiu la împlinirea celor 70 de ani de viață.**»

Intr'adevăr, dacă privim strădania vieții I. P. S. Mitropolit Nicolae în slujba Bisericii, nu ne este greu să vedem gândul care l-a stăpânit toată vremea și anume înnoirea sufletească prin credință a fiilor săi duhovnicești și năzuința de a înviora cât mai mult puterea credinții în sufletele îndoelnice. Fără a se abate întru nimic dela dreptarul statornic al învățăturii și al pravilelor rânduite de Sfinții Părinți, fără a știrbi mijloacele harice de mântuire, I. P. S. Sa a scos lucrarea Bisericii din albia unor forme mărginite și învechite. Este drept: Evanghelia rămâne aceeași, dar în comorile ei de învățatură și viață, se găsesc lumini de călăuzire pentru toate năzuințele înalte ale credincioșilor. De aceea, nou alesul Mitropolit al Ardealului preciza, — cu 32 de ani în urmă: «Stând pe terenul realităților,

ce ni le înfățișează prezentul cu marile lui probleme, cu multele lui trebuințe și cu extraordinarele lui posibilități de dezvoltare viitoare, mă voi strădui să cobor din înălțimea idealului credinței noastre, — raze care să lumineze cărările, să încălzească inimile și să trezească la o nouă viață energiile morale ale dreptcredincioșilor noștri».

Și făgăduiala a fost întru totul îndeplinită. Privind de pe culmea celor 32 de ani de harnică păstorire, ne putem da seama prea bine de avântul deosebit pe care l-a dat I. P. S. Mitropolit Nicolae vieții bisericești din Ardeal în acest răstimp. Veșnic neobosit, neconținut cu cuvânt de îndemn pe buze, cu o uimitoare credință în roadele luptei pe care o susține, I. P. S. Sa a căutat să pregătească un cler luminat sub aripa nemijlocită a Bisericii, dând Teologiei o orientare de actualitate și îndrumând pe credincioși spre o mai adâncă pricepere a Evangheliei. Pentru aceasta s'a străduit să rezidească mănăstiri străvechi, să chivernisească temeinic școalele teologice, să tipărească reviste și cărți, făurind neîncetat unelte alese pentru lucrarea pastorală și misionară, mai apropiate de înțelegerea, de preocupările și de cunoștințele preoților și credincioșilor săi.

În acest fel, viața Bisericii ardeleni a intrat pe un făgaș de viguros avânt, de încrezătoare sporire a puterilor sale ținute până atunci într-o stare de amortire. Impotrivirile pe care le-a întâmpinat în cei dintâi ani ai arhipăstoririi sale nu l-au descurajat, ci i-au oțelit puterile și i-au dat neînfricat curaj în lupta pentru refacerea unității de credință a Românilor ardeleni. A stăruit pentru ea cu prilejul discuțiilor în jurul proiectului de Constituție din 1923, a culminat în 1927 când s'a făurit Legea Cultelor și a cunoscut amărăciunea lipsei de înțelegere în 1929, când a fost încheiat slugarnicul Concordant cu Vaticanul.

Dumnezeu însă i-a hărăzit bucuria de a vedea împlinită și această dorință scumpă a sufletului său, către care țintea chiar din ziua înscăunării — la 17 Maiu 1920 — când grăia, către toți credincioșii ardeleni: «Dacă turma nu este întreagă, aceasta nu este din vina noastră. Năpăstuirile dușmanului ne-au spart rândurile, ca să ne slăbească împotrivirea... Brațele mării pururea pline de căldură, sunt și astăzi pline de căldură, sunt și astăzi deschise pentru toți fiii ei înstrăinați și cu dinadinsul rugăm pe Dumnezeu milostivirii să coboare atâta văpaie a inspirației peste noi, încât precum piere fumul să piară toată vrajba, precum se topește ceara dela fața focului, așa să se topească toate deschiinirile dintre frați, ca iarăși una să fim în casa sufletelor noastre și Biserica cea sfântă a părinților noștri».

Aceste gânduri au frământat neînterupt mintea I. P. S. Mitropolit Nicolae care n'a lăsat să treacă niciun prilej fără să cheme cu stăruință pe «frații din cealaltă strană» să se întoarcă la sânul cald și primitor al Bisericii Ortodoxe. În rugăciunile sale de zi și de noapte n'a conținut să ceară ajutorul lui Dumnezeu de a se învrednici să vadă împlinit acest vis scump și dor nestins, care i-au încălzit sufletul său în tot timpul și în toate împrejurările.

Pentru cea din urmă oară, glasul său a răsunat răspicat, pe Câmpia Libertății, în Maiu 1948, cu părinteasca chemare: «**Întoarceți-vă acasă! Veniți, căci noi vă așteptăm cu brațele deschise**». Cuvintele acestea erau

buciumul păstorului care veghea cu grijă asupra turmei sale duhovnicești. Și într'adevăr, prin el s'a deschis biruitor drum credinței nestrămutate, căci în acest îndemn se răzbuiau toate umilirile trecutului și prindeau graiu toate dorurile sfinte.

Prin denunțarea Concordatului umilitor cu Vaticanul, înlăturându-se piedica de căpetenie care stătea deacurmezișul înfăptuirii reîntregirii Ortodoxiei românești, la 1 Octombrie 1948 s'a dat puțința credincioșilor și preoților greco-catolici, să găsească puntea de întoarcere la sânul Bisericii mame, — care îi aștepta cu brațele deschise, ca pe niște fii iubiți. Cât de firească a fost atunci bucuria I. P. S. Mitropolit Nicolae o dovedește mărturisirea făcută la serbările reîntregirii care au avut loc la Alba Iulia în ziua de 21 Octombrie 1948, când spunea: «Bucuria de care sunt cuprins astăzi — e atât de mare, atât de copleșitoare, încât nu găsesc cuvinte mai potrivite să o talmăcesc, decât dând laudă lui Dumnezeu...».

Făuritor de viață bună în obștea noastră bisericească, ierarh cu vederi mari al țelurilor de lumină și învățătură creștină, povățuitor înțelept al turmei duhovnicești încredințată păstoririi sale și apărător statornic al păcii, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului poate privi împăcat sufletește de pe creștetul celor 70 de ani ai vârstei, la roadele luptei celei bune pe care a dus-o pentru întărirea Ortodoxiei românești și slava Bisericii Mântuitorului Hristos.

G. I. M.

Cu prilejul împlinirii vârstei de 70 de ani, Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a felicitat pe I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului prin următoarea telegramă.

Nr. 337. Aprilie 1952.

Inalt Prea Sfințitului Mitropolit

NICOLAE BĂLAN

Sibiu

Profund impresionati de activitatea neobosită pe care ați desfășurat-o în zecul Bisericii și al întăririi Păcii, gândul nostru se îndreaptă, la a 70-a aniversare a I. P. S. Voastre, către Atotputernicul Dumnezeu, ca să Vă dăruiască ani mulți și fericiți, cu sănătate deplină pentru conducerea turmei cuvântătoare pe calea mântuirii și a unei stări tot mai înflorite.

† JUSTINIAN

Patriarh

I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a mulțumit Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, trimițând această telegramă:

Sibiu, 30 Aprilie 1952

Înalt Prea Sfinției Sale JUSTINIAN
Patriarhul României

București

Adânc mișcat de urarea ce mi-ați trimis cu ocazia împlinirii a 70 de ani, ca semn al dragostei frățești în Hristos Domnul, Vă asigur, Înalt Prea Sfințite, de deosebita mea prețuire și aceeași sinceră colaborare în călăuzirea Bisericii noastre pe căile progresului și păcii.

† NICOLAE

Mitropolitul Ardealului

ARHIEPISCOPIA CRAIOVEI

Organizarea corurilor parohiale.—În Buletinul Oficial al Arhiepiscopiei Craiovei, an. III, Nr. 1—2 (Ianuarie-Februarie. 1952), p. 16—17, se remarcă înființarea și buna funcționare a corurilor parohiale din unele centre protopopești. Astfel, în protoieria raionului Strehaia, regiunea Gorj s'a obținut un procent de 64% parohii cu cor deplin format. Meritul revine P. C. Protoieriu respectiv, care se interesează îndeaproape de îndrumarea preoților către acest scop. Astfel, inițiativa de a organiza concursuri de coruri parohiale cu prilejul ședințelor centrelor parohiale, este una din metodele de stimulare și verificare folosite de P. C. Sa. Lucrul acesta l-a făcut când a avut loc ședința Centrului parohial Negomir, la care au luat parte patru formațiuni corale, dând răspunsurile laolaltă la Sf. Liturghie—iar înainte și după cateheză executând felurite cântări bisericesti.

La fel este citată și protoieria raionului Plenita regiunea Dolj, care a prezentat una din cele mai bune situații în ce privește colaborarea cu Comitetele locale pentru pace. De asemenea se remarcă faptul că în întreg protopopiatul numai două parohii nu au ajuns încă să-și organizeze corul parohial.

Evidențieri pentru munca voluntară.—Pe temeiul raportului Protoieriei raionului Corabia, regiunea Dolj, Arhiepiscopia Craiovei a dat ca pildă vrednică de urmat pentru munca de folos obștes, pe următorii preoți:

Pr. Dinu Petru de la parohia Câmpu Părului, care a predat cel dintâi în comună cota de grâu, ca pildă pentru ceilalți locuitori din comună;

Pr. M. Ghetoiu și Gh. Velescu de la parohia Orlea, care au lucrat timp de 10 zile câte 8 ore pe zi, în comisia locală de impuneri. De asemenea amândoi preoții, ca șefi de sectoare, au dus munci de lămurire privind: predarea la timp a cotelor de grâu, de lână, de lapte. De asemenea au dat concurs pentru recrutarea de elemente, găsirea de costume și pregătirea corurilor pentru concursul raionului și regional.

Pr. Costică Florea de la Parohia Potlogeni; ca șef de sector în sat, a dus muncă de lămurire pentru predarea cotelor, desmiriștiri, prestații. A fost conducător al punctului sanitar la mașina de treerat și a ajutat cooperativa și moara locală pentru punerea la punct a scriptelor.

Pr. M. Gălă de la parohia Vișina Veche, a lucrat la legatul snoșilor singur 0.25 ha., la grâul cultivat de Sfatul popular. A lucrat timp de 4 zile în comisia locală de impuneri agricole întocmind registrul agricol pentru 500 gospodări și alcătuind 450 planuri de cultură de toamnă.

Deasemenea se menționează contribuția prețioasă dată de preoții din raionul Vânju Mare regiunea Gorj, pentru lucrările gospodărești inițiate de autoritățile și organele locale la treerat, desmiriștit, la organizarea stupinei G. A. S., la Crucea Roșie, la întocmirea planurilor de cultură și la pregătirea corurilor sătești.

EPISCOPIA RÂMNICULUI ȘI ARGEȘULUI

Corul Catedralei Episcopale din Râmnicul Vâlci. — Prin purtarea de grijă a P. S. Episcop Iosif, Episcopia Râmnicului a izbutit să afle mijloace îndestulătoare pentru întreținerea unui cor bine organizat, în stare să facă față nu numai trebuințelor sfintelor slujbe, ci și manifestărilor religioase solemne în felurite împrejurări. Corul este condus de diaconul Const. Sacerdoțeanu și a fost apreciat în deosebi cu prilejul vizitei I. P. S. Patriarh Justinian, a P. F. Patriarh Alexandru III al Antiohiei, a P. S. Episcop Andrei al Americii, etc. Bucățile muzicale executate apoi la praznicele mari, cu concerte anume pentru sărbătorile din cursul anului, ca și la hramul Sf. Episcopii, lasă în inimi clipe de trăire și înălțare creștinească.

Coruri bine organizate și cu frumoase roade duhovnicești aflăm și la alte biserici din Eparhie, ca: Sf. Gheorghe-Slatina, Sf. Gheorghe-Pitești, Sf. Nicolae-Drujești din Curtea de Argeș, Buna Vestire și Toți Sfinții din Râmnicul Vâlci.

La biserica Toți Sfinții din Râmnicul Vâlci corul este condus de maestru pensionar A. Iacovlev, care este și un priceput compozitor. Cele mai de seamă, bucăți executate de acest cor sunt: **Crezul**, **La râul Vavilonului**, **Slava laudelor** din Duminica Rusaliilor și **Luminânda** dela ectenia din Joia Patimilor. (Rev. *Mitropolia Olteniei*, an. III, Nr. 3, Martie 1952, p. 9—10).

ARHIEPISCOPIA TIMIȘOAREI ȘI CARANSEBESULUI

Conferința Interconfesională. — În ziua de 27 Martie a. c., a avut loc la Timișoara o Conferință Interconfesională, sub auspiciile Comitetului regional de luptă pentru pace și la care a luat parte reprezentanții tuturor cultelor din orașul și regiunea Timișoara. S'a ales un prezidiu alcătuit din: prof. univ. I. Beligăr, rectorul Institutului Politehnic și vice-preșe-

dinte al Comitetului regional de luptă pentru pace; Prot. Dr. Gh. Cotoșman, vicarul arhiepiscopiei Timișoara, prot. St. Tomici, vicarul Bisericii sârbești; St. Debreczeni, vicarul cultului reformat; pr. Șt. Sora, membru în Comitetul regional de luptă pentru pace și A. Tomici secretara Comitetului regional de luptă pentru pace.

Ședința a fost deschisă de d. prof. I. Beligăr, care a arătat că frontul păcii devine din zi în zi mai puternic, împotrivindu-se din răspuțeri deslănțurii unui nou război, cu urmări nimicitoare pentru omenire. În fruntea acestui front al păcii se găsește Marea Uniune Sovietică, țările de democrație populară și oamenii cinștiți din lumea întreagă, Inalte fețe bisericesti din țările capitaliste, în ciuda prigonirilor, s'au integrat cu tot avântul în acțiunea de luptă pentru pace. Această îndatorire revine și preoțimei din țările unde lagărul păcii poate să-și desfășoare activitatea în deplină libertate. În încheiere d. prof. I. Beligăr, a arătat că scopul consfățuirii acesteia este de a îndemna preoțimea și pe slujitorii tuturor cultelor la lupta pentru pace, prin toate mijloacele ce le are la îndemână.

Reprezentanții tuturor cultelor au înfățișat apoi activitatea pe care au depus-o în scopul consolidării frontului păcii. Astfel în numele Bisericii Ortodoxe Române a vorbit P. C. Prot. Dr. Gh. Cotoșman vicarul Arhiepiscopiei Timișoara care, după ce a mulțumit d. vicepreședinte al Comitetului pentru aprecierile făcute, a arătat rolul preoțimei în mijlocul credincioșilor. «Preoțimea noastră, a spus P. C. Sa, a înțeles comandamentul vremii și urmând îndrumările date de Sf. Sinod și de Consiliul arhiepiscopesc, s'a integrat în acțiunea de luptă pentru pace, cu conștiința deplină că valorile eterne ale spiritului uman nu se pot valorifica decât într'o atmosferă de pace».

P. C. Prot. Ștefan Tomici, vicarul Bisericii sârbești, declară că Biserica Ortodoxă Sârbă militează de asemenea pentru pace. De aceea a sfătuit pe toți preoții ca nu numai în biserică să se roage lui Dumnezeu pentru pace, ci și practic să contribuie la consolidarea păcii.

Tot în acest sens a vorbit și vicarul cultului reformat Ștefan Dobreczeni arătând loialitatea credincioșilor cultului reformat pentru Republica Populară Română. La fiecare întrunire a slujitorilor cultului nostru, a spus vicarul reformat, s'a desbătut acțiunea preoțimii în lupta pentru pace.

Au mai luat cuvântul protopopii romano-catolici Gh. Wetzel-Timișoara și T. Deschi-Sânnicolaul Mare, care declară că preoțimea romano-catolică se străduiește să consolideze frontul păcii, înțelegând că ea nu este numai o simplă formă, ci o forță în lupta pentru apărarea păcii.

După aceste declarații, protopopii ortodocși C. Vuia-Timișoara oraș, J. Firca-Timișoara raion, V. Turcan-Lugoj și Gh. Međoia-Sânnicolaul Mare au făcut ample expuneri asupra activității desfășurate de preoții din protopopiatul respectiv, în lupta pentru apărarea păcii.

Au luat cuvântul apoi rabinul Dr. Neuman; prot. cultului luteran Paul Mathos, prot. sârb Gaier, preotul ortodox român Șt. Sora, preoții sârbi: Sv. Selejanovici-Cenad, Al. Popovici-Cenei, Liuba Filipov-Sânpetru-Mare, J. Perisici-Denta; pastori reformați Adalbert Töles, Ad. Müller și preotul romano-catolic J. Withe-Lenauheim, toți făcând dări de seamă

asupra activității desfășurate în parohie printre credincioși, în lupta pentru pace.

La sfârșit, preotul sârb Sv. Selejanovici a propus ca, cu prilejul acestei consfătuiri să se înfiereze războiul bacteriologic din Coreea și China de Nord-Est, ceea ce preoțimea prezentă a aprobat.

Conferința a fost închisă prin cuvântul d. prof. I. Beligăr, care a făcut un călduros apel către preoțime, să depună eforturi tot mai mari în lupta pentru pace, în îndeplinirea Planului de Stat, în campania de însămânțări, de recoltare și predarea cotelor. Prin lupta preoțimii, a încheiat D-Sa, alături de toți cei ce muncesc, pacea va fi asigurată și odată cu ea progresul și civilizația omenirii.

(Revista **Mitropolia Banatului**, an. II. nr. 4—Aprilie 1952—pp. 6-7).

«**Ferice de voi care semănați** (Isaia 32, 20) —. Revista **Mitropolia Banatului**, an II, nr. 4 (Aprilie 1952), pp. 12—13, publică sub acest titlu, îndrumări folositoare, cu temeuri scripturistice, menite să ajute pe preoți în lucrarea lor de povățuire și lămurire a credincioșilor, ce însemnează pentru iconomia obștească a țării: repararea din vreme a uneltelor de muncă; alegerea semințelor și încercarea puterii lor de încolțire; ieșirea la arat, grăpat și semănat îndată ce timpul este prielnic pentru aceasta; într'un cuvânt: să-i îndemne la muncirea cu râvnă a pământului, chezășuindu-și fiecare în felul acesta belșugul caselor și împlinind marea poruncă a iubirii aproapelui: «...să lucreze cu mâinile lui, ceva bun, ca să dea și celui ce n'are» (Efes, 4, 28).

De pildă, ieșirea la semănat fără zăbavă și folosirea fiecărui ceas de muncă este sfătuită în **Eclesiast XI, 4—6**: «**Cine se uită după vânt nu seamănă și cine se uită după nori nu seceră... Dimineța seamănă-ți sămânța și până seara nu lăsa mâna să ți se odihnească**». Căci să știi: cine seamănă puțin, puțin va secera, iar cine seamănă mult, mult va secera» (II Cor. 9, 6).

Cum și despre ce să predici. Sub acest titlu, revista **Mitropolia Banatului**, an, II, nr. 4 (Aprilie 1952), pp. 13—15, dă câteva îndrumări prețioase în legătură cu întocmirea și rostirea predicilor. Mai întâi se arată că cele mai multe predici plictisesc pentru motivul că ascultătorul nu vede; nu aude, nu înțelege, iar predica nu este destul de vie.

Astfel, când rostește o predică preotul trebuie să vadă și să fie văzut de toți credincioșii săi. Graiul său să fie limpede, domol, fără strigăte și risipă de vorbe goale. În predică nu trebuie să te faci admirat, ci înțeles. Sf. Scriptură și scrierile Sfinților Părinți trebuie să stea la temelia oricărei predici. «Predica să fie pusă în slujba mântuirii credincioșilor. Și mântuirea credincioșilor constă în a-i feri de păcat, adică a le oferi cerul și a-i dobândească o viață liberă, pașnică și îndestulată aici pe pământ».

EPISCOPIA ARADULUI

Adunarea Eparhială, s'a întrunit la Arad în ziua de 18 Martie a. c. Cu acest prilej P. S. Episcop Andrei a spus: «**Sedințele Adunării Eparhiale sunt secerișul nostru anual. Dăm seama înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor despre cele ce am lucrat. A fost un an normal de lucrare bisericească, încât înaintea lui Dumnezeu putem spune cu smerenie: Am păzit pe aceia pe care ni i-ai dat și nici unul n'a pierit...**» (Ioan, 17 1, 2).

Dar înaintea oamenilor ce vom spune? Patria noastră este plină de activitate... Biserica își are și ea rostul ei aici nu numai prin aceea că se roagă «pentru vremuri cu pace», ci și pentru aceea că sprijină toate ideile mari și scumpe omenirii: dreptate, pace, iubire.

La raportul Consiliului Eparhial plenar, P.S. Eiscop Andrei a vorbit despre călătoria făcută anul trecut în U.R.S.S., când a avut prilejul să viziteze Moscova împreună cu I.P.S. Patriarh Justinian, unde a întâlnit o seamă din cei 72 de Episcopi ai Bisericii Ortodoxe din U.R.S.S. și a vizitat 54 de biserici. Deci un an de doândire a unei experiențe personale extrem de importante pentru P.S. Sa și pentru Biserica noastră, spulberându-se în felul acesta toate neadevărurile scornite de dușmani pe seama Bisericii Ortodoxe Ruse.

După terminarea lucrărilor, ședința s'a încheiat cu îndemnul părintesc al P. S. Eiscop Andrei, că fiecare membru al Adunării eparhiale trebuie să fie călăuzit în viață numai de idealul sfânt al păcii și fiecare să se ostenească a munci cu avânt pentru pacea și bună starea scumpei noastre Patrii.

(Revista Mitropolia Banatului, an II, nr. 4 (Aprilie 1952), pp. 10-11).
10-11).

DIN VIAȚA BISERICILOR ORTODOXE

DOUĂ JUBILEE ARHIPĂSTOREȘTI

**Prea Fericitul Alexei, Patriarhul Moscovei și al Intregei Rusii.
(1902—1952).**

**Inalt Prea Sfințitul Ioan, Mitropolitul Chievului
(1901—1951).**

«Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse, Episcopatul, clerul și mireniile felicită cu fiesc și cald devotament pe scumpul și mult iubitul lor Părinte, Inalt Prea Sfințitul Patriarh Alexei, cu prilejul jubileului de cincizeci ani de sfântă slujire.

Căpetenia cerească a păstorilor, Domnul nostru Iisus Hristos să dăruiască iubitului nostru Părinte și Inalt Prea Sfințitului Sărbătorit mulți, mulți ani de viață spre bucuria, binele și mângâierea Bisericii Ortodoxe Ruse».

Cu această felicitare caldă își deschide Revista Patriarhiei Moscovei (Nr. 3 pe Martie 1952) articolul închinat Inalt Prea Sfințitului Patriarh Alexei, cu prilejul împlinirii a cincizeci de ani de slujbă a I. P. S. Sale în Biserica Domnului nostru Iisus Hristos. Cu căldură este scris articolul, pe acte și citate este întemeiat, cu multe chipuri ale sărbătoritului este îmbogățit. Iar noi, sprijiniți pe acest articol, încercăm să aducem la cunoștința cetitorilor revistei noastre date și fapte din viața strălucitei căpetenii a Bisericii surori și vecine cu noi.

Biografia I. P. S. Patriarh Alexei nu este din cele obișnuite. De neam mirean, având în mână diplomă universitară, tânărul Serghie Vladimirovici Simanski părăsește cariera mireană, deschisă înaintea lui și bucuriile vieții mirene legate de această carieră. Gândurile lui se îndreaptă în altă parte. Și iată între zidurile Academiei Teologice din Moscova, în ograda Mănăstirii Sfântului Serghie, închinată Sfintei Treimi tânărul licențiat în drept își caută calea spre viața duhovnicească. Tânărul intră pe un drum pe care năzuia «din anii tineri» ca să vorbim în graiul figurat al vechilor cuvântători bisericesti ruși.

Studentul din anul al II-lea al Academiei Teologice din Moscova S. V. Simanski, în vârstă de 25 ani, face un pas hotărâtor în viața sa și devine

călugărul Alexei. În același an, la 30 Martie 1902, este sfințit diacon, iar în 1903 ieromonah. Vestita Academie Teologică a Moscovei cu tradițiile ei cărturărești ajută tânărului călugăr să-și facă pregătirea teologică, iar, înalta lui cultură universitară precedentă îi ușură asimilarea solidă teoretică a numeroaselor discipline din programul Academiei. Mediul mănăstiresc din Academie înlesni creșterea spirituală a călugărului Alexei. Anume aici, la mormântul cuviosului Serghie de Radonej s'a format viitorul arhipăstor al Bisericii Ortodoxe Ruse. Nu este întâmplătoare alegerea temei: «Ideile dominante în conștiința moral-juridică a vremii în opera mitropolitului Filaret», ca teză pentru titlul de candidat în teologie.

De Filaret ierarhul Moscovei (1825-1867) se leagă multe din evenimentele politice și sociale din timpul său, prin răspunsurile pe care le-a dat din punctul de vedere bisericesc, la toate problemele arzătoare de atunci. Din acest motiv tema lucrării candidatului ieromonah Alexei prezintă mare interes istorico-bisericesc. Asupra tezei sale referentul prof. A. I. Vvedenski a făcut un referat plin de laude.

«Autorul, spune cunoscutul profesor, a dovedit maturitate de gândire capabilă să se ridice la înălțimea problemelor care frământau societatea de atunci, cum și priceperea să le cerceteze pe latura creștină ortodoxă, la care autorul se ridică peste tot, urmând pe înțeleptul său călăuzitor spiritual, care este pururea pomenitul ierarh Filaret. Se vede că autorul s'a frământat și s'a gândit temeinic la toate întrebările care chinuiau conștiința societății de atunci, mai ales în latura privitoare la rostul vieții».

Din zidurile Academiei Teologice ieși în anul 1904, cu totul format, cultul teolog, ieromonahul Alexei. A intrat apoi pe drumul bătut de monahii instruiți, în 1905 devine inspector al seminarului preoțesc din Pskov, iar în 1906, rector al seminarului din Tula și arhimandrit; în 1911, rector al seminarului din Novgorod. În 1913 este hirotonit episcop de Tihvin și numit vicar al eparhiei Novgorodului, de fapt cărmuitor căci arhiepiscopul Arsenie, fiind membru în Consiliul de Stat, sta mai mult în Petersburg.

În Februarie 1917 revoluția răsturnă guvernarea țaristă a Romanovilor, iar în Octombrie marea revoluție socialistă alungă guvernul burghez al lui Kerenski. Schimbări mari se făcură și în viața bisericască. La 14 Aprilie 1917 a fost înlăturată structura veche a Sinodului și s'a format un Sinod după o nouă întocmire, sub președinția arhiepiscopului Serghie al Finlandei. În toamnă a fost convocat Soborul Local al Bisericii Ortodoxe Ruse, care a lichidat administrația sinodală și a înființat din nou Patriarhia desființată de Petru I. Patriarh a fost ales de Sobor mitropolitul Moscovei Tihon.

Alexei fu numit vicar prim al eparhiei Petrogradului, având titulatura de episcop de Iamburg. Din Mai 1922, Alexei împreună cu Episcopul Nicolae Iarusevici, acum Mitropolitul Nicolae al Moscovei, cărmuesc de fapt eparhia Petrogradului.

În 1922, o ceată de preoți de mir pierzând respectul canoanelor, luată în mâini samavolnic conducerea treburilor bisericești, se începă așa zisa schismă înnoitoare. Căpeteniile ei învinuiră de felurite fărădelegi pe ierarhii ortodocși.

În anul 1926, P. S. Alexei este numit arhiepiscop cărmuitor al Novgorodului. Din anul 1927 intră în Sfântul Sinod și de atunci neîntrerupt ia parte la înalta cărmuire a Bisericii Ortodoxe Ruse.

În anul 1933 este numit mitropolit al Leningradului. Primit cu bucurie aci ca unul ce era cunoscut din timpul vicariatului său, nu intră în dispute cu schismaticii numeroși din eparhie, ci întrebuișă alte mijloace de luptă, anume slujbe bisericesti săvârșite cu toată evlavie și bună cărmuire bisericescă. Cunoscător de preoți și bun chivernisitor dete singur pildă de îndeplinirea datoriei, iar preoții Leningradului îi urmară pilda.

În anul 1941 Nemții năvălesc în Uniunea Sovietică; în toamnă Leningradul este înconjurat și atacat de pe uscat și din aer. Mitropolitul Alexei nu-și părăsi credincioșii ci rămânând în mijlocul lui îl îmbărbătă cu cuvântul său temeinic, cu înfățișarea sa dătătoare de nădejde, cu slujbe evlavioase în biserici și cu pastorale înălțătoare, trimise în orașe și sate. Mitropolitul Alexei invită credincioșii la strângerea de fonduri pentru apărarea patriei și în vreme scurtă se adună 3 milioane de ruble și de obiecte prețioase. Eparhia Leningradului trimite 500 mii de ruble pentru construirea unui coloană de tancuri numită Dimitrie Donskoi, în amintirea viteazului cneaz luptător împotriva Tătarilor. Faptele Mitropolitului Alexei din timpul războiului au trecut în istorie ca o pildă autentică de îndeplinire a datoriei arhiepiscopale și a patriotismului rus. Lucrarea patriotică a ierarhiei și a preoțimii ruse în marele război pentru apărarea patriei a fost recunoscută cu laude de guvernul sovietic cu prilejul Soborului local din 31 Ianuarie 1945.

La 4 Septembrie 1943 căpetenia guvernului sovietic, I. V. Stalin primește în audiență o delegație a sinodului rus formată din Mitropolitul Serghie, locțiitor de Patriarh, Mitropolitul Alexei al Leningradului și Mitropolitul Chievului Nicolae. În timpul audienței Mitropolitul Serghie aduce la cunoștința lui Stalin dorința cercurilor conducătoare ale Bisericii Ortodoxe Ruse de a fi convocat sinodul Episcopilor pentru alegerea de patriarh. Din partea căpeteniei guvernului sovietic urmă declarația că «în această chestiune Biserica nu va întâmpina piedici». La 18 Septembrie, sinodul alege Patriarh pe Mitropolitul Serghie, care de 18 ani era locțiitor de patriarh după sfârșitul lui Tihon (1925).

Destoinicia Patriarhului unită cu priceperea și stăruința ajutoarelor sale desleagă multe din problemele Bisericii Ortodoxe Ruse de atunci. Prin înființarea Consiliului de Stat pentru afacerile bisericesti, în frunte cu ministrul G. G. Karpov, se pune în rândulială legătura cu guvernul sovietic. Se iau legăturile cu Bisericile ortodoxe patriarhale. În Sinod se aleg ierarhi pricepuți, printre ei Alexei și Nicolai. Uneltitorii schismatici se împrăștie. Pentru pregătirea viitorilor episcopi și preoți se hotărî în Octombrie 1943 deschiderea unui Institut Teologic în Moscova, cum și Cursuri teologice preoțești. Tot în 1943 își începe apariția regulată organul bisericesc: Revista Patriarhiei Moscovei.

Patriarhul Serghie trece către Domnul la 14 Maiu 1944. Înainte de moarte el numește locțiitor de patriarh pe Mitropolitul Alexei, cel mai vechiu arhieriu în hirotonie și de 16 ani ajutor al său la cărmuirea Bisericii. La deschiderea Institutului Teologic și a Cursurilor preoțești, Mi-

mitropolitul Alexei rostește un cuvânt, în care arată meritele și defectele Academiei Teologice vechi, conchizând că acum școalele teologice trebuie să fie altfel îndrumate, trebuie să fie școli noi. În anul 1946 Institutul din Moscova se transformă în Academie Teologică, iar Cursurile de îndrumare în Seminar Teologic. Tot în acest an se deschide și Academia Teologică și Seminarul Teologic în Leningrad. Apoi se deschisera pe rând alte seminarii în alte orașe. Numărul lor se ridică astăzi la opt.

În Noembrie 1944, s'a întrunit soborul episcopilor ruși, care să pregătească alegerea patriarhului, invitând oaspeți slavi și răsăriteni. Sinodul de alegere se adună la Moscova la sfârșitul lunii Ianuarie din anul 1945. La el iau parte 171 membri ai soborului rus, la care se adăugă 33 de oaspeți. La 2 Februarie 1945, Mitropolitul Alexei fu ales Patriarh cu unanimitate de glasuri. Avea atunci 68 ani, din cari 43 în slujba Bisericii. Un Arhiereu cu minte vioaie, cu vederi largi, iubitor de Biserică și de Patrie se așeza în scaunul patriarhal al Moscovei și al Intregii Rusii. În Pastorală sa către credincioși noul Patriarh Alexei dă asigurare că va păzi neatinșată învățătura canoanelor și tradiția bisericească, va feri Biserica de schisme. Despre acest sobor de alegere a spus mitropolitul Nicolae cuvântul cald: «Pe mine mă mângâie prezența și participarea la rugăciune a fericitilor Patriarhi răsăriteni și a delegațiilor din Georgia, România, Serbia și Bulgaria. În această adunare nu se poate să nu vedem semnele îmbucurătoare ale unității Bisericilor, care alcătuiesc Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică Creștină».

Oaspeții au văzut viața bisericească rusă, au cercetat școalele bisericești, mănăstirile și lavrele, au fost de față la alegerea Patriarhului și l-au felicitat. Oaspeții s'au încredințat de bună starea Bisericii Ruse și de libertatea religioasă deplină. Dar soborul de alegere cu serbările și vizitele lui se sfârși, iar activitatea Patriarhului Alexei începu, continuând și lărgind lucrul înaintașului său. Pe scurt, iat-o:

În rândul întâi, Patriarhul Alexei este un luptător pentru unitatea bisericească. El întărește legăturile Bisericii Ortodoxe Ruse cu Patriarhiile Alexandriei, Antiohiei și Ierusalimului, o întărește prin vizitarea și închinarea în Țara Sfântă și în alte țări ale Răsăritului. Era întâia oară când un patriarh al Bisericii Ruse călătorește în Țara Sfântă și prin această călătorie strânge și mai mult apropierea Bisericilor autocefale. La 31 Maiu 1945, Patriarhul Alexei cu însoțitorii săi sânt călduros primiți în Ierusalim de Patriarhul Timoteiu. Patriarhul Alexei grăi că prin el întreaga Biserică rusă, se închină la mormântul Domnului, a cărui binecuvântare o cere pentru Biserica și credincioșii ruși. Ajuns în Egipt este iarăși călduros primit de Patriarhul Hristofor, Vechile legături între Patriarhia Alexandriei și Patriarhia Rusiei alcătuiesc convorbirea celor doi Patriarhi, precum și trebuința întăririi legăturilor între aceste Biserici.

Trecând prin Beirut, capitala Libanului, Patriarhul Alexei, ajunge în Damasc, unde este primit cu multă căldură, dovadă a unirii duhovnicești, între aceste Biserici, mai ales că Patriarhul Alexandru al Antiohiei este un cunoscut vechiu al Patriarhului Alexei și un fost student al Academiei din Moscova. Prin Teheran, Bagdad și Bacu, închinătorii ruși se întorc la Moscova.

Altă latură a lucrării Patriarhului Alexei este grija pentru încetarea sciziunii bisericesti ruse de peste hotare. În anul 1921, grupa de arhierii ruși, emigranți în Carloviț a format «Inalta Administrație Bisericească», care s'a declarat singură ca organ legal superior administrativ bisericesc al Bisericii Ortodoxe Ruse de peste hotare și a încercat să unească sub stăpânirea ei toată preoțimea rusă ortodoxă, atât cea emigrantă din Rusia, cât și pe cea slujitoare la misiunile externe ruse. Însă locul central în lucrarea Administrației Bisericești din Carloviț l-au luat chestiile politice. Patriarhii Tihon (1923) și Serghie (1928) le-au arătat greșala canonică dar n'au recunoscut-o. La 10 August 1945 îi invită și patriarhul Alexei la luarea legăturilor cu Biserica mamă din Rusia. Urmarea a fost că un șir de grupări s'au rupt de Carloviț și-au reluat legăturile cu Biserica Ortodoxă Rusă. În Franța erau trei grupări; două s'au alipit, una s'a dat de partea patriarhiei ecumenice. În Finlanda s'au alipit două mănăstiri și două comunități din Helsinki, nu însă și mitropolitul Gherman. În Octombrie 1945 Patriarhul Alexei trimise două delegații în Austria, în Cehoslovacia și în Germania. Comunitatea vieneză se alipi bucuroasă. Tot așa bună primire găsi această delegație și în Praga, care dorea o Biserică Autocefală Ortodoxă. Soborul ortodocșilor din Omlutz cere ajutorul Patriarhului Alexei pentru organizarea și primirea Bisericii Cehoslovace sub jurisdicția Moscovei. În Ianuarie 1946 le este împlinită rugămintea, trimițându-li-se exarhul Elefterie; iar la 23 Noembrie 1951 se dăruie Bisericii cehoslovace autocefalia prin act anumit al Patriarhiei Moscovei. În Berlin cele trei biserici ortodoxe administrate de «înnoitori» s'au alipit de Moscova, cele din Germania de Arhiepiscopul Alexandru din Bruxelles. Rutenii din Rusia Subcarpatică, uniți cu Roma, se întorc în masă la Ortodoxie. Eparhia Muncaci creată pentru ei se supune Sârbilor, dar după eliberarea Rusiei Subcarpatice, eparhia ei se încorporează Moscovei prin actul dela 23 Octombrie 1945. În Manciuria se afla «Consfătuirea Episcopală dela Harbin», supusă Carlovițului cu Mitropolitul Meletie și cu doi vicari; la 26 Octombrie 1945 această Consfătuire iscăli actul de revenire sub jurisdicția Moscovei. Tot atunci Arhiepiscopul Victor din China, supus Carlovițului, fu primit, după pocăință, împreună cu toată misiunea creștină în sânul Bisericii mame.

De numele Patriarhului Alexei este legată lichidarea uniației dela Brest din anul 1596. Pastorală Patriarhului către uniații din Ucraina apusenă se încheie astfel: «Rupeți, desfaceți legăturile cu Vaticanul, care vă duce în întunec și în pieire sufletească cu rătăcirile lui, iar acum vrea să vă îndrumeze contra omenirii întregi iubitoare de libertate și să vă așeze împotriva lumii întregi. Grăbiți de vă întoarceți în brațele mamei voastre iubitoare, care este Biserica Ortodoxă Rusă». Urmarea a fost că în Lvov, la 9 Martie 1946, un sobor condus de preotul Gavriil Costelnic luă hotărârea lichidării uniației dela Brest; 204 preoți iscăli actul de întoarcere la Ortodoxie. Agenții Vaticanului ridicară viața inițiatorului Costelnic, dar opera lui nu se va năruie în veci. În 1948, Episcopatul Bisericii Ortodoxe din Polonia ceru primirea în sânul Bisericii Ruse. La 22 Noembrie 1948, se iscăli actul de autocefalie al Bisericii Ortodoxe Polone. Autocefalia ei era dăruită de Biserica Ortodoxă Rusă. Una din cele din urmă lichidări ale

sciziunii din Carloviț este întoarcerea la Biserica mamă a Misiunii Ruse din Palestina, care de 30 de ani ținea de Carloviț și în urmă de München. În America Mitropolitul Teofil se împotrivi alipirii. Ca urmare Sinodul rus hotărî la 12 Decembrie 1947 ca Teofil și Episcopii de lângă el să fie dați în judecată sinodului, iar Exarhul Patriarhiei Moscovei să primească persoanele care doresc alipirea.

La 10 Aprilie 1945, Patriarhul Alexei întovărășit de Mitropolitul Nicolae și de protoiereul Kolcițki fură primiți în audiență de I. V. Stalin și V. M. Molotov, care cu simpatie ascultară expunerea Patriarhului despre noile Bisericii. În scaunele vacante se așezară persoane vrednice: în Leningrad Mitropolitul Ioan prețuit mai înainte ca om destoinic de răposatul Patriarh Serghie; mâna dreaptă a Patriarhului este Mitropolitul Nicolae Krutițki, «cel mai cult Arhiereu, unind darurile științei și oratoriei cu însușirile unui mare activist social»; și alte persoane vrednice fură așezate la locuri potrivite. Un comitet cultural al Sinodului pentru sporul învățaturii teologice fu înființat sub conducerea Mitropolitului Grigorie.

În anul 1948, la serbările din Moscova, prilejuate de jubileul de 500 de ani al autocefaliei Bisericii Ortodoxe Ruse, la care au fost față și oaspeți străini printre ei și Români, s'a supus desbaterii și un rând de probleme, care stau în fața Ortodoxiei. Una din aceste probleme a fost apărarea păcii. Conferința de la Moscova îndreptă către creștinii din toată lumea, către toți oamenii setoși de dreptate și doritori de pace, o chemare creștinească, cerând să fie ascultat glasul care îndeamnă la iubire frățească, la împărțirea dreptății, la prețuirea adevărului și la omenie. Când Comitetul Internațional pentru apărarea păcii se adresează către lumea progresistă invitând-o să intre în rândurile luptătorilor păcii, patriarhul Alexei se îndreptă către Bisericile autocefale cu un Apel în care cerea ca toate Bisericile să-și unească glasurile lor în corul tuturor oamenilor care propagă și apără pacea. Reprezentantul Bisericii Ortodoxe Ruse la Conferințele și Congresele de pace este mitropolitul Nicolae Krutițki, dar glasul Patriarhului Alexei n'a tăcut în această privință. Preoțimea rusă este îndemnată să lumineze pe credincioși asupra însemnătății străduințelor pentru apărarea păcii. În ziua internațională a păcii (2 Octombrie 1949) un nou apel înflăcărat pentru apărarea păcii este îndreptat către credincioșii ruși. La 1 Aprilie 1950, Patriarhul Alexei face cunoscut că Biserica Rusă se unește cu hotărîrea luată la Stockholm de Comitetul permanent al partizanilor păcii. Apelurile Patriarhului Alexei se îndesesc; oricând are prilej îndeamnă la pace și la apărarea ei, căci lupta pentru pace trebuie să înlăture războiul.

Guvernul sovietic a luat notă de meritele deosebite al Patriarhului Alexei în organizarea activității patriotice din timpul marelui război național: la 23 August 1946 i s'a înmânat în Kremlin ordinul Steagul Roșu al muncii.

Istoricul Bisericii Ortodoxe Ruse se cade să exprime din tot sufletul și din toată inima urarea sa jubiliară pentru Înaltul Sărbătorit, împreună cu Apostolul: «Fă lucrul vestitorului de bine, slujba ta fă-o deplin» (2 Tim. 4, 6).

(Revista Patriarhiei Moscovei Nr. 3 pe Martie 1952, p. 1—29).

Vestit jubileu — slavnâi iubilei. La sfârșitul anului 1951 exarhul Ucrainei, Mitropolitul Chievului și al Galiției Ioan, unul dintre cei mai renumiți ierarhi al Bisericii Ortodoxe Ruse, a împlinit cincizeci de ani de sfântă slujire. Mitropolitul Ioan (în mirenție Ioan Alexandrovici Sokolov) s'a născut în anul 1877 în orașul Duritrov din gubernia Moscovei; tatăl său, un diacon sărac, moare înainte de nașterea fiului, care la vârsta de 10 ani rămâne orfan și de mamă. Invață în școala duhovnicească a unei mănăstiri, termină seminarul preoțesc și ajunge învățător într'o școală de mănăstire. După patru ani se însoară, se preoțește în anul 1901 și ajunge profesor de gimnaziu. Dar setea lui de cultură nu se potolește. Intră în Institutul Arheologic pe care-l termină cu titlul de arheolog-științific, iar pentru scrierea sa: «**Despre particularitățile ceremoniilor bisericesti din Biserica Rusă până în secolul XVII după cărțile cu cârlige și cu note**», i se dă medalia de aur. În anul 1915 rămâne văduv cu doi copii. În anul 1918 intră slujbaș la Comisariatul Poporului pentru căile de comunicație, fără să părăsească lucrul pastoral. În 1922, i se propune să fie arheolog științific și primește să intre în Comisia guvernamentală de înregistrare și păstrare a monumentelor vechi. În anul 1918 se călugărește și este sfințit Arhiereu. Păstorește în diferite eparhii. În anul 1939 păstorește Eparhia Ulianovskaia și ajunge duhovnicul Patriarhului Serghie. În anul 1942 este numit Arhiepiscop de Iaroslav, iar în 1944 Mitropolit al Ucrainei. Deci ierarhului numit aici i se cereu calități alese și puternic pronunțate: voință, tărie, răbdare, stăruință, experiență excepțională în cunoașterea de oameni. Și mai multe calități i se cerură când eparhia i se întinse în Apus și când sub păstoria lui se alipiră și uniții părților apusene ale Ucrainei. Patriarhul Serghie nu a greșit în alegerea Mitropolitului Ioan, care în deplină măsură a dovedit însușirile mai sus cerute. «Pacea și bunul spor locuște acum pe câmpiile însorite ale Ucrainei». În grabnica împăciuire bisericască a eparhiei, meritul cel de seamă este al ierarhului Ioan. Ucrainenii credincioși își iubesc din plin vlădicul.

La 27 Noembrie 1951, se hotărîse să aibă loc în Chiev prăznuirea jubileului vlădicăi Ioan. Dar atunci jubilarul era delegat la a treia conferință a partizanilor păcii, care se ținea în Moscova. Deci, aici în Moscova, unde Mitropolitul Ioan primise preoția, și arhieria, se serbă jubileul. După Sfânta Liturghie, în sala patriarhală, față fiind înalții ierarhi ruși, s'a cetit gramata patriarhală, în care se spune, între altele, că slujirea de cincizeci de ani a Mitropolitului Ioan constă din «rugăciune necurmată la altarul Domnului și din îndeplinirea ascultărilor felurite ce i s'au dat de stăpânirea bisericască».

Ca «un munte albit de ninsori» se înfățișează credincioșilor Mitropolitul Ioan al eparhiei Chievului, unde a pus temeiul culturii teologice ortodoxe și a apărat biruitor Ortodoxia amenințată genialul Mitropolit Petru Movilă (1633—1646), Moldoveanul.

(Revista Patriarhiei Moscovei, Nr. 1, pe Ianuarie 1952, p. 15—18).

Pr. Nicolae M. Popescu

PATRIARHIA DIN CONSTANTINOPOL.

— Măsuri cu privire la Sf. Munte Athos. Reglementarea situației Sf. Munte Athos, în conformitate cu vechile rânduieli canonice și cu normele dreptului internațional a preocupat, după cel dintâi război mondial, Comisiunea interortodoxă întrunită în 1930 la Vatoped, iar după cel de al doilea război mondial, Consfătuirea interortodoxă dela Moscova, întrunită în Iulie 1948. Preocuparea aceasta a fost determinată de felul potrivit rânduielilor canonice și de drept internațional, în care guvernul grec și Patriarhia din Constantinopol au încercat să soluționeze problema Athosului, după întâiul război mondial, și de felul în care continuă să stăruiască și după al doilea război mondial, pentru păstrarea și întărirea măsurilor arbitrare și unilaterale pe care le-au luat dela 1926 încoace, cu privire la Athos.

Dintre actele pe care le-a săvârșit mai nou Patriarhia din Constantinopol în acest scop, cele mai semnificative sunt măsurile de imixtiune directă în jurisdicția republicii autonome atonite, luate în 1947 și 1951.

În 1947, Patriarhia Ecumenică a trimis o delegație patriarhală alcătuită din mai mulți Ierarhi, la Muntele Athos, (numită «exarhie patriarhală»), ca să pună rânduiala în organizarea vieții monastice. Această delegație a luat o serie de măsuri pe care le-a impus obștei conducătoare a Muntelui Athos, cunoscută sub numele de kinotita, alcătuită din reprezentanții celor 20 de mănăstiri istorice. Iată pe cele mai importante dintre aceste măsuri:

a) Să se organizeze o bună pază a bibliotecilor, arhivelor și odoarelor bisericesti, aflătoare pe Athos.

b) Să se reactiveze școala atonită.

c) Să se oprească exodul monahilor din Athos, iar monahii atoniți aflați în afara teritoriului Sf. Munte să fie siliți a reveni la metaniile lor.

d) Să se stârpească vagabondajul călugărilor numiți ziloți sau cavioți, — cari strică rânduielile Athosului, — prin măsuri de identificare și de obligare a lor să renunțe la vagabondaj și să se supună rânduielilor atonite. În acest scop, s'a instituit o epitropie, căreia i s'a dat mandat să aducă la îndeplinire hotărârile luate.

e) Pentru aplicarea acestor măsuri, kinotita este răspunzătoare față de Patriarhia Ecumenică.

Actul acesta al Patriarhiei din Constantinopol constituie cea dintâi imixtiune categorică și masivă în treburile vieții atonite, asupra căreia Patriarhiei nu-i revine decât o jurisdicție spirituală, iar nici decum una administrativă. De acest lucru fiind conștienți și aghioriții, ei nu s'au considerat obligați prin hotărârile impuse de exarhia patriarhală și nu și-au dat nicio osteneală să le aducă la îndeplinire, deși unele din ele se impuneau dela sine ca necesare pentru a se restabili starea de ordine a vieții monastice, grav tulburată de ocupația militară hitleristă din timpul celui de al doilea război mondial. Conștientă de drepturile sale, de republică monahală autonomă, conducerea atonită și-a luat propriile ei măsuri pentru a reorganiza viața de pe Sf. Munte, ignorând pe cele ale Patriarhiei din Constantinopol, tocmai pentru a-și afirma și apăra independența jurisdicțională față de aceasta.

Patriarhia din Constantinopol însă, văzând rezistența atonită și dornică să-și impună definitiv jurisdicția sa asupra Sfântului Munte, a pregătit și a trimis în 1951 (26 Mai) altă exarhie, adică o nouă delegație, la Athos, formată din 3 Mitropoliți și secretarul adjunct al Sfântului Sinod Patriarhal. Exarhia aceasta a lucrat la Athos timp de aproape o lună, străduindu-se să-i aducă la ascultare desăvârșită pe atoniți, cu concursul guvernatorului grec al Sfântului Munte.

Ea a trebuit să revie asupra unor hotărâri luate de exarhia trimisă în 1947 la Athos, și să promită Comunității atonite, în schimbul acceptării noilor măsuri pe care le preconiza, însemnate ajutoare economice.

Din lucrările și hotărârile delegației patriarhale notăm următoarele:

a) A completat și a refăcut hotărârile luate de delegația patriarhală din 1947, privitoare la paza bibliotecilor, arhivelor și a odoarelor sfinte.

b) A propus republicii atonite să ia măsuri în vederea următoarelor scopuri.

1. Intreținerea monumentelor vechi, păstrarea odoarelor, bibliotecilor și arhivelor.

2. Refacerea Academiei atonite ca școală specială pentru monahi, prevăzută cu secții practice de hagiografie, sculptură în lemn, pictură și ornament, muzică bizantină, etc., urmând ca această școală să-și înceapă activitatea cu anul școlar 1951-1952.

3. Inițierea unei tipografii aghiorite.

4. Refacerea, întreținerea și sporirea drumurilor.

5. Executarea unor lucrări pentru alimentarea cu apă a Athosului.

6. Refacerea și modernizarea agriculturii, a industriei lemnului și a culturii viței de vie.

7. Reorganizarea pescuitului și înzestrarea cu noi mijloace în acest scop, etc.

Pentru a se studia aceste nevoi și a se putea face în amănunțime planul de investiții, pentru obținerea de credite, s'a alcătuit o epitropie formată din reprezentanții comunității atonite, guvernatorul grec al Athosului, reprezentanții serviciilor tehnice respective ale Statului grec, sub președinția unui Mitropolit al Patriarhiei din Constantinopol.

c) Pentru repopularea mănăstirilor și a schiturilor atonite, s'au completat măsurile luate de delegația din 1947, în sensul ca să se ceară Mitropoliților Patriarhiei din Constantinopol și altor Ierarhi greci ortodocși, să se trimită la metaniile lor atoniții care s'ar găsi în «diaspora», precum și să atragă și să trimită tineri pentru a deveni monahi la Athos.

d) Pentru aplicarea hotărârii din 1947 a delegației Patriarhiei din Constantinopol, cu privire la ziloți și cavioti, s'a completat epitropia special instituită atunci și s'a hotărât ca aceasta să aplice fără întârziere măsurile stabilite pentru stârpirea vagabondajului monahal pe Athos.

Hotărârile delegației patriarhale, trimise la Athos în 1951, au fost aprobate de Sinodul Patriarhiei din Constantinopol, la 9 August 1951. Pentru aducerea la îndeplinire a hotărârii a doua și a patra, se lucrează febril, în înțelegere cu Biserica Eladei. Până în prezent însă nu s'a izbutit să se facă mare lucru, iar școala atonită nu și-a deschis porțile în toamna anului 1951, așa cum se hotărâse.

Atât din lucrările delegației patriarhiei dela Constantinopol, trimise în 1947 la Athos, cât și din lucrările aceleia trimise în 1951, se vede limpede că viața republicii atonite se găsește în plină decădere și economică și duhovnicească. Această stare se datorește în primul rând stăpânirii Athosului de către Grecia, și măsurilor luate de aceasta dela 1927 încoace.

Deși s'au făcut numeroase încercări de a se scoate măcar o singură publicație periodică atonită, totuși, din 1927 până astăzi, nu s'a izbutit nimic. Este însă adevărat că în 1950, din inițiativa și cu cheltuiiala mănăstirii Sf. Pavel, a apărut revista lunară «Sfântul Pavel Xiropotamul», dar și aceasta și-a rărit din ce în ce apariția.

BISERICA ORTODOXĂ DIN GRECIA.

— Serbările comemorative dela Atena. Intre 15—30 Iunie 1951, au avut loc la Atena și în restul Greciei, serbările pentru comemorarea a 1900 ani dela data când Sf. Apostol Pavel și-a început misiunea sa pe teritoriul Eladei. Aceste serbări au fost organizate oficial de către Biserica Ortodoxă Greacă, dar sub egida Mișcării Ecumenice. Ele au fost inițiate de fapt de către un grup de profesori ai Facultăților de Teologie din Atena și Tesalonic, în frunte cu prof. H. Alivizatos, un vechi și bine cunoscut ecumenicist. În numele celor două Facultăți de Teologie, grupul respectiv de profesori s'a adresat Sinodului Bisericii Ortodoxe din Grecia, propunând să se organizeze serbările comemorative în cursul anului 1951. Sinodul Bisericii Ortodoxe Grecești și-a însușit propunerea celor două Facultăți și a constituit o comisie pentru organizarea serbărilor, având în frunte chiar pe Arhiepiscopul Eladei, I.P.S. Spiridon, iar ca secretar pe prof. H. Alivizatos dela Facultatea de Teologie din Atena.

La sfârșitul anului 1950 și în legătură cu sărbătorile Crăciunului și ale Anului Nou 1951, etc., comisia de organizare a serbărilor comemorative dela Atena a desfășurat o deosebită acțiune propagandistică, prin presa bisericească și cea laică, prin presa religioasă a organizațiilor internaționale și interconfesionale, protestante și anglicane, în frunte cu presa «Consiliului ecumenic al Bisericilor» (Mișcarea Ecumenică), apoi prin radio și alte mijloace.

Au fost invitate la aceste serbări, din inițiativa și la stăruința conducerii Mișcării Ecumenice, toate Bisericile și confesiunile creștine din lume, inclusiv Biserica Romano-Catolică. În programul serbărilor, deși în general se spunea despre oarecari manifestări și conferințe cu caracter religios și ocazional, nu a fost, totuși, indicat subiectul niciuneia dintre acestea.

Atât felul în care au fost inițiate aceste serbări, cât și felul în care s'a procedat la invitarea reprezentanților, au arătat dela început că în fond inițiativa întregii acțiuni era inițiativă ecumenicistă și că se urmărea întrunirea celui mai mare congres al Mișcării Ecumenice, care să includă oficial toate Bisericile Ortodoxe precum și Biserica Romano-Catolică.

Ceea ce s'a înțeles dela început în această privință, s'a confirmat apoi prin felul în care s'au desfășurat serbările înseși. Astfel, în cadrul lor, deși i-au fost consacrate Sfântului Apostol Pavel unele conferințe și

manifestări, din toate s'a căutat a se trage concluzii asupra necesității de a se încadra întreaga creștinătate în Mișcarea Ecumenică. În plus, s'au desbătut și altfel de probleme, care nu aveau nimic comun cu comemorarea a 1900 ani dela data când Sf. Apostol Pavel a făcut prima sa călătorie misionară în Grecia, probleme sociale și de atitudine politică, toate inspirate de țelurile imperialismului, pe care le servește pe plan religios internațional însăși Mișcarea Ecumenică. Caracterului religios, social și politic al acestor serbări, li s'a adăugat — pentru a fi complet în nota ecumenicistă — și unele manifestări sportive și turistice, acestea din urmă angajând partea cea mai mare a timpului destinat serbărilor comemorative. Astfel, cu un vas special, participanții la congres au fost plimbați pe mare, dealungul litoralului grecesc, dela Corint până la Tesalonic și dincolo de peninsula Chalcidică. Pentru diversele popasuri ale participanților în porturile grecești, s'au organizat adevărate manifestații ecumeniciste și pro-imperialiste, cu tendința de a impresiona populația și clerul grec și de a crea în rândul lor o atmosferă de simpatie pentru Mișcarea Ecumenică și pentru diversele organizații patronate de ea, cum sunt: IMCA, IFCA, etc. Cu deosebire în orașul Tesalonic au avut loc manifestații de această natură.

Probabil însă că programul turistic al serbărilor intenționat a fost astfel întocmit, încât să-i poarte pe participanți mai mult pe apă decât pe uscat, pentru a le arăta numai dela distanță acele aspecte ale condițiilor tragice de existență în care se sbate poporul grec în viața lui de fiecare zi, aspecte pe care organizatorii serbărilor — între cari se numără și guvernul grec, au ținut să nu le facă cunoscute vizitatorilor, preferând să le ofere numai câteva clișee pregătite mai dinainte, pentru salvarea aparențelor.

Concludent în această privință este și faptul că, cu toată dorința repetată cu mare insistență de către participanți, de a putea vizita Muntele Athos pe lângă care au plutit pe vasul turistic, nu li s'a îngăduit acestora nici un popas în vreunul din porturile Sfântului Munte, necum accesul pe teritoriul lui propriu zis. O singură excepție s'a făcut în această privință și aceea însă post festum, cu delegația Bisericii Ortodoxe Sârbe, căreia i s'a permis ca la reîntoarcerea acasă, să poată vizita mănăstirea sârbească Hilandarul, de pe Athos.

Deși serbările comemorative dela Atena ar fi putut avea o înaltă semnificație creștină, rostul lor a fost circumscris la o întâlnire de agrement și pentru schimburi de experiență propagandistică între cei mai renumiți activiști ai Mișcării Ecumenice, în frunte cu secretarul ei general Wisser't Hooft și cu secretarul general adjunct pastorul Tomkins. Deasemenea au mai participat ecumeniști din Elveția, Germania, Belgia, Egipt, Etiopia și bineînțeles în număr mare cei din Comunitatea britanică și din S.U.A.

Nu au lipsit nici reprezentanții Bisericii romano-catolice, care au declarat însă că participă cu aprobarea Vaticanului, dar totuși neoficial, pentru că în mod oficial Vaticanul respinsese sub unele pretexte formale invitația pe care comisia de organizare a serbărilor dela Atena i-o adresase din timp. Între altele, refuzul Vaticanului de a participa oficial se rezema pe reproșul pe care i-l făcea guvernului dela Atena, că acesta n'ar îmbrățișa cu destulă căldură propaganda pe care agenții papali o duc de ani

de zile printre credincioșii ortodocși greci, deși a trebuit să recunoască faptul, că această propagandă, în fruntea căreia se găsește un administrator apostolic temporal pentru Grecia, nu este stingherită. Refuzând să participe oficial prin delegați la serbările dela Athena și căutând ca și din acest prilej să tragă anumite foloase pentru acțiunea sa expansionistă printre ortodocși, Vaticanul și-a trimis totuși în mod neoficial câțiva teologi și clerici, care au manifestat cu prilejul serbărilor cea mai desăvârșită înțelegere față de țelurile sociale și politice pe care le reprezentau ecumeniștii prezenți la aceste serbări, cu care firește n'au intrat în discuții de natură teologică, ci s'au mărginit să strângă legăturile de colaborare practică pentru servirea țelurilor politice imperialiste, în care este angajat deopotrivă și Vaticanul ca și Mișcarea ecumenică.

Serbările comemorative s'au încheiat cum era și firesc, cu o manifestație de pură factură ecumenicistă, organizată pe vechiul Areopag al Atenei, pe locul în care odinioară sf. Apostol Pavel încolțise sofistica grecească, prin propovăduirea «Dumnezeului celui necunoscut».

*

De bună seamă, că un astfel de prilej sărbătoresc ca acela oferit de împlinirea a 1900 ani dela data când sf. Apostol Pavel și-a început propovăduirea pe pământul Greciei, a dat loc pentru unii participanți și unor sincere manifestații de pietate și de reculegere în fața amintirii marelui apostol al neamurilor. Acestea însă au fost copleșite, ceea ce au remarcat înșiși participanții ecumenicști —, de manifestațiile mai puțin pioase și chiar exagerat ecumeniciste și proimperialiste a celor mai mulți dintre cei cari au răspuns invitației organizatorilor.

Din această pricină, ecoul serbărilor comemorative dela Atena, cu toată propaganda și zarva care s'a făcut în jurul lor, a fost foarte slab în lumea creștină și nu a marcat nimic trainic pentru conștiința acesteia și pentru viața creștină în general.

De bună seamă, cu nu ar fi fost același efectul acestor serbări, dacă în cadrul lor nu s'ar fi trecut sub tăcere, ci s'ar fi relevat în adevărata lor lumină și splendoare, acele idei pauline care au legat gândirea creștină de realitățile vieții; dacă discuțiile nu s'ar fi menținut pe un plan pur teoretic, desprins de realitate și căutând mai mult să le deformeze pe acestea, ci s'ar fi oprit și ar fi stăruit asupra pildei vieții de muncă fizică și intelectuală a sf. Apostol Pavel, asupra ostenețelor aceleia care a declarat cu mândrie de muncitor, dar și cu smerenie de creștin, că «nu am mâncat pâinea nimănui în dar, ci trudindu-mă ziua și noaptea, cu agoniseala mâinilor mele am trăit»; dacă ar fi relevat răsbătătorul și antrenantul adevăr, pe care el l-a turnat în formula: «Cine nu vrea să muncească, acela nici să nu mănânce»; dacă s'ar fi relevat în sfârșit, propovăduirea și îndemnurile lui spre înțelegerea între toate popoarele, spre pace, spre adevărata dragoste de aproapele, spre egalitate și bună înțelegere între toate popoarele, —toate acestea constituind bunuri de care lumea are astăzi mult mai mare nevoie, decât de teoretizările personaliste pseudoștiințifice și pline de o stearpă suficiență, asupra unor chestiuni în legătură cu stabilirea cronologiei, a întinerariului și a unor întâmplări de minimă semnificație, din viața marelui Apostol.

PATRIARHIA DELA IERUSALIM.

— Aniversarea a 1500 ani dela ridicarea scaunului din Ierusalim la rangul de patriarhie.

În timp ce serbările comemorative dela Atena, în loc să aibă o semnificație religioasă ortodoxă au avut un caracter internațional cosmopolit și ecumenicist, serbările de cadru mult mai restrâns, aproape numai local, organizate de Patriarhia din Ierusalim pentru aniversarea a 1500 ani dela data când acestui «sfânt scaun» i s'a recunoscut demnitatea patriarhală, au avut nu numai o adâncă semnificație ortodoxă, ci și una general creștină, care a trezit un ecou puternic în conștiința creștinilor din întreaga lume.

Se știe că din pricina vicisitudinilor istorice și pentru motivul că ierarhia scaunelor bisericesti dela Constantin cel Mare încoace, a fost stabilită ținându-se seama de importanța politică a orașelor în care acestea se găseau, Sfântului Scaun al Ierusalimului nu i s'a dat, nici în imperiu și nici în Biserică, cinstirea, cuvenită până la anul 451, adică până la sinodul al IV-lea ecumenic. Până la această dată, episcopia sfintei cetăți a Ierusalimului era subordonată mitropoliei din Cezareea Palestinei, care devenise capitala Palestinei încă din vremea de după dărâmarea Ierusalimului (anul 70).

Deși nu exista pentru ridicarea scaunului din Ierusalim la rangul de patriarhie, — în rând cu Roma, Constantinopol, Alexandria și Antiohia, — nici un motiv de apreciere similar celor care au dus la situația acestora în fruntea tuturor celorlalte scaune ierarhice ale Bisericii, totuși sinodul IV ecumenic s'a văzut obligat, pentru considerente pur religioase, să ridice pe Episcopul din Ierusalim la demnitatea de Patriarh.

Acesta este singurul caz în istoria organizației bisericesti, în care, pentru conferirea demnității onorifice unui scaun, nu s'a ținut seamă de importanța administrativă, politică sau culturală a orașului, ci numai de un considerent strict religios, care, în cazul Ierusalimului era atât de evident, încât nu mai putea fi neglijat așa cum se făcuse până atunci.

Deși leagăn al creștinismului, cetatea Ierusalimului în care a propovăduit și a fost răstignit Hristos, deși prin acestea ea este singura îndreptățită să fie considerată și numită «cetate eternă» în viața Bisericii, totuși abia sinodul IV ecumenic, cedând condițiilor și situațiilor existente în vremea aceea — a recunoscut acest lucru și a așezat Ierusalimul pe scara ierarhiei patriarhale, însă tocmai la urmă, ca al cincilea, după cele patru patriarhate amintite mai sus.

Datorită faptului că Ierusalimul este astăzi împărțit în două, între statul israelian și cel iordanian, și din pricina condițiilor create de această stare, patriarhia din Ierusalim nu a putut fi în situația de a face invitații și de a primi oaspeți din străinătate la serbările pe care le-a organizat, totuși aceste serbări s'au desfășurat într'un cadru solemn și impresionant. În fruntea lor, s'a găsit mereu venerabilul patriarh al Ierusalimului Timotei, care a ajuns în anul trecut vârsta biblică de 93 de ani, vârstă care cu adevărat amintește pe patriarhii biblici cari au viețuit odinioară prin locurile acelea.

Sărbătorirea a început la 11 Noembrie 1951, exact în ziua în care mai înainte cu 1500 de ani sinodul IV ecumenic a ridicat pe episcopul Juvenal al Ierusalimului la rangul de patriarh. Prima slujbă religioasă s'a făcut în Biserica numită «Mica Galilee», ridicată pe locul în care Iisus Hristos s'a arătat pentru prima dată după Inviere, ucenicilor Săi. În cadrul solemnității s'a făcut pomenirea tuturor episcopilor sfântului scaun al Ierusalimului, începând cu sf. Iacob, fratele Domnului ca prim episcop și sfârșind cu Patriarhul Damian († 1931), predecesorul Prea Fericitului Patriarh Timotei.

Atât la slujba religioasă, cât și la recepția care a urmat după aceea, au luat parte nu numai căpeteniile sau reprezentanții căpeteniilor creștine din Ierusalim, dar și reprezentanții religiilor necreștine în frunte cu muftiul musulman. Slujba religioasă a fost săvârșită în limba greacă și în limba arabă, iar Evanghelia s'a citit și în vechea slavă. Deasemenea, cuvântările s'au rostit în limba greacă și în limba arabă.

Ceremonii religioase speciale s'au desfășurat în cele 3 dumineci care au urmat după 11 Noembrie, la Biserica Învierii din Ierusalim, la Biserica Nașterii Domnului din Betlem și la cea a Adormirii Maicii Domnului, din apropierea grădinii Ghetsimani. Deasemenea s'au săvârșit slujbe religioase speciale și în alte biserici din Ierusalim, apoi la Amman, — capitala Iordaniei — și la Nazaret, iar programul serbărilor aniversale s'a încheiat în ziua de 9 Decembrie la Biserica Mar-Iacob din Ierusalim, când Prea Fericitul Patriarh Timotei a luat loc pe scaunul arhieresc, care după tradiție ar fi fost al sfântului Iacob, fratele Domnului, primul episcop al Ierusalimului.

Toate Bisericile ortodoxe și celelalte Biserici și confesiuni creștine, au trimis cuvinte omagiale și de salut Prea Fericitului Patriarh Timotei, manifestându-și în felul acesta spontan și impresionant solidaritatea creștină în jurul celui mai vechi și mai venerabil scaun arhieresc al creștinătății. Nenumărate reviste și un număr impresionant de mare de teologi, istorici, arheologi, etc., au închinat acestei aniversări cel puțin câte o frântură din truda lor, pentru a-și exprima dragostea sau respectul lor nu numai față de Biserica Ierusalimului, ci și față de întâiul ei stătător. Este cunoscut că și Biserica noastră a închinat un număr special al revistei «Ortodoxia» acestui eveniment (Nr. 2—3/1951).

Dintre Bisericile Ortodoxe surori, acelea care au putut fi reprezentate direct la ceremoniile aniversării dela Ierusalim, au fost patriarhatele vecine, ale Antiohiei și Alexandriei precum și Biserica Ortodoxă Rusă, prin membrii misiunii sale dela Ierusalim.

Este interesant să relevăm, că serbările dela Ierusalim oricât de modeste ca proporție și oricât de restrânse ca participare din afară, au făcut ca ochii creștinilor de pretutindeni — indiferent de confesiune — să se îndrepteze simultan, măcar și numai pentru o clipă, spre sfânta Cetate. Nu sunt puțini acei teologi și oameni ai Bisericii, cari s'au întrebat cu surprindere: de ce oare în trecutul vieții bisericești și de ce chiar și astăzi mai persistă, în virtutea unei tradiții inerte, raportul ierarhic nefiresc în care se găsește scaunul patriarhal al Ierusalimului cu celelalte patru mari patriarhate istorice?

Abia acum, în perspectiva atâtor veacuri și când gloria politică, economică sau de altă natură a celorlalte vechi scaune patriarhale, a dispărut, începe a se recunoaște, scaunului de la Ierusalim poziția lui unică în întreaga creștinătate, poziție prin care el stă deasupra tuturor celorlalte în conștiința fiecărui creștin adevărat. În perspectiva vremurilor se vede și mai mult și se evidențiază mai limpede, chiar și pentru conștiința lumii catolice, deșertăciunea pretențiilor scaunului patriarhal dela Roma, care a ținut să așeze înaintea scaunului lui Hristos, scaunul unuia dintre apostolii săi, al sfântului Petru.

Iată cum, aniversarea Ierusalimului a constituit un prilej de reculegere și de meditație adâncă pentru teologii și cărmuitorii Bisericii creștine, în inimile cărora începe să se restabilească ierarhia firească a lucrurilor, în cazul nostru, ierarhia firească a scaunelor patriarhale ale Bisericii lui Hristos, așezând în fruntea acestei ierarhii Sfântul Scaun al Ierusalimului și pe întâiul ei stătător, Patriarhul Timotei.

Prot. L. Pădureanu

Necrolog

PROFESORUL IACOB LAZĂR

(23 Martie 1884 — August 1951)

Om de o rară modestie și discreție, însușiri pe care nu le egala decât acea omenie nedesmințită pe care o reprezenta chiar și numai simpla lui prezență fizică, profesorul Iacob Lazăr s'a dus dintre noi în acelaș mod discret în care a trăit și a muncit o viață întreagă.

Trecerea lui neașteptată la cele veșnice a surprins dureros. Într'adevăr, nimeni nu se aștepta ca omul de excepțională vigoare fizică și morală, să ne părăsească brusc la o vârstă și într'o stare de sănătate, cari i-ar fi putut îngădui să-și continue încă timp îndelungat munca în domeniul Dreptului Public și a Dreptului Bisericesc.

Profesorul Iacob Lazăr a fost crescut în cultul muncii și al omeniei, a trăit întreaga sa viață muncind din greu, conștiincios și de-o corectitudine fără reproș. A fost un exemplu de cărturar, de profesor dedicat misiunii sale, un exemplu de coleg și de om.

Amintirea lui se păstrează vie în cercurile cunoscuților, a colegilor, a foștilor săi studenți și a prietenilor, de par'că nu s'ar fi produs aievea acea dureroasă desprindere a lui din legăturile cu viața pământească.

Născut dintr'o familie de preot ardelean, la 28 Martie 1884, în comuna Peșteș-Bihor, după ce a urmat prima clasă elementară în școala confesională ortodoxă română din comuna natală, a continuat învățătura de carte la școala confesională reformată maghiară din Aleșd, unde a isprăvit ciclul elementar, pe atunci de 4 clase.

Fiindcă școala secundară cea mai apropiată de satul său se găsea la Beiuș, a urmat cele 8 clase ale ciclului secundar la fostul liceu greco-ca-

toxic român din acest oraș, unde și-a trecut în 1902 examenul de bacalaureat clasic (matura).

Isprăvind școala secundară s'a înscris îndată la Institutul Teologic Ortodox din Ardeal, ale cărui cursuri le-a absolvit în 1905.

Fiind un element cu tragere de inimă pentru carte și în toată vremea premiat și în școala secundară, după ce și-a luat diploma de absolvire a Institutului Teologic din Ardeal, s'a înscris în 1905 la Facultatea de Teologie din Cernăuți pentru studii de doctorat și în acelaș timp la Facultatea de Drept a Universității din acelaș oraș.

După 3 ani de muncă a obținut în 1908 titlul de doctor în Teologie.

Cu o astfel de pregătire, a fost chemat în 1908, să ocupe ca profesor suplinitor și apoi titular, catedra de Drept Bisericesc dela Institutul Teologic din Arad, la care a funcționat până în 1921. Ca profesor la Arad a primit și hirotonia întru presviter.

Inființându-se în acest an o facultate de Drept la Oradea, Iacob Lazăr a fost chemat să ocupe la noua facultate catedra de Drept Bisericesc și să suplinească catedra de Istoria Dreptului Român. Suplinirea acesteia din urmă a avut-o până în 1928, dar a continuat să funcționeze la prima catedră până în 1934. Când s'a desființat Facultatea de Drept din Oradea, prin contopire cu Facultatea de Drept a Uniwersității din Cluj (1934), profesorul Iacob Lazăr a fost încadrat și a funcționat la Facultatea de Drept din Cluj, tot la catedra de Drept Bisericesc până în 1938.

Fiind vacantă catedra de Drept Bisericesc dela Facultatea de Teologie din București, el s'a transferat în 1938 la această catedră pe care a ilustrat-o timp de 10 ani, până în 1948 când s'a pensionat pentru limită de vârstă. Astfel și-a încheiat activitatea didactică după 40 de ani de muncă intensă în cadrul a patru instituții de învățământ superior, dintre cari două teologice și două laice.

Dar pe lângă activitatea didactică, profesorul Iacob Lazăr a desfășurat și o rodnică activitate publică, administrativă, organizatorică, publicistică și științifică.

Astfel el a scris numeroase articole în ziarul «România» din Arad, în vremea când funcționa ca profesor la Institutul Teologic de acolo fiind și membru al redacției acestui ziar timp de un an (1918—1919). Deasemenea a colaborat la ziarul «Tribuna» din Oradea, la periodicele «Biserica și Școala» din Arad și «Telegraful Român» din Sibiu precum și la «Revista Teologică» din Sibiu, iar mai târziu la «Biserica Ortodoxă Română» și «Studii Teologice» din București.

Ca reprezentant ales al Ardealului, a participat în 1918 (1 Decembrie) la Adunarea Națională dela Alba Iulia.

În acelaș timp a mai făcut parte din Adunarea Eparhială a Episcopiei Aradului (1918—1920) și mai târziu din Consiliul și din Adunarea Eparhială a Episcopiei Oradea precum și din Congresul Bisericesc al Mitropoliei Ortodoxe din Ardeal până în 1938.

Ca profesor la Facultatea de Drept din Oradea, a mai deținut și următoarele funcțiuni și însărcinări: director al Căminului studenților în Drept între anii 1927—1934; decan al Facultății între anii 1925—1927 și delegat în senatul Universității din București, între anii 1932—1934.

Ca profesor al Facultății de Drept din Cluj a îndeplinit sarcini de președinte al comisiei căminurilor studențești între anii 1934—1938 și aceea de membru în Consiliul consultativ universitar și în senatul Universității din Cluj între aceiași ani.

La Facultatea de Teologie din București, cu toate că nu a dorit și numai ca o sarcină provizorie, a deținut funcția de decan din 1940 până în Mai 1941, când s'a retras.

Din bogata sa activitate științifică, lăsând la o parte unele studii și articole publicate în revistele de specialitate, enumerăm numai scrierile cari urmează :

— **Căsătoria a doua a preoților.** Arad. 1911. Este un studiu de remarcabilă erudiție, care desbate în mod critic și într'un orizont mai larg decât cel tradițional, una dintre problemele cele mai discutate în Dreptul Bisericesc, formulând o teologumenă prin care însă nu a căutat să sdruncine orânduirile canonice în vigoare cari nu permit a doua căsătorie a preoților.

— **Reorganizarea învățământului teologic și a educației seminariale.** Sibiu 1917. Este o scriere în care a susținut necesitatea unei reforme a învățământului teologic, animat de sentimente și idei progresiste.

— **Istoria Bisericii Române din Transilvania.** Curs litografiat. Arad, 1917, pp. 257. Această lucrare reprezintă o sinteză a dezvoltării istorice a Bisericii române ortodoxe din Ardeal, în condițiunile sociale și politice ale vremurilor de până la 1917. Ea cuprinde unele considerațiuni critice și observații judicioase pe cari nu le-au desprins din cercetările lor nici unii cercetători de specialitate.

— **Dreptul Bisericesc Ortodox.** Curs litografiat. Arad 1918, pp. 400. Rezultat al cunoștințelor sale, acumulate din lucrările existente în materia Dreptului Bisericesc până la această dată, și al unor cercetări proprii, cursul acesta scurt de Drept Bisericesc al profesorului Iacob Lazăr ar putea servi, în cea mai mare parte, și astăzi ca manual îndrumător de o deosebită precizare în materia disciplinei.

— **Regimul Cultelor în România.** Craiova 1930. Acest studiu analizează baza constituțională a regimului cultelor, din țară și arată contradicțiile pe care le cuprindea legea pentru regimul general al cultelor din 1928 în raport cu principiile înscrise în Constituție, pledând pentru modificarea acestei legi ca una care constituie o călcare flagrantă a principiilor dreptului public și este menită să zădărnicească în fapt, aplicarea principiilor constituționale de libertate și de tratament egal al cultelor.

— **Cutul catolic în România. Concordatul cu Vaticanul.** Oradea, 1933. În acest studiu, autorul face o prezentare a infiltrației catolice pe teritoriul patriei noastre și arată pozițiile pe care a isbutit să și le asigure, atât în domeniul economic cât și în cel al Dreptului Public cultul catolic în România. Se ocupă în special de analizarea Concordatului încheiat în 1927 și ratificat în 1929 între România și Vatican, relevând și discutând în mod științific caracterul fictiv al convențiilor pe care Vaticanul le încheie în general cu unele state și evidențiind în mod special netemeinicia legală a unor astfel de convenții în dreptul internațional și în dreptul public. Arată

apoi și primejdiile la care se expune viața politică și religioasă din cuprinsul statului român prin încheierea faimosului concordat, pledând pe temeuri juridice și politice pentru denunțarea lui.

— **Politica scaunului papal. Cluj 1936.** Preocupat de primejdia pe care o vedea limpede pentru poporul român și pentru Biserica Ortodoxă Română din partea politicii papale, care isbutise prin legea cultelor din 1928 și prin concordatul din 1929 să-și asigure poziții privilegiate pe cari nu le avusese în țara noastră nici sub stăpâniri politice anterioare cari se declarau catolice, autorul arată, într'o expunere istorică, țelurile politicii papale și felul în care Vaticanul a uneltit pentru înfăptuirea acestora în diverse țări, mai ales după întâiul război mondial. În lumina acestora, el reliefează și mai pregnant și denunță cu noi dovezi, primejdioasa cale pe care s'a lăsat angajat statul român prin încheierea concordantului cu Vaticanul în 1929 și prin încheierea acordului cu acelaș Vatican, în 1932, privitor la organizația numită «Status romano-catholicus Transsylvaniensis».

— **Biserica dominantă și egala îndreptățire a cultelor. Arad, 1936.** În această scriere temeinică, autorul desvăluie totala nesinceritate și inconsecvența politicii regimurilor trecute față de culte, arătând parodierea legală și cea de fapt, la care acestea s'au pretat prin măsurile luate față de diverse culte și în special față de Biserica Ortodoxă Română, căreia i s'au adus grave prejudicii. El arată deasemenea politica de aservire a Statului, față de Biserica romano-catolică cu toate riturile ei, căreia i s'au creat astfel de privilegii de pe poziția căroră devenise dominantă de fapt, pe când Biserica Ortodoxă Română deși era numită dominantă prin legi, ajunsese de fapt într'o poziție mult inferioară față de cultul catolic. Nereclamând aici un fel de privilegii pe seama Bisericii Ortodoxe, autorul arată că nici un cult nu este îndreptățit la vr'un privilegiu special, cere să se aplice fără discriminare un tratament egal tuturor cultelor din țară.

— **Natura juridică a patronatului suprem și drepturile suverane ale statului român. Cluj. 1938.** Lucrarea aceasta reprezintă pentru Dreptul Public și pentru Dreptul Bisericesc în general, cea mai valoroasă contribuție care s'a adus, până acum, în scopul lămuririi poziției instituției cunoscută sub numele de «Status romano-catholicus Transsylvaniensis» atât în dreptul public român și maghiar cât și în Dreptul Canonic al Bisericii romano-catolice. Pe temeiul unor amănunțite cercetări istorice și juridice, prin întrebuintarea celor mai bune contribuții anterioare aduse pentru lămurirea acestei probleme, și prin situarea ei în cadrul Dreptului Public și în cadrul realităților care determină instituțiile Dreptului Public, autorul ajunge la concluzii rigurose științifice și atât de judicioase, încât până astăzi toate încercările făcute de juriștii și teologii cari servesc politica papală, nu le-au putut răsturna.

Autorul nu a pledat prin cercetările și prin concluziile sale pentru desființarea instituției tradiționale a Status-ului, ci pentru justa ei încadrare în realitățile noi ale vieții și în rândul instituțiilor juridice contemporane, fapt prin care caracterul medieval al acestei instituții și privilegiile ei de odinioară, pentru cari nu mai era posibilă nici o justificare în actualitate, urmau să fie șterse sau reduse la proporții corespunzătoare.

Desvoltarea ulterioară a lucrurilor a confirmat, chiar în zilele noastre, justetea punctului de vedere pe care l-a reprezentat profesorul Iacob Lazăr în această chestiune, întemeindu-și-l pe o riguroasă cercetare științifică.

— **Situația de drept a ordinelor și congregațiilor religioase din România. Sibiu, 1940.**

— **Ordinele și congregațiile religioase mai noi. București, 1940.** În aceste două lucrări autorul s'a ocupat pe larg de latura prozelitistă și antinațională a activității desfășurată de ordinele și congregațiile religioase catolice de pe teritoriul patriei noastre, desvăluind caracterul lor de agenți ale politicii antipopulare a Vaticanului, și relevând netemeinicia privilegiilor cari s'au acordat acestora în statul român, nu numai prin textul Concordantului, ci și prin recunoașterea, implicită prin acest text, a valabilității dispozițiilor Codexului canonic al papalității privitoare la ordine și congregații. Cu alte cuvinte, s'a arătat ceea ce probabil nici nu bănuiseră cei cari au încheiat concordatul cu Vaticanul, că adică, prin acesta statul român a acceptat ca norme cu valabilitate de drept internațional deci superioare normelor dreptului său public intern, o mulțime dintre dispozițiile Codexului canonic papal.

— **Personalitatea juridică a Bisericii. București, 1940.**

— **Statul și Biserica. București, 1942.**

— **Biserica și transformările sociale. București, 1945.**

— **Impăratul Justinian ca legislator bisericesc. București, 1948.**

În aceste patru scrieri autorul s'a ocupat de problema relațiilor dintre Biserică și Stat, privită sub mai multe aspecte. Astfel, sub aspectul poziției Bisericii ca organizație socială aparte în Dreptul Public, relevându-se caracterul ei de instituție religioasă autonomă, căreia i s'a recunoscut personalitatea juridică într'un fel asemănător aceleia pe care o au instituțiile publice cari intră în alcătuirea aparatului de stat. Totuși această personalitate juridică a Bisericii, se deosebește de personalitatea juridică a instituțiilor publice, fiindcă baza ei are un specific deosebit de al acestora din urmă.

În raporturile sale cu Statul, se arată că Biserica trebuie să ție seama de dezvoltarea organizației statale și de transformările sociale care determină această dezvoltare, fiindcă Biserica își îndeplinește misiunea ei în timp și în cadrul realităților pe cari nu le crează ea, ci însăși transformările succesive ale vieții sociale. Acest adevăr se poate urmări și lămurii, prin analizarea raporturilor care au exstat în decursul istoriei între Biserică și Stat, raporturi între cari cele mai grăitoare sunt acelea din timpul împăratului Justinian.

Biserica neavând o învățătură a ei religioasă despre stat, s'a orientat în relațiile cu acesta după realitățile pe cari le reprezintă viața de stat în orândurea ei statornicită de cârmuirea politică a societății, față de care Biserica trebuie să urmeze cuvintele lui Hristos: «Dați Cezarului cele ce sunt ale Cezarului și lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu».

Biserica nu poate avea altă atitudine față de Stat. Ea trebuie să fie și astăzi consecventă în atitudinea ei tradițională și să nu se aventureze în încercări de a-și formula, după exemplul greșit al papalității, o învățătură proprie despre Stat, pentrucă un astfel de lucru depășește domeniul Bise-

ricii și constituie o abatere dela misiunea ei prin încercarea de a se substitui misiunii Statului.

— Dintre alte lucrări ale prof. Iacob Lazăr, asupra cuprinsului cărora nu mai insistăm, menționăm, totuși, ca aporturi pozitive pentru Dreptul public și pentru Dreptul bisericesc, următoarele:

— **Dreptul bisericesc la facultățile de Drept. București, 1939.**

— † **Dr. Valerian Șesan. București, 1940.**

— **Conștiința ortodoxă în Arad. București, 1944.**

— **Confesiunile în Transilvania. (în l. engleză și franceză). Paris, 1946.**

Aceasta din urmă a servit, ca foarte util material documentar și juridic pentru lucrările conferinței de pace dela Paris din 1946.

Mai mult decât orice alte cuvinte de cinstire a personalității profesorului Iacob Lazăr, mai mult decât ar putea spune pentru evocarea vredniciei lui oricare dintre noi, vorbește această sumară prezentare a vieții și a activității lui, pe care o așternem aci ca un pios omagiu din partea tuturor celor cari l-au cunoscut, prețuit și iubit ca om, ca profesor și ca cetățean.

Pr. Prof. **Liviu Stan**

DĂRI DE SEAMĂ

REVISTE.

Glasul Bisericii, revistă oficială a Mitropoliei Ungro-Vlahiei, an. XI Nr. 1—3, Ianuarie-Martie 1952.

Incepând din anul acesta, revista oficială a Arhiepiscopiei Bucureștilor și a Episcopiiilor Buzăului și Dunării de Jos și-a rânduit cuprinsul în chip cât se poate de potrivit, având acum o întocmire legată de rostul și menirea ei firească în tagma slujitorilor Bisericii noastre și cu gândul de a fi cât mai folositoare pentru trebuințele lor de păstori și duhovnici.

La început se publică **Păstoralele** I. P. S. Patriarh Justinian întâia pentru Sărbătoarea Sfințelor Paști 1952 și a doua pentru muncile agricole de primăvară.

Sub titlul **Indrumări pastorale** se dau patru predici: la Duminica V a Postului; la Duminica Floriilor, Cuvânt la Invierea Domnului și o frumoasă omilie la Duminica Tomei, alcătuită de P. C. Pr. prof. Grigorie Cristescu.

Despărțitura **Pentru apărarea păcii** cuprinde: «Cuvântarea I. P. S. Patriarh Alexei la a treia Conferință a partizanilor păcii din U.R.S.S.», tradusă de d. Conf. I. Negrescu. Din ea desprindem aceste gânduri adânc grăitoare ale Întâistătătorului Bisericii Ortodoxe ruse: «**Biserica noastră, împreună cu întregul nostru popor, luptă cu tărie și consecvență pentru pace și apărarea păcii; ea se roagă zilnic «pentru pacea a toată lumea» și totodată nu conținește de a chema pe toți creștinii, fără deosebire de confesiune, la îndeplinirea datoriei lor creștinești, la apărarea păcii. Ea propovăduiește fără încetare, că refuzul de a lupta pentru pace este o crimă în fața lui Dumnezeu și a conștiinței, în fața poporului nostru și în fața istoriei Rusiei; că această mișcare are un unic și nobil scop: pacea și că toate celelalte afirmațiuni sunt calomnii, născocite de acei ale căror ascunse uneltiri sunt gata să întunece viața pașnică a omenirii printr'un război și mai ucigător încă decât războaiele de mai nainte».**

Articolul semnat de Pr. I. Pascu și intitulat: **Să rămânem în pace și să propovăduim pacea** este traducerea unei cuvântări a Sf. Ioan Hrisostom. Sub titlul **Preotul ortodox și pacea lumii**, Pr. Gr. Negaru înfățișează datoria preotului de a fi un luptător statornic pentru pace. Insemnarea **Oastea păcii crește neîncetat**, cuprinde numărul partizanilor păcii, împărțiți pe țări, care au semnat până la 1 Ianuarie 1952 Apelul Consiliului Mondial al păcii pentru încheierea unui pact al păcii între cele cinci mari puteri.

La **Viața bisericească în cuprinsul Mitropoliei**, aflăm câteva știri în legătură cu sărbătorirea I. P. S. Patriarh Alexei al Moscovei la Institutul Teologic Universitar din București, precum și cuvântarea, rostită de P. S. Episcop Theoctist Bototșăneanul la deschiderea cursurilor de îndrumare misionară și socială ale seriei XII de preoți. Urmează necrologul prof. univ. Gheorghe Arphiropol, fost titular al catedralei de Drept bisericesc la Institutul Teologic din București, decedat pe ziua de 12 Februarie a. c., și al Pr. Icon. Nicolae Popescu, fost slujitor al Bisericii din Com. Malul cu Flori, raionul Muscel, decedat în ziua de 7 Februarie a. c.

Vrednic de luare aminte este articolul Pr. I. Pâslaru din București **Practici cultice denaturate** în care desvăluie câteva abateri cu urmări primejdioase, ale unor preoți, care cu dela ei putere schimbă sau adaogă cuvinte și texte consfințite de Biserică în slujba dumnezeieștei Liturghii, cum este de pildă: «**Cu credință și cu evlavie să vă apropiați**» în loc de «cu credință și cu dragoste...». Mai ciudată decât toate ni se pare însă îndrăzneala celui preot care pomenește la ieșirea cu Sfintele Daruri «**Și pe credincioasele care ajută la curățenia bisericii Sâmbăta după amiază, împreună cu slujitorii...**». În sfârșit, alta, la rugăciunea dela slujba Litiei, după cuvintele: «**Insuți binecuvintează și pâinile acestea**», mai adaugă: «și pe cele de acasă».

Asemenea apucături nu trebuiesc iertate cu niciun preț, iar preoții care-și îngăduie să săvârșescă abateri prin adăogiri sau schimbări de cuvinte în rânduiala slujbelor bisericești, nu trebuiesc cruțați de canoanele și pravilele Sfinților Părinți.

Darea de seamă despre bisericile și casele parohiale reparate și redeschise în cursul anului 1951, oglindește îndemnurile și stăruința depusă în această privință de Pr. Vasile Constantinescu, protoiereul raionului Cricov, regiunea Prahova.

La **Cronica din Episcopia Buzăului**, se arată mai multe sfințiri și redeschideri de biserici, care au avut loc în toamna și începutul iernii anului 1951, prin grija și îndemnul P. S. Episcop Antim, care a folosit toate aceste prilejuri de a duce credincioșilor și cuvântul îndemnător și sfat părintesc de muncă și încordare pentru apărarea păcii și propășirea scumpei noastre Patrii. Asemenea sfințiri și redeschideri de biserici au avut loc în comunele: **Oreavu**, raionul Focșani, **Poșta Călnău**, de lângă Buzău, **Drecheni-Tecuci**, **Schitul Podul Bulgarului**, **Catedrala Focșanilor** și **Biserica din Domnești-Sat** raionul Adjud.

La **Cronica Episcopiei Dunării de Jos**, se înfățișează contribuția preoților pentru ajutorarea poporului coreean, de unde reiese că peste tot preoții au dus munca de lămurire în biserici și în căminele culturale, intrând și în echipele pentru strângerea darurilor. Astfel în protoieria Istria regiunea Constanța echipele conduse de preoți au adunat 2090 kgr. cereale și 747 obiecte de îmbrăcăminte. Preoții din protoieria Brăila au strâns împreună cu echipele în care au intrat 2809 obiecte de îmbrăcăminte, 3067 kgr. cereale și 795 kgr. alimente. Iar în protoieria Bujor, regiunea Galați, cele 19 echipe conduse de preoți au adunat 20.968 kgr. cereale, 415 obiecte de îmbrăcăminte, 77 kgr., lână și 162 kgr. alimente.

La rubrica: **Insemnări-Fapte-Indemnuri**, se publică scurte comentarii și dări de seamă în legătură cu: **6 Martie, zi de însemnătate istorică pentru**

poporul român; 8 Martie, ziua internațională a femeii; Procesul «Internaționalei trădătorilor» dela Paris; Impotriva războiului bacteriologic, cu apelul adresat opiniei publice mondiale de Fr. Joliot Curie; marele meeting al camenilor muncii din Moscova; Mesagiul de protest al Bisericii Ortodoxe Ruse și meetingurile de protest din R. P. R.

În articolul Pentru mărirea producției agricole se dau îndemnuri folosite pentru muncile agricole de primăvară, pentru întovărășirile agricole și colectarea produselor vegetale pe 1952.

În Partea oficială, se publică debaterile Adunării Eparhiale a Arhiepiscopiei Bucureștilor și ale Episcopiei Dunării de Jos, ale Episcopiei Buzăului, mișcarea personalului bisericesc din cele trei eparhii și câteva decizii.

ACTIVITATEA COMISIUNII DE PICTURA BISERICEAȘCA PE ANII 1950-1951

Prin stăruința I.P.S. Patriarh Justinian, la data de 31 Iulie 1950, Biserica Ortodoxă Română a reintrat în vechile ei drepturi de a supraveghea, din punct de vedere dogmatic, tehnic și artistic, lucrările de pictură bisericească.

Prin Decizia patriarhală nr. 136 din 10 Mai 1950, s'a fixat ca dată a intrării în vigoare a noilor norme, privind pictura religioasă, ziua de 31 Iulie 1950.

Decizia nr. 157/950, dezvoltând principiul cuprins în art. 5 din Decizia nr. 136/950, a precizat că orice lucrare de pictură bisericească nu se va mai acorda decât pictorilor și zugravilor recalificați, potrivit normelor din menționata decizie.

Cu acest prilej s'au fixat și normele pentru pictarea din nou, pentru reparații, restaurări și curățiri de picturi vechi, precum și pentru recalificarea pictorilor bisericești și pentru ținerea licitațiilor și concursurilor pentru lucrări de pictură bisericească.

Pentru punerea în aplicare a normelor stabilite prin decizia de mai sus, a luat ființă Comisiunea pentru pictura bisericească, a cărei alcătuire, dela data de 31 Decembrie 1951, este următoarea:

Președinte: **P. S. Antim Târgovișteanu**, Vicar Patriarhal.

Vice Președinți: **I. P. S. Mitropolit Tit Sîmedrea** și
P. C. Pr. Prof. Nicolae M. Popescu

Membrii: Pictori bisericești: **St. Constantinescu**, Prof. Universitar;
A. Demian, Profesor Universitar; **Gh. Popescu**, **N. Stoica**,
Protos. **Sofian Boghiu**, Arh. **D. I. Berechet**, Arh. **Em. Costescu**, din partea Serviciului Monumentelor Istorice,
P. C. Pr. Athanasie Preda, Consilier Patriarhal, din partea Institutului Biblic.

Secretarul Comisiunii: **Prof. Victor Brătulescu**.

Problemele care au format preocuparea permanentă a Comisiunii de pictură, în cadrul Deciziei nr. 157/950, se pot rezuma în următoarele puncte:

1. Lucrări în legătură cu pictura bisericească și anume: verificări de devize pentru pictarea din nou în tehnica frescă și tempera, restaurări, curățiri, completări etc., aprobări de devize, licitații, concursuri fără premii, concursuri cu premii.

2. Examenе de recalificare pentru pictorii și zugravii bisericești, recalificări fără examen, pentru pictorii care au pictat cel puțin trei biserici.

3. Supravegherea și îndrumarea șantierelor de pictură bisericească.

4. Cercetări, verificări și recepționări de lucrări de pictură bisericească etc.

În cele ce urmează se va analiza pe scurt fiecare din punctele de mai sus.

1. Lucrări de pictură bisericească.

Între 1 August și 31 Decembrie 1950, Comisiunea a avut de supravegheat și lichidat lucrările de pictură bisericească, începute sub regimul vechilor norme.

În cursul anului 1951, Comisiunea a examinat și a avizat asupra unui număr de peste 120 de dosare, privind diverse lucrări de pictură bisericească, pentru care au fost angajați mai mult de 70 pictori și zugravi, individual sau în colectiv.

Impărțite pe eparhii, lucrările de pictură bisericească, efectuate în cursul anului 1951, se prezintă astfel:

I. Eparhia Ungro-Vlahiei	32 lucrări
II. Eparhia Buzăului	18 „
III. Eparhia Olteniei	12 „
VI. Eparhia Râmnicului și Argeșului	12 „
V. Eparhia Romanului și Hușilor	10 „
VI. Eparhia Dunării de Jos	1 „
VII. Eparhia Ardealului	1 „
	Total	86 lucrări

Dela celelalte cinci eparhii și anume: a Iașilor, a Timișoarei, a Clujului, a Oradiei și a Aradului, nu s'au primit datele necesare pentru a se putea vedea ce fel de lucrări s'au executat și câte anume.

2. Examenе de recalificare.

În anii 1950 și 1951, Comisiunea a ținut opt sesiuni de examenе pentru recalificarea pictorilor și zugravilor.

Probele de examenе au fost teoretice și practice. La probele teoretice candidații au fost examinați din cunoștințele lor de iconografie, de istorie a picturii bisericești și de tehnică picturală, iar la probele practice aceștia au executat câte un panou, având ca subiect o compoziție, iar un alt panou, având ca subiect chipul unui sfânt.

Pentru fiecare sesiune, Comisiunea a fixat subiecte noi, iar pentru cercetarea probelor practice, s'a deplasat la fața locului, a făcut observa-

țiile sale asupra fiecărei probe și, în raport cu calitatea compozițiilor executate în frescă sau în tempera, a fixat calificativul fiecărui candidat.

Recalificările fără examen s'au făcut în urma cercetărilor, la fața locului, de către delegații Comisiunii, a uneia sau a mai multor biserici pictate în întregime de pictorul respectiv.

Tabloul cu pictorii și zugravii recalificați în condițiunile arătate mai sus, s'a tipărit în revista «Biserica Ortodoxă Română», nr. 1—2/951 și s'a retipărit în numărul 7—9/951.

Cu prilejul retipăririi acestui tablou, s'au publicat și «Instrucțiunile privitoare la angajarea lucrărilor de pictură bisericească».

3. Șantiere de pictură bisericească.

În baza art. 16 din Decizia patriarhală nr. 157/950, Comisiunea, în urma aprobării I. P. S. Patriarh Justinian, a deschis două șantiere de pictură bisericească și anume, primul la Mănăstirea Ciorogârla în regiunea București, pus sub conducerea pictorului Gh. Popescu, membru al Comisiunii, iar cel de al doilea la Biserica din Pipirig, raionul Tg. Neamț, regiunea Bacău, pus sub conducerea pictorului D. D. Nicolaide.

Elevilor și ucenicilor dela șantierul Ciorogârla, fiind mai înaintați în ce privește cunoștințele de pictură bisericească, li s'au dat în îndrumări teoretice, în cadrul Institutului Teologic Universitar din București, după care au fost supuși la un examen ca și candidații dela sesiunile obișnuite, când fiecare a susținut probe practice și teoretice, după normele generale.

Au fost declarați admiși, cu titlul de pictori bisericești, șase candidați, iar patru au obținut titlul de zugravi bisericești.

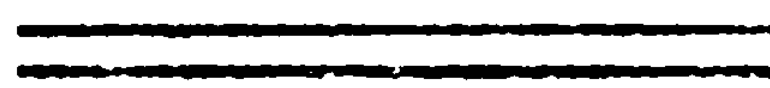
4. Cercetări, verificări la fața locului și recepționări de lucrări.

Dela înființarea Comisiunii de pictură bisericească, adică dela 31 Iulie 1950 și până la 31 Decembrie 1951, Comisiunea a cercetat și a verificat la fața locului diverse lucrări, efectuând în același timp și un număr de recepții.

În afară de chestiunile care privesc lucrările de pictură specificate mai sus, Comisiunea a rezolvat și o altă seamă de probleme în legătură cu acest sector privind: cercetările la fața locului pentru rezolvarea neînțelegerilor dintre unități și pictorii executanți, întâmpinări ale pictorilor și zugravilor recalificați, privind notele calificative obținute la examen, precum și altele.

Comisiunea înțelege a-și duce mai departe munca ei de supraveghere și de verificare a tehnicii și puterii de creație artistică a pictorilor și zugravilor de biserici, precum și de îndrumare a picturii bisericești pentru promovarea și dezvoltarea ei pe făgașul canonic și artistic.

Se înțelege că în această lucrare, Comisiunea are nevoie de colaborarea permanentă a organelor eparhiale locale, în al cărui sprijin pune temei, pentru realizarea sarcinei ce i s'a trasat.

O F I C I A L E

SCHIMBĂRI ȘI NUMIRI ÎN CADRUL ADMINISTRAȚIEI PATRIARHALE.

Prin Decizia nr. 328/1952, I. P. S. Patriarh Justinian a dispus, sub rezerva ratificării Sf. Sinod și a Adunării Naționale Bisericești, ca pe data de 1 Februarie a. c. Casa de ajutor reciproc (Fondul de Credit și Ajutor) pentru clerul ortodox, precum și «Fondul de Asigurarea bunurilor bisericesti», care funcționau pe lângă Patriarhia Română, să fie repartizate, prin descentralizarea, pe Eparhii.

În consecință, toți membri care au aparținut Fondului de Credit și Ajutor, precum și parohiile care au asigurate bunurile bisericesti, se vor adresa pentru orice lămuriri și cereri către Centrele eparhiale de care depind și pe lângă care au și luat ființă și Case de ajutor reciproc și Fondul pentru asigurarea bunurilor bisericesti.

Prin Decizia nr. 320/1952, I. P. S. Patriarh Justinian a dispus, pe data de 1 Februarie a.c., numirea P. C. Pr. Al. Ionescu, Inspector General în Administrația Patriarhală, în funcția de Vicar la Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor.

În locul P. C. Sale a fost numit P. C. Pr. Gh. Maior Consilier la Sect. Economic al Administrației Patriarhale, postul acesta desființându-se, prin descentralizarea Casei de Ajutor Reciproc și a Fondului de Asigurare.

Tot prin aceeași Decizie, în locul P. C. Pr. Gh. Vintilescu, Consilier la Sectorul Studii și Învățământ din Administrația Patriarhală, a fost numit P. C. Pr. Găgiu, asistent la Institutul Teologic de grad universitar din București.

În locul P. C. Pr. Nițșor Cazacu, secretar la Cabinetul I. P. S. Patriarh, a fost numit pe aceeași dată P. C. Pr. Gh. Bejgu.

Pe data de 15 Martie a. c., Pr. C. Pr. D. Stancu a demisionat din postul de Consilier Administrativ Patriarhal la Sectorul Editură și Tipografie.

Prin Decizia Patriarhală nr. 339/952, în locul P. C. Pr. D Stancu a fost numit Consilier Administrativ la Sect. Editură și Tipografie P. C. Pr. Gr. Burlușanu, dela parohia Mavrogheni din Capitală.

Inștiințăm totodată pe cititorii revistelor patriarhale că, prin Decizia Patriarhală nr. 340/952, au fost numiți următorii redactori responsabili:

1. La «Ortodoxia» P. S. Antim Angelescu, Episcopul Buzăului.
2. La «Studii Teologice» P. C. Pr. Prof. Petru Rezuș, dela Institutul Teologic din București.
3. La «Biserica Ortodoxă Română» P. C. Diac. Prof. Gheorghe Moiseșcu dela același Institut.

Articolele, recenziile și orice material care urmează să fie publicat în reviste se vor trimite P. C. Pr. I. Gagiu, Consilier, Sectorul Studii și Invățământ, Str. Antim nr. 29 București.

Având în vedere dispozițiunile art. 1 și 246 din Regulamentul de procedură al instanțelor de disciplină și judecată ale Bisericii Ortodoxe Române, pe data de 1 Martie a. c., prin Decizia Patriarhală nr. 351/952, a fost alcătuit Consistoriul Central Monahal.

Membri titulari au fost numiți următorii:

1. P. Cuv. Arhim. Justinian Dalea, din Mitropolia Ungro-Vlahiei, care va îndeplini și funcția de președinte.
2. P. Cuv. Arhim. Ioanichie Grădinaru din Mitropolia Moldovei și Sucevei;
3. P. Cuv. Arhim. Varahil Jitaru din Mitropolia Ardealului.
4. P. Cuv. Arhim. Teofil Niculescu, din Mitropolia Olteniei.
5. P. Cuv. Arhim. Iulian Nicoară, din Mitropolia Banatului.

Ca supleanți au fost numiți P.P. C.C. Arhimandriți: Teofil Mocăniță, din Mitropolia Ungro-Vlahiei, Ambrozie Filiuță, din Mitropolia Moldovei și Sucevei și Dosoftei Florea din Mitropolia Olteniei.

Recursurile care vor fi judecate de Consistoriul Central Monahal se vor îndruma în str. Maria Rosetti nr. 63, București, unde își are sediul Consistoriului Central Monahal.

COSTUMUL PREOȚESC DE VARĂ.

Se aduce la cunoștința Cucernicilor Preoți că, pentru a veni în ajutorul clerului, atât pentru economia de haine, vara, cât și pentru igiena portului preoților care au de făcut deplasări mai multe și mai depărtate în parohie, I. P. S. Patriarh a aprobat reglementarea unui nou costum preoțesc le vară.

Noul port a fost adoptat și pentru a se evita multiplele costume imaginare ad-hoc de unii preoți și mai ales pentru a se înlătura portul numai în reverendă, care nu este estetic, nici tradițional.

Noul model de haină de vară, care poate fi numită reverendă-giubea de vară, constă dintr'o singură haină, îmbinând pe cele două ale costu-

mului tradițional, și care se poate purta singură pe timpul călduros, pe stradă, și în vizitele pastorale.

Ea este lucrată după modelul reverendei, fără ceaprazuri și buzunare la piept, cu pulpana petrecută până la șold și cu mânecile largi ca la giubea.

O variantă a acestui model constă din adăogarea la haina sus arătată, — de astă dată lucrată pentru a fi îmbrăcată pe cap, — a două aripi din șolduri, de sus și până jos, care imită părțile din față ale giubelei peste reverendă.

Ambele haine sunt tradiționale în unele regiuni ale țării și sunt foarte indicate pentru sezonul călduros.

Cucernicii Preoți, care nu au posibilitatea să poarte costumul tradițional, sunt îndemnați a cerceta modelele acestor haine, care se află expuse la Magazinele Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor sau la atelierul de croitorie al Institutului Biblic din Str. Antim nr. 29, și a le adopta, știind că în viitor niciun preot nu mai are îngăduința să se îmbrace după a sa proprie socotință.

Comunicat, privind impunerea asupra indemnizației cuvenite protopopilor pentru activitatea excepțională.

Cu adresa nr. 6178 din 29 Aprilie 1952, Ministerul Cultelor a făcut cunoscut Administrației Patriarhale următoarele:

«Urmare la adresa Ministerului Finanțelor Direcțiunea Impozitelor pe veniturile populației nr. 87.950 din 23 Aprilie 1952, vă facem cunoscut că indemnizația pentru activitate excepțională, primită de protopopi din bugetele protopopiatelor, se impune separat de salariul primit dela Stat și de completarea salariului de către parohie, fără cumulare.

In ceea ce privește impunerea salariului dela Stat și completarea dela parohie, rămân în vigoare dispozițiunile comunicate cu adresa noastră nr. 4319/4926/1951».

mână
 pe
 uzu-
 și ca
 ară-
 aripi
 este
 parte
 radi-
 ex-
 l de
 innd
 pro-
 ditor
 ăcut
 r pe
 it că
 i bu-
 at și
 dela
 stră

	PAGINA
<i>Deschiderea cursurilor la Centrul de îndrumare dela Curtea de Argeș</i>	150—162
<i>Deschiderea cursurilor de îndrumare socială și misionară seria XIII, la Institutul Teologic Universitar din Sibiu</i>	163—165
<i>Aniversarea a 75 de ani dela proclamarea independenței de stat a României. Sărbătorirea zilei eroilor și victoriei</i>	166—176
PR. PROF. LIVIU STAN, <i>Acțiune papală și replică ortodoxă. Lupta de veacuri a Ortodoxiei slave împotriva expansiunii papale în Răsăritul Europei și triumful acestei lupte</i>	177—199 ✓
<i>Biserica alături de popor în lupta pentru pace. Raport făcut la conferința tuturor Bisericilor și comunităților religioase din U.R.S.S., închinată problemei apărării păcii în întreaga lume, de I. P. S. MITROPOLIT NICOLAE KRUTIŢKI (trad. Pr. I. Parocescu) . . .</i>	200—232 ✓

DIN VIAȚA BISERICII ORTODOXE ROMANE

MITROPOLIA ARDEALULUI. I. P. S. <i>Mitropolit Nicolae al Ardealului a sărbătorit împlinirea vârstei de 70 de ani</i>	233—236
ARHIEPISCOPIA CRAIOVEI	236—237
EISCOPIA RÂMNICULUI ȘI ARGEȘULUI	237
ARHIEPISCOPIA TIMIȘOAREI ȘI CARANSEBEȘULUI	237—239
EPISCOPIA ARADULUI	239—240

DIN VIAȚA BISERICILOR ORTODOXE

<i>Prof. Pochinon</i> Două jubilee arhipăstorești, <i>Prea Fericitul Alexei, Patriarhul Moscovei și al Intregii Rusii (1902—1952); Înalt Prea Sfințitul Ioan, Mitropolitul Chievului (1901—1951)</i>	241—247	
} PATRIARHIA DIN CONSTANTINOPOL	248—250	
	} BISERICA ORTODOXĂ DIN GRECIA	250—252
		252—255
	255—260	
<i>Necrolog: Profesorul Iacob Lazăr</i>	255—260	

DARI DE SEAMA

<i>Reviste — Glasul Bisericii Nr. 1—3/1952</i>	261—263
<i>Activitatea Comisiunii de pictură bisericească pe anul 1950—1951</i>	263—265

OFICIALE

<i>Schimbări și numiri în cadrul Ad-ției Patriarhale</i>	266—267
<i>Costumul preoțesc de vară</i>	267
<i>Comunicat privind impunerea indemnizației protopopilor</i>	268

Manuscrisele, cărțile, comunicările oficiale ale Eparhiilor, revistele periodice, abonamentele și orice fel de corespondență se trimit pe adresa: **Institutul Biblic și de Misiune Ortodoxă, — Str. Antim 29, București V,** cu mențiunea: pentru *Biserica Ortodoxă Română — Buletinul Oficial al Patriarhiei Române.*

COSTUL REVISTEI

<u>In țară</u>	<u>In străinătate</u>
Pe un an 17,50 lei	Pe un an 35 lei
Un număr 5,10	Un număr 10

In București, se poate cumpăra dela **Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, Str. Principatele Unite, Nr. 60.**

1973

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ

BULETINUL OFICIAL AL PATRIARHIEI ROMANE

HOTĂRÎRILE
SFÂNTULUI SINOD
ȘI ALE ADUNĂRII NAȚIONALE BISERICEȘTI

ANUL LXX

6-8

IUNIE - AUGUST

EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MISIUNE ORTODOXĂ

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ

BULETINUL OFICIAL AL PATRIARHIEI ROMÂNE

APARE LUNAR / ABONAMENTUL 17,50 LEI ANUAL

EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MISIUNE ORTODOXĂ

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte :

I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN

Redactor responsabil :

P. S. Episcop ANTIM TÂRGOVIȘTEANU, Vicar Patriarhal

Membrii :

P. C. Preot I. GAGIU, Director al Administrației Patriarhale

P. C. Preot CONSTANTIN NONEA, Vicarul Sf. Arhiepiscopii a Iașilor

P. C. Preot NICOLAE GEANGALĂU, Consilier Administrativ Eparhial

P. C. Preot ILIE BRĂȚAN, Consilier Administrativ Eparhial

Secretar de redacție :

AL. CERNA-RĂDULESCU, Consilier de presă al Patriarhiei Române

COLABORATORI

Înalt Prea Sfinții Mitropoliți și Prea Sfinții Episcopi; Prea Cucernicii Profesori de la Institutele Teologice Universitare, Seminarile Monahale și Școlile de Cântăreți Bisericești; Prea Cucernicii Consilieri Administrativi, Protopop, Preoți, etc.

CUPRINSUL

PASTORALE, SCRISORI IRENICE, MESAGII.

	<u>PAGINA</u>
<i>Pastorala Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române către clerul și credincioșii ortodocși</i>	269
<i>Telegrama Președintelui Sfântului Sinod către Dl. Dr. Petru Groza, Președintele Prezidiului Marelui Adunări Naționale a Republicii Populare Române</i>	274
<i>Telegrama Președintelui Sfântului Sinod către Dl. Gheorghe-Gheorghiu-Dej, Președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române</i>	275

IN APĂRAREA PĂCII.

<i>Hotărâri ale Sesiunii extraordinare a Consiliului Mondial al Păcii</i>	276
<i>Sesiunea extraordinară de la Berlin a Consiliului Mondial al Păcii</i>	281
<i>Clerul și credincioșii ortodocși trebuie să desfășoare o activitate mai vie pentru apărarea păcii.—Hotărârile Sfântului Sinod și ale Adunării Naționale Bisericești</i>	298
<i>Poporul român protestează împotriva atrocităților săvârșite de americani în Coreea. — Moțiunea votată de Marea Adunare Națională a Republicii Populare Române</i>	329
<i>Alături de milioanele de oameni cinști, numeroase culte religioase din lumea întreagă protestează împotriva folosirii armei bacteriologice</i>	331

Pastorale, scrisori irenice, mesagii

PASTORALA SFÂNTULUI SINOD AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE CĂTRE CLERUL ȘI CREDINCIOȘII ORTODOCȘI DIN R.P.R.

Iubiții noștri fii sufletești,

Precum vă este cunoscut, păstorii voștri duhovnicești n'au pregetat niciodată să-și îndrepte spre voi cuvântul lor de părintească povățuire, ori de câte ori a fost de trebuință, învățându-vă după graiul cel nemincinos al Evangheliei lui Hristos, să alegeți grâul de neghină, să vă îndepărtați de rău și să vă alipiți de bine, să fugiți de ispită și de pierzanie și să făptuiți cele plăcute lui Dumnezeu. Astăzi, noi socotim de a noastră firească datorie să venim iarăși între voi, și, tâlcuind faptele vremii noastre, să vă arătăm limpede care este calea pe care trebuie să meargă creștinul care dorește să trăiască în duhul dreptei credințe și care nu vrea să-și primejduiască viața și mântuirea, prin părtășia sa la sfatul netrebnic al celor păcătoși și la lucrarea lor blestemată.

Cuprinși de teamă, în fața uriașului front al sutelor de milioane de oameni, care s'au ridicat pe tot întinsul pământului să se împotrivescă războiului și să apere pacea, atâtătorii la noui măceluri caută să înspăimânte lumea cu sălbăticiile pe care le săvârșesc în Coreea, unde au început să întrebuințeze cele mai ticăloase arme de nimicire a femeilor, copiilor și bătrânilor, aruncând din văzduh, peste satele și orașele pașnice, sămânța ciumei, holerei și a celor mai cumplite boli. Ei nădăjduesc că omenirea întreagă se va înspăimânta de fără-de-legile lor și, de frică, va primi ea singură jugul robiei, pe care imperialiștii americano-englezi i-l pregătesc. Dar toți cei ce nutresc asemenea visuri nebunești, toți cei ce cred că lumea întreagă este menită să slujească

poftei de bogăție a unui mănunchi de închinători ai vitelului de aur, se înșeală amarnic. Omenirea este într'adevăr îngrijorată de primejdia unui nou război mondial, dar ea nu este cuprinsă nici de spaimă, nici de desnădejde. O dovadă vie despre aceasta o constituie micul popor coreean, care, cu bărbăție și cu credință în dreptatea cauzei sale a reușit să ridice o stavilă puternică în calea nelegiuitorilor agresori, imperialiștilor americano-englezi.

Omenirea știe că pacea sau războiul nu depind de voința imperialiștilor, ci depind în primul rând de hotărîrea sutelor de milioane de oameni, care ar avea de purtat greul și suferințele unui nou război. Omenirea întregă știe astăzi că „pacea poate fi menținută și consolidată, dacă popoarele vor lua în propriile lor mâini cauza menținerii păcii și o vor apăra până la capăt“.

Toate popoarele și-au dat seama de acest adevăr: ele au pornit cu hotărîre la fapte, au început să-și strângă rândurile, să-și unească glasurile și puterile, pentru a stăvili goana nebunească a celor ce se sbat să înecă pământul în sânge. Uriașul front al apărătorilor păcii, în frunte cu marea noastră vecină dela Răsărit, Uniunea Sovietică, cuprinde astăzi aproape 800 milioane de oameni și numărul celor ce se adună sub steagurile frontului păcii crește neîncetat. Bisericile creștine și toate comunitățile religioase de pe pământ nu pot nici ele închide ochii în fața acestei stări de lucruri, pentru că grija pentru pace între popoare este o datorie a fiecărei religii. De aceea sunt numeroase Biserici care s'au alăturat frontului apărătorilor păcii și care arată credincioșilor lor că nu pot fi fii ai Bisericilor lor, dacă stau departe, ca simpli privitori, ai unei bătălii de care depinde soarta lumii întregi. Unora ca aceștia le amintim cuvântul Scripturii, care zice: „Știu faptele tale, că nu ești nici rece nici fierbinte... Fiindcă ești căldicel — nici fierbinte nici rece — am să te vărs din gura mea“ (Apocalips III, 15-16). Deși în țările stăpânite de imperialiști, unii conducători de culte religioase s'au îndepărtat de adevărurile sfinte ale credinței lor și s'au pus în slujba ațățătorilor la război, cu toate acestea din ce în ce mai mulți credincioși și clerici se alătură forțelor păcii, osândind pe cei ce pregătesc arme de nimicire a oamenilor pașnici.

Cu adevărat vrednici de toată osânda sunt toți acei care, purtând în sufletele lor ura împotriva poporului, lucrează

împotriva cauzei păcii, răspândesc șovăniile atâțătorilor la război, caută să înșele pe semenii lor, pentru a recăpăta puțința să-i jefuiască...

Dar țările în care cultele religioase au putut să-și desfășoare pe deplin lucrarea lor în slujba păcii sunt Uniunea Sovietică și țările de democrație populară, pentru că numai în aceste țări, Bisericiile și comunitățile religioase sunt cu adevărat libere să acționeze potrivit învățăturii lor, în spiritul adevăratei dragoste între oameni și între popoare. Credincioșii tuturor cultelor din Uniunea Sovietică s'au dovedit a fi luptători dârzi pentru pace, ei muncesc cu dragoste și cu avânt mereu sporit, pentru întărirea Patriei lor, care este cea mai de seamă forță a frontului păcii.

Acum de curând s'a ținut la Moscova, în zilele de 9—12 Mai, Conferința conducătorilor și reprezentanților Bisericilor și comunităților religioase din Uniunea Sovietică, la care a luat parte ca oaspete și reprezentantul Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române. În această Conferință s'au arătat roadele pe care credincioșii Bisericii Ortodoxe Ruse și ai celorlalte culte religioase din U.R.S.S. le-au dobândit în acțiunea lor hotărâtă pentru apărarea păcii. Cărmuitorii feluritelor credințe din marea noastră vecină au îndreptat apoi o frățească chemare către credincioșii din lumea întreagă, îndemnându-i să lucreze cu mai multă râvnă întru apărarea cauzei păcii între popoare.

Iubiții noștri fii sufletești,

Iată ce cuvinte calde ne-au venit din partea slujitorilor cultelor și credincioșilor din Uniunea Sovietică: „Noi, — spune Apelul Conferinței dela Moscova — chemăm toate Bisericile și comunitățile religioase ale tuturor credințelor de pe pământ, să ajute popoarelor lor în lupta pentru apărarea păcii. Conștienți de măreția și dreptatea acestei cauze, precum și de datoria ce ne-o impune misiunea noastră, noi suntem obligați să luăm parte, în chip nemijlocit, la această luptă. Noi susținem propunerile Consiliului Mondial al Păcii, cu privire la condamnarea agresiunii și interzicerea în toate țările a propagandei de război, care atăță dușmănia și ura. Noi trebuie să punem o stavilă morală deslănțuirii patimilor

care îndeamnă la atacarea vecinilor pașnici și să o condamnăm dinainte, ca pe o crimă împotriva omenirii.

„Condamnând agresiunea americană în Coreea, suntem ferm convinși că toate Bisericile și comunitățile religioase din întreaga lume sunt gata să sprijine efectiv apelul Biroului Consiliului Mondial al Păcii din 1 Aprilie a. c., împotriva războiului bacteriologic... Trebuie să cerem guvernelor marilor puteri să încheie un pact al păcii care va fi cea mai bună dovadă a dragostei lor de pace și cea mai bună condiție pentru discutarea tuturor problemelor internaționale, inclusiv a tuturor propunerilor sus menționate ale Consiliului Mondial al Păcii“.

In fruntea tuturor acțiunilor menite să asigure pacea în lume, se găsește Uniunea Sovietică, prin mărețele ei construcții, prin înfăptuiri uriașe și prin voința ei de a munci și de a trăi în pace și în bună înțelegere cu toate popoarele lumii.

Călăuzit de pilda Uniunii Sovietice și condus de cel mai bun fiu al său, Gheorghe Gheorghiu-Dej, poporul nostru își construiește o viață nouă și mai fericită, printr'o muncă plină de avânt.

Pentru apărarea muncii sale pașnice și creatoare, pentru apărarea viitorului său fericit, bazat pe dreptate și muncă, el s'a ridicat cu o nețărmurită dragoste de patrie împotriva atâțătorilor la război.

Biserica Ortodoxă Română își însușește năzuința și lupta poporului nostru, și își povățuește credincioșii „să urmeze cele ale păcii“ (Romani IV, 19), și „să nu se lase biruiți de rău“ (Romani XIII, 21). Cu atât mai mult vă îndemnăm astăzi, să vă ridicați cu toții, în numele lui Hristos, pentru apărarea hotărâtă a păcii pe care El ne-a dăruit-o, a păcii în care trebuie să viețuim, pentru a zidi mântuirea spre care năzuim cu toții.

Pe voi, pe toți, iubiiții noștri fii sufletești, vă povățuim și vă îndemnăm, să nu vă arătați mai slabi în credință decât alți frați ai voștri întru Hristos; să nu șovăiți întru împlinirea îndatoririlor voastre de creștini, ci să munciți cu râvnă și să luptați cu înflăcărare pentru apărarea păcii, după porunca Sfintei și Dumnezeestii Evanghelii.

Muncind cu râvnă la orașe și la sate, pentru ca țara și poporul nostru să aibă cât mai multe din cele ce-i sunt de trebuință, muncind pentru îndeplinirea la timp a planurilor

gospodărești ale Statului, voi contribuiți la înflorirea patriei noastre dragi, la apărarea păcii.

Luptând cu graiul și cu fapta împotriva celor ce uneltesc războaie și pregătesc arme nimicitoare, — imperialiștii americani —, voi veți dovedi că sunteți adevărați închinători ai Domnului păcii.

Sprijinind lupta celor ce apără pacea, voi vă veți face pe deplin datorii de creștini și veți împlini porunca cea mai de seamă a credinței voastre, vădind dragostea voastră către Dumnezeu și către aproapele.

Urmați îndemnul păstorilor voștri sufleteți, urmați poruncile Mântuitorului și arătați-vă slujitori ai păcii prin fapta voastră, căci „credința fără fapte este moartă“ (Iacob II, 20).

Munciiți pentru pace, luptați pentru pace, rugați-vă pentru pacea a toată lumea, aducându-vă mereu aminte de cuvintele Domnului care vă spune: „Fericitiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema“ (Matei V, 9).

Harul și binecuvântarea Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu voi cu toți. Amin!

PREȘEDINTELE SFÂNTULUI SINOD

† JUSTINIAN, Patriarhul României

MEMBRII SFÂNTULUI SINOD

- † SEBASTIAN, Mitropolitul Moldovei și Sucevei
- † NICOLAE, Mitropolitul Ardealului
- † FIRMILIAN, Mitropolitul Olteniei
- † VASILE, Mitropolitul Banatului
- † IOSIF, Episcopul Râmnicului și Argeșului
- † ANTIM, Episcopul Buzăului
- † TEOFIL, Episcopul Romanului și Hușilor
- † ANDREI, Episcopul Aradului
- † NICOLAE, Episcopul Clujului
- † CHESARIE, Episcopul Dunării de Jos
- † VALERIAN, Episcopul Oradiei
- † ANTIM TÂRGOVIȘTEANUL, Vicar Patriarhal
- † THEOCTIST BOTOȘĂNEANUL, Vicar Patriarhal

TELEGRAMĂ

PREȘEDINTELUI PREZIDIULUI MAREI ADUNĂRI NAȚIONALE

Dr. PETRU GROZA

BUCUREȘTI

In numele Sfântului Sinod, al Nostru personal și al clerului și poporului dreptcredincios al Bisericii noastre, Vă felicităm pentru alegerea Domniei Voastre în demnitatea de Președinte al Prezidiului Marei Adunări Naționale și Vă asigurăm de loialitate și devotament, în lupta pentru apărarea păcii și în munca ce depuneți pentru înflorirea Patriei noastre, Republica Populară Română.

PREȘEDINTELE SFÂNTULUI SINOD

† JUSTINIAN

PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

TELEGRAMA

PREȘEDINTELUI CONSILIULUI DE MINIȘTRI

GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ

BUCUREȘTI

In numele Sfântului Sinod, al Nostru personal și al tuturor credincioșilor Bisericii Ortodoxe Române, Vă felicităm pentru alegerea Domniei Voastre în demnitatea de Președinte al Consiliului de Miniștri, și Vă asigurăm de tot sprijinul și neclintitul devotament în lupta pentru apărarea păcii și în munca ce depuneți pentru prosperitatea și fericirea scumpei noastre Patrii — Republica Populară Română.

PREȘEDINTELE SFÂNTULUI SINOD

† J U S T I N I A N

PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

HOTĂRÎRI ALE SESIUNII EXTRAORDINARE A CONSILIULUI MONDIAL AL PĂCII

MESAGIUL ADRESAT GUVERNELOR CELOR PATRU PUTERI ȘI TUTUROR POPOARELOR

«După șapte ani dela zdrobirea regimului hitlerist nu a fost încă încheiat tratatul de pace cu Germania.

Consiliul Mondial al Păcii, exprimând năzuințele a milioane de femei și bărbați din întreaga lume, se adresează guvernelor celor patru mari puteri — Statele Unite ale Americii, Franța, Marea Britanie și U.R.S.S. — care, în conformitate cu acordurile dela Potsdam, și-au asumat o răspundere deosebită în chestiunea reglementării pașnice a problemei germane.

Consiliul Mondial al Păcii le declară că a sosit ceasul ca ele să-și asume, în întregime și colectiv, această răspundere. În totală contradicție cu această datorie, acordurile separate încheiate la Bonn și Paris la 26 și 27 Mai au dus la o reglementare unilaterală a acestei probleme. Ele poartă în sine reînvierea militarismului și fascismului, adâncesc desmembrarea Germaniei și a Europei și creiază obstacole în calea oricărui efort eficace în scopul înlăturării dezarmării generale.

Popoarele știu bine că, atunci când lipsește hotărîrea fermă de a obține o înțelegere pe calea tratativilor, apare primejdia războiului.

Consiliul Mondial al Păcii consideră drept cea mai bună soluție imediată convocare a unei conferințe a celor patru puteri, al cărei scop să fie adoptarea tuturor hotărîrilor necesare pentru reglementarea pașnică a problemei germane.

El consideră drept cea mai bună soluție ca poporul german să-și înlătură el însuși, prin alegeri libere, unitatea și să-și creieze un guvern

care să încheie tratatul de pace cu toate statele împotriva cărora a purtat război Germania hitleristă.

Acest tratat va trebui să recunoască dreptul de suveranitate unei Germanii unite, democratice, independente și iubitoare de pace.

Acest tratat, în virtutea căruia Germania își va asuma obligația de a nu intra în nicio alianță militară, va stabili condițiile și termenele evacuării trupelor străine de ocupație. El va contribui deasemenea ca popoarele Europei să-și hotărască singure soarta viitoare, în condiții de securitate, colaborare și respectare a independenței lor.

Adresându-se guvernelor celor patru mari puteri, Consiliul Mondial al Păcii se adresează în același timp popoarelor tuturor țărilor.

El salută marea mișcare a opiniei publice și diferitele acțiuni care se dezvoltă, independent de frontiere și de deosebirile de idei sau credințe, împotriva primejdiei care ar aduce-o după sine ratificarea și aplicarea acordurilor încheiate la Bonn și Paris. El asigură de sprijinul său pe femeile și bărbații vigilenți și curajoși care în toate țările, și în special în Germania, arată că năzuiesc spre unirea eforturilor lor, pentru a respinge această primejdie, care cer socoteală guvernanților, conducătorilor sau membrilor parlamentelor lor ce și-au asumat răspunderea ratificării acestor tratate.

Consiliul Mondial al Păcii declară solemn că pentru desfășurarea imediată a unei acțiuni eficiente, este necesară colaborarea între toți oamenii.

El se adresează sindicatelor, partidelor, organizațiilor și Bisericilor, în special din Germania, Anglia, Franța, Italia, țărilor scandinave și tuturor țărilor limitrofe cu Germania; el se adresează tinerei generații al cărui viitor ar fi distrus pentru totdeauna de război. El se adresează tuturor acelor care își dau seama de primejdia ce amenință căminele oamenilor din lumea întreagă, tuturor acelor care consideră că dezastrul nu este inevitabil și că gravitatea momentului actual cere cea mai mare încredere în capacitatea popoarelor de a se înțelege și de a găsi forme de acțiuni comune.

Unindu-și toate forțele, popoarele vor putea să împiedice în huză care vin, ratificarea acordurilor separate și să obțină convocarea unei conferințe a celor patru mari puteri, pentru ca aceasta să se încheie cu o soluționare pașnică, corespunzătoare atât intereselor propriilor lor securități, cât și intereselor naționale ale poporului German.

REZOLUȚIA CU PRIVIRE LA LUPTA ÎMPOTRIVA REMILITARIZĂRII JAPONIEI ȘI PENTRU O JAPONIE DEMOCRATĂ

«La numai două luni după ce au intrat în vigoare (28 Aprilie 1952), tratatul de la San Francisco, semnat sub presiunea Statelor Unite, și tratatul de securitate japonezo-american, au și provocat o rezistență dâră din partea poporului japonez, care consideră că aceste acte i-au fost impuse în detrimentul intereselor sale vitale și împotriva dorinței sale de dezvoltare pașnică.

Milioane de oameni din lumea întreagă sprijină poporul japonez în lupta sa împotriva acestor tratate și împotriva acordului administrativ

care le-a urmat, întrucât ele reprezintă o primejdie pentru dezvoltarea pașnică, nu numai a poporului japonez și a popoarelor din Asia și din zona Pacificului, ci și a celorlalte popoare ale lumii.

Evenimentele au confirmat punctul de vedere exprimat în rezoluția Consiliului Mondial al Păcii, adoptată la sesiunea dela Viena (1—6 Noiembrie 1951). Inarmarea rapidă a Japoniei, menținerea trupelor de ocupație ale Statelor Unite și a numeroase baze militare pe teritoriul japonez, semnarea așa numitului tratat de pace cu guvernul marionetă a lui Cian-Kai-Şek, însoțite de sprijinul acordat de americani grupărilor de agresori într'o altă regiune a Asiei, nu face decât să scoată în evidență folosirea Japoniei ca bază de agresiune.

Având în vedere această primejdie de extindere a războiului în Asia, Consiliul Mondial al Păcii consideră că:

Tratatul dela San Francisco și acordurile care decurg din acestea sunt ilegale, deoarece ele nu țin seama de acordurile internaționale; ele trebuie să fie înlocuite printr'un adevărat tratat, semnat de toate statele interesate.

Acest tratat trebuie să prevadă:

a) Retragerea tuturor trupelor de ocupație și interzicerea creierii de baze militare străine în Japonia.

b) Deplina suveranitate a poporului japonez și necesitatea dezvoltării acestuia în condițiile democrației și păcii.

Consiliul Mondial al Păcii salută lupta eroică a poporului japonez pentru pace, independență și democrație, împotriva forțelor militarismului și războiului și cheamă toate popoarele din Asia și din zona Pacificului să depună maximum de eforturi pentru sprijinirea acestei lupte. În acest fel ele vor asigura propria lor dezvoltare pașnică și democratică. Consiliul Mondial al Păcii cheamă popoarele iubitoare de pace și toate țările, ale căror guverne au semnat tratatul dela San Francisco, să lupte pentru înlocuirea acestui tratat cu un adevărat tratat de pace.

În acest scop, Consiliul Mondial al Păcii cheamă popoarele din Asia și din zona Pacificului să depună cele mai mari eforturi pentru mobilizarea forțelor păcii și democrației în vederea convocării Congresului Partizanilor păcii din țările Asiei și din zona Pacificului, care urmează să aibă loc la Pekin în toamna anului 1952. Acest congres va contribui la găsirea unei rezolvări satisfăcătoare a problemelor care stau în fața Japoniei și a celorlalte țări din Asia și din zona Pacificului».

REZOLUȚIA ÎN CHESTIUNEA INCETĂRII RĂZBOIULUI ÎN COREEA

«De peste doi ani, în Coreea continuă un război crâncen caracterizat prin exterminarea populației pașnice, prin uciderea și maltratarea prizonierilor de război, prin bombardarea masivă a unor orașe neapărate, prin folosirea napalmului și a gazelor toxice.

Luând cunoștință de documentele care i-au fost prezentate spre examinare, Consiliul Mondial al Păcii a ajuns la convingerea că în Coreea a fost folosită și arma biologică. Forțele armatei americane înmulțesc

acțiunile agresive împotriva Chinei, ceea ce creiază primejdia extinderii conflictului: după bombardarea a numeroase orașe din China, după folosirea armei biologice pe teritoriul chinez, după repetate amenințări cu folosirea armei atomice — recentele atacuri aeriene împotriva centralelor hidroelectrice de pe fluviul Yalu, care furnizează curent industriei din China de Nord-Est, reprezintă o provocare deliberată, menită să îngreuneze încheierea armistițiului.

Nu numai Statele Unite, ci și guvernele tuturor țărilor care sprijină amestecul ilegal al Națiunilor Unite în conflictul intern din Coreea și care și-au subordonat forțele armate comandamentului suprem american — ale cărui acțiuni, îndeplinite în numele Organizației Națiunilor Unite, sunt incompatibile cu scopurile pașnice proclamate în Charta acesteia — poartă răspunderea pentru metodele de ducere a războiului pe care le aplică comandamentul militar american în Coreea și pentru obstacolele puse permanent în calea desfășurării tratativelor de armistițiu.

Pentru a pune capăt suferințelor poporului coreean și pentru a menține pacea, Consiliul Mondial al Păcii cheamă toate popoarele să ceară:

1. Incetarea imediată a operațiunilor militare prin semnarea unui armistițiu bazat pe respectarea dreptului și a uzanțelor internaționale; semnarea acestui armistițiu depinde în întregime de renunțarea de către delegația americană la cererile sale nejustificate în chestiunea repatrierii prizonierilor de război.

2. Ratificarea și respectarea de către toate țările a Protocolului de la Geneva, din 17 Iunie 1925, care interzice folosirea mijloacelor războiului bacteriologic.

Realizarea acestor țeluri imediate va permite stabilirea unei păci trainice în Coreea, printr'o reglementare pașnică și echitabilă, prin respectarea voinței liber exprimate a poporului coreean și prin retragerea trupelor străine de pe teritoriul său. Războiul din Coreea, cu cruzimile de care este însoțit și cu folosirea armei de exterminare în massă, constituie un avertisment serios pentru toate popoarele lumii».

APELUL CU PRIVIRE LA CONVOCAREA CONGRESULUI POPOARELOR PENTRU APĂRAREA PĂCII

«Continuarea războiului din Coreea, folosirea armelor de exterminare în massă, reînvierea militarismului german și japonez, metodele de violență împotriva independenței națiunilor provoacă neliniște tuturor oamenilor, chiar și aceluia care până acum nu au simțit primejdia războiului. Popoarele multor țări încep să-și dea seama de primejdia de a fi târâte, treptat, independent de voința lor, într'un război general.

Sute de milioane de bărbați și femei au cerut interzicerea armelor de exterminare în massă, reducerea strict controlată a tuturor armamentelor și încheierea unui pact al păcii.

În parlamente, în sindicate, în organizațiile publice, sociale și religioase se dezvoltă o nouă stare de spirit, favorabilă menținerii păcii. Colaborarea tuturor acestor forțe este posibilă și necesară pentru a schimba cursul evenimentelor și a asigura pacea.

In 5 Decembrie 1952 se va deschide la Viena Congresul popoarelor pentru apărarea păcii. Un referendum popular de o amploare excepțională va asigura pregătirea în vederea lui în toate țările.

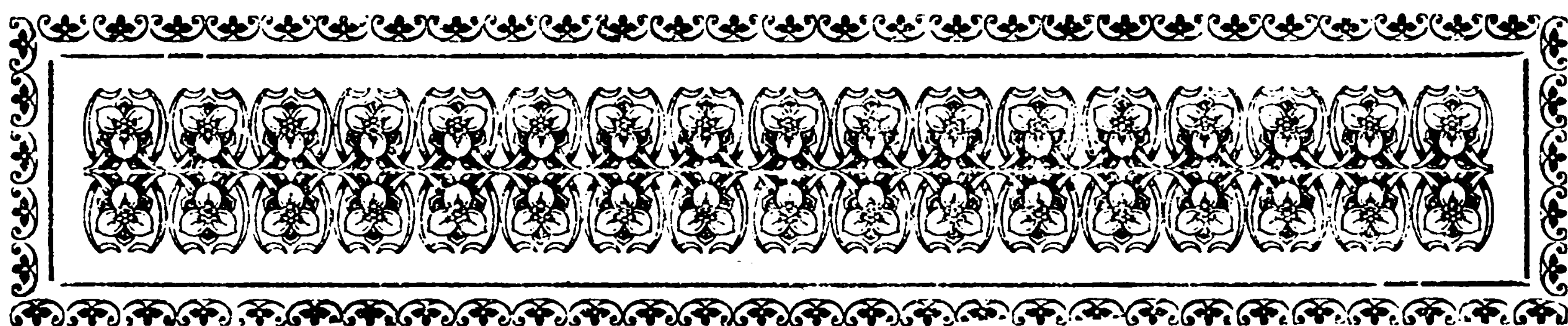
Bărbați și femei de toate convingerile și credințele, întruniți-vă! Discutați! Căutați soluții! Alegeți-vă reprezentanți la această adunare.

Voința voastră de pace trebuie să-și găsească expresie.

In vederea realizării scopurilor care vor fi stabilite în comun, Congresul popoarelor pentru apărarea păcii va reuni oameni de toate orientările, precum și grupările sau asociațiile de orice fel, care vor să asigure dezarmarea, securitatea și independența națională, alegerea liberă a modului lor de viață și destinderea încordării în relațiile internaționale.

Congresul popoarelor pentru apărarea păcii va reuni pe toți acei care vor ca spiritul tratativelor să triumfe asupra hotărîrilor bazate pe forță.

Pacea poate fi salvată! Pacea trebuie să fie salvată!».

SESIUNEA EXTRAORDINARĂ DELA BERLIN A CONSILIULUI MONDIAL AL PĂCII

Intre 1 și 6 Iulie 1952, s'au desfășurat la Berlin lucrările sesiunii extraordinare a Consiliului Mondial al Păcii. Timp de șase zile, reprezentanții adevărați ai popoarelor din peste 60 de țări au cercetat cu seriozitate și din toate punctele de vedere, cele mai importante probleme ale vieții internaționale: soluționarea pașnică a problemelor germană și japoneză; încetarea imediată a războiului din Coreea; cursa înarmărilor și lupta pentru un Pact al Păcii.

Ședința de deschidere a sesiunii a avut loc în după amiaza zilei de 1 Iulie, în marea sală de festivități a Palatului Asigurărilor Sociale. După cuvântările de salut rostite de Prof. Walter Friederick, președintele Consiliului german al luptătorilor pentru pace, și de Fr. Elbert, primarul Berlinului, — care au înfățișat dragostea fierbinte cu care poporul german întâmpină sesiunea extraordinară a Consiliului Mondial al Păcii, pe a cărei ordine de zi se află și rezolvarea pașnică a problemei germane — a luat cuvântul cunoscutul om de știință și încercat luptător pentru pace, Frederic Joliot-Curie.

Președintele Consiliului Mondial al Păcii a arătat că evenimentele serioase, care s'au petrecut în ultimele luni, au determinat convocarea sesiunii extraordinare, pentru a studia mijloacele pașnice de rezolvare a problemelor care desbină în prezent omenirea și pentru a găsi cele mai bune căi în vederea punerii lor în aplicare. Hotărârile luate recent în privința Germaniei și Japoniei — a spus Prof. Joliot-Curie. — obstacolele ridicate în calea încheierii armistițiului în Coreea, folosirea armei bacteriologice arată limpede că situația internațională s'a înrăutățit și acest fapt dă sesiunii noastre o însemnătate de care suntem pe deplin conștienți.

Profesorul Frederic Joliot-Curie a propus apoi, în numele Biroului Consiliului Mondial al Păcii, convocarea unui Congres Mondial, în vederea unui larg schimb de păreri, în cele mai importante probleme ale luptei pentru pace. «Trebue — a declarat vorbitorul — ca, în cadrul pregătirii Congresului, toți acei care sunt astăzi conștienți de primejdia războiului, toți acei care vor pacea, să studieze soluțiile propuse de noi și să caute

soluții noi. Ajungând la aprecierea justă a însemnătății problemelor și acțiunilor care trebuie întreprinse, ei dobândesc în același timp puterea de convingere, care permite fiecăruia să răspândească în jurul său voința activă de pace. Astfel vor lua atitudine pentru salvarea păcii milioane de bărbați și femei, care, deocamdată, nu s'au alăturat cauzei noastre și fără sprijinul cărora pacea nu poate fi salvată. Numai convingând majoritatea covârșitoare a cetățenilor din toate țările să sprijine mijloacele juste și pașnice în soluționarea problemelor care desbină lumea, vom fi în stare să obținem punerea în aplicare a acestor soluții».

Ocupându-se de unele probleme ce urmau a fi debătute în cadrul sesiunii extraordinare și înfățișând apoi succesele pe care le-a obținut până acum mișcarea partizanilor păcii, Prof. Joliot-Curie a arătat că — în fața ideii pe care o răspândește astăzi imperialiștii ațâțători la război, care vor să convingă lumea că în momentul de față ar fi posibile numai soluții prin aplicarea forței și că unica soluție existentă ar fi constituirea unor forțe armate suficiente pentru a fi în stare să-și dicteze voința sau să o impună pe calea războiului — o altă idee își croiește, încet dar sigur, drum spre mințile milioanei de oameni: ideea soluționării problemelor pe calea tratativelor.

Activitatea desfășurată de partizanii păcii a contribuit în mare măsură la răspândirea acestei idei în masele largi ale popoarelor de pretutindeni și astăzi există în lumea întreagă o stare de spirit favorabilă tratativelor, favorabilă soluțiilor pașnice. «Nu se poate nega — a declarat Președintele Consiliului Mondial al Păcii — că acțiunile noastre, având drept scop îndepărtarea războiului, au și fost încununete de un mare succes. Dar în fața primejdiei care devine din ce în ce mai amenințătoare, trebuie să ne intensificăm lupta, făcând ca țelurile ce urmează a fi atinse să devină mai simple și mai clare pentru oricine. Mișcarea noastră este deschisă tuturor oamenilor iubitori de pace și oricine poate să înțeleagă că singurul nostru scop este să evităm groaznicul conflict mondial pregătit de unii și să contribuim la instaurarea unei păci trainice și drepte. Oare scopul instaurării unei păci folositoare pentru toți, oricare ar fi modul de viață pe care îl preferă, nu este punctul de întâlnire al tuturor drumurilor felurite, pe care merg, începându-și lupta lor, diferiții oameni care vor să trăiască în pace?».

Indreptând o caldă chemare către toți partizanii păcii, de a intensifica lupta lor, Profesorul Joliot-Curie și-a încheiat cuvântarea spunând: «In această întrecere între război și pace, să trezim din timp conștiința mondială și pacea va triumfa».

SOLUȚIONAREA PAȘNICĂ A PROBLEMELOR GERMANĂ ȘI JAPONEZĂ.

În ședința din seara aceleiași zile, a început discutarea celei dintâi chestiuni înscrise pe ordinea de zi a sesiunii: soluționarea pașnică a problemelor germană și japoneză. A luat cuvântul președintele Consiliului englez pentru apărarea păcii, Gordon Schaffer, care a arătat că menținerea păcii în Asia și în Europa depinde de soluționarea problemei Japoniei și Germaniei, de retragerea tuturor trupelor străine aflate în prezent pe teritoriul acestor țări, pe care imperialiștii americani caută să le trans-

...rme în baze de agresiune împotriva popoarelor pașnice. Vorbitorul a subliniat apoi faptul că pe zi ce trece tot mai mulți oameni își dau seama de primejdia pe care o reprezintă remilitarizarea Germaniei și Japoniei și se ridică să lupte cu hotărîre împotriva acestei reînvieri a militarismului agresiv. El a arătat că, paralel cu activitatea Consiliului Mondial al Păcii, iau ființă noi mișcări care se angajează să lupte împotriva reînarmării Germaniei, în Belgia, în Olanda, în Franța și chiar în Germania Occidentală, unde crește valul de proteste al poporului. Dl. Gordon Schaffer și-a încheiat expunerea cerînd Consiliului Mondial al Păcii să sprijine cu toate puterile sale propunerea făcută de Uniunea Sovietică, cu priivire la refacerea unității poporului german și la încheierea unui tratat general de pace cu Germania și Japonia.

Numeroși alți participanți la sesiunea Consiliului Mondial al Păcii au lăsat cuvîntul, pentru a spune răsplat că toate popoarele din lume înțeleg astăzi pe deplin importanța pe care problemele germană și japoneză o au pentru pacea omenirii. Astfel, Abatele Jean Boulier, membru în Consiliul Național al Păcii din Franța, a închinat cea mai mare parte a cuvîntării sale demascării manevrelor diplomatice ale guvernelor imperia- liste, care încearcă zadarnic, prin tot felul de înșelătorii și subterfugii, să dea o bază juridică politicii lor de agresiune, spre a înșela popoarele. Evidențiind faptul că însăși constituirea «republicii dela Bonn», cât și tratatele încheiate între această republică și statele imperialiste sunt în flagrantă contradicție cu dreptul internațional, — abatele Boulier a reamintit tuturor că numai pe baza unor acorduri între cele patru mari puteri poate fi construită o Germanie unită, democratică și pașnică, o Germanie care ar aduce o însemnată contribuție cauzei menținerii păcii.

Tot despre această importantă problemă au mai vorbit — în ședința din seara zilei de 1 Iulie și în ședințele din zilele următoare — personalități de seamă din lumea întreagă, ca: D-na Forbammer, reprezentanta partizanilor păcii din Danemarca, scriitorul german Stephan Hermlin, Bruno Frei, reprezentantul luptătorilor pentru pace, din Austria, d-na Isabelle Blume, membră a parlamentului belgian, Saveiro Brigante, președintele Camerei Civile a Inaltei Curți de Casație din Italia, scriitorul polonez Leon Kruczkowski, scriitorul german Arnold Zweig, Prof. B. Zaharescu, reprezentant al Republicii Populare Române, Jacques Denis, secretarul general al Federației Mondiale a Tineretului, Meir Iaari, delegatul Israelului, d-na Fassbinder, membră a societății pentru pace în Europa (din care fac parte și pastorul Martin Niemöller, șeful Bisericii Protestante din Hessa și Dr. Gustav Heinemann, președintele sinodului Bisericii Evanghelice germane), delegatul Algeriei Abderrahman Bușama, d-na Charlotta Fleischmann din Germania occidentală, scriitoarea germană Anna Seghers, cunosuta scriitoare sovietică Wanda Wasiliewska, Profesorul Iosef Hromadka, decanul facultății «Ioan Hus» din Praga, Vicepreședintele Alianței Mondiale a Bisericilor Reformate și membru în Comitetul Central al Consiliului ecumenic al Bisericilor, Felix Iversen, reprezentantul Finlandei, Desmond Buckle, reprezentantul Uniunii Sud-Africane, José Luis Massera, reprezentantul Uruguayului, d-na Anejka Hodynova- Spurna, reprezentanta Cehoslovaciei și alții.

Toți delegații au subliniat voința hotărâtă a popoarelor lor de a împiedeca transformarea Germaniei într'o tabără militară agresivă și de a pune capăt desmembrării nefirești a poporului german, prin încheierea unui tratat general de pace și prin asigurarea liberei dezvoltări a unei Germanii unite, democratice și iubitoare de pace.

În cursul ședinței din dimineața zilei de 3 Iulie, sesiunea extraordinară a Consiliului Mondial al Păcii a trecut la discutarea problemei japoneze. Numeroși delegați au pus în lumină faptul că după cum remilitarizarea Germaniei de către imperialiștii americani primejduiește pacea Europei, tot astfel, transformarea Japoniei într'un câmp de concentrare a forțelor agresive amenință grav pacea Asiei întregi. În acest sens au vorbit reprezentanții Japoniei (Kadzo Kawamura), Chinei (Dr. Mei Ju-ao), Birmaniei (U Hla), Indoneziei (Surdjonegoro), Australiei (d-na Jessie Street), Indiei (Mulk Raj Anand), Filipinelor (Manuel Cruz) și ai altor țări.

INCETAREA IMEDIATĂ A RĂZBOIULUI DIN COREEA

Examinarea celei de a doua chestiuni de pe ordinea de zi — «încetarea imediată a războiului din Coreea» — a început în ședința din după-amiaza zilei de 3 Iulie. În raportul prezentat de Go Mo-jo s'a arătat că războiul din Coreea durează de doi ani de zile și că, deși la 10 Iulie 1951, sub presiunea opiniei publice mondiale, imperialiștii americani au fost obligați să primească propunerea făcută de reprezentantul Uniunii Sovietice la O.N.U. și să înceapă tratativele de armistițiu, — totuși ei au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a împiedeca ajungerea la încetarea focului. Prezentând fel de fel de cereri absurde, agresorii americani au nădăjduit că vor determina ruperea tratativelor și își vor realiza planurile lor de transformare a războiului din Coreea, într'un al treilea război mondial. «În timp ce tratativele de armistițiu erau în curs — a spus Go Mo-jo — partea americană a folosit pe scară largă arma bacteriologică». Început la 1 Ianuarie 1952, războiul bacteriologic este dus acum de americani pe scară largă. Raportorul a arătat, în continuare, barbariile săvârșite împotriva prizonierilor de război coreeni și chinezi și bombardamentele salbatice la care supun americanii așezările pașnice din Coreea de Nord.

Vorbind în numele marelui popor chinez, Go Mo-jo a chemat popoarele din întreaga lume să lupte pentru încetarea folosirii armei bacteriologice și pentru interzicerea acestei monstruoase arme de nimicire în masă a populației; pentru încetarea masacrării cetățenilor pașnici și a distrugerii premeditate a orașelor pașnice și a roadelor muncii pașnice; pentru a se pune capăt tratamentului barbar aplicat prizonierilor de război și asasinării lor; pentru realizarea neîntârziată a unui acord în tratativele de armistițiu și pentru reglementarea — după încheierea armistițiului — a problemei coreene, pe bază de egalitate în drepturi.

Go Mo-jo a amintit că aproape fiecare chinez cunoaște aceste versuri dintr'un vechi poem chinez:

Pârjolul din stepă
Nu poate nimici rădăcina ierburilor;
Covorul verde va acoperi din nou pământul
Când va sufla al primăverii vânt...

El a spus în continuare: «In cei doi ani de război din Coreea și în zburciunile suferințelor fără seamăn, noi ne-am dat din nou seama de adevărul acestei lumi a primăverii: oamenii care au devenit stăpâni pe soarta lor nu pot fi niciodată subjugați».

După cuvântarea reprezentantului eroicului popor coreean, Han Ser-Ya, care a expus metodele sălbatice întrebuințate de americani în Coreea, — a luat cuvântul d. Yves Farge, președintele Consiliului Național al Păcii din Franța, care a prezentat un documentat raport asupra războiului bacteriologic dus de imperialiștii americani în Coreea și China de Nord-Est.

*RAPORTUL D-LUI YVES FARGE ASUPRA RĂZBOIULUI BACTERIOLOGIC
DUS DE IMPERIALIȘTII AMERICANI ÎN COREEA.*

Arătând că între 28 Aprilie și 16 Iunie a.c. s'a aflat în China și Coreea, unde «a avut posibilitatea să analizeze evenimentele, să strângă documente și să verifice, pe baza faptelor stabilite, procedând la confruntările necesare, tot ceea ce ar fi putut părea neobișnuit, anormal sau monstruos», — vorbitorul a declarat că astăzi nu mai poate fi nicio îndoială că există un plan coordonat și elaborat, care constituie o călăuză în deslănțuirea războiului bacteriologic de către americani și că acest război, așa cum se desfășoară în prezent în Coreea și China de Nord-Est, «trebuie să fie considerat ca o etapă în lanțul atrocităților, o etapă care poate duce la folosirea armei atomice». Dl. Yves Farge a înfățișat apoi uriașul material documentar — declarații ale martorilor și prizonierilor de război, schije și bombe, obiecte infectate de baccili, cercetări ale oamenilor de știință, etc. — pe baza căruia s'a putut reconstitui și lămuri întregul plan criminal, pe care imperialiștii l-au pus în aplicare, cu scopul de a nimici rezistența eroică a poporului coreean, care-și apără libertatea și independența patriei sale.

În primul rând, agresorii americani au încercat să rezolve problema răspândirii artificiale a microbilor purtători de boli, pe un spațiu cât mai întins, cu ajutorul vântului sau prin intermediul oamenilor. În primul caz ei au folosit frunze, pene, hârtie, iar în al doilea caz au fost răspândite obiecte mici, pe care trecătorul le poate pune în buzunar, fără să acorde vreo importanță acestui fapt. Acesta nu era, însă, decât un aspect limitat al războiului bacteriologic; imperialiștii americani au trecut repede la folosirea altor metode. Ei au încercat să infecteze apa mării, aruncând insecte purtătoare de baccili ai tifosului, lângă litoral, în regiunea coastei de Nord a Mării Galbene. Au căutat deasemenea să distrugă culturile de bumbac și au răspândit frunze infectate în regiunile în care se cresc viermi de mătase. Iată un exemplu, din care rezultă limpede că americanii au căutat să infecteze bazinele de apă, care alimentează centrele populate: în satul Ceari — pe care Dl. Yves Farge l-a vizitat, luând declarații dela locuitori — un negustor, împreună cu soția sa, au găsit pe o colină scoici, pe care le-au mâncat. Amândoi au murit de holeră. Martori oculari au declarat că în zilele de 16 și 17 Mai, aviația americană aruncase bombe explosive asupra văilor ce se află de o parte și de altă a colinei; la 18 Mai câțiva tăietori de lemne au găsit pe colină scoici împachetate în paie; ei le-au mâncat, iar la 19 Mai au murit de holeră. Cum este absurd să

se creadă că americanii au aruncat scoici infectate pe o colină, cu scopul de a omorî câteva persoane, care întâmplător le-ar găsi și le-ar mânca, autoritățile au făcut cercetări și au descoperit că, la 300 metri de locul unde s'au găsit, pe pământ, scoicile infectate, se află două mari lacuri naturale de acumulare, care alimentează cu apă potabilă satele din apropiere. Este deci clar că americanii au ținut să arunce scoicile infectate în cele două lacuri, pentru a omorî populația civilă, care nu avea altă sursă de apă. Scoicile găsite pe colină erau destinate lacurilor de acumulare, dar ele și-au greșit ținta. Măsurile rapide și eficiente, luate de echipele sanitare — care au desinfectat apa din întreaga regiune — au scăpat populația civilă de la moartea cumplită pe care i-o pregăteau agresorii americani.

Folosind toate mijloacele de informare posibile, Dl. Yves Farge a arătat că s'a ajuns la următoarele concluzii:

1. Maladiile epidemice intestinale sunt răspândite cu ajutorul insectelor, sau prin intermediul obiectelor aruncate în apă, sau în preajma lacurilor de acumulare, izvoarelor sau râurilor.

2. Maladiile căilor respiratorii și în special ciuma, sunt răspândite prin intermediul insectelor sau obiectelor, deasupra ruinelor din localități și în acele locuri unde sunt aglomerări de trupe și de populație, care nu au asigurate locuințe suficiente.

După ce a evidențiat faptul că agresorii americani au deslănțuit războiul bacteriologic, ținând seama de condițiile geografice ale teritoriului asupra căruia urmau să arunce insectele purtătoare de microbi, — vorbitorul s'a ocupat de bombardarea sălbatică a orașelor și satelor coreene, de către aviația americană. «Phenianul, a spus d-sa, rămâne pentru mine tabloul barbariei Pentagonului (ministerul de război al Statelor Unite); Varșovia a rămas pentru mine o mărturie a barbariei hitleriste».

Dl. Yves Farge a făcut apoi o analiză obiectivă și științifică a tuturor documentelor pe care le-a putut strânge în cele 50 de zile cât a stat în China și Coreea. Concluzia pe care orice om de bună credință o poate trage este aceea că americanii au folosit pe scară întinsă arma bacteriologică, împotriva populației civile, împotriva femeilor, copiilor și bătrânilor din Coreea și China de Nord-Est. Războiul bacteriologic a fost pregătit de multă vreme și el a început să se desfășoare după planuri precise, elaborate și controlate de «specialiștii» armatei americane. Vorbitorul a citat apoi numeroase declarații făcute de persoane din guvernul american, prizonieri de război și publicații oficiale americane, care vădesc identitatea dintre rezultatul cercetărilor făcute de americani în privința războiului bacteriologic și metodele întrebuintate în Coreea și China de Nord-Est.

«Sarcina noastră este grea, — a spus Dl. Yves Farge în încheierea raportului său. Dar îi rog pe toți luptătorii pentru pace din lumea întreagă, pe toți oamenii curajoși și îndrăzneți, să nu uite niciodată încă un tablou pe care l-am văzut în Coreea. Seara, când tac tunurile încep în tranșee convorbiri despre grozăviile acestui măcel, despre sângeroasa înșelăciune care este pentru americani războiul din Coreea, despre neomenosul război bacteriologic. Voluntarii chinezi intră în convorbiri cu soldații părții adverse. Intre liniile înaintate au și avut loc adunări comune, iar unii soldați și-au jertfit chiar viața, ieșind din tranșee pentru a vorbi cu

inamicul. Oare nu este aceasta o lecție măreață pentru mișcarea partizanilor păcii?

«Ceea ce am văzut m'a făcut să recunosc că atunci când un eveniment devine grav, ai datoria să fii și mai răbdător, și mai insistent, să dai dovadă de și mai multă înțelegere pentru a găsi baze tot mai largi de acord și pentru acțiuni. Atunci când un eveniment aduce atâta mizerie și atâtea orori, el obligă pe oricine își iubește copiii și țara, pe oricine simte că toate aceste orori ating demnitatea lui de om, să ia deschis poziție și să-și spună cuvântul.

«Prin ce s'a manifestat și se manifestă, în primul rând, încercarea de înrobire și cucerire a țărilor situate pe malurile oceanului Pacific și oceanului Atlantic? Prin tendința de a impune o paralelă 38 tuturor continentelor, tuturor națiunilor, tuturor familiilor, prin tentativa de a diviza și desbina popoarele. Iar guvernelor li se cere să renunțe cu totul la apărarea intereselor naționale.

«Care este rolul bazelor create și care este scopul ocupației militare a atât de multor teritorii din Europa și Asia? De a opune violența, tendinței legitime spre independență a popoarelor. La ce duce o asemenea politică? La război, și anume la un război de felul aceluia descris de mine adineauri.

«Datoria obligă pe oamenii care nu și-au unit încă eforturile cu eforturile noastre, să zădărnicească încercarea de a impune țării lor o paralelă 38. Noi, partizanii păcii, avem o datorie imperioasă: trebuie să consimțim să dăm orice fel de explicații și să oferim oamenilor de bună credință, pe care îi chemăm la lupta pentru pace, toate garanțiile de independență și libertate de opinie.

«Acestor oameni tulburați, neliniștiți, alarmați, le pun în încheiere aceste trei întrebări:

«Războiul bacteriologic a început în primele luni ale anului 1952, în cursul cărora guvernul dela Washington a restituit armele criminalilor de război naziști și japonezi. Nu oferă care acest război bacteriologic, posibilitatea de a face o nouă experiență pe spinarea întregii omeniri, expunând-o din nou atrocităților nazismului și fascismului?

«Războaie nedecarate au mai fost. În urma acestui război biologic, n'am intrat noi oare într'o epocă în care e posibil să nu se recunoască faptul că se duce război?

«Și dacă lucrurile stau așa, vă pun a treia întrebare:

«Am făcut noi oare tot ce trebuia făcut, pentru a nu fi nevoiți într'o bună zi să recunoaștem că al treilea război mondial a început pe teritoriul Coreei, unde se experimentează metode și arme de exterminare în masă?

«Punând aceste întrebări, socot că vom răspunde la alarma personalităților cu răspundere, care, în special în Europa, se întreabă dacă nu cumva țara lor va fi atrasă într'un război mai larg, fără nicio consultare și aproape pe neașteptate. Și noi vedem ce fel de război ar putea fi un asemenea război.

«A ne pune aceste întrebări înseamnă a avea o imagine exactă a proporțiilor răspunderii noastre. Documentele pe care vi le prezint și mărturiile pe care le-am adus trebuiesc arătate tuturor oamenilor care vor să rămână oameni. Trebuie să spunem: iată cum este dus războiul într'o parte

a lumii, iată ce ne așteaptă dacă nu vom fi în stare să ne opunem, într'un elan unanim și puternic. Toate aceste calamități, întreagă această mizerie, toate aceste nenorociri despre care am vorbit, trebuie să le povestim din nou oamenilor din jurul nostru».

Dl. Yves Farge și-a încheiat cuvântarea, adresându-se partizanilor păcii din întreaga lume, cu aceste cuvinte: «Luați seama! Indiferența și inactivitate reprezintă în sine greșeli de neiertat».

Expunerea d-lui Yves Farge și numeroasele documente pe care le-a înfățișat au produs o deosebită impresie asupra tuturor participanților la ședință, care au avut prilejul să vadă încă odată soarta pe care imperialiștii americani o pregătesc omenirii întregi. Mulți dintre ei au luat cuvântul pentru a osândi asemenea crime împotriva umanității și pentru a mărturisi hotărârea fermă a popoarelor de a împiedeca deslănțuirea unui nou război mondial și întrebuintarea armelor de nimicire în masă a populației pașnice. Astfel, profesorul Larsen (Danemarca); cunoscutul poet turc Nazim Hikmet — care a arătat că până astăzi au fost trimiși în Coreea 18.000 de soldați turci, dintre care 12.000 au fost uciși, răniți sau luați prizonieri; profesorul bacteriolog Kirschfeld din Polonia — care a declarat că niciun om de știință nu poate rămâne în afara luptei împotriva armei bacteriologice; reprezentantul Vietnamului Doung Bak Lien, care a descris atrocitățile săvârșite de imperialiști împotriva poporului vietnamez; d-na Mary Jennison (Canada), — toți au subliniat voința popoarelor de a pune capăt războiului din Coreea.

CUVANTAREA I. P. S. MITROPOLIT NICOLAE KRUTIȚHI.

Cu multă căldură a fost salutată prezența la tribună a I. P. S. Mitropolit Nicolae de Krutița și Colomna, care a adus participanților la sesiunea extraordinară a Consiliului Mondial al Păcii binecuvântarea Bisericii Ortodoxe Ruse și urarea ca strădaniile lor în slujba păcii să fie încununuate cât mai grabnic de biruința pe care sute de milioane de oameni o așteaptă.

«Mulți obișnuiesc să considere problemele războiului și păcii, ca fiind de domeniul politicii — a spus I. P. S. Mitropolit Nicolae, — dar ar fi o mare greșală dacă s'ar crede că Biserica nu are despre acest aspect al vieții creștinești o părere proprie, din punctul de vedere al gândirii și al conștiinței religioase».

După ce a scos în evidență concepția Bisericii creștine asupra războiului și îndatătorirea ei doctrinală de a activa pentru pacea lumii întregi — așa cum neîncetat se roagă în altarele ei — I. P. S. Mitropolit Nicolae a arătat că primejdia unui nou războiu impune o luptă încordată pentru pace.

«Viața se afirmă biruitoare, — a spus I. P. S. Sa. Numărul celor ce au semnat Apelul pentru încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci mari Puteri a și depășit cu 122 milioane, numărul acelor care au semnat Apelul dela Stockholm. Au fost adunate 604 milioane de semnături! Aceste semnături au fost strânse nu prin înșelăciune, nu cu forța, ele nu au fost cumpărate. Poți cumpăra o mie de trădători dar nu poți cumpăra o treime din omenire! Totodată trebuie adăugat că un număr uriaș din cei ce au

semnat Apelul Păcii au riscat să fie dați afară dela lucru, să fie întemnițați, supuși la torturi, să-și piardă chiar viața, — și mulți dintre ei au plătit scump îndeplinirea acestei datorii de onoare».

Arătând că programul luptătorilor pentru pace este limpede, simplu, indiscutabil și că el corespunde năzuințelor tuturor oamenilor cinștiți din întreaga lume, I. P. S. Mitropolit Nicolae a spus în continuare:

«Dragi prieteni, cunoașteți prea bine problemele care frământă astăzi omenirea. Prima dintre ele este dezarmarea, unită cu cererea de a se interzice arma atomică, arma chimică, arma bacteriologică și oricare altă armă de exterminare în masă. Fie chiar numai consfințirea acestui act măreț, și el ar insufla popoarelor forțe uriașe, în stare să ducă până la capăt opera păcii.

«Dar, întrucât o astfel de consfințire încă nu există, este necesar ca toți apărătorii păcii să se îngrijească de o și mai mare concentrare a forțelor păcii, pentru a pune pe cei care se încăpățânează, în fața argumentului convingător al unității popoarelor. Trebuie ca la zidirea păcii să fie atrase toate ideile constructive, toate ideile viabile, și atunci se vor deschide noi posibilități pentru înfăptuirea înțelegerii.

«Acesta este adevărul păcii. Trebuie să se ducă muncă de convingere, să se protesteze, să se opună rezistență pregătirilor de război. Uneltirile agresive trebuiesc demascate, trebuie să se bată neîncetat la ușile închise ale inimilor îndârjite, pentru a le înclina spre tratative, spre concesii reciproce. Solidaritatea credincioșilor, indiferent de religia lor și în deosebi a creștinilor poate juca un rol important».

În continuarea cuvântării sale, I.P.S. Mitropolit Nicolae a arătat că rămâne încă nerezolvată problema încheierii unei păci drepte cu Germania și Japonia, deși au trecut șapte ani dela terminarea celui de al doilea război mondial; I.P.S. Sa a subliniat apoi faptul că azi se mai duce politica de asuprire a popoarelor coloniale și că încă mai continuă războiul nedrept din Coreea, care umple de indignare conștiința popoarelor. Pentru a preîntâmpina noi crime — a spus I.P.S. Mitropolit Nicolae — este necesar să se apeleze în primul rând la poporul american, în fața căruia, după cum se spune în Apelul Biroului Consiliului Mondial al Păcii, se pune o chestiune de onoare și de demnitate. Americanilor creștini le revine o răspundere morală pentru acțiunile și pentru comportarea guvernului lor. Ei trebuie să-l silească — în numele înaltelor principii creștine — să înceteze sălbătecul război bacteriologic și să adere la Protocolul dela Geneva din 1925. În realizarea acestor țeluri, americanii creștini trebuie să vadă justificarea credinței lor, după cum în pedepsirea criminalilor războiului bacteriologic, poporul american va vedea salvarea onoarei și demnității sale.

Vorbind despre necesitatea lărgirii mișcării partizanilor păcii, I.P.S. Mitropolit Nicolae a spus că la viitorul Congres pentru Apărarea Păcii trebuie să se întâlnească toate curentele luptei pentru pace, spre a se convinge toată lumea că mișcarea pentru pace este mai largă decât orice concepție politică. O expresie concludentă a acestui principiu — a declarat I.P.S. Sa, — a fost recenta Conferință a tuturor Bisericilor și Comunităților religioase din Uniunea Sovietică, închinată problemei apărării păcii în lumea întreagă. Această Conferință a fost o puternică demon-

strație, de neuitat, a unității tuturor credincioșilor din U.R.S.S., în lupta pentru pace.

I.P.S. Mitropolit Nicolae și-a încheiat cuvântarea adresând o caldă chemare către credincioșii de pretutindeni, ca să se unească cu toții sub steagul celor ce apără pacea lumii.

*

Discuțiile asupra celui de al doilea punct din ordinea de zi — «Incețarea imediată a războiului din Coreea» — au continuat în ședința din dimineața zilei de 4 Iulie. Au luat cuvântul delegați ai partizanilor păcii din Anglia, Republica Populară Chineză, Statele Unite și Columbia, subliniind voința unanimă a popoarelor de a vedea cât mai grabnic încheiate tratativele de armistițiu și a se pune astfel capăt războiului din Coreea.

CURSA INARMARILOR ȘI LUPTA PENTRU UN PACT AL PĂCII.

Examinarea celei de a treia chestiuni înscrise pe ordinea de zi a sesiunii a început prin cuvântarea rostită de Dl. Jean Lafitte, secretarul general al Biroului Consiliului Mondial al Păcii, care a tratat problema campaniei pentru un pact al păcii și posibilitatea de lărgire a acestei campanii. Arătând că ideia încheierii unui pact al păcii între marile puteri nu aparține numai Consiliului Mondial al Păcii, ci și sutelor de milioane de oameni care au semnat Apelul, — Dl. Jean Lafitte a subliniat faptul că diferite curente sociale aflate în afara mișcării partizanilor păcii sprijină acum această idee, deoarece pentru evitarea războiului, nu există altă cale decât un acord între cele cinci mari puteri. «Noi stăruim pentru încheierea unui pact al păcii — a spus vorbitorul —, deoarece aceasta înseamnă victoria spiritului tratativelor asupra hotărîrilor impuse prin forță. Cu alte cuvinte, pactul păcii va fi expresia principului coexistenței pașnice, recunoscut și acceptat la început de principalele părți interesate, iar apoi de întreaga lume».

Infățișând sprijinul pe care această idee l-a găsit chiar în sânul Organizației Națiunilor Unite și succesul pe care l-a avut campania de strângere de semnături în lumea întreagă, Dl. Jean Lafitte a arătat că, în total, aproape o treime din populația globului pământesc s'a pronunțat în favoarea pactului păcii. Acest succes al partizanilor păcii este fără precedent în istoria omenirii, deoarece nu se cunoaște niciun alt caz în care voința oamenilor să fi fost atât de puternic exprimată.

Vorbind apoi despre problema lărgirii mișcării partizanilor păcii, Dl. Jean Lafitte a subliniat faptul că strădania în vederea celei mai largi unități de acțiune continuă să fie principala preocupare a Consiliului Mondial al Păcii. «Noi luptăm pentru această unitate — a spus D-sa — conștienți fiind că pacea nu poate fi asigurată prin eforturile unei singure țări, ale unui singur popor, ci numai prin eforturile comune ale tuturor popoarelor. Realizarea acestei unități pentru apărarea păcii este posibilă și necesară. Ea este necesară în primul rând pe plan național, iar apoi pe plan internațional. Ea este necesară pe plan național, deoarece pretutindeni cauza păcii este astăzi strâns legată de interesele naționale, iar pe

plan internațional, deoarece pacea din care ar fi exclusă o țară sau un grup de țări nu ar merita de fapt acest nume».

Secretarul general al Biroului Consiliului Mondial al Păcii a arătat, în continuare, că acest for internațional nu pretinde să aibă el monopolul acțiunii de apărare a păcii. Totodată, el nu-și condiționează sprijinul de acceptarea programului său de pace. El îndeamnă pe partizanii săi să sprijine orice acțiune — indiferent dela cine ar porni — care, într'o măsură sau alta, poate să aducă o contribuție la cauza înțelegerii reciproce și schimbului de păreri între popoare. Arătând că dacă este adevărat că în momentul de față încordarea internațională crește, este tot atât de adevărat că niciodată n'au existat perspective așa de largi pentru realizarea unității oamenilor, în scopul salvării păcii, — Dl. Jean Lafitte a spus: «Niciodată până acum, cauza apărării păcii nu a avut un număr atât de mare de aderenți, declarați sau nedeclarați. Dacă noi vom putea aprecia și înțelege just principalele preocupări ale milioanele de oameni, care caută o ieșire din situația actuală, va fi cu putință să punem bazele unei unități și mai largi. În cursul pregătirilor noului Congres, vom putea depăși cadrul nostru de până acum, nelăsând deoparte pe niciun om de bună credință». Secretarul general al Biroului Consiliului Mondial al Păcii și-a încheiat cuvântarea arătând că sarcina de căpetenie a partizanilor păcii trebuie să fie realizarea unei unități suficient de puternice pentru a asigura pacea.

În ședința din după amiaza zilei de 4 Iulie, profesorul Bernal a prezentat un documentat raport asupra problemei dezarmării. Arătând că problemele care cer o soluționare imediată — încetarea războiului din Coreea și demilitarizarea Germaniei — constituie numai o manifestare a unei probleme mai generale și mai profunde — problema reînarmării și a dezarmării, — profesorul Bernal a amintit propunerile privitoare la această chestiune, adoptate de Congresul Partizanilor Păcii dela Varșovia și de sesiunea dela Viena a Consiliului Mondial al Păcii. «Această cerere a tuturor popoarelor și-a dovedit eficacitatea — a spus raportorul — deoarece datorită ei a fost ridicată în Organizația Națiunilor Unite problema dezarmării și a fost creiată Comisia pentru dezarmare». Subliniind faptul că această Comisie n'a izbutit până acum să adopte o hotărâre justă, care să permită a se trece la reducerea forțelor armate, datorită atitudinii adoptate de unele puteri — care nu ascund politica lor de intensă reînarmare —, prof. Bernal a arătat că principala sarcină a mișcării internaționale pentru apărarea păcii, în special în țările pactului Atlanticului, constă în a obliga guvernele să renunțe la această politică. Popoarele simt tot mai puternic că politica de reînarmare sporește mizeria; ele văd din ce în ce mai limpede că greutățile prin care sunt silit să treacă — cum este, de pildă, creșterea scumpetei, scăderea puteri de cumpărare a salariilor, etc. — sunt legate direct de politica de reînarmare pe care o duc guvernele din țările lagărului imperialist. De aceea, înfăptuirea programului de reînarmare se lovește de serioase dificultăți politice și în primul rând, de rezistența popoarelor.

Vorbind apoi despre activitatea Comisiei O.N.U. pentru dezarmare și analizând cauzele care au dus la neadoptarea vreunei hotărâri eficiente, de către această comisie, — prof. Bernal a subliniat faptul că refuzul

încăpățânat al puterilor occidentale de a accepta interzicerea armei atomice și a armei bacteriologice constituie o demascare a atitudinii adoptate de statele imperialiste față de problema dezarmării. Dar cele ce se petrec în Comisia pentru dezarmare nu dau Consiliului Mondial al Păcii niciun temei pentru a-și revizui propunerile cu privire la dezarmare, pe care le-a adoptat la Varșovia și Viena. Evenimentele dovedesc că orice încercare de soluționare a acestei chestiuni pe altă cale, nu va duce decât la discuții interminabile cu privire la «stadiile de inventariere și verificare a armamentelor». Totuși, a spus profesorul Bernal, astăzi, mai mult ca oricând, avem speranța că vom ajunge la un rezultat pozitiv. Cu timpul, datorită consecințelor ei economice și sociale, politica de reînarmare își creiază ea singură o puternică opoziție care deabia începe să devină conștientă de forța ei.

Nu este suficient să elaborăm, așa cum am făcut la Varșovia și la Viena, un plan rezonabil pe baza căruia să se obțină dezarmarea. Trebuie să prezentăm acest plan în așa fel încât popoarele să-l poată adopta și să poată lupta pentru el ca pentru propriul lor plan. Noi nu susținem că avem formula precisă necesară pentru obținerea păcii. Noi nu cerem și nu putem cere ca popoarele să accepte hotărârea noastră. Trebuie însă să întărim ideea că există o alternativă la războiul rece și să lăsăm popoarele să caute singure această alternativă. Ele vor ajunge în mod inevitabil la soluția noastră, deoarece numai această soluție este cinstită, justă și realizabilă, — a spus în încheiere profesorul Bernal.

Tot în legătură cu problema dezarmării au luat cuvântul în ședința din după amiaza zilei de 4 Iulie: scriitorul sovietic A. Korneiciuk, delegatul francez Emmanuel d'Astier de la Vigerie și scriitorul sovietic Ilya Ehrenburg, care au subliniat voința fermă a popoarelor de a se ajunge la o reală dezarmare și la încetarea cursei nebunești a înarmărilor statelor imperialiste. Participanții la ședință au ascultat apoi, înregistrată pe bandă de magnetofon, cuvântarea cunoscutului scriitor american Howard Fast, căruia guvernul Statelor Unite nu i-a îngăduit să plece din țară pentru a participa la sesiunea de la Berlin a Consiliului Mondial al Păcii. În cuvântarea sa, Howard Fast a arătat că poporul american nu vrea război, și nu acceptă politica agresivă a guvernului său. Cu toate minciunile pe care le răspândește presa reacționară americană, cu toate repressiunile autorităților americane împotriva partizanilor păcii, forțele păcii sunt în continuă creștere și în Statele Unite, — a declarat în încheiere scriitorul H. Fast. Au mai rostit cuvântări președintele Uniunii Internaționale a Studenților, B. Bereanu și delegatul bulgar Gheorghii Pirinschi, după care ședința a luat sfârșit.

În ședința din seara zilei de 4 Iulie au continuat discuțiile asupra problemei dezarmărilor. Delegați din India (Kumarappa), Italia, (Riccardo Lombardi), Africa Neagră (Gabriel D'Arboussier), Grecia (Koccalis), Israel (Kabibi), Cipru (Lissarides), Liban (Antoine Tabet), Siria (Casar), Malaya (Cian Suat Hong) și Iran (Mahmud Hormoz) au rostit cuvântări înflăcărâte, arătând dorința de pace a popoarelor lor și mărturisind voința lor fermă de a se împotrivi celor ce visează să deslănțuie un al treilea război mondial. Și în ședința din dimineața zilei de 5 Iulie, reprezentanți ai Tailandei, Indiei, Franței, Islandei, Braziliei, Italiei, Spaniei,

Finlandei, Cubei, Argentinei și Venezuelei au subliniat avântul pe care mișcarea pentru apărarea păcii l-a luat în țările lor și au înfățișat dârzenia cu care popoarele respective se ridică împotriva planurilor nebunești ale imperialiștilor ațâțători la războaie. Impresionantă a fost cuvântarea preotului budist Saranancara care a vorbit despre mânia cu care poporul din Ceylon a aflat despre atrocitățile săvârșite în Coreea de americani, care au întrebuintat cea mai sălbatecă armă de distrugere în masă a populației pașnice, arma bacteriologică.

În ședința din după amiaza zilei de 5 Iulie, au vorbit: reprezentantul Republicii Polone, Jaroslaw Warskiewicz, care a înfățișat lupta eroică dusă de popoarele din Coreea, Vietnam, Malaya și Tunisia, pentru libertate și independența națională; reprezentantul Italiei, Renato Guttuso, care a subliniat piedicile puse de guvernul italian în calea schimbului liber de păreri dintre reprezentanții popoarelor din statele cu sisteme politice diferite; cunoscutul poet chilian Pablo Neruda, care a înfățișat necesitatea dezvoltării și întăririi schimburilor culturale între popoare; și preotul american John Harley Telfer, care a declarat că marea majoritate a clericilor din America încep să înțeleagă tot mai limpede că fraternitatea și pacea — idealuri sfinte oricărei credințe religioase — se pot realiza numai prin lupta unită a popoarelor iubitoare de pace din lumea întreagă. Preotul John Harley Telfer a arătat apoi că povara apăsătoare a cursei înarmărilor face să scadă tot mai mult nivelul de trai al poporului american. Vorbind despre creșterea neîncetată a mișcării partizanilor păcii în Statele Unite, preotul Telfer a spus că poporul american este din zi în zi mai nemulțumit și mai îngrijorat de grozăviile războiului din Coreea, deși el nu cunoaște decât o neînsemnată parte a adevărului cu privire la evenimentele din Coreea, și că tot mai numeroși sunt cetățenii americani care cer cu hotărâre să se pună capăt acestui războiu nedrept. Arătând că poporului american i se aduc la cunoștință de presa reacționară numai informații mincinoase cu privire la războiul din Coreea, preotul John Telfer a spus că partizanii păcii din America vor aduce o contribuție de seamă cauzei apărării păcii, dacă vor izbuti să facă cunoscut compatrioților lor adevărul asupra războiului din Coreea. El și-a încheiat cuvântarea declarând că, după ce se va întoarce în Statele Unite, va lucra cu mai mult avânt în vederea pregătirii Congresului popoarelor pentru apărarea păcii.

Ședința din după amiaza zilei de 5 Iulie 1952 a fost consacrată citirii unui mare număr din cele peste 1500 de telegrame de salut și de adieziune primite de Consiliul Mondial al Păcii în timpul sesiunii sale extraordinare, din partea școlilor, organizațiilor, partidelor și personalităților din Germania occidentală, din Coreea, din Egipt și din alte țări.

INCHIDEREA SESIUNII DELA BERLIN.

Seara s'a ținut ședința de închidere a sesiunii extraordinare dela Berlin a Consiliului Mondial al Păcii. Cu un entuziasm de nedescris, participanții la ședință au adoptat: un mesaj adresat guvernelor celor patru mari puteri și tuturor popoarelor, cu privire la problema germană; o rezoluție cu privire la reglementarea pașnică a problemei Japoniei; o rezoluție cu privire la încetarea imediată a războiului din Coreea și un apel cu privire la

convocarea Congresului popoarelor, pentru apărarea păcii, care urmează să aibă loc la 5 Decembrie 1952 la Viena. (Textele acestor istorice documente sunt publicate în paginile ale acestei reviste). Deasemenea, Consiliul Mondial a aprobat textul apeiiului împotriva războiului bacteriologic, adoptat la 1 Aprilie 1952, de Biroul Consiliului Mondial al Păcii.

În aceeași seară a avut loc un mare meeting al oamenilor muncii din Berlin, organizat de Comitetul german al partizanilor păcii, în cinstea sesiunii extraordinare a Consiliului Mondial al Păcii. În cadrul acestui meeting a luat cuvântul Profesorul Fr. Jol'ot-Curie, președintele Consiliului Mondial al Păcii, care a arătat importanța hotărîrilor adoptate de sesiunea de la Berlin și scriitorul sovietic Alexandru Fadeev, care a arătat că toate popoarele pașnice d'în lume urmăresc cu interes și sprijină lupta poporului german, pentru realizarea unei Germanii unite, libere, independente și democratice. Numeroși alți membri ai Consiliului Mondial al Păcii și delegați la lucrările sesiunii extraordinare au luat cuvântul, mărturisind avântul pe care l-a luat lupta pentru pace, în rândurile popoarelor din întreaga lume și afirmând convingerea lor fermă că pacea poate și trebuie să fie salvată.

*DAREA DE SEAMĂ FACUTA DE DELEGAȚII POPORULUI ROMÂN ASUPRA
SESIUNII EXTRAORDINARE A CONSILIULUI MONDIAL AL PĂCII.*

După întoarcerea în țară a delegației române la sesiunea extraordinară de la Berlin a Consiliului Mondial al Păcii, Comitetul Permanent pentru apărarea păcii din Republica Populară Română a convocat o mare adunare, care s'a ținut în ziua de 15 Iulie 1952, la București, și la care au luat parte mii de cetățeni, — muncitori, fruntași în producție, academicieni, oameni ai științei și culturii, scriitori, artiști, funcționari, membri ai Comitetelor de luptă pentru pace, slujitori ai Bisericilor de diferite confesiuni, studenți, gospodine, mame, elevi, etc. — veniți să asculte expunerile delegaților noștri și să-și afirme cu hotărîre adeziunea la istoricele rezoluții ale Consiliului Mondial al Păcii.

Prezidiul adunării a fost format din: Academicianul **Mihail Sadoveanu**, președintele Consiliului Permanent pentru apărarea păcii din Republica Populară Română, membru al Consiliului Mondial al Păcii, Înalt Prea Sfințitul **Justinian**, Patriarhul României, Profesorul **Sorin Toma**, redactor șef al ziarului «Scânteia» și **Florica Mezincescu**, vicepreședinte al Comitetului Permanent pentru apărarea păcii din R.P.R., membri ai Consiliului Mondial al Păcii, Profesor **B. Zaharescu**, care a participat ca invitat la sesiunea de la Berlin a Consiliului Mondial al Păcii, I. P. S. **Sebastian Rusan**, Mitropolitul Moldovei și Sucevei, Prof. **Gh. C. Stere**, scriitoarea **Maria Balmuș** și muncitorii **Nicolae Albu**, **Maria Chică**, **Ion Mitarcă** și **Lupulescu**.

Dintre reprezentanții cultelor religioase din țara noastră, au fost de față: Episcopul **Ioan Vasarhely**, cârmuitorul Bisericii Reformate, **Moses Rosen**, prim-rabin, șeful cultului mozaic, **Muftiul Iacub Mehmet**, șeful cultului musulman, **Mitropolitul Tihon Cacealchin**, șeful cultului creștin de rit vechiu (lipovenesc), canonicul **A. Iovanelli**, reprezentantul Bisericii Romano-Catolice și preotul **Alexandru Ionescu**, vicarul Arhiepiscopiei Bucureștilor.

Membrii delegației române au făcut expuneri asupra lucrărilor sesiunii din Berlin a Consiliului Mondial al Păcii.

Seria expunerilor a fost deschisă de profesorul universitar B. Zaharescu, care a vorbit despre discutarea la sesiune a problemei germane și despre mesajul adresat de Consiliul Mondial al Păcii guvernelor celor patru mari puteri și tuturor popoarelor. Vorbitorul a subliniat faptul că sesiunea Consiliului Mondial al Păcii a dat o atenție deosebită problemei germane — pe care a înscris-o ca prim punct pe ordinea de zi a lucrărilor sale — deoarece Germania joacă un rol deosebit în planurile ațâțătorilor la război americani, care se străduiesc să creieze în Germania Occidentală o armată de mercenari, destinată să-și verse sângele în războiul pe care-l pregătesc imperialiștii. Aceste planuri întâmpină însă împotrivirea hotărâtă a mării majorități a poporului german.

Profesorul B. Zaharescu a arătat apoi că Uniunea Sovietică, ținând seama de interesele poporului german și de interesele păcii, a propus guvernelor american, englez și francez, realizarea unității Germaniei, pe calea unor alegeri libere și democratice, îndeplinite pe întreg teritoriul Germaniei, și încheierea unui tratat de pace potrivit cu acordul dela Potsdam. Guvernele imperialiste n'au dat urmare însă propunerilor sovietice, care dădeau cea mai dreaptă soluționare problemei germane. Vorbitorul a subliniat, în continuarea expunerii sale, faptul că sesiunea dela Berlin a Consiliului Mondial al Păcii a considerat juste și înțelepte propunerile sovietice și, în numele sutelor de milioane de partizani ai păcii din lumea întreagă, s'a adresat guvernelor celor patru puteri, cerându-le să facă totul pentru ca poporul german să-și îndeplinească el însuși, prin alegeri libere, unitatea și să-și creieze un guvern care să încheie tratatul de pace cu toate statele împotriva cărora a purtat război Germania hitleristă. Profesorul B. Zaharescu și-a încheiat expunerea, chemând pe partizanii păcii din țara noastră să sprijine cu hotărâre mesajul Consiliului Mondial al Păcii, unindu-și forțele cu cele ale tuturor popoarelor în lupta pentru convocarea unei conferințe a celor patru mari puteri, care să aducă soluționarea pașnică a problemei germane.

D-na Florica Mezincescu, membră a Consiliului Mondial al Păcii, — vorbind despre propunerile făcute de sesiunea dela Berlin, cu privire la «încetarea războiului din Coreea» — a arătat că, deși imperialiștii americani au folosit arma bacteriologică împotriva populației pașnice din Coreea de Nord, ei nu și-au atins scopurile lor și n'au izbutit să înfrângă voința de luptă a poporului coreean, care — cu sprijinul voluntarilor chinezi — își apără independența patriei sale și dreptul la viață liberă. Subliniind indignarea cu care popoarele din întreaga lume au luat cunoștință de atrocitățile săvârșite de americani în Coreea și China de Nord, vorbitoarea a declarat că sute de milioane de oameni iubitori de pace, din toate țările, aprobă și sprijină propunerile Consiliului Mondial al Păcii cu privire la:

1. Incetarea imediată a operațiunilor militare în Coreea, prin semnarea unui armistițiu, bazat pe respectarea dreptului și a uzanțelor internaționale;

2. Ratificarea și respectarea de către toate țările a protocolului dela Geneva, din 17 Iunie 1925, care interzice folosirea mijloacelor de război bacteriologice.

D-na Florica Mezincescu a arătat apoi cum, alături de poporul sovietic, de popoarele din țările de democrație populară și de toți oamenii cinstiți din lume, poporul nostru și-a manifestat solidaritatea sa cu poporul coreean, sprijinind din toată inima lupta lui eroică. În încheiere, vorbitoarea a chemat pe toți partizanii păcii din țara noastră să intensifice acțiunea de ajutorare a poporului coreean și să sprijine propunerile Consiliului Mondial al Păcii pentru încetarea războiului din Coreea și pentru interzicerea armei bacteriologice.

Dl. Prof. Sorin Toma, membru al Consiliului Mondial al Păcii, a vorbit despre importanța hotărârii sesiunii extraordinare dela Berlin, de a se convoca un Congres al popoarelor pentru apărarea păcii. Arătând că dezbaterile sesiunii Comitetului Mondial au scos în evidență faptul că situația internațională actuală se caracterizează, de pe o parte, printr'o intensificare a uneltirilor imperialiștilor americani împotriva păcii, iar pe de altă parte printr'o creștere a factorilor favorabili cuceririi victoriei în lupta pentru pace, împotriva agresiunii imperialiste, — vorbitorul a spus: «Dacă este adevărat că astăzi încordarea internațională se agravează, este tot atât de adevărat că posibilitățile de unire a tuturor forțelor care sunt pentru pace și de desfășurare cu succes a luptei pentru apărarea păcii, n'au fost niciodată atât de mari ca acum. A mobiliza toate aceste energii inepuizabile ale lagărului păcii, la lupta activă pentru înfrânarea ațățătorilor la război, a face conștiente popoarele că dacă vor lua cauza păcii în propriile lor mâini și o vor apăra până la capăt, pacea poate fi menținută și consolidată, — iată ce și-a propus în actuala situație internațională, Consiliul Mondial al Păcii, statul major al măreței și invincibilei mișcări mondiale de apărare a păcii».

Vorbitorul a arătat apoi că tocmai în vederea acestui scop, sesiunea dela Berlin a hotărât convocarea unui Congres al popoarelor pentru apărarea păcii, care va avea loc în 5 Decembrie 1952 la Viena și la care au fost chemați reprezentanți din toate păturile populației, din fiecare țară. Pentru alegerea delegaților poporului nostru la acest Congres, — care va fi adevărată și cea mai grandioasă adunare a tuturor popoarelor iubitoare de pace — se va ține în toamna acestui an un Congres național pentru apărarea păcii.

Subliniind apoi faptul semnificativ că procesul de clarificare a opiniei publice din țările capitaliste face progrese rapide, — masele populare înțelegând din zi în zi mai mult de unde vine adevărata amenințare a vieții lor pașnice, — profesorul Sorin Toma a spus: «Apelul Consiliului Mondial al Păcii ne aduce o veste de mare preț, precizând că în parlamente, în sindicate, în organizațiile politice, sociale și religioase, se dezvoltă o stare de spirit, favorabilă menținerii păcii; este sarcina partizanilor păcii de a înmănunchia toate aceste forțe și a le canaliza într'un efort comun pentru apărarea păcii».

În încheierea expunerii sale, vorbitorul a arătat care sunt principalele sarcini ce revin Comitetelor de Luptă pentru Pace și fiecărui partizan al păcii din țara noastră.

A luat apoi cuvântul academicianul Mihail Sadoveanu, care a evidențiat faptul că, din expunerile făcute de reprezentanții poporului nostru la sesiunea extraordinară dela Berlin a Consiliului Mondial al Păcii, s'a văzut limpede că forțele păcii cresc fără încetare. «Se împlinesc — a spus vorbitorul — cuvintele marelui Stalin: popoarele iau cauza păcii în propriile lor mâini, hotărâte s'o apere până la capăt. Deci pacea va fi câștigată prin voința și hotărîrea popoarelor, care luptă pentru ea».

Academicianul Mihail Sadoveanu și-a încheiat cuvântarea, îndemnând pe toți cetățenii iubitori de pace să-și sporească eforturile pentru apărarea păcii, de care «depinde nu numai liniștea noastră, dar și viața fericită a copiilor noștri».

CLERUL ȘI CREDINCIOȘII ORTODOCȘI trebuie să desfășoare o activitate mai vie pentru apărarea păcii

Hotărârile Sfântului Sinod și ale Adunării Naționale Bisericești

I. ȘEDINȚA SFÂNTULUI SINOD

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și-a consacrat cea dintâi ședință a sesiunii sale din 1952, problemei intensificării luptei pentru apărarea păcii, în rândurile clerului și credincioșilor ortodocși. În ziua de 14 Iunie a.c., la ora 12, s'a săvârșit Doxologia în catedrala patriarhală, în prezența I.P.S. Patriarh Justinian, a D-lui Vasile Pogăceanu, Ministrul Cultelor, a II. PP. SS. Mitropoliți: Sebastian al Moldovei și Sucevei, Nicolae al Ardealului, Firmilian al Olteniei și Vasile al Banatului, a PP. SS. Episcopi: Iosif al Râmnicului și Argeșului, Antim al Buzăului, Teofil al Romanului și Hușilor, Nicolae al Clujului, Valerian al Oradiei, Chesarie al Dunării de Jos, Antim Târgovișteanu și Theoctist Botoșăneanu, Vicari Patriarhali, a corpului profesoral dela Institutul Teologic din București, a Consilierilor Administrativi Patriarhali și a numeroși preoți și credincioși.

La orele 13, membrii Sfântului Sinod au trecut în sala de ședințe din palatul patriarhal. După ce Dl. Vasile Pogăceanu, Ministrul Cultelor, a citit Decizia de deschidere a sesiunii Sfântului Sinod, I.P.S. Patriarh a rostit următoarea cuvântare:

**Domnule Ministru,
Inalt Prea Sfintîți,
Prea Sfintîți Frați,**

Sesiunea din anul acesta a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române se deschide sub semnul creșterii uriașe a numărului și hotărîrii luptătorilor pentru apărarea păcii din lumea întreagă.

Mobilul acestei mărețe lupte îl constituie dragostea înflăcărată de patrie, dragostea de înfăptuirile muncii pașnice și năzuința tuturor popoarelor lumii spre un viitor din ce în ce mai fericit. Poporul nostru este hotărît să meargă pe drumul de lumină al tuturor oamenilor cinstiți din lumea întreagă, pe drumul apărătorilor păcii. El și-a dovedit această hotărîre prin munca sa pașnică și creatoare, prin truda lui de zi de zi pen-

tru înflorirea patriei, prin construirea unei noi vieți mai bune și mai drepte.

Sfântul Sinod al Bisericii noastre — urmând întru totul învățătura Mântuitorului — nu poate nutri alte gânduri și alte năzuințe decât acelea pe care le nutrește poporul în mijlocul căruia își desfășoară Biserica lucrarea sa. Biserica Ortodoxă nu are alt drum decât drumul pe care merge

Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, împreună cu dl. Vasile Pogăceanu, Ministrul Cultelor, însoțiți de II. PP. SS. Mitropoliți ai Bisericii Ortodoxe Române, se îndreaptă spre Catedrala Patriarhală, unde s'a săvârșit Doxologia.

poporul întreg; ea merge cu hotărâre pe calea pe care merge poporul, fiindcă înțelege că aceasta este calea cea bună.

Dar Sfântul Sinod are și un temei deosebit pentru a-și spori dragostea sa față de popor și față de aceia care conduc azi treburile obștești ale patriei noastre.

Constatând încă odată deplina libertate de care se bucură Biserica noastră în Republica Populară Română, Sfântul Sinod nu poate uita că Statul nostru de democrație populară este acela care a asigurat în mod real libertatea conștiinței și deplina libertate religioasă, garantând astfel «libera desvoltare a Bisericilor, indiferent de confesiunea lor».

Datorită acestui fapt, Biserica Ortodoxă Română — care cuprinde cel mai mare număr de credincioși, dar care în trecut era mereu pusă în stare de inferioritate față de catolicism — a dobândit egalitate reală de drepturi și de tratament abia în Statul de democrație populară.

Noi avem datoria sfântă de a mărturisi recunoștința noastră față de conducătorii poporului nostru, prin legământul pe care-l facem de a desfășura în viitor o activitate și mai vie, pentru a face din fiecare credincios al altarelor ortodoxe un fiu devotat al patriei, un cetățean loial al Statului și un hotărât luptător pentru apărarea păcii, pentru a asigura desvoltarea și înflorirea scumpei noastre Republici. Prințul dragostei de patrie va trebui să fie deci întrupat în faptele noastre: osârdia noastră întru sprijinirea tuturor acțiunilor inițiate de Guvern, pentru a asigura poporului o viață din ce în ce mai fericită și lupta noastră dârză pentru apărarea păcii, împotriva ațâțătorilor la război, împotriva agresorilor imperialiști americano-englezi.

Oricare om, în sufletul căruia este vie dragostea de aproapele, se cutremură la auzul cruzimilor fără seamă — osândite de toate legile omenești și dumnezeiești — pe care le săvârșesc imperialiștii americani, care au năvălit asupra pașnicului popor coreean.

Arderea de vii a femeilor și copiilor, distrugerea satelor, a orașelor, a plantațiilor și recoltelor, a școlilor, a spitalelor și a locașurilor de închinare; folosirea celor mai groaznice molime pentru distrugerea vieții omenești; călcarea celor mai elementare reguli de tratament a prizonierilor, care sunt folosiți drept cobai și obiecte de experimentare pentru armele atomice și atâtea alte fără de legi strigătoare la cer, au umplut de revoltă sufletele clemenților cinstiți din lumea întreagă.

În fața acestor cumplite și ne mai auzite nelegiuri, datoria Bisericii lui Hristos este de a cere cu tărie ca ele să înceteze și de a lua poziție hotărâtă pentru apărarea păcii.

Iată pentru ce, problema cea mai importantă în care trebuie să ia atitudine Sfântul Sinod este aceea a participării mai active a slujitorilor și credincioșilor ei la lupta pentru pace.

În această privință ne stă în față pilda Bisericii Ortodoxe Ruse și a tuturor cultelor din Uniunea Sovietică.

Nădăjduim că Sfântul Sinod va lua cunoștință cu toată dragostea de lucrările recentei Conferințe a Bisericilor și Comunităților religioase din Uniunea Sovietică — Conferință ținută la Moscova în zilele de 9—12 Mai 1952, din inițiativa Prea Fericitului Patriarh Alexei — și va binecuvânta contribuția de seamă pe care Biserica Ortodoxă Rusă și toate celelalte Biserici și Comunități religioase din U.R.S.S. o aduc cauzei sfinte a apărării păcii în întreaga lume.

Cunoscând hotărârea fermă cu care membrii Sfântului Sinod s'au alăturat — laolaltă cu clericii și credincioșii Bisericii noastre — marelui front

al luptătorilor pentru pace, noi suntem încredințați că și de data aceasta Sfântul Sinod își va afirma solidaritatea cu mesagiul și apelurile întocmite de Conferința dela Moscova — la care a fost reprezentată și Biserica Ortodoxă Română, prin I.P.S. Mitropolit Sebastian — și va lua hotărârea de a intensifica lupta pentru apărarea păcii în rândurile slujitorilor și închinătorilor altarelor drepte credințe din patria noastră.

Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian și Dl. Vasile Pogăceanu, Ministrul Cultelor, îndreptându-se spre Palatul Patriarhal, unde se vor ține ședințele Sfântului Sinod.

Contribuția adusă de Sfânta noastră Biserică la cauza păcii, este desigur însemnată: preoții și credincioșii Bisericii noastre participă activ la lupta pentru apărarea păcii, fiii Bisericii noastre au întărit prin semnăturile lor Apelurile Consiliului Mondial al Păcii pentru interzicerea armelor de nimicire în masă a populației pașnice, pentru încheierea unui pact al păcii între cele cinci mari puteri și pentru încetarea războiului agresiv din Coreea, iar Sfântul Sinod, în unanimitate, a condamnat întrebuințarea armei bacteriologice. Dar toate acestea nu însemnează că Biserica Ortodoxă Română și-a făcut pe deplin datoria în acțiunea de apărare a păcii. Ea poate înfăptui mai mult: ea poate intensifica lucrarea ei pentru a nu rămâne niciun cleric și niciun credincios ortodox neînrolat sub steagul luptătorilor pentru pace, ea poate lămuri și pe puținii care mai cred că au dreptul să rămână simpli spectatori în această luptă de care depinde soarta omenirii, că nu există neutralitate, că nu poate exista nepăsare față de problema păcii. Cine este «căldicel» este aruncat

— spune Scriptura. Noi avem datoria să lămurim cu cuvântul dumnezeesc al învățaturii Bisericii noastre, pe toți acești «căldicei», arătându-le priemejdia ce-i pândește de a cădea în ispita celor răi și vicleni, de a se face, fără voie, unelte ale dușmanilor neamului omenesc. Noi avem datoria de a înfățișa și acestora adevărul, căci cine nu apără pacea, cine nu apără viața, cine nu apără pe om — creatura Domnului — acela se ridică împotriva lucrului mâinilor lui Dumnezeu și singur își gătește osânda.

Luând măsurile de trebuință pentru desfășurarea unei acțiuni mai intense pe viitor, întru apărarea păcii, îndemnând neîncetat pe slujitorii și închinătorii altarelor ortodoxe să muncească pentru întărirea patriei — luptând astfel pentru pace — Sfântul Sinod va da o pildă vie de slujire a lui Hristos, Domnul Păcii.

Dar sesiunea din anul acesta a Sfântului Sinod se deschide și sub semnul istoricelor evenimente dela 2 Iunie 1952 și a entuziasmului unanim, cu care poporul nostru a întâmpinat numirea în funcțiunea de Președinte al Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române, a celui mai iubit fiu al poporului nostru, a neîmfricatului luptător pentru libertatea și fericirea poporului, a lui Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Dragostea fierbinte cu care întregul nostru popor înconjoară astăzi pe Gheorghe Gheorghiu-Dej, izvorăște din lupta lui neșovăitoare pentru popor, din faptul că și-a închinat poporului anii tinereții, înfruntând ura celor ce țineau poporul în lanțurile celei mai tiranice robii; izvorăște din munca fără preget pe care de ani de zile o desfășoară, cârmuind poporul nostru spre o viață nouă, liberă și fericită; dar mai ales, această dragoste izvorăște din faptul că poporul nostru vede în Gheorghe Gheorghiu-Dej chezașia păstrării drumului drept, care duce către biruința deplină în eforturile constructive ale poporului nostru spre pace, spre lumină și spre progres.

Puterea de luptă și de muncă a conducătorului nostru a fost și este de neînvins; ea a crescut asemenea unui stejar falnic pe care nu-l înspăimântă și nu-l clintesc furtunile și vijeliile, pentru că și-a avut rădăcinile înfipite adânc în suferințele și năzuințele poporului.

Gheorghe Gheorghiu-Dej a iubit poporul său, a simțit în inima lui toate durerile, toate împilările și toate nedreptățile pe care le-a îndurat poporul nostru din partea asupritorilor lui din trecut. El a lăsat să încolțească în inima lui înrouată de lacrimile suferințelor poporului, sămânța nădejdlor; acestor nădejdi, acestor năzuințe spre lumină și spre fericire, acestor credințe în dreptatea pe care poporul avea să și-o cucerască într-o zi, Gheorghe Gheorghiu-Dej și-a închinat toată viața sa. El a devenit, prin dârzenia și prin voința sa simbolul luptei întregului popor. A suferit și a luptat pentru toți frații săi, înconjurat de dragostea și de sprijinul celor mai buni fii ai poporului nostru. A biruit pentru că lupta lui era dreaptă. A biruit pentru că lupta lui era lupta întregului popor din țara noastră. Astăzi el conduce cu înțelepciune poporul, pe calea luminoasă a înfloririi patriei noastre dragi, pe calea construirii unei vieți libere și fericite, pentru toți cei ce muncesc cu brațele și cu mintea. Pe această cale el este urmat cu dragoste și devotament de întregul nostru popor.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române împărtășește pe deplin sentimentele cu care poporul nostru înconjoară pe iubitul său conducător Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Sub semnul hotărîrii noi de luptă pentru pace și sub semnul dragostei desăvârșite de patrie și de conducătorul poporului nostru, Gheorghe

După săvârșirea Doxologiei, în Catedrala Patriarhală, membrii Sfântului Sinod se îndreaptă spre sala de ședințe, unde se va deschide sesiunea înaltului for de conducere al Bisericii Ortodoxe Române.

Gheorghiu-Dej, nădăjduim să se desfășoare lucrările de acum ale Sfântului Sinod, care va avea de rezolvat probleme importante pentru ducerea mai departe, în bune condițiuni, a lucrării Bisericii noastre.

Pe această cale, urăm Sfântului Sinod spor la lucru și roadă bogată în cea dintâi sesiune a sa din anul 1952.

După cuvântarea Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, II. PP. SS. Mitropoliți ai Bisericii Ortodoxe Române au luat cuvântul pentru a exprima, în numele tuturor membrilor Sfântului Sinod, loialitatea Bisericii noastre față de Statul democrat popular, dragostea fierbinte de patrie și de popor a clerului și credincioșilor ortodocși și hotărîrea lor fermă de a munci alături de întregul nostru popor, pentru făurirea unei vieți noi, și de lupta pentru apărarea păcii în lumea întreagă.

Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae al Ardealului a înfățișat sentimentele de entuziasm și devotament, cu care toți fiii Bisericii Ortodoxe au întâmpinat numirea în funcțiunea de Președinte al Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române, a celui mai ales și mai iubit fiu al poporului muncitor, a lui Gheorghe Gheorghiu-Dej. Pentru a da expresie acestor sentimente, Inalt Prea Sfinția Sa a propus — și Sfântul Sinod a aprobat cu însuflețire — trimiterea următorului mesaj:

PREȘEDINTELUI CONSILIULUI DE MINIȘTRI
AL REPUBLICII POPULARE ROMÂNE

GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ

BUCUREȘTI

Impărtășind întru totul entuziasmul unanim cu care poporul nostru a întâmpinat numirea Dumneavoastră în funcțiunea de Președinte al Consiliului de Miniștri, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române salută în persoana Dumneavoastră pe cel mai iubit fiu al poporului nostru, pe luptătorul neînfricat și dârz pentru libertatea și fericirea poporului și Vă roagă să primiți cele mai calde urări de îndelungată și rodnică activitate pentru înflorirea Patriei noastre dragi.

Lupta Dumneavoastră neșovăitoare din trecut, consecvența atitudinii Dumneavoastră de slujitor al poporului și munca Dumneavoastră de conducător al lui spre o viață cu adevărat fericită, v'au asigurat dragostea fierbinte a întregului nostru popor, care vede în Dumneavoastră chezașia păstrării drumului drept ce duce la biruința deplină, în eforturile sale constructive spre pace, spre lumină și spre progres. Aceeași dragoste și devotament vă poartă în inimile lor clerul și credincioșii Bisericii Ortodoxe Române, care au înțeles să sprijine realizarea acestor drepte năzuințe.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române vă asigură pe Dumneavoastră, iubitul conducător al poporului nostru, că va desfășura în viitor o activitate și mai vie pentru a face din fiecare credincios și slujitor al Bisericii Ortodoxe Române un fiu devotat patriei, un cetățean loial și un hotărât luptător pentru apărarea păcii și a independenței naționale pe care o amenință astăzi dușmanii libertății popoarelor și ai poporului român, imperialiștii americano-englezi. Clerul este hotărât să contribuie activ la lupta și munca creatoare a poporului nostru sub conducerea Dumneavoastră, pentru a-și făuri o viață mai fericită, întemeiată pe dreptate și bunăstare. Consecventă învățăturilor Intemeetorului ei, Biserica noastră va sluji neîncetat cauza păcii și va sprijini toate nobilele eforturi depuse spre apărarea și consolidarea ei în întreaga lume. Alături de Biserica Ortodoxă Rusă, Biserica Ortodoxă Română a fost și va fi mereu, cu hotărîre, în primele rânduri ale marelui front al celor ce apără pacea.

Din dragostea noastră de Patrie, din iubirea noastră de popor și din devotamentul nostru față de Dumneavoastră, izvorăște hotărîrea noastră de

a spori strădaniile slujitorilor și credincioșilor Bisericii Ortodoxe Române în slujba păcii, și credința noastră fermă că forțele păcii, în fruntea cărora stă puternica Uniune Sovietică, condusă de I. V. Stalin, marele stegar al luptei pentru viața, pacea și fericirea popoarelor, vor zădărnici planurile uneltitorilor de războaie americani și englezi și că lumina va birui întunericul.

PREȘEDINTELE SFANTULUI SINOD,

† JUSTINIAN

PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMANE

MEMBRII SFANTULUI SINOD:

- † SEBASTIAN, Mitropolit al Moldovei și Sucevei
- † NICOLAE, Mitropolit al Ardealului
- † FIRMILIAN, Mitropolit al Olteniei
- † VASILE, Mitropolit al Banatului
- † IOSIF, Episcop al Râmnicului și Argeșului
- † ANTIM, Episcop al Buzăului
- † TEOFIL, Episcop al Romanului și Hușilor
- † ANDREI, Episcop al Aradului
- † CHESARIE, Episcop al Dunării de Jos
- † VALERIAN, Episcop al Oradiei
- † ANTIM TARGOVIȘTEANUL, Vicar Patriarhal
- † THEOCTIST BOTOȘĂNEANUL, Vicar Patriarhal

A luat apoi cuvântul Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Sebastian al Moldovei și Sucevei, care a făcut o scurtă expunere asupra contribuției aduse de Biserica Ortodoxă cauzei apărării păcii. Arătând apoi că hotărârile adoptate de Conferința interconfesională pentru pace dela Moscova vor da un nou avânt luptei pentru pace a clerului și credincioșilor noștri, I.P.S. Sa a subliniat entuziasmul cu care slujitorii altarelor drepte credințe din țara noastră au primit îndemnul credincioșilor din Uniunea Sovietică de a-și spori eforturile în slujba păcii. «Alături de sutele de milioane de oameni cinstiți din lumea întreagă, care pe zi ce trece desfășoară o activitate tot mai vie pentru cauza sfântă a apărării păcii, — a spus I.P.S. Mitropolit Sebastian — preoții și credincioșii Bisericii Ortodoxe Române, conștienți de îndatoririle lor de slujitori și închinători ai lui Hristos-Domnul Păcii, sunt înflăcărați de hotărîrea fermă de a aduce o contribuție mai de seamă în această luptă, menită să împiedice pe instigatorii la război dela săvârșirea josnicelor lor planuri agresive». I.P.S. Mitropolit Sebastian a precizat că această hotărîre trebuie să fie cunoscută de credincioșii și clericii de toate confesiunile din lumea întreagă, pentru a constitui un îndemn și pentru aceia care — trăind în țările dominate de imperialismul americani — nu au posibilitatea să primească îndrumări cinstite din partea conducătorilor lor duhovnicești.

Inalt Prea Sfinția Sa a propus ca Sfântul Sinod să trimită Consiliului Mondial al Păcii un mesaj, în care să fie exprimate sentimentele paș-

nice ale preoților și credincioșilor Bisericii Ortodoxe Române, voința lor dârză de a sprijini toate nobilele acțiuni duse de partizanii păcii și convingerea lor nestrămutată că forțele păcii vor învinge uneltirile atâțătorilor la război și vor consolida o pace dreaptă în lume.

Membrii Sfântului Sinod, în sala de ședințe din Palatul Patriarhal, ascultând cuvântarea de deschidere rostită de Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian.

Sfântul Sinod, în unanimitate, a hotărât trimiterea următorului mesaj:

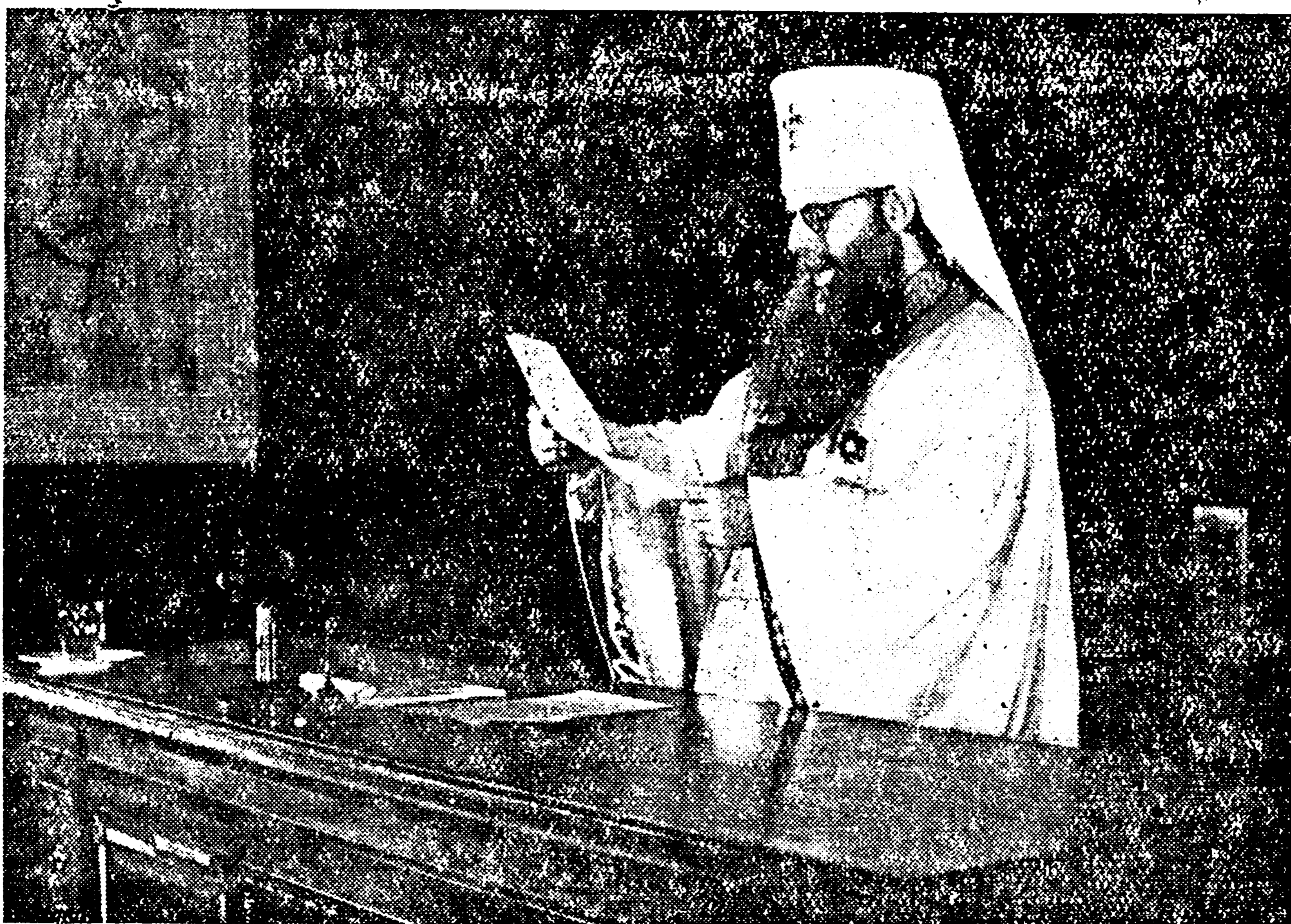
Către

CONSILIUL MONDIAL AL PĂCII

PRAGA

Luând cunoștință de apelul adresat Consiliului Mondial al Păcii de către Conferința tuturor Bisericilor și Comunităților religioase din Uniunea Sovietică, la 12 Mai a. c., și constatând că el corespunde pe deplin voinței tuturor oamenilor din lume de a păstra pacea între popoare, pentru a se bucura de roadele muncii lor pașnice, — Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în unanimitate, declară că-și însușește în întregime conținutul acestui apel și că va sprijini cu toate forțele sale orice acțiune inițiată de Consiliul Mondial al Păcii în vederea menținerii și întăririi păcii.

Biserica Ortodoxă Română privește cu dragoste și sprijină cu toată hotărârea înfăptuirile mărețe ale oamenilor muncii din R. P. R. Ea se simte alături de regimul de democrație populară al patriei noastre și osândește pe dușmanii lui, care sunt și dușmanii păcii, dușmanii muncii pașnice de făurire a unei vieți mai bune și mai fericite.

Inalt Prea Sfintitul Patriarh Justinian, rostindu-și cuvântarea de deschidere a Sesiunii Sfântului Sinod din anul 1952.

Biserica Ortodoxă Română a adus și aduce o contribuție însemnată cauzei sfinte a apărării păcii: preoții și credincioșii ortodocși participă activ la lupta pentru pace, desfășurând o vie activitate în cadrul comitetelor de luptă pentru pace în țara noastră; milioane de fii ai Bisericii Ortodoxe Române, în frunte cu păstorii lor sufletești, au semnat apelurile Consiliului Mondial al Păcii, cu privire la interzicerea armelor de nimicire în masă și a propagandei de război, pentru încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci Mari Puteri și pentru soluționarea pașnică a tuturor problemelor internaționale, care stau în calea consolidării păcii; Sfântul nostru Sinod a condamnat cu asprime întrebuintarea de către agresorii americani a armei bacteriologice împotriva populației pașnice din Coreea și China, și condamnă cu aceeași tărie atrocitățile la care sunt supuși prizonierii de războiu, coreeni și chinezi pe insula Kociedo. La această contribuție, adusă cauzei păcii, se adaugă ho-

tărîrea adoptată de Sfântul Sinod de a intensifica în viitor acțiunea pentru pace a Bisericii Ortodoxe Române, în scopul de a face din fiecare preot și credincios al ei, un luptător hotărît împotriva celor ce amenință pacea și viața omenirii întregi.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române se simte solidar cu toți slujitorii și credincioșii cultelor din lume, iubitori de pace — indiferent de confesiunea lor — unindu-se cu toți aceștia sub steagul Consiliului Mondial al Păcii, pentru sprijinirea acțiunilor sale și pentru întărirea convingerii popoarelor că «pacea poate fi menținută și consolidată, dacă popoarele vor lua în propriile lor mâini cauza menținerii păcii și o vor apăra până la capăt».

PREȘEDINTELE SFANTULUI SINOD,

† JUSTINIAN

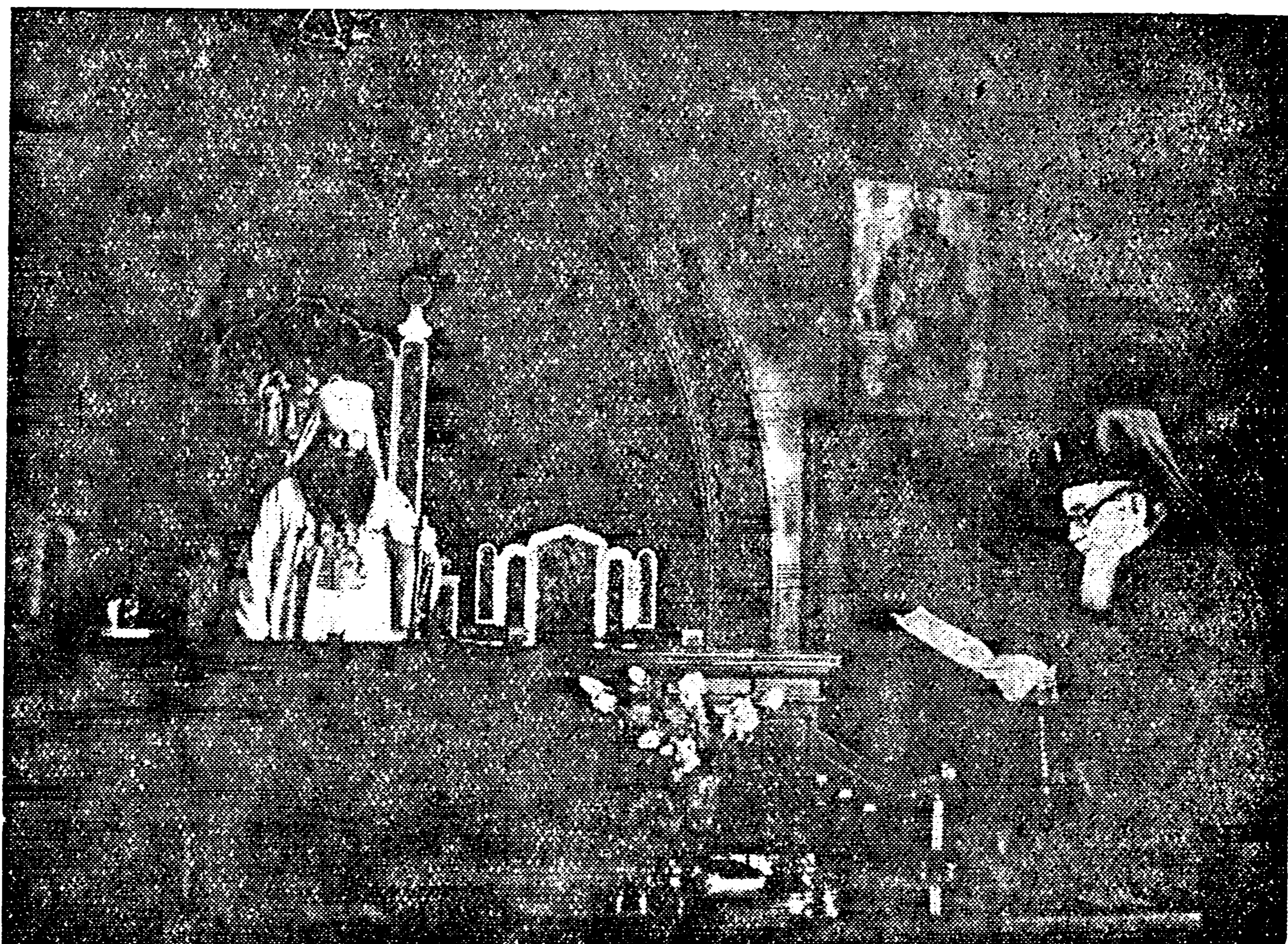
PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMANE

MEMBRII SFANTULUI SINOD:

- † SEBASTIAN, Mitropolit al Moldovei și Sucevei
- † NICOLAE, Mitropolit al Ardealului
- † FIRMILIAN, Mitropolit al Olteniei
- † VASILE, Mitropolit al Banatului
- † IOSIF, Episcop al Râmnicului și Argeșului
- † TEOFIL, Episcop al Romanului și Hușilor
- † CHESARIE, Episcop al Dunării de Jos
- † ANTIM, Episcop al Buzăului
- † ANDREI, Episcop al Aradului
- † VALERIAN, Episcop al Oradiei
- † ANTIM TARGOVIȘTEANUL, Vicar Patriarhal
- † THEOCTIST BOTOȘANEANUL, Vicar Patriarhal

Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Vasile al Banatului a vorbit despre neobosita activitate desfășurată de Biserica Ortodoxă Rusă pentru apărarea păcii. «Exemplul dat de Biserica Ortodoxă Rusă — a spus Inalt Prea Sfinția Sa — luminează drumul tuturor creștinilor cinstiți din lume, căci strădaniile ei în slujba păcii reamintesc tuturora porunca cea mai de seamă dată nouă de Mântuitorul: iubirea lui Dumnezeu și a semenilor și păzirea păcii între oameni. După cum Uniunea Sovietică se află în fruntea statelor care luptă pentru apărarea păcii, tot astfel Biserica Ortodoxă Rusă se află în fruntea Bisericilor care s'au alăturat cu însuflețire marelui front al celor ce apără pacea și viața omenirii».

Subliniind faptul că, sub înțeleapta păstorire a Prea Fericitului Patriarh Alexei, Biserica Ortodoxă Rusă a izbutit să facă din fiecare preot și credincios al ei un dârz luptător pentru pace și că, prin frățestile ei chemări, a știut să mobilizeze în rândurile partizanilor păcii și pe celelalte culte religioase din Uniunea Sovietică, — I.P.S. Mitropolit Vasile

Inalt Prea Sfintitul Mitropolit Nicolae al Ardealului, citind proiectul mesajului adresat de Sfântul Sinod d-lui Gh. Gheorghiu-Dej, Președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române.

a propus — și Sfântul Sinod a aprobat — să se trimită Întâistătorului Bisericii Ortodoxe Ruse următoarea scrisoare de mărturie a dragostei și solidarității dintre Bisericile noastre:

PREA FERICITULUI ALEXEI,
Patriarhul Moscovei și a toată Rusia

MOSCOVA

Luând cunoștință de cuprinsul lucrărilor Conferinței tuturor cultelor și asociațiilor religioase din U. R. S. S., care a avut loc la Moscova între 9—12 Mai a. c. din inițiativa și înalta conștiință a datoriei pe care a-ți arătat-o întotdeauna, ca Întâistător al Bisericii Ortodoxe Ruse, în marile probleme care frământă omenirea, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în luna-

nimitate, mărturisește deplina sa solidaritate cu hotărârile cuprinse în mesagiul și în chemările însuflețite adresate credincioșilor și slujitorilor cultelor din întreaga lume de participanții la această consfătuire.

Sfântul Sinod al Bisericii Noastre, împreună cu toți credincioșii ei, își însușește în întregime apelul făcut cu acest prilej, pentru că el arată că pacea

II. PP. SS. Mătropoliți Nicolae al Ardealului, Sebastian al Moldovei și Firmilian al Olteniei și P. S. Episcop Iosif al Râmnicului și Argeșului, semnând mesagiile, moțiunile și pastorala Sfântului Sinod.

și iubirea de oameni sunt porunci comune tuturor religiilor pământului și pentru că aceste două comandamente alcătuiesc testamentul pe care noi slujitorii lui Hristos suntem datori să-l respectăm fără nici un fel de rezervă.

Înăuntrul Bisericii Ortodoxe Române și printre credincioșii patriei noastre vom face binecunoscute hotărârile conferinței dela Moscova și, totodată, călăuzindu-ne de acestea, vom desfășura o și mai vie activitate în vederea apărării păcii, pe care o amenință astăzi dușmanii libertății și demnității umane, imperialiștii americani și englezi.

Credincioșii Bisericii Ortodoxe Române, ca și toți cetățenii cinstiți din patria noastră, aderă cu tot entuziasmul la îndemnul de a apăra pacea ca pe bunul suprem al omului din orice parte a globului, pentru că libertatea pe care ne-am câștigat-o și înfăptuirile democratice, care ne vor asigura prosperitatea și fericirea, nu se pot desvolta decât în vremi de pace.

Vă rugăm să fiți încredințat, că toți fiii Bisericii noastre vor răspunde cu toată dragostea și cu toată seriozitatea la chemările ceasului de față, iar Noi, Arhipăstorii și întreg clerul bisericesc nu vom înceta nici o clipă de a ține trează în mintea tuturor datorită ce o avem cu toții de a salva dela un nou și groaznic cataclism civilizația și toate marile realizări ale celor ce se trudesesc și luptă ca lumea să aibă pace și cât mai multă viață și fericire.

Vă asigurăm deasemenea că mereu vom cere, în rugăciunile noastre, ca Bunul Dumnezeu să reverse binecuvântarea și harul Său ceresc peste toți cei ce se ostenesec să păstreze pacea și buna înțelegeră între popoare.

Bineștiind că Dumnezeu fericește pe „făcătorii de pace“ și convinși fiind că, apărând pacea, împlinim cea mai sfântă datorie a vieții noastre, Noi vă felicităm pentru chipul înțelept în care ați pus problema păcii și ați condus consfătuirea dela Moscova.

Ne rugăm neîncetat ca strădaniile conducătorilor cultelor și ale credincioșilor din patria Voastră, care este înainte mergătoare a tuturor popoarelor în lupta pentru pace, să fie pildă pentru întreaga omenire, calea păcii fiind singura care duce la fericire și mulțumire.

Incredințându-ne rugăciunilor Prea Fericirii Voastre, Vă transmitem sărutarea păcii întru Hristos Domnul și urarea ca eforturile noastre pentru împăcarea lumii să fie încununare de cel mai deplin succes.

PREȘEDINTELE SFANTULUI SINOD,

† JUSTINIAN

PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMANE

MEMBRII SFANTULUI SINOD

- † SEBASTIAN, Mitropolit al Moldovei și Sucevei
- † NICOLAE, Mitropolit al Ardealului
- † FIRMILIAN, Mitropolit al Olteniei
- † VASILE, Mitropolit al Banatului
- † IOSIF, Episcop al Râmnicului și Argeșului
- † ANTIM, Episcop al Buzăului
- † TEOFIL, Episcop al Romanului și Hușilor
- † CHESARIE, Episcop al Dunării de Jos
- † ANDREI, Episcop al Aradului
- † VALERIAN, Episcop al Oradiei
- † ANTIM TARGOVIȘTEANUL, Vicar Patriarhal
- † THEOCTIST BOTOȘĂNEANUL, Vicar Patriarhal

A luat apoi cuvântul Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Firmilian al Olteniei, care a arătat că preoțimea și credincioșii noștri — înflăcărați de dorința de a sprijini cu și mai multă râvnă munca constructivă a poporului nostru și lupta oamenilor pașnici din lumea întreagă pentru apărarea păcii—așteaptă din partea conducerii supreme a Bisericii Ortodoxe Române cuvânt de îndrumare. Pentru aceea, I.P.S. Sa a propus ca Sfântul Sinod să îndrepte către cler și credincioși o pastorală, în care să fie lămurit înfățișate căile pe care slujitorii și închinătorii altarelor ortodoxe își pot împlini îndatoririle lor către patrie și către semenii lor de pretutindeni.

Primind propunerea făcută de I.P.S. Mitropolit Firmilian, Sfântul Sinod a adresat către clerul și credincioșii Bisericii Ortodoxe Române pastorala pe care o publicăm în primele pagini ale acestei reviste.

Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a luat iarăși cuvântul, pentru a sublinia dragostea cu care membrii Sfântului Sinod s'au alăturat dintru început acțiunii sfinte pentru apărarea păcii, — pe care o desfășoară cu avânt mereu sporit poporul nostru, alături de toate popoarele pașnice, — și patriotismul cu care înțeleg să sprijine strădaniile poporului muncitor, pentru propășirea și înflorirea patriei noastre dragi. Inalt Prea Sfinția Sa a rugat pe Dl. Vasile Pogăceanu, Ministrul Cultelor, să asigure Guvernul Republicii Populare Române că Biserica Ortodoxă Română va dovedi întotdeauna aceeași loialitate și același devotament față de Statul nostru de democrație populară și va activa cu și mai mult elan în lupta pentru apărarea păcii.

*

Sfântul Sinod a trecut apoi la rezolvarea problemelor înscrise pe ordinea de zi a sesiunii. În tot timpul lucrărilor, s'a vădit voința fermă a membrilor înaltului for de conducere a Bisericii Ortodoxe Române de a găsi soluțiile cele mai potrivite, pentru ca slujitorii altarelor drepte credințe să-și desfășoare activitatea lor pastorală slujind pe Hristos, dar slujind și năzuințele sfinte ale poporului nostru și ale omenirii dornice de pace, de libertate și de progres.

II. ȘEDINȚA ADUNĂRII NAȚIONALE BISERICEȘTI

Duminică 15 Iunie 1952, în sala de ședințe din palatul patriarhal, s'au desfășurat lucrările sesiunii ordinare a Adunării Naționale Bisericești. După săvârșirea Doxologiei în paraclisul reședinței patriarhale, toți membrii Adunării au trecut în sala de ședințe. O delegație a reprezentanților clerului și credincioșilor a invitat pe Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian să deschidă și să conducă lucrările Adunării Naționale Bisericești.

I.P.S. Patriarh a intrat în sala de ședințe împreună cu Dl. Dr. Petru Groza, membru al Adunării Naționale Bisericești, și cu Dl. Vasile Pogăceanu, Ministrul Cultelor, însoțiți de Inalt Prea Sfințiii Mitropoliți ai Bisericii Ortodoxe Române. După ce Dl. Ministru al Cultelor a citit Decretul Prezidiului Marelui Adunări Naționale a Republicii Populare Române pentru deschiderea sesiunii ordinare din 1952 a Adunării Naționale Bisericești, Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a rostit următoarea cuvântare:

**Domnule Ministru,
Inalt Prea Sfințiți Mitropoliți,
Prea Sfințiți Episcopi,
Prea Cucernici și Domnilor Membri,**

Deschizând lucrările Adunării Naționale Bisericești, din sesiunea anului 1952, socotim de a noastră datorie să dăm expresie sentimentelor de dragoste și devotament, cu care credincioșii și clerul Bisericii noastre Ortodoxe — împărtășind entuziasmul întregului popor — au întâmpinat numirea în funcțiunea de Președinte al Consiliului de Miniștri al Republi-

cii Populare Române, a celui mai iubit fiu al poporului nostru, a luptătorului neînfricat pentru libertatea și fericirea poporului, a lui Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Omul care și-a închinat anii tinereții sale cauzei sfinte a desrobirii poporului muncitor din lanțurile în care-l țineau nedreptii săi stăpâni din trecut, eroul care a condus neînfricat, în lupta pentru libertatea și independența reală a patriei, pe cei mai aleși fii ai poporului nostru; bărbatul de Stat, care de ani de zile desfășoară o muncă neobosită pentru apărarea și consolidarea drepturilor cucerite de popor; patriotul care cârmuește astăzi poporul nostru în strădanile lui constructive pentru întărirea și înflorirea patriei noastre, — acesta este Gheorghe Gheorghiu-Dej. Prezența lui în fruntea Guvernului Republicii Populare Române este garanția sigură că poporul nostru nu se va abate niciodată de pe drumul cel drept, care duce spre pace trainică, spre lumină și spre progres.

Poporul nostru îl înconjoară pe Gheorghe Gheorghiu-Dej cu dragostea sa fierbinte, pentru trecutul său de luptător neînfricat, dar mai ales pentru consecvența cu care el îndrumază acum poporul spre construirea unei noi orânduiri, spre clădirea unei vieți fericite, pentru toți cei ce muncesc cu brațele și cu mintea.

Poporul nostru a cunoscut suferința și robia; el a cunoscut amărăciunea muncii, de ale cărei roade se bucurau cei trândavi. Poporul nostru a trudit ani și ani de zile în lacrimi amare, oprimat și umilit de un mănunchiu de jefuitori ai bogățiilor țării. Neconținut a luptat poporul nostru pentru a-și cuceri libertatea și pentru a nu mai fi sărac în țară bogată, pentru a nu mai cerși o bucată de pâine pe drumurile unui pământ binecuvântat cu toate darurile!...

Astăzi, poporul nostru cunoaște libertatea; astăzi el cunoaște bucuria muncii pe ale cărei roade el singur este stăpân. Astăzi, poporul nostru este stăpân în țara lui; averile pământului sunt menite să îndeestuleze viața poporului, nu să umple hambarele jefuitorilor. Poporul nostru nu se va mai întoarce niciodată din lumina libertății în care trăiește astăzi, în întunericul robiei de până mai ieri — oricât ar spumega de furie dușmanii lui, oricât s'ar înverșuna împotriva lui corbii de pradă pe care i-a alungat.

El va întări și va apăra drepturile pe care și le-a cucerit. Va munci și va lupta pentru înflorirea patriei, pentru viața fericită a copiilor lui, pentru viitorul luminos a cărui temelie s'a pus în zilele noastre.

Chezășia împlinirii acestor vreri este dragostea și devotamentul cu care poporul întreg se strânge în jurul iubitului său conducător, în jurul celui cu care s'a înfrățit și în suferință, și în luptă, și în biruință, în jurul lui Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Biserica Ortodoxă Română — care nu are alt drum decât acela al poporului în mijlocul căruia își desfășoară lucrarea ei sfântă — trăiește cu aceeași intensitate entuziasmul întregului popor. Clerul și credincioșii Bisericii noastre — ai căror reprezentanți sunteți D-Voastră — nu au alte bucurii, nu au alte năzuințe decât bucuriile și năzuințele poporului; ei nu au nimic comun cu dușmanii patriei și poporului nostru.

Toți fiii credincioși ai altarelor ortodoxe au prilejul să constate deplina libertate religioasă de care se bucură Biserica noastră în Statul de

democrație populară. Toți își amintesc fățarnicia cu care regimurile din trecut vorbeau despre o Biserică Ortodoxă dominantă și brutalitatea cu care o mențineau într'o stare de inferioritate față de unele culte, pe care le încăreau cu privilegii stăpânitorii vrednicului nostru popor. Pentru prima oară în Statul de democrație populară, Biserica noastră Ortodoxă — care cuprinde cel mai mare număr de credincioși — a dobândit egalitate de tratament cu celelalte culte. Ea își desfășoară activitatea ei în mod liber și a dobândit, abia acum, drepturi pe care le-a cerut de decenii de-a rândul. Putem noi, oare, să uităm că aceste drepturi își au rădăcinile în libertatea religioasă pe care a instaurat-o și pe care o garantează și o apără, prin legile sale, Statul nostru de democrație populară?

Este limpede pentru noi toți că drumul pe care, încă din 1946, l-a trasat Gheorghe Gheorghiu-Dej, în problema religioasă, a fost și este păstrat și că, într'adevăr, regimul de democrație populară respectă cu strictețe libertățile de conștiință și libertățile de exercitare ale cultelor religioase.

Pentru păstrarea acestor drepturi și libertăți, de care se bucură Biserica noastră în Republica Populară Română, noi avem datoria de a ne mărturisi recunoștința față de conducătorul iubit al poporului nostru, muncind alături de popor pentru consolidarea patriei noastre dragi și pentru apărarea păcii în lumea întreagă. Să aducem însă prinosul recunoștinței și dragostei noastre față de Gheorghe Gheorghiu-Dej nu prin vorbe, ci prin graiul nepieritor al faptelor. Să sprijinim toate acțiunile inițiate de guvern, pentru a asigura poporului o viață mai fericită; să îndemnăm pe clericii și credincioșii noștri să împlinescă cu prisosință toate îndatoririle lor cetățenești și să muncească cu râvnă și cu spor la împlinirea planurilor gospodărești ale Statului și să-i facem să fie cei dintâi întru respectarea legilor, pe care poporul însuși le statornicește; și mai ales să intensificăm acțiunea noastră în slujba apărării păcii, să facem legământ sfânt de a aduce pe toți slujitorii și închinătorii altarelor ortodoxe sub steagul uriașului front al păcii, făcând din ei luptători hotărâți pentru apărarea și întărirea păcii.

În legătură cu această îndatorire a noastră, suntem bucuroși să anunțăm Adunării Naționale Bisericești că Sfântul Sinod al Bisericii noastre, în ședința sa de ieri, — luând cunoștință de lucrările Conferinței tuturor Bisericilor și Comunităților religioase din Uniunea Sovietică, ținută între 9—12 Mai a.c. la Moscova — și-a manifestat deplina solidaritate cu hotărârile adoptate la această Conferință, în ce privește datoria Bisericilor de a intensifica lupta pentru pace, în rândurile credincioșilor lor. Sfântul Sinod a îndreptat apoi un cuvânt de părintească povătuire și de îndemn, către toți credincioșii din țara noastră, chemându-i să-și sporească eforturile întru apărarea păcii, prin sprijinirea tuturor inițiativelor Consiliului Mondial al Păcii și prin ridicarea glasului lor de protest împotriva fără-delegilor săvârșite de imperialiștii americano-englezi în Coreea, unde au întrebunțat cea mai ticăloasă armă de nimicire în masă, arma bacteriologică.

Contribuția adusă până acum de Biserica Ortodoxă Română cauzei apărării păcii este desigur însemnată; ea a fost apreciată în chip deosebit atât înlăuntrul, cât și în afara țării. Unitatea de acțiune pentru pace,

dintre Biserica noastră și Biserica Ortodoxă Rusă, a adus un deosebit prestigiu Ortodoxiei și în rândurile apărătorilor păcii și a constituit un exemplu și un îndemn pentru alte Biserici și pentru credincioșii altor culte religioase.

Dar Biserica noastră poate aduce contribuții și mai însemnate cauzei păcii. Deaceia, ea are datoria să-și sporească lucrarea sa și Sfântul Sinod a și luat hotărârile necesare. Nădăjduim însă, că și membrii Adunării Naționale Bisericești vor desfășura în viitor o activitate mai susținută, în rândurile clericilor și credincioșilor, pe care-i reprezintă în acest for. Ei au menirea să facă tuturor cunoscute îndemmurile și povățuirile date de Sfântul Sinod și să atragă pe toți fiii Bisericii Ortodoxe Române în lupta activă pentru apărarea păcii. Biserica își cheamă acum credincioșii să dea dovadă de tăria credinței lor, prin fapte. Porunca învățaturii noastre aceasta este: «Urmați cele ale păcii» (Romani XIV, 19); preoții și credincioșii ortodocși au datoria să arate că sunt creștini adevărați, că îndeplinesc în viața și în faptele lor porunca Scripturilor.

Un eveniment de seamă, care ne umple inimile de bucurie și care trebuie să constituie un imbold în activitatea noastră patriotică, este numirea în funcțiunea de Președinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale a D-lui Dr. Petru Groza. D-sa este și membru al acestei Adunări Naționale Bisericești.

Pentru dragostea și înțelepciunea cu care a privit și rezolvat întotdeauna chestiunile legate de buna desfășurare a activității Bisericii, noi îi aducem cele mai calde mulțumiri și îi urăm viață îndelungată și muncă rodnică, în noua și importanta demnitate ce i s'a încredințat.

Sub semnul acestor fericite evenimente, dorim să se desfășoare lucrările sesiunii din anul 1952, a Adunării Naționale Bisericești, care va avea de studiat și de soluționat problemele ce intră în competența sa și care sunt înscrise în ordinea de zi. Nădăjduim că întreaga Adunare Națională Bisericească va căuta să ajute, prin lucrările sale, acțiunea din ce în ce mai vie, pe care Biserica Ortodoxă Română înțelege s'o desfășoare pe tărâmul sprijinirii eforturilor poporului nostru pentru înflorirea patriei și pe tărâmul celei mai sfinte lupte, dusă vreodată de milioane de oameni pe pământ: acțiunea pentru apărarea păcii.

Cu aceste gânduri și cu aceste speranțe, urăm Adunării Naționale Bisericești spor la lucru în actuala sa sesiune.

*

Cuvântarea Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, — care a dat expresie voinței ferme a clerului și credincioșilor Bisericii Ortodoxe Române de a sprijini munca pașnică și constructivă a poporului nostru și de a lupta cu avânt pentru apărarea păcii în lumea întreagă — a fost primită cu îndelungate aplauze de unanimitatea membrilor Adunării Naționale Bisericești. Unii dintre membri au luat cuvântul pentru a sublinia satisfacția cu care credincioșii ortodocși văd că Biserica Ortodoxă Română, prin întregul ei Sfânt Sinod, nu numai că împărtășește dragostea de patrie a poporului nostru și năzuințele lui spre pace și progres, dar îl și sprijină pe calea împlinirii acestor sfinte năzuințe.

Astfel, Dl. Ilie Riza, reprezentantul Adunării Eparhiale a Arhiepiscopiei Craiovei, a arătat că trebuie să aibă o deosebită semnificație faptul că lucrările Adunării Naționale Bisericești se desfășoară în zilele în care — prin numirea celui mai iubit fiu al poporului muncitor, Gheorghe Gheorghiu-Dej, în funcțiunea de Președinte al Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române —, poporul nostru și-a manifestat hotărârea lui de a se avânta cu toate forțele sale în munca pentru propășirea și consolidarea patriei și pentru construirea unei vieți noi de libertate și dreptate.

Infățișând marile lucrări de interes obștesc, care se înfăptuiesc astăzi în țara noastră, și uriașul progres realizat de regimul democrat-popular pe tărâmul vieții economice, sociale și culturale, — vorbitorul a amintit furia cu care cei ce jefuiau până mai ieri munca și avuțiile poporului nostru și ale altor popoare, care și-au cucerit prin luptă libertatea, uneltesc războaie de cotropire, nădăjduind să arunce iarăși jugul robiei asupra celor ce l-au scuturat pentru totdeauna.

Dl. Ilie Riza a arătat, în continuare, că Biserica noastră Ortodoxă nu putea sta deoparte în fața acestei crime împotriva omenirii, pusă la cale de cei pe care setea de bogății nemuncite și de dominație asupra lumii i-a transformat în fiare de pradă. «Cu bucurie trebuie să constatăm — a spus D-sa — că Biserica Ortodoxă Română a luat atitudinea la care o îndemna învățătura ei. Biserica noastră a condamnat armele de ucidere în masă a populației și planurile de nimicire a vieții. Suntem bucuroși să constatăm că însuși Sfântul Sinod îndeamnă pe preoți să arate tuturora, sălbăticia celor ce au început să folosească drept arme împotriva populației pașnice, bolile cele mai cumplite».

Subliniind hotărârile Sfântului Sinod cu privire la o participare mai activă a clerului ortodox în lupta pentru apărarea păcii, vorbitorul a declarat că membrii Adunării Naționale Bisericești sunt incredințați că astăzi nu mai pot exista preoți nelămuriți, care să nu știe calea pe care le-o arată învățătura Evangheliei: «Nu pot fi preoți adevărați cei ce nu-și dau seama că această cale trebuie să ducă spre oamenii care — prin munca lor cinstită — creiază condiții pentru fericirea și înflorirea vieții; spre acei oameni care pun în valoare bogățiile pământului, care seacă mlaștinile și irigă câmpiile, care dau copiilor posibilitatea dezvoltării și educației armonioase, care vor pune capăt suferințelor și vor alunga nedreptatea dintre oameni. Un preot creștin nu poate decât să respingă cu mâhnire și indignare planurile imperialiștilor americani, care urmăresc nimicirea vieții cu armele lor atomice și cu împrăștierea semintelor de boli îngrozitoare».

Exprimându-și convingerea că în urma hotărârilor adoptate de Sfântul Sinod, clerul și credincioșii Bisericii Ortodoxe Române vor desfășura o activitate mai vie în slujba păcii și vor munci cu mai mult avânt pentru propășirea patriei, — Dl. Ilie Riza a propus ca, în numele Adunării Naționale Bisericești, să se trimită Președintelui Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române, Gheorghe Gheorghiu-Dej, o moțiune în care să fie exprimate sentimentele de loialitate și devotament ale clerului și credincioșilor ortodocși către Statul nostru de democrație populară și către iubitul său conducător.

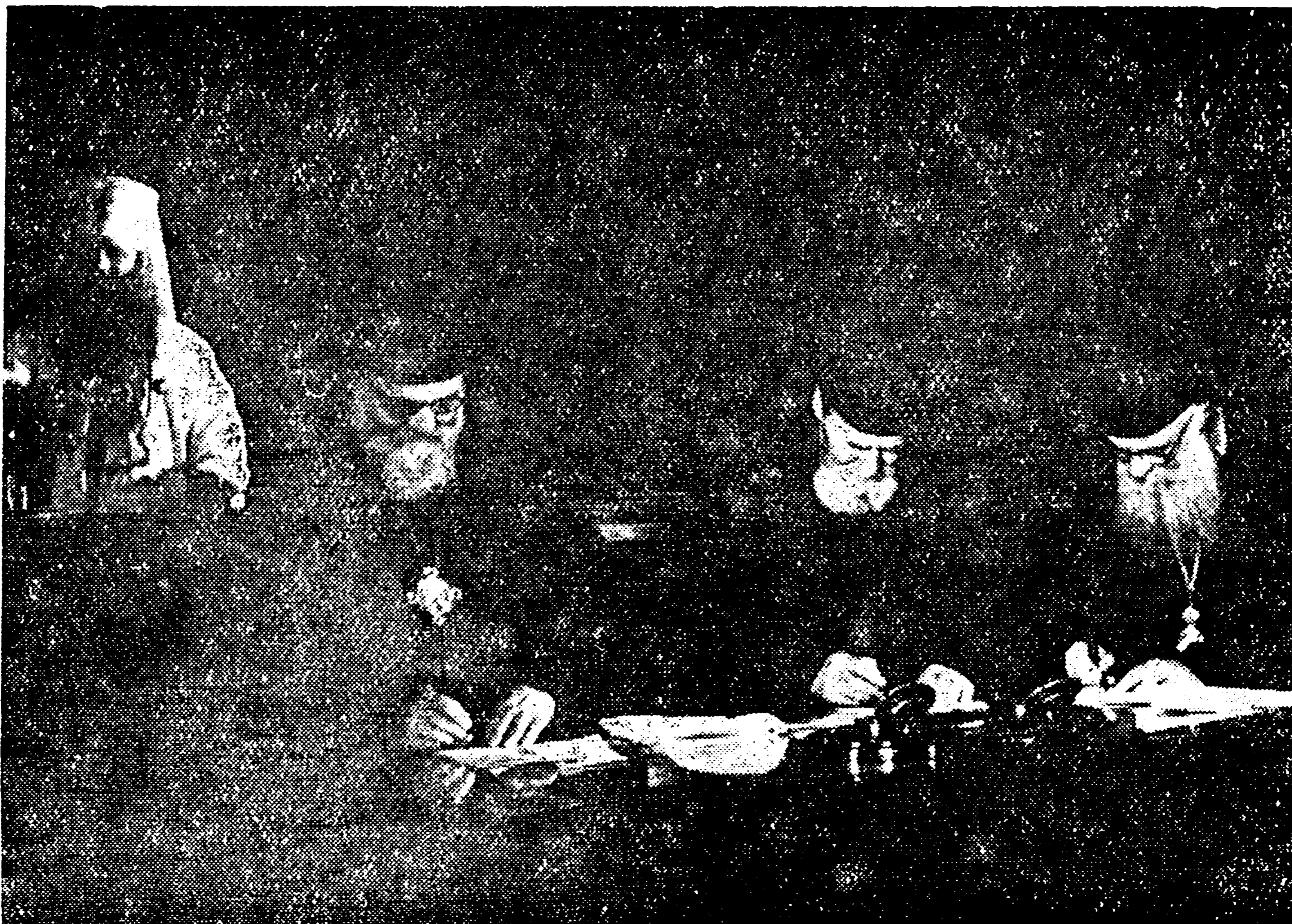
Adunarea Națională Bisericească, în unanimitate și cu însuflețire, a hotărât trimiterea următoarei moțiuni:

PREȘEDINTELUI CONSILIULUI DE MINIȘTRI
AL REPUBLICII POPULARE ROMÂNE

GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ

București

„Exprimând sentimentele de dragoste și devotament cu care credincioșii și clerul Bisericii Ortodoxe Române — laolaltă cu întreg poporul muncitor din patria noastră — au întâmpinat numirea Dvs. în funcțiunea de Preșe-

PP. SS. Episcopi Antim al Buzăului, Nicolae al Clujului și Chesarie al Dunării de Jos, semnând mesagiile, moțiunile și pastorala Sfântului Sinod.

dinte al Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române, — Adunarea Națională Bisericească, întrunită în sesiunea anului 1952, salută în persoana Dvs. pe cel mai iubit fiu al poporului nostru, pe luptătorul neînfricat pentru libertatea poporului, pe conducătorul poporului nostru în drumul său victorios spre pace, spre progres și spre o viață mai fericită. Prezența Dvs. în fruntea Guvernului Statului nostru de democrație populară, unde veți continua munca fără de odihnă pentru înflorirea și întărirea patriei noastre dragi, este pentru poporul întreg cheazășie de nezdruccinat că niciodată nu va fi

Biserica Ortodoxă Română

părăsit drumul cel drept care duce către viitorul luminos al unei noi orânduiri, mai drepte și mai bune.

Dumneavoastră ați condus în lupta pentru libertatea și independența reală a patriei, pe cei mai buni fii ai poporului nostru ; Dumneavoastră conduceți astăzi poporul întreg în munca și lupta sa pentru apărarea și păstrarea libertăților cucerite ; Dumneavoastră purtați astăzi în mâini sigure de luptător neînfricat, steagul vieții noi, pe care și-o clădește acum poporul nostru cu ajutorul desinteresat și multilateral al mării noastre vecine și prietene, Uniunea Sovietică. Pentru aceea, poporul întreg vă aduce prinosul dragostei sale și legământul său de a munci cu și mai mult elan, pentru apărarea păcii, pentru întărirea patriei, pentru viitorul fericit al copiilor noștri și pentru păstrarea libertății și independenței dobândite prin luptă și jertfe.

Participând cu entuziasm la avântul constructiv de care este cuprins poporul muncitor din patria noastră, — credincioșii și clerul Bisericii Ortodoxe Române, care se bucură de cea mai mare libertate religioasă în Statul nostru de democrație populară, vă asigură pe Dumneavoastră, conducătorul iubit al întregului popor, că vor dovedi patriotismul lor fierbinte prin muncă, prin împlinirea tuturor îndatoririlor cetățenești, prin respectarea legilor Statului nostru și prin participarea lor activă la lupta pentru apărarea păcii, împotriva imperialiștilor americano-englezi, care încearcă să arunce lumea într'un război mondial. Credincioșii și clerul Bisericii Ortodoxe Române sunt devotați credinței lor, dar ei sunt și fii buni ai poporului și cetățeni loiali ai patriei noastre dragi. Ei nu pot avea și nu vor avea niciodată drum comun cu dușmanii poporului, cu vrășmașii de moarte ai libertății și ai independenței Statului nostru. Credincioșii și clerul ortodox — al căror for reprezentativ este Adunarea Națională Bisericească — sunt fericiți să constate că și păstorii lor sufletești, întregul Sfânt Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, împărtășește aceleași sentimente patriotice și organizează participarea activă a Bisericii Ortodoxe Române la lupta pentru apărarea păcii.

Măturisind, deci, hotărîrea clerului și credincioșilor ortodocși de a muncii pentru desvoltarea și consolidarea patriei, prin împlinirea și depășirea planurilor gospodărești de Stat, și de a lupta cu toate forțele lor în frontul apărătorilor păcii — în fruntea căruia se află Uniunea Sovietică — Adunarea Națională Bisericească vă roagă să primiți cele mai calde urări de rodnică activitate pentru propășirea poporului, căruia i-ați închinat întreaga Dvs. viață“.

PREȘEDINTELE ADUNĂRII NAȚIONALE BISERICEȘTI

† JUSTINIAN

PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMANE

A luat apoi cuvântul Dl. Gavriil Țibu, reprezentantul Adunării Eparhiale a Arhiepiscopiei Iașilor, care a arătat că atât cuvântarea Înalt Prea Sfințitului Patriarh, cât și hotărârile adoptate de Sfântul Sinod, au o mare importanță, deoarece ele constituie o contribuție de seamă la cauza apărării păcii.

Evidențiind amploarea pe care a luat-o mișcarea partizanilor păcii în întreaga lume și entuziasmul cu care sute de milioane de oameni cinstiți, indiferent de convingerile lor politice și de credințele lor religioase, s'au ridicat să apere pacea lumii împotriva pregătirilor de război ale imperialiștilor americani și englezi, Dl. Gavriil Țibu a spus: «Pentru Biserica noastră, pentru preoții ei — ca și pentru preoții tuturor cultelor — nu poate fi o datorie mai justă și mai măreață decât aceea de a participa direct la menținerea păcii și de a lupta pentru crearea condițiilor necesare dezvoltării unei vieți libere și înfloritoare, pentru toate popoarele de pe pământ».

După ce a înfățișat misiunea ce revine slujitorilor altarelor de a demasca pe cei ce urmăresc înrobirea popoarelor și jefuirea bunurilor trebuitoare vieții acelor care produc prin munca lor aceste bunuri, vorbitorul a exprimat marea bucurie cu care membrii Adunării Naționale Bisericești au constatat că reprezentanții cultelor din Uniunea Sovietică și din țările de democrație populară sunt alături de popoarele lor, dovedind astfel că ei au înțeles țelurile urmărite de popoarele acestor țări și și-au dat seama că împlinirea lor asigură oamenilor o viață liberă și fericită. «Un alt fapt îmbucurător — a spus Domnia Sa în continuare — este și acela că unii preoți din țările stăpânite de instigatorii la război au putut, cu toată perdeaua de minciuni care acoperă acolo adevărul, să înțeleagă unde este acest adevăr și să treacă față de partea lui: Abatele Boulier, Decanul de Canterbury Hewlett Johnson, pastorul Martin Niemöller și alți slujitori ai cultelor din statele imperialiste sunt astăzi luptători hotărâți pentru apărarea păcii și libertății popoarelor. Ei dau la o parte tot vâlul mincinos, care ascunde scopurile josnice ale celor ce pregătesc războiul, pentru ca oamenii cinstiți să cunoască adevăratele chipuri ale acestor dușmani de moarte ai omenirii și vieții».

Dând expresie sentimentelor tuturor membrilor Adunării Naționale Bisericești, Dl. Gavriil Țibu a mărturisit încrederea că acțiunea pentru pace a clerului ortodox va deveni mai hotărâtă și a propus să se trimită Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii din Republica Populară Română o moțiune, în care să fie cuprinse angajamentele luate de reprezentanții clerului și credincioșilor Bisericii Ortodoxe Române, de a nu precupeți niciun efort pentru biruința cauzei sfinte a apărării păcii. În unanimitate, Adunarea Națională Bisericească a hotărât să trimită următoarea moțiune:

Către

**COMITETUL PERMANENT PENTRU APĂRAREA PĂCII
DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ**

BUCUREȘTI

„Luând cunoștință de chemarea adresată de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române către slujitorii și închinătorii altarelor sale, de a intensifica lupta de apărare a păcii, muncind cu avânt pentru înflorirea patriei noastre și sprijinind toate acțiunile întreprinse de Consiliul Mondial al Păcii

în scopul menținerii și întăririi păcii, Adunarea Națională Bisericească — forul reprezentativ al clerului și credincioșilor ortodocși din Republica Populară Română — salută cu satisfacție contribuția adusă de Biserica Ortodoxă Română pentru apărarea păcii și își ia angajamentul de a desfășura în viitor o activitate și mai vie pentru zădărnicierea planurilor războinice ale imperia-liștilor americano-englezi.

Adunarea Națională Bisericească este pe deplin conștientă că una dintre îndatoririle cele mai de seamă ale preoțimii și credincioșilor ortodocși este aceea de a apăra pacea. Deasemenea ea este încredințată că „pacea poate fi menținută și consolidată, dacă popoarele vor lua în propriile lor mâini cauza menținerii păcii și o vor apăra până la capăt“. De aceea Adunarea Națională Bisericească socotește că are misiunea de a duce o susținută muncă de lămurire a tuturor clericilor și credincioșilor, arătându-le că apărarea păcii este datoria sfântă a fiecărui credincios, față de el însuși, față de semenii săi, față de Biserica sa, față de patria noastră dragă și față de întreaga omenire.

Adunarea națională Bisericească va sprijini, deci, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în eforturile sale de a face din fiecare credincios ortodox un luptător hotărât pentru apărarea păcii și pentru îndepărtarea războaielor nedrepte din viața omenirii, care vrea să trăiască și să muncească în pace. În felul acesta, clerul și credincioșii Bisericii Ortodoxe Române vor dovedi dragostea lor fierbinte față de scumpa noastră patrie și vor contribui la păstrarea libertății, fără de care nici Biserica nu și-ar putea desfășura activitatea ei.

Adunarea Națională Bisericească asigură Comitetul Permanent pentru Apărarea Păcii din R.P.R. că va sprijini cu toate puterile sale orice acțiune pe care o va întreprinde în viitor, în cauza apărării păcii“.

PREȘEDINTELE ADUNĂRII NAȚIONALE BISERICEȘTI

† JUSTINIAN

PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

In numele clerului ortodox, P. C. Traian Belășcu, vicarul Arhiepiscopiei Sibiului, a declarat că slujitorii altarelor drepte credințe din țara noastră salută cu entuziasm lucrările Sfântului Sinod și ale Adunării Naționale Bisericești, care se desfășoară sub semnul intensificării luptei pentru apărarea păcii. «Noi, preoții ortodocși — a spus P. C. Sa — luptăm pentru pace, pentru că aceasta este porunca dată nouă de Mântuitorul și ea constituie îndatorirea de căpetenie a misiunii noastre sacerdotale. Noi vrem ca voința de pace a poporului nostru, care-și construiește astăzi o viață nouă și fericită, să fie cunoscută până în cel mai îndepărtat colț al pământului».

Arătând apoi să frontul celor ce luptă pentru apărarea păcii — front în care se află toate popoarele libere, în frunte cu popoarele Uniunii Sovietice — cuprinde astăzi sute de milioane de oameni și că numărul celor ce se adună sub steagul luptei pentru pace sporește neîncetat, P.C.

Prot. Traian Belaşcu a înfăţişat înflăcărarea cu care preoţimea ortodoxă română, conştientă de misiunea pe care o are de a lumina şi îndruma pe credincioşi, s'a alăturat mişcării pentru apărarea păcii şi a exprimat încrederea nezdruincinată a clerului în biruinţa păcii asupra războiului. «Noi, slujitorii altarelor ortodoxe — a spus în încheiere P.C. Sa — vom împlini toate îndemnulile Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române şi ale Inalt Prea Sfinţitului nostru Patriarh Justinian, sporind strădaniile noastre în slujba păcii, deoarece suntem convinşi că astfel ne facem datoria de preoţi şi ne dovedim dragostea fierbinte de patrie şi de poporul în mijlocul căruia desfăşurăm lucrarea noastră sfântă».

A luat apoi cuvântul Inalt Prea Sfinţitul Sebastian, Mitropolitul Moldovei şi Sucevei, care a făcut o documentată expunere asupra lucrărilor Conferinţei pentru pace a Bisericilor şi Comunităţilor religioase din U.R.S.S. — Conferinţă care s'a ținut la Moscova în zilele de 9—12 Mai 1952 şi la care au luat parte ca oaspete şi Inalt Prea Sfinţia Sa, în calitate de reprezentant al Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române şi al Inalt Prea Sfinţitului Patriarh Justinian.

Domnule Preşedinte al Prezidiului Marelui Adunări Naţionale,
Inalt Prea Sfinţite Preşedinte,
Domnule Ministru,
Inalt Prea Sfinţiţi Mitropoliţi,
Prea Sfinţiţi Episcopi,
Prea Cucernici şi Domnilor membri,

Mărturisim că suntem adânc impresionati de înflăcărarea cu care întreaga Adunare Naţională Bisericească, exprimând adevăratele sentimente ale clerului şi credincioşilor Bisericii Ortodoxe Române, a luat hotărîrea intensificării luptei pentru pace, afirmând în mesagiul adresat Comitetului Permanent pentru apărarea păcii din R.P.R., voinţa fermă a fiilor Bisericii noastre de a contribui într'o măsură şi mai mare la acţiunea pe care o desfăşoară poporul nostru — alături de toate popoarele paşnice şi de toţi oamenii cinstiţi din lume — împotriva deslănţuirii noului război mondial, cu care imperialiştii americano-englezi ameninţă viaţa omenirii întregi. Noi vedem în acest act săvârşit astăzi de Adunarea Naţională Bisericească dovada iubirii de patrie care încălzeşte inimile clerului şi credincioşilor Bisericii Ortodoxe Române şi semnul că învăţătura Evangheliei lui Hristos este un adevăr de viaţă pentru toţi fiii Bisericii noastre.

În calitatea Noastră de membru al Comitetului permanent pentru apărarea păcii din R.P.R., Noi vă felicităm pentru hotărîta acţiune la care v'aţi angajat şi vă asigurăm că ne vom face interpretul sentimentelor acestui înalt for bisericesc, înfăţişând celor ce conduc lupta pentru pace a poporului nostru, fermitatea şi sinceritatea cu care Biserica Ortodoxă Română înţelege să contribuie la apărarea păcii.

Suntem fericiţi să constatăm că Biserica noastră, înţelegând şi împărtăşind sentimentele paşnice şi avântul constructiv al poporului muncitor, nu rămâne străină de eforturile lui spre făurirea unei vieţi fericite, ci sprijină cu toate puterile sale aceste nobile strădani. Poporul nostru este astăzi un factor activ în frontul mondial al păcii; el luptă cu hotărîre

credincioșilor lor. Ei au luat cuvântul pentru a se solidariza — în numele Bisericii sau comunității lor religioase — cu propunerile făcute de Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae Krutițki, declarând că vor sprijini cu și mai multă hotărîre acțiunile ce vor fi inițiate de Consiliul Mondial al Păcii, în scopul înlăturării primejdiei unui nou război mondial.

Nu vom încerca să prezentăm aici toate cuvântările ce s'au rostit în cadrul Conferinței Intereconfesionale dela Moscova, deși fiecare din ele a fost o mărturie vie a sentimentelor pașnice, de care sunt animați credincioșii din Uniunea Sovietică și a hotărîri lor de a contribui la apărarea păcii, care este bunul cel mai de preț al omenirii. Socotim însă necesar să subliniem entuziasmul cu care Conferința a primit propunerile făcute de Prea Fericitii Patriarhi ai Bisericilor Armeană și Georgiană și de Arhiepiscopul credincioșilor de rit vechiu. Prea Fericitul George al VI-lea, Patriarhul tuturor Armenilor, a propus ca, în numele Conferinței, să se adreseze tuturor Bisericilor și comunităților religioase din lume, precum și tuturor credincioșilor, chemarea de a ridica glasul lor de protest și a lupta din toate puterile împotriva războiului, pe care-l pregătesc dușmanii omenirii, imperialiștii americano-englezi. La rândul său, Prea Fericitul Melchisedec, Patriarhul Catolicos al Bisericii Georgiene, a propus să se studieze problema ținerii unui Congres Mondial al reprezentanților Bisericilor și comunităților religioase din toate țările, pentru a discuta laolaltă chestiunea apărării păcii în lumea întreagă și a găsi cele mai folositoare mijloace, pentru intensificarea în rândurile clerului și credincioșilor a luptei împotriva deslănțuirii unui nou război mondial. Inalt Prea Sfințitul Flavian, arhiepiscopul credincioșilor de rit vechiu din Moscova și din întreaga Rusie, a propus ca reprezentanții credincioșilor din Uniunea Sovietică, întruniți în Conferința dela Moscova, să adreseze Consiliului Mondial al Păcii propunerea de a lua măsurile trebuitoare, pentru dejucarea diaboliceleor uneltiri și a criminalelor planuri ale ațățătorilor la un nou război mondial, imperialiștii americani și englezi.

Prin cuvinte înflăcărâte, Arhiepiscopul Bisericii evanghelice luterane din Estonia și delegatul Bisericii romano-catolice din Lituania, au mărturisit hotărîrea fermă a credincioșilor lor de a intensifica în viitor activitatea pentru apărarea păcii.

Noi am adus Conferinței salutul Bisericii Ortodoxe Române și al celorlalte culte din țara noastră și salutul partizanilor păcii din Republica Populară Română. Dând expresie sentimentelor pe care le nutrește întregul nostru popor, noi am adus un fierbinte salut popoarelor sovietice și marelui lor conducător — Iosif Visarionovici Stalin, stegarul frontului mondial al păcii. De asemenea, în numele Sfântului Sinod și al Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, noi am mulțumit Inalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului Patriarh Alexei, pentru invitația pe care ne-a făcut-o, mărturisind că vedem în acest act o nouă dovadă a dragostei și a legăturilor frățești, care unesc Bisericile Ortodoxe Rusă și Română.

Implinind misiunea ce ni se încredințase de Prea Fericitul nostru Patriarh, noi am înfățișat la Conferința dela Moscova, contribuția pe care Biserica Ortodoxă a adus-o cauzei păcii. Am arătat avântul cu care clerul și credincioșii noștri — laolaltă cu întregul nostru popor — au semnat apelurile lansate de Consiliul Mondial al Păcii și am subliniat faptul că

numeroși sunt fiii Bisericii noastre, care participă activ la acțiunea de apărare a păcii, în cadrul Conferințelor de luptă pentru pace.

Noi am arătat că Biserica Ortodoxă Română, ca și celelalte culte din Patria noastră, este ferm hotărâtă să desfășoare în viitor o activitate și mai vie pentru apărarea păcii, îndeplinindu-și astfel îndatorirea de că-

Dr. Vasile Pogăceanu, Ministrul Cultelor, citind decizia ministerială de deschiderea lucrărilor Sfântului Sinod.

petenie statornică de Intemeietorul ei și dovedindu-și dragostea ei față de vrednicul nostru popor, care-și clădește astăzi — cu ajutorul multilateral și dezinteresat al Uniunii Sovietice — o viață nouă și fericită, într-o țară în care el însuși este stăpân.

Să ne fie îngăduit să amintim aici că în căldura cu care participanții la Conferință au întâmpinat declarațiile noastre, noi am văzut un semn al dragostei și prieteniei, pe care Bisericile din Uniunea Sovietică o poartă Bisericii noastre.

Un moment înălțător l-a constituit clipa în care marele scriitor sovietic Nicolae Tihonov — cântărețul eroismului gloriosului Leningrad, care a trăit zile grele în timpul războiului pentru apărarea patrie sale, — a adus Conferinței salutul Comitetului Sovietic pentru apărarea păcii.

În decursul conferinței, numeroși șefi și reprezentanți ai cultelor au luat cuvântul, pentru a înfățișa dragostea fierbinte de pace a cetățenilor sovietici și a tuturor oamenilor cinstiți din lume și pentru a sublinia nevoia realizării unei conlucrări a credincioșilor din toate țările, în lupta pentru apărarea păcii. Astfel, Președintele Consiliului baptiștilor de rit evanghelic din U.R.S.S., a chemat pe baptiști și pe toți creștinii să se slăture mișcării luptătorilor pentru pace. Rabinul Sinagogii centrale din Moscova a arătat că atunci când pericolul unui nou război mondial provocat de dușmanii păcii — statele agresive imperialiste, — care urmăresc să obțină dominația mondială, planează asupra lumii, credincioșii nu pot rămâne nepăsători, ci trebuie să acționeze cu hotărâre, în cadrul luptei sfinte pentru apărarea umanității. Episcopul Bisericii catolice letone a arătat că în zilele noastre nu există sarcină mai de seamă decât lupta pentru pace, decât condamnarea tuturor armelor de exterminare în masă a oamenilor și decât interzicerea lor, iar Episcopul Gustav Turs a vorbit despre participarea credincioșilor Bisericii evanghelice letone la lupta pentru pace, exprimându-și indignarea față de acțiunile criminale săvârșite în Coreea de agresorii americani, subliniind în același timp datoria pe care o au popoarele de a-și ridica glasul plin de mânie, împotriva celor ce au declanșat războiul bacteriologic. Capul Arhiepiscopiei Bisericii catolice din Kaunas a arătat că mișcarea partizanilor păcii se intensifică, an de an, în rândurile poporului lituanian și că preoțimea și credincioșii catolici din R.S.S. Lituaniană înfierează în unanimitate pe imperialiștii americani, care pregătesc un nou război. Reprezentantul Bisericii Ortodoxe Ruse din regiunile apusene ale R. S. S. Ucraina a declarat că Biserica sprijină și va sprijini politica de pace a Statului Sovietic și că își va îndeplini până la capăt această datorie față de țara sa, pentru a contribui la victoria păcii asupra războiului. Președintele conducerii eclesiastice a musulmanilor din R. S. S. Azerbaidjană și din întreaga Transcaucazie sovietică a chemat pe musulmanii din toate țările să participe activ la mișcarea sfântă pentru apărarea păcii, să-și ridice glasul împotriva războiului și să se opună planurilor organizatorilor unui nou măcel mondial. Apeluri asemănătoare au adresat musulmanilor din întreaga lume, reprezentanții clerului musulman din Asia Centrală și din R. S. S. Cazahă, din Dagestan și din Caucazul de Nord. Capul budiștilor din U.R.S.S., a chemat pe toți credincioșii să se unească în lupta pentru cauza păcii și a înfierat pe agresorii americano-englezi, care duc un război monstruos și criminal împotriva poporului coreean. Aceeași fermă hotărâre de a intensifica acțiunea de apărare a păcii s'a desprins din toate cuvântările ce s'au rostit de ceilalți participanți la Conferință.

Într-o atmosferă de înălțător entuziasm, Conferința a hotărât să sintetizeze rezultatul lucrărilor ei în trei documente: un mesaj de salut către Iosif Vissarionovici Stalin, stegarul luptei pentru pace, un apel către Consiliul Mondial al Păcii și o chemare către Biserici, Comunitățile religioase, clerul și credincioșii de toate confesiunile, din întreaga lume.

In mesajul adresat lui Iosif Vissarionovici Stalin, participanții la Conferință au exprimat marelui conducător al popoarelor sovietice, recunoștința și dragostea credincioșilor din Uniunea Sovietică, pentru lupta sa consecventă în slujba păcii și pentru munca sa neobosită în fruntea Statului Sovietic, care este astăzi bastionul invincibil al păcii.

In apelul către Consiliul Mondial al Păcii, Conferința a arătat hotărârea credincioșilor tuturor confesiunilor din U.R.S.S., de a sprijini acțiunile acestui for internațional, care exprimă voința de pace a oamenilor de bună credință din întreaga lume.

In Chemarea către Bisericele, comunitățile religioase, clerul și credincioșii de toate confesiunile din întreaga lume, Conferința de la Moscova a subliniat necesitatea sprijinirii de către toți oamenii credincioși a inițiativelor Consiliului Mondial al Păcii, care a trasat calea cea mai justă pentru preîntâmpinarea unui nou război mondial, — calea ajungerii la acorduri rezonabile, privitoare la înfierarea agresiunii, dezarmarea generală, încetarea războiului în Coreea și încheierea unui Pact al Păcii. De asemenea, Conferința a îndemnat pe toți credincioșii din lume să-și sporească strădanile pentru a realiza unitatea de acțiune a tuturor celor ce iubesc pacea și să-și ridice glasul lor de protest împotriva fărădelegilor pe care imperialiștii americano-englezi le săvârșesc astăzi în Coreea, și pe care ar vrea să le săvârșească mâine peste tot pământul.

Lucrările conferinței tuturor Bisericilor și comunităților religioase din U.R.S.S., au o mare importanță pentru toți oamenii credincioși din lume și în deosebi pentru clerul și credincioșii Bisericii noastre. Ele constituiesc o pildă și un îndemn; ele arată calea pe care trebuie să meargă orice creștin, care vrea să rămână credincios învățaturii Evangheliei lui Hristos, Domnul Păcii.

Pentru aceea, suntem fericiți să constatăm că Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și Adunarea Națională Bisericească s'au alăturat întru totul drumului pe care merge Biserica Ortodoxă Rusă și au luat, la rândul lor, măsurile de trebuință pentru intensificarea luptei pentru pace în rândurile clerului și credincioșilor noștri.

In felul acesta noi vom dovedi tuturor că ne iubim Biserica-mamă, că ne iubim Patria și că îndeplinim poruncile Aceluia, al Cărui nume îl mărturisim și prin harul Căruia năzuim să dobândim mântuirea sufletelor noastre».

După cuvântarea Inalt Prea Sfințitului Mitropolit Sebastian al Moldovei și Sucevei — care a fost ascultată cu viu interes de membrii Adunării Naționale Bisericești — s'a constituit biroul Adunării și s'a trecut la rezolvarea problemelor înscrise pe ordinea de zi a sesiunii.

Terminându-se lucrările, Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a luat iarăși cuvântul pentru a mulțumi membrilor Adunării Naționale pentru grija cu care au căutat cele mai potrivite soluții în problemele puse de nevoile Bisericii Ortodoxe Române. Evidențiind importanța pe care o au hotărârile adoptate de Adunarea Națională Bisericească cu privire la intensificarea acțiunii de apărare a păcii în rândurile clerului și credincioșilor noștri, — Inalt Prea Sfințitul Patriarh a făcut un călduros apel către membrii Adunării de a ajuta preoțimea ortodoxă să dea viață acestor hotărâri.

„Ca unii care ați exprimat aci sentimentele închinătorilor și slujitorilor altarelor dreptei credințe, — a spus I. P. S. Sa — ca unii cari v'ați unit

glasurile cu acelea ale membrilor Sfântului Sinod, pentru a mărturisi voința Bisericii Ortodoxe Române de a sprijini cu și mai multă râvnă munca pașnică și creatoare a poporului nostru și lupta sfântă pentru apărarea păcii a tuturor oamenilor cinștiți din lumea întreagă, suntem convinși că întorși la locurile de muncă ale fiecăruia, veți contribui la traducerea în fapt a hotărârilor luate aici. Nădăjduim că fiecare dintre dumneavoastră va fi un purtător de cuvânt al forurilor de conducere ale Bisericii Ortodoxe Române, va îndruma și va ajuta clerul nostru să-și facă pe deplin datoria față de învățătura credinței noastre, față de Biserica noastră, față de Patria și poporul nostru“.

„Legământul făcut de noi, prin moțiunile ce s'au adoptat de Adunarea Națională Bisericească, astăzi, trebuie împlinit. Cunoscând dragostea dumneavoastră către Biserica ai cărei fii credincioși sunteți, noi avem convingere a că veți ajuta clerul nostru întru îndeplinirea celei mai sacre îndatoriri ce-i revine: apărarea păcii“.

Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a încheiat caldul său cuvânt, binecuvântând strădaniile membrilor Adunării Naționale Bisericești, în slujba apărării și consolidării unei păci drepte și trainice pe pământ.

În numele membrilor Adunării Naționale Bisericești, Dl. Profesor Coriolan Tătaru, reprezentantul Adunării Eparhiale a Episcopiei Clujului, a mulțumit Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, pentru înțelepciunea cu care cărmuește Biserica Ortodoxă Română pe calea împlinirii misiunii ei apostolice și a îndatoririlor ei față de credincioșii pe care-i păstorește.

„Am luat parte în atâtea rânduri — a spus Domnia Sa — la lucrările Adunării Naționale Bisericești, și am avut prilejul să cunosc activitatea pe care o desfășoară Biserica noastră în slujba apărării păcii și a sprijinirii poporului nostru, în eforturile lui constructive, spre așezarea unei orânduiri sociale mai bune și mai drepte. Cât de rodnică a fost și este această activitate am avut cu toții posibilitatea să constatăm, chiar în locurile în care ne ducem fiecare munca noastră. Din faptul că preoțimea ortodoxă a dovedit că înțelege și sprijină năzuințele poporului nostru, a rezultat o încredere sporită a credincioșilor în păstorii lor duhovnicești. De aci au rezultat înseși bunele raporturi ce există între Biserică și Statul nostru de democrație populară, care ne-a asigurat și ne garantează cea mai deplină libertate religioasă.

„Pentru toate acestea, fiind în asentimentul tuturor membrilor Adunării Naționale Bisericești, exprimăm aici recunoștința și devotamentul nostru Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, care a știut să păstreze drumul cel bun, ferindu-și clerul și credincioșii de orice rătăcire. Amintindu-ne că la 6 Iunie 1952, s'a împlinit patru ani de când I. P. S. Sa conduce — cu gând înțelept și cu braț neșovăitor — Biserica Ortodoxă Română, îi prezentăm cele mai respectuase felicitări și-i urăm din inimă ani mulți, sănătate și putere de muncă pentru împlinirea marilor sarcini ce-i stau înaintea.

„Vom căuta, Inalt Prea Sfințite Patriarh, să exprimăm dragostea fiiască pe care V'o păstrăm, prin munca pe care nu vom șovăi s'o desfășurăm cu avânt sporit pe tărâmul luptei pentru apărarea păcii, în rândurile clerului și credincioșilor Bisericii noastre. Să trăiți întru mulți ani!“.

Domnul Ministru Vasile Pogăceanu a rostit o cuvântare, după care a citit Decretul Prezidiului Marelui Adunări Naționale a Republicii Populare Române pentru închiderea sesiunii ordinare din 1952 a Adunării Naționale Bisericești.

POPORUL ROMÂN PROTESTEAZĂ IMPOTRIVA ATROCITĂȚILOR SĂVÂRȘITE DE AMERICANI ÎN COREEA

**MOȚIUNEA VOTATĂ DE MAREA ADUNARE NAȚIONALĂ
A REPUBLICII POPULARE ROMĂNE**

Marea Adunare Națională a R.P.R., întrunită în cea de a XII-a sesiune ordinară, protestează cu energie și indignare împotriva atrocităților fără precedent pe care sângeroșii agresori americani le săvârșesc în Coreea împotriva prizonierilor de război coreeni și chinezi.

Călcând în mod josnic principiile moralei umane și toate normele dreptului internațional, sfidând cu nerușinare convențiile cu privire la prizonierii americani, au instituit în lagărele de prizonieri un regim de exterminare fizică a prizonierilor de război coreeni și chinezi. Urmărind zădărnicele tratative de armistițiu și prelungirea criminalului război de agresiune în Coreea, agresorii imperialiști americani au pus condiția așa numitei repatrieri «voluntare» a prizonierilor de război, principiu cu totul inadmisibil din punctul de vedere al legilor internaționale și al principiilor omeniei. Rezistența pe care o întâmpină agresorii din partea prizonierilor de război din lagărele de pe insula Kociedo și dela Pusan — rezistență pe care călăii încearcă să o înăbușe în sânge — arată câtă perfidie și ipocrizie se ascunde sub vorbăria despre așa zisa «repatriere voluntară».

Poporul român a aflat cu ură și mânie de asasinatelor în masă săvârșite de monștrii omenirii, imperialiștii americani. El este convins că noile crime josnice ale agresorilor americani nu vor reuși să frângă dârzenia și patriotismul prizonierilor de război coreeni și chinezi, tot așa cum nici un fel de atrocități n'au izbutit până acum să îngenuncheze bravul popor coreean.

Împreună cu întreaga omenire progresistă, noi, deputații Marii Adunări Naționale a R.P.R., cerem încetarea de îndată a bestialelor crime ale militaristilor americani și a războiului de jaf pe care aceștia îl poartă împotriva eroicului popor coreean.

Cerem hotărât un tratament uman pentru prizonierii coreeni și chinezi, cu respectarea convențiilor internaționale dela Haga și Geneva cu privire la prizonierii de război.

Cerem trimiterea în fața judecății popoarelor a generalilor americani Ridgway, Colson, Dodd, Bcutner și a celorlalți călăi vinovați de fărâdelegile sângeroase comise împotriva prizonierilor coreeni și voluntarilor

chinezi, cu scopul de a prelungi și extinde războiul în lumea întreagă. Poporul român iubitor de pace și libertate nu poate tolera acțiunile criminale ale imperialiștilor americani în Coreea! Poporul nostru trimite salutul său fierbinte de solidaritate și îmbărbătare poporului frate coreean și vitejilor voluntari chinezi.

Să ne unim și mai strâns rândurile în lupta împotriva imperialiștilor americani și englezi, organizatorii unui nou război mondial, împotriva tuturor slugoilor și agenților lor!

Trăiască lupta eroică a poporului coreean împotriva agresorilor imperialiști americani!

Trăiască Republica Populară Română, factor activ al frontului păcii!

Trăiască Marea Uniune Sovietică, bastionul păcii, democrației și socialismului!

Trăiască conducătorul frontului mondial al păcii, iubitul tovarăș Stalin!

ALĂTURI DE MILIOANE DE OAMENI NUMEROASE CULTE RELIGIOASE PROTESTEAZĂ ÎMPOTRIVA FOLOSIRII ARMEI ATOMICE

Oamenii cinstiți din lumea întreagă au fost cuprinși de indignare la aflarea fărâdelegilor pe care le săvârșesc imperialiștii americani în Coreea, unde au folosit cea mai sălbatecă armă de nimicire în masă a populației pașnice, arma bacteriologică. De pe tot întinsul pământului, sute de milioane de glasuri s'au ridicat pentru a protesta împotriva acestei nemai-auzite barbarii a imperialiștilor, pentru a cere încetarea ei și pedepsirea celor ce calcă în picioare convențiile și tratatele internaționale și pentru a-și mărturisi totodată hotărârea lor fermă de a lupta cu toate puterile spre a împiedica extinderea războiului asupra lumii întregi.

Exprimând sentimentele credincioșilor lor, numeroase Biserici și comunități religioase, din întreaga lume, au protestat împotriva folosirii armei bacteriologice. Astfel, sunt cunoscute protestele Bisericilor Ortodoxe Rusă și Română, care au cerut încetarea imediată a acestei sălbăticii, în fața căreia se cutremură orice conștiință umană. (Textul acestor proteste a fost publicat în Nr. 1—3/1952 al revistei noastre).

Cu aceeași fermitate au protestat, însă, împotriva atrocităților săvârșite de americani în Coreea, și alte Biserici Ortodoxe. În numele Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Bulgare, I. P. S. Mitropolit Chiril al Plovdivului, locțiitorul președintelui Sf. Sinod, și PP. SS. Episcopi Paisie al Vraței, Iosif al Stalinskului și Filaret al Lovceauskului, au întocmit o declarație în care arată că întrebuintarea armei bacteriologice constituie o crimă, potrivnică moralei creștine, în numele căreia vorbesc cu fățarnicie imperialiștii, americani și englezi și au cerut încetarea acestei cumplite fărâdelegi, pe care o pedepsesc și rânduelile divine și legile omenești. În revista «Norodem vestnic» asociația preoților ortodocși din Bulgaria a publicat, la rândul ei un vehement protest împotriva războiului microbial, deslănțuit de imperialiști în Coreea.

Biserica Ortodoxă din Cehoslovacia a protestat deasemenea împotriva folosirii armei bacteriologice în Coreea și China de Nord-Est. În revista «Svet Pravoslavia» s'a publicat recent protestul I.P.S. Mitropolit Elefterie al Pragei, care arată indignarea cu care ortodocșii cehoslovaci au luat cunoștință de crima pe care au săvârșit-o imperialiștii americani prin folosirea armei de distrugere în masă a populației civile. I.P.S. Mitropolit

Elefterie protestează și împotriva nerușinării cu care își zic creștini, cei ce au pregătit și au folosit arma bacteriologică.

Alături de Bisericile Ortodoxe și alte culte și-au ridicat glasul, ca să osândească noua fărădelege a ațâțătorilor la război, a imperialiștilor, care se frământă să întindă peste tot pământul flăcările măcelului din Coreea. — Astfel, Uniunea creștinilor baptiști și evanghelici din Uniunea Sovietică a publicat, în ziarul «Investia» din Moscova, o declarație semnată de M. J. Jidkov, președintele Uniunii, M. S. Goliajev și M. A. Orlov, membri în comitetul de conducere al Uniunii, în care se spune, printre altele: «Noi vedem că opinia publică sovietică este cutremurată de indignare în fața noii crime săvârșite de intervenționiști în Coreea și China de Nord. Intreaga noastră asociație — care numără în Rusia milioane de bărbați și femei — osândește această rușinoasă insultă făcută de urmașii lui Cain, împotriva neamului omenesc». Declarația Uniunii creștinilor baptiști și evanghelici din U.R.S.S., se încheie cu mărturisirea convingerii că dacă creștinii americani ar cunceaște această fărădelege săvârșită de conducătorii Statului lor s'ar ridica și ei cu aceeași hotărâre, spre a osândi și a cere încetarea ei.

Un protest tot atât de vehement a fost ridicat și de Biserica creștinilor de rit vechi din Uniunea Sovietică. Arhiepiscopul Flavian al Moscovei și Episcopul Iosif al Odesei au declarat, în numele clerului și credincioșilor lor, că se alătură întru totul sutelor de milioane de oameni, cari osândesc folosirea armei bacteriologice de către imperialiștii americani.

Episcopul A. Berezchy, președintele sinodului general al Bisericii Reformate din Ungaria, a adresat creștinilor reformați din America, o scrisoare, în care spune:

«...Urmând calea arătată de Iisus, care a săvârșit numai bine, tămăduind pe bolnavi și pe slăbănogi, vă îndemnăm să protestați cu toate puterile voastre împotriva întrebuintării armei bacteriologice, — cea mai inumană dintre toate armele —, care acoperă de rușine pe cei ce o folosesc și care aruncă disprețul inexorabil al omenirii asupra acelor care, vorbind despre creștinism, despre libertate și despre drepturile omului, se înverșunează să oprime și să nimicească prin armele microbiene — semănătoare ale epidemiilor și ale morții — poporul coreean, care a suferit atât de mult și care luptă pentru libertate și pentru dreptul la o existență omenească».

Culte religioase din țara noastră și-au alăturat și ele glasurile, pentru ca, împreună cu întregul nostru popor, să protesteze împotriva întrebuintării armei bacteriologice și să ceară imediata încetare a acestui război inuman. În numărul trecut al revistei noastre am publicat protestul conducătorilor tuturor cultelor religioase din Cluj, unde conducătorii și reprezentanții Bisericilor Ortodoxă, Reformată, Unitariană, Romano-Catolică, Evanghelică-Luterană și ai cultelor baptist, mozaic, adventist de ziua 7-a și creștin după Evanghelie, au cerut «ca neîntârziat să se pună capăt păcătosului război bacteriologic și să fie pedepsiți toți cei ce au săvârșit această crimă de neiertat».

Federația Cultelor Evanghelice din Republica Populară Română — în numele credincioșilor baptiști, adventiști de ziua 7-a, creștini după

Evangelic și pentecostali — a arătat, într'o declarație semnată de conducătorii celor patru culte federalizate, că războiul bacteriologic este «o acțiune lipsită de orice omenie, o acțiune care nesocotește nu numai normele de drept internațional, ci și sfintele principii ale moralei creștine» și că oamenii credincioși — ca unii care datorează dragoste și ajutorare tuturor celor aflați în suferință, nu pot rămâne «indiferenți în fața distrugerii în masă a unui popor pașnic». «Unindu-și glasul — spune declarația în încheiere —, cu acela al milioaneilor de oameni cinstiți de pretutindeni, și alături de numeroasele organizații religioase, culturale, educative, științifice și sindicale din țara noastră, Federația Cultelor Evanghelice din Republica Populară Română cere încetarea neîntârziată a războiului bacteriologic din Coreea și China de Nord și interzicerea odioasei arme bacteriologice, care constituie unul din cele mai groaznice mijloace de exterminare în masă a oamenilor nevinovați».

SLUJITORII CULTELOR DIN ȚARA NOASTRĂ LUPTĂ PENTRU APĂRAREA PĂCII

Urmând exemplul dat de preoțimea ortodoxă, care a răspuns îndemnurilor date de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și de I. P. S. Patriarh Justinian și s'a înrolat în marele front al partizanilor păcii, desfășurând o vie activitate pentru apărarea și consolidarea păcii, — slujitorii celorlalte culte din țara noastră sprijină și ei lupta pentru apărarea păcii, purtată de poporul nostru, alături de toate popoarele pașnice și de sute de milioane de oameni din întreaga lume. În numeroase orașe din țară, au avut loc, în ultimul timp, consfătuiri între clericii feluritelor culte religioase, care și-au mărturisit cu acest prilej, hotărârea lor fermă de a nu precupeți niciun efort, pentru a aduce o contribuție din ce în ce mai însemnată în lupta pentru apărarea păcii.

O astfel de consfătuire s'a ținut în ziua de 27 Mai 1952 la Oradea. Au luat parte reprezentanții Bisericilor Ortodoxe Române, Reformată, Romano-Catolică, Evanghelică Luterană C. A., Ortodoxă Ucrainiene și ai cultelor creștin baptist, mozaic și pentecostal.

Conferința a fost deschisă de vicarul Episcopiei Reformate din Oradea, care a salutat pe participanți. A luat apoi cuvântul P. S. Valerian, Episcopul ortodox al Oradei, care a vorbit despre lupta pentru pace purtată de partizanii păcii și despre avântul cu care numeroase culte religioase din întreaga lume s'au înrolat în marele front al luptătorilor pentru pace. Vorbitorul a făcut apoi o expunere asupra Conferinței interconfesionale pentru pace, care s'a ținut la Moscova în zilele de 9—12 Mai a. c., și a arătat importanța hotărârii de a intensifica lupta pentru pace în rândurile credincioșilor, luată cu acest prilej de conducătorii și reprezentanții Bisericilor și comunităților religioase din Uniunea Sovietică.

P. S. Ardai Aladar, Episcopul Bisericii Reformate din Oradea, a vorbit despre exemplul pe care-l dau cultele religioase din U.R.S.S., tuturor clericilor și credincioșilor din lume. Expunând cu o bogată argumentare teologică îndatorirea pe care o au slujitorii oricărei credințe religioase de a apăra pacea, care este bunul cel mai de preț al omenirii, P. S. Episcop Ardai Aladar a îndemnat pe toți participanții la consfătuire să sporească eforturile lor în slujba apărării păcii.

Vicarul episcopiei Romano-Catolice din Oradea, Dr. Schriffert, a arătat că preoțimea romano-catolică răspunde cu înflăcărare apelului adre-

sat de consfătuirea interconfesională dela Moscova către clerul și credincioșii de toate confesiunile, de a iuși pacea și a lupta pentru menținerea ei. Vorbitorul a subliniat convingerea sa și a majorității preoților catolici din țara noastră, că numai cel ce trădează fățiș învățătura lui Hristos, numai acela poate să stea neutru, fără să participe la această luptă, în care se hotărăște soarta lumii întregi.

Reprezentantul Sfatului popular Regional și cel al Comitetului de luptă pentru pace au adus un călduros salut participanților la consfătuire, felicitându-i pentru hotărârea lor de a spori activitatea în slujba păcii.

Numeroși preoți ortodocși, pastori și deservenți ai celorlate culte au luat cuvântul pentru a arăta cât de mare este dragostea de pace a clericilor și credincioșilor, care înțeleg să sprijine prin fapta lor, munca constructivă a poporului nostru, care-și făurește astăzi o viață nouă și fericită. Ei s'au angajat să intensifice activitatea lor în lupta de apărare a păcii, împotriva imperialiștilor americano-englezi, care săvârșesc cele mai îngrozitoare sălbăticii în Coreea și care pregătesc un nou măcel mondial.

Participanții la consfătuire au aprobat în unanimitate propunerea făcută de P. S. Episcop ortodox al Oradiei de a se trimite Comitetului permanent pentru apărarea păcii din Republica Populară Română o moțiune, în care se spune, printre altele: «Privim îngrijorați, împreună, cu sutele de milioane de oameni cinstiți și iubitori de pace din toată lumea, la cea mai scumpă comoară a omenirii, pacea, care este primejduită de imperialiștii apuseni. Deaceea, condamnăm categoric metoda barbară de luptă a americanilor, care caută să nimicească populația civilă, prin întrebuintarea armei bacteriologice în Coreea și în China de nord-est».

Moțiunea arată în continuare că participanții la consfătuire, dornici să urmeze exemplul cultelor religioase din Uniunea Sovietică, își însușesc în întregime hotărârile adoptate de conferința pentru pace a Bisericii și comunităților religioase din U.R.S.S. și cer încetarea războiului bacteriologic și a atrocităților săvârșite de americani împotriva prizonierilor de război coreeni și chinezi. «Călăuziți de dragostea față de patria noastră, Republica Populară Română, și față de cauza păcii — se spune mai departe în moțiune — și consecvenți poruncii dumnezeiești, cuprinsă în învățătura credințelor noastre, ne angajăm să lămurim credincioșilor noștri țelurile sfinte ale luptei pentru pace și să-i întărim în convingerea că «pacea va fi menținută și consolidată, dacă popoarele vor lua în propriile lor mâini cauza menținerii păcii și o vor apăra până la capăt». Această certitudine însuflețește munca noastră de fiecare zi și ne unește cu poporul muncitor din patria noastră, în lupta pentru pace, care va fi încununată de biruință».

Moțiunea a fost semnată de: P. S. Valerian, episcop ortodox al Oradiei, P. S. episcop reformat Arđai Aladar, Pr. Schriffert, vicarul eparhiei Romano-Catolice, B. Barnabas, reprezentantul cultului baptist, Pr. A. Clurdariu, reprezentantul clerului ortodox ucrainian, Pr. Deak Edmund, reprezentantul cultului Evanghelic Luteran C. A., rabinul Polack Wolff, reprezentantul cultului mozaic, și Petru Tivadar, reprezentantul cultului penticostal.

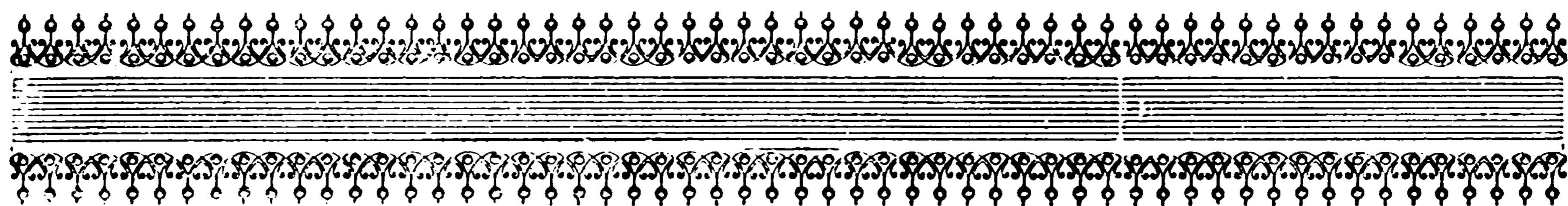
Deservenții tuturor cultelor religioase din orașul și regiunea Stalin s'au întrunit în ziua de 30 unie 1952, pentru a saluta sesiunea extraordinară dela Berlin a Consiliului Mondial al Păcii și pentru a-și mărturisi hotărîrea lor fermă de a desfășura în viitor o activitate mai vie în lupta pentru apărarea păcii. Au luat parte slujitori ai Bisericii Ortodoxe Române, ai cultelor Evanghelic Luteran S. P. și Evanghelic Luteran C. A., și Bisericilor Romano-Catolice și Reformate și ai cultelor: unitarian, baptist, adventist de ziua a șaptea, mozaic, creștin după Evanghelie și pentecostal

În cadrul întrunirii — care a fost deschisă de protopopul ortodox Ioan Florea — au fost analizate hotărîrile conferinței pentru pace a Bisericilor și comunităților religioase din U.R.S.S., care s'a ținut la începutul lunii Mai a. c., la Moscova, în mănăstirea Zagorsk. Toți participanții la întrunire au declarat că își însușesc apelul adresat de conferința interconfesională pentru pace dela Moscova, Bisericilor, comunităților religioase, clerului și credincioșilor de toate confesiunile din întreaga lume și și-au luat angajamentul de a intensifica lupta pentru pace a clericilor și credincioșilor din orașul și regiunea Stalin.

Deasemenea, deservenții cultelor au protestat cu hotărîre împotriva întrebuintării armei bacteriologice și împotriva atrocităților săvârșite de americani în Coreea și au cerut încetarea acestor fărâdelegi, care sunt osândite și de convențiile internaționale, dar și de conștiința morală a omenirii întregi. Ei au salutat cu înflăcărare lupta popoarelor pașnice și a oamenilor cinstiți din lumea întreagă pentru apărarea și consolidarea păcii.

Participanții la întrunirea interconfesională din orașul Stalin au trimis o moțiune președintelui Consiliului de Miniștri, Gh. Gheorghiu-Dej, prin care și iau angajamentul de a sprijini strădanile poporului nostru pentru înflorirea patriei. Către Comitetul permanent pentru apărarea păcii din Republica Populară Română a fost trimisă deasemenea o moțiune, în care se spune: «În numele zecilor de mii de credincioși, încredințați păstoririi noastre în orașul și regiunea ce poartă numele marelui stejar al păcii, Stalin, — ne luăm angajamentul de a strânge pe toți credincioșii sub steagul frontului păcii și de a închina toate puterile noastre luptei pentru împiedecarea deslănțuirii unui nou război. Vom lupta până la capăt pentru cauza sfântă a păcii, sprijinind toate acțiunile Consiliului Mondial al Păcii».

Moțiunile au fost semnate de: Prot. ortodox **Ioan Florea**, Pr. **Ladislau Kovacs**, reprezentantul cultului Evanghelic Luteran S.P., Pr. **Gali Alexandru**, reprezentantul clerului Romano-catolic, prot. **Friedrich Schön**, reprezentantul cultului Evanghelic Luteran C.A., **Carol Mara**, reprezentantul cultului baptist, rabinul **A. Schwartz**, reprezentantul cultului mozaic, **D. I. Bădescu**, reprezentantul cultului adventist de ziua a șaptea, precum și reprezentanții cultelor creștin după Evanghelie și pentecostal.

SĂRBĂTORIREA ZILEI INTERNAȚIONALE A COPILULUI LA INSTITUTUL TEOLOGIC DIN BUCUREȘTI

Preoțimea Capitalei, preoții cursiști și studenții teologi s'au adunat în ziua de 1 Iunie 1952, în sala de festivități a Institutului Teologic din București, pentru a sărbători Ziua internațională a copilului și a-și manifesta încă odată solidaritatea lor cu cei ce luptă pentru apărarea vieții copiilor, pentru apărarea păcii lumii întregi, împotriva imperialiștilor instigatori la războaie de nimicire.

Consfătuirea a fost prezidată de Prea Cucernicul Pr. Al. Ionescu, Vicarul Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, care a rostit un cuvânt de deschidere, arătând cât de sfântă este îndatorirea slujitorilor lui Hristos de a se alătura frontului păcii, a cărui victorie va constitui o garanție pentru toți oamenii că copiii lor nu vor mai fi nimiciți pentru pofta de dominație mondială a unui mănunchiu de jefuitori ai bogățiilor și muncii popoarelor. P. C. Sa a evidențiat, apoi, cu numeroase texte din Sfânta Scriptură, dragostea Mântuitorului pentru copii și a subliniat grija pe care Biserica Ortodoxă a acordat-o întotdeauna acestor mlădițe, care reprezintă viitorul omenirii.

A luat apoi cuvântul P. C. Prot. Alexandru Vlaiculescu, membru în delegația Republicii Populare Române, care a participat la Conferința internațională pentru apărarea copilului, care s'a ținut între 12-15 Aprilie la Viena. P. C. a arătat că primejdia unui nou război, în condițiile dezvoltării actuale a armelor bacteriologice și atomice, a adus în centrul preocupării a sute de milioane de oameni de pe întregul glob pământesc, o problemă de interes uman permanent, dar care astăzi prezintă o importanță cu totul specială: problema apărării copilului.

Dacă viața omenească este bunul natural cel mai de preț, urmează dela sine că strădania cea mai imperioasă a oricărei generații — și cu atât mai mult a generației noastre — este aceea de a păstra bunul acesta — fapt care se traduce prin grija pentru noile vlăstare umane, cărora trebuie să li se asigure condiții de viață și dezvoltare, potrivite cu aspirația adâncă a tuturor către o lume mai bună.

În situația internațională actuală, tulburată de agitații războinice, lupta pentru apărarea copilului ia forme speciale: ea nu poate să se desfășoare decât în strânsă legătură cu lupta pentru apărarea păcii între

popoare, cu lupta de izolare și dezarmare a celor care uneltesc în vederea deslănțuirii unui nou masacru: capitaliștii imperialiști cari nutresc tendințe expansioniste și militarii exaltați, cari vor să-și culeagă laurii gloriei pe câmpurile de bătaie. Dorinței monstruoase de nimicire, pe care o nutresc aceste ființe omenesti denaturate, trebuie să i se opună zidul voinței puternice de viață și propășire a oamenilor conștienți d'n lumea întreagă. De aceea la lupta aceasta sunt chemate nu numai popoarele libere, ci și popoarele cari zac sub jugul opresiunii coloniale. Lupta de eliberare se identifică, la aceste popoare, cu lupta pentru viața însăși.

Orice acțiune merită să apere viața atinge coardele cele mai profunde ale sensibilității noastre. În timp ce în țările înrobite ale Apusului, lumea este asurzită de zăngănitul armelor, a căror producere a dezorganizat și paralizat viața economică, în Răsărit, popoarele își îndreaptă tot mai stăruitor preocupările spre copii, nădejdea zilei de mâine, pe care o vor mai bună, mai potrivită cu demnitatea și năzuințele umane.

Această mișcare, de proporții internaționale, nu putea să lase indiferentă Biserica. La chemarea care i s'a făcut, Biserica și-a dat adeziunea ei totală, dornică de a contribui la apărarea vlăstarelor omenesti.

În ceea ce privește Biserica Ortodoxă Română, în baza dovezii de lealitate cu care a îmbrățișat lupta pentru libertate și a atitudinii ferme față de marea cauză a păcii, i s'a acordat cinstea ca un slujitor al ei să facă parte din delegația română, care a avut să-și spună cuvântul peste hotare, în această acută problemă a apărării copilului».

P. C. Pr. Alexandru Vlaiculescu a arătat că — în calitatea sa de participant la Conferința internațională pentru apărarea copilului, care s'a ținut între 12 și 16 Aprilie a.c. la Viena — socotește că are datoria să înfățișeze preoții noastre modul în care a decurs această Conferință, problemele discutate, ca și hotărârile ce s'au luat.

La Conferință, a spus P. C. Prot. Alex. Vlaiculescu, au luat parte 558 delegați din 64 de țări. Printre delegați s'au aflat și șase slujitori ai diferitelor culte religioase din lume: un preot ortodox, un preot catolic, trei pastori și un preot mahomedan din Iran.

Pe ordinea de zi a Conferinței au fost înscrise patru probleme: 1. Ce se poate face în favoarea copilului, prin menținerea păcii; 2. Sănătatea copiilor; 3. Școala, și 4. Desvoltarea morală și culturală a copilului.

După deschiderea Conferinței, asupra fiecărei probleme din ordinea de zi, au fost prezentate rapoarte bine documentate, întocmite de personalități de seamă din lumea întreagă. Astfel, raportul asupra primei probleme a fost prezentat de Dl. Prof. Monod, din delegația franceză. Din datele cuprinse în raport, a reieșit limpede că situația copiilor din țările aflate sub influența imperialismului american se înrăutățește pe zi ce trece. Descoperirile științei, în loc să ajute la desvoltarea copiilor, în loc să servească la apărarea vieții, sunt folosite ca mijloace de distrugere a vieților omenesti și a bunurilor. Cursa înarmărilor în care s'au lăsat antrenate țările capitaliste, reduce mereu sumele ce ar trebui, în mod normal, să fie destinate educației copiilor și asigurării unei stări mai bune a copilului și familiei. De aceea, Conferința a socotit necesar să adopte singurele soluții practice și concrete: întărirea păcii și dezarmarea generală. Numai în condițiile păcii, numai atunci când toate guvernele din lume,

vor renunța la cursa nebunească a înarmărilor — numai atunci orice copil va putea fi hrănit, îmbrăcat, îngrijit și educat în spiritul prieteniei față de toate popoarele și al dragostei de muncă pașnică. Profesorul Monod a subliniat în raportul său, starea înfloritoare în care se află copiii în țările iubitoare de pace, care nu au ca preocupare pregătirile de război, ci construcțiile pașnice. El a întărit afirmațiile sale cu exemple concrete, arătând viața fericită a copiilor din Uniunea Sovietică și din țările de democrație populară, unde Statul se îngrijește efectiv de sănătatea și educația copilului.

P. C. Prot. Alexandru Vlaiculescu a arătat, în continuarea expunerii sale, că în cadrul Conferinței internaționale a copilului dela Viena au fost scoase în evidență — pe baza unor documente oficiale — condițiile groaznice în care trăiesc copiii în țările aflate sub dependența imperialiștilor americano-englezi. Lipsa oricărei ocrotiri din partea Statului, inexistența spitalelor, a creșelor și a căminelor, duc la cea mai ridicată mortalitate infantilă. Numărul copiilor care mor înainte de a împlini vârsta de un an ajunge la cifre înspăimântătoare în India, Japonia, Africa neagră și America latină. Sunt țări aflate sub dominația imperialiștilor, în care instituțiile sanitare lipsesc aproape cu desăvârșire: în Indonezia, de pildă, la o populație totală de 76 milioane de locuitori, nu se află decât 718 medici, adică un singur medic la mai mult de 100.000 de locuitori. Aceeași este situația și în alte țări, ca Nigeria, Maroc, Madagascar, Malaya și altele.

Această gravă stare de lucruri se datorește exploatării sângeroase a țărilor coloniale de către imperialiști. Dar situația sănătății copiilor se înrăutățește și în țările mai avansate, care au intrat, însă, în sfera de influență a imperialismului americano-englez din cauza imenselor fonduri pe care aceste țări sunt obligate să le dea pentru înarmări și pentru pregătirea unui nou război, cu ajutorul căruia imperialiștii visează să subjuge omenirea întreagă. Profesorul Nicolo Pero, deputat italian, care a prezentat raportul asupra sănătății copiilor, a arătat că în Franța numai 1,1% din bugetul Statului este destinat ocrotirii sănătății poporului, în vreme ce pentru înarmări s'au destinat 55% din buget; iar în Italia, 3,98% din totalul bugetului este alocat sănătății și 28% pentru înarmări.

Asemenea cifre și dovezi oficiale au arătat în mod convingător că problema sănătății copiilor este strâns legată de apărarea păcii și de încetarea cursei nebunești a înarmărilor, pe care o desfășoară statele imperialiste și cele intrate sub dominația lor.

Problema învățământului a fost studiată cu aceeași atențiune de Conferința internațională pentru apărarea copilului. Din raportul prezentat de Dl. Trevor Kilborn, — membru în delegația engleză — a rezultat că situația învățământului este proastă nu numai în țările coloniale, ci și în alte țări, unde ea nu se află în centrul preocupărilor guvernelor respective. În țările coloniale și dependente, analfabetismul este aproape total, — ca urmare a desinteresării guvernelor respective de organizarea unui învățământ public. În Somalia, analfabetismul atinge 99% din totalul populației; în Algeria 85%; în Egipt, Iran, Irak, Siria, etc., 80% din numărul locuitorilor nu știu să scrie și să citească; în India sunt 88% analfabeți; în Spania 20,8%; iar în Turcia se află sute de sate în care nu se găsește un singur om care să știe să se iscălească.

În Statele Unite ale Americii se vedește, deasemenea, o lipsă de interes din partea guvernului, pentru problemele de învățământ. Lipsa de școli, discriminările rasiale, proasta salarizare a învățătorilor, toate arată cât de puțin se preocupă guvernanții americani de învățământ.

Raportul s'a încheiat cu propunerea ca: «Conținutul educației trebuie să oglindească nevoia prieteniei dintre popoare, trebuie să fie pătruns de un spirit umanitar, care să deschidă copiilor perspectivele unei vieți fericite; tuturor copiilor trebuie să li se dea posibilitatea de a învăța în limba lor maternă».

Raportul asupra dezvoltării morale și culturale al copilului a fost prezentat de d-na Dr. Groscurth, din Germania, care a arătat că datoria tuturor părinților este de a trezi în copiii lor dorința de a învăța, dragostea de patrie și de pace, respectul pentru demnitatea altor popoare și dragostea de oameni. Subliniind, deasemenea, datoria părinților de a supraveghea și îndruma influențele cărora este supus copilul în afara familiei, raportoarea a amintit greșala făcută de majoritatea părinților germani, care n'au împiedecat organizațiile fasciste să facă din copiii lor oameni brutali și cruzi, criminali care au umplut de indignare omenirea întreagă prin crimele pe care le-au săvârșit în războiul deslănțuit de Hitler.

Analizând educația ce se dă copiilor din America și din țările lagărului imperialist, d-na Dr. Groscurth a arătat că pretutindeni în aceste state, copiii sunt educați în spiritul pregătirii de război. Influența nefastă a literaturii, cinematografului și radio-ului din aceste țări, mărește și mai mult desorientarea copiilor. Cărți și filme fără nicio preocupare educativă sunt puse la îndemâna copilului, pentru a dezvolta în ei cele mai josnice instincte. Prin ele se face elogiul violenței, al crimei, al militarismului și urei de rasă, și se caută a se sădi în mintea copiilor convingerea că războiul este inevitabil.

În contrast cu literatura și filmul american se găsește literatura, cinematograful din Uniunea Sovietică și din țările de democrație populară, care dezvoltă în copii sentimentul demnității și al cinstei, dragostea de patrie, dragostea pentru celelalte popoare, sentimentul muncii constructive și al vieții pașnice. Conferința internațională pentru apărarea copilului și-a însușit următoarele propuneri făcute în raportul d-nei Dr. Groscurth: interzicerea propagandei de război, boicotarea literaturii proaste, întocmirea de legi care să interzică literatura, filmele și emisiunile de radio cu tendințe imorale sau fără conținut educativ; operele literare, artistice, muzicale să urmărească ridicarea nivelului cultural al copiilor, să nu fie cruțat niciun efort pentru ca copiii din întreaga lume să poată crește și să se poată dezvolta într'o lume pașnică și fericită.

Din discuțiile ce s'au purtat asupra rapoartelor prezentate, au ieșit la iveală stări de lucruri extrem de grave, în ce privește situația copiilor din țările coloniale sau dominate de imperialiști. Unii delegați ai acestor țări au arătat că în unele colonii, din cauza mizeriei, părinții își vând copiii la târguri; ei sunt cumpărați și întrebuințați ca sclavi, la munci grele. Nicio conștiință omenească nu poate rămâne nepăsătoare în fața acestei barbarii, care constituie o adevărată rușine a veacului nostru. Asemenea declarații zguduitoare au făcut delegațiile Japoniei și Siriei. Delegația Coreei a arătat, cu documente incontestabile, cum aviația americană

distruge în Coreea școli și spitale și mitraliază grupuri de copii care se întorc dela școală spre locuințele lor.

Conferința a adoptat trei rezoluții, propunând tuturor guvernelor din lume soluții practice pentru apărarea sănătății copiilor și pentru asigurarea dreptului la învățământ și a dezvoltării morale și culturale a copilului. Deasemenea, Conferința a adresat un apel către părinții, educatorii, medicii, artiștii, oamenii de știință și organizațiile care se preocupă de problema copilului, chemându-i să-și unească eforturile pentru a asigura copiilor de pretutindeni dreptul la viață, sănătate și învățământ. Arătând că «fericirea copiilor este indisolubil legată de pace» și că «de noi depinde ca, copii să cunoască fericirea», — apelul cere tuturor celor ce iubesc copiii să lupte pentru apărarea și consolidarea păcii între popoare și pentru interzicerea armelor de exterminare în massă, și în special a armei bacteriologice.

P. C. Prot. Alexandru Vlaiculescu a arătat, în continuare, că slujitorii feluritelor culte, care au luat parte la Conferința internațională dela Viena, au adresat, la rândul lor, un apel către creștinii din întreaga lume, apel în care se spune printre altele: «Slujitorii religiei creștine, care participă la Conferința internațională pentru apărarea copilului, se adresează prin prezentul apel creștinilor din întreaga lume. Ei au urmărit cu toată atențiunea lucrările acestei Conferințe, așa cum se cuvine. Au participat la ele în spiritul frăției cinstitute și se scotesc datori să pășească la îndeplinirea hotărîrilor luate.

«Deasemenea vor să exprime cu toată puterea că și ei sunt cuprinși de aceeași îngrijorare față de amenințarea unui război, ca și toți bărbații și toate femeile care s'au întrunit aici. Pentru creștini este un păcat de moarte intenția de a se rezolva problema printr'un război. Și noi, slujitorii religiei creștine, în conștiința noastră simțim că avem răspundere față de fără-de-legile ale căror victime sunt copiii din întreaga lume.

«Pentru aceasta socotim necesar ca în sânul Bisericilor noastre să activăm cu și mai multă energie, în așa fel încât copiii care sunt mai presus de orice, copiii lui Dumnezeu, să poată trăi în lumina păcii și a fericirii.

«Prea mulți creștini păstrează tăcerea, în timp ce atâția copii de pe întregul pământ trăiesc în desnădejde.

«Astăzi trebuie să ridicăm glasul, pentru a ne exprima cu tărie, convingerea noastră că războiul bacteriologic este o crimă îngrozitoare în fața lui Dumnezeu și în fața oamenilor. Creștinii de pretutindeni nu trebuie să creadă în minciună și fățarnicie. Ei trebuie să caute și să afle întregul adevăr.

«Credem și rugăm pe surorile și frații noștri de pretutindeni să asculte strigătul de ajutor al mamelor îngrijorate pentru copiii lor și pline de teamă pentru viitorul acestora, pentru că Domnul nostru Iisus Hristos ne poruncește să lucrăm pentru pace, fără frică și fără răgaz».

Adresându-se preoților prezenți, P. C. Prot. Alex. Vlaiculescu și-a încheiat expunerea sa cu aceste cuvinte:

«Preocupările noastre de slujitori ai Domnului Hristos, în cadrul tradițional al Bisericii, se îndreaptă toate spre om. Pentru noi nu există în lumea aceasta ceva mai de preț decât omul. Noi reducem totul la om, la

interesele sale de viață materială și spirituală. Omul este factorul viu și concret la care raportăm toate mișcările minții, inimii și voinței. Orice gând, orice idee, orice program, nu capătă pentru noi valoare decât din momentul considerării prin prisma interesului uman. De aceea, tot ce se dovedește incompatibil cu ordinea umană trebuie să fie dat la o parte, chiar dacă prin aceasta ne-am angaja la o luptă care ar necesita eforturi mari și de lungă durată. Principiul călăuzitor, dela care nu ne putem abate în niciun fel, este că Biserica trebuie să fie folositoare oamenilor și că mai înainte de a le fi folositoare în viața de dincolo, trebuie să le fie în viața de aici. Creștinismul nu plutește în abstracțiuni. El nu desconsideră bunurile materiale, ci clădește pe ele. Biserica este izvorâtă din viață, pentru viață.

«În lumina acestor considerente trebuie privită și atitudinea reprobativă a Bisericii față de politica capitalismului imperialist de înrobire a popoarelor, în scopul neomenos al exploatării. Noi știm că Hristos ne-a chemat la libertate; noi știm că în Hristos nu mai e nici rob, nici liber, ci toți sunt una. De aceea, nu putem accepta cu niciun chip, ca o parte a omenirii să mai fie ținută și azi, după două mii de ani de creștinism, în jugul robiei. Pe linia mesajului evanghelic, noi suntem pentru o societate pașnică, fără stăpâni și robi, fără exploatatori și exploatați, în care eforturile unite ale tuturor să se îndrepte spre asigurarea vieții, spre îmbunătățirea neconținută a condițiilor de trai, spre creșterea îngrijită și educația cea mai bună a tinerelor vârstare, care au să poarte mai departe idealurile noastre.

«Acest lucru nu-i însă cu puțință în condițiile contradicțiilor sociale și asupririi coloniale. Când nu-i pace și libertate pe pământ, nu există nici posibilitatea de acțiune, pentru ridicarea omului. De aceea, încă mai de mult, Biserica a aderat la lupta pentru pace și și-a ridicat și-și va ridica, fără încetare, glasul împotriva urzitorilor de războaie, care împiedică mișcarea omenirii, pe linia progresului material și spiritual. Încă din 1948, Intâistătătorii Bisericilor Ortodoxe Autocefale, după Consfătuirea dela Moscova, au adresat creștinilor din lumea întreagă, chemarea de a lupta pentru pace, «uniți în numele Impăratului Păcii — Domnul Hristos». În 1950, conducătorii Bisericii Ruse, Gruzine și Armene, au reînnoit chemarea, îndemnând pe toți creștinii, «fără deosebire de confesiune, să-și unească eforturile lor, în această luptă sfântă». În 1951, capii Bisericii Ruse, Române, Antiohiene, Gruzine și Bulgare, într'un nou Apel, au arătat că Biserica Ortodoxă ajută și va ajuta, cu toate puterile, pe oameni în lupta de apărare a vieții. Bisericile Ortodoxe din diferite țări au avut delegați la Congresul Mondial al Partizanilor Păcii și au susținut, prin reprezentanții lor, Apelul Consiliului Mondial al Păcii.

«În ceea ce privește Biserica noastră, I.P.S. Patriarh Justinian n'a conținut de a îndruma preoțimea și pe credincioși, îndemnându-i să se alăture cu hotărîre de cei ce luptă pentru cauza păcii. Aderând dar la lupta pentru apărarea copilului, Biserica noastră ca și celelalte Biserici Ortodoxe, nu apucă un drum nou, ci înaintează consecvent pe calea pe care pornise încă mai demult.

«Urmând îndemnurilor Intâiului Stătător al Bisericii, I.P.S. Patriarh Justinian, preoțimea noastră are datoria de a se încadra, fără ezitare,

în frontul pentru apărarea păcii, deoarece cauza păcii este cauza vieții, adică a misiunii înseși a Bisericii lui Hristos. Preoții trebuie să devină ei înșiși partizani sinceri ai păcii și să-și dea silința de a convinge pe toți credincioșii de necesitatea luptei pentru pace.

«Datoria noastră — a spus I.P.S. Patriarh Justinian, în ședința Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii din Republica Populară Română, la 15 Aprilie 1951 — este să osândim pe dușmanii neamului omenesc, să lămurim pe cei nepăsători, să trezim pe cei rătăciți». Numai pe fundamentul acestei lupte generale pentru pace se poate desfășura, în chip rodnic, și lupta pentru apărarea copilului.

«Fiecare din noi trebuie să ne luăm deci angajamentul, în fața conștiinței noastre de slujitori ai Bisericii, că nu ne vom abate cu nimic de la linia învățaturii creștine, că vom fi slujitori ai vieții și nu ai morții, că vom fi următori ai lui Hristos, iar nu ai asupritorilor și distrugătorilor neamului omenesc», — a spus în încheiere P. C. Prot. Alex. Vlaiculescu.

*

Festivitatea sărbătoririi zilei internaționale a copilului de către preoțimea Capitalei s'a terminat prin cuvântarea rostită de P. C. Pr. Alexandru Ionescu, Vicarul Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, care a îndemnat pe slujitorii altarelor ortodoxe să nu precupească niciun efort, pentru a urma îndrumările Sfântului Sinod și ale Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, sprijinind lupta pentru apărarea păcii, pe care o desfășoară astăzi toate popoarele pașnice din lume, în frunte cu marea Uniune Sovietică.

Cronicar

SPOREȘTE NUMĂRUL CLERICILOR DE PESTE HOTARE CARE SE ALĂTURĂ FRONTULUI PĂCII

CONGRESUL PENTRU PACE AL CLERULUI CATOLIC CEHOSLOVAC

Mișcarea pentru pace este sortită să ia cea mai mare amploare pe care a cunoscut-o vreodată o mișcare, dealungul istoriei omenirii. La milioanele de luptători devotați și plini de zel pentru triumful cauzei păcii, se alătură zi de zi mii și zeci de mii de noi adepți. Această mișcare puternică nu cunoaște în sânul ei deosebiri de convingeri politice sau religioase, nu cunoaște deosebiri de neam sau de rasă. Noblețea idealului urmărit înfrățește pe toți adepții ei și îi face să se simtă o inimă și un cuget.

Este o mișcare în care oamenii de bine de pretutindeni s'au întâlnit cu marile idealuri ale creștinismului. Căci pacea între oameni și dragostea și bună 'nvoirea între toți copiii lui Dumnezeu de pe acest pământ constituie însăși pârgia de existență a creștinismului și însăși rațiunea lui de a fi. Bisericele creștine Ortodoxe, din țările unde libertatea religioasă nu este numai ceva scris pe hârtie, ci este un fapt sigur, Bisericele creștine Ortodoxe, care au știut să se elibereze, la rândul lor, de orice influență copleșitoare din afară, străină de Duhul lui Hristos, au înțeles de mult strădaniile popoarelor după pace, care și-au găsit expresiune în Apelurile și lucrările Consiliului Mondial al Păcii; ele au aderat cu toată loialitatea, cu tot zelul și cu toată însuflețirea, la lupta pentru pace, găsim în nobila strădanie a omenirii doritoare de pace mediul în care își poate îndeplini cu tot succesul misiunea lor pe pământ. Nu tot astfel s'a întâmplat însă cu autoritatea supremă a Bisericii Romano-Catolice, care prin politicienii și diplomații Vaticanului a înțeles să întoarcă spatele dorinței marelui majorității a oamenilor cinstiți și de bine din omenire, după pace, întinzând mâna capitaliștilor, exploatatorilor și ațățătorilor la un nou război și complotând cu ei împotriva omenirii și împotriva Celui ce a venit să aducă pacea pe pământ, prin jertfa Sa sublimă pe cruce.

Este cunoscută disciplina severă care leagă pe preoții catolici de autoritatea bisericească superioară, ca și pe credincioșii catolici de aceștia din urmă. Și, a trebuit să treacă multă vreme până ce o bună parte din clerul romano-catolic să înțeleagă că, dacă autoritatea pontificală a papei

dela Roma este, pentru Biserica Romano-Catolică, autoritate supremă în chestiunile care privesc credința și morala, cum păreriile politice nu fac parte din cele două domenii arătate mai sus, ele se găsesc în afara formulărilor «ex cathedra», ale Sfântului Părinte și ca atare nu sunt obligatorii. Ceva mai mult, întrucât chiar unii dintre sfinții de mare prestigiu ai Bisericii Romano-Catolice au criticat adesea foarte aspru politica papilor, de pe vremea lor, rezultă că în materie politică papa nu numai că nu poate fi infailibil, ci poate chiar să greșească și că greșeala aceasta este cu atât mai mare și mai gravă cu cât el, împreună cu diplomații din jurul său, se rup de simțămintele generale ale mării majorități a credincioșilor și își dau mâna și fac aceeași politică cu asupritorii omenirii muncitoare, cu exploatatorii ei, cu capitaliștii și cu imperialiștii.

Deaceea asistăm la un fapt cu totul nou îmbucurător. Conștiința independenței atitudinii politice a clerului romano-catolic de Vatican începe să ia din în ce mai multă amploare și clerul catolic, păstrând și mai departe supunerea necondiționată față de papalitate, în materie de dogmă și de morală, începe să pășească din ce în ce mai mult pe picioare proprii, din punct de vedere politic, aderând la politica aceea pe care o vede mergând în ritm cu ridicarea standardului de viață al omenirii muncitoare, cu realizarea unei noi ere, în care exploatarea să fie desființată pentru totdeauna, când marile latifundii ale oamenilor singulari să devină bunuri ale întregului popor muncitor și când colectivizarea mijloacelor de producție să realizeze bunăstarea și fericirea tuturor oamenilor deopotrivă. Cum făuritoarea acestei noi ere este lumea socialistă, care este azi stegara luptei pentru pace, și cum pacea este o condiție indispensabilă marilor construcții socialiste aducătoare de bunăstare și de fericire, clerul catolic conștient de răspunderea cea mare pe care o are înaintea oamenilor și înaintea lui Dumnezeu, vine să îngroașe din ce în ce mai mult rândurile luptătorilor din frontul păcii, manifestându-și în chip sincer părerea de rău față de uneltirile politice ale Vaticanului, care se găsește astăzi în slujba ațățătorilor la un nou război mondial.

Ceea ce s'a întâmplat în Cehoslovacia în toamna anului trecut, este o dovadă vie de conștiința răspunderii de care a dat dovadă clerul catolic cehoslovac înaintea propriului său popor și înaintea istoriei. Deaceea, Congresul clerului catolic cehoslovac pentru pace, ținut la Praga, la 27 Septembrie 1951, depășește importanța unui eveniment local cehoslovac și este un indiciu sigur că nu va trece multă vreme și clerul romano-catolic din toate țările îi va urma exemplul, căci fapta clerului catolic cehoslovac înseamnă deșteptarea lui la adevărata lui chemare și la împlinirea adevăratei lui misiuni.

O seamă de procese politice de mare amploare dovedise pe unii dintre clericii catolici cehoslovaci spioni ai Vaticanului și ai imperialismului și dușmani înverșunați ai poporului muncitor. Intr'adevăr, unii clerici—uitând că se trag din popor și că trebuie să fie alături cu poporul, ca de altfel marii lor înaintași: episcopul Moyses, episcopul Jirsik, arhiepiscopul Stojan și preotul și scriitorul J. S. Beer, — au devenit apa tulbure în care Vaticanul a pescuit spioni și trădători ai propriului lor popor. După Februarie 1948, mișcarea de eliberare politică a clerului catolic cehoslovac de sub influența

Vaticanului a început să facă progrese rapide, să cuprindă cercuri din ce în ce mai mari, iar clerul să iasă din nepăsare față de problemele sociale ale patriei sale și să treacă în lagărul luptătorilor conștiinți pentru pace și pentru socialism.

Așa se face că la Congresul pentru pace dela Praga, din Septembrie 1951, au participat peste 1700 de reprezentanți din toate ținuturile Republicii Cehoslovace și că congresul acesta a fost cea mai mare manifestare a clerului catolic din Cehoslovacia din câte cunoaște istoria. Lozinca, sub care și-a desfășurat lucrările congresul, a fost aceasta: «Ne rugăm pentru pace, lucrăm pentru pace». Clerul catolic din Cehoslovacia a făcut cunoscută la acest congres nu numai voința lui de a lucra pentru o pace durabilă și dreaptă peste tot pământul, ci și de a face tot ce îi stă în putință, pentru o dezvoltare lăuntrică liniștită a patriei și pentru realizarea unor bune raporturi între Biserică și statul de democrație populară cehoslovac. El și-a exprimat dragostea și devotamentul față de Președintele Klement Gottwald, printr'o scrisoare pe care a adresat-o Președintelui și și-a manifestat simțămintele de grațitudine, de admirație și de devotament față de Uniunea Sovietică, bastionul păcii.

Insemnătatea congresului acestuia a fost arătată de însuși Președintele Klement Gottwald în scrisoarea către congres, în care printre altele spune: «Acțiunea voastră de până acum pentru întărirea păcii în lume și hotărîrea voastră de a lucra din toate puterile pentru pace, și pentru construirea socialistă a patriei noastre, constituie, fără îndoială o contribuție de mare însemnătate la străduințele de pace și de construire ale poporului nostru muncitor. Contribuția aceasta este cu atât mai însemnată, cu cât tocmai astăzi avem nevoie, în fapt, de o coeziune puternică a tuturor cetățenilor, a tuturor patrioților sinceri ai statului nostru». Insemnătatea congresului a fost apoi arătată de participarea la congres a Vice-președintelui Consiliului de Miniștri și Conducătorul Comisiunii de Stat pentru chestiunile bisericesti, ministru Zdenek Fierlinger, a vicepreședintelui Consiliului de Miniștri Dr. I. Sevcic și a Ministrului de Comunicații A. Petr.

La congres au luat parte și delegați străini: Abatele Jean Boulier, membru al Consiliului Mondial al Păcii și al Comitetului de Pace din Franța; Prelatul Miklos Beresztoczy, canonicul catedralei din Esztergom, Ungaria; P. A. Lemparty, președintele societății catolice poloneze Caritas, etc.; apoi, Episcopul cehoslovac Dr. A. Lazik, reprezentând și pe Episcopul Dr. I. Carsky, împiedecat să participe din cauză de boală; Episcopul Ștefan Trochta; Episcopul Dr. Anton Eltschkner, profesorii celor două facultăți de teologie catolică dela Praga și Bratislava, etc.

La deschiderea congresului a luat cuvântul Dl. Zdenek Fierlinger, care, după ce a salutat congresul în numele regimului, a insistat asupra necesității conlucrării solidare a clerului cu poporul, în vederea obținerii unor rezultate cât mai mărețe în opera de construire socialistă a patriei. D-sa a înfățișat apoi străduințele constructive ale lagărului păcii, arătând superioritatea lui față de lumea capitalistă a imperialismului, a înfățișat contribuția pe care clerul catolic o poate da la întărirea și consolidarea lagărului păcii împotriva ațățătorilor la război, a vorbit de politica nefastă a Vaticanului și a încheiat înfățișând progresul pe care l-a făcut Biserica romano-catolică în Cehoslovacia, datorită libertății religioase de-

pline pe care regimul de democrație populară a asigurat-o prin Constituția țării, și largul sprijin pe care Biserica l-a primit din partea regimului. D-și-a exprimat încrederea că congresul acesta «va inspira dezvoltarea plină de folos a Bisericii catolice în democrația populară cehoslovacă și se va dovedi o contribuție activă pentru promovarea străduințelor în vederea păstrării și consolidării păcii în lume».

A urmat apoi referatul programatic al Ministerului Dr. I. Plojahn intitulat «Dela Răsărit lumina, dela Răsărit pacea», în care după înfățișarea lumii capitaliste pe moarte și a ațățătorilor la război, cari găsesc că numai prin noi valuri de sânge mai pot opri pentru câtva timp procesul de desagregare al capitalismului, a trecut la prezentarea marilor eforturi constructive ale lumii socialiste, care trebuie să anime pe orice om de bună credință. Dr. I. Plojahn, prezentând toate motivele pentru care lumea catolică din Cehoslovacia nu poate fi de acord cu politica Vaticanului, a zis: «Noi suntem și rămânem preoți catolici, pentru cari este ceva mai presus de orice șovăială că întâistătătorul Bisericii este autoritatea hotărâtoare în chestiunile de credință și de morală și în toate problemele religiei catolice. Sfântul Părinte este pentru noi, capul văzut al Bisericii catolice, considerată ca o comunitate religioasă. Totuși, în ceea ce privește politica actuală a Vaticanului, care se găsește cu totul în slujba lumii capitaliste și imperialiste, care este înțeleasă cu ea și cu așa zisa cruciadă împotriva Uniunii Sovietice și a țărilor de democrație populară și-i acordă acesteia tot sprijinul ei, drumurile noastre merg diametral opus».

Vaticanul a abuzat în Cehoslovacia, după cum a abuzat și abuzează și în alte țări, de autoritatea religioasă pe care o are asupra clericilor, împingându-i pe cei mai slabi dintre ei la acțiuni criminale de spionaj împotriva statelor ai căror cetățeni sunt și la acțiuni criminale împotriva poporului muncitor. După o seamă de procese politice de clerici cehoslovaci, clerul catolic din Cehoslovacia și-a dat seama de panta pe care voiește să-l atragă Vaticanul și a înțeles că el a fost trimis de Dumnezeu la popor, iar nu împotriva poporului. «Am înțeles că chemarea noastră este de a construi iar nu de a nimici lumea», a declarat Dr. J. Plojahn. Astăzi, clerul catolic nu numai din Cehoslovacia, ci aproape de pretutindeni, este din ce în ce mai convins că dreptatea nu poate fi decât de partea celor ce apără lumea și civilizația de noi distrugeri și de noi nimiciri. La întrebarea de partea cui trebuie să se găsească preotul catolic, date fiind cele două lagăre: al apărătorilor păcii și al ațățătorilor la un nou război, după ce a făcut o analiză minuțioasă a faptelor, Dr. I. Plojahn a zis: «Pe baza celor de mai sus, răspunsul nostru, răspuns al unui preot catolic, este clar și lămurit. Noi facem parte cu toată ființa noastră, convingerea noastră, voința noastră și inima noastră din lagărul păcii, al creierii, al construcției și al socialismului. Noi nu am trădat și nici nu vom trăda. Noi iubim, în spiritul celei mai înalte porunci a lui Dumnezeu, pe Dumnezeu și poporul. Noi ne tragem din popor și vom merge, în toate împrejurările, împreună cu poporul. Drumul nostru este victorios și măreț».

Al doilea referat a fost ținut de Prof. Dr. Alexander Horak și a fost intitulat «Războiul este o nesocotire a celei mai înalte porunci a iubirii». Prof. Dr. Al. Horak a arătat contrazicerea flagrantă dintre capitalism și

creștinism, accentuând că capitalismul este întotdeauna cauzatorul războiului. D-sa a documentat că Biserica condamnă războiul și a motivat cum apărarea păcii este cea mai înaltă datorie a preotului, încheindu-și expunerea cu cuvintele: «Să binecuvântăm poporul nostru care cu încordarea tuturor puterilor își construiește patria sa și în felul acesta sprijină cum nu se poate mai bine pacea mondială. Poporul nostru ne va binecuvânta și el pe noi, când își va aduce aminte vreodată, că în străduința lui sfântă și îndreptătită după un viitor mai bun, ne-am găsit alături de el».

Din partea Episcopului Dr. I. Carsky, pe care boala l-a împiedecat să participe la lucrările congresului, a citit un salut episcopul Dr. A. Lazik. Dr. I. Carsky, în salutul său adresat congresului, printre altele, zice: «Preotul simte că înaintea lui trebuie să plutească în tocmai ca un exemplu Hristos «împăratul păcii». Hristos nu a venit în lume ca un conducător de armate, care pedepsește prin lovituri, ci ca un samaritean milostiv, care leagă rănilor și a căui viață, activitate, învățătură și exemplu este o neîncetată veste a păcii».

Au mai luat cuvântul apoi Abatele Jean Boulier, care — accentuând solidaritatea care trebuie să domnească în lagărul luptătorilor pentru pace, — a zis: «In lupta pentru pace trebuie să ne unim cu oricine luptă pentru un lucru care este drept și rațional, cu aceia cari și-au pus ca scop binele general al întregii omeniri. Deaceia, nicio ființă omenească, conștiință de însemnătatea și necesitatea acestei lupte, nu trebuie exclusă din lupta aceasta și nici chiar atunci, când ființa aceasta ar fi un necredincios sau un ateu. Bomba atomică nu-și caută jertfele. Sau vom pieri cu toții, sau ne vom salva cu toții». Și abatele Jean Boulier a încheiat cu aceste cuvinte: «Misiunea preotului de a vesti adevărul îl obligă să lupte laolaltă cu comuniștii, pentru acest adevăr».

P. A. Lemparty, din partea clerului catolic polon, a arătat câteva aspecte ale luptei pentru pace a clerului polon și a spus: «Noi privim în viitor plini de optimism. Rândurile noastre cresc în măsura în care unitatea poporului polonez se întărește în lupta pentru pace, în lupta pentru un viitor mai bun al patriei noastre și al omenirii întregi».

Din partea clerului catolic ungar a luat cuvântul prelatul Miklos Beresztoczy, președinte al mișcării pentru pace a preoților catolici din Ungaria și vicar general al diocezei din Esztergom. El a arătat că: «Mișcarea noastră pentru pace pășește pe două principii fundamentale: pe credința nezdruincată față de Biserica noastră și de preoția noastră și în același timp pe credința noastră nezdruincată față de patrie și de popor». Având înaintea ochilor aceste două principii, noi vom oferi totul, ca pe temeiul cuvintelor Dumnezeuului nostru Mântuitor, să construim și să asigurăm pacea, care constituie nu numai o premiză fundamentală pentru fericirea pământească a vieții, ci și o cerință indispensabilă a împlinirii cu folos a misiunii Bisericii și spiritualității, care acționează în interesul fericirii supranaturale și veșnice». Prelatul Beresztoczy a arătat în concluzie adevăratul sens al luptei pentru pace și a adus omagiu Uniunii Sovietice, care se găsește în fruntea luptei pentru pace, după ce a luptat pentru eliberarea popoarelor. «Cu toate că noi, ca buni patrioți, suntem legați puternic de patria și de poporul nostru, — a spus în în-

cheiere prelatul Miklos Beresztoczy — ca buni catolici noi vom lucra în chip prietenesc și din toată inima cu oricine are ca scop, cu bună intenție și străduință serioasă, fericirea omenirii. Puterea care a adus libertatea țărilor noastre și care pășește acum în fruntea popoarelor care apără pacea este, în același timp sprijinul și ajutorul nostru în lupta pentru o lume nouă și pentru crearea unui om nou, creștin».

Directorul societății catolice Charitas, D. Hulek, luând cuvântul, a arătat cât de mult datorează poporul ceh și slovac poporul rus dealungul istoriei și a menționat și ajutoarele recente pe care Cehoslovacia le-a primit în timpul din urmă din partea Uniunii Sovietice. D-sa a încheiat cu cuvintele: «Uniunea Sovietică este marea putere conducătoare a lagărului păcii. Străduințele ei de a apăra omenirea de flagelul înspăimântător al războiului, sunt dintre cele mai nobile. Acțiunea pentru păstrarea păcii și-a luat începutul tocmai în Uniunea Sovietică, și a găsit în persoana Marelui Stalin, un conducător excepțional. Și tocmai acest lucru îl apreciem noi, preoții catolici, cât se poate de mult. Patria noastră este un dar al lui Dumnezeu și Dumnezeu ne cere să o apărăm și să îndepărtăm dela ea tot rău. În situația dată trebuie să înțelegem un lucru: Suntem pentru pace? Atunci trebuie să ne sprijinim pe Uniunea Sovietică; Suntem pentru independența patriei noastre? Atunci trebuie să ne găsim în legături cu Uniunea Sovietică; Sunt pentru dreptatea socială? Atunci trebuie să urmăm Uniunii Sovietice. Uniunea Sovietică este garanția libertății noastre naționale, a păcii noastre și a fericirii noastre, a progresului nostru cultural și economic».

Din partea celor două facultăți de teologie catolică dela Praga și Bratislava a vorbit Dr. M. Visnovsky, care a exprimat sentimentele de grațitudine față de regimul de democrație populară din Cehoslovacia și față de Președintele Klement Gottwald, pentru libertatea religioasă și sollicitudinea față de Biserica și de clerul catolic și a arătat misiunea de seamă a profesorilor de teologie în cadrul noului regim, prin cuvintele: «Voim să fim profesori, cari sunt cu totul conștienți de răspunderea lor pentru felul de gândire și destoinicia generației viitoare, care nu va uita niciodată că se trage din popor și că pentru aceasta ea va trebui să-i arate credință și să-i păstreze devotament».

Cuvântările le-a încheiat Prof. I. Lukacovic, care a adus mulțumiri reprezentanților regimului și guvernului la congres și a făcut un călduros apel la toți credincioșii de față, de a nu ține seamă de greutățile care li s'ar ivi în cale, punând mâna pe plugul actualității. Dovada cea mai bună va fi, dacă clerul catolic nu se va mărgini numai să vorbească despre pace, ci se va și ruga pentru pace și va merge mână în mână cu poporul muncitor în marile realizări ale construcției socialiste a patriei. Căci lupta pentru pace înseamnă lupta pentru un viitor mai bun pentru toată lumea.

La sfârșit, congresul a votat trei rezoluții: prima adresată preoților din toată lumea; a doua adresată clerului din Republica Cehoslovacă și a treia adresată credincioșilor catolici din cuprinsul Republicii Cehoslovace. În toate se face un apel călduros pentru înregimentarea tuturor în grandioasa luptă pentru pace, arătându-se că în lupta pentru pace și pentru construirea unui viitor mai bun pentru întreaga omenire principiile creștinismului, merg mână în mână cu acelea ale socialismului.

Concluzia generală care se poate trage din desbaterile acestui congres este aceea că socialismul, ca luptător pentru pace și pentru realizarea unei vieți mai bune, este mediul cel mai adecvat în care se poate desfășura activitatea Bisericii creștine și că trădarea sau desconsiderarea acestor strădani înalte din partea preoților Bisericii, echivalează cu trădarea și desconsiderarea lui Hristos.

Nu cunoaștem încă răsunetul de care s'a bucurat până acum congresul clerului catolic din Cehoslovacia, ținut în toamna trecută. Faptul că numărul preoților catolici din toate țările sporește din ce în ce mai mult numărul membrilor lagărului păcii și al luptătorilor împotriva unui nou război, ne dă însă putința să credem că răsunetul acestui congres în lumea catolică a fost cât se poate de mare. Numai Vaticanul nu a putut vedea, desigur, cu ochi buni această emanciparea politică a clerului catolic cehoslovac de sub tutela diplomației vaticane. Faptele ne arată însă pe zi ce trece că singurul drum bun și adevărat este acela pe care l-a ales clerul cehoslovac și pe care l-a manifestat la acest congres, drum care tinde la menținerea și apărarea păcii și la construcția pacinică a unei vieți mai bune și mai drepte, iar nu acela pe care s'a angajat Vaticanul în ciuda sensului categoric al învățăturii Mântuitorului Hristos.

Cuvântările care s'au ținut la congresul clerului catolic din toamna trecută și mai ales hotărîrea clerului acestuia de a fi alături de popor, în străduințele lui de luptă pentru pace și de construire a unei vieți mai bune, sunt o dovadă dintre cele mai grăitoare că preoțimea noastră ortodoxă, în frunte cu ierarhia ei, care s'a atașat mult mai de mult cu tot zelul și cu tot devotamentul luptei pentru pace s'a găsit încă dela început pe calea cea mai bună, și că între ea și poporul din sânul căruia s'a ridicat a fost întotdeauna o legătură dintre cele mai strânse. Avantajul acesta decurge din însăși poziția juridico-canonice a Bisericii Ortodoxe, care nu cunoaște nicio autoritate supremă, în afara granițelor naționale a Bisericilor autocefale; care a trăit în trecut și trăiește și astăzi alături de popor, împărtășind toate durerile poporului dar și toate bucuriile și năzuințele lui înalte, pentru realizarea unei vieți mai bune și a unei păci durabile, alături de toate celelalte popoare doritoare de pace și de progres.

Pr. O. N. C.

ACȚIUNEA PENTRU APĂRAREA PĂCII SE INTENSIFICĂ ÎN CERCURILE BISERICESTI DIN STATELE-UNITE

Pe zi ce trece, tot mai numeroși sunt clericii și oredincioșii feluritelor culte religioase din lumea întreagă, care — înțelegând că apărarea păcii este o îndatorire de seamă a oricărui om cinstit — trec cu hotărîre la acțiune, pentru menținerea și consolidarea păcii. Chiar în țările în care conducătorii imperialiști caută prin toate mijloacele să înăbușească glasul luptătorilor pentru pace, numărul celor ce se adună sub steagul partizanilor păcii crește neîncetat.

Astfel, ziarele au adus de curând știrea că 136 de reprezentanți de frunte ai feluritelor culte și comunități religioase din Statele Unite au publicat în presa americană o scrisoare adresată președintelui Truman,

ingres
unei
a ac-
stră-
des-

con-
aptul
mai
unui
es în
putut
i ca-
însă
ales
care
vieți
ul în

amna
opor,
i mai
orto-
ot ze-
ceput
idicat
cesta
re nu
Bise-
ea de
și nă-
ci du-
ogres.

NITE

itelor
păcii
îre la
care
glasul
rtiza-

ni de
te au
aman,

în care protestează împotriva drumului greșit pe care merg astăzi conducătorii Statelor Unite ale Americii, fără voia poporului american. Arătând că guvernul nord-american cheltuește sume neînsemnate pentru construcții pașnice, în vreme ce aruncă miliarde de dolari pentru continuarea cursei nebunești a înarmărilor și a pregătirii unui nou război mondial, — cei 136 de fruntași ai vieții religioase din America constată cu îngrijorare că în întreaga lume crește neîncrederea față de Statele Unite din cauza «discriminărilor rasiale și politice» care se practică înăuntrul acestei țări, precum și din cauza «corupției intolerabile ce domnește în viața politică americană».

Scrisoarea — care constituie un aspru rechizitor al activității cercurilor imperialiste dela conducerea Statelor Unite — spune mai departe: «Noi încurajăm, în prezent, renașterea militarismului în Japonia și ne străduim să facem iarăși din Germania o tabără militară și o primejdie serioasă pentru pacea lumii întregi... Noi refuzăm să acordăm popoarelor coloniale dreptul la independență și autodeterminare. Noi refuzăm cu încăpățănare să recunoaștem existența Chinei și încercăm zadarnic... să întoarcem înapoi roata istoriei».

Cei 136 de reprezentanți ai diferitelor culte și comunități religioase subliniază mai departe în scrisoarea lor, că asemenea atitudini ale cercurilor conducătoare americane sunt cu totul greșite și că ele contrazic cele mai elementare principii morale; de aceea poporul american se împotrivesc din toate puterile continuării acestui drum, de pregătire a unor noi vărsări de sânge și a unor noi nimiciri de bunuri prețioase.

Scrisoarea — care se încheie cu un apel către conducătorii Statelor Unite de a-și da seama la timp că împing țara lor spre o prăpastie înspăimântătoare, — este o dovadă convingătoare a nemulțumirii mereu crescânde a poporului american față de politica imperialistă și războinică pe care o duce astăzi guvernul dela Washington. Ea arată limpede că planurile imperialiștilor de a arunca omenirea într'un nou război întâmpină nu numai împotrivirea popoarelor libere de pe pământ, ci și împotrivirea propriului lor popor, pe care voiesc să-l transforme într'un mănunchiu de ucigași.

Iar faptul că 136 reprezentanți ai cultelor din Statele Unite, — în fruntând toate primejdiile care amenință, acolo, pe cei ce-și ridică glasul în apărarea păcii, — au rostit cuvântul lor de protest împotriva instigatorilor la război, — este încă o dovadă că niciun om credincios din lume — indiferent de felul în care cinstește pe Dumnezeu — nu poate rămâne conștient cu învățătura credinței sale, dacă nu se ridică cu hotărîre la luptă pentru apărarea și consolidarea păcii.

A P E L U L

EPISCOPULUI BISERICII EVANGHELICE DIN BERLIN PENTRU SOLUȚIONAREA PAȘNICĂ A PROBLEMEI GERMANE

Desmembrarea Germaniei și măsurile luate de imperialiștii americani și englezi pentru reînvierea militarismului german, creiază — așa cum a arătat Consiliul Mondial al Păcii — obstacole în calea oricărui efort eficace în scopul înlăturării dezarmării generale și a apărării păcii. Asemenea

tuturor popoarelor din lume, și poporul german este încredințat că soluționarea pașnică a acestor probleme — a căror gravitate este recunoscută de orice om cinstit și iubitor de pace — nu poate fi adusă decât de refacerea unității Germaniei și de realizarea unui acord între cele patru puteri care și-au asumat, în fața omenirii, răspunderea de a nu mai îngădui niciodată transformarea statului german într-o bază de agresiune.

Bisericile din Germania nu pot nici ele rămâne nepăsătoare în fața unor aserenea probleme, de soluționarea cărora depinde nu numai soarta poporului german — deci și soarta credincioșilor lor — ci însăși pacea Europei și a lumii întregi. Marea majoritate a creștinilor germani sunt conștienți de răspunderile ce apasă pe umerii lor, în această situație. De aceea, din zi în zi devin tot mai numeroase acțiunile inițiate de cultele și asociațiile religioase sau de personalități de seamă ale vieții bisericești, pentru a protesta împotriva remilitarizării Germaniei de către imperialiștii instigatori la război.

Un deosebit răsunset în rândurile clerului și credincioșilor a avut apelul adresat de Episcopul Bisericii Evanghelice Dibelius din Berlin, către conducătorii de Stat, cărora le revine îndatorirea soluționării pașnice a problemei germane. Arătând că desmembrarea Germaniei este «împotriva naturii» Episcopul Dibelius a declarat: «nu va fi pace în Germania, nici în Europa, atâta vreme cât va dăinui această împărțire nenaturală». Apelul spune în continuare: «Noi nu vrem ca germanii să trăiască într-o dușmănie nefirească unii față de alții și să ajungă să se urască numai pentru că locuiesc de o parte sau de alta a frontierei zonale. Și așa există destule antagonisme în sânul poporului nostru; dar acesta este mai păgubitor, mai rău decât toate celelalte, pentru că el nu s'a ivit în chip firesc, din cauze naturale, ci a fost impus de hotărâri politice arbitrare. Numai gândul că forțe armate stau față în față, de cele două părți ale frontierei zonale, este intolerabil pentru germani și mai ales pentru germanii care sunt creștini. Să nu ajungem să pretindem în chip nebunesc că pentru un creștin este acelaș lucru dacă trage cu arma împotriva compatrioților săi, sau asupra unor străini. Războiul este întru totul potrivit voinței lui Dumnezeu. Dar dacă germanii vor ajunge să tragă împotriva germanilor, — aceasta va fi o crimă fără seamăn».

Precizând că Biserica nu se amestecă în chestiunile politice de amănunt, Episcopul Dibelius arată că toți creștini germani au datoria să nu înceteze o clipă de a cere cârmuitorilor și șefilor de guverne să refacă unitatea Germaniei, amintindu-le că nu va fi pace în lume, dacă unele guverne vor acționa împotriva conștiinței umane.

Mișcătorul apel al Episcopului Bisericii Evanghelice din Berlin se încheie astfel: «Nu este necesar războiul pentru refacerea unității Germaniei. Sunt necesare tratative, acorduri, înțelegeri. A refuza să începi tratative, pe motivul că nu poți fi sigur pe succes, este un slab argument. Numai în cursul tratativelor poți să-ți dai seama dacă este posibilă obținerea vreunui succes. Mai există și alte mii de căi și de mijloace pentru a ajunge la o soluție pașnică. Trebuie însă ca factorii guvernamentali responsabili să dea o dovadă convingătoare de bunăvoință. Poporul german așteaptă această dovadă; Biserica Evanghelică, deasemenea».

TINERETUL PROTESTANT DIN GERMANIA OCCIDENTALĂ LUPTĂ ÎMPOTRIVA REÎNVIERII MILITARISMULUI

Cu prilejul unei adunări convocate de Uniunea tineretului republican german la Elmstein în Germania occidentală, comitetul de conducere al tineretului protestant (Arbeitsgemeinschaft der Evangelischen Jugend) a publicat o declarație cu privire la contribuția militară pe care imperia-liștii americano-englezi au impus-o Germaniei occidentale, în vederea re-învierii militarismului agresiv german și a formării unei așa-zise armate europene de opresiune împotriva țărilor libere și democratice.

Declarând că «războiul nu va soluționa niciodată conflictele omenești», comitetul tineretului protestant german arată cât de străine învățăturii Evangheliei lui Hristos sunt încercările câtorva clerici — care s'au pus în slujba atâțătorilor la război — de «a propovădui o cruciadă războinică în numele unor pretinse idealuri creștine».

Comitetul a cerut conducătorilor guvernelor «să pună capăt divizării poporului german» și «să caute toate mijloacele și să ducă tratative pen-tru a se soluționa pe cale pașnică neînțelegerile dintre marile puteri». De-asemenea, comitetul tineretului protestant amintește tuturor că tineretul german nu înțelege să fie transformat în carne de tun și nimic într'un război nedrept și inutil. Tinerimea germană a suferit mult de pe urma raz-boiului deslănțuit de hitleriști; deaceia, declarația comitetului tinerilor protestanți arată că tineretul creștin din Germania occidentală vrea să rămână credincios învățăturii lui Hristos și să slujească marile țeluri ale omenerii întregi și ale întregii creștinătăți, apărând pacea și buna înțele-gere dintre oameni și popoare.

DOUĂ CĂLĂTORII PLINE DE ÎNVĂȚĂMINTE

Pastorul Dr. Martin Niemöller, conducătorul Bisericii protestante din landul Hessa (Germania Occidentală), este o personalitate eclesiastică bine cunoscută în lumea întreagă. Căutând să aplice în viață învățătura Evangheliei lui Hristos, pastorul Niemöller a fost unul dintre puținii re-prezentanți de frunte ai Bisericilor din Germania, care s'au ridicat cu hotărâre împotriva dictaturii hitleriste, arătând credincioșilor săi cât de potrivnică învățăturii creștine este ideologia barbară a fascismului. Supus de regimul nazist unor cumplite prigoniri, el a trăit opt ani de zile în la-gărele de concentrare hitleriste.

După zdrobirea naziștilor — în urma victoriilor armatei sovietice — pastorul Niemöller și-a consacrat întreaga sa activitate propovăduirii idealului creștin de pace și de bună înțelegere între popoare, luptând pen-tru refacerea unui Stat german unitar, independent, democrat și pașnic.

La începutul acestui an, pastorul Dr. Martin Niemöller — însoțit de luca sa, care i-a fost și interpretă — a făcut o călătorie în Uniunea Sovietică, răspunzând invitației făcute de I.P.S. și P.F. Alexei, Patriarhul Moscovei și a toată Rusia. După întoarcerea sa în Germania, pastorul Niemöller a publicat în ziarul «Der Spiegel» un articol intitulat «Călăto-

ria mea la Moscova», în care a împărtășit poporului german impresiile sale din capitala Uniunii Sovietice. Aceste declarații — făcute de o personalitate de mare prestigiu, și care nu poate fi suspectat de părtinire — constituie o demascare a minciunilor ce se răspândesc de către agenții reacționari din statele capitaliste, asupra țării sovietelor. Pentru interesul cu care au fost citite și comentate declarațiile pastorului Niemöller, le reproducem în aceste pagini.

Arătând cum a decurs călătoria cu avionul dela Berlin la Moscova, pastorul Dr. Martin Niemöller a spus, în continuare: «La aeroport am fost primiți cu multă prietenie de Arhiepiscopul Macarie, reprezentantul Bisericii Ortodoxe Ruse și de reprezentanți ai Comunității baptiste. Am transmis salutările prietenilor mei din Germania, adresate Bisericii Ruse. Am discutat despre înțelegerea pașnică la care trebuie să ajungă Uniunea Sovietică și Germania, în ciuda tuturor evenimentelor din ultimii zece ani».

Vorbind apoi despre deplina libertate pe care a avut-o de a merge oriunde ar fi vrut, pastorul Niemöller a declarat: «Încă din prima seară, am putut sta de vorbă cu oricine, în toată libertatea, fără ca cineva să fi fost de față. La Moscova am putut să mă plimb nestingherit, împreună cu fiica mea, și să stau de vorbă cu lume străină. Ne-a făcut o deosebită plăcere, când — cu ajutorul prietenilor noștri ortodocși — am avut posibilitatea să vizităm, lângă Moscova, un grup de lucrători specialiști germani. Orele petrecute împreună cu fiica mea, într'o convorbire cu totul nestingherită, în cercul acelor familii, îmi vor rămâne pentru totdeauna întipărite în minte».

«A doua zi am vizitat pe Mitropolitul Nicolae Krutițchi, care mi-a făcut impresia unui om înțelept și cu multă experiență. Am vizitat trei din cele mai mari biserici ale Moscovei. La Moscova se țin slujbe religioase în 60 de biserici, întotdeauna pline de credincioși».

«...N'am văzut în U.R.S.S., nicăeri, niciun om, copil sau bătrân care să nu poarte palton călduros și încălțăminte bună».

Pastorul Niemöller arată în continuare munca uriașă pe care o desfășoară poporul sovietic, pentru reconstrucția și înflorirea patriei sale, subliniind grandoarea Moscovei, în care nu se mai vede nicio urmă a războiului și unde se construiesc fără încetare noi și noi cartiere. Cuvinte pline de entuziasm conține articolul pastorului Niemöller cu privire la puritatea morală și sufletească a omului sovietic și la voința cetățenilor sovietici de a trăi în pace cu toate popoarele, pentru a-și desfășura în tihnă munca lor constructivă.

Demne de reținut sunt frazele în care pastorul Dr. Martin Niemöller subliniază deplina libertate religioasă ce există în Uniunea Sovietică. «Întrebarea principală — spune autorul articolului — pe care mi-o pusesem când am plecat în această călătorie, fusese următoarea: «Găsi-voi, oare în U.R.S.S. o Biserică ce trăiește sub apăsarea concepției noi de viață ce s'a impus acolo, sau găsi-voi o Biserică vie, care continuă să practice comunitatea frăției în Hristos?». Am stat la Moscova șase zile, fiind în permanentă legătură cu lumea bisericească. M'am întâlnit de mai multe ori cu Patriarhul Alexei și vreau să înfățișez aici convingerile mele. Există o Biserică Ortodoxă Rusă ca o comunitate creștină adevărată și nu ca o

simplă propagandă... Am vizitat în fiecare zi comunitățile creștine, atât cele ortodoxe, cât și cele baptiste, și am găsit reunite la slujbe religioase adevărate comunități creștine. Datorită bunăvoinței Patriarhului Alexei, am putut asista la marea slujbă religioasă de Crăciun (în Biserica Ortodoxă Rusă se păstrează încă vechiul calendar, neîndreptat — n. red.), chiar în spatele catapetesmei altarului».

Articolul pastorului Niemöller se încheie cu această mărturisire, care exprimă admirația șefului Bisericii Protestante din Hessa, pentru cele văzute în Uniunea Sovietică: «Pot spune că niciodată n'am trăit șase zile pline de impresii atât de covârșitoare».

Declarațiile pastorului Dr. Martin Niemöller au fost primite cu bucurie de poporul german. Ele au pricinuit mânia neputincioasă a agenților imperialiști, care și-au făcut o profesie rentabilă din răspândirea celor mai absurde calomnii asupra Uniunii Sovietice și a țărilor de democrație populară.

O nouă călătorie a făcut pastorul Niemöller, în primăvara acestui an; de data aceasta, răspunzând numeroaselor invitații primite din partea unor asociații și comunități religioase americane, el a vizitat Statele Unite, unde a întreprins — sub egida Consiliului Ecumenic al Bisericilor — un turneu de conferințe, care a durat cinci săptămâni, luând cuvântul la peste 70 de reuniuni. Intorcându-se în Europa, pastorul Niemöller a acordat un interview unui colaborator al revistei pariziene «*Défense de la paix*». Iată câteva din interesantele declarații făcute cu acest prilej de conducătorul Bisericii Protestante din Hessa:

«Preocuparea mea de căpetenie este pacea, pacea în întreaga lume, pacea pentru neamul omenesc. Imi dau seama, după această vizită, că un curent dintre cele mai îmbucurătoare, se desfășoară în această țară. Am mai fost în America acum un an, în Februarie 1951. Atunci situația mi s'a părut cu totul alta. Sentimentul dominant părea să fie atunci că n'ar exista nicio ieșire din impasul în care se angajaseră națiunile și că războiul ar fi inevitabil. Convingerea că politica Washington-ului n'ar putea fi schimbată era foarte răspândită... Acum americanii au încetat să mai spună: «Calea pe care mergem este singura bună și nu poate exista o altă cale». Un număr din ce în ce mai mare de americani declară în prezent că pot și trebuie să se producă schimbări în politica oficială a Statelor Unite, că se poate găsi o cale de înțelegere și că trebuie să existe un mijloc pentru reglementarea pașnică a diferendelor dintre Statele Unite și Uniunea Sovietică».

Pastorul Niemöller a arătat apoi că în timpul șederii sale în Statele Unite a primit sute de scrisori dela numeroși cetățeni americani și că «în niciuna dintre aceste scrisori nu era scris că America nu poate trăi în pace cu Uniunea Sovietică». El a subliniat apoi faptul că presa din Statele capitaliste nu reflectă adevărata opinie publică și nici nu încearcă măcar să o facă.

Vorbind apoi despre posibilitatea coexistenței pașnice a celor două sisteme — socialist și capitalist, — pastorul Martin Niemöller a spus:

«Dacă nu se recunoaște această posibilitate, nu se poate spera într'o pace trainică. Este o adevărată nebunie să pretinzi că lumea întreagă trebuie să se conducă astăzi după un singur sistem, fie capitalist, fie socia-

list. In ce mă privește, eu nu sunt nici capitalist, nici comunist. Nu sunt nici occidental nici oriental. Căminul meu se găsește, într'adevăr, în acea parte căreia i se spune Occident. Dar Răsăritul este vecin cu Germania. Și dacă germanii trebuie să trăiască în pace, — ei trebuie să trăiască în pace cu toți vecinii lor. Germania nu trebuie să fie, în niciun caz, ostilă Răsăritului».

Pastorul Niemöller a arătat apoi, că pentru înlăturarea obstacolelor ce stau în calea reglementării pașnice a actualei încordări internaționale, el socotește foarte importante și necesare conferințele pentru pace între reprezentanții feluritelor naționalități. «Trebuie să căutăm și să cercetăm toate drumurile care duc spre pace. Trebuie să depunem toate eforturile pentru a înlătura antagonismele și neînțelegerile...».

Amintind despre călătoria sa la Moscova, pastorul Niemöller a subliniat voința de pace a poporului sovietic.

Declarațiile pastorului Niemöller — făcute după cele două călătorii ale sale în Uniunea Sovietică și în Statele Unite — sunt semnificative și pline de învățăminte. Ele dovedesc, pe de o parte, voința fermă de pace a popoarelor sovietice și a tuturor popoarelor libere; iar pe de altă parte, faptul îmbucurător că chiar în statele conduse de imperialiștii ațățători la război, crește neîncetat numărul celor care își dau seama că pacea poate fi salvată și că ea trebuie să fie salvată.

ALTE MĂRTURII ALE CLERICILOR DIN OCCIDENT DESPRE LIBERTATEA RELIGIOASĂ DIN RUSIA SOVIETICĂ

Una din armele pe care le folosesc ațățătorii la război, în strădaniile lor zadarnice de a convinge popoarele că un nou conflict mondial ar fi inevitabil, o constituie avalanșa de neadevăruri și născociri, răspândite de presa reacționară din Occident, asupra stărilor de lucruri din Uniunea Sovietică și din țările de democrație populară. Vorbind cu fățarnicie și cu nerușinare despre pretenziile încălcări ale drepturilor fundamentale ale omului în țările lagărului păcii și democrației, — presa aflată la ordinele imperialiștilor americani — care ascunde cu grijă persecuțiile pe care le suferă populația neagră din partea pretenziilor «democrați» americani și exploatarea nemiloasă la care sunt supuse popoarele în statele capitaliste — nu pregetă să inventeze minciuni sfruntate cu privire la lipsa de libertate religioasă, care ar exista în U.R.S.S. și în statele de democrație populară.

Asemenea născociri sunt însă respinse cu indignare de masele populare cărora le sunt destinate; asemenea minciuni nu pot avea alt sfârșit, decât jalnica prăbușire în fața adevărului, care nu poate fi multă vreme ascuns și care, încetul cu încetul, tot ajunge să fie cunoscut.

Marile cuceriri democratice ale popoarelor libere din Uniunea Sovietică și din țările democrației populare sunt astăzi cunoscute și invidiate de popoarele, care suferă încă jugul și exploatarea regimurilor capitaliste. Largile libertăți de care se bucură cetățenii statelor democrate sunt o realitate, pe care niciun om de bună credință nu o poate contesta, iar mărturiile celor care se conving, la fața locului, de existența lor reală în lagărul socialismului, devin din zi în zi tot mai numeroase.

Mulți reprezentanți ai cultelor religioase din Occident, vizitând Uniunea Sovietică, au avut prilejul să constate că libera exercitare a oricărei credințe religioase este garantată și asigurată tuturor cetățenilor, de Statul sovietic. Acești clerici — care sunt personalități eclesiastice de seamă, în țările lor — au arătat și continuă să arate credincioșilor lor, cât de sfruntate sunt neadevărurile debitate pe tema libertății religioase, de presa reacționară.

Printre slujitorii feluritelor Biserici creștine din Occident, care — în ultima vreme — au socotit de a lor datorie să spună adevărul pe care l-au văzut în Uniunea Sovietică, se numără și pastorii Hugo van Dalen, slujitor al Bisericii Reformate din Olanda și Alf Johansen, pastor al Bisericii Luterane din Danemarca. Amândoi au vizitat Uniunea Sovietică în cursul lunii Mai 1952, și au luat parte la Conferința tuturor Bisericilor și Comunităților religioase din U.R.S.S. pentru apărarea păcii, ținută la Moscova între 9 și 12 Mai a.c.

La plecarea din Uniunea Sovietică, pastorul Hugo van Dalen a făcut unui corespondent al agenției TASS, următoarea declarație:

«Prima mea impresie despre Uniunea Sovietică este că aici trăiesc oameni fericiți, plini de energie și de încredere în forțele lor. Acești oameni aduc o contribuție activă la cauza păcii.

«Zilele pe care le-am petrecut în Uniunea Sovietică m'au convins că politica acestei țări, a guvernului său și a întregului popor sovietic, este o politică a păcii. Această concluzie este confirmată de amploarea uriașă a construcției pașnice, care se desfășoară pe întreg cuprinsul Uniunii Sovietice.

«Conferința tuturor Bisericilor și Comunităților religioase din Uniunea Sovietică — a arătat pastorul Van Dalen în continuare — are, după părerea mea, o importanță istorică. Ea este prima Conferință a Bisericilor, consacrată luptei pentru pace. Fără îndoială că o astfel de Conferință nu putea fi convocată decât în Uniunea Sovietică, unde a fost creiată o nouă orânduire socială, care constituie un bastion al păcii și unde poporul este pe deplin hotărât să apere pacea.

«Delegații la Conferință — a spus Van Dalen — au arătat mijloacele prin care toate Bisericile și Comunitățile religioase din U.R.S.S. pot contribui la lupta pentru pace. Această luptă înseamnă, în primul rând, lupta împotriva războiului bacteriologic deslănțuit în Coreea de către intervențiștii americani, lupta pentru interzicerea armei atomice și a celorlalte tipuri de arme de exterminare în masă a oamenilor. Reprezentanții Bisericilor s'au arătat unanimi în hotărîrea lor de a participa la lupta pentru pace.

«La întoarcerea în patria mea — a declarat în încheiere Van Dalen — voi spune adevărul despre viața fericită a poporului sovietic, despre libertatea acordată de Stat Bisericii Ortodoxe Ruse și celorlalte Comunități religioase, voi vorbi despre uriașele eforturi pe care le face Uniunea Sovietică pentru apărarea păcii în lumea întreagă».

*

La rândul său, profesorul Alf Johansen, — întorcându-se în Danemarca — a făcut o declarație ziarului danez «Kristeligt Dagblad» asupra călătoriei sale în Uniunea Sovietică, unde a vizitat Moscova, Sverdlovsk,

Kiev și Leningrad. Ziarul a publicat în numărul său din 26 Mai 1952, interviu-ul acordat de pastorul Johansen. Reproducem câteva pasagii după rezumatul transmis de buletinul săptămânal de presă SOEPI, Nr. 23, care apare la Geneva, sub auspiciile Mișcării Ecumenice.

Arătând că a vizitat Uniunea Sovietică în calitate de invitat al Bisericii Ortodoxe Ruse, pastorul Alf Johansen a spus: «Am luat parte la numeroase slujbe religioase. La Moscova se săvârșesc în fiecare Duminică slujbe religioase în peste 55 de biserici. Numărul celor ce iau parte la aceste slujbe trece de 250.000. În afară de slujbele duminicale, se săvârșesc în fiecare dimineață dealungul săptămânii, slujbe de câte 2 ore; la Moscova se fac deasemenea și slujbe de seară».

Arătând apoi că a stat de vorbă cu numeroși intelectuali și oameni ai muncii sovietici, asupra problemelor religioase, pastorul Johansen a declarat: «Am putut constata o concepție extrem de tolerantă printre ei; personal, ei nu cred, dar nici nu fac vrece obiecțiuni împotriva celor ce au o credință religioasă».

Pastorul Alf Johansen a subliniat apoi voința fermă de a apăra pacea a oamenilor sovietici și a ținut să precizeze: «Nu mă îndoiesc că acești oameni sunt sinceri mărturisind dorința lor de pace: o uriașă operă de reconstrucție este în curs de desfășurare în Uniunea Sovietică și pacea le este necesară pentru realizarea lucrărilor lor pașnice».

Declarațiile pastorului Johansen se încheie cu sublinierea caracterului ecumenic pe care l-a avut Conferința pentru pace a Cultelor religioase dela Moscova, unde toate Bisericile și Comunitățile religioase din Uniunea Sovietică au lucrat în spiritul frăției, pentru a aduce o contribuție cât mai de seamă cauzei apărării păcii în întreaga lume.

*

Declarațiile celor doi pastori au fost primite cu deosebit interes de credincioșii din Olanda și Danemarca. Ele au contribuit la demascarea agenților reacționari și la spulberarea minciunilor pe care le răspândește presa aflată în slujba imperialiștilor, asupra țării Sovietelor.

Popoarele din lumea întreagă încep să vadă tot mai limpede unde este adevărul. Și adevărul este acolo unde eforturile sunt îndreptate spre propășirea și fericirea tuturor; acolo unde libertatea este o realitate pentru toți; acolo unde roadele muncii sunt destinate celor ce le produc, nu unui mănunchiu restrâns de stăpânitori nedrepti. Adevărata libertate nu poate exista decât acolo unde nu mai există exploatare, — acesta este adevărul pe care toate popoarele din lume încep să-l înțeleagă.

CONFERINȚA PENTRU PACE A CULTELOR RELIGIOASE DIN REPUBLICA POPULARĂ ALBANIA

Din inițiativa I.P.S. Arhiepiscop Paisie, Întâistătătorul Bisericii Ortodoxe Albaneze, s'a ținut în Republica Populară Albania o conferință națională a conducătorilor și reprezentanților cultelor religioase, pentru a discuta contribuția adusă de clerul albanez la lupta pentru apărarea păcii.

Conferința — la care au participat 200 de reprezentanți ai clerului musulman, ortodox și catolic, precum și ai sectelor beктаși — și-a început

lucrările la Tirana, în ziua de 8 Iulie 1952. Cuvântul de deschidere a fost rostit de I.P.S. Arhiepiscop Paisie, care a adus participanților la Conferință un călduros salut, binecuvântând hotărîrea cu care clerul de toate confesiunile din R. P. Albania s'a alăturat luptei sfinte pentru apărarea păcii, pe care o desfășoară astăzi sute de milioane de oameni din întreaga lume.

Un documentat raport asupra unității clerului în lupta pentru pace a fost prezentat de Hodja Haliz Musa Ali, conducătorul Cultului musulman din R.P. Albania. Raportorul a arătat că toate deosebirile confesionale ce există, între diferite Biserici și Culte, se prăbușesc în fața îndatoririi de căpetenie a oricărei religii de a apăra viața omenească și de a păstra în inimi, nestinsă, flacăra iubirii față de om.

«Noi, reprezentanții clerului albanez — a declarat Hodja Haliz Musa Ali — considerăm că este de datoria noastră să închinăm toate forțele noastre luptei pentru pace. O dovadă a eforturilor noastre în această direcție o constituie solidarizarea tuturor Bisericilor și Comunităților religioase din Albania cu hotărîrile Consiliului Mondial al Păcii, cu privire la încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri și la interzicerea armei atomice și a tuturor armelor de distrugere în masă a populației civile».

Vorbitorul și-a încheiat expunerea sa, arătând care sunt sarcinile ce revin clerului albanez, în cadrul noului avânt pe care-l va lua mișcarea pentru apărarea păcii, în urma hotărîrilor adoptate de Consiliul Mondial al Păcii, în recenta sa sesiune dela Berlin.

Numeroși participanți la Conferință au luat cuvântul pentru a declara că — urmând poruncile învățăturii credinței lor și împărtășind întru totul sentimentele credincioșilor lor — vor desfășura în viitor o activitate mai intensă în slujba cauzei sfinte a apărării păcii.

Conferința națională a clerului din R. P. Albania s'a încheiat prin adoptarea de către reprezentanții tuturor Cultelor a hotărîrii de a da un avânt și mai mare luptei pentru pace a clerului și credincioșilor de toate confesiunile.

„PRECUM M'A TRIMIS PE MINE TATAL, ASA SI EU VA TRIMIT PE VOI“

(Ioan, XX, 21)

Mărețele prefaceri structurale, pe care le trăiește societatea noastră românească, au avut și au influența lor binefăcătoare și asupra stărilor de lucruri din Biserica Ortodoxă Română. Încă de acum patru ani, dela venirea la conducerea Bisericii noastre a Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, Sfântul Sinod a inaugurat șirul marilor împliniri bisericesti, menite să scoată viața bisericească din marasmul și alunecările trecutului și să o îndrumeze pe făgașul adevăratei sale meniri.

S'au cerut și se cer încă de Sfântul Sinod eforturi din partea clerului nostru ortodox. S'au cerut și se cer lucruri care țin de însăși ființa apostolatalui creștin, dar care unora par astăzi adevărate noutăți. Clerul este chemat stăruitor să-și îndeplinească misiunea de propovăduitor al cuvântului lui Dumnezeu și de sfințitor al vieții credincioșilor, în spiritul celei mai autentice tradiții creștine. Preoții sunt îndemnați să simtă glasul harului dumnezeesc, care este asupra lor, și să se devoteze, cu toată pasiunea, împlinirii poruncilor Mântuitorului Iisus Hristos. Slujitorii altarelor sunt adunați de pe toate drumurile pe care obișnuiseră să se avânte, atunci când socoteau prezența la altar doar o simplă formă, și sunt îndrumați să înțeleagă că viața și activitatea lor întreagă trebuie să se desfășoare numai în slujba lui Hristos, care cuprinde într'însa porunca, slujirii aproapelui.

Slujirea aceasta, care își găsește expresiunea cea mai înaltă în pilda vieții Mântuitorului Iisus Hristos, înseamnă adorarea lui Dumnezeu prin dăruirea continuă pentru mai-binele credincioșilor. Căci, dacă viața creștină adevărată constă din credință și fapte, — cu alte cuvinte, dacă trebuie să fie o viață activă, — cu cât mai activă trebuie să fie viața propovăduitorilor lui Hristos? Contemplația este bună ca izvor de regenerare a paterilor spirituale, dar numai în vederea faptei active, menite să coboare împărăția lui Dumnezeu pe pământ, împărăția aceasta care este o împă-

răție a iubirii și a păcii, o împărăție din care suferința, mizeria și exploatarea sunt înlăturate pentru totdeauna și în care oamenii trebuie să se simtă cu adevărat frați între ei, ca unii cari sunt cu toții fii ai unuia și aceluiași Părinte.

Creștinismul este o concepție comunitară de viață. Creștinul adevărat, în căutarea mântuirii lui, nu poate rămâne indiferent de ceea ce se întâmplă cu aproapele său. Între aproapele său și el există o legătură strânsă nu numai în ceea ce privește împlinirea rosturilor pământești ale vieții, ci și în ceea ce privește dobândirea mântuirii personale. După învățătura evanghelică, în fiecare dintre semenii noștri trebuie să vedem pe Iisus Hristos. De aceea, indiferența față de aproapele nostru este condamnată nu numai pentru urmările ei grave din cadrul vieții pământești, ci și pentru urmările ei mult mai grave, pentru sufletul nostru, din viața de dincolo. Și, dacă acest lucru este valabil pentru orice creștin în genere, cu atât mai valabil este el pentru slujitorul lui Hristos care, prin poziția lui deosebită față de credincioși trebuie să fie ei — cel dintâi — propovăduitor al lui Hristos nu numai cu cuvântul, ci și cu fapta, adică trebuie să fie exemplu viu pentru toți ceilalți.

Străduințele care se depun de către ierarhia noastră, cu privire la clerul Bisericii noastre, tind să scoată pentru totdeauna preoțimea din starea în care o coborâse înapoierea zelului pentru Hristos și pentru aproapele (survenită ca urmare a înmulțirii zelului pentru binele personal), și să o repună în lumina marilor comandamente pe care trecutul creștin autentic le-a formulat cu privire la preoție. Căci, după cum zice Sf. Ioan Gură de Aur, «preoția se săvârșește pe pământ, dar face parte din ordinea lucrurilor cerești», iar Sf. Chiril al Alexandriei zice: «Slujitorii aleși, adică cei chemați la preoție, trebuie să trăiască în chip sfânt și să calce pe drumul cel drept, căci numai în felul acesta vor fi un model de bună-cuvîință și de toată virtutea pentru cei din jurul lor, cari, văzând frumusețea luminoasă și distinsă a viețuirii preoților, vor venera, la rândul lor, pe Dumnezeu tuturor... Și, după cum atunci când preoții înțeleg să trăiască în chip nevrednic, oamenii se scandalizează, tot astfel, mult și mare câștig vor dobândi, dacă-i vor vedea săvârșind binele».

După cum se observă înalt Prea Sfințitul Patriarh, într'una din cuvântările sale, «mediul în care au trăit preoții i-a împins fatal spre cele pământești, atârându-le de picioare pietrele grele ale derințelor după înavuțire și aleasă stare materială, îndepărtându-i de misiunea lor pastorală, pe care o îndeplineau numai de formă, printre'o trecere fugară pe la biserică și oficierea pripită a serviciilor religioase, spre a justifica, cât de cât, salariul ce-l primeau». S'ar fi convenit, desigur, nu mediul să influențeze în rău pe preoți, ci ei, — ca propoveduitori ai adevărurilor dumnezeiești — să influențeze mediul în sensul învățăturii Mântuitorului Iisus Hristos. Dar racila de care suferea preoțimea noastră era urmarea unor păcate de generații întregi. Dacă, după două mii de ani, de când se propoveduiește învățătura creștină, slujitorii altarelor se mai găsesc încă în situația de a fi influențați de mediu, să mulțumim lui Dumnezeu că mediul în care se desfășoară viața societății noastre de astăzi este cât se poate de favorabil pentru desbrăcarea de omul cel vechi și îmbrăcarea în Hristos a preoților altarelor noastre. Numai acum ne putem da seama cât

de mult am păcătuit în trecut. Societatea capitalistă pervertise sensul adevărat al creștinismului, chiar și în sufletele multora dintre preoți. De aceea grija de căpetenie a Sfântului Sinod și a Întâistătorului Bisericii noastre a fost în primul rând aceea de a smulge clerul din concepția necreștină a lumii capitaliste și a-l readuce la înțelegerea adevărată și nefalsificată a misiunii lui. Lucrul acesta, trebuie să o recunoaștem, nu s'a făcut fără ca cei legați prea mult de bunurile acestei vieți să nu încerce un profund sentiment de durere, dar, după cum ne spune însuși Mântuitorul Hristos: «Femeea, când naște, are întristare, pentru că a sosit vremea ei; iar dacă naște copilul, nu-și mai aduce aminte de dureri, pentru bucuria că s'a născut om în lume» (Ioan XVI, 21).

Dintre cele cinci puncte programatice enunțate de către Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian cu prilejul înscăunării I. P. S. Sale (și anume: a) reorganizarea Bisericii Ortodoxe Române printr'o nouă legiferare; b) îndrumarea și orientarea clerului către apostolatul social cerut de vremurile noi; c) reorganizarea monahismului pe temeiul rânduielilor canonice și a regulilor monastice; d) revizuirea misionarismului, prin organizarea predicării Evangheliei și prin presa religioasă și e) organizarea învățământului teologic, pentru formarea clerului de mir și monahal, toate îndeplinite până în prezent), acela al îndrumării și orientării clerului este cel mai strâns lipit de inima Inalt Prea Sfinției Sale și urmărit cu cea mai dârză voință. Cuvântările ocazionale, rostite la deschiderea cursurilor de îndrumare misionară și socială a diferitelor serii de preoți sunt dovadă vie de preocupările asidue ale Inaltului Ierarh de a dăruia Biserica noastră cu slujitori conștienți și cu adevărați apostoli. De altfel toate măsurile de reorganizare a vieții bisericesti, prin elaborarea noului Statut de organizare a Bisericii și a regulamentelor respective, nu țintesc altceva decât la crearea mediului respectiv și a condițiilor prealabile în care să se poată desvolta și să poată activa clerul Bisericii, repus pe adevăratele lui temelii. Organismul întreg al Bisericii este considerat de nouile legiuri bisericesti în funcție de menirea lui autentic creștină în cadrul vieții de toate zilele. Tot ceea ce a avut un caracter static sau s'a arătat necorespunzător mersului vieții bisericesti a fost lăsat deoparte sau înlocuit cu măsuri menite să promoveze din plin viața bisericească. Principiul autonomiei bisericesti, care fusese înscris și în legea și statutul de organizare bisericească din 1925, dar care rămăsese numai o literă moartă, abia acum este pus cu adevărat în funcțiune. Principiul acesta asigură independența deplină a Bisericii față de Stat și dreptul Bisericii de a-și alcătui legi și rânduieli interioare, potrivit principiilor ei canonice și rostului ființării ei pe pământ. El pune Biserica în afara influențelor politice, care, atotputernice în trecut, au cauzat atât de mult rău vieții bisericesti în genere și slujitorilor altarului în deosebi. Pe de altă parte dreptul de devoluțiune al Întâistătorului Bisericii, care apare acum pentru prima dată în legiurile noastre bisericesti, asigură aplicarea unitară și exactă a legiurilor bisericesti în tot cuprinsul Patriarhiei Române. Eventualele abuzuri, care s'ar fi putut face, fie din neaplicarea legii, fie din aplicarea ei greșită, sunt, în felul acesta, pentru totdeauna înlăturate.

Disciplina canonică a clerului, prin legătura strânsă dintre ierarhie și cler a căpătat în nouile legiuri bisericesti o formă uitată cu totul în tre-

cutul bisericesc apropiat, dar care este forma autentică a tradiției creștine, în ceea ce privește raportul dintre cleric și ierarhul său. Conducătorul sufletesc al credincioșilor dintr'o parohie își exercită dreptul său de îndrumător sufletesc și sfînțitor al credincioșilor numai ca împuternicit al Episcopului. În felul acesta atitudinea de independență și poziția, de multe ori de frondă, în care se situau în trecut unii preoți față de ierarhii lor, bazați pe sprijinul politic al diferiților potentăți ai timpului de atunci, rămâne acum doar o urită aducere aminte a trecutului de încercări prin care a pășit clerul Bisericii noastre. Pe de altă parte, ierarhia Bisericii coboară și ea din turnul ei de fildeș în mijlocul clerului, supraveghind, îndrumând și încurajând opera de regenerare a vieții bisericești și urmărind în deaproape activitatea fiecărui cleric în parte, oricât de departe s'ar găsi el de centrul eparhial. În felul acesta se asigură selecționarea și promovarea elementelor capabile din mijlocul clerului, după criterii cu totul obiective, făcându-se un pas înainte față de trecut, când promovarea clerului era legată de o seamă de alte fapte, cu totul străine de interesul Bisericii lui Hristos.

Desvoltarea vieții bisericești și religioase în cadrul parohiei este asigurată de dispozițiunile legale care reglementează orânduirea administrativă a parohiei și de îndrumările care se dau neîncetat, pentru desfășurarea activității pastorale într'un ritm necunoscut mai înainte. Și, dacă în chestiunile administrative preotul este ajutat de adunarea parohială, de consiliul parohial și de epitropie, nu este mai puțin adevărat că și în activitatea gospodărească, misionară și socială el găsește tot sprijinul, de care are nevoie, în comitetul parohial. Astfel, de felul cum va ști să mobilizeze pe membrii comitetului parohial va depinde, în bună parte, succesul strădanilor preotului în lupta pentru realizarea mai binelui material și moral al credincioșilor săi.

Reașezarea clerului pe pedestalul adevăratei lui misiuni în mijlocul credincioșilor a dat putința desvoltării normale a vieții religioase a credincioșilor și a dovedit de prisos funcționarea mai departe a diferitelor asociații religioase, ivite în anii din urmă în sânul Bisericii noastre, pentru astâmpărarea setei religioase a credincioșilor, pe care nu o putea satisface lipsa de zel a multora dintre preoți, graba cu care săvârșeau serviciile religioase și neglijarea propoveduirii cuvântului lui Dumnezeu. Ivite, la început, ca o necesitate inexorabilă de trăire religioasă intensă, aceste asociații religioase din cadrul Bisericii Ortodoxe Române alunecaseră cu timpul în manifestări de misticism bolnav sau evoluaseră în sens protestant, devenind din ce în ce mai centrifuge față de autoritatea bisericească și ajungând uneori până la a se rupe cu desăvârșire de această autoritate. Stările de lucruri din Biserica noastră care provocaseră ivirea acestui fel de asociații religioase luând sfârșit, iar clerul Bisericii revenind la adevărata lui misiune în mijlocul credincioșilor, activitatea asociațiilor religioase din cadrul Bisericii noastre încetează, rămânând totuși o continuă dovadă de nevoia după o trăire religioasă intensă pe care o simt credincioșii Bisericii noastre.

Concomitent cu grija depusă de Întâistătătorul Bisericii noastre pentru reînvierea zelului misionar și pastoral al slujitorilor altarului, în sensul unui adevărat apostolat, grija pentru formarea clerului de mâine al Bi-

sericii este tot atât de mare. Spre deosebire de trecut, când învățământul seminarial avea un caracter mai mult laic și când facultățile de teologie trăiau sub aripa autonomiei universitare, dând an de an serii de absolvenți, în majoritate foarte relativ pregătiți pentru misiunea de slujitori ai altarului, astăzi, învățământul teologic se găsește sub oblăduirea, îndrumarea și controlul autorității bisericești. Pregătirea clerului de către Biserică, în sensul exclusiv al misiunii de apostoli ai lui Hristos în mijlocul credincioșilor și în măsura absolut necesară trebuințelor Bisericii, este una dintre prerogativele cele mai de seamă pe care le acordă Bisericii autonomia ei. Trecerea învățământului teologic în seama Bisericii este unul dintre marile acte, săvârșite îndată după venirea Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian în fruntea Bisericii Ortodoxe Române. Studenții teologi primesc astăzi o aleasă pregătire în vederea slujbei lor de mâine. Cine a venit în Institutele teologice știe că a ales de bună voie jugul cel greu dar nobil al lui Hristos, pentru a fi crainici ai învățăturii Sale și slujitori devotați ai Lui. Nimeni din cei ce dovedesc râvnă pe băncile școlii nu este lăsat deoparte, la obținerea titlului de licențiat. Odată cu trecerea învățământului teologic în seama Bisericii s'a terminat și cu pletora de licențiați în teologie. Deasemenea plasarea noilor licențiați în posturi nu se mai face ca odinioară, fără criterii și fără scrupule, ci fiecare, în baza principiului selecțiunii este promovat la locul corespunzător, pentru care este socotit apt. Noile generații de clerici pregătiți la sârma Bisericii sunt o nădejde în plus pentru renașterea apostolatului creștin al Bisericii noastre.

Dar tot apostolat creștin împlinește în lume și instituția monahismului. În cât privește monahismul nostru românesc, de strădanile viețitorilor din mănăstiri sunt legate o seamă de fapte care arată nu numai rolul misionar al mănăstirilor, ci și rolul lor social în decursul istoriei, ca unele în care au ființat primele teascuri tipografice și de unde s'au împrăștiat primele tipărituri. Mănăstirile au fost în trecut centre de viață duhovnicească și locuri sfinte din care a radiat credința în Dumnezeu și dragostea de aproapele. Cu timpul, însă, au evoluat și ele într'un sens negativ, mulțumindu-se cu aureola trecutului și cu parfumul de sfințenie al marilor înaintași. Monahismul românesc a început să decaadă și problema reorganizării lui a început să preocupe din ce în ce mai mult atât autoritatea bisericească superioară cât și spiritele de elită ale Bisericii noastre. În anul 1939 Sf. Sinod a alcătuit o comisiune, care să studieze normele de reorganizare a monahismului și a mănăstirilor, iar Patriarhul Nicodim, cu ocazia investiturii, în cuvântarea programatică pe care a ținut-o, a făgăduit solemn să pună temelile noului monahism românesc. Dar monahismul acesta a continuat, sub Patriarhul Nicodim, să rămână tot ce a fost și mai înainte, cu toate că în timpul din urmă se ridicase dintre tinerii monahi, o seamă de elemente care ar fi putut fi utilizate cu mult succes în opera de reorganizare a monahismului.

Ceea ce a lipsit în trecut pentru a se putea pași cu hotărîre la opera de reorganizare a monahismului și a mănăstirilor, a fost viziunea de ansamblu, care să constituie baza acestei reorganizări. Și această viziune o aduce cu sine Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian: reînvierea vieții de rugăciune și de muncă în mănăstirile noastre și îmbinarea lor în așa

măsură ca în obștile călugărești să se poată sesiza și partea Martei și a Mariei, redescoperirea însemnătății și rostului meseriilor practice, înlăturarea preocupării exagerate de propria stare materială și sporirea atenției față de lucrurile duhovnicești, în așa măsură ca mănăstirile să se transforme în oaze de mângâiere pentru credincioși.

Dar nu este cu puțință o reorganizare a mănăstirilor și a monahismului, făcută doar teoretic, pe hârtie. Pentru ca ea să aducă roade, este mai întâi de toate nevoie de elemente pregătite. De aici necesitatea înființării Seminarilor Monahale, ca pepiniere în care să se pregătească viitorii conducători ai mănăstirilor. «Licențiații de altă dată ai Facultăților noastre de Teologie — observă Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, într'o cuvântare ținută anul trecut la mănăstirea Neamțu — se distanțaseră prea mult de masa celor din mănăstiri: fiecare din ei căutau să-și creieze situații personale cât mai comode, pela catedrale și pe lângă Chiriarhi, departe de obștile lor. Nu cunosc niciunul dintre licențiații de altădată, care să se fi întors la mănăstirea sa, pentru a munci acolo, așa cum se cuvenea, în folosul fraților săi. Acești licențiați se mulțumeau să caute pentru sine poziții, uneori minore, dar confortabile și să-și asigure rangul de arhimandrit». Rostul actualelor Seminarii Monahale nu mai este acela de a-și trimitte absolvenții la Institutele Teologice, ci acela de a pregăti cadre didactice, administrative și de conducere în mănăstirile noastre. Acest lucru nu încetează de a-l repeta Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, ori de câte ori se găsește înaintea tinerilor de pe băncile Seminarilor monahale. Desigur, aceasta nu înseamnă că drumul la studiile teologice înalte este cu totul inaccesibil absolvenților acestor Seminarii, dar datoria lor de călugări este ca fiecare absolvent să se devoteze ridicării fraților lui din mănăstiri și cu aceasta ridicării mănăstirilor și monahismului nostru. Ei sunt misionari în primul rând în casa lor, deaceia «acești misionari — zice mai departe în aceeași cuvântare Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian — să fie gata să pornească fără preget, atunci când li se va cere, fără să țină seama de greutate și de lipsă de confort, pentru a-și îndeplini misiunea lor sfântă.

Elevii Seminarilor Monahale sunt îndrumați nu numai teoretic ci și practic. Fiecare, la terminarea Seminarului, trebuie să cunoască și o meserie, pe care să o predea la rândul lui altora, odată cu cunoștințele celelalte, în școlile catehetice, care funcționează în fiecare mănăstire. «Câmpul de activitate este mare — spunea Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, tot anul trecut, primei serii de absolvenți ai Seminarului Monahal dela Neamțu. Școlile monahale, care au luat ființă și pentru funcționarea cărora s'au și întocmit și votat regulamentele necesare, își așteaptă învățătorii, profesorii, îndrumătorii și conducătorii lor, cari vor fi recrutați din rândurile absolvenților Seminarilor Monahale. Prin aceste școli monahale vor trebui să treacă, în decurs de trei ani, toți călugării și călugărițele, spre a-și îmbogăți cunoștințele religioase, spre a-și desăvârși cântările Sf. Slujbe, continuând, în același timp, munca în ateliere, personal cunoscând una sau două meserii». Iar într'o cuvântare ținută înaintea elevilor Seminarului Monahal dela Hurezu, Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a zis: «Prin Seminarile Monahale redăm mănăstirilor rolul și rostul lor de odinioară, prin educația și învățătura tuturor celor

ce vin în ele, dintre cari mulți neștiutori de carte... Numai astfel aprindem în suflete lumina lui Hristos și voi veți fi acolo acele făcliere, purtătoarele acestei lumini, din mănăstire în mănăstire, spre slava lui Dumnezeu și mântuirea tuturor. Aceasta este misiunea voastră după absolvirea Seminarului și, în primul rând, a călugărilor și călugărițelor, căci dacă nici ei nu vor putea fi misionari adevărați și devotați Bisericii noastre Ortodoxe, atunci unde să ne îndreptăm privirile și nădejdlile?».

Gândurile luminoase cu privire la reorganizarea mănăstirilor și a monahismului și voința dârză de a duce la bun sfârșit lucrul început își dau de-acum din plin roadele lor. Viața mănăstirilor noastre se reînfrizează în duhul tradițional al Ortodoxiei, unde munca a alternat întotdeauna cu rugăciunea, unde traiul modest a fost întotdeauna dobândit de pe urma lucrului propriilor mâini, unde credința în Dumnezeu a fost întotdeauna fierbinte, transformând mănăstirile în adevărate oaze de reconfortare duhovnicească pentru toți călătorii și vizitatorii.

Reînvierea zelului apostolic în inimile slujitorilor altarului, prin reconsiderarea marilor virtuți sacerdotale și pastorale ale trecutului autentic creștin și reorganizarea monahismului nostru românesc, în sensul tradiției ortodoxe nefalsificate, iată cele două mari obiective ale arhipăstoririi Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, menite să repună Biserica Ortodoxă Română pe linia de plutire a misiunii ei firești, pentru mai binele și fericirea obștei credincioșilor creștini din Patria noastră. Suntem abia la începutul înlăptuirii lor și totuși ne putem da seama de cât de mult s'au schimbat stările de lucruri din Biserica noastră. Din spiritul de jertfă și din zelul apostolic pe care Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian caută să le deștepte atât în sufletele slujitorilor altarului, cât și în acela al monahilor noștri, rezultă dispoziția de dăruire a slujitorilor lui Hristos, cu care ei înconjoară pe Întâistătătorul lor, în toate acțiunile mari, menite să contribuie la îmbunătățirea condițiilor umane ale vieții și la întronarea păcii pe pământ, condiție esențială a progresului și a construirii unei vieți mai bune.

Pr. ALEX. SANDULESCU-BUZAU

română

indem
oarele
zeu și
Semi-
nici ei
odoxe,

a mo-
și dau
ipează
na cu
urma
eauna
ortare

în re-
auten-
ul tra-
storirii
Orto-
nele și
bia la
lt s'au
rtfă și
ută să
mona-
u care
ă con-
narea
și vieți

SĂRBĂTORIREA I. P. S. JUSTINIAN CU PRILEJUL IMPLINIRII A PATRU ANI DELA ÎNSCĂUNAREA CA PATRIARH AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

În ziua de 6 Iunie 1952, cu prilejul împlinirii a patru ani dela înscăunarea Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, preotimea Capitalei și numeroși credincioși s'au adunat în Catedrala Patriarhală, spre a aduce rugăciuni de mulțumire lui Dumnezeu, pentru înțeleptul Arhipăstor pe care l-a rânduit să cărmuiască Biserica Ortodoxă Română.

O delegație de fruntași ai clerului s'a înfățișat Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, cu rugămintea de a lua parte la sfânta slujbă. Înalt Prea Sfinția Sa a răspuns cu dragoste rugăminții făcute și — însoțit de I.P.S. Mitropolit Firmilian al Olteniei, P.S. Episcop Antim Târgovișteanu, Vicar Patriarhal, P.C. Pr. Alexandru Ionescu, Vicarul Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor și de PP. CC. Consilieri ai Patriarhiei Române și ai Arhiepiscopiei Bucureștilor — s'a îndreptat spre Catedrala Patriarhală, unde a fost întâmpinat de P.S. Episcop Theoctist Botoșăneanu, Vicar Patriarhal și rector al Institutului Teologic din București.

După săvârșirea Doxologiei de către P.S. Episcop Theoctist înconjurat de soborul slujitorilor Catedralei Patriarhale, — P. C. Pr. Alexandru Ionescu, Vicarul Arhiepiscopiei Bucureștilor, a rostit următoarea cuvântare:

«După cum 23 August 1944 înseamnă pentru poporul român eliberarea de sub jugul fascist; după cum 6 Martie 1945 înseamnă un pas înainte către democratizarea țării; după cum 30 Decembrie 1947 înseamnă preluarea de către popor a deplinei conduceri politice, tot așa — pentru clerul și credincioșii Bisericii Ortodoxe Române — ziua de 6 Iunie 1948 înseamnă începutul unei ere noi în viața Bisericii noastre.

La 6 Iunie 1948, în prezența membrilor Prezidiului Republicii Populare Române, a membrilor Guvernului, a delegațiilor Bisericilor din alte țări — în frunte cu delegația Bisericii Ortodoxe Ruse, condusă de neobositul luptător pentru pace, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Crutițelor, — a membrilor Sfântului Sinod al Bisericii noastre, a clerului și credincioșilor din Capitală, s'a făcut investitura și înscăunarea I. P. S. Voastre ca Înaltător al Bisericii noastre.

Gândurile tuturor erau îndreptate în acest moment către I. P. S. Voastră, unii privind cu nădejde, alții cu îndoială, actul care se împlinea

în acea zi, — act de care era legat drumul pe care urma să fie îndrumată Biserica noastră.

Astăzi, când se împlinesc 4 ani dela acea solemnitate măreață în viața Bisericii Ortodoxe Române, ne dăm seama că nădejtile celor care au privit cu încredere înscăunarea I. P. S. Voastre nu au fost zadarnice, fiindcă după cum în viața poporului nostru — în tot acest timp — s'au împlinit realizări de o covârșitoare însemnătate pentru făurirea unei vieți mai fericite și mai îmbelșugate a celor mulți, — tot așa în viața Bisericii noastre s'au împlinit o seamă de realizări de mare importanță.

Aceste mari împliniri au deschis orizonturi noi pe drumul adevăratei înțelegeri și aplicări a învățaturii creștine.

Ele au fost posibile datorită duhului înnoitor, care a cuprins întregul nostru popor odată cu preluarea puterii politice și economice de către clasa muncitoare, cum și datorită concursului și deplinei înțelegeri a membrilor Sfântului Sinod.

Toate aceste realizări au la bază inițierea, îndrumarea și privegherea de zi cu zi a Inalt Prea Sfinției Voastre, dar mai cu seamă gândul neobosit al I. P. S. Voastre, că nimic nu se poate clădi temeinic decât în dragoste, înțelegere și pace.

Călăuzit de acest gând al Inalt Prea Sfinției Voastre, clerul Bisericii Ortodoxe Române a fost îndrumat să sprijine prin întreaga sa activitate marile împliniri din țara noastră și — în deosebi — lupta pentru pace, pentru că lupta pentru pace este în prezent sarcina de capetenie a tuturor oamenilor cinstiți din întreaga lume.

Precții Bisericii Ortodoxe Române sunt încredințați că lupta partizanilor păcii va birui; chezașia acestei biruințe este faptul că în fruntea acestei uriașe acțiuni se află neînvinsa Uniune Sovietică, sprijinitoarea Patriei noastre, alături de care sunt toate țările de democrație populară și toți oamenii cinstiți din lumea întreagă.

Pacea și munca sunt cele două căi de urmat, indicate de Inalt Prea Sfinția Voastră, și clerul Bisericii noastre sprijină cu toată puterea aceste două postulate.

Clerul de enorie are mândria să constate că întâiul Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, ridicat din rândurile lui, — care cunoaște deci frământările și greutatea vieții pastorale, — are meritul de a fi intuit mai bine ca oricine altul realitatea lucrurilor și de a fi luat cele mai potrivite măsuri cu caracter general, pentru binele și propășirea Bisericii și pentru slujirea Patriei noastre dragi.

Inalt Prea Sfințite,

Astăzi, când se împlinesc patru ani dela investitura Inalt Prea Fericirii Voastre, clerul Capitalei, salariații Centrului Eparhial și ai Administrației Patriarhale și profesorii Institutului Teologic, ridicând rugăciuni către bunul Dumnezeu pentru îndelunga înziliră a Inalt Prea Sfinției Voastre, în pace și cu sănătate, Vă încredințează că Vă vor sprijini cu și mai multe puteri pe Inalt Prea Sfinția Voastră și pe membrii Sfântului Sinod, în lucrarea de îndrumare a Sfintei noastre Biserici.

Vă încredințează deasemenea, ca cetățeni loiali, că vor sprijini opera ce se împlinște astăzi în țara noastră și vă roagă să asigurați Guvernul

țării, în frunte cu Dl. Prim Ministru Gheorghe Gheorgiu-Dej, cel mai iubit fiu al poporului român, de întregul lor devotament și de dorința nestămutată de a contribui prin întreaga activitate la construirea unei vieți fericite pentru poporul nostru.

Intru mulți și fericiți ani, Inalt Prea Sfințite și Prea Fericite Părinte!».

În numele clerului, profesorilor Institutului Teologic și al salariaților Administrației Patriarhale și Arhiepiscopiei Bucureștilor, P.C. Pr. I. Găgiu, consilier patriarhal, a oferit Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian un buchet de flori, un engolpion și o carte de rugăciuni, rostind următoarele cuvinte:

Inalt Prea Sfințite,

Ca o modestă concretizare a sentimentelor de dragoste și nețărmurit devotament — cu care vă înconjoară clericii și credincioșii Sfintei noastre Biserici Ortodoxe — îngăduiți-mi ca, în numele clerului, profesorilor Institutului Teologic de grad universitar din București și al salariaților Administrației Patriarhale și Arhiepiscopiei Bucureștilor să vă oferim:

Un buchet de flori — simbol al gândurilor curate din care au izvorât înfăptuirile Inalt Prea Sfinției Voastre din cei patru ani de înțeleaptă și rodnică arhipăstorie, la cârma Bisericii Ortodoxe Române;

Un engolpion cu chipul binecredinciosului împărat Justinian, — simbol al mărețelor realizări legislative ale Inalt Prea Sfinției Voastre și semn al respectului și devotamentului celor pe care i-ați îndrumat pe calea adevăratei slujiri a lui Hristos;

O carte de rugăciuni, — simbol al rugăciunilor, binecuvântărilor și dragostei cu care neîncetat priveghiați asupra turmei ce vi s'a încredințat spre păstorie;

Și vă rugăm să păstrați amintirea acestei zile, în care pașiți pragul celui de al cincilea an de muncă neobosită, pe scaunul patriarhal, pentru binele și propășirea Bisericii noastre.

Dumnezeu să vă încununeze strădanile și în anii ce vor veni cu aceleași bogate și binecuvântate înfăptuiri»,

Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, mulțumind tuturor celor prezenți pentru dragostea pe care au dovedit-o față de Inalt Prea Sfinția Sa prin participarea la această sărbătoare, dar mai ales prin osteneala lor de a împlini îndemnul Sfântului Sinod și de a sluji cu râvnă mereu sporită Biserica cea adevărată a lui Hristos, a rostit o caldă cuvântare, în care a spus, printre altele:

«Vă mulțumesc din toată inima pentru gâmul vostru de a sărbători ziua în care împlinesc patru ani de când reprezentanții clerului și poporului — împlinind voia lui Dumnezeu — au așezat pe umerii mei răspunderea cea grea de păstor al credincioșilor ortodocși din țara noastră.

«Mulțumesc P. C. Părinte Vicar, care a arătat dragostea pe care mi-o purtați și a subliniat devotamentul preoțimei noastre față de conducerea superioară a Bisericii Ortodoxe Române, la care găsește părintească povățuire și îndrumare.

«Mulțumesc P. C. Părinte Consilier pentru darurile simbolice, pe care — în numele clerului Capitalei și al salariaților Administrației Pa-

triarhale și ai Arhiepiscopiei Bucureștilor — mi le-a oferit însoțindu-le de frumoase și înaripate cuvinte de urare.

«In sentimentele de dragoste pe care le-ați manifestat față de Întâistătătorul Bisericii, eu văd în primul rând mărturia solidarității clerului și credincioșilor ortodocși cu drumul cel nou de lumină și de înflăcărată slujire a lui Hristos, pe care Sfântul Sinod călăuzește — de patru ani de zile — turma dreptcredincioasă din țara noastră. Această unitate indestructibilă dintre clerul de rând și ierarhia superioară a Bisericii noastre, a izvorât din trăirea învățaturii evanghelice și din faptul că toți slujitorii altarelor ortodoxe nutresc o dragoste fierbinte față de Patria noastră, față de năzuințele poporului nostru. Reînnodând firul bunelor tradiții ale Ortodoxiei, noi am împletit lucrarea noastră de vestitori ai cuvântului Mântuitorului, cu munca de sprijinire a poporului nostru, care — devenit liber și stăpân în țara sa — își făurește o viață nouă și fericită. Părtași la munca și la strădanile sale spre mai bine, noi suntem părtași și la biruințele și bucuriile lui. Iată de ce putem folosi prilejul acestei adunări laolaltă a celor mai mulți dintre preoții din Capitală, pentru a mărturisi participarea noastră entuziastă la marea sărbătoare pe care o trăește, de câteva zile, întregul popor muncitor din țara noastră.

«La 2 Iunie 1952, s'a petrecut unul din cele mai importante evenimente din viața statului nostru democrat-popular: Marea Adunare Națională a numit în funcțiunea de președinte al Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române, pe cel mai iubit fiu al poporului muncitor, pe Gheorghe Gheorghiu-Dej. Cunoscând toată lupta lui pentru cauza sfântă a eliberării poporului; cunoscând toată munca sa pentru înflorirea patriei noastre dragi și pentru construirea vieții noi, — poporul nostru a încredințat d-lui Gheorghe Gheorghiu-Dej conducerea treburilor statului. Inflăcărarea cu care întregul popor a primit vestea acestei numiri își are izvorul în fermitatea cu care poporul român pășește pe calea glorioasă a construirii unei noi și drepte orânduirii: poporul român știe că prezența d-lui Gheorghe Gheorghiu-Dej la cârmă este cheazăsigură că acest drum va fi străbătut până la capăt și că nimeni și nimic nu-l vor abate de pe calea spre fericire. Noi nu ne putem desprinde de bucuria poporului nostru».

In continuarea cuvântării sale, Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a făcut un cald apel către clerul ortodox să-și sporească eforturile pentru slujirea lui Hristos și pentru sprijinirea nobilelor strădanii ale poporului nostru. Inalt Prea Sfinția Sa a cerut preoțimii ortodoxe să-și dovedească participarea ei la entuziasmul poporului nostru prin legământul pe care trebuie să-l facă de a aduce pe viitor un aport și mai însemnat cauzei sfinte a apărării păcii în lume și muncii neobosite pentru înflorirea patriei noastre dragi. Arătând apoi că în felul acesta preoțimea ortodoxă își va dovedi dragostea ei față de popor și față de conducătorul lui iubit, I. P. S. Patriarh a subliniat faptul că șoaptele veninoase ale dușmanilor țării noastre n'au încetat să semene neghina îndoelilor în cugetele celor lesne încredzători și că această sămânță netrebnică trebuie smulsă oriunde s'ar afla.

Inalt Prea Sfințitul Patriarh a încheiat cu aceste cuvinte: «Vă îndemn, cu părintească dragoste, să împliniți cu sporită râvnă toate hotă-

rîrile Sfântului Sinod; să vă dovediți dragostea voastră fierbinte de patrie și de popor, să vă dovediți devotamentul față de cel mai iubit fiu al poporului, președintele Consiliului de Miniștri Gh. Gheorghiu-Dej, arătându-vă cei dintâi în îndeplinirea îndatoririlor patriotice și cetățenești.

«Pe această cale, vă binecuvintez strădaniile și vă rog să nu uitați în rugăciunile voastre și pe smerenia noastră».

Toți cei prezenți au condus apoi pe Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian la reședința patriarhală, unde au prezentat urări de sănătate și viață lungă, Întâistătorului Bisericii Ortodoxe Române.

*

În după amiaza aceleiași zile, Institutul Teologic de grad Universitar din București a sărbătorit împlinirea a patru ani dela înscăunarea Înalt Prea Sfințitului Justinian ca Patriarh. La festivitate au luat parte: P.S. Episcop Theoctist Botoșăneanu, Vicar Patriarhal și rector al Institutului Teologic din București, D. Dogaru, director în Ministerul Cultelor, P.C. Pr. Alexandru Ionescu, Vicarul Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, corpul profesoral al Institutului, studenții și preoții cursiști.

S'au citit fragmente din «Apostolat Social», — opera I.P.S. Patriarh Justinian — și s'au executat cântece religioase de către corul studenților. Dl. Profesor I. Moiescu a rostit, cu acest prilej, o cuvântare omagială.

Festivitatea s'a încheiat prin cuvântul P.S. Episcop Theoctist, care a subliniat grija permanentă a I.P.S. Patriarh Justinian pentru învățământul teologic, precum și strădaniile neobosite pe care I.P.S. Sa le depune pentru îndrumarea vieții bisericești, pe baza învățaturii evanghelice, călăuzind preoțimea spre adevărata ei misiune de slujitori ai lui Hristos. P.S. Episcop Theoctist a arătat, în continuare, fermitatea cu care întreaga noastră Biserică — urmând îndemnurile I.P.S. Patriarh Justinian — s'a alăturat marelui front al celor ce luptă pentru apărarea și consolidarea păcii în întreaga lume și a încheiat cuvântul său făcând calde urări de viață lungă I.P.S. Patriarh Justinian, pentru binele Bisericii Ortodoxe Române, pe care o conduce cu dragoste de părinte și cu înțelepciune de adevărat apostol al lui Hristos.

Telegrame primite de I. P. S. Patriarh Justinian cu prilejul zilei de 6 Iunie 1952

Cu prilejul aniversării a patru ani dela înscăunarea ca Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, I. P. S. Justinian a primit numeroase telegrame, din țară și de peste hotare, prin care erau exprimate sentimentele de dragoste ale celor ce au cunoscut activitatea plină de roade a Întâistătorului Bisericii noastre.

Dintre aceste telegrame desprindem pe cele primite din partea Prea Sfințitului Patriarh Alexei al Moscovei și a toată Rusia, I. P. S. Mitropolit Nicolae Krutișchi și D-lui Vasile Pogăceanu. Le publicăm mai jos, însoțite de răspunsurile trimise de I. P. S. Patriarh Justinian.

SANCTITĂȚII SALE PATRIARHULUI JUSTINIAN

BUCUREȘTI

Cu prilejul celei de a patra aniversări a înscăunării Sanctității Voastre, vă trimit o frățească salutare și urări din teată inima.

Din mila lui Dumnezeu,
Patriarh ALEXEI.

*

SANCTITĂȚII SALE ALEXEI*Patriarhul Moscovei și a toată Rusia.*

MOSCOVA

Mulțumind călduros Sanctității Voastre pentru frățeștile și caldele felicitări exprimate cu prilejul aniversării înscăunării Noastre, Vă îmbrățișez în Domnul nostru Iisus Hristos,

JUSTINIAN,
Patriarhul României

*

SANCTITĂȚII SALE PATRIARHULUI JUSTINIAN

BUCUREȘTI

Din inimă salut pe Sanctitatea Voastră, cu prilejul aniversării a patru ani de patriarhat. Vă urez ani îndelungați, pentru propășirea de Dumnezeu iubitei Biserici Ortodoxe Române.

Cu dragoste fiască,
MITROPOLITUL NICOLAE

*INALT PREA SFINȚITULUI MITROPOLIT
NICOLAE KRUTIȚCHI*

PATRIARHIA DIN MOSCOVA

Vii mulțumiri, pentru frățestile Inalt Prea Sfinției Voastre felicitări.

JUSTINIAN,

Patriarhul României

INALT PREA SFINȚITULUI JUSTINIAN,

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

BUCUREȘTI

Cu ocazia împlinirii a patru ani dela instalarea Inalt Prea Sfinției Voastre ca Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, primiți, Vă rog, din partea noastră, sincere felicitări și multe urări de bine și sănătate.

V. POGĂCEANU,
Ministrul Cultelor

Domnului VASILE POGĂCEANU,
MINISTRUL CULTELOR

BUCUREȘTI

Vii mulțumiri pentru felicitări,

JUSTINIAN,

Patriarhul României

Tuturor celor care au trimis scrisori și telegrame de felicitare, Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian le-a răspuns mulțumindu-le și împărțându-le patriarhicești binecuvântări.

INCHIDEREA ANULUI ȘCOLAR 1951—1952 LA INSTITUTELE TEOLOGICE ȘI SEMINARIILE MONAHALE ALE BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

LA INSTITUTUL TEOLOGIC DIN BUCUREȘTI

Institutul Teologic din București și-a încheiat anul universitar 1951-1952 la 29 Iunie. În cursul acestui an academic au frecventat cursurile un număr de 129 studenți. Majoritatea studenților au promovat anii de studii respectivi fără restante, ceea ce dovedește că atât profesorii cât și studenții Institutului Teologic din București au lucrat cu multă râvnă în cursul anului încheiat.

În afară de orele obișnuite de cursuri înscrise în programă, studenții au avut, în cursul anului 1951-1952, 30 de ore duhovnicești, în fiecare Miercuri, pentru buna lor pregătire întru preoție. Deasemeni s'a ținut la Institut, de către profesorii dela diferite catedre, un ciclu de conferințe duhovnicești, în fiecare zi din săptămâna întâia din Postul Mare. Au fost prevăzute, în cursul anului 1951-1952, și alte ore pentru îndrumări practice și consultații cu părinții, pentru întrecerile la învățătură și disciplina în muncă. Activitatea fiecărui an de studii a fost dirijată de un profesor-diriginte. Iar pentru o cât mai bună formație intelectuală a studenților, fiecare profesor a avut în grija sa un grup de 7—10 studenți. Se cuvine să menționăm faptul că în anul 1951-1952 profesorii Institutului au terminat redactarea manualelor unice.

În anul școlar 1951-1952 au urmat cursurile Institutului Teologic din București și doi studenți finlandezi: Ihtsu Vaino și Juhani Homanen, ca bursieri ai Patriarhiei Române. Primul a urmat cursurile anului II, iar al doilea un curs special de muzică bisericească. Totodată, prin grija și susținerea materială a Sf. Patriarhii, studentul Juhani Homanen a luat lecții de vioară cu un profesor dela Conservatorul de Stat.

În cursul anului 1951-1952 au frecventat cursurile de magistru în teologie, un număr de 10 studenți. La examenele finale, în sesiunea Iunie 1952, s'au prezentat 9 candidați. Au luat examenele 6 studenți, iar 3 au rămas cu restanță.

În sesiunea Iunie 1952 a avut loc examenul de admisibilitate pentru titlul de magistru în teologie, la care s'au prezentat trei candidați. Toți candidații au trecut examenul cu succes, fiind declarați promovați.

Cursurile de îndrumare misionară și socială s'au ținut în anul școlar 1951-1952, pentru seriile a XI-a, a XII-a și a XIII-a de preoți, la cele două centre: București și Curtea de Argeș. Cursurile seriei a XI-a s'au ținut — la București și la Curtea de Argeș — cu un număr de 470 preoți; seria XII-a cu 520 de preoți, iar seria XIII-a cu 458 preoți.

Biblioteca Institutului Teologic din București a înregistrat, în cursul anului academic 1951-1952, 21.000 consultări, cu o frecvență zilnică de 30-40 de studenți și preoți. Biblioteca Institutului cuprinde un număr de 64.000 de cărți. Pe lângă un număr de mai multe sute de volume cumpărate, în cursul anului 1951-1952 biblioteca a primit dela Dl. Prof. T. Popescu 63 serii de reviste diverse, iar din biblioteca regretatului profesor Gh. Arghiropol 164 cărți și reviste.

Organizația A.R.L.U.S. a Institutului Teologic a avut înscriși, în cursul anului școlar 1951-1952, un număr de 286 membri. S'au realizat în cursul acestui an, 15 manifestări. Intreg personalul Institutului, profesori, preoți cursiști și studenți au vizionat 6 filme documentare, puse la dispoziție de Organizația Rațională Arlus, și 4 filme dela Sf. Patriarhie. Un mare număr de profesori și studenți au participat la o serie de conferințe, ținute la organizația A.R.L.U.S. a Raionului. Deasemeni au participat cu mult entuziasm, atât profesorii cât și studenții, la patru conferințe ținute la «Casa Prieteniei Româno-Sovietice». Organizația A.R.L.U.S. a Institutului are o Gazetă de perete, la care colaborează atât studenții cât și preoții cursiști.

Cursurile de limba rusă, pentru înaintați și pentru începători, se țin de două ori pe săptămână, de Dl. conf. I. Negrescu. Prin organizația A.R.L.U.S. s'a difuzat, în mijlocul studenților și personalului Institutului ziarul «Veac Nou», precum și un însemnat număr de bilete la diverse spectacole.

Comitetul de Luptă pentru Pace al Institutului Teologic Universitar din București a desfășurat o vie activitate în cursul anului 1951-1952. Comitetul a organizat mai multe conferințe și meetinguri. Meetinguri fulger de protest au avut loc la Institut, cu prilejul asasinării mișelești a marelui patriot grec Nikos Beloiannis, precum și împotriva războiului bacteriologic deslănțuit de imperialiștii americani în Coreea.

O ședință sărbătorească a Comitetului de Luptă pentru Pace a fost aceea în care I.P.S. Mitropolit Sebastian Rusan a arătat importanța Conferinței pentru Pace a tuturor Bisericilor și Comunităților religioase din U.R.S.S., ce s'a ținut la Moscova între 9—12 Mai a.c.

Comitetul de Luptă pentru Pace are un panou special cu foto-montaje și articole, scrise de studenți și de preoții cursiști. Pe lângă acest panou, mai posedă un «Afișier» — cu articole tăiate din ziare, care aduc noi știri și amănunte asupra creșterii neîncetate a numărului partizanilor păcii.

Această multiplă activitate desfășurată de corpul profesoral, de studenții și de preoții cursiști, care au frecventat Institutul Teologic de grad Universitar din București, dovedește că în acest așezământ de cultură teologică se muncește cu râvnă și cu spor, pentru pregătirea slujitorilor altarelor dreptei credințe, care trebuie să fie — după îndemnul Inalt Prea Sfințitului nostru Patriarh — apostoli ai lui Hristos, dar și cetățeni devotați ai Patriei noastre scumpe.

LA INSTITUTUL TEOLOGIC DIN SIBIU

La 29 Iunie a.c., Institutul Teologic Universitar din Sibiu a încheiat anul școlar 1951-1952.

În cursul anului 1951-1952 au frecventat cursurile Institutului Teologic Universitar din Sibiu un număr de 115 studenți: 43 în anul I, 35 în anul II, 16 în anul III și 21 în anul IV. Un număr de 24 absolvenți au fost declarați licențiați în teologie.

Dela 15 Octombrie, de când au început cursurile Institutului Teologic, și până la 29 Iunie, profesorii și studenții au lucrat cu mai multă râvnă și cu multă dragoste, atât în cadrul Institutului, cât și în afara lui, pe tărâm cultural. Profesorii, în afară de activitatea depusă la respectiva catedră, au ținut conferințe și predici, au lucrat ca redactori de periodice religioase și au publicat diverse studii, articole și recenzii în revistele Sf. Patriarhii, ca și în revistele mitropolitane sau episcopale. Deasemeni, nu poate fi trecută cu vederea nici activitatea depusă în legătură cu alcătuirea manualelor de învățământ teologic. În urma conferinței ținută în cursul anului la Dragoslavele, sub președinția I.P.S. Patriarh Justinian, profesorii constituiți în colective au pus la punct manualele, care au și fost depuse, până la 10 Iunie, la Sf. Patriarhie.

Planul Institutului prevede o nouă traducere din original a Sf. Scripturi, însoțită de comentarii. În cursul anului universitar 1951-1952, prin munca asiduă a opt profesori, s'au lucrat 21 de capitole, care vor alcătui tomul I al Bibliei, cu comentar.

Între activitățile extra-școlare ale Institutului se numără și cursurile de îndrumare misionară și pastorală. Pentru cele trei serii de preoți, care au absolvit cursurile de îndrumare în anul școlar 1951-1952, profesorii Institutului au ținut 116 prelegeri. La 30 Mai s'au încheiat cursurile de îndrumare pentru cea de a 13-a serie de preoți cursiști. Festivitatea încheierii cursurilor de îndrumare a fost cinstită prin prezența I. P. S. Mitropolit Nicolae, P.S. Nicolae al Clujului, P.S. Valerian al Oradiei, precum și a D-lui I. Rodeanu, delegatul Ministerului Cultelor.

Profesorii și studenții Institutului au avut o activitate remarcabilă în cadrul «Comitetului de Luptă pentru Pace». Din cei 36 membri ai Comitetului de luptă pentru pace, nouă sunt din corpul didactic al Institutului, iar opt membri sunt aleși dintre studenți. Trei membri din acest Comitet fac parte din Comitetul regional, raional și orășenesc de luptă pentru pace, care îndrumază și Comitetele din regiunile Stalin și Mureș. Profesorii și studenții au ținut nouă conferințe în cadrul Comitetului de Luptă pentru Pace. În cursul anului universitar 1951-1952, 52 de echipe formate la Institutul Teologic, au fost pe teren, lămurind și îndrumând pe cetățeni în lupta pentru pace. În colectivele de presă, artistic, și colțul păcii, studenții au muncit cu deosebită tragere de inimă. Ei au confecționat numeroase panouri și fotomontaje și au scris 62 articole la Gazeta de perete a «Colțului Păcii». Corul studenților și-a dat concursul în opt sărbători la «Ora păcii» dela Radio-amplificare Sibiu. Tot în cadrul luptei pentru pace, studenții au organizat trei programe artistice la Ateneul Popular din Sibiu.

Aceasta este, în câteva cuvinte, activitatea desfășurată de profesorii și studenții Institutului Teologic Universitar din Sibiu, în cursul anului

1951-1952. Munca depusă în cursul acestui an universitar s'a încheiat la 29 Iunie. În această zi de sărbătoare, în catedrala mitropolitană, cu mare sobor s'a slujit Sf. Liturghie, după care s'a dat citire rugăciunii speciale către Domnul, pentru bogatele roade duhovnicești culese în cursul anului încheiat. Cu toții apoi: profesori, studenți și numeroși credincioși, s'au întrunit la Institutul Teologic, unde au asistat la obișnuita serbare de sfârșit de an.

În numele studenților și absolvenților a luat cuvântul proaspătul licențiat în Teologie, Constantin Voicu, care a exprimat recunoștința tuturor pentru dragostea părintească și înțelegerea desăvârșită ce le-au arătat-o profesorii și conducerea Institutului, în tot timpul anului încheiat. Studenții nu vor desminti nădejile care se pun în ei: vor munci cu elan și cu dragoste pe tărâm bisericesc, cultural și cetățenesc; vor căuta să-și îmbogățească cunoștințele, să-și desăvârșască sufletele și să fie vrednici slujitori ai altarului.

Din partea Direcției a vorbit Pr. Prof. Spiridon Căndea, directorul de studii al Institutului. C. Sa și-a îndreptat mai întâi gândul către Dumnezeu, mulțumindu-I pentru încheierea cu bine și cu rezultate mulțumitoare a anului școlar 1951-1952.

Cuvinte alese de recunoștință a rostit părintele profesor pentru I.P.S. Patriarh Justinian, I.P.S. Mitropolit Nicolae și pentru Dl. Ministru al Cultelor, Vasile Pogăceanu — care au dat îndrumări și ajutoare materiale însemnate, înlesnind astfel munca depusă în cursul acestui an academic.

Adresându-se studenților, C. Sa le atrage atenția asupra sensului închiderii cursurilor și a vacanței pe care o au acum. Vacanța «este prilejul care ne chiamă să revizuiim, să reparăm și să înmulțim uneltele de muncă, pentru ca rezultatele activității viitoare să fie mai bogate».

«Voi trebuie să faceți, în cursul vacanței de vară, încercarea de a aplica pe teren cunoștințele câștigate la școală. Voi trebuie să faceți ucenicie profesională pe lângă biserica și preotul parohiei. Să păstrați deci, un contact viu cu păstorul de suflete și să vă introduceți în toate metodele de muncă din parohie. Să fiți prezenți la slujbe, la rugăciune și la toate lucrările duhovnicești și pastorale ale preotului!».

Dar părintele profesor sfătuiește și îndeamnă pe studenții Institutului Teologic să fie nu numai vrednici slujitori ai altarelor, ci și buni cetățeni ai Patriei noastre:

«În satele noastre — a spus mai departe C. Sa — sunt astăzi probleme foarte importante: strângerea recoltei, treeratul, predarea cotelor de cereale Statului, desmiriștitul, însămânțările de toamnă, etc.; sunt lucruri de care depinde bunul mers al treburilor obștești din țară. Un student în teologie nu poate fi pasiv sau nepăsător față de aceste probleme. El trebuie să se pună în legătură cu organele locale ale puterii de Stat și să devină factor activ care duce muncă de lămurire, care îndeamnă, sfătuiește și cere tuturor să-și îndeplinească îndatoririle cetățenești».

Iar absolvenților, care au părăsit anul acesta, pentru totdeauna, Institutul, le atrage atenția că au datoria de a-și lărgi din ce în ce mai mult orizontul, printr'un contact neîntrerupt cu cartea.

«Cărțile teologice care dau preotului cultura profesională, și cărțile de știință profană și de literatură, care dau preotului cultura generală, trebuie să fie pâinea de fiecare zi a sufletului vostru». Ca viitori slujitori ai altarelor, ei trebuie să-și îndeplinească întotdeauna îndatoririle bisericesti, să-și întărească mereu sufletul prin rugăciunea obștească și particulară, și să nu uite că o mare datorie «este aceea de a pleca mereu urechea la bătăile inimii poporului, de a fi mereu una cu poporul, de a munci neîncetat și cu tot devotamentul pentru binele și fericirea lui».

«In satele, în parohiile în care mergeți, să luați imediat contact cu Sfaturile Populare și cu celelalte organe locale ale puterii de Stat. Să oferiți întregă puterea voastră de muncă unei colaborări sincere, unei serviri cinstită și loiale față de Republica Populară Română, și în felul acesta să vă îndepliniți fără ezitare, fără rezerve și fără niciun echivoc, toate îndatoririle voastre cetățenești.

In lupta pentru pace, care este și o poruncă, un deziderat evanghelic, regimul de democrație populară din țara noastră a rezervat preotului un rol important. Îndepliniți cu însuflețire acest rol și căutați să fiți mereu în primele rânduri ale luptătorilor pentru pace.

Lucrând în felul acesta, veți ajunge să fiți adevărați slujitori ai altarelor, adevărați preoți ai poporului, devotați cetățeni ai Statului și harnici făuritori ai unei vieți mai bune.

Înainte și mereu înainte pe acest drum de slujire a lui Dumnezeu, de slujire a Bisericii, poporului și Patriei!».

Cu aceste cuvinte, Părintele Profesor Spiridon Căndea a declarat închis anul academic 1951-1952.

LA SEMINARUL MONAHAL DELA SF. MÂNĂȘTIRE AGAPIA

Și la Seminarul Monahal «Cuvioasa Paraschiva» dela Sf. Mânăstire Agapia, «glasul clopotului chemător la rugăciune» n'a încetat să alterneze cu «glasul clopotului chemător la muncă» — în tot cursul anului școlar 1951-1952. După cum a arătat Cuvioasa Maică Directoare Veronica Constantinescu, în darea de seamă prezentată la începutul lunii Iulie, scopul Seminarului este acela de a forma «vlăstare tinere în serviciul Bisericii lui Hristos». Pentru atingerea acestui scop, o necurmată muncă intelectuală și manuală a fost depusă de eleve în tot cursul anului, sub îndrumarea și conducerea celor șapte profesoare ale Seminarului. Rezultatele sunt mulțumitoare, mai ales pentru elevele clasei a XI-a (anul IV). Este demn să se menționeze că, activitatea corpului profesoral nu s'a limitat numai la îndeplinirea programului din cadrul Seminarului. Profesoarele Seminarului au predat mai multe materii de învățământ, elevelor dela școala monahală și dela școala elementară, ciclul II. In cadrul acestor școli, elevele Seminarului din anii III și IV au făcut practica pedagogică, pentru temeinica lor pregătire ca îndrumătoare în mânăstiri. Pe tărâm practic, elevele Seminarului au lucrat cu multă râvnă în secțiile de covoare, broderie artistică, artă decorativă (pictură-păpuși) și ceramică.

Lucrările produse în toate secțiile se ridică la o valoare mai mare de 12.000 lei.

Această intensă activitate intelectuală și manuală, depusă de profesoarele și elevele Seminarului Monahal dela Agapia, în cursul anului șco-

lar 1951-1952, a fost susținută prin subvenții acordate de Ministerul Cultelor, Sfânta Patriarhie și de Mitropolia Moldovei.

O apreciere deosebită a avut Cuvioasa Maică Directoare a Seminarului pentru rețeaua electrică instalată în tot cuprinsul Mănăstirii Agapia, prin grija Sf. Patriarhii, — care ușurează mult munca elevelor și a călugărițelor în atelierele Cooperativei de producție.

Incheind darea de seamă asupra anului școlar 1951-1952, Cuvioasa Maică Directoare arată datoria pe care o au mănăstirile, de a promova, pentru Seminarul Monahal, elemente cât mai bune.

«Dacă, decenii după decenii, pentru mănăstirile de călugărițe nu a fost posibil să se creieze un centru de pregătire duhovnicească, și dacă această fericire s'a realizat astăzi, prin grija Înalt Prea Sfințitului Patriarh și înțelegerea largă a Sfântului Sinod și a Guvernului Țării, apoi sfintele mănăstiri trebuie să știe că orice încetineală în înțelegere dovedește și mai mult necesitatea acestor așezăminte, care să dea elemente de conducere cu adevărat devotate Bisericii și Patriei noastre».

LA SEMINARUL MONAHAL DELA SFANTA MĂNĂSTIRE HUREZU

Cursurile Seminarului Monahal dela Mănăstirea Hurezu, începute la 21 Octombrie 1951, s'au încheiat la 29 Iunie 1952, cu o frumoasă serbare dată de elevele Seminarului. Slujba religioasă săvârșită cu acest prilej a fost oficiată de Părintele Profesor Ioan Pușoi, — răspunsurile fiind date de surorile eleve. În sala de festivități a Seminarului s'au adunat, în după amiaza zilei de 29 Iunie, pe lângă obștea Seminarului și a Sfintei Mănăstiri Hurezu, numeroși credincioși din împrejurimi și din orașul Hurezu, dornici să-și bucure sufletele, asistând la desfășurarea programului artistic alcătuit de cuvioasele maici și de surorile eleve.

La începutul programului, după executarea concertului «Cine», de Muzieescu, care ilustrează frumusețea psalmului 23 al Proorocului David, Prea Cuvioasa Maică Directoare Serafima Popescu a rostit o aleasă cuvântare. Pomenind numele Domnitorului Constantin Brâncoveanu, care s'a învrednicit să ridice Sfânta Mănăstire Hurezu, Prea Cuvioasa Maică constată că, după aproape trei veacuri dela înființare, se deschide pentru acest sfânt lăcaș, o epocă nouă. Prin grija și osârdia unui călugăr evlavios și priceput, a unui Arhiereu înțelept și hotărât, prin grija Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, mănăstirea Hurezu a devenit un temeinic așezământ de cultură. Cuvioasa Maică Directoare a arătat apoi roadele culese de pe ogoarele duhovnicești, precizând că ele au fost bogate, dar și că munca a fost necurmată.

«În câmpul nostru de activitate — a spus mai departe Maica Directoare — s'au îmbrățișat toate mănăstirile de pe plaiurile Țării Românești, prin elevele care au venit, rânduri-rânduri, la acest Seminar — născut prin osârdia bunului și ocrotitorului nostru Părinte, I.P.S. Patriarh Justinian. Câmpul apare pestriț, cu temperamente și caractere variate, cu deprinderi și obiceiuri diferite, unele bune, altele mai puțin bune, iar altele nicidecum bune. În această furtună, maicile îndrumătoare au știut să se avânte cu mult curaj și întocmai ca grădinarul iscusit au început să are ogoarele sufletelor cu multă dragoste și să semene cu sârguință

tot ceea ce este plăcut lui Dumnezeu, având exemplu întreaga pleiadă de femei creștine vestite, ca Priscila, Flavia și Domitila, harnice și entuziaste colaboratoare în câmpul misiunii creștine primare; apoi pe Sf. Muceniță Cecilia din Roma, Sf. Cristina, Sf. Teodora din Alexandria, ș. a.».

Dar elevele Seminarului Monahal dela Hurezu n'au depus numai muncă intelectuală. Pe rând, toate elevele au lucrat cu hărnicie în cele patru ateliere: de covoare, ceramică, pictură și broderie artistică. De asemenea ele n'au șovăit să împlinescă, cu dragoste și râvnă, orice ascultare: la lucratul pământului, la căratul lemnului din pădure, la curățenia localului.

Dar, constată cu toată dreptatea Prea Cuvioasa Maică Directoare, pentru a lucra temeinic în ogorul Bisericii noastre Ortodoxe, pentru a câștiga mântuirea sufletelor noastre, «avem nevoie de o viață liniștită, ferită de suferințele și nenorocirile războiului, avem nevoie de pace, de pacea propovăduită de veacuri de Biserica lui Hristos».

«Urmăm și noi îndemnul Întâistătorilor Bisericii Ortodoxe Române, în frunte cu Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, și ne alăturăm acelorora ce luptă pentru întărirea păcii, apărarea vieții și libertății oamenilor... prin munca încordată, spre lecuirea rănilor războiului, spre înălțarea scumpei noastre țări și spre înfăptuirea bunei stări a tuturor celor ce muncesc».

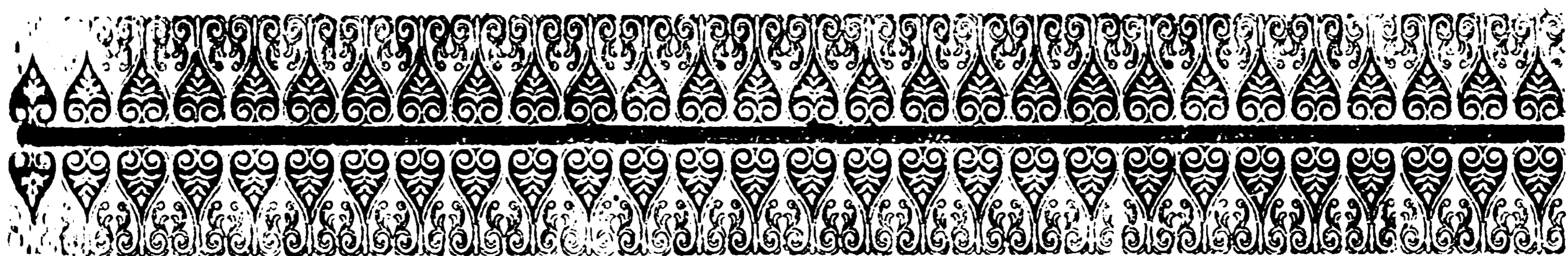
Cuvântarea se încheie cu urări de sănătate și prosperitate adresate Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian și membrilor Inaltului Prezidiu al Republicii noastre Populare. Corul a răspuns cu «Mulți ani trăiască».

Programul artistic a fost compus din coruri, recitări, și o piesă de teatru. Corurile au fost conduse de părintele profesor I. Pușoiu. Dintre poeziile recitate remarcăm poezia lui Pușkin, «Mănăstire pe Kasbek», în limba rusă, «La icoană», a lui Vlahuță, și poezia «Oltenii lui Tudor».

Partea a doua a programului a fost acoperită în întregime de piesa «Sf. Filofteia», care a făcut cinste elevelor Semfora Gafton și Matroana Văleanu din anul IV, — piesa fiind compusă de aceste eleve — precum și tuturor celorlalte surori care au interpretat-o. Piesa a arătat mucenicia sfintei fecioare Filofteia — patroana Seminarului Monahal dela Hurezu.

Astfel — după opt luni de muncă intelectuală și manuală, la sfârșitul cărora s'au cules bogate roade duhovnicești —, cursurile Seminarului Monahal dela Hurezu s'au închis în această atmosferă sărbătorească.

DIN ACTIVITATEA COOPERATIVELOR DE PRODUCȚIE MEȘTEȘUGĂREASCĂ DIN MÂNĂSTIRI

Cooperativa « Harnica Albină » din Mănăstirea Agafton

În șirul faptelor de mare însemnătate, realizate în Biserica Ortodoxă Română dela urcarea I.P.S. Justinian în scaunul patriarhicesc, se înscrie și organizarea cooperativelor de producție meșteșugărească în mănăstiri.

În Eparhiile Ungro-Vlahiei, Moldovei și Sucevei, Olteniei, Râmnicului și Argeșului, Dunării de Jos, Romanului și Hușilor și Buzăului, se găsesc în prezent temeinice întreprinderi călugărești de acest fel.

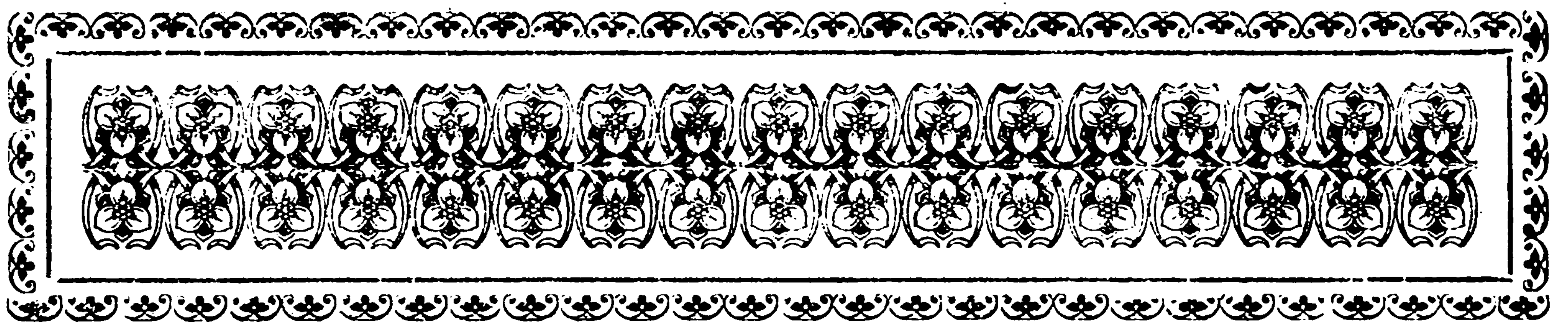
Intrucât în paginile revistei noastre vom căuta să înfățișăm realizările obținute de aceste cooperative, prezentăm astăzi câteva date asupra cooperativei meșteșugărești «Harnica Albină», din mănăstirea Agafton, Eparhia Moldovei și Sucevei.

Cooperativa «Harnica Albină» a fost înființată la 1 Aprilie 1951 și funcționează cu două secțiuni de producție: 1) țesături și covoare; 2) pânzeturi. Activând la început cu 33 de lucrătoare, cooperativa a ajuns să aibă, în câteva luni, 69 de lucrătoare, care numai în 1951 au fost planificate cu lucrări în valoare de 2.259.519 lei vechi, executând în aceeași perioadă de timp lucrări de 2.406.220 lei, depășind astfel cu 4% planul de producție. Cea mai mare parte a lucrărilor a constat în covoare executate în cadrul contractului cu Societatea de Stat Româno-Export și au fost dintre lucrările cele mai artistic executate.

Cooperativa a realizat, peste prețul manoperei, suma de 376.603 lei vechi pentru cheltueli de regie, și a plătit Statului impozite în sumă de 202.875 lei, dându-și astfel contribuția sa la împlinirea planurilor financiare ale Statului.

Pentru cele 69 de lucrătoare, cooperativa a organizat o cantină, care a funcționat în foarte bune condițiuni, făcându-se astfel primul început al vieții de obște în mănăstirea Agafton.

C. Gr.

GRIJA PENTRU ARTA RELIGIOASĂ

Preocupările forurilor conducătoare ale Bisericii Ortodoxe Române și în special ale I.P.S. Patriarh Justinian, în diferitele sectoare de activitate, trebuia, în mod direct, să atingă și sectorul artei religioase, trecut aproape în întregime asupra conducerii Bisericii.

Astfel, când s'a ivit problema păstrării unor biserici de lemn, a căror folosință încetase pentru parohiile sau unitățile care își ridicaseră biserici noi din material durabil, din piatră sau din cărămidă, înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a luat măsuri pentru conservarea bisericilor de lemn, scoase din uz, mutându-le acolo unde nevoia o cerea și salvând în acest chip, dela o ruinare sigură și dela dispariție, monumente istorice de mare importanță, dintre puținele exemplare rămase în ființă, din acest gen.

În acest chip s'au înzestrat cu biserici de lemn: schitul Dragoslavele, schitul și căminul preoțesc dela Techirghiol, cum și satul Cernegești din Regiunea Vâlcea.

Într'o altă ramură a artei religioase, în pictura bisericească, trecută asupra Bisericii, s'a pășit la organizarea și îndrumarea acestui sector, potrivit Deciziei Patriarhale Nr. 157/950, stabilindu-se că orice lucrare privitoare la pictura bisericească să se facă sub supravegherea Patriarhiei, prin Comisiunea de Pictură Bisericească, alcătuită în scopul de mai sus.

S'au făcut lucrări din nou, s'au reparat și s'au restaurat o seamă de monumente religioase, între ele și unele monumente istorice.

În fruntea tuturor Eparhiilor stă Arhiepiscopia Bucureștilor, care numai în 1951 a realizat 32 de lucrări de pictură bisericească din nou, și restaurări. Urmează apoi Eparhia Buzăului cu 18 lucrări și apoi Arhiepiscopia Craiovei și Episcopia Râmnicului și Argeșului, cu câte 12 lucrări. Celelalte Eparhii au lucrări mai puține.

Pentru pregătirea elementelor necesare acestui sector, s'au înființat două șantiere de pictură bisericească: unul la mănăstirea Ciorogârla, pentru pictura bisericii celei mari, iar altul la biserica din Pipirig, Raionul Tg. Neamț, unde se pictează biserica ridicată de Patriarhul Nicodim, în satul său de baștină. În anul trecut, șantierul dela M-rea Ciorogârla a funcționat cu un număr de pictori și zugravi stagiați, sub conducerea pictorului Gheorghe Popescu. La sfârșitul anului au promovat 6 pictori și 4 zugravi bisericești.

La biserica din Pipirig, șantierul a fost condus de pictorul D. D. Nicolaide, ajutat de patru pictori stagiați, monahi, și îndrumând 11 elevi dintre absolvenții Seminarului Monahal dela Mănăstirea Neamț.

În acest an, șantierul dela Ciorogârla, sub conducerea aceluiași pictor, funcționează cu un număr de 7 pictori și zugravi stagiați și 2 ucenici, iar șantierul dela Pipirig, de sub conducerea pictorului Nicolaide, funcționează cu stagiarii din anul trecut, cu zece ucenici din anul al II-lea, cu încă doi pictori și zugravi stagiați, laici, cum și cu un număr de ucenici din anul I, dintre elevii Seminarului Monahal din Mănăstirea Neamț.

Pentru pregătirea elevilor din mănăstiri și pentru călugărițele cu înclinări spre arta religioasă, s'au dat instrucțiuni maicilor Veronica Constantinescu, stareța Mănăstirii Agapia și Sofronia Ulea din Mănăstirea Hurezu, să înceapă cu ucenicele lor lucrări de pictură și exerciții, fiecare în mănăstirea respectivă.

În afară de aceste șantiere, pe lângă Sf. Patriarhie mai funcționează, în cadrul Institutului Biblic, atelierele de icoane și steaguri, un atelier de tâmplărie, și un altul de sculptură în lemn. Ceeace nu se cunoaște îndeajuns, dar a cărui importanță nu trebuie să scape nimănui, sunt atelierele de email și filigranare, care funcționează tot în cadrul Institutului Biblic și care au realizat frumoase obiecte de artă.

Îmbucurător este deasemeni faptul că Patriarhia Antiohiei a comandat acestui atelier un număr de 15 engolpioane și 12 cruci de piept, precum și 15 serii de sf. vase, lucrate în argint filigranat și email, pentru ierarhii și episcopii sale, reamintind în acest chip legăturile strânse dintre Biserica noastră și Biserica Antiohiei, din timpul marelui Mitropolit Antim Ivireanul, precum și strălucita epocă a voevodului martir Constantin Brâncoveanu.

VIZITA I.P.S. MITROPOLIT NICOLAE KRUTIȚCHI IN BULGARIA

La 30 Mai 1952, a sosit la Sofia, ca oaspete al Bisericii Ortodoxe Bulgare, I.P.S. Mitropolit Nicolae Krutițki. La aeroport I. P. S. Sa a fost întâmpinat de toți membrii Sfântului Sinod bulgar, de Dl. Dr. Pavel Tagarov, directorul cultelor, de reprezentanții clerului bulgar, reprezentanții celorlalte culte religioase, de membrii Uniunii naționale a Frontului Patriei, ai Comitetului național pentru apărarea păcii, de clerul rus din Sofia și de numeroși clerici și mireni.

A doua zi, la orele 10, I. P. S. Mitropolit Nicolae, însoțit de I. P. S. Mitropolit Kiril, locțiitorul de președinte al Sf. Sinod bulgar și de directorul cultelor, — a făcut o vizită Comitetului național bulgar pentru apărarea păcii.

În aceeași zi la orele 11, în aula Academiei Teologice, într'un cadru solemn, s'a decernat înaltului oaspete diploma de doctor honoris causa. Cu acest prilej, I. P. S. Mitropolit Kiril, în numele Sf. Sinod al Bisericii Bulgare, a felicitat pe I. P. S. Mitropolit Nicolae, arătând marea și binefăcătorea înrâurire a teologiei ruse și a literaturii teologice ruse asupra teologiei bulgare. «În această privință — a spus I. P. S. Kiril — Biserica Ortodoxă Bulgară datorează recunoștință nețărmurită Bisericii Ortodoxe Ruse; solemnitatea academică de astăzi, în cadrul căreia teologia bulgară aduce omagiul său celui mai de seamă reprezentant de azi al teologiei rusești, este expresia acestei gratitudini».

În răspunsul său, I. P. S. Mitropolit Nicolae a arătat că și Biserica Ortodoxă Rusă este plină de recunoștință față de Biserica Ortodoxă Bulgară, dela care a primit pe primii săi păstori duhovnicești și cea dintâi literatură bisericească și a încheiat, mărturisindu-și bucuria pentru strânsele legături frățești care unesc astăzi Bisericile Ortodoxe Rusă și Bulgară.

După aceea I. P. S. Mitropolit Nicolae a ținut o prelegere despre «Biserica Ortodoxă rusă în U. R. S. S.». Descriind situația Bisericii Ruse înainte de revoluția din Octombrie, pe timpul când ea era numită în chip fățarnic Biserica «dominată», dar în realitate se găsea sub tutela deplină a puterii lumeste, care prin «oberprocuror» dispunea de soarta Bisericii, — I. P. S. Mitropolit Nicolae a subliniat că în fapt țara era capul ei și că Biserica era pusă în slujba capitaliștilor și a moșierilor. Conferențiarul a arătat apoi, cum decretul puterii sovietice din Ianuarie 1918, cu privire la separarea Bisericii de Stat, a creat pentru prima dată în Rusia condițiuni pentru o libertate a conștiinței reală, nu formală. Puterea sovietică

dă astăzi libertatea deplină Bisericii în treburile ei. Raporturile dintre puterea laică și bisericească sunt pe deplin leale. Puterea sovietică nu se amestecă în viața internă a Bisericii. Biserica își are tipografia și editura sa. Scrie liber și fără restricții: revistele, manualele, cărți bisericești, cărți de cult, cărți de rugăciune, etc., după nevoile sale.

I. P. S. Mitropolit Nicolae Krutițchi și-a încheiat prelegerea arătând că Biserica Ortodoxă Rusă este în slujba poporului și se află în primele rânduri ale luptătorilor pentru pace.

Din inițiativa Comitetului național bulgar pentru apărarea păcii și a Comitetului orășenesc pentru apărarea păcii a avut loc, în după amiaza aceleiași zile, o adunare festivă, la care au participat câteva mii de cetățeni și la care a luat parte și I. P. S. Mitropolit Nicolae, care a rostit o documentată cuvântare, arătând contribuția adusă de Bisericile Ortodoxe și de celelalte culte în lupta pentru apărarea păcii.

Subliniind faptul că apărarea păcii este astăzi o datorie a oricărui om cinstit, I. P. S. Mitropolit Nicolae a arătat că aceasta este îndeosebi o datorie a creștinului, pentru că creștinismul este religia păcii. — «Creștinul care nu este în frontul păcii nu înțelege esența creștinismului,» — a spus I. P. S. Sa.

În continuare Mitropolitul Nicolae a descris grozăviile unui război atomic și ale războiului bacteriologic, declanșat de imperialiștii americani în Coreea, unde folosesc microbii contagioși ai unor boli necunoscute până astăzi. Subliniind faptul că asemenea fărâdelegi sunt o rușine pentru secolul nostru și că sute de milioane de oameni de pe tot întinsul pământului s'au ridicat, sub steagul mișcării partizanilor păcii, spre a pune o stavilă acestei nebunii, I. P. S. Sa a arătat că liniștirea lumii se va realiza prin Pactul Păcii între cele cinci mari puteri.

«Ca cetățean al U.R.S.S. — a spus în încheiere I. P. S. Mitropolit Nicolae — pot declara că politica patriei mele este pe deantregul în slujba păcii. Uniunea Sovietică nu dorește războiul. Ea dorește pacea și lucrează pentru pace. Biserica Ortodoxă Rusă, care nu-și separă scarta sa de soarta poporului, lucrează cu hotărâre pentru apărarea păcii în lumea întreagă».

Cuvântarea I. P. S. Mitropolit Nicolae a fost salutăată cu entusiaste aplauze de toți participanții în adunare.

În seara aceleiași zile I. P. S. Sa și toți Prea Sfinții membri ai Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Bulgare au luat parte la privegherea mare dela Catedrala Alexandru Nevschi. După priveghere, toți arhierii sinodali, în frunte cu II. PP. SS. Mitropoliți Nicolae Krutițchi și Kiril al Plovdivului au luat parte la cina oferită de Comitetul național bulgar pentru apărarea păcii.

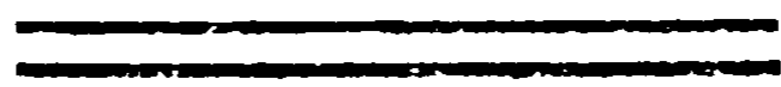
La 1 Iunie, I. P. S. Mitropolit Nicolae Krutițchi a săvârșit Sfânta Liturghie, la Catedrala Nevschi, asistat de locțiitorul de președinte al Sf. Sinod și de Mitropoliți. În aceeași zi, la orele 16, Înalt Prea Sfinția Sa, însoțit de locțiitorul de președinte al Sf. Sinod, de alți trei mitropoliți ai Bisericii Bulgare și de directorul Cultelor, a plecat la mănăstirea Rila. Înaltul caspete a vizitat deasemenea și mănăstirile Bacicova și Șipca, unde a fost profund mișcat de evlavia celor ce viețuiesc acolo, slujind fără întrerupere pe Hristos.

La 5 Iunie, Guvernul R. P. Bulgare a oferit un dejun în onoarea distinsului oaspete la care au luat parte doi vicepreședinți ai Consiliului de Miniștri, doi miniștri de Stat, Ambasadorul U.R.S.S., în Bulgaria, membri ai Ambasadei Sovietice, toți membri Sf. Sinod bulgar, reprezentanții Bisericilor Ortodoxe din Capitala Bulgariei, între care și parohul Bisericii Patriarhiei Române P. C. Pr. Ioan Cristea; reprezentanții celorlalte culte religioase; Președintele Comitetului Național bulgar pentru apărarea păcii, personalități politice, scriitori și alte personalități din viața culturală și bisericească din Capitala R. P. Bulgare.

S'a toastat pentru pace și înfrățirea popoarelor, pentru prosperitatea Bisericilor Ortodoxe Rusă și Bulgară, pentru fericirea popoarelor celor două țări și pentru conducătorii lor.

La 6 Iunie, I. P. S. Mitropolit Nicolae Krutițchi a părăsit Capitala R. P. Bulgaria, lăsând în inimile tuturor celor ce l-au cunoscut amintirea unor zile de neuitat.

Vizita I. P. S. Mitropolit Nicolae Krutițchi a fost primită cu o deosebită bucurie de toți credincioșii ortodocși și de întregul popor bulgar, care a avut prilejul să salute în mijlocul său pe un sol de seamă al Bisericii Ortodoxe Ruse și pe un încercat luptător pentru instaurarea unei păci trainice în lumea întreagă.

I. P. S. MITROPOLIT CHIRIL AL PLOVDIVULUI

A FOST PROCLAMAT DOCTOR «HONORIS CAUSA» AL ACADEMIEI TEOLOGICE DIN SOFIA

Academia duhovnicească «Sfântul Clement de Ohrida» din Sofia a conferit I. P. S. Mitropolit Chiril al Plovdivului, locțiitorul președintelui Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Bulgare, titlul de doctor «honoris causa» în teologia ortodoxă.

Festivitatea înmânării diplomei și insemnelor acestei înalte distincțiuni a avut loc în ziua de 27 Mai 1952, în aula Academiei duhovnicești, în prezența membrilor Sfântului Sinod, în frunte cu II. PP. SS. Mitropoliți: Neofit al Vidinului, Mihail al Rusciucului, Paisie al Vrației, Sofronie al Târnovei, Iosif al Orașului Stalin (Varna), Filaret de Loveci, Clement de Stara-Zagora și Nicodim de Sliven; a d-lui ministru Dr. Pavel Tagarov, directorul Cultelor de pe lângă Președinția Consiliului de Miniștri a Republicii Populare Bulgaria; a corpului profesoral al Academiei duhovnicești, a superiorilor Bisericilor Ortodoxe Rusă și Română din Sofia, a numeroși clerici și credincioși.

Rectorul Academiei, Prof. Dr. Iliia Tonevschi a făcut o prezentare a operei I. P. S. Mitropolit Chiril, arătând valoarea deosebită pe care o au studiile publicate de I. P. S. Sa, pentru Biserica Ortodoxă Bulgară și a dat apoi citire hotărîrii adoptate de Consiliul profesoral, în ședințele sale din 23 Ianuarie și 13 Februarie a. c., cu privire la proclamarea I. P. S. Mitropolit Chiril al Plovdivului ca doctor «honoris causa» în teologia ortodoxă.

Primind diploma și insemnele titlului de doctor honoris causa, Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Chiril al Plovdivului a mulțumit Consiliului profesoral al Academiei duhovnicești, pentru prețuirea arătată studiilor teologice ale I. P. S. Sale, făgăduind că nu va precupeți nicio strădanie pentru a contribui și în viitor la dezvoltarea și înflorirea teologiei bulgare. Evocând figurile unor iluștri ierarhi ai Bisericii Ortodoxe Bulgare, care au luat parte activă la lupta seculară a poporului bulgar pentru libertate și independență națională, I. P. S. Mitropolit Chiril a subliniat datoria ce revine astăzi clerului ortodox de a sprijini munca pașnică a poporului bulgar, care își făurește o viață și un viitor fericit.

Toți cei prezenți au felicitat călduros pe I. P. S. Mitropolit Chiril al Plovdivului pentru înalta distincție primită.

Festivitatea s'a încheiat printr'o recepție dată de Academia duhovnicească în cinstea noului doctor.

(După o corespondență a P. C. Pr. IOAN M. CRISTEA, parohul bisericii ortodoxe române din Sofia).

RELATIILE DINTRE CULTELE RELIGIOASE ȘI STAT ÎN REPUBLICA POPULARĂ UNGARĂ

Libertatea de organizare și de funcționare, de care se bucură Cultele religioase în Republica Populară Ungară, a fost deseori subliniată în declarații spontane și sincere, făcute de însiși conducătorii principalelor Biserici și Comunități religioase, care au arătat că activitatea lor se desfășoară după dogme și rândueli proprii, fără niciun amestec din partea Statului. Acest neamestec al Statului în treburile Cultelor religioase nu implică însă inexistența unor relații între Biserică și Stat, — cum au încercat uneori să insinueze cercurile imperialiste din Apus, — ci, dimpotrivă, dovedește că există bune raporturi de colaborare și încredere între Stat și Biserică.

Felul în care forurile guvernamentale din Republica Populară Ungară înțeleg să păstreze și să adâncească legăturile dintre Stat și Culte, a fost expus în repetate rânduri, de factori de răspundere ai Statului. Recent, Dl. Ianoș Horvath, președintele Comitetului pentru Afacerile Bisericești de pe lângă Președinția Consiliului de Miniștri, a înfățișat — cu prilejul instalării pastorului Șandor Fekete, în funcțiunea de președinte al Consistoriului Bisericii Reformate din Budapesta, — raporturile dintre Biserică și Stat și terenul pe care cultele religioase pot conlucra în mod armonios cu Statul de democrație populară.

Amintind că acordul încheiat în 1948 între Guvernul Ungar și Biserica Reformată a fost respectat în întregime și de o parte și de alta, Dl. Ianoș Horvath a declarat că acest acord înseamnă, în practică, garantarea libertății religioase pentru Cultul respectiv și stabilirea unor bune relații între Biserică și Stat.

În actuala situație internațională, când lumea întreagă este împărțită în două lagăre — de o parte, popoarele care doresc pacea, iar de altă parte, câteva guverne care pregătesc cu înfrigurare un nou război mondial — Bisericele din Republica Populară Ungară au socotit de datoria lor să se alăture celor ce năzuiesc spre pace. «Nici Statul și nici Guvernul — a spus Dl. Ianoș Horvath — nu așteaptă ca Biserica să se situeze în fruntea luptei pentru apărarea păcii. Biserica face destul, când — în felul ei — arată credincioșilor săi că aportul cel mai de seamă pe care îl

pot aduce cauzei păcii este îndeplinirea conștiințioasă a muncii lor. Iată ce așteaptă Statul dela Biserică, în lupta pentru apărarea păcii», — a spus președintele Comitetului pentru Afacerile Bisericești, care a încheiat cuvântarea sa, precizând: «Fără îndoială, că această nu depășește cu nimic ceea ce Statul este îndreptățit să ceară dela fiecare cetățean».

Aceste concepții asupra felului în care Bisericile pot colabora armonios cu Statul, pe tărâmul apărării păcii, sunt împărtășite și de conducătorii Cultelor religioase din Republica Populară Ungară, precum și de marea masă a clericilor și credincioșilor de toate confesiunile.

Iată o elocventă declarație, în acest sens, făcută de superintendentul Bisericii Luterane ungare, dl. Ernő Mihalfy — care este în același timp și secretarul Consiliului Național Ungar pentru Apărarea Păcii — cu prilejul alegerii sale în înalta demnitate eclesiastică: «...Voiu considera drept cea mai de seamă îndatorire a mea, să sprijin și să fac să fie respectat acordul încheiat între Biserică și Stat. Mă voiu împotrivi tuturor primejdiilor care ar putea amenința Biserica, cu toate că aceste primejdii nu s'ar putea ivi decât dinlăuntrul Bisericii. Eu sunt sigur că Statul respectă prevederile acordului și își îndeplinește toate obligațiile pe care și le-a asumat față de Biserică».

Dl. Ernő Mihalfy și-a încheiat cuvântarea cu această mărturisire: «Activitatea mea ca secretar general al Consiliului Național pentru Pace se armonizează pe deplin cu îndatoririle mele de superintendent al Bisericii Luterane ungare».

AT

Cul-
ă în
lelor
des-
rtea
e nu
t au
dim-
dere

Un-
ulte,
ului.
Bi-
- cu
inte
ntre
mod

Bise-
ulta,
san-
une

țită
altă
ion-
oria
mul
e în
în
e îl

PROECTUL DE CONSTITUȚIE A REPUBLICII POPULARE ROMÂNE

Atitudinea Bisericii Ortodoxe Române
față de proiectul noii Constituții a Statului nostru democrat-popular

La 18 Iulie 1952, proiectul noii Constituții a Republicii Populare Române, — proiect întocmit de Comisia Constituțională, aleasă de Marea Adunare Națională și în fruntea căreia se află Dl. Gheorghe Gheorghiu-Dej —, a fost dat publicității, pentru a fi supus debaterii largi a întregului popor muncitor din țara noastră. Oamenii muncii dela sate și orașe au primit cu bucurie acest proiect și au salutat cu entuziasm marile cuceriri democratice, pe care le înregistrează și le fixează, din punct de vedere legislativ, proiectul noii noastre Constituții.

Cu înflăcărare participă poporul muncitor la dezbaterile acestui proiect, mărturisindu-și adeziunea sa prin realizări și mai însemnate în munca pentru îndeplinirea înainte de termen a întâiului nostru Plan Cincinal. Un avânt uriaș au luat întrecerile patriotice în muncă; toți cei ce muncesc cu brațele și cu mintea, înflăcărați de perspectivele largi pe care proiectul de Constituție le deschide construirii în țara noastră a noii orânduirii de dreptate socială și de prosperitate, își sporesc eforturile, pentru înflorirea Patriei și pentru a așeza pe temelii trainice viitorul fericit al copiilor noștri.

Poporul muncitor din Republica Populară Română vede cu satisfacție că proiectul noii Constituții oglindește bilanțul cuceririlor obținute până acum de regimul nostru de democrație populară; aceste cuceriri chează viitoarele biruințe ale poporului nostru, în drumul său victorios spre o viață nouă și fericită, spre pace și spre progres.

Biserica Ortodoxă Română — prin credincioșii, clericii și ierarhia sa superioară, — împărtășește întru totul entuziasmul cu care poporul nostru a întâmpinat proiectul de Constituție al Republicii Populare Române. Ea salută cu bucurie biruințele poporului muncitor și binecuvintează voința lui fermă de a duce până la capăt marea operă a construirii orânduirii socialiste în patria noastră, pentru a se asigura dreapta împărțire a roadelor muncii între cei ce muncesc. Biserica Ortodoxă Română nu va pregeta nici în viitor să sprijine eforturile poporului muncitor, pe calea care duce spre lumină și fericire.

Această sinceră participare a Bisericii noastre la bucuriile poporului muncitor și la strădaniile sale spre atingerea unor țeluri mărețe își are izvorul în faptul că «prin doctrina, predaniile și așezămintele sale canonice, Biserica Ortodoxă este Biserica poporului»¹⁾, — și că veacuri de-a rândul «a suferit și a luptat alături de poporul nostru, atât pentru mântuirea sufletească a omului, cât și pentru împlinirea dreptelor lui năzuințe de libertate și dreptate»²⁾.

Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a arătat, încă de acum trei ani și jumătate, că «doctrina sfintei noastre Biserici n'a fost niciodată împotriva ideii de progres, sau a strădaniilor de propășire ale oamenilor; nenumăratele exemple, ce se pot culege chiar din trecutul Bisericii și poporului nostru, sunt îndestulătoare mărturii ale prezenței majorității slujitorilor lui Hristos, alături de luptătorii pentru libertate și progres»³⁾. Și făcând o scurtă amintire a figurilor bisericești, care au trăit în duhul Evangheliei și au slujit năzuințele cele drepte ale poporului, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian spunea: «Dela acel Popa Laurențiu, — cel tras în țepă și apoi ars în piața Clujului, cu prilejul reprimării sângeroase a răscoalei din 1514, a țăranilor români și unguri împotriva despoticei împilări a slujbașilor papei, — până la Popa Șapcă din Celeii Romanaților, care, în ziua de 9 Iunie 1848, dădea la Islaz semnalul revoluției; dela Mitropolitul Teoctist, cel care sprijinea domnia lui Ștefan cel Mare — alături de nou-ridicată mică boierime, care a jucat un important rol progresist în vremea aceea — împotriva marilor feudali, păstrători ai vechilor privilegii nedrepte, — până la mulții și încă neștiuții preoți uciși în timpul răscoalei din 1907, pentru vina de a fi îndemnat pe țăranii să-și facă dreptate și de a-i fi condus, în multe sate, la luptă; dela primele școli deschise de vrednicii călugări din veacul al XV-lea, în umbra tindelor de schituri și mănăstiri, — până la ierarhii, care — asemeni lui Dosoftei, Varlaam și Antim Ivireanu — reprezintă pietre trainice la temelia culturii românești; dela acel înflăcărat preot-țaran Neagu Benescu, care în Comisia Agrară, instituită după revoluția dela 1848, striga cu glas puternic și fără de frică suferințele plugarilor clăcași, cerând și pentru ei pământ și libertate, — și până la preoții care, în timpul teroarei hitleriștilor, și-au primejduit liniștea și viața, sprijinind lupta celor mai aleși fii ai poporului nostru, care năzuiau întru cucerirea independenței naționale și a libertăților democratice; — iată dovada continuității și a permanentei prezențe a Bisericii noastre Ortodoxe în lupta pentru libertate și progres, purtată veacuri de-a rândul de poporul român»⁴⁾.

Intemeiat pe aceste bune tradiții ale Bisericii Ortodoxe Române — care își au rădăcinile adânc înfipte în învățătura Evangheliei — Sfântul Sinod a fost îndreptățit să ceară neîncetat clericilor ortodocși să fie în Sfintele Altare preoți conștienți de misiunea lor, iar în societate, cetățeni devotați patriei și poporului.

1. I. P. S. Patriarh Justinian, *Apostolat Social*, ediția II-a, București, 1949, pagina 93.

2. *Ibidem*, pag. 99.

3. Idem, *Cuvânt înainte*, în revista «*Studii Teologice*», Nr. 1-2/1949; republicat în «*Pilde și îndemnuri în lupta pentru pace*», București, 1952, pp. 80-81.

4. Idem, pag. 81.

Iar Intâistătorul Bisericii noastre a avut suficiente temeuri să constate, cu prilejul deschiderii sesiunii Sfântului Sinod din anul acesta, că «Biserica Ortodoxă Română nu are alt drum decât drumul pe care merge poporul întreg; ea merge cu hotărîre pe calea pe care merge poporul, fiindcă înțelege că aceasta este calea cea bună»⁵).

Impărtășind, așa dar, întru totul năzuințele poporului muncitor din patria noastră, Biserica Ortodoxă Română nu poate să nu salute cu bucurie toate biruințele poporului, care constituie trepte de nezdruccinat, în urcușul lui spre culmea luminoasă a viitorului fericit și îmbelșugat. Iată deci Biserica se socotește îndreptățită să fie partașe la entuziasmul unanim, cu care poporul întreg a primit proiectul de Constituție a Republicii Populare Române.

Dar în afară de aceste temeuri — care decurg din dragostea fierbinte de patrie și de popor a slujitorilor altarelor ortodoxe — Biserica noastră mai are și motive speciale pentru a întâmpina cu satisfacție noua Constituție a Statului nostru democrat popular.

În primul rând, Biserica Ortodoxă Română — care are datoria sfântă de a vesti cavântul lui Hristos și de a-și călăuzi turma dreptcredincioasă către mântuire — știe că nu-și poate împlini pe deplin misiunea ei, decât acolo unde o asemenea lucrare nu este întru nimic stânjenită. Biserica noastră constată cu deosebită bucurie că proiectul noii Constituții, prin articolul 84, statornicește limpede că: «Libertatea de conștiință este garantată tuturor cetățenilor Republicii Populare Române. Cultele religioase sunt libere să se organizeze și pot funcționa liber. Libertatea exercitării cultelor religioase este garantată tuturor cetățenilor Republicii Populare Române». Iată, deci, că regimul nostru de democrație populară ne asigură și pe viitor deplina libertate de exercitate a Cultului nostru, neameste-cându-se în niciun fel în treburile religioase ale Bisericii.

Tot în art. 84 se mai arată că «Școala este despărțită de Biserică. Nicio confesiune, congregație sau comunitate religioasă nu poate deschide sau întreține instituții de învățământ general, ci numai școli speciale pentru pregătirea personalului cultului».

Cât de justă și de înțeleaptă este măsura despărțirii Școlii de Biserică, a fost arătat la vreme de Înalt Prea Sfințitul nostru Patriarh Justinian. Citând un comunicat oficial — în care se spune: «Biserica are în ochii credincioșilor o misiune bine precizată: ea este locașul de închinare al credinciosului, locul unde-și exercită în mod liber credința lui religioasă. Cât despre școală, ea are în ochii Statului și ai cetățeanului misiunea de a da generațiilor tinere cunoștințele necesare de cultură generală și de știință și de a ridica nivelul cultural al întregului popor, de a da țării specialiști în toate domeniile de activitate umană...»⁶) — I. P. S. Patriarh a subliniat faptul că este folositor să se săvârșească o împărțire clară a misiunii acestor două instituții: școala să-și urmeze drumul pe care îl cere poporul și Statul, iar Biserica Domnului — care tinde spre mântuirea și mântuirea sufletească a omului — să-și continue calea statornică de Intemeietorul ei»⁷).

5. Idem, *Pilde și îndemnuri*, pag. 435.

6. «*In chestiunea libertății religioase*», în «Scânteia», Nr. 1357.

7. I. P. S. Patriarh Justinian, *Apostolat Social*, ed. cit., pag. 194.

În ce privește prevederea articolului 84, de a nu se îngădui niciunei confesiuni, congregații sau Comunități religioase, să deschidă sau să întrețină instituții de învățământ general, — ea este o consecință a celor arătate mai sus. Dar ea mai constituie și un act de reparare a unei nedreptăți, ce s'a făcut decenii de-a rândul, de către trecutele regimuri politice, Bisericii Ortodoxe și majorității Cultelor religioase din țara noastră. Pentru a pune în adevărata ei lumină această veche și dureroasă problemă, care abia în regimul de democrație populară și-a găsit rezolvare, este necesar să reamintim unele stări de lucruri din trecut. Biserica Ortodoxă nu a deschis și nu a întreținut școli de învățământ general, decât în trecutul îndepărtat, când lipsa unei organizări statale sau absența oricăror preocupări de cultură pentru popor, din partea conducătorilor despotici, făceau ca plăpânde înjghebări de școli să se ivească, sfioase, numai în umbra zidurilor de biserică sau de mănăstiri. Multă vreme, preotul a trebuit să fie și învățător al tinerilor dornici să cunoască lumina slovelor și ale cărților, — destul de rare, de altfel. Când, după înfăptuirea Unirii Principatelor, sub Cuza Vodă, Statul a preluat asupra-și această sarcină, Biserica Ortodoxă a înțeles că rostul ei, pe acest tărâm de activitate, încetase. Activitatea ei în câmpul învățământului cu caracter general se desfășurase numai atâta vreme cât condițiile istorice o ceruseră; Biserica Ortodoxă nu urmărise scopuri proprii, ci făcuse totul din conștiința că-și îndeplinește o datorie, care de drept revenea altora, dar pe care nimeni nu se grăbea s'o împlinească.

Altul a fost Cultul care — după ce Statul începuse să se preocupe, cu multe greșeli și lipsuri, de problema învățământului general — a căutat să-și organizeze școli numeroase, pentru atingerea unor scopuri cu totul străine de interesele poporului nostru; era Cultul a cărui ierarhie superioară «a fost întotdeauna departe de poporul nostru, în tabăra stăpânilor nedrepti și a opresorilor nemiloși»⁸⁾, — era Cultul romano-catolic. Urmând slugarnic ordinele papei, prelații romano-catolici nu au pierdut niciun prilej pentru a organiza o întinsă rețea de școli confesionale, în care, sub masca pioaselor lecții, se făcea cel mai sălbatec prozelitism și se desfășura o activitate subversivă de spionaj. Protejate de dinastia Hohenzollernilor catolici, școlile romano-catolice au fost întotdeauna cetățui ale celei mai sălbatice reacțiuni. Încă din 1907-1908, ministrul de atunci al instrucțiunii publice, Spiru Haret, cunoscuse unele fapte petrecute în școlile catolice, care-l scandalizaseră și-l îngroziseră. Convins că aceste școli constituie o primejdie națională, Haret a început să ia măsuri împotriva spionajului pe care-l practicau călugării și călugărițele catolice, sub nevinovatele firme ale unor instituții de cultură și educație. Acțiunea salutară a lui Haret a fost oprită imediat din ordinul direct al lui Carol I, care a cerut să nu se atingă nimeni de școlile catolice, aflate pe atunci în slujba aceluiași imperialism german, pe care-l slujea însuși regele⁹⁾.

Atunci când guvernării noastre din trecut au vândut și papei o fărâmă din suveranitatea Statului Român (după cum mai înainte o vânduseră

8. *Ibidem*, pag. 144.

9. Al. Cerna-Rădulescu, «*Politica antinațională a Vaticanului*», București, 1949, pag. 58.

capitalismului apusean, odată cu bogățiile țării), încheind acel Concordat de tristă aducere aminte, Vaticanul a ținut ca în articolul XIX din faimoasa convenție să se declare răspicat că «Biserica Catolică are dreptul să înființeze și să întrețină (în România, n. n.)... școli primare și secundare, care vor fi sub directa dependență a episcopilor (catolici, n. n.) respectivi... În aceleași condițiuni, Biserica Catolică își va putea întreține și școli normale (de învățători și învățătoare, n. n.), pe care le are». În urma ratificării Concordatului de către parlamentul burghezo-moșieresc din România, și sub permanenta protecție a regilor, școlile catolice delanoi au căpătat o poziție cu totul privilegiată. Ce au devenit ele și care au fost roadele pe care le-au dat, se știe astăzi de întregul nostru popor. Transformate în oficine de propagandă fascistă, ele «au fost, dealungul anilor, focare de otrăvire a tinerelor vârstare. Cuiburi de răspândire a fascismului, sub toate formele pe care le-a îmbrăcat el, între cele două războaie mondiale, în țara noastră, — școlile clerului catolic au devenit, după instaurarea regimului de democrație populară în România și după angajarea Vaticanului în solda imperialismului american, niște centre ale reacțiunii interne și posturi avansate de acțiune a reacționarismului mondial. În aceste școli catolice — de la grădinițele de copii, până la cele de grad universitar — s'a desfășurat cea mai deșănțată otrăvire a tineretului, cu toate lozincile reacționare, antidemocratice și antinaționale, șovine și rasiste, lansate de fasciști și de succesorii lor»¹⁰). În aceste școli și-au găsit refugiu criminali de război și alte elemente urmărite de justiție pentru activitate subversivă; în aceste școli s'au descoperit grupuri teroriste, organizate de călugărițele catolice, cu aprobarea și sprijinul episcopilor respectivi; de aci s'au propagat cele mai grosolane insulte împotriva poporului nostru și aci s'au pus la cale acțiuni de spionaj, menite să submineze activitatea constructivă a poporului muncitor și să lovească în cuceririle și realizările regimului nostru democratic-popular. Acestea toate dovedesc cât de binevenită a fost hotărîrea luată în 1948 de guvernul nostru, de a denunța Concordatul cu Vaticanul și de a trece în seama Statului toate instituțiile de învățământ general, pe care le avea Biserica Romano-Catolică, și cât de înțeleaptă este și prevederea noii Constituții a Republicii Populare Române, de a împiedeca și pe viitor reînvierea unor asemenea oficine de ponegrine și de calomniere a poporului și patriei noastre dragi.

Dar mai trebuie subliniat și faptul că — în vreme ce Biserica Catolică avea în România numeroase școli de învățământ general, sub directa dependență a episcopatului catolic — Bisericii Ortodoxe Române i se refuzase sistematic, de către trecutele guverne, dreptul legitim de a-și organiza și supraveghia ea însăși școlile destinate pregătirii slujitorilor altarilor sale. Învățământul teologic era organizat de Stat, prin Ministerul Educației, care nu îngăduia conducerii supreme a Bisericii Ortodoxe nici să-și aleagă profesorii, nici să-și întocmească programele de învățământ, deși din acestea urmau să se recruteze preoții săi. Înalt Prea Sfințitul Patriarh a arătat că un astfel de învățământ teologic nu putea să fie de

10. *Ibidem*, pag. 59. (Aci și alte amănunte despre activitatea antinațională a școlilor catolice).

vreun folos nici Bisericii, nici poporului, și a declarat: «Teologi în slujba învrăjbitorilor, a semănătorilor de ură și a vărsătorilor de sânge, n'ar fi existat, dacă învățământul teologic ar fi rămas sub ocrotitoarea priveghere a Bisericii»¹¹⁾. Abia după prăbușirea definitivă a regalității, abia după instaurarea Republicii Populare Române, Biserica noastră Ortodoxă a dobândit «dreptul de a-și pregăti ea singură slujitorii altarelor, potrivit învățăturii, rânduieților și nevoilor sale»¹²⁾ — fapt pe care Sfântul Sinod l-a salutat cu multă bucurie, socotindu-l a fi împlinirea uneia dintre vechile și arzătoarele dorințe ale Sfintei noastre Biserici.

Proiectul noii Constituții a Republicii Populare Române — prin art. 84 — păstrează Bisericii noastre și tuturor Cultelor religioase dreptul de a-și deschide și întreține «școli speciale pentru pregătirea personalului cultului». Iată deci că deplina libertate religioasă, pe care regimul de democrație populară a asigurat-o — și de care se bucură în prezent Biserica Ortodoxă Română — este garantată și de proiectul noii noastre Constituții. Acesta este unul din motivele speciale, pentru care Biserica Ortodoxă a întâmpinat cu entuziasm proiectul de Constituție a Republicii Populare Române.

*

Dar — așa cum s'a spus mai sus — Biserica noastră Ortodoxă mai are și alte temeuri, care îndreptățesc bucuria cu care credincioșii, clericii și ierarhia ei superioară au primit proiectul noii Constituții. Nutrind o dragoste fierbinte către poporul și patria noastră scumpă, — nimic din ceea ce ține de fericirea poporului și de înflorirea patriei nu poate rămâne în afara preocupărilor Bisericii noastre. Este limpede, însă, pentru orice om cu judecată că Biserica are datoria de a-și fixa atitudinea sa față de problemele pe care cursul nestăvilat al vieții le pune popoarelor, instituțiilor și indivizilor, în strictă conformitate cu învățătura ei dogmatică. Păstrătoare credincioasă a învățăturii evanghelice, Biserica Ortodoxă stă fermă pe poziția nezdrușcinată a dogmelor sale; ea adoptă numai acele atitudini și participă numai la acele acțiuni, care nu contravin învățăturii ei dogmatice, canoanelor și tradiției sale. Chiar dacă, în trecut, — pe vremea când poporul întreg era ținut în robie și când și asupra Bisericii se exercitau influențe și presiuni din partea păturii conducătoare — unii dintre slujitorii Bisericii s'au lăsat uneori târâți în acțiuni potrivnice dreptei credințe creștine; chiar dacă uneori, reprezentanți ai clerului au slujit interese cu totul străine de poruncile Mântuitorului; — acestea au fost rătăcirii individuale, care n'au alterat duhul curat al Ortodoxiei, ci au scos și mai mult în lumină primejdia ce pândește pe slujitorii Bisericii, ori de câte ori se depărtează de farul călăuzitor al învățăturii evanghelice.

De pe această poziție, cercetând principiile care stau la baza proiectului noii Constituții a Statului nostru democrat popular, — Biserica Ortodoxă Română poate mărturisi cu hotărâre că aceste principii sunt drepte, că ele nu sunt potrivnice învățăturii ei și, ca atare, ele trebuiesc îmbrățișate cu toată căldura de orice fiu credincios al Sfintelor altare ortodoxe, după cum au fost primite cu dragoste și cu entuziast devotament de

11. I. P. S. Patriarh Justinian, *Apostolat Social*, ed. cit., pag. 191.

12. *Ibidem*, pag. 162.

poporul muncitor din patria noastră. Cu atât mai mult trebuiesc îmbrățișate asemenea principii, cu cât ele au și devenit — sau sunt pe cale de a deveni — realități vii și s'au dovedit folositoare și aducătoare de fericire pentru patrie și popor.

Fără a încerca aici o cercetare amănunțită a proiectului de Constituție a Republicii Populare Române, se pot sublinia câteva dintre principiile sale fundamentale, care vor justifica pe deplin această afirmație.

Chiar în primul capitol al proiectului de Constituție — care înfățișează «orânduirea socială» din Statul nostru — stă scris, în articolul 15: «In Republica Populară Română, munca este o datorie și o chestiune de onoare pentru fiecare cetățean capabil de muncă, după principiul, cine nu muncește nu mănâncă». Poate oare Biserica Ortodoxă să nu salute cu bucurie înfăptuirea unui astfel de principiu — cuprins și în învățătura ei apostolică (II Tesalonicieni III, 16), — care a rămas un deziderat milenar al creștinismului și care abia în zilele noastre a izbutit să fie pus la temelie relațiilor dintre oameni, pe o mare parte a pământului? După cum a arătat Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, într'o recentă pastorală, omul este născut pentru muncă, așa cum pasărea e făcută pentru zbor; învățătura Bisericii, deasemenea, mărturisește că munca este legată de firea omului: «e legea zidită de Dumnezeu în el, încă dela începutul zidirii»¹³). Biserica Ortodoxă este fericită să vadă restabilită la loc de cinste, în viața socială, una dintre funcțiunile existenței umane, care — în trecut — fusese transformată în tortură pentru cei mulți, așa cum mai este și azi în multe părți ale lumii. Dar tot în articolul 15 din proiectul de Constituție se mai spune, în continuare: «In Republica Populară Română, se înfăptuește tot mai larg principiul socialismului: «dela fiecare după capacitățile sale, fiecărui după munca sa». Aceasta reprezintă statornicirea dreptei legi a răsplătirii fiecărui pe măsura roadelor aduse de strădanile lui, la făurirea celor de trebuință pentru traiul îndestulat al tuturor. Poate, oare, Biserica Ortodoxă să nu se bucure de punerea în practică a acestui principiu, când în Cartea Sfântă stă scris de aproape două mii de ani: «...și fiecare va primi răsplată după osteneala sa» (I Corinteni III, 8)? Sprijinirea regimului nostru de democrație populară, care traduce în viață astfel de principii — care sunt sfinte pentru Biserica lui Hristos — este o datorie a oricărui creștin, după porunca Apostolului Neamurilor, care îndeamnă pe credincioși: «să fie gata spre orice lucru bun» (Tit. III, 1).

În capitolul al II-lea al proiectului de Constituție — care înfățișează «ordinea de Stat» — este cuprins un articol care arată că «Statul român democrat-popular apără independența și suveranitatea poporului român, cuceririle oamenilor muncii dela orașe și sate, drepturile, libertățile și puterea oamenilor muncii împotriva dușmanilor poporului muncitor» (Art. 17, al. a). Această grijă permanentă a Statului de a apăra independența și libertățile poporului — independență și libertăți cucerite prin lupta și jertfa eroică a celor mai buni fii ai poporului muncitor — este împlinirea unei datorii sfinte și fiecare cetățean trebuie să ajute Statul să-și îndeplinească asemenea îndatorire. Aceeași poruncă dă și Biserica fiilor ei cre-

13. I. P. S. Patriarh Justinian, *Pastorală*.

dincioși, prin cuvântul Apostolului, care zice: «...nu vă plecați iarăși sub jugul robiei» (Galateni V, 1).

In capitolele III, IV și V — care vorbesc despre «organul suprem al puterii de Stat a Republicii Populare Române», despre «organele administrației de Stat» și «organele locale ale puterii de Stat» — sunt înscrise prevederi care asigură aplicarea în practică a principiului că «In Republica Populară Română, puterea aparține oamenilor muncii dela orașe și sate» (Art. 4), prin garantarea dreptului tuturor oamenilor muncii de a participa la conducerea treburilor Statului. Acest principiu este deopotrivă de scump și Bisericii Ortodoxe, care necontenit a stat pe temeiul sobornicității, statornicit dintru început de Sfinții Apostoli, care cereau ca hotărârile privitoare la cârmuirea treburilor obștei creștine să fie luate de toată Biserica, adică de toți fiii ei (Faptele Apost. X, 45; XIV, 27; XV, 22-23; XVI, 4; XXI, 18, etc.). Depărtarea unei singure Biserici creștine — aceea romano-catolică — de acest principiu sfânt, a izvorit din dorința nemăsurată a papilor de a deveni stăpâni despotici ai obștei credincioase; o asemenea rătăcire este cu totul potrivnică dăului creștin al iubirii și al slujirii semenilor, pe care l-a păstrat cu sfințenie Biserica Ortodoxă. Deaceea, ea este fericită să vadă un astfel de principiu devenit piatră de temelie a puterii de Stat, în patria noastră.

Capitolul al VI-lea din proiectul de Constituție a Republicii Populare Române statornicește felul în care vor funcționa instanțele de judecată, luând toate măsurile trebuitoare pentru a se asigura aplicarea legilor și respectarea lor, precum și stăvilirea oricăror abuzuri din partea instanțelor de judecată. Impărțirea dreptății este, după concepția Bisericii, un lucru sfânt și dumnezeesc. De mii de ani a luptat Biserica împotriva abuzurilor săvârșite de judecători nedrepti — care, din nefericire, au existat până de curând în țara noastră, iar în alte țări există și astăzi, împilând poporul și apărând pe jefuitorii săi. Chiar în Vechiul Testament sunt numărate mărturiile ale mâniei lui Dumnezeu împotriva acestui fel de judecători: «Vai de legiuitorii care fac pravile nedrepte, — zice Proorocul Isaia, — și de judecătorii care scriu hotărâri silnice, ca să îndepărteze pe cei săraci dela judecată, să răpească dreptatea oropsiților poporului meu, să prade pe văduve și să despoaie pe orfanii» (X, 1-2). Indepărtarea unor astfel de judecători din viața Statului nostru și asigurarea unei justiții corecte — fapt garantat de capitolul VI din proiectul de Constituție — constituie o realizare pe care Biserica o socotește conformă cu principiile sale asupra justiției și o întâmpină cu satisfacție.

In capitolul al VII-lea — care stabilește «drepturile și îndatoririle fundamentale ale cetățenilor» — sunt înscrise drepturi pe care niciodată, în trecut, nu le-a avut poporul nostru, dar pe care le-a cucerit prin luptă și prin realizările de mare însemnătate ale regimului nostru de democrație populară. Dreptul la muncă și la dreapta răsplătire a muncii fiecăruia — drept care corespunde și învățaturii evanghelice: «vrednic este lucrătorul de plata sa» (Luca X, 7) — dreptul la odihnă, la învățătură, la asigurarea bătrânețelor, etc., sunt drepturi pe care Biserica le-a socotit întotdeauna ca fiind legate de demnitatea ființei omenești, dar pe care regimurile nedrepte din trecut nu le-au acordat niciodată poporului muncitor. Ocrotirea pe care Statul o acordă astăzi căsătoriei și familiei (art. 83), cores-

punde întru totul concepției Bisericii, care socotește căsătoria o taină dumnezească. Deasemenea, în desființarea oricărei diferențieri pe temeiul rasei sau al naționalității, între cetățenii patriei noastre (art. 81), precum și în deplina egalitate de drepturi, asigurată bărbaților și femeilor (art. 83), Biserica noastră vede împlinirea în viața publică a gândurilor exprimate de Sfântul Apostol Pavel, cu privire la viața religioasă a creștinătății: «Nu mai este iudeu, nici elin, nu mai este rob sau slobod, nu mai este parte bărbătească, nici parte femeiască, pentru că voi toți una sunteți...» (Galateni III, 28).

Un fapt deosebit de îmbucurător pentru Biserica Ortodoxă Română, îl constituie declarația cuprinsă în capitolul introductiv al proiectului de Constituție, în care se spune: «Politica externă a Republicii Populare Române este o politică de apărare a păcii, de prietenie și alianță cu U.R.S.S. și cu țările de democrație populară, o politică de pace și prietenie cu toate popoarele iubitoare de pace». O asemenea declarație, care cuprinde consemnarea unei realități evidente, umple de bucurie inimile tuturor fiilor Bisericii noastre, care neîncetat a propovăduit vestea cea bună, prin care a fost anunțată întruparea Mântuitorului: «Pe pământ pace și între oameni bună învoire» (Luca II, 14), și care nicicând n'a încetat să se roage «pentru pacea a toată lumea». Prezența Bisericii Ortodoxe Române în rândurile marelui front al celor ce apără pacea, împotriva uneltitorilor la noi războaie de jaf și cotropire, sprijinul neprecupețit pe care ea îl dă mișcării partizanilor păcii, o îndreptățește să salute cu entuziasm voința de pace a poporului nostru, înscrisă în fruntea Constituției Statului nostru. Prietenia dintre Republica noastră și marea Uniune Sovietică — izvorită din recunoștința veșnică față de eliberatoarea poporului român și din conștiința fiecărui fiu al patriei noastre că puterea de neînvins a Statului Sovietic este chezașia independenței noastre naționale — corespunde și simțămintelor credincioșilor și clericilor Bisericii Ortodoxe Române; ea corespunde în același timp și legăturilor frățesti ce există între Biserica Ortodoxă Rusă și Biserica noastră.

*

Consemnând biruințele cucerite de poporul muncitor, dela eliberarea sa și până acum, și mărturisind voința fermă a oamenilor muncii din patria noastră de a duce până la capăt munca lor pașnică de construire a unei noi orânduiri și de făurire a unui viitor fericit, — proiectul de Constituție al Republicii Populare Române, constituie afirmarea viguroasă a credinței poporului nostru în triumful forțelor păcii și democrației.

Din cuprinsul proiectului noiei Constituții se vede limpede că poporul nostru, care «a cunoscut suferința și robia», «a cunoscut amărăciunea muncii de care se bucurau cei trândavi» și a trăit ani și ani de zile în lacrimi amare, oprimat și umilit de un mănunchiu de jefuitori ai bogățiilor sale»; — poporul nostru, care, «neconținut a luptat pentru a-și cuceri libertatea, pentru a nu mai fi sărac în țară bogată și pentru a nu mai cerși o bucată de pâine, pe drumurile unui pământ binecuvântat cu toate darurile»; — poporul nostru «cunoaște astăzi libertatea, cunoaște bucuria muncii, pe ale cărei roade el singur este stăpân». De aceea, el «nu se va mai întoarce niciodată din lumina libertății în care trăiește astăzi, în

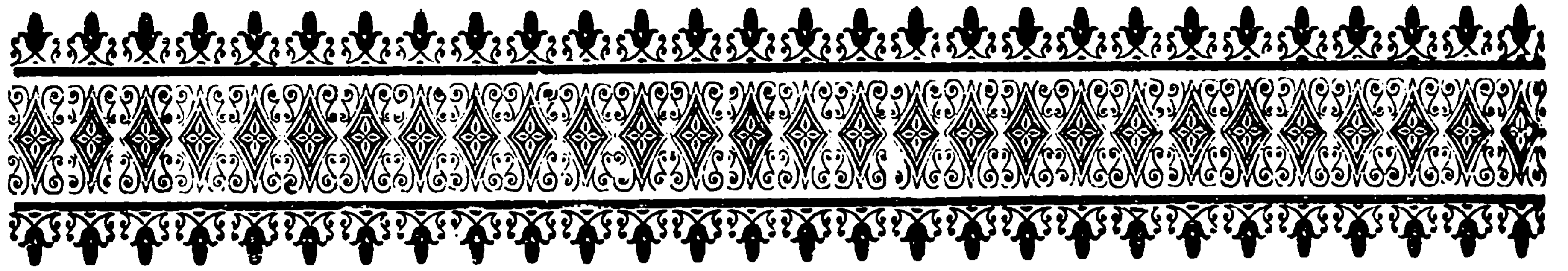
intunericul robiei de până mai ieri, — oricât ar spumega de furie dușmanii lui, oricât s'ar înverșuna împotriva lui corbii de pradă, pe care i-a salungat. El va întări și va apăra drepturile pe care și le-a cucerit. Va munci și va lupta pentru înflorirea Patriei, pentru viața fericită a copiilor săi, pentru viitorul luminos a cărui temelie s'a pus în zilele noastre»¹⁴).

Chezășie pentru aceasta este bucuria și entuziasmul cu care întregul popor muncitor a primit proiectul noiei Constituții; este hotărârea oamenilor muncii de a-și spori eforturile pentru împlinirea și depășirea planurilor economice de Stat; este dragostea fierbinte cu care poporul muncitor urmează pe iubitul său conducător, Gheorghe Gheorghiu-Dej, pe calea ce duce spre progres și spre lumină.

Impărtășind aceleași sentimente, — credincioșii, clericii și ierarhia superioară a Bisericii Ortodoxe Române salută, la rândul lor, cu bucurie, proiectul noiei Constituții a Republicii Populare Române și fac legământ de a sprijini avântul constructiv al poporului nostru, dovedindu-și patriotismul prin împlinirea tuturor îndatoririlor cetățenești, prin realizarea planurilor gospodărești, prin respectarea legilor Statului nostru și prin participarea lor activă la lupta pentru apărarea păcii.

REDACTIA

14. Idem, *Pilde și îndemnuri*, ed. cit., pag. 443.

CHEMĂRI LA ADEVĂRATA MISIUNE

„**LUAȚI AMINTE LA VOI INȘI-VĂ ȘI LA TOATĂ TURMA**“

(Fapt. Ap. XX, 28)

Este un lucru deosebit de îmbucurător, pentru orice cleric plin de dragoste și de devotament față de slujba Mântuitorului Iisus Hristos, că timpurile pe care le trăim au avut și au o influență binefăcătoare și asupra slujitorilor sfințelor altare. S'a vorbit, începând cu patru ani în urmă, de o reconsiderare a misiunii preoțești, în cadrul vieții sociale. Ideia s'a părut pe cât de nouă, pe atât de temerară. Nu au lipsit atunci defetiștii, cari au răstălmăcit, după pofta inimii lor mărunte, cuvintele Intâistătorului Bisericii noastre, care, luând în mâinile sale cârma Bisericii, a avut încă dela început viziunea clară a limanurilor line și însorite, către care trebuia condusă nava Bisericii, pentru a fi scasă din furtuna valurilor pătimase ale unei vieți pline de egoism. Astăzi, când încă nu am ajuns la capătul drumului nostru, am început să ne dăm din ce în ce mai bine seama de zările luminoase către care înțelege să conducă I.P.S. Patriarh Justinian clerul Bisericii noastre, încât chiar și cei mai neîncrezători își dau seama de valoarea pe care o capătă misiunea preoțească, reconsiderată prin prisma înaltelor comandamente ale învățaturii Domnului, și vin să depună omagiul lor respectuos, înaintea aceluia de numele căruia se leagă renașterea spirituală a clerului Bisericii noastre Ortodoxe Române.

Timpurile dinainte de cel de-al doilea război mondial au fost timpuri de afirmare individualist-egoistă, nu numai în celelalte domenii de activitate socială, ci și în acela al preoției. Și, trebuie să recunoaștem că numai arareori s'a afirmat cineva ca apostol adevărat al lui Hristos. Pentru acest apostolat era nevoie tocmai de călcarea în picioare a mentalității individualist-egoiste și de o dăruire desăvârșită în slujba aproapelui, în slujba celor mulți și împovărați, în slujba celor umili și suferinzi, iar clerul, în majoritatea cazurilor, nu numai că nu izbutise să imprime stilul de viață cu adevărat creștină lumii din jur, ci se lăsase el însuși să alunece pe panta tuturor înclinărilor comune lumii egoiste și nedrepte în care trăia. Afirmarea preotului în cadrul vieții sociale se făcea, în cele mai multe cazuri, în același fel ca a oricărui altul: fie printr'o situație materială excepțională, care-l pune pe picior de egalitate cu cei mai avuți din

jurul său, fie printr'o situație politică avansată, care-i încredința vreun mandat în parlament, sau vreo slujbă politico-administrativă străină cu totul de preoție. Comerțul și industria, pe de altă parte, atrăgea din ce în ce mai mulți clerici, în dorința cu totul străină de Hristos, de a-și dobândi situații materiale înfloritoare. În goana aceasta după cele materiale, durerile și suferințele lumii nu-l mai înfiorau. Ca și preotul și levitul din parabola evanghelică, el trecea nepăsător pe lângă cel căzut între tâlhari, grăbit către satisfacerea intereselor lui personale. Nu mai era samarineanul milostiv, care să se aplece asupra celui suferind, să-l ridice plin de dragoste la sânul său, să-l spele, să-i îngrijească rănilor și să-i aline durerile. Sensul parabolei Mântuitorului Hristos, în majoritatea cazurilor, era cu totul lipsit de înțelegerea trebuitoare.

Când comparăm felul în care era adusă la îndeplinire misiunea noastră preoțească în timpul deceniilor din urmă, cu ideile luminoase în care înfățișaseră preoția mării Sfinți ai Bisericii creștine, încercăm un simțământ de profundă durere. «Preoția se săvârșește pe pământ — zicea Sf. Ioan Gură de Aur — dar ea își are orânduirea printre lucrurile cerești. Și aceasta pe foarte bună dreptate! Căci nu vreun om, nici vreun înger nu orânduit această slujbă, ci însuși Mângâietorul și ne-a încredințat să ne închipuim slujba aceasta, ca o slujbă îngerească, deși suntem încă în trup. Pentru aceasta se cuvine ca preotul să fie tot atât de curat, ca și cum s'ar găsi în ceruri, printre puterile acelea» (Despre Preoție, III, 4). Prin atitudinea ei egoist-interesată, preoțimea noastră — onoare excepțiilor! — se despărțise de ceata Ucenicilor Mântuitorului Iisus Hristos, pentru a-l urma pe Iuda. Iar fapta lui Iuda a fost o adevărată trădare față de Iisus Hristos.

Lipsa de înțelegere, de simțire și de trăire a misiunii preoțești, pe care, de altfel, fiecare a acceptat-o singur și de bună voie, nu putea avea ca urmare decât împuținarea considerației lumii creștine față de un astfel de slujitor al altarului, sub aspectul de apostol al Domnului, lăncezirea credinței ortodoxe, sau îndrumarea credincioșilor către alte curente de viață religioasă, străine de credința înaintașilor, — pe care pescuitorii în apă tulbure de totdeauna, le înfățișau în culorile cele mai vii — și rupea multora, în cele din urmă, dela sânul Bisericii. Căci infiltrarea catolicismului în păturile așa zise culte, înainte de cel de al doilea război mondial și pătrunderea curenților neoprotestante mai ales la țară, nu sunt decât corolarul nepăsării noastre față de misiunea de slujitori ai altarelor Domnului, cu care am fost încredințați.

S'ar fi convenit ca autoritatea bisericească superioară să ia atitudine, să înfieraze cu cea mai mare hotărâre astfel de purtări ale clerului și să reprime și să pedepsească pe toți aceia cari, ocupându-se numai de ei, neglijau cu desăvârșire misiunea preoțească. Dar politicianismul veros și utotputernic știa să frâneze chiar și cele mai laudabile inițiative ale autorității superioare bisericești. Procesul anarhic și de desagregare disciplinară a clerului se făcea din ce în ce mai vizibil, iar prăpastia dintre ierarhie și cler se adâncea: cei răi și nevrednici de sfânta misiune de apostoli ai lui Hristos nu erau nici muștrați, nici pedepsiți și nici aduși la realitate, după cum cei buni și zeloși nu erau nici distinși, nici recompensați și nici dați ca exemplu. Lipsa de disciplină a clerului și lipsa lui de

conștiinciozitate față de misiunea lui, a costat mult Biserica noastră, mai ales în timpul ultimelor decenii. Deaceia, cu cât clerul nostru se scutură mai mult de colbul urît al trecutului, cu atât înțelege mai bine în ce situație se găsea, nu numai înaintea lumii, ci și înaintea Dreptului Judecător: «sarea pământului» se stricase (Matei V, 13); «lumina lumii» se ascunsese sub obroc (Matei V, 14).

De patru ani, de când I.P.S. Patriarh Justinian a venit în fruntea Bisericii Ortodoxe Române, chemările la adevărata misiune a clerului nostru ortodox nu au conținut. Ceva mai mult, I.P.S. Patriarh Justinian, împreună cu Sf. Sinod, au ajuns la ideea că reconsiderarea misiunii preoțești, prin prisma comandamentelor Mântuitorului Iisus Hristos, nu trebuie susținută numai prin chemări și îndemnuri, ci printr'un program metodic și susținut, care să se desfășoare sub forma unor cursuri pe timp de două luni de zile. Astfel au luat ființă cursurile de îndrumare misionară și socială a clerului, școala aceasta nouă a clerului în slujba aproapei și a lui Hristos.

Ce a însemnat acest proces de reconsiderare a misiunii preoțești, urmărit cu perseverență în cursul ultimilor patru ani, și care va fi desăvârșit continuu, o știu acum toți preoții ortodocși, cari au trecut pe la cursurile de îndrumare misionară și socială. Veniți la aceste cursuri cu oarecare îndoială în suflet, preoții noștri și-au dat repede seama că aici se urmărește o redeșteptare a dorului după Hristos, o înflăcărare a zelului pastoral, o înțelegere a misiunii preoțești în cadrul vieții sociale de astăzi, ceea ce echivalează cu o dăruire din tot sufletul și cu tot entuziasmul în slujba aproapei; ceea ce înseamnă participarea din tot sufletul și cu graiul și cu fapta la opera de construire a unei vieți mai bune; ceea ce înseamnă lupta pentru îndeplinirea dorințelor celor mai nobile a sute de milioane de oameni din toată lumea: încetățenirea pe pământ a unei păci drepte și durabile și înlăturarea pentru totdeauna a războiului. În dorințele acestea, clerul nostru este ajutat să vadă înseși idealurile propoveduirii evanghelice, înseși comandamentele Mântuitorului Iisus Hristos, care a venit să aducă pe pământ «pace» și «viață», «iubire» și «bună 'nvoire». Și, față în față cu dorințele acestea puternice ale omenirii după pace și după construirea unei vieți mai bune, preoții noștri sunt îndrumați să debăndească viziunea misiunii lor de apostoli ai Domnului.

Reconsiderarea misiunii clerului, în vederea recoltării unor roade cât mai bogate pentru omenire și pentru Hristos, nu înseamnă nici mai mult, nici mai puțin, decât readucerea clerului pe linia de plutire de veacuri a Bisericii creștine. Pentru aceasta se cere însă, ca preotul să se lepede cu desăvârșire de omul cel vechiu și să se îmbrace în omul cel nou, care este Hristos, însușindu-și pe cât omeneste este cu putință, toate simțămintele înalte și dumnezeiești, care au pulsat în inima atotcuprinzătoare a Dumnezeuului-Om și toată dragostea Sa nesfârșită față de oameni: «Vă îndemn, a spus I.P.S. Patriarh la deschiderea cursurilor de îndrumare misionară și socială a seriei a II-a de preoți la București — să audiați aceste cursuri, dar vă mai îndemn să vă faceți și un examen de conștiință. Ca slujitori adevărați ai Domnului nostru Iisus Hristos, vă sfătuiesc să înmormântați aici toate greșalele trecutului și să nu le mai duceți în satele și parohiile Sfinților Voastre». Cursurile de îndrumare misionară și socială

a clerului sunt baine duhovnicească în care se spală păcatele trecutului și se dobândește viziunea clară a prezentului. Iar din părerea de rău față de trecut se dobândește zel și putere pentru prezent și viitor.

Din chemările la adevărata misiune, pe care Întâistătătorul Bisericii le-a făcut și le face continuu clerului Bisericii noastre, din cuvântările pe care le-a ținut la deschiderea cursurilor a numeroase serii de preoți, din cuvintele adresate clerului, ca și din pastoralele și scrierile I.P.S. Patriarh, se poate constata întocmai, ca un fir conducător, râvna pe care o depune Înaltul Ierarh, de patru ani de zile, pentru readucerea clerului la adevărata lui misiune. Apelurile repetate ale I.P.S. Patriarh sunt apoi motivate, lămurite și susținute cu aceeași ardoare de către profesorii de teologie la cursurile de îndrumare, unde se urmărește realizarea acestei mari idei, prin reîmprospătarea metodelor pastorale, prin redobândirea puterii de a propovădui de pe amvonul Bisericii, prin înțelegerea frumuseții cultului ortodox și a nevoii de a fi săvârșit potrivit cu tipicul tradițional al Bisericii noastre, fără omisiuni și fără adausuri sau inovații străine de duhul Ortodoxiei, prin deprinderea noilor metode de explicare a credinței creștine și dragostea față de cântarea în comun în biserică, dragostea pe care, la rândul lor, preoții să o transmită mai departe credincioșilor lor. Dar, mai presus de toate, cursurile acestea sunt prilej de reculegere și de meditație, prilej de aprofundat studiu individual, prilej de spovedanie și de mărturisire, pentru ca întărirea spirituală pe care preoții o dobândesc aici dela dascăli de teologie, să fie pecetluită și de întărirea spirituală a Duhului Sfânt. «Aveți aici — spune I.P.S. Patriarh Justinian preoților cursiști — Arhiereu, aveți aici duhovnici, cărora puteți să le încredințați orice spovadă, pentru ca să vă întoarceți acasă oameni noi. După două luni de petrecere aici, într'o atmosferă de curăție sufletească, nimeni să nu plece fără a se fi spovedit, fără a fi folosit la maximum acest timp pentru îndreptare».

Chemările la această trăire duhovnicească sunt împletite cu chemări de activitate pastorală intensă. Preoțimea săvârșește o misiune spirituală la altarele bisericilor noastre. Dar misiunea preoțească nu este lipsită de contingente cu societatea în care trăiește. Dimpotrivă. Preotul face parte din această societate; și din aceeași societate fac parte și credincioșii săi. Preotul se trage din popor și, ca atare, el trebuie să rămână alături de popor în toate strădaniile lui după o viață mai bună. De aici, datoria preotului de a lămuri pe credincioșii săi asupra țelurilor mari pe care le urmărește regimul nostru de democrație populară, în construirea unei noi orânduiri la noi în țară. De aici, datoria lui de a fi alături de credincioșii săi și de poporul muncitor în împlinirea la termen și în condițiunile cele mai bune a sarcinilor care decurg pentru fiecare, în cadrul Planului Cin-cinal de Stat. De aici, datoria lui de a fi prezent în strădaniile de mai bine ale tuturor și alături de toți oamenii cinstiți, în lupta pentru pace și pentru înlăturarea primejdiei unui nou război. Rolul preotului este dublu: pe deoparte acela de a fi alături de lumea muncitoare, căutând să se distingă și el în muncă, iar pe de altă parte de a lămuri pe credincioșii săi asupra drumului luminos pe care merg astăzi toate statele cu adevărat democrate, în pregătirea unui viitor fericit pentru omenire. Căci numai în felul acesta își motivează preotul prezența lui în mijlocul strădaniilor generale, străduind și el laolaltă cu toți, iar nu stând retras, sau spunând

că pe el nu-l interesează străduințele după mai-binele pământesc. Baza împărăției lui Dumnezeu o formează dreptatea și cu cât dreptatea se va încetățeni mai mult pe pământ, în raporturile dintre indivizi și popoare, cu atât și împărăția lui Dumnezeu va fi mai aproape. Baza împărăției lui Dumnezeu o formează pacea; și cu cât pacea va fi mai mult asigurată pe pământ, cu atât și împărăția păcii, care este împărăția lui Dumnezeu, va triumfa.

Din chemările repetate pentru aducerea clerului la adevărata lui misiune, adresate de către I.P.S. Patriarh, rezultă însă un lucru, de care clerul nostru ortodox trebuie să țină seama întotdeauna: Activitatea preoților trebuie să se desfășoare exclusiv pe teren bisericesc, deoarece preotul este omul Bisericii. Nimeni nu cere clericilor să-și părăsească linia de conduită pur creștină, în activitatea lor, pentru a adopta în acțiunea lor o atitudine politică. Preoții Bisericii creștine sunt chemați numai — și acest lucru înseamnă foarte mult — să fie apostoli ai lui Hristos și să-și îndeplinească misiunea lor cu conștiința curată și cu devotament înflăcărat față de Hristos și față de aproapele. Rămânând pe teren pur creștin și propovăduind pacea, iubirea între oameni, ridicarea semenului nesocotit de către ceilalți, la demnitatea de om, împuținarea suferinței și a lipsurilor în lume, a mizeriei și a boalelor, activitatea preotului se va întâlni și va merge mână în mână cu activitatea constructorilor noii orânduiri; din conlucrarea aceasta naturală va rezulta o omenire nouă, o omenire mai bună, o omenire fericită.

Dacă în chemările I.P.S. Patriarh, atașamentul față de regimul popular și de străduințele lagărului păcii sunt secundate de antipatia față de lumea capitalistă și de svârcolirile ațățătorilor la un nou război, și dacă înfierarea acestora din urmă se face de multe ori cu cuvinte aspre, aceasta nu trebuie să surprindă pe nimeni. Biserica noastră a făcut o experiență dintre cele mai triste sub regimul capitalist, care a îndepărtat pe preoți dela adevărata lor chemare și i-a pus în situația să trădeze pe Hristos. Capitalismul exploator este o concepție de viață anticreștină, iar eflorescența lui, războiul, este cel mai oribil păcat din câte cunoaște învățătura dragostei Mântuitorului Iisus Hristos. Demascarea lui și punerea în gardă a preoților și a credincioșilor față de aceste atitudini și concepții de viață anticreștine este o datorie arhipăstorească și nu este cuvânt, oricât de greu ar fi el, care să le poată veșteji după cum trebuie.

Chemările la adevărata misiune preoțească, făcute timp de patru ani de zile clerului Bisericii noastre, au început deacum să-și dea roadele lor. Preoțimea noastră a început să se deștepte din toropeala în care o adusesse felul ei de viață din trecut. Astăzi activează în Comitetele de Luptă pentru Pace, lămurește pe credincioși de pe amvoane, asupra îndatoririlor lor creștinești și asupra îndatoririlor lor sociale și caută să devină un factor activ în realizarea marilor comandamente patriotice: acelea de a fi alături de tot poporul muncitor, în construirea unei vieți mai bune și fericite, în lupta împotriva unui nou război, în lupta pentru interzicerea armei bacteriologice și a tuturor armelor de nimicire în masă și pentru încetățenirea unei păci drepte și durabile peste tot pământul — obiective plăcute și binecuvântate atât de Mântuitorul Iisus Hristos cât și de toți oamenii de bine din întreaga omenire.

Pr. Dr. OLIMP N. CACIULA

ÎNTRU ÎNDEPLINIREA HOTĂRÎRILOR SFÂNTULUI SINOD

Consfătuirea I. P. S. Patriarh Justinian cu preoțimea Capitalei

Grija permanentă și statornică a I.P.S. Patriarh Justinian pentru bunul mers al Bisericii noastre, pentru călăuzirea ei pe făgașul tradițiilor sacre ale dreptei credințe și pentru îndrumarea clerului și credincioșilor către limanul mântuirii, capătă mereu contururi noi de lumină, cu fiecare strădanie, cu fiecare lucrare, cu fiecare înfăptuire închinată lui Dumnezeu, Patriei și poporului nostru muncitor.

Și cum principiul sinodalității stă la baza întregii orânduiri a vieții noastre bisericesti, Întâistătătorul Bisericii noastre ocârmuește și îndrumă clerul și credincioșii numai pe căile trasate de hotărârile Sfântului Sinod, veghind fără răgaz — în virtutea drepturilor și îndatoririlor statutare, pe care le are — ca aceste hotărâri să găsească justă, negreșelnică și neîntârziată aplicare.

Sfântul Sinod — în sesiunea ordinară din Iunie a.c., ca și în alte sesiuni anterioare, — a luat o seamă de hotărâri deosebit de importante cu privire la activitatea pastorală și patriotică a preoțimii noastre. În scopul traducerii în fapt a acestor hotărâri, I.P.S. Patriarh Justinian a convocat pe toți slujitorii altarelor noastre din Capitală, la o părintească Consfătuire. Această Consfătuire a avut loc Joi 26 Iunie a.c., în sala de festivități a Institutului Teologic de grad Universitar din București.

În centrul preocupărilor Sfântului Sinod — încă din anul 1948, după istorica Consfătuire Panortodoxă dela Moscova — s'a situat problema luptei pentru apărarea păcii și osândirea celor ce vor să arunce omenirea în noi războaie, în noi vărsări de sânge, în noi distrugerii de vieți și de bunuri ale culturii omenesti. Alăturându-se Frontului Mondial al Partizanilor Păcii, Biserica Ortodoxă Română, cu clerul și credincioșii ei, — urmând porunca «Domnului Păcii» și îndemnurile statornice ale Sfântului Sinod — a dovedit o prezență activă în toate strădaniile milioaneilor de apărători ai păcii, de a pune stavilă acțiunilor funeste a celor ce vor să o tulbure.

Lupta pentru apărarea păcii și vieții a fost și continuă să fie considerată drept una din cele mai sfinte misiuni ale Bisericii noastre drept-slăvitoare, în timpul de față.

Deaceea, cuvântul cel dintâi al Prea Fericitului Patriarh Justinian, la Consfătuirea cu preoțimea Capitalei, a fost un nou și stăruitor îndemn către toți slujitorii altarelor, de a se face plinitori ai hotărîrilor Sfântului Sinod, intensificându-și fiecare strădaniile în sprijinul cauzei sfinte a apărării păcii.

Multiple sunt pentru preoți modurile de a strădui în slujba luptei pentru pace, — a spus I.P.S. Patriarh Justinian:

a) prin săvârșirea de servicii religioase pentru pace; prin înălțarea de rugăciuni de obște; prin predici, alocuțiuni și cuvântări ocazionale în adunări publice; prin intrarea neșovăelnică a fiecărui preot în Comitetele de luptă pentru apărarea păcii și prin participarea activă la munca acestora; prin conferințe, prin scris, prin difuzarea lucrărilor, broșurilor, moțiunilor, rezoluțiilor și Apelurilor pentru Pace; prin convorbiri directe cu credincioșii; prin sfaturi, prin pilde și prin toată activitatea strădalnică de păstori de suflete;

b) prin îndemnarea credincioșilor de a munci cu avânt, fiecare în câmpul său de activitate, pentru împlinirea și depășirea planurilor gospodărești de Stat, arătându-le că prin întărirea economiei naționale contribuim esențial la consolidarea lagărului păcii, democrației, libertății și progresului;

c) prin sfătuirea închinătorilor dreptei-credințe de a da ascultare legilor țării și a urma pilda de dăruire, de muncă și de jertfă a cărmuitorilor Patriei noastre scumpe, înconjurându-i cu dragostea nețărmurită cu care-i înconjoară întregul popor muncitor. Făcând aceasta, luptăm pentru pace;

d) prin combaterea hotărîții a svonurilor lansate de dușmanii ticăloși din lăuntrul și din afara țării, care — nemaiputând exploata truda muncii poporului nostru — își varsă mereu otrava urei lor, încercând să clatine inimile slabe, neștiutoare sau naive.

Luminând credincioșii în acest sens — a subliniat I.P.S. Patriarh Justinian — apărăm marile cuceriri democratice ale poporului nostru, apărăm pacea, apărăm viața, apărăm liniștea căminurilor noastre, apărăm fericirea și bunăstarea noastră, apărăm însăși mântuirea sufletelor noastre.

Dela această sacră îndatorire niciun preot, niciun închinător al lui Hristos nu poate lipsi. Fiecare slujitor al altarului și fiecare credincios al Bisericii noastre trebuie să devină un dârz și hotărît luptător pentru apărarea păcii, conștient fiind că «spre pace ne-a chemat Dumnezeu».

Porunca pururea veșnică a Mântuitorului este Pacea. Credința noastră la Pace ne îndeamnă. Nădejdea noastră spre Pace năzuește. Dragostea noastră Pace pilduește. Sufletul nostru spre Pace ne călăuzește. Să ne rugăm, deci, pentru Pace, să muncim pentru Pace, să luptăm pentru Pace, să biruim pentru Pace, — acestea sunt îndemnurile Intâistătorului Bisericii noastre, I.P.S. Patriarh Justinian.

Rapoartele lunare, pe care le vor face preoții, vor arăta neîndoelnic zelul cu care slujitorii altarelor noastre activează în slujba apărării păcii.

Trecând la alte sarcini ale preoțimii noastre — izvorite din hotărârile Sfântului Sinod — Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a mai făcut preoțimii Capitalei precizările următoare:

Obiceiul umblării cu «**Zi întâi**» — practicat în Capitală și în alte câteva orașe din țară — trebuie să constituie un subiect de dezbateră la viitoarele Conferințe Protopopești, spre a se vedea dacă acesta răspunde într'adevăr unor reale nevoi duhovnicești ale credincioșilor, sau are la bază alte mobile, străine de obiectivele curat spirituale ale izbăvirii sufletului.

Sfântul Sinod face preoțimii recomandarea, ca această cercetare duhovnicească la domiciliu a credincioșilor, să fie făcută numai de patru ori în cursul unui an bisericesc, și anume: a) la Bobotează; b) în prima săptămână a Postului Mare; c) la Izvorul Tămăduirii; d) la Ziua Crucii din Postul Sfintei Marii. Iar acolo unde există datina, și în Ajunul Nașterii Domnului, vestind — prin mergerea cu Icoana — Intruparea Mântuitorului.

*

Deasemenea, se va discuta în Conferințele Protopopești și se vor face propuneri concrete, în legătură cu recomandarea Sfântului Sinod de a se introduce «**Discul**» în biserici, pentru strângerea ofrandelor dela credincioși. Aceste ofrande vor fi contabilizate de epitropi și folosite la diferitele trebuințe ale bisericilor: reparații, întrețineri, renovări, etc.

*

O problemă delicată, asupra căreia preoțimea trebuie să-și oprească atențiunea, este aceea a unor **inovații în Cult**, foarte păgubitoare pentru demnitatea oficiului sacru, pe cari unii preoți — puțini la număr — le practică în diferite biserici, la cererea unor credincioși înclinați spre superstiții. Aceste inovații, fie la administrarea unor Taine, fie la anumite ierurgii, slujbe, rugăciuni, acatiste, etc., trebuiesc de îndată înlăturate, ele constituind grave abateri dela Pravila noastră bisericească, pe care Sfântul Sinod a hotărât să le sancționeze exemplar.

Și această problemă va fi dezbătută în viitoarele Conferințe Protopopești, făcându-se propuneri concrete pentru stârpirea acestor buruieni din ogorul Bisericii noastre.

*

Purtarea costumului preoțesc fiind o obligație regulamentară pentru fiecare preot, Sfântul Sinod — spre a asigura o decentă ținută vestimentară a preoților, în cursul verii, — a dat deslegare ca, pe timpul căldurilor mari, preoții să poată purta o singură reverendă, în loc de două, dar aceasta de o croială specială, al cărei model îl țin la dispoziția doritorilor atelierele respective ale Patriarhiei.

*

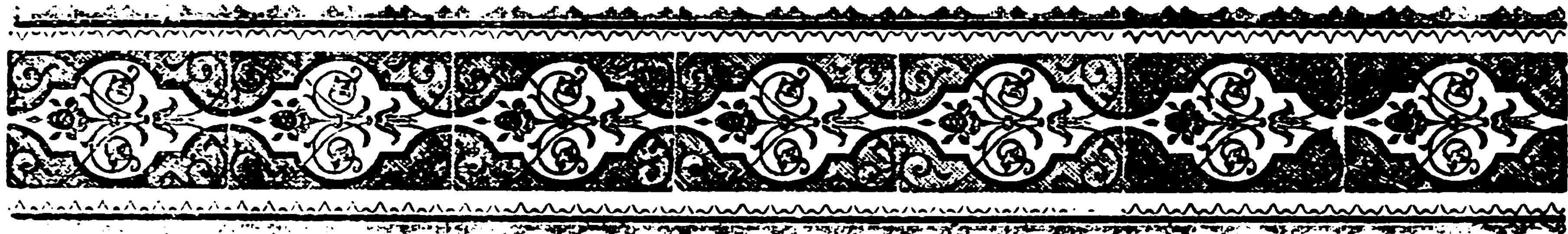
O îndatorire statutară specială pentru preoțimea Capitalei este aceea de a se supune la **examenul de selecționare**. Cum termenul pentru acest

examen devine scadent anul viitor, preoții Capitalei trebuie să se pregătească din vreme pentru el, printr'o activitate pastorală corespunzătoare și printr'un studiu asiduu al Sfintei noastre Teologii drept-slăvitoare.

*

Consfătuirea s'a încheiat într'o atmosferă de caldă înțelegere între Părintele duhovnicesc al Bisericii noastre și preoțimea Capitalei. Fiecare preot — împărtășindu-se de înțeleptele sfaturi ale Prea Fericitului nostru Patriarh Justinian și de patriarhiceștile sale binecuvântări — a plecat dela Consfătuire cu sufletul plin de hotărîrea de a urma îndemnurile părintești ale Intâistătorului Bisericii noastre și de a deveni un aprig luptător pentru apărarea păcii, libertății și progresului, împlinindu-și astfel îndatoririle sale de slujitor al altarului lui Hristos.

D. V. SADEANU

„PENTRU PACEA A TOATĂ LUMEA...”

De ce trebuie să luptăm pentru apărarea păcii?

Temeiurile luptei noastre pentru apărarea păcii sunt tari ca granitul și luminoase ca însăși Lumina cea pururea veșnică, spre care mănecă plin de nădejde sufletul nostru de creștini și închinători ai lui Hristos, «Domnul Păcii».

Ca slujitori ai «Impăratului Păcii», noi știm și credem cu sfântă neclătinare, că «dragostea zidește pacea și numai pacea zidește mântuirea». În iconomia mântuirii noastre, întru care nădăjduim, — pacea lăuntrică sau pacea duhovnicească și pacea din afară sau pacea cu semenii noștri, sunt singurele căi ducătoare către neapusa fericire a «stării celei dintâi».

«Spre pace ne-a chemat Dumnezeu» (Is. XXVII, 5), dintru începutul aducerii noastre din neființă la viață. Căci «Dumnezeu nu este al neorândueli, ci este Dumnezeul păcii» (I Cor. XIV, 33). Chemarea la pacea cu Dumnezeu, la pacea cu noi înșine și — ceea ce le condiționează pe amândouă și însăși mântuirea noastră — la pacea cu toți semenii noștri, este veșnicul memento al cerului, care l-a călăuzit pe om dealungul Așezământului celui Vechi, și-l călăuzește continuu în Noul Legământ al Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Idealul păcii este norul luminos al cerului, care dela începutul vieții picură roua harului peste mersul omului, prin hățișurile existenței, către lumina neînserată a păcii fără de sfârșit. Pacea — după cuvântul nepieritor al Scripturii — condiționează fericirea cea din veac și cheazășuește fericirea cea pururea vecuitoare.

Părinții binecuvântați ai Vechiului Legământ sunt propovăduitori statornici ai păcii cu Ziditorul vieții, ai păcii lăuntrice a omului și, mai ales, ai păcii tuturor oamenilor întreolaltă.

Slăvitul Evanghelist al Legii celei Vechi, Proorocul Isaia, vestește cu tărie sfântă oamenilor, că Dumnezeu este sălășluitor al păcii (XLV, 7); că Dumnezeu ne cheamă la pacea cu Sine (XXVII, 5); că Dumnezeu ne călăuzește spre pace (LV, 12); că Dumnezeu, ca un râu vărsa-va pacea peste noi (LXVI, 12); că Dumnezeu ne dă pacea, deoarece toate lucrurile pentru toți oamenii le-a făcut (XXVI, 12); că pacea, pe care ne-o dăruiește Dumnezeu, însoțește dreptate, iar roada dreptății va fi liniștea și nădejdea în veci de veci (XXXII, 17); că pacea va fi judecător al omului, iar stăpânitor al omului va fi dreptatea (LX, 17); că pacea trebuie statornicită cu toți oamenii și cu cei de aproape și cu cei

de departe (LXVII, 19); că nădejdea neclătinată și lupta necurmată pentru pace, ne va păstra pacea (XXVI, 3): că munții se vor da înapoi și colinele se vor cutremura, dar legământul păcii nu se va zdruncina (LIV, 19); că solii de veste bună și crainicii luminoși ai păcii sunt binecuvântați de Dumnezeu (LII, 7).

Asemenea mareșului Prooroc Isaia grăiesc și ceilalți Prooroci, văzători de Dumnezeu și sfințiți Scriitori ai Vechiului Așezământ, îndrumând oamenii pe căile luminoase și binecuvântate ale păcii: Dumnezeu a încheiat cu poporul Său — după cuvântul Domnului către Moisi — un legământ al păcii (Num. XXV, 10, 12), și legământul păcii este un legământ veșnic (Iez. XXXVII, 26); viață și pace este legământul Domnului cu poporul Său (Mal. II, 5); belșug de pace, de adevăr și de dreptate va dăruia Dumnezeu (Ier. XXXIII, 6); când căile omului sunt cele ale păcii, chiar și pe vrăjmași îi silește Domnul la pace (Prov. XXXIV, 27); cei blânzi vor moșteni pământul și se vor desfăta de binefacerile păcii (Ps. XXXVI, 11); de vrea omul să trăiască și să vadă zile bune, să-și oprească limba deia rău și buzele sale dela minciună; să se ferească de rău și să facă cele bune, să caute pacea și s'o urmeze (Ps. XXXIII, 12-14); pacea să domnească în așezările noastre — zice Domnul — iar în casele noastre propășirea (Ps. CXXI, 8); înșelăciunea este în inima celor ce cugetă răul; iar bucuria e a celor ce îndealună la pace (Prov. XII, 20); Domnul dă tărie norodului Său; Domnul va binecuvânta cu pace pe poporul Său (Ps. XXVIII, 11); pace va trimite Domnul pe pământ și nimeni nu o va putea turbura... **sabia vrăjmașului păcii se va frânge, iar ei se vor prăbuși în fața iubitorilor de pace** (Lev. XXVI, 6-7; să înflorească dreptatea și să fie belșug de pace cât va sta luna pe cer, — zice Domnul (Ps. LXXI, 7); Hristos va vesti popoarelor pacea (Zah. IX, 10) și pacea va sălășlui pe pământ (Agheu II, 9).

*

Filonul de aur al păcii din Vechiul Testament străbate neîntrerupt și îmbogățit foarte — prin toată vestirea cea bună a Noului Așezământ al Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Hristos — «Domnul Păcii» (Is. IX, 15), Hristos — «pacea noastră» (Ef. II, 14), și-a vestit intrarea Sa în lume prin graiul îngerilor, cari au împărtășit omenirii solia păcii cu cuvintele: «**Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pământ pace și între oameni bunăvoire**» (Luca II, 14).

Intreaga învățătură a Mântuitorului este o dumnezeiască vestire a dragostei și a păcii, iar lucrarea Sa de mântuire — o lucrare de pace: pacea noastră cu Făcătorul vieții, pacea cu noi înșine, pacea cu toți oamenii. Intruparea Domnului, propovăduirea Lui, Patimile, Moartea și Invierea Lui, — toate pentru pacea noastră s'au săvârșit; «pentru că a binevoit Tatăl ca în El (Hristos) să sălășluiască toată plinătatea și ca prin Sine să împace toate cele din Cer și cele de pe pământ, făcând pace prin El...» (Col. I, 19-20).

Retras pe Muntele Fericirilor — spre a-și pregăti pe cei doisprezece Apostoli, pentru dumnezeiasca misiune ce le stătea în față — Domnul nostru Iisus Hristos îi învăța, «ca cel ce are putere», că fericiți sunt și **fii ai lui Dumnezeu se vor chema «făcătorii de pace»** (Mat. V, 9). Iar când i-a trimis la propovăduire le-a dat ca dreptar — la fel ca și celor șaptezeci

de Ucenici — îndemnul acesta: «**În orice casă veți intra, mai întâi să ziceți: Pacea casei acesteia**» (Luca X, 5; Matei X, 12).

Mesagiul păcii nu lipsește din cuvântul Mântuitorului în nicio împrejurare. Răspunzând, odinioară, unor întrebări și nedumeriri ale Apostolilor Săi, cu privire la sensul misiunii lor în lume, Domnul își încheie lămuririle cu îndemnul statornic: cu deosebire «**pace să aveți între voi**» (Marcu IX, 50).

În seara Cinei celei de Taină — când Mântuitorul — cu negrăită duioșie, își lua rămas bun de la Sfinții Săi Ucenici și Apostoli, vestindu-le apropiata Sa Patimă, Moarte și Inviere — îi mângâia și-i întărea cu cuvintele: «**Pacea Mea las vouă, pacea Mea dau vouă!**» (Ioan XIV, 27). Și, deasemenea, când le-a făcut făgăduința că le va trimite pe Mângâietorul, Duhul Adevărului, care-i va învăța toate și-i va călăuzi spre tot adevărul, Domnul a adăugat: «**Acestea am grăit vouă, ca întru Mine pace să aveți**» (Ioan XVI, 33). Iar, după slăvita Lui Inviere din morți, cele dintâi cuvinte cu care i-a întâmpinat pe Sfinții Săi Apostoli au fost iarăși: «**Face vouă!**» (Marcu XXVI, 14; Luca XXIV, 36; Ioan XX, 19, 26). Multă vreme și peste multe veacuri, salutul acesta al păcii a rămas și a constituit singurul salut cu care se întâmpinau creștinii de pretutindenea.

Indemnurile Mântuitorului la iubire, atât de des repetate, — la iubirea aproapelui, la iubirea tuturor oamenilor, iubire care constituie în economia mântuirii, o poruncă la fel de obligatorie și necondiționată ca și porunca iubirii lui Dumnezeu, — nu reprezintă altceva, decât tot atâtea sublime și dumnezeiești chemări la pacea a toată lumea. În sufletul fiecărui închinător al lui Hristos stăruie, luminos și înalt, cuvântul poruncitor al Mântuitorului: «**Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este întâia poruncă. Iar a doua, asemenea acesteia, este: Să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuși. În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Proorocii**» (Marcu XII, 30-31; Matei XXII, 37-39). Așa dar, — alături de iubirea lui Dumnezeu — iubirea semenilor noștri este o condiție sine qua non pentru mântuirea noastră. Și nu o iubire oarecare, ci pe aproapele nostru trebuie să-l iubim ca pe noi înșine. După cum, în chip firesc, facem totul pentru a ne asigura liniștea, fericirea și pacea noastră, tot asemenea datorim să jertfim totul pentru pacea și fericirea tuturor oamenilor, tuturor semenilor noștri. Pentru că, «**de va zice cineva că iubește pe Dumnezeu, iar pe fratele său îl urăște, mincinos este. Căci cel nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, nu poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede. Cine iubește pe Dumnezeu iubește și pe fratele său**» (I Ioan IV, 20-21). Este, prin urmare, cât se poate de limpede, că dovada iubirii noastre față de Dumnezeu nu o putem produce, decât prin iubirea nețărmurită a semenilor noștri. Iar despre măsura iubirii noastre, față de semenii noștri, ne grăiește Mântuitorul însuși, în mod explicit: «**Precum v'am iubit Eu pe voi, așa să vă iubiți și voi unul pe altul**» (Ioan XIII, 34). Mântuitorul — pentru a ne dobândi pacea și fericirea cea pururea dăinuitoare, — și-a dat viața pentru noi, dar a biruit moartea prin Invierea Sa, dăruindu-ne nouă viață veșnică.

Învățătura Mântuitorului este, așa dar, mai întâi și mai presus de toate, o solie a păcii; pacea constituie un element fundamental al Evan-

gheliei Domnului nostru Iisus Hristos; iar lucrarea Lui de mântuire este o lucrare aducătoare de pace: pacea între Dumnezeu și om, pacea dinlăuntrul omului și pacea dintre om și semenii săi.

*

Mântuirea în Hristos fiind o lucrare a dragostei și păcii, — duhul dragostei și al păcii, aflător în Evanghelia quadriformă a Domnului, sălășluște cu bogăție și în celelalte sfinte cărți ale Noului Testament, înmărunchiate sub numele comun de «Apostol». Intr'adevăr, Sf. Apostol Pavel — cel chemat la apostolie de Mântuitorul însuși, prin minunata arătare de pe drumul Damascului — își îndeamnă pe fiii săi duhovnicești d'n Corint la bucurie, desăvârșire și mângâiere, prin cuvintele: «**fiți uniți în cuget, trăiți în pace și Dumnezeu dragostei și al păcii va fi cu voi**» (II Cor. XIII, 11). Pe Coloseni, deasemenea, îi îndrumă să se înveșmânteze întru dragoste, deoarece dragostea este legătura desăvârșirii; și având dragoste întreolaltă pacea lui Dumnezeu, la care sunt chemați toți oamenii, va domni în inimile lor (Col. III, 14-15). Galatenilor le spune, că roada lucrării Duhului în om este dragostea, bucuria, pacea, bunăstarea, facerea de bine, credința, blândețea (Gal. V, 22). Pe fiii săi întru Hristos, din Roma, îi învață să trăiască în pace cu toți oamenii (Rom. XII, 18), căutând cele ce înlesnesc pacea și cele spre zidirea unuia de către altul (Rom. XIV, 19), fiindcă duhul cugetului este viață și pace (Rom. VIII, 6), iar învățătura lui Dumnezeu este dragoste, pace și bucurie (Rom. XIV, 17). Hristos, venind în lume — le arată Pavel Efesenilor — a vestit pace tuturor, și celor de aproape și celor de departe (Efes. II, 17); de aceea datori sunt cu toții să se străduiască a păstra unitatea Duhului întru legătura păcii (Efes. IV, 3). «**Pace, fraților, și dragoste!**» — exclamă Apostolul Neamurilor, în ultimele rânduri ale Epistolei către Efeseni. Iubitului său fiu duhovnicesc, Timotei, îi adresează același statornic îndemn: «**urmează dreptatea, credința, dragostea și pacea...**» (II Timotei II, 22). Pe Tesalonicieni îi îndrumă să trăiască în pace unii cu alții (I Tes. V, 13) și Domnul Păcii le va da lor pace pururea (II Tes. III, 16). Credincioșilor săi din Filipi le dă părintescul sfat să se poarte cu blândețe față de toți oamenii și atunci pacea lui Dumnezeu, care covârșește toată mintea, va păzi inimile și cugetele lor (Filip. IV, 4, 7). Iar în Epistola către Evrei, Sf. Apostol Pavel condiționează, în mod explicit, fericitoarea vedere a lui Dumnezeu, deci mântuirea omului, de trăirea în pace cu toți semenii, când zice: «**căutați pacea cu toți oamenii... fără de care nimeni nu vă vedea pe Domnul**» (Evrei XII, 14).

Asemenea slăvitului Apostol al Neamurilor, grăiesc despre imperativul păcii și «frații» Domnului, Iacob și Iuda: «**Pacea și iubirea să se înmulțească între voi**» (Iuda I, 3), pentru că «**roada dreptății, cu pace se seamănă făcătorilor de pace**» (Iacob III, 18).

Indemnul la pace constituie formula stereotipă cu care începe și sfârșește aproape fiecare Epistolă din Noul Așezământ: «**har și pace vouă dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul nostru Iisus Hristos**» (Rom. I, 7; I Cor. I, 3; I Petru I, 2; I Petru V, 14; II Petru I, 2; Gal. I, 3; II Tes. I, 2; II Tim. I, 2; Filip I, 2; I Tes. I, 1; etc.).

Și, deasemenea, urarea sfântă: «Dumnezeul păcii să fie cu voi cu toți!» (Rom. XV, 33; I Tes. V, 23; Evrei XIII, 20; Filip. IV, 9; Evrei XVI, 20, etc.).

*

Cuvântul lui Dumnezeu — adresat omului, atât prin Vechiul Legământ, cât și prin Legământul cel Nou — este, așadar, un continuu și sublim imn al dragostei și al păcii. «Fii ai păcii» trebuie să fim (Lc. X, 6), spre a putea deveni fii ai lui Dumnezeu. Pentru că Impărăția lui Dumnezeu pe pământ, ca și în ceruri, este dragoste și pace, dreptate și slobozenie, viață și bucurie.

Idealul păcii — atât de pregnant exprimat în Sfânta Scriptură — îl aflăm întruchipat și în cultul Bisericii noastre și, mai cu osebire, în Sfânta Liturghie. Nicio altă confesiune nu dă, în cultul ei, expresie ideii de pace în nenumăratele ei aspecte și sensuri, ca Liturghia Bisericii Ortodoxe. Pacea omului cu Dumnezeu, pacea cu el însuși, pacea cu semenii săi, pacea cu întreaga fire, pacea însăși a firii, etc. — toate aceste variate și multiple înfățișări ale păcii își găsesc întruchiparea în rugăciunile Sf. Liturghii.

Încă dela Proskomidie, preotul liturghisitor scoate o părticică «pentru apărarea țării acesteia și a celor ce viețuiesc într'însa și pentru pacea și bunăstarea a toată lumea». Iar când acoperă darurile, preotul se roagă deasemenea: «îndepărtează dela noi, pe tot dușmanul și protivnicul, împacă viața noastră...».

Sfânta Liturghie, — care e slujba împăcării omului cu Dumnezeu, perpetuarea jertfei de pe Golgota prin jertfa euharistică — începe cu ingerescul imn al păcii, cântat de crainicii cerului în noaptea sfântă a Nașterii Domnului: «Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire». Și îndată după binecuvântare, slujitorul cheamă la rugăciune pe toți cradincioșii, prin cuvintele solitoare de pace: «Cu pace Domnului să ne rugăm». După această enunțare a trebuinții păcii lăuntrice, ecteniile și rugăciunile pentru pace se succed dealungul întregii Liturghii: «Pentru pacea de sus...» «Pentru pacea a toată lumea și pentru unirea tuturor...» «Pentru vremi cu pace... să ne rugăm». Celui ce citește Apostolul, preotul îi spune: «Pace ție!». Rostirea Sfintei Evanghelii se începe cu salutul păcii: «Pace tuturor!»! Apoi iarăși: «... Sfânta Jertfă cu pace să o aducem...» «Mila păcii, jertfa laudei». Pentru cei ce sunt în dreptății și în fruntea treburilor obștești, Biserica se roagă: «Dă-le, Doamne, dulăncă și stăruitoare pace, ca să petrecem... viață lină și pașnică». «Ziua toată, desăvârșită, sfântă, cu pace și fără de păcat, la Domnul să cerem». «Inger de Pace»... «Pacea lumii...» «Cealaltă vreme a vieții noastre în pace... a o petrece...» «Sfârșit creștinesc vieții noastre... cu pace...». La sfârșitul Liturghiei, — ca și la începutul ei — același îndemn spre pace mătură în rugăciune: «Pace lumii Tale dăruiește...». Și apoi sfânta urare: «Cu pace să ieșim!»!

Sfânta Liturghie — după cum am văzut — ne înfățișează idealul păcii ca o realitate, arătându-ne că drumul păcii este și al mântuirii. De aceea, când ne rugăm «pentru pace a toată lumea», adăugăm îndată «și pentru mântuirea sufletelor noastre...». Intreaga viață a omului, întru care

sălășluește Hristos, este o statornică și mereu neostoită năzuință spre pace: în pace vrea să trăiască, în pace vrea să muncească, în pace vrea să se bucure de toate ale vieții. Acesta este mesagiul permanent al Sfintei Liturghii.

*

Am înșinat, mai sus, câteva din temeiurile sfinte și sfințitoare pe care se reazimă și care dau sacru avânt luptei noastre pentru apărarea păcii.

Clerul și credincioșii Bisericii noastre dreptslăvitoare, călăuzindu-se de aceste permanente și imutabile principii ale dreptei credințe, sporesc continuu în hotărârea lor neclintită de a se împotrivi cu toate puterile oricăror tentative, acțiuni sau planuri, de deslănțuire a unui nou măcel în lume. Ei sunt încredințați că apărând pacea omenirii, apără înseși elementele de bază ale credinței lor, care chezășuesc dobândirea mântuirii suflete-
lor lor.

Spre o și mai deplină îndreptățire a justei noastre atitudini în această problemă vitală pentru întreaga omenire, mai adăogăm și următoarele temeiuri ale sacrei noastre lupte întru apărarea păcii:

Ca închinători și slujitori ai lui Dumnezeu, luptăm în rândurile apărătorilor păcii, pentrucă:

Dumnezeu este iubire (I Ioan, IV, 8), nu ură!

Dumnezeu este lumină (I Ioan, I, 5) nu întuneric!

Dumnezeu este viață (Luca, XX, 38), nu moarte!

Dumnezeu este Domnul păcii (Rom. XV, 33), nu al războiului!

Apărăm pacea și ne împotrivism vrăjmașilor ei, pentrucă iubim viața, pe care Dumnezeu ne-a dat-o oa să ne bucurăm de ea în deplină pace și fericire.

Apărăm pacea, pentrucă Dumnezeu a poruncit omului: **Să nu ucizi!**

Apărăm pacea, deoarece conștiința noastră de creștini condamnă pe necroforii vieții dela Soare-Apune, cari cu diabolic cinism declară că: «războiul viitor va fi mai ușor de suportat decât cel trecut, fiindcă el nu va necesita mai mult de 30.000.000 de morți!» (Eisenhower).

Apărăm pacea, deoarece credem cu tărie sfântă în idealurile nepieritoare ale vieții, pe care le-a propoveduit Mântuitorul și nu putem sta alături de cei ce — camuflându-și setea de dominație mondială la adăpostul putredelor teorii maltusianiste — vor să nimicească, prin războaie totale, o mare parte a omenirii, spre a înlătura «surplusul de populație».

Apărăm pacea, pentrucă nu putem decât osândi pe nebunii înveterați, cari — vorbind despre mijloacele «naturale» de reducere a populației — declară: «războaiele, bolile, foametea și subalimentarea, iată procesele fundamentale care micșorează populația!» (E. Pendell: «Creșterea nestăvilită a populației»).

Apărăm pacea, pentrucă nu putem decât să condamnăm pe scelerații «oameni de știință», cari — vrând să împuțineze numărul prea mare de copii din lume — socotesc că e necesar să se înceapă «uciderea organizată științific» și că «războiul e unica posibilitate de rezolvare a problemei». (Paul Rebut: «Nu cumva există prea mulți copii?»).

Apărăm pacea, pentru că nu vrem să ne numărăm printre cei 700—1.300 milioane de «oameni depreciați», cari trebuie să fie stârpiți de pe fața pământului (Walter B. Pitkin și E. Pendell).

Apărăm pacea, pentru că nu putem înțelege pe «milostivii» filantropi occidentali, cari declară răspicat: «ii vom ajuta pe europeni, distrugându-le orașele (William Fulbright).

Apărăm pacea, pentru că ne cutremură uciderile în masă, prin așa zisele «perne atomice», pe cari și-au culcat, deja, pe veci capul, peste cincisute de mii de făpturi ale lui Dumnezeu la Hiroshima și Nagasaki și pe cari savanții Apusului le făgăduesc întregii omeniri.

Apărăm pacea, pentru că osândim cu toată ființa noastră monstruoasă armă bacteriologică, pe care strategii apocaliptici ai morții o proclamă drept armă «tentantă», armă «ideală», fiindcă se pot distruge «cu chel-tuială puțină» națiuni întregi (generalul Arnold).

Apărăm pacea, pentru că iubim viața, iubim copiii, iubim familia, iubim omul, iubim pe toți oamenii de pretutindeni, de toate culorile, de toate rasele, de toate credințele.

Apărăm pacea, deoarece credem, fără clătinare, că pacea va învinge războiul, precum viața pururea învinge moartea!

Apărăm pacea, pentru că prin pace ne dobândim mântuirea, spre care ne călăuzește, fără abatere, Domnul Păcii, Hristos — pacea și izbăvirea noastră.

D. VEȘTEMEAN

CUM PUTEM LUPTA PENTRU PACE ?

Hotărârile adoptate de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și de Adunarea Națională Bisericească — în ședințele din 14 și 15 Iunie 1952 — cu privire la desfășurarea de către clerul ortodox a unei activități mai vii în lupta pentru apărarea păcii, au fost întâmpinate cu bucurie de slujitorii altarelor drepte-credințe din țara noastră. Preoțimea ortodoxă vede în îndemnurile date de aceste foruri superioare de conducere ale Bisericii, dovada dragostei de patrie, care încălzește inimile clericilor noștri, dela preotul de sat, până la Inalt Prea Sfințitul și Prea Fericitul nostru Patriarh.

Spre a veni în ajutorul fraților noștri, care caută căi noi pe care să poată aduce o contribuție mai de seamă în lupta sfântă pentru apărarea păcii împotriva primejdiei unui nou război, socotim de folos să arătăm cum pot slujitorii altarelor să lupte pentru pace:

1. Să se înroleze, ca militanți de frunte, în mișcarea mondială a partizanilor păcii, să caute să facă parte din comitetele locale de luptă pentru pace și să determine, prin îndemnul și exemplul lor personal, și pe alții, să nu lipsească dela nicio acțiune merită să zădărnicească planurile criminale ale acelor care încearcă să arunce popoarele în grozăvia unui nou război mondial.

2. Să aprofundeze, în mod temeinic, toate problemele vieții obștești din launtru și din afara țării noastre, spre a ști să descopere fără greș

adevăratele cauze ale răului social, spre a-și putea potrivi pasul cu vremea și spre a călăuzi preocupările credincioșilor nu spre formele perimate ale trecutului, ci numai spre zările luminoase ale viitorului, zări identice cu însuși idealul întemeierii Impărăției lui Dumnezeu pe pământ.

3. Să-și reconsidere, în lumina îndrumărilor date de Sf. Sinod, a studiilor publicate în revistele Patriarhiei Române și a cursurilor de îndrumare socială, pastorală și misionară, organizate pe lângă Institutele Teologice, toată formația lor intelectuală, morală și religioasă, debarasându-se cu desăvârșire de toate prejudecățile opuse progresului general al omenirii, curățindu-se de sgura oricăror păcate ale trecutului și conformându-se cu strictetețe pravilelor vieții creștine, spre a putea atrage, după aceea și pe credincioșii păstoriti de ei, pe drumul luminos al creerii unei lumi mai bune, mai drepte și mai fericite în așezările ei obștești.

4. Să-și formeze, din cercetarea izvoarelor revelațiunii divine și din studiul științific al istoriei omenirii, convingerea nestrămutată că războiul de cotropire este cea mai îngrozitoare călcare a voii lui Dumnezeu, părintele nostru al tuturor, că el trebuie eliminat pentru totdeauna din viața internațională și că numai pacea și buna înțelegere corespund cu adevărat menirii omului pe pământ. Credincioșii trebuie să afle, din gura slujitorilor altarelor, că Dumnezeu n'a creat frumusețea copiilor, farmecul tinereții, puterea brațelor și strălucirea minții pentru a le destina războiului și morții, ci pentru a înmulți printr'însele viața, frumosul și binele pe pământ; creștinii au dreptul să audă răsunând, în bisericile noastre, adevărul veșnic că menirea firească a omului nu poate fi nicidecum născocirea și mânuirea armelor nimicitoare, ci desăvârșirea neconținută a vieții omenești prin muncă pașnică și creatoare, prin înmulțirea actelor de iubire frățească, prin lupta împotriva suferinței și prin neconținutul progres al artelor, literelor și științei.

5. Să contribuie, prin tăria încrederii lor religioase în triumful binelui în lume și prin antrenarea tuturor credincioșilor în uriașul front al luptătorilor pentru apărarea păcii în lume, la crearea unei bariere morale de netrecut în calea celor ce pregătesc un nou război mondial. Pentru aceasta, slujitorii altarelor au datoria să smulgă masca ipocriziei de pe chipul guvernelor capitaliste ce-și zic creștine, să nu îngăduie acoperirea agresiunii cu lozinci religioase și să înarmeze pe credincioși cu tăria sufletească de a se împotrivi până la capăt planurilor disperate ale ațățătorilor la războaie și de a nu-și părăsi eforturile până la întronarea definitivă a păcii — a unei păci trainice și drepte — pe toată fața pământului.

6. Să atragă și pe membrii altor biserici creștine, ca și pe adepții altor credințe religioase, în frontul partizanilor păcii, dovedind astfel că atunci când sunt înțelese și urmate în adevăratul lor spirit, credințele religioase nu desbină, ci unesc și mobilizează pe oameni în jurul marilor idealuri ale omenirii de totdeauna: dreptate, libertate și pace pentru toate popoarele. La argumentele invocate de rațiunea sănătoasă în sprijinul apărării păcii și împotriva deslănțuirii unui al treilea război mondial, slujitorii altarelor au deci sarcina specială să adauge și îndemnurile isvorite din postulatele morale ale oricărei religii, din conștiința religioasă a tuturor credincioșilor.

7. Să popularizeze, în rândurile credincioșilor, toate documentele mișcării mondiale a partizanilor păcii și să-și îndemne enoriașii să le dea viață

prin toate mijloacele care le stau la dispoziție: convorbiri dela om la om, întruniri, meetinguri, ziare de perete, fotomontaje, moțiuni de protest împotriva actelor de agresiune și a pregătirilor de război săvârșite de imperialiști, mesaje de solidaritate cu cei ce luptă și sufăr cu abnegație pentru binele întregii omeniri, participare activă la orice inițiativă dedicată întăririi lagărului păcii și democrației.

8. Să cultive neîncetat, în inimile credincioșilor, sentimentul solidarității internaționale a popoarelor iubitoare de pace, independență și progres, să ferească atmosfera parohiilor pe care le păstoresc de orice contaminare a urii de neam, de rasă sau de religie, să demonstreze, cu argumente scoase din Sf. Scriptură și din Sf. Tradiție, că iubirea de patrie n'are nimic comun nici cu șovinismul național, nici cu cosmopolitismul, aceste arme de diversiune folosite de imperialiști pentru scopurile lor expansioniste și de dominație mondială. Să nu piardă niciun prilej de a-și arăta, prin cuvinte și fapte pilduitoare, convingerea că numai prin muncă neobosită și constructivă în cadrul planului de stat al regimului nostru de democrație populară și numai prin adâncirea legăturilor de prietenie cu țările vecine și prietene — în frunte cu Uniune Sovietică, eliberatoarea și sprijinitoarea poporului nostru — ne aflăm cu adevărat pe drumul propășirii materiale și culturale. Ca punct de plecare, pentru o astfel de activitate, pot fi folosite toate manifestările culturale organizate în cadrul secțiilor locale A.R.L.U.S., spre care preotul trebuie să se simtă atras și din punctul său specific de vedere: reluarea și adâncirea legăturilor de prietenie și colaborare dintre Biserica Ortodoxă Română și Biserica Ortodoxă Rusă constituie, prin roadele ei binefăcătoare, o mândrie sufletească pentru orice creștin ortodox. Aceeași atenție trebuie acordată și colaborării tuturor cultelor religioase din țară și de peste hotare în lupta pentru apărarea păcii și pentru preîntâmpinarea unui nou război mondial, precum și tuturor acțiunilor menite să apropie și să înfrățească popoarele iubitoare de pace.

9. Să-și îndeplinească în mod exemplar toate îndatoririle sale cetățenești, achitându-și conștiincios obligațiile către Stat, executând la timp muncile agricole, predând fără întârziere cotele de produse proprii, participând la toate campaniile sanitare, culturale și economice dedicate binelui obștesc și îndemnând pe toți credincioșii să contribuie din toate puterile lor trupești și sufletești la întărirea scumpei noastre patrii, Republica Populară Română, factor activ în lagărul păcii și democrației. O grijă deosebită trebuie acordată, în această privință, îndeplinirii și depășirii planului gospodăresc al Statului nostru, căci de întărirea economică a Patriei noastre depinde atât bună-starea întregului popor, cât și succesul luptei pentru consolidarea păcii și democrației în această parte a globului.

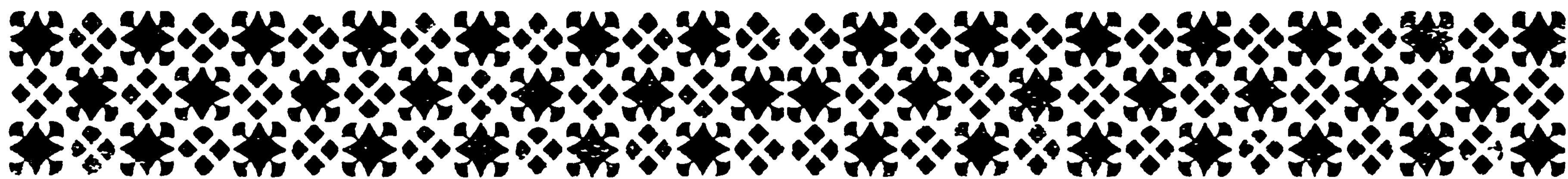
10. Să-și amintească, în toate rugăciunile lor zilnice, la toate slujbele oficiale în dumineci și sărbători, când își alcătuesc predicile și catehezele și când iau cuvântul în biserici, când se întâlnesc cu credincioșii la scaunul de duhovnicie și cu prilejul vizitelor pastorale și ierurgiilor săvârșite în familie, că propoveduirea, apărarea și întărirea păcii constituie suprema datorie morală, religioasă și civilă a oricărui creștin, a oricărui om conștient de menirea sa în lume. Dorința arzătoare de pace nu tinde însă la dezarmarea voințelor în fața agresiunii, ci tocmai dimpotrivă; creștinis-

mul condamnă categoric războiul de cutropire, dar aprobă și binecuvintează pe cel de apărare și de eliberare. Din această cauză, slujitorii sunt chemați să lămurească pe credincioși și asupra acestei probleme, pentru ca orice încercare să-i găsească la datorie, gata de orice jertfă pentru apărarea Patriei, pentru libertatea popoarelor și pentru demascarea celor ce turbură pacea lumii și încearcă s'o transforme într'o nouă încăierare generală.

Acestea sunt, în linii sumare, principalele îndatoriri misionare pastorale și sociale ale slujitorilor altarelor în marea luptă pentru apărarea și întărirea păcii. Spre împlinirea lor ne chiamă tot mai imperios și conștiința noastră civică și, datoria noastră de oameni, și misiunea noastră de propoveduitori ai Evangheliei lui Iisus Hristos, Domnul păcii. Spre împlinirea lor ne cheamă, în sfârșit, și Pastorală adresată clerului și credincioșilor noștri, la 14 Iunie 1952, de către Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în frunte cu Prea Fericitul Patriarh Justinian, precum și documentele adoptate de sesiunea extraordinară a Consiliului Mondial al Păcii, care s'a ținut la Berlin în zilele de 2—6 Iulie 1952.

E datoria noastră să ne sporim strădaniile pentru ca spiritul tratativelor pașnice să triumfe asupra hotărîrilor bazate pe forță și pentru ca viața, libertatea și iubirea să triumfe asupra morții, robiei și urii.

Prof. Diac. N. I. NICOLAESCU

PRACTICI CULTICE DENATURATE

Cutul este forma văzută a simțământului religios. El este oglinda în care se reflectează fie adâncimea, fie superficialitatea simțământelor noastre religioase. Frumusețea cultului nostru ortodox este, ca atare, corolarul trăirii noastre religioase și trăirea aceasta religioasă adâncă, exprimată în cultul nostru ortodox, a atras atenția și admirația multor capete luminate, de alte confesiuni.

Formele noastre de cult nu sunt rezultatul unor capricii trecătoare și nici efectul unor practici personale interesate. Ele sunt moștenirea scumpă a unor tradiții, aproape tot atât de vechi, cât și Biserica creștină. Deaceea formele noastre de cult trebuiesc păstrate cu sfințenie și de aceea orice inovație personală, introdusă peste tipicul și praxa de veacuri a Bisericii, trebuie taxată ca profanare a cultului nostru ortodox și repudiată cu cea mai mare hotărâre.

În consfătuirea pe care I.P.S. Patriarh a avut-o cu clerul Capitalei, în ziua de 26 Iunie, la Institutul Teologic din București, I. P. S. Sa a atras atenția preoților să nu se lase înduplecați de cererile unor anumiți credincioși, cari înțeleg să apeleze la concursul Bisericii, sub forma unor practici josnice, care nu au nimic comun nici cu rugăciunea adevărată, nici cu practica cultică a Bisericii Ortodoxe. I. P. S. Sa a respins din capul locului ideea că ar fi anumiți preoți cari ei înșiși ar încuraja asemenea practici. Credincioșii urmează să fie lămurii și îndrumați nu numai să ceară lui Dumnezeu cele de care au nevoie, ci și asupra felului în care trebuie să ceară. A nu ști cum să ceri, sau a cere ceva precum nu se cuvine, înseamnă nu numai că nu te rogi lui Dumnezeu, ci, pe deasupra, și că aduci injurii și insulte Domnului, ceea ce echivalează cu unul dintre cele mai mari și mai grozave păcate.

Dar iată că ne sosește la redacție o scrisoare din partea unui credincios, care ne spune că intrând în una din bisericile din Capitală a găsit pe preotul de acolo săvârșind Taina Sf. Maslu de unul singur». Și, mărturisindu-ne că din bătrâni a apucat că Taina Sf. Maslu se săvârșește de șapte preoți, sau în cel mai rău caz de trei, ne întreabă: «este cu putință ca tocmai în București, unde sunt atâtea biserici și atâția preoți și unde s'ar crede că avem cei mai culți preoți din toată țara, să nu se întovărășească, atunci când este vorba de săvârșirea Sf. Maslu, șapte preoți, ca să îl săvârșească după toată rânduiala noastră ortodoxă, ci preotul să îl săvârșească «de unul singur»?

Observația credinciosului nostru, care probabil că a nimerit la una dintre bisericile din Capitală cu un singur preot, sunt foarte juste și ne pare rău dacă se vor mai găsi preoți cari, în disprețul practicei tradiționale de veacuri a Bisericii, să-și îngăduie asemenea lucruri înnoitoare. Căci, spre deosebire de toate celelalte Taine, Taina Sf. Maslu nu poate fi săvârșită, decât în cazuri de forță majoră, de un singur preot. Numai în cazul când un preot s'ar găsi la distanțe prea mari de alții coliturghisitori, sau în situații speciale, în care nu ar putea reuni nici șapte alți frați și nici măcar trei și ar fi o nevoie urgentă, numai atunci, în conformitate cu pravila noastră bisericească, i-ar fi îngăduit să săvârșească Taina Sf. Maslu singur, ceea ce, har Domnului!, nu este cazul nici la București, nici în vreun altul din centrele noastre populate.

Că săvârșirea Sf. Maslu s'a făcut, în trecutul Bisericii noastre Ortodoxe numai cu șapte preoți se poate vedea și de acolo că această Taină mai este cunoscută la greci și sub numele de «Taina celor șapte preoți» (heptapadion), iar în rusește sub numele de «soborovanie», adică Taina adunării (preoților). Ritualul săvârșirii acestei Taine cuprinde șapte pericope evanghelice, șapte pericope din scrierile Sf. Apostoli, șapte rugăciuni și șapte ungeri ale celui pentru care se săvârșește Taina, cu Sf. Mir. Colaborarea celor șapte preoți la săvârșirea acestei Taine este o colaborare în duh și în rugăciune, pentru obținerea dela Dumnezeu a roadelor pe care această Taină le revarsă, după învățătura Bisericii noastre, asupra celui pentru care se săvârșește. În cazul când Taina este săvârșită numai de trei preoți, sau în cazul extrem, de forță majoră, când ea trebuie săvârșită numai de unul singur, așa zisele cărți simbolice ale Bisericii noastre ne arată că ritualul trebuie observat cu cea mai mare sfințenie în întregime, nefiind îngăduit a se lăsa deoparte niciuna din pericopele evanghelice, din cele din scrierile Sf. Apostoli, din cele șapte rugăciuni, sau șapte ungeri.

Preoții noștri nu trebuie să uite că între sensul pe care îl are Taina aceasta în Biserica noastră Ortodoxă și acela pe care îl are în Biserica romano-catolică, cum de altfel între felul în care se săvârșește ea de o parte și de alta, este o mare deosebire. La catolici, untdelemnul Mirungerii îl sfințește numai episcopul, preotul nefăcând altceva decât să-l transmită credinciosului ca un viatic, la ieșirea din această viață, pe când la noi el se sfințește de către preoți și se administrează credincioșilor pentru iertarea păcatelor și însănătoșirea trupeză și de multe ori ca o pregătire pentru primirea Sf. Impărtașanii. A bagateliza însemnătatea acestei Taine și a o săvârși chiar acolo unde este cu putință să se adune șapte preoți, de unul singur, înseamnă a ne arăta prea puțin atașați tradiției de veacuri a Bisericii noastre, păstrătoarea frumuseții și curății cultului nostru, numai de dragul înnoirilor, sau din alte interese mărunte, care nu au nimic comun cu interesul cel mare al Bisericii lui Hristos.

Cât privește obiceiul «deschiderii Sf. Evanghelii», care, cu toate că nu este amintit în scrisoarea pe care am primit-o, dar despre care știm totuși că se practică pe alocurea, cu ocazia săvârșirii Sf. Maslu, el fiind de natură superstițioasă și necunoscut de tradiția și de practica noastră bisericească, trebuie înlăturat cu desăvârșire, ca ceva cu totul nedemn de această Taină și de săvârșitorii conștienți ai lucrurilor sfinte.

REDACTIA

Partea oficială

**LUCRĂRILE SFÂNTULUI SINOD
AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE SESIUNEA 1952**

SUMARUL ȘEDINȚEI DIN 14 IUNIE.

La orele 12 s'a oficial Doxologia în catedrala Sf. Patriarhii, la care au luat parte II. PP. SS. Membri ai Sf. Sinod, în frunte cu I. P. S. Patriarh Justinian, Dl. Vasile Pogăceanu, Ministrul Cultelor, profesorii Institutului Teologic, cler și credincioși.

După Doxologie II. PP. SS. Membri ai Sf. Sinod au trecut în sala de ședințe a Sf. Sinod din palatul patriarhal.

I. P. S. Președinte dă cuvântul Domnului Vasile Pogăceanu, Ministrul Cultelor, care citește Decizia Nr. 8518/952, de deschidere a sesiunii ordinare a Sfântului Sinod pe anul 1952.

MINISTRUL CULTELOR

DECIZIA Nr. 8518.

**PENTRU DESCHIDEREA SESIUNII ORDINARE 1952 A
SFÂNTULUI SINOD AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE.**

Ministrul Cultelor,

Având în vedere adresa Patriarhiei Române Nr. 4566/952, înregistrată la Ministerul Cultelor sub Nr. 8092/1952;

Având în vedere prevederile art. 13 din Statutul de organizare și funcționare a Bisericii Ortodoxe Române;

În temeiul art. 2 din decretul nr 37 din 1949, pentru organizarea Ministerului Cultelor.

DECIDE:

Art. 1. — Sesiunea ordinară 1952 a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, convocată pentru data de 14 Iunie 1952, se declară deschisă.

Art. 2. — Directorul Secretariatului din Ministerul Cultelor este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a prezentei decizii.

Data azi 11 Iunie 1952.

**MINISTRUL CULTELOR
V. POGĂCEANU**

I. P. S. Președinte invită pe P. S. Secretar al Sfântului Sinod să citească apelul nominal.

Sunt prezenți: I. P. S. Patriarh Justinian, II. PP. SS. Mitropoliți: Sebastian al Moldovei și Sucevei, Nicolae al Ardealului, Firmilian al Olteniei și Vasile al Banatului; PP. SS. Episcopi: Iosif al Râmnicului și Argeșului, Antim al Buzăului, Teofil al

al Romanului și Hușilor, Nicolae al Clujului, Valerian al Oradiei și Chesarie al Dunării de Jos; PP. SS. Episcopi Vicari Patriarhali: Antim Târgovișteanul și Theoclist Botoșeneanul.

P. S. Secretar citește telegrama P. S. Episcop Andrei al Aradului, prin care anunță că, fiind bolnav, nu poate participa la ședințele Sfântului Sinod.

Sfântul Sinod motivează absența P. S. Episcop Andrei al Aradului.

I. P. S. Președinte face cunoscut că Sfântul Sinod, fiind în număr, poate lucra valabil.

I. P. S. Președinte rostește cuvântarea de deschidere ¹⁾.

Cerând cuvântul I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului arată că membrii Sf. Sinod au luat cunoștință cu deosebită satisfacție de schimbările petrecute în conducerea scumpei noastre patrii și ca o expresie a sentimentelor de care sunt stăpâniți, toți membrii Sf. Sinod, supune aprobării textul unui mesagiu, care să fie trimis Domnului Gh. Gheorghiu-Dej, Președintele Consiliului de Miniștri.

Sfântul Sinod, cu unanimitate, hotărăște trimiterea mesagiului către Domnul Gh. Gheorghiu-Dej, Președintele Consiliului de Miniștri ²⁾.

În numele membrilor Sf. Sinod, I. P. S. Mitropolit Sebastian al Moldovei și Sucevei supune aprobării un mesagiu care să fie trimis Consiliului Mondial al Păcii.

Sf. Sinod, cu unanimitate, hotărăște trimiterea mesagiului către Consiliul Mondial al Păcii ³⁾.

I. P. S. Mitropolit Vasile al Banatului, cerând cuvântul, arată că alături de Uniunea Sovietică, marea luptătoare pentru pace, stă și Biserica Ortodoxă Rusă, care a mobilizat în această luptă și celelalte culte religioase din U.R.S.S. De aceea propune să se expedieze Prea Fericitului Alexei, Patriarhul Moscovei și a Toată Rusia, un mesagiu de adeziune la apelul lansat de Conferința cultelor și comunităților religioase ținută la Moscova între 9—12 Mai a. c.

Sf. Sinod, cu unanimitate, hotărăște trimiterea acestui mesagiu către Prea Fericitul Alexei Patriarhul Moscovei și a Toată Rusia ⁴⁾.

Ca o încununare a programului așa de bogat anunțat de I. P. S. Patriarh Justinian pentru această sesiune a Sf. Sinod și ca o încununare a mesagilor care s'au citit și aprobat, I. P. S. Mitropolit Firmilian al Olteniei supune aprobării un proiect de pastorală care, adoptat, să fie semnat de toți membrii Sf. Sinod.

Sfântul Sinod aprobă, cu unanimitate, textul acestei pastorale, care după ce se va semna de toți II. PP. SS. și PP. SS. Chiriarhi, se va tipări și trimite tuturor parohiilor din țară, spre a fi citită în biserică credincioșilor ⁵⁾.

În continuare I. P. S. Președinte citește scrisoarea primită chiar în timpul ședinței din partea D-lui Dr. Petru Groza, Președintele Prezidiului Marelui Adunării Naționale a R.P.R. ca răspuns la telegrama de felicitare pe care I. P. S. Sa, în numele Sf. Sinod, i-a trimis-o cu prilejul alegerii Domniei Sale în noua demnitate:

**INALT PREA SFINȚIEI SALE
PATRIARHUL JUSTINIAN**

«Mulțumesc Sfântului Sinod, întregii preoțimi, Inalt Prea Sfinției Voastre personal, pentru bunele urări cu ocazia alegerii mele ca Președinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale.

Vă trimit aceleași bune gânduri și urări de rodnică activitate în slujba păcii, spre care străduim cu toții.

Al Inalt Prea Sfinției Voastre,
Dr. PETRU GROZA

Sfântul Sinod ia act de răspunsul D-lui Dr. Petru Groza, Președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale a R.P.R.

1. Vezi pag. 298—303.
2. Vezi pag. 304—305.
3. Vezi pag. 306—308.
4. Vezi pag. 309—311.
5. Vezi pag. 269—273.

I.P.S. Președinte, în numele Sfântului Sinod, salută prezența la ședință a D-lui Vasile Pogăceanu, Ministrul Cultelor, care a citit Decizia de deschidere a acestei sesiuni a Sf. Sinod, precum și prezența D-lui Consilier Ministerial Dr. Petru Manu. Sfântul Sinod este încredințat că Dl. Ministru al Cultelor va acorda și pe viitor aceeași binevoitor și prețios sprijin, pentru întărirea legăturilor loiale între Biserică și Stat și-l roagă să transmită Onor. Guvern al Republicii Populare Române asigurarea că Biserica Ortodoxă Română va continua cu aceeași fermitate, să lucreze pe drumul apărării păcii, pentru fericirea poporului dreptcredincios și propășirea scumpei noastre Patrii, Republica Populară Română.

I.P.S. Președinte salută apoi prezența, pentru prima oară, la ședințele Sfântului Sinod, a P.S. Episcop Valerian Zaharia al Oradiei, un Ierarh tânăr și bine pregătit în problemele bisericesti și administrative, prin experiența pe care și-a câștigat-o în diferite servicii administrative, în cadrul Bisericii Ortodoxe și la Ministerul Cultelor.

P.S. Episcop Valerian va fi un colaborator prețios al nostru și ne punem toată nădejdea că, în problemele ce se vor prezenta spre rezolvare Sfântului Sinod, pregătirea P.S. Sale va fi de un real folos Bisericii.

P.S. Episcop Valerian al Oradiei mulțumește I.P.S. Președinte pentru aprecierile făcute și declară că va lucra cu toată râvna pentru pace, contribuind la desăvârșirea lucrărilor Sfântului Sinod și la împlinirea cuvântului Evangheliei.

Intrându-se în ordinea de zi, P.S. Secretar suspune aprobării:

COMISIUNILE SFANTULUI SINOD

1. Comisiunea afacerilor străine:

Președinte: I.P.S. Mitropolit Sebastian al Moldovei și Sucevei,
Membri: P.S. Episcop Chesarie al Dunării de Jos,
Raportor: P.S. Episcop Antim Târgovișteanu, Vicar Patriarhal.

2. Comisiunea canonică, juridică și pentru disciplină:

Președinte: I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului,
Membri: P.S. Episcop Iosif al Râmnicului și Argeșului,
P.S. Episcop Antim al Buzăului,
Raportor: P.S. Episcop Nicolae al Clujului.

3. Comisiunea pentru doctrină, viață religioasă și pentru mănăstiri:

Președinte: I.P.S. Mitropolit Firmilian al Olteniei,
Membri: P.S. Episcop Andrei al Aradului,
Raportor: P.S. Episcop Teofil al Romanului și Hușilor.

4. Comisiunea învățământului pentru pregătirea personalului bisericesc:

Președinte: I.P.S. Mitropolit Vasile al Banatului,
Membri: P.S. Episcop Valerian al Oradiei,
Raportor: P.S. Episcop Theoctist Botoșăneanu, Vicar Patriarhal.

Sfântul Sinod aprobă comisiunile pentru sesiunea ordinară a anului 1952.

P.S. Secretar prezintă sumarul ședinței din 12 Noembrie 1951. La propunerea P.S. Sale, Sfântul Sinod hotărăște:

Se trimite spre studiere și referire Comisiunii pentru afacerile străine.

P.S. Secretar citește următoarele comunicări:

1. *Tem. Nr. 4980/952.* Darea de seamă a I.P.S. Mitropolit Sebastian al Moldovei și Sucevei, asupra Conferinței Cultelor și Comunităților religioase dela Moscova, din luna Mai 1952.

2. *Tem. Nr. 25789/951.* Darea de seamă a P.S. Episcop Antim Târgovișteanu, Vicar Patriarhal, asupra solemnităților proclamării autocefaliei Bisericii Ortodoxe din Cehoslovacia și intronizării primului ei Mitropolit.

3. *Tem. Nr. 5040/952.* Referatul secretarului Consiliului Național Bisericesc asupra legăturilor externe ale Bisericii Ortodoxe Române cu celelalte Biserici Ortodoxe și Eterodoxe.

Se trimite spre studiere și referire Comisiunii pentru afacerile străine.

4. *Tem. Nr. 5044/952.* Referatul P.S. Episcop Antim Târgovișteanu, secretarul Sfântului Sinod, pentru modificarea unor articole din Statutul Bisericii Ortodoxe Ro-

mână și din Regulamentele: pentru determinarea atribuțiilor Patriarhului și pentru alegerea, funcționarea și dizolvarea organelor deliberative.

5. *Tem. Nr. 2782/1952.* Adresa Nr. 1223/1952 a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor și Nr. 1153/1952 a Sf. Episcopii a Râmnicului și Argeșului, prin care Protoierile Găești și Topoloveni au trecut sub jurisdicția Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor iar Protoierile Drăgănești și Turnu Măgurele sub jurisdicția Eparhiei Râmnicului și Argeșului.

6. *Tem. Nr. 23672/1951.* Ratifikarea Deciziei Patriarhale Nr. 303/1951, privind trecerea Protopopiatului C. Lung-Muscel dela Eparhia Râmnicului și Argeșului sub jurisdicția Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor.

7. *Tem. Nr. 4494/1952.* Ratificarea Deciziei Patriarhale Nr. 336/1952, privind transformarea Vicariatului General Ortodox Ucrainean în Protoierie Ortodoxă Ucraineană.

8. *Tem. Nr. 2810/1952 și 3517/1952.* Proiectul Deciziei pentru reglementarea pensionării preoților trecuți de vârsta de 60 de ani.

9. *Tem. Nr. 5114/1952.* Referatul P.C. Prof. Liviu Stan asupra recăsătoririi preoților văduvi prin deces; *Tem. Nr. 5116/1952.* Referatul P. C. Prof. Liviu Stan privind la căsătoria clerului de mir, după hirotonie.

10. *Tem. Nr. 5045/1952.* Referatul secretarului Comisiunii de Pictură Bisericească, prin care Sfântul Sinod este rugat a acorda sprijinul pentru susținerea activității acestei Comisiuni.

11. *Tem. Nr. 5046/1952.* Preotul Pereteatcu V. solicită să i se acorde distincțiunile protopopești.

12. *Tem. Nr. 5034/1952.* Sf. Arhiepiscopie a Timișoarei solicită dreptul de a institui o comisiune pentru examenul de apărători în Consistoriul Eparhial.

13. *Tem. Nr. 4568/1952.* Procesul verbal încheiat de P.C. Pr. Gheorghe Maior, inspector general bisericesc, în care se fac unele constatări cu privire la aplicarea programei de învățământ la Școala de cântăreți bisericești din Oradea.

14. *Tem. Nr. 4606/1952.* Procesul verbal încheiat de P.C. Pr. Gheorghe Maior, inspector general bisericesc, prin care se fac unele constatări cu privire la aplicarea programei de învățământ în Școala de cântăreți bisericești din Sibiu.

15. *Tem. Nr. 4569/1952.* Procesul verbal încheiat de P.C. Pr. Gheorghe Maior, inspector general bisericesc, în care se fac unele constatări cu privire la aplicarea programei de învățământ la Școala de cântăreți bisericești din Caransebeș.

16. *Tem. Nr. 4808/1952.* Referatul D-lui Inspector Patriarhal Carp Greceanu, în legătură cu organizarea și funcționarea școlilor monahale din cuprinsul Sf. Arhiepiscopii a Iașilor.

17. *Tem. Nr. 3018/1952.* Referatul Pr. Gr. Burlușanu, Consilier Patriarhal, în legătură cu plata abonamentelor la revistele oficiale ale Sfintei Patriarhii.

18. *Tem. Nr. 4772/1952.* Sf. Episcopie a Aradului roagă pe membri Sfântului Sinod să-i indice mănăstiri de maici, unde ar putea fi primite tinere doritoare să intre în cinul monahal, din cuprinsul acelei Eparhii.

19. *Tem. Nr. 4996/1952.* Ieromonahul Ioanichie Popescu dă informațiuni asupra situației dela Sf. Mănăstire Toplița, din Regiunea Mureș.

20. *Tem. Nr. 4858/1952.* Adresa Sf. Episcopii a Romanului și Hușilor Nr. 3485/1952, în legătură cu transformarea schitului de călugări Măgura Ocnei în schit de maici.

21. *Tem. Nr. 5020/1952.* Adresa Nr. 1689 a Sf. Arhiepiscopii a Sibiului, în legătură cu situația mănăstirii și parohiei Predeal.

22. *Tem. Nr. 4965/1952.* Cererea tânărului Alex. Stănculescu din comuna Gălățeni, Raionul Vida, prin care solicită dispensă pentru a fi hirotonit preot, având căsătoria civilă contractată în 1949, iar cea religioasă în 1952.

23. *Tem. Nr. 2153/1952.* Adresa Nr. 217/1952 a Sf. Episcopii a Aradului, prin care solicită aprobarea Sf. Sinod pentru hirotonia în preot a învățătorului pensionar Vasile Șerban.

24. *Tem. Nr. 3564/1952.* Adresa Nr. 6067/1952 a Ministerului Cultelor, în legătură cu mișcarea de personal clerical și situația gospodăriei personale a preoților nespecțivi.

25. *Tem. Nr. 2605/1952.* Cererea cântărețului M. Paroșan, din comuna Verguleasa, raionul Drăgășani, de a i se admite revizuirea procesului său aflat în recurs.

Se trimite spre studiere și referire Comisiunii canonice, juridice și pentru disciplină.

26. *Tem. Nr. 2044/1952.* Referatul P.S. Secretar Antim Târgovișteanu, în legătură cu reorganizarea conferințelor protopopești.

27. *Tem. Nr. 3690/1952,* Referatul asupra datei Sf. Paști pe anul 1953.

28. *Tem. Nr. 4999/1952.* Itinerariul pastoral al I.P.S. Mitropolit Sebastian al Moldovei și Sucevei, pe anul 1951.

29. *Tem. Nr. 3411/1952.* Itinerariul pastoral al I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, pentru anii 1950 și 1951.

30. *Tem. Nr. 23436/1951.* Itinerariul pastoral al I.P.S. Mitropolit Vasile al Banatului, pe anul 1951.

31. *Tem. Nr. 5035/1952.* Itinerariul pastoral al P. S. Episcop Antim al Buzăului, pe intervalul dela Octombrie 1951—Iunie 1952.

32. *Tem. Nr. 1981/1952.* Itinerariul pastoral al P.S. Episcop Nicolae al Clujului, pe anul 1951.

33. *Tem. Nr. 425 Cabinet/1952.* Comunicarea I.P.S. Patriarh Justinian în legătură cu plata dreptului de autor al colaboratorilor la publicațiile editate de editura Sf. Patriarhii și editurile Centrelor Mitropolitane

34. *Tem. Nr. 2184/1952.* Circulările date de I.P.S. Patriarh Justinian, în legătură cu programa de catehizare pe anul 1952.

35. *Tem. Nr. 5048/1952.* Referatul P.C. Consilier Patriarhal Gr. Burlușanu în legătură cu verificarea «Vecernierului» uniformizat.

36. *Tem. Nr. 5049/1952.* Referatul P. C. Consilier Patriarhal Gr. Burlușanu, în legătură cu revizuirea «Mineiului» pe Ianuarie, «Mineiului» pe Februarie și «Pentecostarului».

37. *Tem. Nr. 4765/1952.* Raportul Nr. 1634 al Institutului Teologic din București în legătură cu rânduiala eșirii preoților la vohodul Vecerniei și la vohodul mic dela Liturghie.

38. *Tem. Nr. 4899/1952.* Episcopia Aradului solicită aprobarea pentru tipărirea în tipografia eparhială, a ediției a șasea a «Cărții de rugăciuni și cântări bisericesti».

Se trimite spre studiere și referire Comisiunii pentru doctrină, viață religioasă și pentru mândstiri.

39. *Tem. Nr. 5050/1952.* Referatul P. S. Episcop Antim Târgovișteanu, secretarul Sfântului Sinod, cu propuneri pentru modificarea Regulamentului de organizare și funcționare a instituțiilor de învățământ pentru pregătirea personalului bisericesc.

40. *Tem. Nr. 4917/1952.* Raportul Nr. 2486/1952 al Institutului Teologic din București, în legătură cu manualele unice, pentru studenții Institutelor Teologice.

41. *Tem. Nr. 25.788/1951.* P. S. Rector al Institutului Teologic din București, înaintează Sfântului Sinod propunerile rectorilor și directorilor de studii dela Institutele Teologice, făcute în conferința din 12—13 Decembrie 1951.

42. *Tem. Nr. 5120/1952.* Adresa Nr. 2419/1952, a Sf. Episcopii a Aradului, în legătură cu modificarea regulamentelor de organizare și funcționare a instituțiilor de învățământ pentru pregătirea personalului bisericesc.

Se trimite spre studiere și referire Comisiunii învățământului pentru pregătirea personalului bisericesc.

I. P. S. Președinte suspendă ședința Sfântului Sinod la orele 14,30, și anunță redeschiderea la orele 18, pentru ca membrii comisiunilor să poată studia și prezenta referate asupra problemelor repartizate.

*

Ședința se redeschide la orele 18, sub președenția I.P.S. Patriarh Justinian, de față fiind toți II. PP. SS. și PP. SS. membri ai Sfântului Sinod precum și Domnul Vasile Pogăceanu, Ministrul Cultelor, care au luat parte și la ședința de dimineață.

I. P. S. Președinte dă cuvântul S. S. Episcop Antim, Vicar Patriarhal, raportorul Comisiei afacerilor străine, care citește raportorul comisiei asupra verificării sumarului ședinței din 12 Noembrie 1951

Sfântul Sinod verifică și aprobă sumarul ședinței din 12 Noembrie 1951.

I. P. S. Președinte, arătând că o serie de probleme de pe ordinea de zi a Sfântului Sinod urmează a fi prezentate spre ratificare, Adunării Naționale Bisericești,

în ședința sa de mâine 15 Iunie, invită Comisiunea canonică, juridică și pentru disciplină să prezinte referatele respective.

P. S. Episcop Nicolae al Clujului, raportorul Comisiunii canonică, juridică și pentru disciplină, citește referatele următoare:

1. *Tem. Nr. 5044/1952.* Referatul P. S. Episcop Antim Târgovișteanul, secretarul Sfântului Sinod, asupra modificării unor articole din Statutul Bisericii Ortodoxe Române și din Regulamentele: a) pentru determinarea atribuțiilor Patriarhului și b) pentru alegerea, funcționarea și dizolvarea organelor deliberative.

Comisiunea își însușește referatul și propune Sfântului Sinod să adopte modificările propuse și să le înainteze Adunării Naționale Bisericești, spre aprobare.

Sfântul Sinod, în unanimitate, hotărăște: adoptă proiectele pentru modificarea art. 20, lit. i, 94 lit. g și h, 159, 163, 164, 165, 166 și 167 din Statutul pentru organizarea Bisericii Ortodoxe Române și art. 59 lit. i, 120 lit. f, 147, 169 și suprimarea art. 221—281 din Regulamentul pentru determinarea atribuțiilor Patriarhului și de funcționare a organelor centrale deliberative, administrative și executive din Patriarhia Română, și art. 54, 59, 60 și 114 din Regulamentul pentru alegerea, funcționarea și dizolvarea organelor deliberative în parohiile, protopopiatele și Eparhiile din Patriarhia Română, precum și proiectele de regulamente pentru Casa de Ajutor Reciproc a Clerului de pe lângă Eparhii și Fondului de Asigurare a bunurilor bisericești, și avizează să fie înaintate Adunării Naționale Bisericești, pentru aprobare.

2. *Tem. Nr. 23672/1951 și 2782/1952,* asupra trecerii Protopopiatelor Găești, Topoloveni și Câmpulung-Muscel sub jurisdicția Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor și a Protopopiatelor raionale Drăgănești și Turnu Măgurele sub jurisdicția Eparhiei Râmnicului și Argeșului.

Comisiunea propune aprobarea schimburilor de Protopopiate raionale între cele două Eparhii și trimiterea acestei hotărâri Adunării Naționale Bisericești, spre ratificare.

P.S. Episcop Antim al Buzăului întreabă dacă, pe cale de comunicări, se pot propune Sfântului Sinod spre aprobare și alte schimbări de aceeași natură între alte Eparhii.

I.P.S. Președinte reamintește Sfântului Sinod că, în ședința sa din 10 Noiembrie 1951, Adunarea Națională Bisericească a încredințat Sfântului Sinod grija de a hotărâri asupra eventualelor arondări eparhiale, urmând ca hotărârile luate să fie supuse Adunării Naționale Bisericești spre ratificare. Totodată I.P.S. Sa arată că unitatea teritorială, de care trebuie să se țină seama la arondări, este Protopopiatul raional.

În urma acestor precizări, P.S. Episcop Nicolae al Clujului propune ca raionul Lăpuș să treacă dela Eparhia Oradiei la Eparhia Clujului, iar raionul Jibou să treacă dela Eparhia Clujului la Eparhia Oradiei.

P.S. Episcop Valerian Zaharia al Oradiei consimte la acest schimb.

I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului arată că titulatura Arhiepiscopiei pe care o conduce îl îndreptățește să ceară trecerea raionului Alba Iulia dela Eparhia Aradului la Eparhia Sibiului, ținând seama și de faptul că Alba Iulia este mai aproape de Sibiu decât de Arad.

I.P.S. Mitropolit Sebastian al Moldovei și Sucevei propune ca raioanele: Piatra Neamț, Ceahlău și Târgu Neamț să treacă dela Eparhia Romanului și Hușilor la Arhiepiscopia Iașilor, iar raioanele Negrești și Codăești dela Arhiepiscopia Iașilor să treacă la Eparhia Romanului și Hușilor, motivând aceste propuneri pe considerațiuni istorice și pe legăturile tradiționale pe care așezămintele religioase din aceste raioane le au cu Centrele Eparhiale la care urmează să fie alipite.

I.P.S. Mitropolit Vasile al Banatului propune ca raionul Lipova să treacă dela Eparhia Aradului la Arhiepiscopia Timișoarei, pentru a se realiza o echitabilă împărțire a raioanelor între cele două Eparhii, care constituie Mitropolia Banatului.

Punându-se la vot propunerile de mai sus, Sfântul Sinod, în unanimitate, hotărăște:

Se aprobă următoarele modificări în configurația actuală a Eparhiilor:

1. *Protopopiatele raionale: C. Lung-Muscel, Găești și Topoloveni trec sub jurisdicția canonică și administrativă a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, primul cu începere dela 1 Decembrie 1951, iar celelalte două dela 1 Martie 1952.*

2. *Protopopiatele raionale Drăgănești și Turnu Măgurele trec, cu începere dela 1 Martie 1952, sub jurisdicția canonică și administrativă a Episcopiei Râmnicului și Argeșului.*

3. *Protopopiatul raional Lăpuș trece sub jurisdicția canonică și administrativă a Eparhiei Clujului, cu începere dela 1 Iulie a.c.*

4. *Pe aceeași dată, protopopiatul raional Jibou trece la Eparhia Oradiei.*

5. *Protopopiatul raional Alba Iulia trece sub jurisdicția canonică și administrativă a Sf. Arhiepiscopii a Sibiului.*

6. *Protopopiatul Lipova trece sub jurisdicția canonică și administrativă a Arhiepiscopiei Timișoarei.*

7. *Protopopiatele raionale: Piatra Neamț, Ceahlău și Tg. Neamț trec sub jurisdicția canonică și administrativă a Sf. Arhiepiscopii a Iașilor.*

8. *Protopopiatele raionale Negrești și Codăești trec sub jurisdicția canonică și administrativă a Episcopiei Romanului și Hușilor.*

Toate schimbările dela punctele 5—8 intră în vigoare pe data de 1 Iulie 1952.

Aprobările de mai sus vor fi supuse spre ratificare Adunării Naționale Bisericești.

3. *Tem. Nr. 5050/952, asupra reorganizării învățământului teologic din Biserica Ortodoxă Română.*

Comisiunea învățământului pentru pregătirea personalului bisericesc, cercetând Regulamentul pentru organizarea și funcționarea instituțiilor de învățământ din Biserica Ortodoxă Română, cu modificările noi aduse, propune aprobarea reducerii Școlilor de cântăreți bisericești dela 10 la 6 și reducerea Seminarilor Monahale dela 3 la 2, mai ales că Seminarul de călugări dela Mănăstirea Neamțu funcționează, în realitate, mai departe, ca o secție pe lângă Școala de cântăreți din această mănăstire, folosind același corp didactic, întrucât Seminarile Monahale, după noul Regulament au același număr de catedre și același program cu Școlile de cântăreți bisericești, cu deosebirea că fac în plus un an de practică, după un program similar cu al școlilor profesionale. Propune deasemenea ca P.S. Pavel Șerpe să fie scos la pensie ca Arhiereu.

Comisia propune spre aprobare Regulamentul pentru organizarea și funcționarea instituțiilor de învățământ, așa cum a fost modificat, deferind plenului Sfântului Sinod problema desființării unui Institut Teologic din cele trei existente și grija încadrării profesorilor dela institutul ce va urma să se desființeze. Propune, deasemenea, aprobarea trecerii la economii bugetare a posturilor de directori de studii, a două conferințe, transformarea conferinței de limba rusă în lectorat pentru cele două Institute ce vor rămâne.

Tot pentru plenul Sinodului se rezervă și întâmpinarea făcută de P.S. Andrei, Episcopul Aradului, care solicită ca Institutul Teologic dela Cluj să fie mutat la Arad.

I.P.S. Președinte dă lămuriri ample în legătură cu noile restructurări făcute în școlile de învățământ teologic, precizând mai întâi că reducerea Școlilor de cântăreți bisericești este necesară, pe de o parte, din pricină că numărul elevilor care frecventează aceste Școli este prea redus, iar necesitățile actuale ale Bisericii noastre, în ceea ce privește pregătirea personalului ecleziastic, vor fi pe deplin satisfăcute de școlile prevăzute în noul regulament.

Pentru fixarea numărului Școlilor de cântăreți, am ținut seama ca fiecare Mitropolie să aibă o astfel de școală; s'a făcut însă excepție pentru Mitropolia Ungro-Vlahiei, căreia i s'au repartizat două Școli de cântăreți, pentru că Arhiepiscopia Bucureștilor are singură 37 de protoierii raionale, iar Eparhiile Buzăului și Dunării de Jos 24 de protoierii raionale.

I.P.S. Patriarh dă temeinice explicațiuni asupra fixării Centrelor în care vor funcționa școlile teologice, stăruiind apoi, în chip deosebit, asupra Institutelor Teologice, pentru care propune Sfântului Sinod să aprobe prevederile Regulamentului, care fixează un Institut Teologic la București, pentru Mitropoliile: Ungro-Vlahia, Moldova și Oltenia și un Institut Teologic la Sibiu pentru Mitropoliile: Ardeal și Banat.

S'au prevăzut două Institute Teologice, fiindcă, în situația actuală a Bisericii noastre, ele vor satisface în întregime toate exigențele și apoi este mai bine

să fie două Institute Teologice bine organizate și bine utilizate, decât trei Institute cu o organizare anemică și necorespunzătoare.

Reducerile de școli și de catedre, prevăzute în noul regulament, constituie un ajutor pe care-i dăm Statului nostru, spre a fi întrebuințat la marile înfăptuiri constructive ale Patriei noastre.

I.P.S. Mitropolit Firmilian roagă pe Dl. Ministru al Cultelor să acorde profesorilor dela Școlile de cântăreți bisericești același salariu ca al profesorilor din învățământul mediu de Stat.

I.P.S. Președinte arată că, dacă profesorii Școlilor de cântăreți au aceeași pregătire și depun aceeași activitate ca profesorii dela Stat, ei vor primi același salariu.

Dl. Ministru al Cultelor V. Pogăceanu confirmă cele spuse de I.P.S. Președinte.

Tot în legătură cu noua reformă a instituțiilor de învățământ, ia cuvântul P.S. Nicolae, Episcopul Clujului, care stăruie pentru plasarea cât mai echitabilă a corpului didactic.

I.P.S. Mitropolit Nicolae Bălan mulțumește Sfântului Sinod că a fost menținut Institutul Teologic dela Sibiu și făgăduiește că se va strădui ca, într'adevăr, acest for de înaltă cultură teologică să corespundă așteptărilor pe care membrii Sfântului Sinod și le pune în el, în pregătirea noilor cadre de preoți și în îndrumarea misionară și socială a preoților.

I.P.S. Patriarh Justinian aduce apoi precizarea că Institutele Teologice nu mai sunt ale unei singure Eparhii, ci în ele trebuie să aibă acces toate elementele trimise din Eparhiile grupate în jurul lor.

În legătură cu corpul didactic și administrativ dela școlile care se vor desființa pe data de 1 Septembrie a.c., I.P.S. Președinte dă asigurarea că nimeni nu va rămâne neplăsat. În cadrul hotărârii Sinoadelor mitropolitane, unii profesori vor fi plasați tot în învățământ, alții vor fi trecuți la parohii, iar o altă parte vor fi întrebuințați în posturi administrative.

Intâmpinarea făcută de P. S. Andrei al Aradului este lipsită de vreo motivare temeinică, pentru că, dacă ar fi să se acorde vreo îndreptățire la existența unui Institut Teologic, aceasta ar putea-o solicita mai degrabă Mitropolia Moldovei, a cărei populație ortodoxă este mult mai numeroasă.

În urma acestor discuțiuni, punându-se la vot noul Regulament, Sfântul Sinod hotărăște:

Se aprobă, cu majoritate de voturi, reorganizarea învățământului teologic, așa cum a fost prezentată în această sesiune, în noul Regulament de organizare și funcționare a instituțiilor de învățământ ale Bisericii Ortodoxe Române, care se anexează la Sumar. Se aprobă, deasemenea, și pensionarea ca Arhieru a P.S. Pavel Șerpe, care nu se mai încadrează profesor de religie.

I.P.S. Președinte ridică ședința, anunțând-o pe cea următoare pentru Luni 16 Iunie a.c., la orele 9 a.m., și invită membrii Sfântului Sinod să ia parte, mâine 15 Iunie, la Adunarea Națională Bisericească.

PREȘEDINTE

† **JUSTINIAN**
Patriarhul României

SECRETAR

† **Episcop ANTIM TARGOVIȘTEANU**
Vicar Patriarhal

SUMARUL ȘEDINȚEI DIN 16 IUNIE.

I.P.S. Patriarh Justinian deschide ședința la orele 10 dimineața, de față fiind și Domnul Vasile Pogăceanu, Ministrul Cultelor.

Se rostește rugăciunea «Impărate Ceresc».

P. S. Secretar citește apelul nominal și sunt prezenți: I.P.S. Patriarh Justinian, II.PP.SS. Mitropoliți: Sebastian al Moldovei și Sucevei, Nicolae al Ardealului, Firmilian al Olteniei și Vasile al Banatului; PP.SS.Episcopi: Iosif al Râmnicului și Argeșului, Antim al Buzăului, Teofil al Romanului și Hușilor, Nicolae al Clujului, Valerian al Oradiei și Chesarie al Dunării de Jos; PP.SS. Episcopi Vicari Patriarhali: Antim Târgovișteanul și Theoctist Botoșeneanul.

Absent motivat: P.S. Episcop Andrei al Aradului.

P.S. Secretar citește sumarul ședinței Sfântului Sinod din 14 Iunie 1952, care pus la vot:

Se verifică și se aprobă.

Trecându-se la ordinea de zi, P.S. Episcop Teofil al Romanului și Hușilor, raportorul Comisiunii pentru doctrină, viață religioasă și mănăstiri, citește referatul:

1. *Tem. Nr. 2044/952*, asupra punctului din ordinea de zi, intitulat: «Lupta pentru pace și conferințele protopopești».

Comisiunea, cercetând referatul alcătuit de P. S. Secretar Antim Târgovișteanu, se declară intru totul de acord cu concluziunile pe care le cuprinde și propune Sfântului Sinod să se aprobe reorganizarea conferințelor protopopești, în sensul ca, la fiecare două luni să aibă loc, în fiecare Protopopie raională, câte o conferință administrativă și în tot timpul anului, în celelalte luni, să se țină câte o conferință protopopească de orientare și cu caracter oficial, adică șase conferințe pe an să aibă caracter administrativ și să se țină sub președinția protopopului raional, iar celelalte șase să aibă caracter oficial și să se țină sub președinția fie a Chiriarhului Eparhiei respective, fie a delegatului său.

I.P.S. Președinte propune ca, în legătură cu această importantă problemă din ordinea de zi, toți membrii Sfântului Sinod să-și aducă partea de contribuție, pentru rezolvarea ei în chip cât mai mulțumitor.

I.P.S. Patriarh Justinian arată că, mai ales în problema apărării păcii, Biserica noastră Ortodoxă trebuie să-și spună hotărît cuvântul său, pentru că este o cinste deosebită pentru slujitorii Bisericii să devină propovăduitori și apărători ai păcii, într'o vreme când dușmanii vieții și ai omenirii pregătesc deslănțuirea unui nou și groaznic război.

Propovăduirea păcii evanghelice nu este pentru noi un angajament politic, ci o datorie la împlinirea căreia nu se pune problema deosebiri de neam sau de credință, ci întrebarea dacă cei cu care ne unim sunt sau nu fiii frontului uriaș al păcii între oameni și între popoare.

Ceea ce am făcut în ședința festivă a Sfântului Sinod din 14 Iunie a.c., și în Adunarea Națională Bisericească de ieri, ne face cinste deosebită, pentru că am dovedit prin cuvântările, declarațiile și motiunile exprimate, că suntem în rândul iubitorilor de pace și că iubim viața, nu distrugerea ei.

Dar activitatea noastră nu trebuie să se mărginească numai la declarații de zile mari, ci trebuie să continuăm eforturile noastre, fără încetare, pentru mobilizarea întregului cler și a credincioșilor la trăirea în fapte a năzuințelor scumpei noastre patrii.

Pentru înlăturarea gândurilor noastre ne vom folosi, în lămurirea clerului, de două mijloace:

1. Cursurile de îndrumare misionară și socială, care se țin pe lângă Institutul Teologic, și

2. Organizarea temeinică a conferințelor protopopești.

Obiectivul pe care-l urmărim are trei scopuri:

a) Organizarea luptei pentru pace;

b) Datoria preoților de a sfătui pe credincioși să se supună legilor și conducătorilor țării, și

c) Preoții să îndemne în mod permanent pe credincioși la muncă, pentru înflorirea și progresul Patriei noastre.

Cursurile de îndrumare preoțească au ajuns la un nivel de organizare foarte bine adecvat mersului istoric al realităților din țara noastră.

Nu tot același lucru se poate spune și despre conferințele protopopești, mai ales de când organizarea lor s'a împărțit pe Eparhii.

De aceea, am găsit de bine să punem din nou problema aceasta a conferințelor protopopești și, împreună, să găsim soluționarea ei cea mai potrivită, stabilind un program unitar pentru toată Biserica noastră și luându-ne obligația ca și noi, Chiriarhii, să participăm, în mod activ, la desfășurarea acestor conferințe și să ne spunem cuvântul nostru de îndemn și de pilduire.

Pentru aceasta, pe marginea referatului propus în legătură cu organizarea conferințelor protopopești, vă rog să veniți cu propunerile pe care le socotiți necesare.

P.S. Episcop Antim al Buzăului arată că s'ar putea reduce numărul conferințelor, mai ales a celor administrative, fiindcă preoții dintr'un Protopopiat raional n'au ce discuta în fiecare lună.

I.P.S. Mitropolit Firmilian al Olteniei arată că preoții au regretat mult reducerea numărului de conferințe protopopești și declară că este întru totul de acord cu propunerile din referatul prezentat de Comisiunea pentru doctrină, viață religioasă și mănăstiri.

Dacă se țin prea rar aceste conferințe, ele pierd legătura cu evenimentele, iar preoții rămân în urmă cu informațiile și cu prelucrarea materialului de care sunt datori să țină socoteală întotdeauna în legăturile lor cu credincioșii

Asigură deasemenea pe cei ce și-ar pune problema aceasta, că la conferințele protopopești administrative se va găsi întotdeauna destul material pentru alcătuirea unui program.

P.S. Episcop Valerian al Oradiei se declară de acord cu referatul întocmit de Comisiune, dar arată că, într'adevăr, unele parohii sunt prea departe de Centrele protopopești și, mai ales în Ardeal, sunt mulți preoți sărați, care nu s'ar putea deplasa în fiecare lună pentru a lua parte la conferință.

În plus, față de prevederile referatului în legătură cu conferințele protopopești, P.S. Episcop Valerian arată că, mai ales în centrele cu populație pluri-confesională, este bine să se țină și conferințe la care să participe reprezentanții tuturor cultelor locale.

Dr. Ministru al Cultelor este de părere că reprezentanții Cultelor să participe numai la problemele în legătură cu lupta pentru pace.

I.P.S. Sebastian susține că, dacă interesul Bisericii este să se țină în fiecare lună conferințele protopopești, nu este împotriva, dar poate că ar fi mai bine să se țină numai șase conferințe pe an.

După aceste expuneri, I.P.S. Patriarh Justinian luând cuvântul, spune că, în tratarea acestei probleme, nu trebuie să se vină cu excepții pentru a face din ele reguli. Se poate acorda de către Chiriarii unele dispense de a lua parte la conferințele administrative, pe Protoierii, rămânând strict obligatorii, pentru toți preoții, conferințele de orientare.

Conferințele administrative pun probleme care interesează numai pe preoți; la ele se iau în considerare diferite situații personale și au un caracter mai intim.

Conferințele oficiale, cele de orientare, la care sunt obligați să ia parte toți preoții, nu sunt prea multe, pentru că ritmul vremurilor pe care le trăim cer ca preotul să fie la vreme informat și orientat în toate problemele, spre a putea face față, cu real folos, tuturor problemelor care frământă credincioșii în mijlocul cărora trăiește.

Pe linia acestor considerațiuni, I.P.S. Patriarh supune Sfântului Sinod o serie de propuneri în legătură cu conferințele protopopești și roagă pe II. PP. SS. și PP. SS. membri să se pronunțe asupra lor.

Pentru studierea de aproape a propunerilor aduse de I.P.S. Președinte, membrii Sfântului Sinod cer ca rezolvarea acestei probleme să fie amânată pentru a doua zi.

Timpul fiind înaintat, I.P.S. Președinte suspendă ședința până la ora 18.

*

Ședința se redeschide la ora 18, continuându-se citirea referatelor Comisiunii pentru doctrină, viață religioasă și pentru mănăstiri.

2. *Tem. Nr. 3690/952*, asupra referatului datei Sf. Paști, pe anul 1953.

La propunerea Comisiunii, Sfântul Sinod hotărăște:

Se aprobă data Sf. Paști care, pe anul 1953, se fixează la 5 Aprilie.

Se va comunica data Sf. Paști și celelalte date calendaristice pe anul 1953, tuturor Centrelor mitropolitane, în vederea tipăririi calendarului bisericesc.

Datele calendaristice întocmite de P.C. Prof. Diac. Gh. Moiescu se vor completa cu numerotarea Duminicilor, trimiterile la Evanghelii și Apostoli, indicarea zilelor de harți și deslegarea dela post, consemnarea posturilor de peste an și enumerarea zilelor în care nu se vor face nunți, precum și menționarea sărbătorilor legale, așa cum s'a obișnuit în calendarele bisericesti de până acum.

3. *Tem. Nr. 5048/952*. Referatul P.C. Consilier Patriarhal Gr. Burlușanu, în legătură cu verificarea «Vecernierului» uniformizat.

Comisiunea constată următoarele:

1. Intocmitorii acestei lucrări au ținut seama de indicațiile I.P.S. Patriarh Justinian, de a da o lucrare unitară, în care au folosit literatura muzicală psaltică a clasicilor noștri: Macarie ieromonahul, Anton Pann, D. Suceveanu, Ștefanache Popescu, Popescu-Pasărea, etc., nedepărtându-se dela linia melodică tradițională a mu-

zicii bisericești cultivată în Biserica Ortodoxă Română.

2. Contribuția alcătuitoarelor este foarte prețioasă, întrucât au ales formulele cele mai simple, proprii cântăreților de strană.

3. Originalitatea acestei lucrări mai constă și în faptul transpunerii cântărilor psaltice pe note liniare.

4. Se remarcă, deasemenea, grija deosebită a întocmitoșilor, de a pune în concordanță ideia textului cu fraza muzicală prin care e redată.

Pe baza acestor considerațiuni și având în vedere necesitatea apariției acestei lucrări, Comisiunea propune Sfântului Sinod aprobarea lucrării cu mențiunea că întocmătorii să revină asupra repetărilor cuvintelor finale dela dogmatică și dela slavele stihoavnelor, acolo unde nu este absolută nevoie de aceste repetări; să simplifice linia melodică dela stihoavna gl. V și dela «Doamne strigat-am», glas VI; să completeze prefața lucrării conform procesului verbal al Comisiunii de verificare instituită de I.P.S. Patriarh Justinian.

Primind propunerea, Sfântul Sinod aprobă pe de-a-ntregul referatul cu propunerile Comisiunii.

4. *Tem. Nr. 4899/952*, asupra cererii Episcopiei Aradului pentru aprobarea tipăririi, în tipografia eparhială, a ediției a șasea a «Cărții de rugăciuni și cântări bisericești».

Comisiunea propune Sfântului Sinod să dea binecuvântarea și aprobarea pentru retipărirea numitei cărți, cu obligația pentru Eparhie, ca noua tipăritură să poarte titlul principal de «Antologhion», iar ca subtitlu, titlul de până acum.

În urma lămuririlor date de I.P.S. Patriarh Justinian, că Sfântul Sinod are sub tipar o «Carte de Rugăciuni», că tipografia eparhială este planificată cu tipărirea în 30 mii de exemplare a acestei cărți și cu 40 mii de exemplare a «Cărții de Învățătură», Sfântul Sinod hotărăște:

Nu se aprobă cererea Episcopiei Aradului pentru tipărirea «Cărții de rugăciuni și cântări bisericești».

5. *Tem. Nr. 2184/952*, asupra circularilor date de I.P.S. Patriarh Justinian în legătură cu programa de catehizare pe 1952.

Cercetând temeiurile și constatând că în ele se opinează că, până când preoții vor avea la îndemână «Cartea de învățătură», să respecte mai departe hotărîrea Sfântului Sinod din 5 Octombrie 1950, cu privire la catehizare, iar după apariția acestei cărți să se aplice hotărîrea Sfântului Sinod din 12 Noembrie 1951, Comisiunea propune Sfântului Sinod aprobarea celor de mai sus.

Sfântul Sinod hotărăște:

Se aprobă întocmai referatul Comisiunii, preoții având obligațiunea să folosească în cuvântările lor catehetice «Cartea de învățătură», pentru a combate toate abaterile de ordin moral și social din parohia lor.

6. *Tem. Nr. 4765/952*. Raportul Institutului Teologic din București, în legătură cu rânduiala ieșirii preoților la «Vohodul Vecerniei» și la «Vohodul mic dela Liturghie», când se face slujbă în sobor, fără diacon și instituirea Comisiei pentru redactarea unui tipic bisericesc.

Asupra controversei, dacă la Vohodul Vecerniei și la Vohodul mic dela Liturghie, când se slujește în sobor, fără diacon, să iasă protosul cu cădelnița și respectiv cu Evanghelia, sau ultimul preot din sobor, Comisiunea propune să se aprobe practica întâia, ca fiind conformă cu vechile tipice ale Bisericii noastre și Bisericilor surori, și cu studiile de specialitate în acest caz.

Asupra Comisiunii de redactare a unui tipic, se propune ca ea să fie aleasă din plenul Sfântului Sinod, cooptându-se și cunoscătorii ai tipicului din corpul profesoral dela Institutele Teologice, din clerul de mir și cinul călugăresc.

I.P.S. Patriarh Justinian, I.P.S. Mitropolit Sebastian, PP. SS. Episcopi Valerian al Oradiei, Antim al Buzăului și Iosif al Râmnicului opinează pentru respectarea practicii actuale din Biserica noastră, adică la cele două Vohoade să iasă cu cădelnița și respectiv cu Sfânta Evanghelie cel mai tânăr în hirotonie preot din sobor.

I.P.S. Mitropolit Firmilian și P.S. Theoctist Botoșăneanu opinează pentru practica a doua, adică ieșirea cu cădelnița și respectiv cu Sfânta Evanghelie să fie făcută de protos.

La această părere se asociază și P.S. Episcop Antim Târgovișteanu, cerând în același timp ca Sfântul Sinod să urgenteze rezolvarea chestiunii uniformizării tipicului bisericesc.

În urma discuțiilor care au avut loc și a lămuririlor date de I. P. S. Patriarh Justinian, Sfântul Sinod hotărăște:

Raportul Institutului Teologic neavând temeiuri suficiente în susținerea propunerii sale, ca protosul să poarte cădelnița (respectiv Sf. Evanghelie) în slujbele cu sobor fără diacon, la Vohodul Vecerniei și Vohodul mic dela Liturghie, se va respecta practica de până acum, până ce se va avea o documentare precisă a practicii în toate Bisericile Ortodoxe.

Instituirea Comisiunii pentru alcătuirea unui tipic, prin care să se poată ajunge la uniformizarea cultului, cerută de Institutul Teologic, se amână, întrucât ea nu constituie o problemă de extremă urgență.

În legătură cu aceasta, Sfântul Sinod atrage atențiunea preoțimii să respecte tipicul, ferindu-se de orice inovațiuni în toate serviciile religioase. Cei ce se vor abate vor fi sancționați conform dispozițiilor Regulamentului de disciplină și procedură al instanțelor bisericești.

Pentru lămurirea rânduielii ieșirii cu cădelnițe la Vecernie și cu Sf. Evanghelia la Vohodul mic dela Sf. Liturghie, la slujbele în sobor, fără diacon și pentru lămurirea rânduielii privitoare la binecuvântările rostite de Arhiepiscop, care asistă la slujba Sf. Liturghii când slujesc preoți («Pace vouă» și «Darul Domnului nostru Iisus Hristos...»), profesorii de Liturgică dela cele două Institute Teologice vor întocmi referate documentate despre practicile tipiconale la celelalte Biserici Ortodoxe, pe care le vor prezenta Sfântului Sinod.

P.S. Episcop Nicolae Colan al Clujului, raportorul Comisiunii canonică-juridică și pentru disciplină, citește referatele asupra următoarelor:

1. *Tem. Nr. 4494/952.* Ratificarea Deciziei Patriarhale Nr. 336/952, privind transformarea Vicariatului General Ortodox Ucrainean în Protoierie Ortodoxă Ucraineană.

La propunerea Comisiunii, Sfântul Sinod hotărăște:

Se ia act de Decizia Patriarhală Nr. 336/952, privind transformarea Vicariatului General Ortodox în Protoierie Ortodoxă Ucraineană.

2. *Tem. Nr. 5045/952.* Referatul secretarului Comisiunii de Pictură, prin care Sfântul Sinod este rugat a acorda sprijinul pentru susținerea activității acestei Comisiuni.

Comisiunea, constatând că unele Eparhii nu au trimis până în prezent acestei Comisiuni de Pictură, datele necesare din care să se vadă stadiul lucrărilor de pictură bisericească, propune a se cere Eparhiilor în cauză, să trimită neîntârziat datele cerute.

În urma lămuririlor date de I.P.S. Patriarh Justinian, Sfântul Sinod hotărăște:

1. *Să se ceară neîntârziat Episcopilor Clujului, Oradiei și Aradului și Arhiepiscopilor Iașilor și Timișoarei să înainteze Sfintei Patriarhii datele cerute de Comisiunea de Pictură Bisericească.*

2. *Picturile bisericești vor fi executate numai de pictorii autorizați, calificați de Comisiunea de Pictură de pe lângă Sfânta Patriarhie.*

3. *Tem. Nr. 5046/952,* asupra întâmpinării protoiereului Pereteatru V., de a i se acorda distincțiile protopopești.

La propunerea Comisiunii, Sfântul Sinod hotărăște:

Se atrage atențiunea P.S. Episcop Andrei al Aradului să respecte prevederile Statutului, în ce privește acordarea insignelor protopopilor în funcțiune.

Sfântul Sinod recomandă tuturor Chiriarhilor din Biserica Ortodoxă Română să respecte întru totul prevederile Statutului și ale Regulamentelor, întrucât numai astfel se poate ajunge la o organizare unitară pe întreaga Biserică Ortodoxă Română.

4. *Tem. Nr. 4808/952.* Referatul D-lui Inspector Patriarhal Carp Greceanu, în legătură cu organizarea și funcționarea școlilor monahale din cuprinsul Arhiepiscopiei Iașilor.

Cercetând referatul D-lui Carp Greceanu, Comisiunea constată unele întrelăsări de ordin didactic și administrativ la o seamă de școli monahale din cuprinsul acestei Arhiepiscopii și opinează ca Sfântul Sinod să atragă atențiunea Sf. Mitropolii a Moldovei, să vegheze la respectarea întocmai a hotărârilor sinodale cu privire la buna funcționare a școlilor monahale.

Sfântul Sinod hotărăște:

Se aprobă concluziile și propunerile Comisiunii.

5. *Tem. Nr. 4568, 4569 și 4606/952*, asupra proceselor verbale încheiate de P.C. Pr. Gh. Maior, inspector general bisericesc, prin care se fac unele constatări cu privire la aplicarea programei de învățământ, la cântarea bisericească, în Școlile de cântăreți bisericești din Oradea, Caransebeș și Sibiu.

Comisiunea opinează:

1. Intrucât Școala de cântăreți bisericești din Oradea s'a desființat, prin hotărârea Sfântului Sinod din 14 Iunie a.c., să se claseze procesul verbal asupra abaterilor săvârșite la această Școală, în ce privește cântarea bisericească. Se atrage atenția Sf. Episcopiei a Clujului, că pe viitor orice încălcare a hotărârilor atrage consecințele legale.

2. Pentru Școala de cântăreți din Sibiu, care deasemenea se desființează, sunt valabile aceleași recomandări către Sf. Arhiepiscopie a Sibiului.

3. Pentru abaterile dela Școala de cântăreți bisericești din Caransebeș, propune ca Sfântul Sinod să decidă în sensul că, începând dela 1 Septembrie 1952, — noul an școlar — Sf. Arhiepiscopie a Timișoarei să respecte hotărârea Sfântului Sinod în această privință.

I.P.S. Patriarh Justinian arată că scopul principal al hotărârii Sfântului Sinod, de uniformizare a cântării bisericești, a fost să dea posibilitate credincioșilor ortodocși români să poată lua parte activă la cântările Sfintei Liturghii, în orice biserică s'ar ruga ei, în cuprinsul țării. Până la această hotărâre, în toate regiunile din țară, fiecare cânta după practica locului. În ultimii trei ani, în Eparhiile noastre se observă un progres în acțiunea de uniformizare a cântării bisericești. Numai în Transilvania sunt patru feluri de cântare bisericească și tocmai în această parte a țării, nici după trei ani, Eparhiile nu au luat niciun fel de măsuri pentru aplicarea hotărârii Sfântului Sinod, privitoare la uniformizarea cântării bisericești. Frumoasele cântări bisericești constituie unul din cele mai rodnice mijloace de întărire a evlaviei și legăturii credincioșilor cu Biserica lor, în fața atacurilor celor ce vor să facă prozeliți în rândul ortodocșilor.

Pentru uniformizarea cântării bisericești, I.P.S. Sa recomandă PP. SS. Chiriarhi din Transilvania, ca mâine, cu ocazia încadrărilor corpului didactic, la școlile de învățământ teologic, să consimtă la un schimb de profesori titulari de muzică bisericească, profesorii dela școlile din Transilvania urmând să fie încadrați la școlile de dincoace de munți, iar profesorii dela noi să fie încadrați în Transilvania.

Sfântul Sinod este de acord cu propunerile I.P.S. Patriarh Justinian.

6. *Tem. Nr. 4772/952*, în legătură cu cererea Eparhiei Aradului de a se interveni la celelalte Eparhii pentru plasarea, la mănăstirile de maici, a 31 credincioase.

Comisiunea canonică-juridică opinează că această cerere să fie adusă la cunoștința membrilor Sfântului Sinod, și cei care au locuri vacante să comunice Eparhiei Aradului.

I.P.S. Mitropolit Sebastian oferă, în mănăstirile de maici din Arhiepiscopia Iașilor, 15 locuri; I.P.S. Firmilian, Mitropolitul Olteniei oferă 10 locuri, iar I.P.S. Vasile al Timișoarei, 6 locuri.

Sfântul Sinod hotărăște:

Să se comunice Episcopiei Aradului locurile oferite de II. PP. SS. Mitropoliți.

7. *Tem. Nr. 4996/952*. Ierom. Ioanichie Popescu dă informațiuni asupra situației grele din mănăstirea Toplița, regiunea Mureș, creiată de preotul Gr. Antal.

Comisiunea propune să se aștepte răspunsul I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, cerut de plenul Sfântului Sinod în ședința sa din 12 Noembrie 1951, în legătură cu transformarea acestei mănăstiri de călugări în mănăstire de maici.

În urma lămuririlor date de I.P.S. Patriarh Justinian, Sfântul Sinod hotărăște:

1. *Se incredințează I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului rezolvarea situației din mănăstirea Toplița.*

2. *Sfântul Sinod pune în vedere preotului Gr. Antal ca în termen de 30 zile să elibereze casa ocupată de familia C. Sale, în incinta mănăstirii, mutându-se în parohie, cunoscând că, în caz contrariu, se vor lua măsuri de aspră sancționare.*

8. *Tem. Nr. 4858/952*. Adresa Sf. Episcopiei a Romanului și Hușilor, în legătură cu transformarea schitului de călugări Măgura Ocnei în schit de maici, care va fi populat cu călugărițe dela mănăstirea Adam.

La propunerea Comisiunii, Sfântul Sinod hotărăște:

Se aprobă transformarea schitului de călugări Măghura Ocnei din raionul Tg. Ocna, în schit de maici.

9. *Tem. Nr. 5020/1952.* Adresa Sf. Arhiepiscopii a Sibiului, în legătură cu conflictul dintre mănăstirea și parohia din Predeal.

La propunerea Comisiunii, Sfântul Sinod hotărăște:

Rezolvarea acestei probleme se lasă în competența Chiriarhului respectiv.

10. *Tem. Nr. 4965/1952.* Cererea tânărului Alex. Stănculescu din comuna Gălăteni, raionul Vida, prin care solicită dispensă pentru a fi hirotonit preot, având căsătorie civilă contractată în 1949 iar cea religioasă în 1952.

La propunerea Comisiunii, ca rezolvarea cererii să fie încredințată Chiriarhului respectiv, Sfântul Sinod hotărăște:

Se aprobă hirotonia tânărului Alexandru Stănculescu.

11. *Tem. Nr. 2153/1952,* asupra adresei Sf. Episcopii a Aradului, prin care solicită aprobarea Sfântului Sinod pentru hirotonia în preot a pensionarului Vasile Șerban — învățător —, pe seama unei parohii din cuprinsul acelei Sfinte Episcopii.

La propunerea Comisiunii, Sfântul Sinod hotărăște:

Se aprobă hirotonirea învățătorului pensionar Vasile Șerban, pe seama parohiei extrajudețare Lăpușul, raionul Deva, regiunea Hunedoara.

12. *Tem. Nr. 2605/1952.* Cererea cântărețului M. Paroșan din comuna Verguleasa, raionul Drăgășani, de a i se admite revizuirea procesului său aflat în recurs.

În urma discuțiilor care au avut loc, Sfântul Sinod hotărăște:

Se respinge cererea cântărețului M. Paroșan, ca nefiind întocmită în conformitate cu dispozițiile art. 240 din Regulamentul de procedură al instanțelor bisericești.

13. *Tem. Nr. 3564/1952.* Adresa Nr. 6067 a Ministerului Cultelor, în legătură cu mișcarea de personal clerical și situația personală din punct de vedere gospodăresc, de care trebuie ținută socoteala la transferări.

Comisiunea propune să se respecte legile și regulamentele privitoare la mișcarea personalului clerical, ținând seama de eventualele dorințe comunicate de autoritățile de Stat.

Sfântul Sinod hotărăște:

Se aprobă referatul Comisiunii și se ia act de adresa Nr. 6067/1952 a Ministerului Cultelor.

14. *Tem. Nr. 3018/1952.* Referatul preotului Gr. Burlușanu, Consilier Patriarhal, în legătură cu plata abonamentelor la revistele oficiale ale Sfintei Patriarhii.

În urma discuțiilor la care au luat parte PP. SS. Episcopi Valerian al Oradiei, Nicolae al Clujului și I.P.S. Mitropolit Sebastian al Moldovei și Sucevei și în urma propunerii făcută de I.P.S. Patriarh Justinian, Sfântul Sinod hotărăște:

Vor fi scutite de achitarea contribuției către Sfânta Patriarhie, acele parohii care au un număr mai mic de 200 familii și numai dacă au fost scutite în prealabil de contribuția lor către Protopopiat și către eparhia respectivă.

Propunerile vor fi făcute de Chiriarh, pe răspundere personală.

Numărul revistelor tipărite va fi egal cu numărul preoților, care sunt obligați să cunoască cuprinsul acestor reviste, pentru completarea cunoștințelor teologice și pentru orientarea în problemele sociale.

15. *Tem. Nr. 5114 și 5116/1952.* Referatele P.C. Pr. Liviu Stan, în legătură cu problema recăsătoririi preoților văduvi prin deces.

Comisiunea, văzând referatele depuse în această problemă, este de părere ca aceste referate să fie multiplicat și împărțite la toți membrii Sfântului Sinod, cari, după ce le vor fi studiat amănunțit, vor veni cu propuneri în viitoarea sesiune a Sfântului Sinod.

I.P.S. Patriarh luând cuvântul, arată că problema recăsătoririi preoților văduvi prin deces trebuie rezolvată cât mai urgent, fiindcă măsurile pe care le iau Chiriarhii în aplicarea canoanelor față de preoții văduvi recăsătoriți, diferă dela o Eparhie la alta.

I.P.S. Președinte face o amplă expunere asupra reconsiderării canoanelor 3 și 6 ale Sinodului Trulan (692), înfățișând părerile canoniștilor consacrați, care au arătat că problema recăsătoririi preoților văduvi are un caracter strict canonic și nu are nimic comun cu dogmele Bisericii noastre.

Canonistul N. Milaş, care este o autoritate unanim recunoscută în lumea canoniştilor ortodocşi, ajunge la concluzia că taina preoţiei nu împiedică primirea altor Taine şi, deci, nici pe a căsătoriei.

Un temei special pe care s'au sprijinit la noi şi în aproape toată lumea ortodoxă, preoţii văduvi, pentru susţinerea recăsătoririi lor, au fost hotărârile Congresului-Sinod Panortodox ținut la Constantinopol în 1923, care a decis că:

«1. Consideră a doua căsătorie permisă preoţilor şi diaconilor care au rămas văduvi în urma unui deces, ca nefiind contrarie spiritului general al doctrinei evanghelice, ba mai degrabă ca prevenind o defăimare a stării preoteşti.

2. Sinoadele Bisericilor regionale sunt în drept ca, după avizul Episcopului competent, să dea voie preoţilor şi diaconilor văduvi, care fac cerere, a contracta a doua căsătorie.

3. Această măsură se consideră ca valabilă canoniceste până la convocarea unui Sinod Ecumenic, care singur are căderea de a investi această dispoziţiune cu tărie universală».

Această hotărîre a fost aprobată şi de Sinodul Patriarhiei Ecumenice din Constantinopol (la 20 Iunie 1923), şi după concluziile acestui Congres-Sinod Panortodox s'au condus şi Bisericile Sârbă şi Greacă.

La noi, problema aceasta a mai fost pusă în Sinodul din 1936, dar nu s'a rezolvat decât parţial, numai pentru preoţii recăsătoriţi până la data ținerii Sinodului.

I.P.S. Patriarh arată că, din informaţiile culese în cursul Consfătuirii dela Moscova (1948) şi Biserica Ortodoxă Rusă se conduce după hotărîri mai vechi, similare cu cele ale Congresului-Sinod Panortodox dela Constantinopol.

În lumina acestor expuneri, I.P.S. Preşedinte supune membrilor Sfântului Sinod o propunere scrisă asupra căreia II. PP. SS. şi PP. SS. membri sunt rugaţi să reflecteze şi să aducă o hotărîre care să fie şi echitabilă şi normativă pentru toate Eparhiile din Biserica Ortodoxă Română.

I.P.S. Preşedinte ridică şedinţa la orele 23 şi anunţă pe cea viitoare la 17 Iunie, orele 9 a.m.

PREŞEDINTE

† JUSTINIAN

Patriarhul României

SECRETAR

† Episcop ANTIM TARGOVIŞTEANU

Vikar Patriarhal

SUMARUL ŞEDINŢEI DIN 17 LUNIE

Şedinţa se deschide la ora 9 a.m. sub preşedinţia I.P.S. Patriarh Justinian, de faţă fiind şi Dl. Vasile Pogăceanu, Ministrul Cultelor.

Se rosteşte rugăciunea «Impărate Ceresc».

P.S. Secretar citeşte apelul nominal şi sunt prezenţi: I.P.S. Patriarh Justinian, II. PP. SS. Mitropoliţi: Sebastian al Moldovei şi Sucevei, Nicolae al Ardealului, Firmilian al Olteniei şi Vasile al Banatului; PP. SS. Episcopi: Iosif al Râmnicului şi Argeşului, Antim al Buzăului, Teofil al Romanului şi Huşilor, Nicolae al Clujului, Valerian al Oradiei şi Chesarie al Dunării de Jos; PP. SS. Episcopi Vicari Patriarhali: Antim Târgovişteanu şi Theoctist Botoşăneanu.

Absent motivat: P.S. Episcop Andrei al Aradului.

P.S. Secretar citeşte sumarul şedinţei Sfântului Sinod din 16 Iunie 1952, care e pus la vot.

Se verifică şi se aprobă.

Intrându-se în ordinea de zi, I.P.S. Patriarh Justinian prezintă următoarea propunere în legătură cu conferinţele protopopeşti, la alcătuirea căreia declară că s'a ținut seamă de toate sugestiile date de membrii Sfântului Sinod asupra acestei probleme, desbătută în şedinţa din 16 Iunie a.c.:

«Faţă de prefacerile sociale din patria noastră, pentru a-şi putea îndeplini, cu bune rezultate, misiunea sacerdotală şi să fie în acelaşi timp un factor constructiv în procesul de transformare socială, nu trebuie lăsat ca fiecare preot să se orien-

teze singur, ci trebuie să fie ajutat în aceasta de către conducerea centrală bisericească.

Circulările și dispozițiunile chiriarhale, ca și diferitele articole publicate în revistele bisericești, nu satisfac în suficientă măsură această cerință. Acestea, sau nu pot prevedea toată diversitatea situațiilor care reclamă lămuriri autorizate, sau datorită unor împrejurări speciale, sunt tardive, sau din cauza laconismului lor, lasă posibilitatea unor greșite interpretări din partea celor care le citesc.

Numai contactul cât mai des între organele de conducere și preoții de enorie poate asigura o justă și la timp orientare în toate problemele de actualitate. Practic, se poate realiza aceasta numai prin conferințele protopopești.

Intervalele prea distanțate la care se țin acestea acum, ca și programul lor actual, nu le asigură toată eficiența. De aici necesitatea ca ele să fie cât mai dese și cu un program cât mai corespunzător cerințelor.

Reorganizarea lor trebuie făcută pe alte baze și anume, să alterneze ședințele de orientare propriu zisă, dirijate prin organele de conducere centrală, cu ședințele de informare, de control și de prezentare a diferitelor situații din parohii.

1. În fiecare lună, începând dela 1 Iulie a.c., să se țină câte o conferință protopopească în toate raioanele, la sediul Protoieriei sau într'un local potrivit pentru aceasta.

2. Caracterul acestor ședințe va fi alternativ, adică într'o lună va fi o conferință administrativă, prezidată de către protopop, iar în luna următoare o conferință de orientare generală, prezidată de Chiriarh sau un delegat chiriarhal (vicar, consilier administrativ, inspector eparhial sau secretarul Eparhiei).

3. Conferința administrativă, fixată totdeauna pentru data când se împart salariile, să aibă următorul program:

a) Un cuvânt al protopopului, în care să se facă o prezentare detaliată a momentelor mai importante din viața Bisericii, în cursul ultimelor două luni, precum și a situației generale politice, întrucât aceasta privește activitatea preoților.

b) O prelucrare a diferitelor ordine și dispozițiuni bisericești.

c) O subliniere a preoților care s'au evidențiat în activitatea pastorală sau socială.

d) Lămurirea acelor la care s'au observat anumite deficiențe în activitatea lor.

e) Rapoartele detaliate ale preoților privind activitatea lor, sub aspectul legăturilor lor cu celelalte Culte din Protopopiat, precum și activitatea lor în legătură cu sprijinirea acțiunilor de interes obștesc, la care Biserica și clericii sunt chemați să participe, prelucrând diferite măsuri locale, comunale și raionale, în care preoții trebuie să colaboreze.

f) Discuții în legătură cu aceste rapoarte, în care preoții trebuie să fie lămuăriți pe bază de schimb de experiență.

g) Controlul lecturilor preoților din revistele bisericești, în care scop toți preoții vor fi îndatorați să prezinte caete cu rezumate succinte ale diferitelor articole, făcându-se observațiuni și propuneri. Protopopul va numi, la întâmplare, un număr de 2-3 preoți ca să-și citească rezumatele, după care se vor face discuții asupra lor.

h) Designarea a 3 sau 4 referenți îndatorați cu tratarea temei, pentru conferința de orientare din luna următoare, când va prezida delegatul chiriarhal. Prin discuțiile care se vor face, în ședința de pregătire, se va fixa planul viitoarelor referate. Acești referenți vor trimite temele pregătite la Protopopiat, cu cinci zile mai înainte de ținerea ședinței de orientare generală. Aceste teme vor fi examinate de protopop împreună cu doi-trei preoți mai bine orientați (din localitatea de reședință a raionului sau din localitățile vecine), care vor alege lucrarea cea mai corespunzătoare. La nevoie, vor putea elabora ei o lucrare pe baza celor înaintate, sintetizând tot ce va fi mai bun în toate. Lucrarea va fi citită de autor, sau în cazul că a fost modificată, de unul dintre referenți.

i) Ședințele administrative au un caracter pur profesional și de aceea nu vor lua parte la ele asistenți străini. Secretarul Protoieriei, ajutat de un al doilea secretar de ședință, va înscrie într'un proces verbal toate discuțiunile și tot programul desfășurat, subliniind hotărârile și propunerile.

Acest proces verbal va fi imediat trimis Centrului Eparhial, pentru ca reprezentantul Chiriarhului la conferința oficială, care va avea loc în luna imediat următoare.

toare, să poată cunoaște din vreme problemele puse de preoți și să aibă astfel posibilitatea să dea lămuririle cuvenite, în calitatea lui de președinte delegat.

Procesul verbal trimis Centrului Eparhial va fi păstrat în arhiva Eparhiei respective, iar delegatul Chiriarhal la conferințele de orientare, va raporta dacă s'au lămurit sau nu, problemele ridicate în aceste procese verbale.

Pentru parohiile situate la distanțe mari de Centrul protopopesic, Chiriarhul locului poate acorda, delat caz la caz, scutire de participare la conferințele administrative, dar la conferințele oficiale, prezidate de Chiriarh sau de delegatul său, prezența este strict obligatorie pentru toți preoții raionului.

4. Conferințele de orientare sunt oficiale și sunt prezidate de către Chiriarh, cel puțin două ședințe pe fiecare lună, iar restul de delegatul său; ele vor avea un caracter solemn. Deaceea, vor fi invitați și reprezentanții organelor locale: președintele Sfatului Popular, președintele Comitetului de Luptă pentru Pace, reprezentanții organizațiilor de masă și delegatul Ministerului Cultelor, etc.

Toți delegații pot lua cuvântul și spune punctul lor de vedere.

Conferințele de orientare se vor ține în zilele apropiate plății salariilor (în ajun, în ziua plății salariilor sau în ziua următoare).

Orariul după care se vor ține aceste conferințe îl fixează fiecare Chiriarh în parte, după necesitățile și posibilitățile raionului. Programul conferințelor va consta din următoarele:

- a) Te-Deum săvârșit de un sobor de cinci preoți, după care va urma un cuvânt ocazional;
- b) Cuvântul delegatului chiriarhal, la deschiderea ședinței;
- c) Apelul și formarea biroului;
- d) Tratatrea unei teme;
- e) Discuțiuni asupra temei tratate;
- f) Concluziile președintelui;
- g) Rapoartele de activitate pastorală, administrativă bisericească sau în cadrul muncilor obștești;
- h) Discuții asupra rapoartelor;
- i) Concluzii și cuvânt de închidere;
- j) Rugăciuni de închidere.

Pentru cele trei ședințe de la Iulie până la 31 Decembrie a.c., se fixează următoarele teme:

I. Biserica și Patria (cuvântările și moțiunile Sfântului Sinod, din Iunie a.c.).

II. Biserica și progresul social (cuvântările și moțiunile Adunării Naționale Bisericești din Iunie a.c.).

III. Datoria individului față de colectivitate, în concepția creștină (revistele patriarhale și ale Centrelor mitropolitane, etc.).

Pentru delegații Chiriarhului s'a adoptat un îndrumător special de felul cum trebuie să conducă debaterile în aceste conferințe.

Cu câteva zile înainte de ținerea ședinței, protopopii vor lua contact cu organele locale de raion și ale Comitetului de Luptă pentru Pace, precum și cu împuternicitul Ministerului Cultelor, pentru a examina împreună care sunt sarcinile ce le revin preoților și care e forma în care ei le pot mai bine aduce la îndeplinire, ținându-se seama de situația locală concretă.

În intervalul conferințelor, preoții vor avea grijă să actualizeze predicile și cuvântările lor catehetice, la problema păcii și la alte probleme de actualitate.

Punându-se la vot aceste propuneri, Sfântul Sinod, în unanimitate de voturi, hotărăște:

Aprobă în întregime referatul în legătură cu conferințele protopopești, prezentat de I.P.S. Patriarh, urmând ca el să fie trimis tuturor Eparhiilor și să constituie program pentru întreaga Biserică Ortodoxă Română.

I.P.S. Patriarh declară în plus că acest program va trebui însoțit și de un îndrumător, care a fost experimentat în Arhiepiscopia Eucureștilor și care a fost comunicat și celorlalte Eparhii, prin adresa Administrației Patriarhale Nr. 3430/952. Este necesar să se țină seama de aceste îndrumări pentru a realiza o activitate unitară pe întreaga Biserică Ortodoxă Română.

Cerând cuvântul, Dl. Ministru al Cultelor a dat unele lămuriri în această problemă.

I.P.S. Patriarh, în numele Sfântului Sinod, aduce mulțumiri D-lui Ministru al Cultelor pentru prețioasele lămuriri date în legătură cu atitudinea pe care trebuie să o aibă Biserica față de Stat și-l asigură că slujitorii Bisericii Ortodoxe Române, în frunte cu membrii Sfântului Sinod, sunt animați de sentimentele cele mai bune în sprijinul pe care, din loialitate și din prețuire reciprocă, suntem datori să-l dăm conducătorilor poporului nostru, pentru ridicarea și prosperitatea căruia noi nu precupețim niciun efort.

Intr'adevăr, noi socotim conferințele protopopești mijlocul cel mai potrivit de educare a clerului nostru și ele vor constitui centrul de orientare a colaborării dintre Biserică și Stat.

Animați de aceste nădejdi, socotim că încadrarea clerului și identificarea lui cu noile comandamente ale vremii se vor face cu real folos și pentru instituția noastră și pentru patria noastră.

Tem. Nr. 5114/952, asupra recăsătoririi preoților văduvi prin deces.

Reluându-se în cercetare problema recăsătoririi preoților văduvi prin deces, în urma unor ample discuțiuni, la care au luat parte toți II. PP. SS. și PP. SS. membri ai Sfântului Sinod, Sf. Sinod hotărăște în unanimitate:

1. *Intrucât Sfântul Sinod nu cunoaște hotărârile Sinoadelor altor Biserici surori, cu privire la adoptarea hotărârilor Congresului-Sinod Panortodox dela Constantinopol, din anul 1923, cu privire la recăsătorirea preoților și diaconilor văduvi prin deces, pentru a se convinge, cel puțin dacă s'a realizat în parte consimțământul majorității Sinoadelor Bisericii Ortodoxe adică măcar în parte acel «consensus ecclesiae dispersae», nu-și poate însuși integral acele hotărâri înainte de a avea răspunsul Sfintelor Sinoade ale celorlalte Biserici Ortodoxe surori;*

2. *Față însă de stările de fapt create în cei aproape 30 de ani, de aceste hotărâri, în sânul Bisericii noastre, Sfântul Sinod, neputând lua măsuri împotriva hotărârilor Congresului-Sinod Panortodox dela Constantinopol din anul 1923, din respectul față de acest înalt sobor pan-ortodox și din datoria de a păstra legătura și comuniunea dragostei neîntreruptă cu Biserica Ecumenică, hotărăște ca situația preoților și diaconilor văduvi prin deces și recăsătoriți să fie lăsată pe seama fiecărui Chiriarh, spre a fi rezolvată dela caz la caz, în spiritul canoanelor și hotărârilor ecumenice, cu pogorământ, în virtutea puterii de a lega și deslega, ce decurge din harul arhieriei, până la întrunirea unui Sinod Ecumenic, care va hotări aprobarea sau respingerea hotărârilor Congresului-Sinod Panortodox și ale Sfântului Sinod al Patriarhiei Ecumenice din Constantinopol, din anul 1923.*

Tem. Nr. 5116/952. Referat asupra căsătoriei clerului de mir după hirotonie.

Cum prin revenirea Bisericii greco-catolice la Biserica mamă, au venit un număr mare de preoți de mir hirotoniți, fără să fi încheiat mai întâi căsătoria; cum iarăși sunt atât de dese trecerile la Ortodoxie a clericilor Bisericii Romano-Catolice, și unora și altora fiindu-le impusă de Biserica Romei hirotonia fără dreptul de a încheia căsătoria, pentru liniștea sufletească a credincioșilor Bisericii noastre — unde s'au rânduit pentru păstorie acești preoți și unde tradiția preotului familist este așa de puternică — Sfântul Sinod, numai pentru cazurile preoților de mir foști greco-catolici și romano-catolici, întrucât este știut că ei au fost siliți de Biserica Romei să primească hirotonia fără căsătorie, cât și pentru diaconii celibi ai Bisericii Ortodoxe, în unanimitate, hotărăște:

Situația preoților de mir foști greco-catolici și romano-catolici ca și a diaconilor celibi ai Bisericii Ortodoxe, în cece privește căsătoria lor, se lasă pe seama fiecărui Chiriarh, spre a fi rezolvată dela caz la caz, în spiritul canoanelor și hotărârilor ecumenice, cu pogorământ, în virtutea puterii de a lega și deslega, ce decurge din harul arhieriei.

P.S. Episcop Nicolae Colan al Clujului, raportorul Comisiunii canonică-juridică și pentru disciplină, citește referatele la:

1. *Tem. Nr. 5034/952. Sfânta Arhiepiscopie a Timișoarei solicită dreptul de a institui o comisiune pentru examenul de apărător la Consistoriul Eparhial.*

Comisiunea propune a se respecta prevederile art. 191 din Regulamentul de procedură al instanțelor disciplinare ale Bisericii Ortodoxe Române.

Sfântul Sinod hotărăște:

Se respinge cererea, fiind contrară prevederilor art. 191 din Regulamentul de procedură al instanțelor disciplinare ale Bisericii Ortodoxe Române.

2. *Tem. Nr. 2810 și 3517/952, asupra pensionării preoților trecuți de vârsta de 60 de ani.*

Comisiunea, primind spre cercetare și studiere proiectul de Decizie pentru pensionarea preoților trecuți de vârsta de 60 de ani, propune Sfântului Sinod aprobarea acestuia.

Sfântul Sinod hotărăște:

Se aprobă proiectul de Decizie pentru reglementarea pensionării preoților trecuți de vârsta de 60 de ani, care are următorul cuprins:

Art. 1. — *Preoții și diaconii deservenți la parohii, după împlinirea vârstei de 60 ani, rămân în serviciu și beneficiu numai atâta timp cât sunt apți pentru funcțiunea ce îndeplinesc.*

Art. 2. — *Toți cei de mai sus pot cere pensionarea, în condițiunile art. 18 din Legea Nr. 10/94, cu dreptul de a continua să servească la parohie, atâta timp cât sunt apți, beneficiind, pe lângă pensie și de întregirea din fonduri proprii precum și de veniturile epitrahilului.*

Art. 3. — *Preoții și diaconii deservenți la parohii care, după împlinirea vârstei de 60 ani, au devenit inapți pentru serviciu, vor fi obligați să-și ceară aranjarea drepturilor la pensie, iar cei pensionați vor pierde drepturile conferite prin dispozițiunile art. 2 de mai sus.*

Art. 4. — *Incapacitatea profesională se constată și se hotărăște de către Consiliul Eparhial, pe baza rapoartelor organelor de inspecție și control ale Eparhiei.*

Art. 5. — *În termen de 15 zile dela comunicare, cei ce se consideră nedreptățiți de hotărîrea Consiliului Eparhial, au dreptul să facă apel la Consiliul Național Bisericesc.*

După ce se va lua avizul inspectorului general bisericesc, cazul se va supune desbaterii Consiliului Național Bisericesc, a cărui hotărîre este definitivă pentru cei în cauză.

Art. 6. — *Preoții și diaconii găsiți astfel inapți pentru serviciu la parohie, rămân numai cu îmbisericirea la biserică la care au slujit.*

Art. 7. — *Preoții și diaconii pensionați până la data prezentei Decizii și care nu mai sunt în activitate, dacă nevoia cere, și sunt apți pentru serviciul la parohie, pot fi utilizați de Chiriarhi în condițiunile art. 2 al prezentei Decizii.*

Art. 8. — *Prezenta Decizie intră în vigoare imediat după aprobarea ei de către membrii Sfântului Sinod.*

3. *Tem. Nr. 5330/952. Cazul dela mănăstirea Bistrița.*

Cercetând referatul în legătură cu actuala situație a mănăstirii Bistrița-Vâlcea, comisia este de acord cu concluziile referatului, care prevăd anularea hotărîrii Sfântului Sinod din 24 Mai 1948 și revenirea la situația dinaintea anului 1946, întrucât Legea Nr. 298 din 16 Aprilie 1946 a fost abrogată prin Statutul de organizare și funcționare a Bisericii Ortodoxe Române.

Asociația «Acoperământul Maicii Domnului» va rămâne mai departe în mănăstirea Bistrița, dar fără dreptul tunderii în monahism și fără dreptul de a acorda costum călugăresc pentru tinerele ei membre, care n'au intrat până astăzi în monahism.

Se aprobă concluziile Comisiei, care vor fi comunicate Eparhiei respective.

4. *Tem. Nr. 5401/952, asupra referatului privitor la unele abateri dela dispozițiunile art. 78, al. ultim din Statut, săvârșite în Eparhia Romanului și Hușilor.*

Comisiunea, examinând referatul prin care se aduce la cunoștința Sfântului Sinod încălcările Statutului, săvârșite de P.S. Episcop al Romanului și Hușilor, prin tunderea în monahism a unor tinere, fără să aibă 7 clase primare, absolvența școlii monahale și certificarea calificării unui meșteșug, propune Sfântului Sinod să aprobe concluzia referatului de a se anula toate tunderile în monahism din Eparhia Romanului și Hușilor, cât și din alte Eparhii, făcute cu încălcarea menționatului articol din Statut.

După discuții la care au luat parte: I.P.S. Firmilian, P.S. Episcop Teofil al Romanului și Hușilor, și în urma precizărilor făcute de I.P.S. Patriarh Justinian, Sfântul Sinod hotărăște:

La tunderea în monahism să se respecte cu strictețe prevederile Statutului.

În mod excepțional, Sfântul Sinod recunoaște tunderea în monahism a tinerelor din Eparhia Romanului și Hușilor și pune în vedere, pentru ultima oară, PP. SS.

Chiriarhi că orice tunderi în monahism fără îndeplinirea condițiilor statutare vor fi anulate, iar Chiriarhii care le vor săvârși sau aproba vor fi sancționați.

I.P.S. Patriarh Justinian suspendă ședința la orele 14, anunțând pe cea viitoare pentru ora 17.

*

Ședința se redeschide la orele 17, sub președinția I.P.S. Patriarh Justinian, de față fiind și Dl. Vasile Pogăceanu, Ministrul Cultelor.

P.S. Episcop Antim Târgovișteanu, raportorul Comisiunii afacerilor străine, citește referatele la:

1. *Tem. Nr. 4980/952* asupra dării de seamă a P.S. Episcop Antim Târgovișteanu, Vicar Patriarhal, privitoare la solemnitățile autocefaliei Bisericii Ortodoxe din Cehoslovacia și intronizării primului ei Mitropolit.

Comisiunea își însușește referatul secretarului Sfântului Sinod și îl propune spre aprobare.

Sfântul Sinod ia act cu bucurie de proclamarea autocefaliei Bisericii Ortodoxe din Cehoslovacia, de intronizarea I.P.S. Mitropolit Elefterie ca Întâistător al tinerei Biserici surori, de participarea delegației Bisericii noastre la cele două solemnități și de primirea călduroasă făcută cu acest prilej delegației Bisericii noastre.

2. *Tem. Nr. 4980/952.* Darea de seamă a I.P.S. Mitropolit Sebastian al Moldovei și Sucevei, în legătură cu Conferința Cultelor și Comunităților religioase, care a avut loc la Moscova între 9—12 Mai 1952.

Comisiunea își însușește referatul secretarului Sfântului Sinod și-l propune spre aprobare.

Sfântul Sinod ia act de participarea Bisericii Ortodoxe Române la Conferința Cultelor și Comunităților religioase din U.R.S.S., pentru apărarea păcii în lumea întreagă.

Se exprimă mulțumiri I.P.S. Mitropolit Sebastian al Moldovei și Sucevei pentru modul cum și-a îndeplinit misiunea în U.R.S.S., ca delegat al Bisericii Ortodoxe Române.

3. *Tem. Nr. 5040/952.* Legăturile externe ale Bisericii Ortodoxe Române cu celelalte Biserici Ortodoxe și Eterodoxe.

Comisiunea, examinând referatul secretarului Consiliului Național Bisericesc, precum și referatul Sfântului Sinod asupra legăturilor externe ale Bisericii Ortodoxe Române cu celelalte Biserici Ortodoxe și Eterodoxe, este de acord cu concluziunile ultimului referat și-l propune Sfântului Sinod spre aprobare.

În legătură cu trecerea la cele veșnice a venerabilului Patriarh și Katolicos al Gruziei, Prea Fericitul Kalistrat, de care au fost atașați toți cei ce l-au cunoscut, Comisiunea exprimă întregul regret pentru pierderea acestui prieten al Bisericii noastre.

Totodată, se aduce la cunoștința Sfântului Sinod că indata după aflarea tristei știri a acestei pierderi, Sfânta Patriarhie Română a săvârșit o slujbă de pomenire la Institutul Teologic din București, în prezența I.P.S. Patriarh Justinian.

Comisiunea își exprimă în același timp bucuria în legătură cu alegerea noului Katolicos al Gruziei, în persoana I.P.S. Melchisedec și propune a se luat act de aceste importante schimbări ierarhice.

Primind referatele sus menționate, Sfântul Sinod hotărăște:

Se ia act și se exprimă mulțumiri I.P.S. Patriarh Justinian pentru adâncirea legăturilor frățesti cu celelalte Biserici surori și pentru prestigiul pe care îl are acum Biserica Ortodoxă Română în acțiunea internațională pentru apărarea păcii, datorită acestor griji permanente ale I.P.S. Sale.

P.S. Episcop Theoctist Botoșăneanu, Vicar Patriarhal, raportorul Comisiunii învățământului pentru pregătirea personalului bisericesc, citește referatele asupra:

1. *Tem. Nr. 25788/951,* în legătură cu consfătuirea rectorilor și directorilor de studii dela Institutele Teologice de grad Universitar.

Comisiunea este de părere a se aproba întru totul propunerile rectorilor și directorilor de studii, referitoare la recrutarea și educarea studenților în teologie, îndrumarea corpului didactic, definitivarea manualelor unice pentru studenți, precum și îmbunătățirea programei și orarului cursurilor de îndrumare misionară a preoților dela Centrele respective.

Sfântul Sinod aprobă hotărârile luate de consfătuirea rectorilor și directorilor de studii de la Institutele Teologice, din 12 și 13 Decembrie 1951.

2. *Tem. Nr. 4917/952.* Manualele unice pentru studenții Institutelor Teologice. Comisiunea propune ca manualele prezentate în manuscris, în formă definitivă, pentru studenții Institutelor Teologice, să fie repartizate șefilor de colective, conform cu planificarea lor la tipar, spre a unifica prelegerile, reducându-se numărul la șase pagini de mașină de scris, de fiecare prelegere, purificarea stilului și evitarea repetărilor și contradicțiilor.

Ordinea multiplicărilor manualelor să fie lăsată la dispoziția I.P.S. Patriarh Justinian.

Comisiunea propune ca la «Teologia simbolică» să se întrebuițeze manualul lui Andrusos, tradus de Dl. Prof. Iustin Moiescu.

În urma lămuririlor date de I.P.S. Patriarh Justinian, Sfântul Sinod hotărăște:

1. *Se aprobă propunerile Comisiunii, de mai sus.*
2. *Se aduc omagii I.P.S. Patriarh Justinian, care a îndrumat și supravegheat indeaproape această valoroasă lucrare.*

3. *Se aduc mulțumiri profesorilor Institutelor Teologice, care au întocmit și prezentat lucrări de foarte mare însemnătate pentru Biserica noastră.*

P.S. Episcop Teofil Herineanu, raportorul Comisiunii pentru doctrină, viață religioasă și pentru mănăstiri, citește referatele asupra:

1. *Tem. Nr. 5049/952, în legătură cu revizuirea «Mineiului» pe Ianuarie, «Mineiului» pe Februarie și «Penticostarului».*

Comisiunea cercetând aceste lucrări, constată că diortosirea nu s'a mărginit la o simplă îndreptare de text, ci s'a făcut o serioasă lucrare științifică, prin comparări de texte ale celor mai bune și mai vechi versiuni românești, cu una sau mai multe versiuni grecești și slavone. Diortositorii au izbutit astfel să dea o versiune nouă, cât mai aproape de original, dar păstrând în totalitatea ei vechea mireasmă a limbii bisericești.

La fel și sinaxarele Mineiului pe Ianuarie, care au fost numai corectate de Părintele Prof. Nicolae Popescu, nu alcătuite din nou după viețile de Sfinți, așa cum s'a cerut prin referatul de pe Tem. Nr. 9088/952.

Modificările de topică și de cuvinte au fost notate de diortositor pe exemplarele puse la îndemână de Serviciul de Editură al Institutului Biblic, menționându-se și termenii grecești sau slavoni pentru vocabulele care au pretins o nouă traducere. Nu s'a izbutit, însă, întotdeauna, să se dea o folosire unitară a termenilor tehnici și s'au strecurat, în lucrările diortosite, unele scăpări de cuvinte, expresii, transcrieri ale pronumelor de reverență cu literă mică, întrebuițări ale aceluiași cuvânt, când la singular, când la plural (ex.: Paște și Paști), — așa cum se remarcă și în procesul verbal al comisiunii de verificare.

Ca urmare a celor de mai sus, Comisiunea propune:

1. *Să se aprobe — în principiu — retipărirea cărților de cult diortosite de I.P.S. Mitropolit Tit Simeedea și de P. C. Prof. Nicolae M. Popescu.*

2. *Sfântul Sinod să mențină comisiunea de verificare instituită de I.P.S. Patriarh Justinian, sau să instituie o alta, din care să facă parte, neapărat, un bun liturghist și un cunoscător al muzicii psaltice, care împreună cu diortositorii să purceadă la o lectură totală a cărților diortosite, înainte de a fi date la tipar, pentru îndepărtarea scăpărilor amintite și în deosebi pentru a se pune de acord asupra întrebuițării termenilor: slavă sau mărire; otpust sau apolis; vosglas sau efonis; svetilnă sau exapostilarie — luminândă; vohod sau ieșire, și alți termeni.*

I.P.S. Patriarh dă ample lămuriri asupra tehnicii folosite la aceste lucruri, precum și asupra comisiunilor pentru verificarea lor.

Sfântul Sinod hotărăște:

Se aprobă în totul propunerile de mai sus ale Comisiunii și roagă pe I.P.S. Patriarh Justinian să îndrumeze și să supravegheze aceste importante lucrări de cult.

2. *Tem. Nr. 425 Cabinet/952.* Comunicarea I.P.S. Patriarh Justinian în legătură cu plata dreptului de autor al colaboratorilor la publicațiile editate de Sfânta Patriarhie și editurile Centrelor mitropolitane.

Comisiunea își însușește comunicarea I.P.S. Patriarh, de mai sus, cu rugămintea de a se ține seama de decretul Nr. 19 al Prezidiului Marii Adunări Naționale, privitor

la drepturile de autor asupra operelor proprii — cel puțin în ceea ce privește aplicarea dispozițiilor acestei comunicări cu privire la drepturile dinainte de intrarea în vigoare a hotărârii Sfântului Sinod în această privință.

In urma lămuririlor date de I.P.S. Patriarh Justinian, Sfântul Sinod hotărăște:

Se aprobă întocmai comunicarea I.P.S. Patriarh Justinian de sub tem. Nr. 425 Cabinet / 1952, cu privire la plata drepturilor de autor la publicațiile Sfintei Patriarhii și centrelor mitropolitane.

3. *Tem. Nr. 5117/952. Itinerariul pastoral al I.P.S. Arhiepiscop al Bucureștilor, pe anul 1951.*

Comisiunea constată din nou, cu deosebită satisfacție, activitatea extrem de bogată și rodnică, desfășurată de Înaltul Chiriarh, care departe de a obosi, își mărește sfera de activitate în fiecare an, purcezând la noi inițiative de muncă în toate sectoarele. Deasemenea relevă, cu mare bucurie, ușurința cu care I.P.S. Sa sesizează toate nevoile, înfruntă toate obstacolele și găsește soluția cea mai fericită în toate cazurile.

Comisiunea constată, din nou, că activitatea din Arhiepiscopia Bucureștilor servește drept pildă de urmat celorlalte eparhii din țară.

Sfântul Sinod ia act, exprimă mulțumiri și urează I.P.S.S. Chiriarh al Bucureștilor viață îndelungată, sănătate și rod bogat în ogorul Domnului.

4. *Tem. Nr. 23466/951, 1951, 3411, 4999, 5035, 5121, 5122/952. Itinerariul pastoral pe anul 1951 al I.P.S. Mitropolit Vasile al Banatului, P.S. Episcop Nicolae al Clujului I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, I.P.S. Mitropolit Sebastian al Moldovei și Sucevei, P.S. Episcop Antim al Buzăului, P.S. Episcop Chesarie al Dunării de Jos, I.P.S. Mitropolit Firmilian al Olteniei și P.S. Episcop Teofil al Romanului și Hușilor.*

Comisiunea constată că toți II.PP.SS. Chirarhi s'au străduit să-și facă datoria întru totul, corespunzând poruncilor veșniciei și ale vremii, făcându-se tuturor toate, ca pe toți să-i dobândească.

Sfântul Sinod ia act cu mulțumiri de activitatea sârguincioasă a II.PP.SS. și PP.SS. Ierarhi, pe anul 1951.

La comunicări ia cuvântul P.S. Episcop Chesarie al Dunării de Jos, care roagă Sfântul Sinod să reglementeze problema umblatului cu botezul la fiecare început de lună.

In urma discuțiilor care au avut loc și la propunerea I.P.S. Patriarh, Sfântul Sinod hotărăște:

Se recomandă preoților ca umblatul cu botezul să se facă de patru ori pe an și anume: la Bobotează, în săptămâna întâia a Postului Mare, de Isvorul Tămăduirii și în prima săptămână a postului Adormirii Maicii Domnului, ținându-se, însă seama de obiceiul locului.

In cuvântul de închidere a sesiunii Sfântului Sinod, I.P.S. Patriarh Justinian, între altele, a spus următoarele:

«Să-mi dați voie să mă fac interpretul tuturor membrilor Sfântului Sinod și să exprim Domnului Ministru al Cultelor toate mulțumirile noastre pentru participarea neîntreruptă la ședințele Sfântului nostru Sinod și pentru toate lămuririle și precizările date în legătură cu o serie de probleme ce interesează în chip deosebit Biserica noastră, dar mai cu seamă pentru prețioasele sugestii ce ne-a dat în organizarea conferințelor protopopești, pe care le socotim de o însemnătate deosebită în dezvoltarea bunelor legături între Biserică și Stat.

Asigurăm pe Domnul Ministru al Cultelor și îl rugăm să transmită și Onor. Guvern, în frunte cu Domnul Prim-ministru Gheorghe Gheorghiu-Dej, aceeași asigurare, că vom căuta să nu pierdem niciun prilej de a ne face datoria de buni fii ai patriei și vom fi slujitori neobosiți ai poporului și ai năzuințelor lui sfinte.

După ce ne vom întoarce fiecare în eparhiile noastre, avem o datorie de onoare să intensificăm acțiunea de lămurire și orientare a clerului și credincioșilor noștri, în marile probleme care frământă astăzi popoarele lumii, dar mai ales să nu uităm că avem o datorie sfântă de a face din toți fiii Bisericii noastre buni luptători și apărători ai păcii.

Va trebui să nu pierdem nicio clipă din vedere păstrarea unui contact cât mai strâns cu preoții din eparhiile noastre, pentru a-i îndruma și pentru a crea împreună cu ei raporturi de bună colaborare cu autoritățile locale, traducând astfel în fapte angajamentele pe care ni le-am luat în această memorabilă ședință a Sfântului Sinod.

Simt apoi de datoria mea, II.PP.SS. și PP.SS. frați, să vă mulțumesc pentru toată răbdarea, dragostea și priceperea cu care ați binevoit să îmbrățișați toate problemele de pe ordinea de zi și mărturisez că m'am simțit atât de mult înconjurat de dragostea II.PP.SS. și PP.SS. Voastre, încât acest atașament și această prețuire pe care o arătați față de umila mea persoană, mă obligă să sporesc și mai mult efortul pe care l-am depus până acum în conducerea treburilor Bisericii noastre ca reprezentant al Sfântului Sinod.

Vă rog ca ori de câte ori aveți unele nelămuriri sau întâmpinați greutăți în rezolvarea problemelor la Eparhii, să vă adresați cu toată încrederea Domnului Ministru al Cultelor, căruia din nou îi mulțumesc pentru sollicitudinea deosebită pe care o arată față de toate nevoile Bisericii noastre și să Ne anunțați și pe Noi, ca împreună să găsim soluțiile care să împace satisfăcător toate problemele legate de viața instituției noastre.

Urându-vă tuturor spor la lucru în eparhiile pe care le conduceți, mă încredințez rugăciunilor II.PP.SS. și PP.SS. Voastre și vă asigur că, la rândul meu, mă voi ruga neîncetat ca Bunul Dumnezeu să vă dea puteri de muncă și viață îndelungată pentru binele și fericirea sfintei noastre Biserici.

În numele membrilor Sfântului Sinod, ia cuvântul I.P.S. Sebastian, Mitropolitul Moldovei, asigurând pe Domnul Ministru al Cultelor că membrii Sfântului Sinod vor depune tot efortul pentru a făuri cele mai bune raporturi între Biserică și Stat, cu convingerea că slujitorii Bisericii sunt conștienți de datoria pe care o au de a da tot sprijinul lor marilor înfăptuiri pe care le-au inițiat conducătorii Republicii noastre Populare Române.

Mulțumește, apoi, în cuvinte pline de aleasă prețuire, I.P.S. Patriarh care, cu multă înțelepciune și cu deosebită pricepere, a condus atât de admirabil această sesiune a Sfântului Sinod, ale cărei realizări se vor înscrie în istoria Bisericii noastre ca unele din cele mai rodnice.

Făcând calde urări de sănătate și îndelungare de zile pentru I.P.S. Patriarh, dorește pentru toți membrii Sfântului Sinod succes în toate acțiunile pastorale, cu cele mai bune rezultate și pentru Biserică și pentru poporul scumpei noastre patrii.

Domnul Vasile Pogăceanu, Ministrul Cultelor, citește Deciziunea Ministerială Nr. 8519/952, prin care sesiunea ordinară a Sfântului Sinod, pe anul 1952, se declară închisă.

PREȘEDINTE

† JUSTINIAN
Patriarhul României

SECRETAR

† Episcop ANTIM TARGOVIȘTEANU
Vicar Patriarhal

MINISTERUL CULTELOR

DECIZIA Nr. 8519.

PENTRU INCHIDEREA SESIUNII ORDINARE 1952 A SFANTULUI SINOD
AL BISERICII ORTODOXE ROMANE

MINISTRUL CULTELOR,

Având în vedere adresa Patriarhiei Române Nr. 4566/1952, înregistrată la Ministerul Cultelor sub Nr. 8092/1952.

Având în vedere prevederile art. 13 din Statutul de organizare și funcționare a Bisericii Ortodoxe Române;

În temeiul art. 2 din Decretul Nr. 37 din 1949, pentru organizarea Ministerului Cultelor,

DECIDEM:

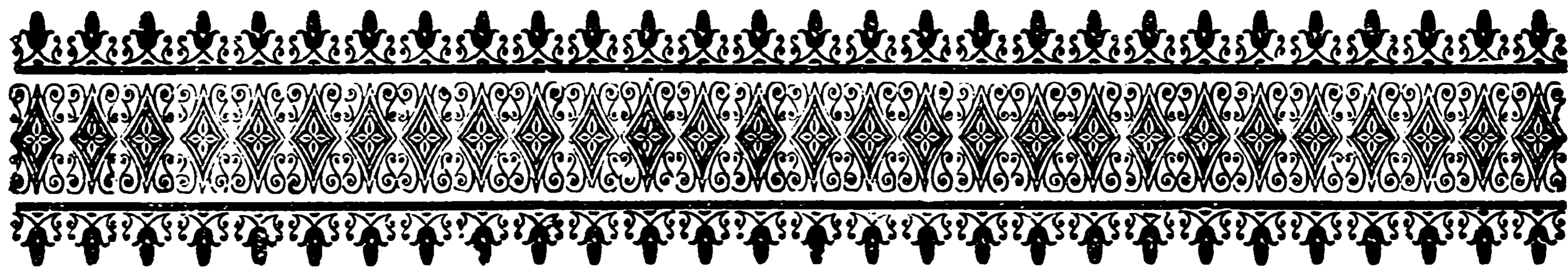
Art. 1. — Sesiunea ordinară 1952 a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, convocată pentru data de 14 Iunie 1952, terminându-și lucrările, se declară închisă.

Art. 2. — Directorul Secretariatului din Ministerul Cultelor este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a prezentei Decizii.

Dată azi, 17 Iunie 1952.

MINISTRUL CULTELOR

V. POGĂCEANU

L U C R Ă R I L E
ADUNĂRII NAȚIONALE BISERICEȘTI
DIN SESIUNEA ANULUI 1952

PROCESUL VERBAL AL ȘEDINTELOR DIN 15 IUNIE 1952

ȘEDINȚA I-A.

La orele 10 s'a oficiat Doxologia, în paraclisul din palatul patriarhal, în prezența I.P.S. Patriarh Justinian, a Chiriarhilor și a membrilor Adunării Naționale Bisericești. După terminarea Doxologiei, s'a trecut în sala de ședințe din palatul patriarhal.

O delegație compusă din membri ai Adunării Naționale Bisericești s'a prezentat I.P.S. Patriarh Justinian și l-a rugat să deschidă și să prezideze ședința Adunării.

I.P.S. Sa, însoțit de Dl. Dr. Petru Groza, Președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale a R.P.R., de Dl. Vasile Pogăceanu, Ministrul Cultelor și de II. PP. SS. Mitropoliți, a intrat în sala de ședințe și a ocupat scaunul prezidial.

I.P.S. Președinte roagă pe Dl. Ministru al Cultelor să citească Decretul Prezidiului Marei Adunări Naționale a R.P.R., pentru deschiderea Adunării Naționale Bisericești în sesiune ordinară pe anul 1952.

Dl. Ministru al Cultelor citește Decretul de deschidere Nr. 121/952.

PREZIDIUL MAREI ADUNARI NAȚIONALE
A REPUBLICII POPULARE ROMÂNE

D E C R E T

PRIVIND DESCHIDEREA ADUNĂRII NAȚIONALE BISERICEȘTI

Văzând referatul Ministrului Cultelor cu Nr. 8154/1952;
Având în vedere art. 23 din Statutul de organizare și funcționare a Bisericii
Ortodoxe Române;
In temeiul art. 44, pct. 2 și 45 din Constituția Republicii Populare Române,

DECRETEAZA:

Art. I. — Se declară deschisă Adunarea Națională Bisericească, sesiunea ordinară 1952, convocată pentru ziua de 15 Iunie 1952.

Art. II. — Ministrul Cultelor este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a prezentului Decret.

Dat în București, azi 11 Iunie 1952.

PREȘEDINTE AL PREZIDIULUI
MAREI ADUNARI NAȚIONALE,

Dr. PETRU GROZA

SECRETARUL PREZIDIULUI
MAREI ADUNARI NAȚIONALE,

MARIN FLOREA IONESCU

MINISTRUL CULTELOR,

V. POGĂCEANU

Nr. 121.

După aceasta, I.P.S. Patriarh Justinian rostește cuvântarea de deschidere¹⁾.
Cuvântarea se încheie în aplauzele unanime ale membrilor Adunării.

8. Vezi pag. 312.

Cerând cuvântul Dl. Ilie Riza, delegatul Adunării Eparhiale a Arhiepiscopiei Craiovei, a arătat că trebuie să aibă o deosebită semnificație faptul că lucrările Adunării Naționale Bisericești se desfășoară în zilele în care — prin numirea celui mai iubit fiu al poporului muncitor, Gheorghe Gheorghiu-Dej, în funcțiunea de Președinte al Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române — poporul nostru și-a manifestat hotărîrea lui de a se avânta, cu toate forțele sale, în munca pentru propășirea și consolidarea patriei și pentru construirea unei vieți noi de libertate și dreptate.

Înfățișând marile lucrări de interes obștesc, care se desfășoară astăzi în țara noastră și uriașul progres realizat de regimul democrat popular pe tărâmul vieții economice, sociale și culturale, vorbitorul a amintit furia cu care — cei ce jefuiau până mai ieri munca și averile poporului nostru și ale altor popoare, care și-au cucerit prin luptă libertatea —, uneltesc războaie de cotropire, nădăjduind să arunce iarăși jugul robiei asupra celor ce l-au scuturat pentru totdeauna.

Dl. Ilie Riza a arătat, în continuare, că Biserica Ortodoxă nu putea sta deoparte în fața acestei crime împotriva omenirii, pusă la cale de cei pe care setea de bogății nemuncite și de dominație asupra lumii i-a transformat în fiare de pradă. «Cu bucurie trebuie să constatăm — a spus D-sa — că Biserica Ortodoxă Română a luat atitudinea la care o îndemna învățătura ei. Biserica noastră a condamnat armele deucidere în masă a populației și planurile de nimicire a vieții. Suntem bucuroși să constatăm că însuși Sfântul Sinod îndeamnă pe preoți să arate tuturor sălbăticia celor ce au început să folosească drept arme împotriva populației pașnice, bolile cele mai cumplite».

Subliniind hotărîrile Sfântului Sinod cu privire la o participare mai activă a clerului ortodox în lupta pentru apărarea păcii, vorbitorul a declarat că membrii Adunării Naționale Bisericești sunt încredințați că astăzi nu mai pot exista preoți nelămuriți, care să nu meargă pe calea pe care le-o arată învățătura Evangheliei. «Nu pot fi preoți adevărați, cei ce nu-și dau seama că această cale trebuie să ducă spre camenii care — prin munca lor cinstită — creiază condiții pentru fericirea și înflorirea vieții; spre acei oameni care pun în valoare bogățiile pământului, care seacă mlaștinile și irigă câmpiile, care dau copiilor posibilitatea dezvoltării și educației armonioase, care vor pune capăt suferințelor și vor alunga nedreptatea dintre oameni. Un preot creștin nu poate decât să respingă cu mâhnire și indignare planurile imperialiștilor americani, care urmăresc nimicirea vieții cu armele lor atomice și cu împrăștierea microbilor de boli îngrozitoare».

Exprimându-și convingerea că în urma hotărîrilor adoptate de Sfântul Sinod, clerul și credincioșii Bisericii Ortodoxe Române vor desfășura o activitate mai vie în slujba păcii, și vor munci cu mai mult avânt pentru propășirea patriei, Dl. Ilie Riza a propus ca, în numele Adunării Naționale Bisericești să se trimită Președintelui Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române, Gheorghe Gheorghiu-Dej, o moțiune, în care să se exprime sentimentele de loialitate și devotament ale clerului și credincioșilor ortodocși către Statul nostru de democrație populară și către iubitul său conducător.

Adunarea Națională Bisericească, în unanimitate și cu însuflețire, a hotărît trimiterea unei moțiuni, pe care o publicăm la pag. 317.

A cerut apoi cuvântul Dl. Gavriil Țibu, reprezentantul Adunării Eparhiale a Arhiepiscopiei Iașilor, care a arătat că atât cuvântarea I.P.S. Patriarh cât și hotărîrile adoptate de Sfântul Sinod au o mare importanță, deoarece ele constituiesc o contribuție de seamă la cauza apărării păcii.

Evidențiind amploarea pe care a luat-o mișcarea partizanilor păcii în întreaga lume și entuziasmul cu care sute de milioane de oameni cinștiți, indiferent de convingerile lor politice și de credințele lor religioase, s'au ridicat să apere pacea lumii împotriva pregătirilor de război ale imperialiștilor americani și englezi, Dl. Gavriil Țibu a spus: «Pentru Biserica noastră pentru preoții ei — ca și pentru preoții tuturor Cultelor — nu poate fi datorie mai justă și mai măreață decât aceea de a participa direct la menținerea păcii și de a lupta pentru crearea condițiilor necesare dezvoltării unei vieți libere și înfloritoare pentru toate popoarele de pe pământ».

Dând expresie sentimentelor tuturor membrilor Adunării Naționale Bisericești, Dl. Gavriil Țibu a mărturisit încrederea că acțiunea pentru pace a clerului ortodox

va deveni mai hotărîtă și a propus să se trimită Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii din Republica Populară Română o moțiune, în care să fie cuprinse angajamentele luate de reprezentanții clerului și credincioșii Bisericii Ortodoxe Române de a nu precupeți niciun efort pentru biruința cauzei sfinte a apărării păcii. În unanimitate, Adunarea Națională Bisericească a hotărît să trimită moțiunea pe care o publicăm la pag. 319.

Adunarea aprobă, în aplauze, această moțiune și hotărăște să fie expediată telegrafic Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii din Republica Populară Română.

În numele clerului ortodox, P.C. Prot. Traian Belășcu, vicarul Arhiepiscopiei Sibiului, a declarat că slujitorii altarelor dreptei credințe din țara noastră salută cu entuziasm lucrările Sfântului Sinod și ale Adunării Naționale Bisericești, care se desfășoară sub semnul intensificării luptei pentru apărarea păcii. «Noi, preoții ortocși, — a spus P. C. Sa — luptăm pentru pace, pentru că aceasta este porunca dată nouă de Mântuitorul și ea constituie îndatorirea de căpetenie a misiunii noastre sacerdotale. Noi vrem ca voința de pace a poporului nostru, care-și construiește astăzi o viață nouă și fericită, să fie cunoscută până în cel mai îndepărtat colț al pământului».

Arătând apoi că frontul celor ce luptă pentru apărarea păcii — front în care se află toate popoarele libere, în frunte cu popoarele Uniunii Sovietice — cuprinde astăzi sute de milioane de oameni și că numărul celor ce se adună sub steagul luptei pentru pace sporește neîncetat, P.C. Prot. Traian Belășcu a înfățișat înflăcărarea cu care preoțimea ortodoxă română, conștientă de misiunea pe care o are de a lumina și îndruma pe credincioși, s'a alăturat mișcării pentru apărarea păcii și a exprimat încrederea nezdruincinată a clerului în biruința păcii asupra războiului. «Noi, slujitorii altarelor ortodoxe — a spus în încheiere P.C. Sa — vom împlini toate îndemnulurile Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și ale Înalt Prea Sfințitului nostru Patriarh Justinian, sporind strădaniile noastre în slujba păcii, deoarece suntem convinși că astfel ne facem datoria de preoți și ne dovedim dragostea fierbinte de patrie și de poporul în mijlocul căruia desfășurăm lucrarea noastră sfântă».

I.P.S. Președinte cită apoi cuvântul I.P.S. Mitropolit Sebastian al Moldovei și Sucevei, care citește raportul asupra Conferinței Cultelor și Comunităților religioase din U.R.S.S., ținută la Moscova între 9—12 Mai a. c., care se anexează la procesul verbal și pe care-l publicăm la pag. 323.

Adunarea ia act cu satisfacție de raportul prezentat, pe care-l aprobă în aplauze unanime.

I. P. S. Președinte invită pe cei doi secretari de ședință: Pr. I. Pătrășcoiu, și Pr. N. Todicescu, să-și ocupe locurile la birou.

D. I. Cumpănașu, secretar general, fiind absent, Pr. I. Pătrășcoiu citește apelul nominal și se constată că din 50 de membri, sunt

— prezenți 39.

— absenți 11.

Pr. I. Pătrășcoiu citește adresa Nr. 2947/952 a Sf. Arhiepiscopii a Timișoarei, prin care se anunță că Dl. Mihail Pora, delegat al acelei Eparhii, nu are domiciliul în Timișoara.

Domnia Sa citește și telegrama din partea P. S. Episcop Andrei al Aradului, care anunță că nu poate participa la ședință, fiind bolnav.

Adunarea aprobă cimplectarea Comisiunii economice financiare ca P. C. Pr. Aradului.

La propunerea I.P.S. Președinte,

Adunarea aprobă complectarea Comisiunii economice financiare cu P. C. Pr. Dumitru Petrea, vicarul Sf. Episcopii a Romanului și Hușilor, ca raportor al Comisiunii, în locul Pr. Dumitru Popescu, și cu Domnul Bădulescu Ioan, dela Episcopia Dunării de Jos, ca membru, în locul D-lui I. Stoenescu.

Trecându-se la punctul 1 de pe ordinea de zi I. P. S. Președinte invită biroul să citească comunicările, care se împart la Comisiuni, astfel:

I. La Comisiunea organizatoare:

1. Proiectul pentru modificarea art. 20 lit. i, 94 lit. g și h. 159, 163, 164, 165, 166 și 167 din Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române; art. 59 lit. i, 120 lit. f. 147, 169 și suprimarea art. 221—281 din Regulamentul pentru determinarea atribuțiilor Patriarhului și de funcționarea organelor centrale deliberative, administrative și executive din Patriarhia Română; art. 34, 54, 59, 60 și 114 din Regulamentul pentru alegerea, funcționarea și dizolvarea organelor deliberative în parohiile, protopopiatele și eparhiile din Patriarhia Română, precum și proiectele de regulamente pentru organizarea și funcționarea Caselor de Ajutor Reciproc ale Clerului, de pe lângă eparhii și pentru organizarea și funcționarea Fondului de Asigurare a Bunurilor Bisericești.

2. Ratificarea deciziilor patriarhale Nr. 320/952 și 343/952, privind numirea de consilieri patriarhali.

3. Actele cu numirile de noi membri în Consistoriul Central Bisericesc.

4. Alegerea unui nou membru în Consiliul Național Bisericesc.

II. La Comisiunea bisericească:

1. Darea de seamă pe anul 1951 pentru sectorul bisericesc din Administrația Patriarhală.

III. La Comisiunea culturală:

1. Darea de seamă pe anul 1951 pentru Sectorul Editură și Tipografie al Institutului Biblic de pe lângă Administrația Patriarhală.

IV. La Comisiunea economică financiară:

1. Contul de execuție bugetară, Contul de profit și pierdere și Bilanțul pe anul 1951 al:

a) Sectorului administrativ bisericesc,

b) Sectorului Institutul Biblic — Ateliere,

c) Fondului de Asigurare a Bunurilor Bisericești,

d) Fondului de Credit și Ajutor al Clerului Ortodox din Patriarhia Română,

V. La Comisiunea de validare și de petițiuni:

1. Dosarul cu actele pentru validarea de noi delegați ai Adunărilor Eparhiale din:

-- Episcopia Romanului și Hușilor,

— Episcopia Râmnicului și Argeșului,

— Episcopia Dunării de Jos,

precum și validarea noilor membri în Adunarea Națională Bisericească ai Episcopiei Romanului și Hușilor.

VI. La Comisiunea bugetară:

11. Proiectul de Plan financiar pe anul 1952 al Administrației Patriarhale.

La diverse, neprezentându-se niciun act, I. P. S. Președinte suspendă ședința până la ora 14 și invită Comisiunile să treacă la studierea actelor ce li s'au repartizat, având la dispoziție pe părinții consilieri administrativi patriarhali, pentru orice lămuriri de care ar avea nevoie.

ȘEDINȚA II-a.

Ședința se redeschide la orele 14, sub președinția I.P.S. Patriarh Justinian, de față fiind și Domnul Vasile Pogăceanu, Ministrul Cultelor.

I.P.S. Președinte invită raportorii Comisiunilor să citească referatele asupra lucrărilor ce li s'au repartizat spre studiere și referire.

Domnul Prof. Dr. Coriolan Tătăru, raportorul Comisiunii organizatoare citește următoarele referate:

1. *Tem. Nr. 5044/952*, pentru modificarea unor articole din Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, a articolelor corespunzătoare lor din Regulamentele bisericești și asupra proiectelor de Regulamente pentru Casele

de Ajutor reciproc ale Clerului, de pe lângă eparhii și pentru Fondul de Asigurare a Bunurilor Bisericești.

La propunerea Comisiunii, Adunarea Națională Bisericească hotărăște cu unanimitate de voturi, următoarele:

1. — *Articolele 20, lit. i, 94 lit. g și h, 159, 163, 164, 165, 166 și 167 din Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române se modifică precum urmează:*

Art. 20, lit. i: «a vola bugetul general al Patriarhiei, a verifica și aproba Contul de gestiune împreună cu Bugetul și Contul de gestiune anexă ale Institutului Biblic de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române.

Art. 94, lit. g: «întocmește bugetul Eparhiei și instituțiilor sale cum și al Casei de Ajutor Reciproc și al Fondului de Asigurare a bunurilor bisericești.

Art. 94, lit. h: «Verifică și aprobă gestiunea financiară a Eparhiei și instituțiilor sale, cum și a Casei de Ajutor Reciproc și a Fondului de Asigurare a bunurilor bisericești».

Art. 159: Pe lângă Patriarhia Română funcționează, cu patrimoniu distinct, Institutul Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, iar pe lângă fiecare Eparhie:

- a) Fondul de Asigurare a bunurilor bisericești;
- b) Casa de Ajutor Reciproc a clerului din Eparhie.

Art. 163: Fondul de Asigurare a bunurilor bisericești are ca scop asigurarea bunurilor bisericești din cuprinsul Eparhiei respective.

Art. 164: Fondul este condus și administrat de Serviciul Economic al Administrației Eparhiale.

Organizarea, funcționarea și constituirea patrimoniului se fac conform dispozițiilor prevăzute în regulamentul special al Fondului de Asigurare a Bunurilor Bisericești.

Art. 165: Casa de ajutor Reciproc a Clerului are ca scop acordarea de împrumuturi clerului eparhiei, parohiilor și mănăstirilor, cum și de ajutorarea pentru personalul bisericesc, în cazuri de boală sau deces.

Art. 166: Această Casă de Ajutor Reciproc este condusă și administrată de Serviciul Economic al Administrației Eparhiale, printr'un consiliu special compus din: consilierul administrativ economic și doi membri clerici, aleși de Consiliul Eparhial și aprobați de Chiriarh, pe termen de patru ani, sub președinția consilierului administrativ economic, ca delegat al Chiriarhului.

Organizarea, funcționarea și constituirea patrimoniului se fac conform dispozițiilor prevăzute în regulamentul special al Caselor de Ajutor Reciproc al Clerului, de pe lângă Eparhii».

Art. 167: Funcționarii Institutului Biblic și de Misiune, ai Fondului de Asigurare a bunurilor bisericești și ai Casei de Ajutor Reciproc a Bunurilor Bisericești a Clerului se bucură de dispozițiile generale privitoare la funcționari, în ceea ce privește salarizarea, fie că sunt plătiți de Stat, fie că sunt plătiți din fonduri proprii și numirea lor se comunică Ministerului Cultelor».

2. — *Articolele 59 lit. i, 120 lit. f, 147 și 169 din Regulamentul pentru determinarea atribuțiilor Patriarhului și de funcționarea organelor centrale deliberative, administrative și executive din Patriarhia Română, se modifică după cum urmează:*

Art. 59, lit. i: «votază bugetul general al Patriarhiei, verifică și aprobă Contul de gestiune, împreună cu Bugetul și contul de gestiune anexă al Institutului Biblic și de misiune al Bisericii Ortodoxe Române».

Art. 120, lit. f: «întocmește Bugetul general și Contul de gestiune al Patriarhiei, împreună cu Bugetul și Contul de gestiune al Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române».

Art. 147. «In cadrul Cancelariei Patriarhale — Sectorul Economic — intră, cu patrimoniu distinct, Institutul Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române,

ca instituție anexă a Bisericii Ortodoxe Române, prevăzută la articolele 159—162 din Statut».

Art. 169: *Incasările și plățile se fac conform normelor contabilității publice, dispozițiilor în vigoare ale Statului și ale Administrației Patriarhale, distinct pentru:*

1. *Administrația Patriarhală,*
2. *Institutul Biblic-Ateliere,*
3. *Institutul Biblic-Tipografie.*

Operațiunile de încasări se înregistrează pe baza unui temei de plată, iar plățile se fac numai pe baza ordinelor și ordonanțelor de plată, prevăzute cu toate semnăturile organelor în drept.

[Articolele 221—281 se suprimă.

3. Articolele 34, 54, 59, 60 și 114 din Regulamentul pentru alegerea, funcționarea și dizolvarea organelor deliberative în parohiile, Protopopiatele și Eparhiile din Patriarhia Română se modifică după cum urmează:

Art. 34, alin. 2: *dacă la data fixată pentru Adunare nu se întrunește numărul necesar de membri, Adunarea va avea loc, fără vreo altă convocare, în Duminică următoare, în același loc și la aceeași oră, când Adunarea va fi valabil constituită cu prezența numărului de membri prevăzut în alineatul precedent. Contrariu se amână, făcându-se o nouă convocare, în condițiunile prevăzute de art. 54 din Statut.*

Art. 54: *Protopopiatul este o circumscripție administrativă bisericească, care cuprinde mai multe parohii din aceeași Eparhie.*

Intinderea teritorială a Protopopiatului se determină de Adunarea Eparhială, ținând seama de intinderea teritorială a unităților administrative ale Statului.

Fiecare Protopopiat are o cancelarie, condusă de protopop, ajutat de un secretar-preot și de alți salariați.

Art. 59: *Protopopul este reprezentantul oficial al Bisericii față de autoritățile Statului și îndeplinește sarcinile publice ce-i sunt atribuite prin legile, regulamentele și dispozițiunile în vigoare.*

Art. 60: *«Protopopul de Regiune va îndeplini, pe lângă îndatoririle de mai sus, și următoarele:*

a) *Înaintarea propunerilor pentru alcătuirea Consistoriilor Disciplinare Protopopești, în conformitate cu art. 146 din Statut, care vor funcționa câte unul pentru fiecare Regiune.*

b) *Facerea anchetelor, pentru care va primi delegație specială din partea Chiriarhului, când se va găsi de cuvânt și când protopopul de Raion este recuzat, contestat sau când ancheta sa n'ar fi lămurit pe deplin cauza anchetată.*

c) *Notarea tuturor protopopilor de Raion din Regiunea respectivă, în conformitate cu dispozițiunile din regulamentul pentru examenul de capacitate, definiți-vare și promovare, în urma inspecțiilor ce le-a făcut.*

d) *Pe lângă Consistoriul Disciplinar Protopopesc al Regiunii, protopopul de Regiune îndeplinește sarcina de acuzator și reprezentant al Chiriarhului.*

Art. 114, al. g: *întocmește bugetul Eparhiei și instituțiilor sale, cum și al Casei de Ajutor Reciproc a Clerului și al Fondului de Asigurare a bunurilor Bisericești.*

Art. 114 alin. h: *verifică și aprobă gestiunea financiară a Eparhiei, a Casei de Ajutor Reciproc a Clerului și a Fondului de Asigurare a Bunurilor Bisericești.*

4. *Se aprobă în întregime și fără vreo altă modificare proiectul de Regulament pentru organizarea și funcționarea Caselor de Ajutor Reciproc ale Clerului, de pe lângă Eparhii, care se anexează la prezentul proces verbal.*

5. *Se aprobă în întregime și fără nicio modificare proiectul de Regulament pentru organizarea și funcționarea Fondului de Asigurare a Bunurilor Bisericești, care se anexează la prezentul proces verbal.*

2. *Tem. Nr. 109 și 3033/952, asupra ratificării Deciziilor Patriarhale Nr. 320 și 343/952, privind numirea de consilieri patriarhali și anume:*

a) P.C. Pr. Ioan Gagiu în postul de consilier administrativ la Sectorul Studii și Invățământ, în locul P.C. Pr. Gh. Vintilescu;

b) P.C. Pr. Grigore Burlușanu în postul de consilier administrativ la Sectorul Editură și Tipografie, în locul Pr. Dumitru Stancu.

La propunerea Comisiunii și în baza dispozițiilor art. 63 din Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române,

Adunarea Națională Bisericească ratifică cele două numiri de consilieri patriarhali făcute prezidial de I. P. S. Patriarh Justinian, prin Deciziile Nr. 320 și 343/1952.

3. *Tem. Nr. 2042/1952.* Referatul Comisiunii privind ratificarea numirii P.C. Pr. Gr. Popescu ca membru titular în Consistoriul Central Bisericesc, prin Decizia Patriarhală Nr. 330/1952.

La propunerea Comisiunii:

Adunarea Națională Bisericească ratifică Decizia Patriarhală Nr. 330/1952, prin care Pr. Gr. Popescu a fost numit membru titular în Consistoriul Central Bisericesc.

4. *Tem. Nr. 4973/1952.* Referatul Comisiunii prin care se propune numirea D-lui Ioan D. Ioan, delegat al Eparhiei Buzăului, ca membru în Consiliul Național Bisericesc, în locul D-lui Iorgu Stoian, demisionat.

La propunerile Comisiunii, Adunarea Națională Bisericească hotărăște: Națională Bisericească hotărăște:

Se aprobă numirea D-lui Ioan D. Ioan ca membru în Consiliul Național Bisericesc.

II. — *Dl. Gogu Găină, raportorul Comisiunii Bisericești, citește referatul asupra dării de seamă pe anul 1951, întocmită de Sectorul Bisericesc al Administrației Patriarhale.*

La propunerile Comisiunii, Adunarea Națională Bisericească hotărăște:

1. *Se ia act cu aprobare de darea de seamă pe anul 1951 a Sectorului Bisericesc din Administrația Patriarhală.*

2. *Se aduc mulțumiri I.P.S. Patriarh Justinian pentru activitatea necontenită pe care I.P.S. Sa o desfășoară pe ogorul Bisericii.*

3. *Se aduc mulțumiri Onor. Guvern pentru tot sprijinul material dat Bisericii Ortodoxe Române și pentru solitudinea pe care a arătat-o întotdeauna față de nevoile ei.*

III. — *P.C. Pr. N. Todicescu, raportorul Comisiunii Culturale, citește referatul asupra dării de seamă privind activitatea Sectorului Editură și Tipografie pe anul 1951.*

La propunerea Comisiunii, Adunarea Națională Bisericească hotărăște:

1. *Se aprobă Contul de gestiune și Bilanțul pe 1951 și Bugetul de venituri și cheltuieli de 1.600.000 lei la venituri, și 1.600.000 lei la cheltuieli, ale Sectorului Editură și Tipografie.*

2. *Se aprobă planul de activitate schițat în această dare de seamă, pe anul 1952.*

3. *Se aduc respectuoase mulțumiri I.P.S. Patriarh Justinian, pentru felul cum a știut să îndrumeze și să ajute această instituție.*

4. *Se aduc mulțumiri Onor. Guvern, care prin Ministerul Cultelor a acordat tot sprijinul acestui sector.*

IV. — *D. Ioan Bădulescu, raportorul Comisiunii economică-financiară, numit ad-hoc, citește referatele următoare:*

1. *Tem. Nr. 4975/1952, asupra Contului de execuție bugetară, Contului de profit și pierdere și Bilanțului pe anul 1951 al Sectorului Administrativ Bisericesc.*

La propunerea Comisiunii, Adunarea Națională Bisericească hotărăște:

1. *Se aprobă Contul de execuție bugetară, Contul de profit și pierdere și Bilanțul pe anul 1951 al Sectorului Administrativ bisericesc și se dă cuvenita descărcare.*

2. *Se exprimă mulțumiri conducătorilor și funcționarilor Administrației Patriarhale, pentru zehul și felul cum și-au îndeplinit sarcinile.*

2. *Tem. Nr. 4995/952*, asupra Contului de execuție bugetară, Contului de profit și pierdere și Bilanțului pe anul 1951, al Sectorului Institutului Biblic-Ateliere.

Față de constatările făcute și ținând seama că această gestiune a fost verificată și de controlul economic de Stat, Comisiunea propune:

a) A se aproba Contul de execuție bugetară, Contul de profit și pierdere și Bilanțul pe 1951 ale Sectorului Ateliere de pe lângă Institutul Biblic și de Misiune, dându-se cuvenita descărcare.

b) Să se exprime I.P.S. Patriarh Justinian toată recunoștința pentru grija și munca pe care o depune în slujba Bisericii Ortodoxe Române și pentru supravegherea și îndrumarea zilnică, pe care le rezervă acestui sector al Institutului Biblic.

c) Să se aducă mulțumiri pline de recunoștință Onor. Guvern și Ministerului Cultelor, pentru materialele repartizate și pentru tot ajutorul și sprijinul acordat acestui sector.

Insușindu-și aceste propuneri, Adunarea Națională Bisericească hotărăște:

Se aprobă propunerile de mai sus, făcute de Comisiunea economică financiară.

3. *Tem. Nr. 5003/952*, asupra Contului de execuție bugetară, Contului de profit și pierdere și Bilanțului pe anul 1951, ale Fondului de Asigurare a bunurilor bisericești.

La propunerea Comisiunii, Adunarea Națională Bisericească hotărăște:

1. *Se aprobă darea de seamă generală asupra activității pe anul 1951 a Fondului de Asigurare a bunurilor bisericești.*

2. *Se aprobă Bilanțul și Contul de Profit și Pierdere pe anul 1951 și se dă cuvenita descărcare.*

3. *Se exprimă mulțumiri conducătorilor și funcționarilor Fondului, pentru zelul și felul cum și-au îndeplinit sarcinile.*

4. *Tem. Nr. 2645/952*, asupra Contului de execuție bugetară, Contului de profit și pierdere și Bilanțului pe anul 1951 ale Fondului de Credit și Ajutor al Clerului Ortodox din Patriarhia Română.

La propunerea Comisiunii, Adunarea Națională Bisericească hotărăște:

1. *Se aprobă darea de seamă generală asupra activității Fondului de Credit și Ajutor pe anul 1951.*

2. *Se aprobă Bilanțul și Contul de profit și pierdere pe același an, și se dă cuvenita descărcare.*

3. *Se exprimă mulțumiri conducătorilor și funcționarilor Fondului, pentru zelul și pentru felul cum și-au îndeplinit sarcinile.*

V. — *Dl. Ioan Opreș, raportorul Comisiunii de validare și de petițiuni, citește referatele următoare:*

1. *Tem. Nr. 2611/952*, asupra validării mandatelor noilor membri din Adunarea Eparhială a Episcopiei Romanului și Hușilor, confirmați prezidial de I.P.S. Patriarh Justinian, prin Decizia Nr. 341/952.

Adunarea Națională Bisericească ratifică Decizia Patriarhală Nr. 341/952, prin care au fost confirmați în Adunarea Eparhială a Episcopiei Romanului și Hușilor:

— *Pr. Dumitru Petrea, vicar,*

— *Pr. I. Moroșanu, protoiereu al raionului P. Neamț,*

— *Pr. Ioan Belei, consilier administrativ,*

— *Pr. Const. Andone, protoiereul raionului Tg. Neamț,*

— *Dl. Const. Iacomă din Vaslui,*

— *Dl. Andrei Cojocaru din com. Tarcău, P. Neamț.*

2. *Tem. Nr. 895/952*, asupra ratificării Deciziei Patriarhale Nr. 318/952, prin care au fost confirmați noi membri în Adunarea Eparhială a Episcopiei Râmnicului și Argeșului.

Adunarea Națională Bisericească ratifică Deciziunea Patriarhală Nr. 318/952 și validează mandatele noilor membri în Adunarea Eparhială a Episcopiei Râmnicului și Argeșului:

— Pr. Ioan Trandafir, protopopul raionului Slatina,

— Dl. Dr. Valeriu Vlădescu, medic, R. Vâlcea.

3. *Tem N.r. 2881/952*, asupra ratificării Deciziei Patriarhale Nr. 365/952, privind confirmarea unor membri noi în Adunarea Eparhială a Episcopiei Dunării de Jos.

La propunerea Comisiunii,

Adunarea Națională Bisericească ratifică Decizia Patriarhală Nr. 365/952 și validează mandatul membrilor noi în Adunarea Eparhială a Episcopiei Dunării de Jos:

— Pr. Ioan Grădinaru, Tulcea,

— Dl. Ioan Bădulescu, Constanța,

— Dl. Vasile Preda, Constanța,

— Dl. Postolache Nicolae, Galați.

4. *Tem. Nr. 4775/952*, asupra validării noilor delegați de Eparhii în Adunarea Națională Bisericească.

La propunerea Comisiunii,

Adunarea Națională Bisericească validează mandatele următorilor membri:

— Pr. Dumitru Petrea, vicarul Episcopiei Romanului și Hușilor,

— Dl. Ioan Bădulescu, ca delegat al Eparhiei Dunării de Jos.

VI. — Pr. Marin Bogoiu, raportorul Comisiunii bugetare, citește referatul Comisiunii asupra proiectului de Plan financiar pe anul 1952 al Administrației Patriarhale și ale Instituțiilor sale anexe.

La propunerea Comisiunii,

Adunarea Națională Bisericească aprobă planul financiar pe anul 1952 al Administrației Patriarhale și ale Instituțiilor sale anexe, care însumează la venituri lei 7.370.000, iar cheltueli aceeași sumă.

Terminându-se citirea referatelor, I.P.S. Președinte propune alegerea, de către Adunarea Națională Bisericească, a unei comisiuni de cinci membri care, potrivit art. 80 din Regulamentul organelor centrale din Patriarhia Română să verifice și să aprobe procesul verbal al ședințelor de astăzi.

La propunerea I.P.S. Sale,

Adunarea Națională Bisericească dă mandat următorilor membri ai săi să verifice și să aprobe în numele său, procesul verbal al ședințelor de astăzi:

— P.C. Pr. Gala Galaction,

— P.C. Pr. I. Pătrășcoiu,

— Dl. Anton Alexandrescu,

— Dl. Ioan D. Ioan,

care vor lucra sub președinția I.P.S. Patriarh Justinian.

Ne mai fiind nimic pe ordinea de zi, I.P.S. Patriarh Justinian ia cuvântul pentru a mulțumi membrilor Adunării Naționale Bisericești pentru grija cu care au căutat cele mai potrivite soluții în problemele puse de nevoile Bisericii Ortodoxe Române. Evidențind importanța pe care o au hotărârile adoptate de Adunarea Națională Bisericească, asupra intensificării acțiunii de apărare a păcii în rândurile clerului și credincioșilor noștri, I.P.S. Patriarh Justinian a făcut un călduros apel către membrii Adunării, de a ajuta preoțimea ortodoxă să dea viață acestor hotărâri:

«Ca unii care ați exprimat aici sentimentele închinătorilor și siujitorilor altarelor dreptei credințe, — a spus I.P.S. Sa —; ca unii care care v'ați unit glasurile cu acelea ale membrilor Sfântului Sinod, pentru a mărturisi voința Bisericii Ortodoxe Române de a sprijini cu și mai multă râvnă munca pașnică și creatoare a poporului nostru și lupta sfântă pentru apărarea păcii a tuturor oamenilor cinstiți din lumea întreagă; suntem convinși că, întorși la locurile de muncă ale fiecăruia, veți contribui la traducerea în fapt a hotărârilor luate aici. Nădăjduim că fiecare dintre Dvs. va fi un purtător de cuvânt al forurilor de conducere ale Bisericii Ortodoxe Române, va îndruma și va ajuta clerul nostru să-și facă pe deplin datoria față de învățătura credinței noastre, față de Biserica noastră, față de patria și poporul nostru.

Legământul făcut de noi, prin moțiunile ce s'au adoptat de Adunarea Națională Bisericească, astăzi, trebuie împlinit. Cunoscând dragostea Dvs. către Biserica ai cărei fii credincioși sunteți, Noi avem convingerea, că veți ajuta clerul nostru întru îndeplinirea celei mai sacre îndatoriri ce-i revine: apărarea păcii».

I.P.S. Patriarh Justinian a încheiat caldul său cuvânt, binecuvântând strădaniile membrilor Adunării Naționale Bisericești, în slujba apărării și consolidării unei păci trainice și drepte pe pământ.

În numele membrilor Adunării Naționale Bisericești, Dl. Prof. Coriolan Tătaru mulțumește I.P.S. Patriarh Justinian pentru înțelepciunea cu care cărmuește Biserica Ortodoxă Română pe calea împlinirii misiunii ei apostolice și a îndatoririlor ei față de credincioșii pe care-i păstorește:

«Am luat parte în atâtea rânduri — spune D-sa — la lucrările Adunării Naționale Bisericești, și am avut prilejul să cunosc activitatea pe care o desfășoară Biserica noastră în slujba apărării păcii și a sprijinirii poporului nostru, în eforturile lui constructive, spre așezarea unei noi orânduiri sociale, mai bune și mai drepte. Cât de rodnică a fost și este această activitate, am avut cu toții posibilitatea să constatăm, chiar în locurile în care ne ducem fiecare munca noastră. Din faptul că preoțimea ortodoxă română a dovedit că înțelege și sprijină năzuințele poporului nostru, a rezultat o încredere sporită a credincioșilor în păstoriile lor duhovnicești. De aci au rezultat însă și bunele raporturi ce există între Biserică și Statul nostru de democrație populară, care ne-a asigurat și ne garantează cea mai deplină libertate religioasă.

Pentru toate acestea, fiind în asentimentul tuturor membrilor Adunării Naționale Bisericești, exprimăm aci recunoștința și devotamentul nostru I.P.S. Patriarh Justinian, care a știut să păstreze drumul cel bun, ferindu-și clerul și credincioșii de orice nătăcire. Amintindu-ne că la 6 Iunie 1952 s'au împlinit patru ani de când I.P.S. Sa conduce — cu gând înțelept și cu braț neșovăitor — Biserica Ortodoxă Română, îi prezentăm cele mai respectuoase felicitări și-i urăm din inimă ani mulți, sănătate și putere de muncă pentru împlinirea marilor sarcini ce-i stau înaintea».

Înainte de a citi Decretul pentru închiderea lucrărilor Adunării Naționale Bisericești, Dl. Vasile Pogăceanu, Ministrul Cultelor, rostește o scurtă cuvântare în care, printre altele, spune:

«La încheierea lucrărilor Adunării Naționale Bisericești, exprimând cuvântul factorilor pe care îi reprezentăm, se cuvine să mărturisim bucuria cu care am constatat că forurile de conducere bisericească dovedesc o permanentă grijă pentru a lămuri clerului și credincioșilor atitudinea de loialitate a Bisericii Ortodoxe Române, față de Statul nostru de democrație populară. Suntem cu atât mai bucuroși să subliniem această constatare, cu cât Biserica arată că o asemenea atitudine a izvorit din dogmele și din tradițiile ei. Păstrându-și, deci, neschimbată învățătura sa dogmatică și canonică, Biserica Ortodoxă Română a știut să-și folosească această doctrină pentru a se orienta în problemele pe care vremea noastră le pune în fața fiecărui om, fiecărei instituții, fiecărui popor».

Subliniind faptul că Biserica Ortodoxă Română a folosit libertatea religioasă acordată pe deplin de Statul nostru de democrație populară, pentru a-și păzi cu sfințenie poziția ei dogmatică, și scoțând în relief dragostea de patrie și dragostea de oameni pe care o dovedește Biserica Ortodoxă Română prin hotărîrea cu care înțelege să sprijine munca pașnică și constructivă a poporului, și prin participarea ei activă la lupta pentru apărarea păcii în lumea întreagă, Dl. Ministru Vasile Pogăceanu încheie:

«Atașamentul Bisericii față de popor și participarea ei activă la soluționarea marilor probleme ce stau astăzi în fața lumii întregi, sunt o garanție că și în viitor bunele raporturi ce există între Statul nostru și Biserică se vor întări și vor duce la realizări mai de seamă».

D-sa exprimă mulțumiri pentru felul înțelept în care I.P.S. Patriarh Justinian a condus lucrările Adunării Naționale Bisericești, urând atât I.P.S. Sale, cât și întregii Biserici spor la lucru, în activitatea și mai intensă pe care s'a angajat să o desfășoare, pentru sprijinirea eforturilor constructive ale poporului nostru și pentru consolidarea păcii.

Dl. Vasile Pogăceanu, Ministrul Cultelor, citește apoi Decretul Nr. 122/952 al Prezidiului Marelui Adunări Naționale a Republicii Populare Române, prin care sesiunea ordinară pe anul 1952 a Adunării Naționale Bisericești se declară închisă.

I.P.S. Președinte ridică ședința la orele 17.

PREȘEDINTE
† JUSTINIAN
Patriarhul României

SECRETAR GENERAL
Pr. I. PĂTRĂȘCOIU

PREZIDIUL MAREI ADUNARI NAȚIONALE
A REPUBLICII POPULARE ROMÂNE

DECRET

PRIVIND INCHIDEREA ADUNĂRII NAȚIONALE BISERICEȘTI

Văzând referatul Ministrului Cultelor cu Nr. 8154/1952;
Având în vedere art. 23 din Statutul de organizare și funcționare a Bisericii Ortodoxe Române;
În temeiul art. 44, pct. 2 și 45 din Constituția Republicii Populare Române,

DECRETEAZA:

Art. I. — Adunarea Națională Bisericească, convocată în sesiune ordinară pe ziua de 15 Iunie 1952, terminându-și lucrările, se declară închisă.

Art. II. — Ministrul Cultelor este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a prezentului Decret.

Dat în București, azi 15 Iunie 1952.

PREȘEDINTE AL PREZIDIULUI
MAREI ADUNARI NAȚIONALE,
Dr. PETRU GROZA

SECRETARUL PREZIDIULUI
MAREI ADUNARI NAȚIONALE,
MARIN FLOREA IONESCU

MINISTRUL CULTELOR,
V. POGĂCEANU

Nr. 122/B.

In conformitate cu mandatul dat de Adunarea Națională Bisericească, acest proces verbal s'a citit, verificat și aprobat de noi, astăzi 5 August 1952.

PREȘEDINTE
† JUSTINIAN
Patriarhul României

MEMBRII COMISIUNII DE VERIFICARE,
Pr. Gala Galaction
Pr. I. Pătrășcoiu
Anton Alexandrescu
Ioan D. Ioan

DAREA DE SEAMĂ

asupra mersului treburilor bisericești pe anul 1951

Întocmită de Sectorul Studii și Învățământ

Cu 1 Ianuarie 1951, viața administrativ-bisericească din Patriarhia Română pășeste în al treilea an de aplicare a Statutului său de organizare și funcționare. În primii doi ani de la aplicarea Statutului, organele superioare bisericești — Sf. Sinod și Adunarea Națională Bisericească — au întocmit și pus în aplicare toate regulamentele cerute de Statut, atât de necesare diferitelor unități: parohia, Eparhia și Centrul Patriarhal.

Această lucrare nu a fost așa de ușoară pe cât se părea. În tot momentul a trebuit să se caute soluțiile cele mai fericite, pentru o bună orânduire administrativă, canonică și bisericească, cu toată grija de a nu se ieși din canonicitate, de a nu se abate nici cu o iotă de la scopul și menirea Bisericii lui Hristos.

Datorită înțelepciunii ierarhiei noastre din Sf. Sinod, în frunte cu I.P.S. Patriarh Justinian, cu concursul neprecupețit dat de prea onorații membri ai Adunării Naționale Bisericești, precum și înțelegerii și bunăvoinței arătate de Guvernul Republicii Populare Române, s'au putut găsi soluțiile cele mai fericite pentru ca Biserica Ortodoxă Română, în activitatea sa, să fie în pas cu vremea și cu cerințele noii așezări sociale din țara noastră.

Dintru început trebuie să subliniez că Onoratul Guvern al R. P. R., între altele, a acordat Bisericii subvențiile trebuitoare pentru plata salariilor preoților, profesorilor din școlile bisericești, precum și alte fonduri însemnate pentru restaurări de biserici parohiale, catedrale eparhiale și mănăstiri, monumente istorice.

Prezentând activitatea bisericească pe anul 1951, voi căuta să înfățișez în partea I-a a acestei dări de seamă evenimentele mai importante din viața bisericească și realizările de ordin general la care s'a ajuns de către Centrul Patriarhiei, Administrația Patriarhală.

În partea II-a voi da situația economică financiară a Sectorului administrativ bisericesc.

PARTEA ÎNTĂIA

COMEMORAREA A 1500 ANI DELA SINODUL IV ECUMENIC DELA CALCEDON.

În anul Domnului una mie nouă sute cincizeci și unu, s'au împlinit 1500 ani de la ținerea la Calcedon a Sinodului IV ecumenic. Hotărârile canonice ale acestui sinod ecumenic au avut o mare importanță pentru organizarea Bisericii creștine. Sinodul de la Calcedon a restabilit locul scaunelor episcopale de frunte în ordinea lor firească

și a pus astfel capăt unei situații, care producea rivalități și nemulțumiri, ce agravau controversele dogmatice, atât de aprinse și de grave în secolul al cincilea.

Intre marile centre creștine era concurență pentru întâietate și adesea conflicte de jurisdicție.

Prin hotărîrea luată în ședința a VII-a dela 26 Octombrie 451, sinodul dela Calcedon a recunoscut Scaunului de Ierusalim o cinste și un teritoriu care-l puneau alături de celelalte patru scaune mari (dela Roma, Alexandria, Antiohia și Constantinopol), având de atunci înainte rang de patriarhat.

Prin canonul 28 același sinod dela Calcedon, a restabilit în chip expres locul Scaunului de Constantinopol în ierarhia onorifică a Scaunelor episcopale, recunoscându-i cinste egală cu a Episcopului Romei, și jurisdicție peste diocesele din Pont, Asia și Tracia.

Potrivit acestui canon, Episcopul Constantinopolului a ajuns primul ierarh în tot Orientul și egal în cinste cu Episcopul Romei.

Patriarhia Ierusalimului încă din anul 1950 a înștiințat toate Bisericile Ortodoxe, că în cursul anului 1951 va aniversa împlinirea a 1500 ani dela ridicarea Scaunului episcopal din Ierusalim la rangul de Scaun patriarhal, aniversare la care ar fi dorit să ia parte, prin delegați, toate Bisericile Ortodoxe.

Însă prin scrisoarea din 2/15 Octombrie 1951, acea Patriarhie scrie că: «...grelele împrejurări neconveniente — cum n'ar trebui — din Țara Sfântă, pe de o parte, iar boala prelungită a Prea Fericitului Părinte și Patriarh Timotheos, căpetenia Prea Sfințitei bătrâne Biserici a Sionului, pe de altă parte, au silit Patriarhia să se mărginească la o serbare într'un cerc restrâns «aghiotafitic».

Inceputul sărbătorii va fi anunțat la 11 Noembrie 1951, de Prea Fericitul Patriarh al Ierusalimului, în Mănăstirea Bărbaților Galileeni de pe Muntele Măslinilor și apoi în cele trei Dumineci următoare se vor oficia liturghii solemne în bisericile: Invierii, din Ierusalim, a Nașterii, din Vitleem, și a Adormirii Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu, din Ghetsimani».

Biserica noastră Ortodoxă Română, a sărbătorit amintirea acestui important eveniment din viața primară a Bisericii Răsăritului, într'un cadru solemn, chiar în ziua de Duminecă 11 Noembrie 1951.

La această dată, Sf. Sinod și Adunarea Națională Bisericească, fiind convocate în sesiune obișnuită pe anul 1951, s'au întrunit într'o ședință comună, în sala de festivități a palatului patriarhal din București, și într'un cadru solemn au comemorat cei 1500 ani dela ținerea Sinodului dela Calcedon.

Conferința comemorativă a fost rostită de I.P.S. Mitropolit Firmilian al Olteniei, care a arătat importanța hotărîrilor acestui sinod ecumenic, pentru viața și organizația Bisericii Răsăritului.

Comemorarea s'a încheiat prin întocmirea unei telegrame de felicitare, care a fost trimisă din Partea Patriarhiei Române. Faptul acesta a fost vestit și tuturor credincioșilor Bisericii Ortodoxe Române de către preoțime, începând chiar din Dumineca dela 11 Noembrie 1951 și continuând în celelalte trei Dumineci următoare.

Prin aceasta, Biserica noastră a săvârșit un act de frățietate și de solidaritate cu Biserica cea sfântă a Ierusalimului.

LEGATURILE FRĂȚEȘTI CU CELELALTE BISERICI ORTODOXE ȘI ETERODOXE DIN LUME.

Una din grijile de căpetenie ale Întâistătorului și Conducătorului Bisericii noastre, I. P. S. Patriarh Justinian, a fost strângerea legăturilor frățești cu Întâistătorii și conducătorii tuturor Bisericilor Ortodoxe din lume, fie pe calea schimbului de scrisori irenice la praznicile mari ale Ortodoxiei și la diferitele evenimente sau aniversări, fie pe calea vizitelor frățești făcute de către Întâistătorii Bisericilor sau de delegații lor.

a) Schimbul de scrisori.

Astfel, în cursul anului 1951, s'au schimbat scrisori irenice cu Prea Fericitul Patriarh: Athenagoras al Constantinopolei, Hristofor al Alexandriei, Alexandru al III-lea al Antiohiei, Timotheos al Ierusalimului, Alexei al Moscovei, Kalistrat al Georgiei, Vichentie al Serbiei; cu Înalt Prea Sfințitul: Spiridon, Arhiepiscopul Atenei

și a toată Grecia; Kiril, Mitropolit și Exarh al Bisericii Bulgare; Paisie, Mitropolit al Albaniei; Macarie, Arhiepiscopul Ciprului; Gherman, Arhiepiscopul Careliei și Finlandei; Macarie, Mitropolitul Bisericii Ortodoxe din Polonia; Elefterie, Exarhul Mitropolit al Bisericii Ortodoxe din Cehoslovacia; Elie Karem, Mitropolitul Libanului; Nicolae, Mitropolitul Krutiștelor, Moscova; Grigorie, Mitropolitul Leningradului; Nicodim, Mitropolitul Slivenului, Bulgaria.

Iar cu celelalte Biserici creștine s'a păstrat legătura prin schimb de scrisori cu: Eminența Sa Henry Knox Sherill, Episcopul președinte al Bisericii Episcopale Protestante din S.U.A.;

Eminența Sa Geoffrey, Episcop de Canterbury, Primat al Angliei;
Eminența Sa Dr. Martin Niemöller, Episcopul Bisericii Evanghelice din Germania.

Nota specială care caracterizează toate aceste scrisori schimbate, este aceea, că la toți se vede dorința sincer exprimată, ca pacea și buna înțelegere să se stabilească în lume.

În afară de scrisorile de felicitare cu ocazia praznicelor Ortodoxiei sau diferitelor altor evenimente din Biserici respective, este cazul să arătăm că s'a mai purtat corespondență cu Biserica Constantinopolei, în chestiunea convocării Bisericilor surori, într'o Consfătuire a unui Pro-Sinod Ecumenic, intenționată a se face de către Patriarhul de Constantinopol, apoi în legătură cu comemorarea ce s'a făcut la Atena, între 15 și 30 Iunie, a 1900 ani dela venirea Apostolului Pavel în Grecia.

Prin grija I.P.S. Patriarh Justinian s'a publicat, în cinstea acestei aniversări, articole de mare valoare, în revista oficială a Patriarhiei noastre «Studii Teologice», Nr. 7-8/1951, despre Sfântul Apostol Pavel și activitatea lui misionară.

b) *Vizite.*

În cele ce urmează voi arăta, în ordine cronologică, evenimentele care au prilejuit vizite frățesti între Întâistătătorii Bisericii Ortodoxe.

BISERICA POLONIEI.

Pe data de 8 Iulie a.c. s'a făcut intronizarea I.P.S. Macarie, ca Mitropolit al Bisericii Ortodoxe Autocefale Polone.

La acest important eveniment din viața Bisericii Polone I.P.S. Patriarh Justinian și Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române au fost reprezentați de către o delegație compusă din I.P.S. Mitropolit Firmilian al Craiovei împreună cu P.S. Dr. Antim Nica, Vicar Patriarhal și Părintele Ilie Băcioiu din București, ca interpret.

Delegația română s'a bucurat de o deosebită cinste. Cuvântul rostit de I.P.S. Mitropolit Firmilian a impresionat și a mișcat pe frații noștri polonezi, iar daniile duse noului Mitropolit Macarie, din partea Sf. Sinod Român, din produsele Institutului Biblic al Bisericii Ortodoxe Române au fost primite cu mare bucurie.

VIZITA LA MOSCOVA.

În ziua de 18 Iulie, Biserica Ortodoxă Rusă prăznuiește amintirea Sf. Serghie de Radonej, care se bucură de mare cinste în rândul credincioșilor ruși. Cu prilejul acestei sărbătoriri — la invitația Prea Fericitului Patriarh Alexei al Moscovei și a toată Rusia — I.P.S. și Prea Fericitul Patriarh Justinian a făcut o vizită la Moscova între 15—27 Iulie 1951, însoțit de P.S. Episcop Andrei al Aradului, de P.S. Episcop Theoctist, Vicar Patriarhal și de Părintele Consilier Administrativ Simion Neaga, ca interpret.

Tot cu această ocazie se aflau acolo: Prea Fericitul Patriarh Alexandru al III-lea al Antiohiei și întregului Orient, însoțit de I.P.S. Mitropolit Alexandru al Emesei și de P.C. Arhimandrit Vasile Samaha; Prea Fericitul Patriarh Katolicos al Georgiei și I.P.S. Mitropolit Kirii, Președintele Sf. Sinod al Bisericii Bulgare.

Toate aceste căpetenii de Biserici au oficiat slujba Sf. Serghie, în sobor, în Lavra Troițka-Serghieskaia al cărei patron este, iar primirea în diferitele părți pe unde oaspeții au făcut vizite, a fost plină de dragoste și însuflețire.

În timpul șederii la Moscova, Întâistătătorii Bisericilor s'au întrunit într'o ședință specială, sub președinția Prea Fericitului Patriarh Alexandru al III-lea al Antiohiei, și au redactat un nou «*Apel pentru Pace*», pe care l-au adresat tuturor Bisericilor și tuturor popoarelor, îndemnând să se depună toate eforturile pentru menținerea și apărarea păcii în lume.

PATRIARHUL ANTIOHIEI ÎN ȚARA NOASTRĂ.

După întâlnirea dela Moscova, Prea Fericitul Patriarh al III-lea al Antiohiei și însoțitorii săi au fost oaspeții Prea Fericitului Patriarh Alexei până în ziua de 23 August 1951, când, dând urmare invitației Prea Fericitului Patriarh Justinian, Prea Fericitul Patriarh Alexandru al III-lea a sosit cu avionul la București, plin de voie bună, în ciuda celor 85 de ani de viață, pe care îi numără. Fiind tocmai timpul sărbătoririi zilei de 23 August, Prea Fericirea Sa a asistat, împreună cu I.P.S. Patriarh Justinian, atât la parada serbării, cât și la recepțiile oficiale, luând astfel contact și cu bărbății de Stat ai R.P.R.

Cât timp a fost în țară, Prea Fericitul Patriarh Alexandru al III-lea a fost obiectul atenției și dragostei credincioșilor noștri, în toate locurile pe unde a fost condus de însuși I.P.S. Patriarh Justinian.

Trebuie menționat că după slujba Sf. Liturghii, oficiată în sobor în catedrala Patriarhiei din București, de către ambii Patriarhi și Mitropolitul Alexandru al Emesiei, în prezența D-lui Ministru al Cultelor, a profesorilor Institutului Teologic, a consilierilor patriarhali și arhiepiscopali, a preoților și marelui număr de credincioși, I.P.S. Patriarh Justinian, rostind un cuvânt cald de bun venit, a subliniat legăturile frățești, care au existat totdeauna între Biserica Ortodoxă Română și Patriarhatul Apostolic al Antiohiei, precum și faptul că vizita Patriarhului Alexandru al III-lea se produce după un interval de 200 ani dela vizita ultimului Patriarh al Antiohiei, care a fost ctitorul bisericii Sf. Spiridon Vechiu din București.

Prea Fericitul Patriarh Alexandru al III-lea, adânc mișcat, a mulțumit în cuvinte părintești pentru caldă primire ce i s'a făcut, pentru toată dragostea ce i s'a arătat Prea Fericirii Sale și însoțitorilor săi.

În aceeași zi, după amiază, Prea Fericitul Patriarh Alexandru a fost primit cu multă cinste la Institutul Teologic din București, unde, în ședință solemnă, i s'a conferit titlul de «*Doctor honoris causa*», pentru meritele sale culturale și de vajnic luptător pentru cauza păcii în lume.

Pe ziua de Luni 3 Septembrie, înaltul oaspe împreună cu suita, au părăsit Bucureștii, tot pe calea aerului, plecând spre Antiohia, prin Praga, de unde a trimis I.P.S. Patriarh Justinian o mișcătoare telegramă de mulțumire pentru primirea frățească ce i s'a făcut și de binecuvântare părintească pentru dreptcredinciosul popor român, care luptă pentru pace.

Vizita aceasta a întărit și mai mult legăturile frățești între conducătorii celor două Biserici Ortodoxe: Română și Antiohiană, afirmând în același timp unitatea de vederi în lupta pentru pace în lume.

VIZITA MISIUNILOR BISERICII ORTODOXE RUSE.

Biserica Ortodoxă Rusă are la Ierusalim și la Locurile Sfinte din jurul lui sfinte locașuri și alte așezăminte, care trebuiesc întrebuințate și conduse. Pentru aceasta are acolo o misiune specială condusă de un Episcop. Acesta, întorcându-se în țară (U.R.S.S.), a vizitat Bucureștii. La câteva luni, o nouă misiune, sub conducerea arhimandritului Policarp, de astă dată în drum spre Palestina, s'a oprit în țara noastră, vizitând multe sfinte locașuri — biserici, mănăstiri — și locuri pitorești. La plecare I.P.S. Patriarh Justinian le-a încredințat o scrisoare către P. C. Arhim. Victorin Ursache, superiorul Bisericii Ortodoxe Române din Ierusalim, prin care i-a recomandat să stea în strânse legături cu reprezentanții Bisericii Ortodoxe Ruse, în toate chestiunile care interesează Biserica noastră Ortodoxă din Ierusalim.

Era necesară această recomandare, întrucât în prezent Părintele Victorin se află în partea Ierusalimului de sub control arab și este nevoit să stea la Capela mănăstirii dela Iordan, iar biserica și căminul românesc din Ierusalim se află sub con-

trolul Statului Israel, și nu poate veni aci. De aceea a fost rugată misiunea ortodoxă rusă să se ocupe și de interesele bisericii și căminului nostru din Ierusalim, iar Părintelui Victorin i s'a făcut recomandarea de mai sus.

VIZITA IN CEHOSLOVACIA.

Pe data de 8 Decembrie 1951 a avut loc la Praga proclamarea solemnă a autocefaliei Bisericii Ortodoxe din Cehoslovacia și alegerea de Mitropolit; iar la 9 Decembrie 1951 s'a făcut intronizarea Mitropolitului ales în persoana I.P.S. Elefterie, exarhul acelei Biserici.

La invitarea ce s'a făcut Bisericii noastre, I.P.S. Patriarh Justinian, împreună cu Sfântul nostru Sinod, a delegat pe P.S. Episcop Dr. Antim Nica Târgovișteanu, Vicar Patriarhal, să-i reprezinte, asistat de Părintele Prof. Dr. Milan Șesan, ca interpret. Delegația noastră — ca de altfel toate celelalte delegații — s'a bucurat de multă bunăvoință și călduroasă primire, atât din partea Bisericii Cehoslovace, cât și din partea guvernului cehoslovac.

Au participat la aceste solemnități 7 delegații străine, în frunte cu delegația Bisericii Ortodoxe Ruse.

Prin prezența delegației și darurilor trimise — toate obiecte bisericesti din Institutul nostru Biblic și de Misiune — Biserica Ortodoxă Română s'a făcut partașe la întemeierea unei noi Biserici Autocefale Ortodoxe.

COMPLECTAREA SCAUNULUI DE EPISCOP LA ORADEA.

Scaunul de Episcop de la Oradea era vacant de aproape un an de zile. La 11 Noembrie 1951, Colegiul Electoral pentru alegerea Episcopilor și Arhiepiscopilor-Mitropoliți, fiind convocat de I.P.S. Patriarh Justinian, a ales aproape cu unanimitate de voturi pe P. Cuv. Arhim. Valerian Zaharia, ca Episcop de Oradea.

Sfântul Sinod verificând această alegere, a aprobat-o și a acordat rangul ierarhic de Arhiereu Părintelui Arhimandrit Valerian. Onor. Guvern a confirmat alegerea P. Cuvioșiei Sale și s'a pășit apoi la sfințirea întru Arhiereu, care s'a săvârșit pe data de 13 Noembrie 1951, în catedrala Patriarhiei. Pe data de 14 Noembrie 1951, I.P.S. Patriarh Justinian i-a făcut noului ales și sfințit Episcop pentru Oradea, P.S. Valerian, investitura canonică, cu care ocazie i-a înmănat cărja de păstorie a Episcopiei Oradea. Solemnitatea investiturii a avut loc în sala de festivități a palatului patriarhal și au fost de față II.P.P.SS. Mitropoliți și PP.SS. Episcopi, reprezentanții Ministerului Cultelor, membri ai Adunării Naționale Bisericești și ai Consiliului Eparhial al Episcopiei Oradea, Consilierii Administrativi Patriarhali, cler și credincioși.

Inscăunarea la Oradea s'a făcut de către I.P.S. Mitropolit Nicolae, Mitropolitul Ardealului, al cărui Episcop sufragane este Episcopul Oradiei.

Cu această alegere, Episcopia Oradiei și-a dobândit pe firescul și canonicul său conducător în persoana P.S. Episcop Valerian, un spirit viu, activ și cu multă experiență administrativă.

EPISCOPIA ORTODOXA ROMANA DIN CELE DOUA AMERICI.

În cursul lunii Noembrie 1951 s'a împlinit un an de zile de când Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a procedat, după rânduiala statornicită de veacuri în Biserica Răsăritului, la hirotonia întru Arhiereu a Părintelui Protoiereu Andrei Moldovanu, după care I.P.S. Patriarh Justinian i-a dat canonică investitură de Episcop titular al Românilor ortodocși din cele două Americi.

Noul Episcop a părăsit Bucureștii, cu avionul, pe data de 20 Noembrie 1950, îndreptându-se spre Eparhia sa din America. Sosirea P.S. Sale acolo a fost prilej de bucurie pentru toți oamenii de bună credință, dar și un moment de îngrijorare pentru cei ce fuseseră obișnuiți să nesocotească autoritatea Bisericii mame și supunerea canonică.

I.P.S. Patriarh Justinian a ținut de atunci neîntreruptă legătură cu P.S. Episcop Andrei Moldovanu și a urmărit cu interes toată activitatea desfășurată și eforturile depuse de P.S. Sa timp de un an, în mijlocul Românilor ortodocși, ajutându-i fie cu sfaturi și îndrumări părintești, fie intervenind la Intâistătătorii celorlalte Bi-

serici Ortodoxe, să nu îngăduie trimișilor lor a se amestera în viața internă a Episcopiei Ortodoxe Române a celor două Americi.

Datorită acestui ajutor din partea Bisericii mame, precum și sprijinului credincioșilor săi, P.S. Episcop Andrei Moldovanu a reușit să ia în primire sediul episcopal «Vatra Română» dela Grass Lake-Michigan S.U.A., deținută abuziv și ilegal de fostul protopop Ioan Truția și câțiva acoliți de-ai lui, a dejuțat planurile lui Truția de a hirotoni, cu ajutorul Episcopilor greci și ruși pe un oarecare Viorel Trifa, ca Episcop al Românilor din cele două Americi, a început a tipări organul oficial al Episcopiei, numit mai întâi «Solia», mai apoi «Episcopia», etc. Intr'un cuvânt, și-a intrat în atribuțiunile sale normale de Episcop canonic.

Acțiunea Episcopului Andrei a fost mult ușurată, după ce a primit din partea Patriarhiei Române un ajutor de circa 1 milion lei, pentru fondul mănăstirii «Schitul Maicii Domnului».

Desigur că sunt încă multe probleme ce se pun în viitor pentru bunul mers al acelei Episcopii, între care este și acela al pregătirii și recrutării preoților. Cu timpul însă, și aceste probleme se vor putea rezolva cu bine, dacă ținem seama că legăturile dintre Biserica mamă din țară și fiica sa -- Episcopia celor două Americi -- devin din ce în ce mai strânse.

BISERICA ȘI LUPTA PENTRU APĂRAREA PĂCII.

O datorie a fiecărui om de bună credință este de a lupta din toate puterile pentru înlăturarea pericolului unui nou război mondial, care a semănat atâta jale, nenorociri și lipsuri în sânul omenirii.

Creștinii, urmând sfaturile evanghelice, sunt îndatorați a ține piept, cu toate eforturile, tuturor aceluia care încearcă a da apă la moară ațâțătorilor la război.

Clerul nostru, urmând exemplul Întâistătătorului său, I.P.S. Patriarh Justinian, care a conlucrat la «Apelul pentru Pace» întocmit și semnat de Întâistătătorii Bisericilor Ortodoxe, întruniți la Moscova în cursul lunii Iulie 1951, conlucrează cu autoritățile de Stat, cu membrii Comitetelor de Luptă pentru Apărarea Păcii, din țara noastră.

Prin aceasta dau dovadă că înțeleg atât chemarea timpurilor actuale, când lumea se îndreaptă spre socialismul adevărat, care va fi forma structurală a omenirii în viitor, cât și comandamentul evanghelic «pe pământ pace, între oameni bunăvoire»....

În toate comunele și orașele patriei noastre, preoții fac parte, ca membri activi și ca vicepreședinți, în Comitetele de Luptă pentru Pace și nu pierd niciun moment pentru a ține trează ideea că bunul cel mai de preț al omenirii este pacea, fără de care nu se poate concepe progresul și fericirea muncii de pretutindeni.

ȘCOLILE PENTRU PREGĂTIREA CLERULUI.

O deosebită grijă a avut Sfântul Sinod și Președintele său, I.P.S. Patriarh Justinian, și în cursul anului 1951, pentru bunul mers al învățământului nostru teologic, pentru pregătirea clerului. Acest învățământ se predă în Institutele Teologice de grad Universitar din București Sibiu și Cluj, în Seminariile Monahale dela Mănăstirea Neamțu, pentru călugări, și dela Mănăstirile Agapia și Hurezu pentru călugărițe, și în cele 10 Școli de cântăreți bisericești.

Deasemenea nu s'a neglijat nici buna funcționare a cursurilor de îndrumare misionară dela București, Sibiu, Cluj și Arad.

Dacă la Programa analitică a Institutelor Teologice, la finele anului școlar 1950-1951 nu a mai fost nevoie decât de mici îmbunătățiri, apoi la Seminariile Monahale și Școlile de cântăreți bisericești s'a simțit nevoia de a fi cu totul reorganizate. Pe baza experienței câștigată în anii precedenți, Sf. Sinod a modificat aproape în întregime Programa analitică a acestor școli de tip mediu-tehnic, adaptându-se și nevoilor Bisericii și cerințelor vremii.

Astfel, în timp ce Seminariile Monahale au rămas cu același număr de ani de studiu, adică tot pe 4 ani, Școlile de cântăreți bisericești au fost reorganizate cu o

durată de 3 ani de studiu, fiind asimilate școlilor medii tehnice din învățământul public.

Materiile de studii sunt aproape aceleași la Seminariile Monahale ca și la Școlile de cântăreți bisericești, adaptate însă la durata de școlaritate a fiecărui tip de școală.

Absolvenții cei mai merituoși ai acestor școli și cu inclinație pentru preoție, cu aprobarea Chiriarhului respectiv, vor merge la Institutele Teologice, pregătindu-se, cei din Seminariile Monahale pentru clerul monahal superior, iar cei din Școlile de cântăreți, pentru clerul de mir. Ceilalți absolvenți îndrumându-se, — monahii și monahiile — la mănăstirile lor de metanie, sau unde îi vor repartiza Chiriarhul lor, iar cei din Școlile de cântăreți bisericești, la posturile libere de cântăreți bisericești dela parohii.

Anul acesta au obținut diploma de absolvire a Seminarului Monahal dela Mănăstirea Neamțu prima promoție de 15 frați și monahi, care, pe lângă studiile teologice au făcut dovada, prin examenul special, că au pregătire suficient de bună pentru diferite meserii ca: pictură, ceramică, tipografie și legătorie.

La începutul anului școlar 1951-1952, populația școlară din învățământul bisericesc se prezintă astfel:

ȘCOLILE DE CÂNTĂREȚI BISERICEȘTI

Anul I	Anul II	Anul III	Total	Numărul profesorilor
220	178	105	503	50

II. SEMINARIILE MONAHALE

Nr. crt.	Seminarul Monahal din Mănăstirea :	Numărul elevilor și elevelor pe clase					Nr. profesorilor
		Anul I	Anul II	Anul III	Anul IV	Total	
1	Neamțu	16	32	10	13	71	7
2	Agapia	11	25	8	25	69	7
3	Horezu	18	17	10	18	63	7
	Total general . .	45	74	28	56	203	21

III. INSTITUTELE TEOLOGICE

Nr. crt.	Institute Teologice din	Nr. stud. pt. licență pe ani				Total	Stud. la titl. magist.	Profesori	Conferențieri	Lectori	Asistenți	Preparatori
		I	II	III	IV							
1	București .	43	29	23	30	125	4, 1, 3	17	5	3	5	1
2	Sibiu	—	—	—	—	—	—	10	5	3	1	—
3	Cluj	40	34	36	28	138	—	10	5	3	4	—
	Total . . .	83	63	59	58	263	4, 1, 3	37	15	9	10	1

Dar grija I.P.S. Patriarh Justinian pentru învățământul din școlile noastre de pregătire a clerului, nu s'a mărginit numai la partea intelectuală și spirituală. Ea s'a extins și asupra părții materiale de susținere a acestor școli, în special asupra Seminarilor Monahale și Institutelor Teologice, cărora le-a acordat importante sume drept burse pentru elevi și eleve sau fonduri pentru investiții, după cum vom vedea mai departe. Toate cele trei Seminarii Monahale au fost înzestrate cu uzine electrice, instalații de apă și alte dotații tehnice, care s'au făcut sub supravegherea directă a I.P.S. Patriarh Justinian.

Este cazul să arăt că, începând cu anul școlar 1951-1952, Seminarul Monahal dela Plumbuita-București a fost mutat la Mănăstirea Hurezu, ctitoria lui Constantin Brâncoveanu, unde își va avea o dezvoltare normală și fericită.

Tot cu începutul aceluiași an școlar, s'a mutat partea a II-a a cursurilor de îndrumare misionară și socială, dela fostul internat Radu Vodă din București, la Mănăstirea Curtea de Argeș, unde vor frecventa preoții din cuprinsul Mitropoliei Olteniei.

VIAȚA BISERICESCA IN GENERAL.

Viața bisericească în general, pe întreaga Biserică Ortodoxă Română, decurge în mod normal. Din Dărilor de seamă anuale ale Vlădicilor, reiese că preoțimea noastră este la înălțimea chemării sale. Organele parohiale și credincioșii frecventează bisericile și ajută fără precupețire la ridicarea de noi lăcașuri de închinăciune și la repararea și restaurarea celor avariate, fie de războiul trecut, fie de intemperiiile vremii. Preoțimea este la datoria ce-i revine, de păstori duhovnicești și de îndrumători ai credincioșilor.

Conferințele preoțești pe protopopii s'au ținut regulat, cu programul ce li s'a stabilit, iar cei cărora le vine rândul, în general merg bucuroși la cursurile de îndrumare misionară și socială, unde își îmbogățesc cunoștințele teologice și își îmbogățesc experiențele și pregătirea pastorală și specială.

Nici viața mănăstirească nu a fost neglijată. În toate mănăstirile mari s'a continuat cu organizarea cursurilor de completare a studiilor ciclului particular I și II elementar, și cu organizarea cursurilor de pregătire școlară, cerute de Statut.

Mergându-se spre desăvârșirea principiului vieții de obște, introdus de Sf. Sinod încă din anul 1950, s'au fixat schemele după care să se facă organizarea mănăstirească, stabilindu-se răspunderile fiecărui viețuitor sau viețuitoare din Mănăstiri. Aceasta este o inițiativă fericită, care va ridica nivelul religios, cultural și social al mănăstirilor noastre.

OPERE DE AJUTORARE ȘI DE MILA CREȘTINA.

Centrul patriarhal nu s'a mărginit numai la a primi unele contribuții dela parohii și Eparhii și a le întrebuința pentru nevoile sale centrale. Datorită dispoziției I.P.S. Patriarh Justinian și grijii I.P.S. Sale de tot momentul, contribuțiile venite dela diferitele părți componente ale Patriarhiei Române s'au cheltuit spre folos obștesc.

În primul rând s'a avut în vedere ca școlile de învățământ teologic să fie subvenționate cu tot ce le este necesar pentru o normală dezvoltare. Apoi s'au acordat ajutoare și subvenții la diferite biserici, catedrale episcopale și mănăstiri-monumente istorice, aflate în curs de reparație. S'au acordat burse și ajutoare la elevi și studenți și diferite alte danii de obiecte bisericești peste hotare.

Grija pentru căutarea sănătății salariaților bisericești: clerici și funcționari, a ocupat un loc însemnat în preocupările Administrației Patriarhale, prin creierea și dotarea cu cele trebuincioase a caselor de odihnă, la Mănăstirea Suzana, la Sinaia, la Curtea de Argeș și la Techirghiol.

Concretizând în cifre această operă, situația se prezintă astfel:

1. Subvenții celor 3 Institute Teologice	Lei 2.000.000
2. Subvenții celor 3 Seminarii Monahale	
a) Pentru întreținerea elevilor și elevelor	„ 480.000
b) Pentru investiții	„ 2.350.000
3. Subvenții pentru terminarea de biserici și reparațiunile catedralelor, monumente istorice	„ 6.163.215
4. Idem, pentru catedrala episcopală din America	„ 993.000
5. Diverse ajutoare	„ 560.414
6. Burse pentru elevi și studenți	„ 199.500
7. Organizarea caselor de odihnă	„ 790.678
8. Pentru interese generale bisericesti în țară și străinătate	„ 2.908.116
9. Plata cantinei pentru funcționari	„ 709.258

Deci în total lei 17.144.181

INCHEIERE

După câte s'a putut constata din cele expuse mai sus, anul 1951 a fost anul de consolidare a Statutului și regulamentelor cerute de el și întocmite în anul precedent. A fost anul când putem spune că numai s'au dat unele dispoziții de interpretare și înțelegere, acolo unde s'a simțit nevoia.

În toate, pe teren intern, trebuie să subliniez că ochiul ager al I. P. S. Patriarh Justinian a fost de veghe totdeauna, gata să îndrepte acolo unde a fost ceva neglijat și să completeze unde a fost ceva lipsă.

Pe teren extern a înălțat tot mai sus bunul nume și prestigiul Bisericii noastre Ortodoxe Române.

De aceea propunem:

1. A se lua act de această Dare de seamă generală.
2. A se aduce mulțumiri I.P.S. Patriarh Justinian pentru activitatea sa neconținută pe ogorul Bisericii.
3. A se mulțumi Onor. Guvern pentru tot sprijinul material dat Bisericii Ortodoxe Române și solicitudinea pe care i-a arătat-o totdeauna.

REFERATUL COMISIUNII BISERICESTI A ADUNĂRII NAȚIONALE BISERICESTI

Comisiunea Bisericească, luând în cercetare Darea de seamă, întocmită de Sectorul administrativ bisericesc pe anul 1951, constată că în prima parte au fost înfățișate momentele mai importante din viața Bisericii noastre petrecute pe plan extern, astfel:

1. Participarea Bisericii noastre la comemorarea a 1500 ani dela Sinodul IV Ecumenic, ținut la Calcedon la anul 451. Pentru sublinierea acestui important eveniment, Sinodul Bisericii noastre și Adunarea Națională Bisericească au avut o ședință solemnă la 11 Noembrie 1951, I.P.S. Firmilian, Mitropolitul Olteniei arătând importanța hotărârilor acestui Sinod.

În revistele patriarhale și eparhiale, ca și la școlile teologice și în biserici, s'au dezvoltat teme în legătură cu hotărârile acestui Sinod Ecumenic.

2. Legăturile frățești cu celelalte Biserici Ortodoxe și Eterodoxe s'au marcat prin:

a) Schimbul de scrisori irenice cu Patriarhii și Ierarhii ortodocși și prin scrisorile de felicitare cu reprezentanții Bisericilor eterodoxe, prin care se oglindește dorința de pace a întregii Ortodoxii și a multora dintre reprezentanții altor Culte.

b) Prin vizitele frățești între reprezentanții Bisericilor Ortodoxe, astfel:

— La 8 Iulie 1951, o delegație în frunte cu I.P.S. Mitropolit Firmilian al Olteniei a luat parte la intronizarea Mitropolitului Macarie al Poloniei.

— Intre 15—27 Iulie, I.P.S. Patriarh Justinian, însoțit de P.S. Andrei al Ardealului și de P.S. Theoctist, Vicar Patriarhal, a luat parte cu reprezentanții altor Biserici Ortodoxe surori, la o Consfătuire care a avut loc la Moscova, din inițiativa Prea Fericitului Patriarh Alexei, în vederea stabilirii unui plan în comun pentru apărarea păcii.

— Intre 22 August și 3 Septembrie 1951. Prea Fericitul Patriarh Alexandru al III-lea al Antiohiei a vizitat Biserica noastră.

— La 8 Decembrie 1951, o delegație a Bisericii Ortodoxe Române, în frunte cu P.S. Antim Nica, Vicar Patriarhal, a luat parte la intronizarea I.P.S. Elefterie, ca Mitropolit al Bisericii Ortodoxe din Cehoslovacia.

În partea a doua a dării de seamă, se remarcă fapte importante petrecute pe plan intern.

Astfel:

1. Completarea Scaunului de Episcop la Oradea, prin alegerea P.S. Valerian Zaharia, a cărui înscăunare s'a făcut de către I.P.S. Mitropolit Nicolae Bălan al Ardealului, la 25 Noembrie 1951.

2. Se remarcă deasemenea cuprinsul capitolului care vorbește despre participarea Bisericii Ortodoxe Române la lupta pentru pace, în care conducătorii Bisericii Ortodoxe Române, clerul și credincioșii își dau toată contribuția lor pentru păstrarea păcii și pentru consolidarea ei.

La Sectorul administrativ bisericesc s'a desfășurat o activitate lăudabilă, pentru dezvoltarea învățământului nostru teologic, prin cele trei Institute Teologice, cele trei Seminarii Monahale și cele 10 Școli de cântăreți bisericești.

I.P.S. Patriarh Justinian s'a ocupat, împreună cu ceilalți Ierarhi ai Bisericii noastre, în chip deosebit, de selecționarea corpului profesoral, de dotarea cu cele necesare buneii funcționări a școlilor și educarea tinerelor vlăstare.

Centrul patriarhal se remarcă, deasemenea, printr'o bogată operă de asistență socială, pentru care s'a cheltuit suma de 17.144.171 lei, adică peste trei pătrimi din totalul cotizațiilor parohiale. La acest capitol, sumele cele mai importante au fost distribuite pentru întreținerea școlilor teologice, pentru biserici, pentru burse, casele de odihnă și cantinele înființate pentru funcționari.

Merită deasemenea să remarcăm și faptul că s'a păstrat, în tot cursul anului 1951, o strânsă legătură cu Episcopia Ortodoxă din America, prin P.S. Andrei Moldovanu, singurul Episcop instituit canonic și recunoscut de Sfântul nostru Sinod.

În general, viața bisericească din Patriarhia Română s'a desfășurat sub semnul marilor porunci ale vremii: preoțimea a colaborat loial și rodnic cu organele locale ale puterii de Stat, înregistrându-se în toate sectoarele vieții bisericești succese remarcabile.

Comisiunea Bisericească căreia i s'a repartizat cercetarea și verificarea dării de seamă a sectorului bisericesc pe 1951, propune Adunării Naționale Bisericești următoarele:

1. Să se ia act, cu aprobare, de această dare de seamă generală.
2. Să se aducă mulțumiri I.P.S. Patriarh Justinian, entru activitatea sa necontenită pe ogorul Bisericii.
3. Să se aducă mulțumiri Onoratului Guvern pentru tot sprijinul material dat Bisericii Ortodoxe Române și pentru sollicitudinea pe care i-a arătat-o întotdeauna.

PREȘEDINTE,
Prot. TR. BELAȘCU

MEMBRI:

Ștefan Cășaru
Dr. Victor Groza
Dumitru Alexandru

RAPORTOR, Gogu Găină

DAREA DE SEAMĂ

asupra mersului Sectorului Editură și Tipografie al Institutului Biblic

Sectorul de Editură și Tipografie al Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă și-a continuat, cu puteri sporite, activitatea în cursul anului 1951, sub directa și permanenta îndrumare a Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, tipărind și răspândind atât credincioșilor dela noi din țară cât și celor de peste hotare, cărți de ritual și diferite publicații religioase, ziditoare de suflet, pentru cei însetați după adevăr și pace. Cu multă vrednicie s'au trudit muncitorii și ceilalți salariați ai Tipografiei să depășească planul de lucru pe acest an, fiind convinși că, prin aceasta, aduc un prețios aport luptei pentru instaurarea păcii în lume, luptă la care Biserica Ortodoxă Română s'a alătura cu tot elanul său evanghelic.

Rezultatele obținute la încheierea anului sunt mărturii nedesmințite, despre spiritul acânc înțelegător al comandamentelor vremii — care stăpânește întreg aparatul de producție și conducere al Sectorului de Editură și Tipografie. Este suficient să se știe că planul de lucru pe anul 1951, a fost depășit înainte de 1 Noembrie.

Infățișăm aci — într'o schiță sumară — roadele osteneților noastre din acest an.

I. TIPĂRITURI:

A. CARȚI DE RITUAL.

1. *Molitfelnicul*, în 4.000 exemplare, cu 600 pagini și
2. *Aghiazmatarul*, în 5.000 exemplare, cu 280 pagini, puse sub tipar în anul 1950, au fost desăvârșite în ziva de 22 Februarie 1951, zi în care Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a împlinit, cu voia lui Dumnezeu, vârsta de 50 ani. Este cel mai frumos dar pe care Inalt Prea Sfinția Sa l-a oferit — în această luminoasă zi — preoțimii ortodoxe de pretutindeni, care — de multă vreme — aștepta apariția acestor prețioase cărți. În același timp, pentru ostentorii tipăririi, faptul constituie un grăitor omagiu de devotament și recunoștință față de Inaltul Cărmuitor al Bisericii noastre strămoșești. Aceste două cărți de ritual — însoțitoare de fiecare clipă a preotului de enorie, în lucrarea sa duhovnicească, — au fost trimise, în dar, tuturor parohiilor revenite la sânul Bisericii mame, prin istoricul act din Octombrie 1948.
3. *Rânduielele Monahale*, au fost tipărite în volum aparte, cu materialul și sub îndrumarea Serviciului nostru de Editură și Tipografie, la tipografia Seminarului Monahal Neamțu, în 2.000 de exemplare.
4. *Prohodul Domnului* — din care nu mai avem în depozit niciun exemplar — s'a tipărit — în grabă — numai în 8.000 de exemplare, fără note muzicale, pentru a face față cerințelor urgente, urmând ca în anul următor să se tipărească o ediție mai completă.
5. *Rânduiala Proscomidiei* — text revizuit — în 3.000 de exemplare.

B. CĂRȚI RELIGIOASE ȘI DE ORIENTARE CREȘTINA.

1. *Noul Testament*. Din această carte de temelie a creștinismului, niciun exemplar nu exista în depozit, la mijlocul anului 1950. Ușor ne putem imagina în ce situație dificilă se găsea Institutul Biblic și de Misiune Ortodoxă, când nu putea satisface cererile credincioșilor, care doreau să și-l procure.

Având în vedere urgenta necesitate și ușurați de faptul că se găsea în magazie hârtie specială de mătase și velină subțire, în cantitate suficientă pentru 26.000 exemplare, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a dispus începerea tipăririi, folosindu-se traducerea venerabilului Profesor Gala Galaction. Lucrarea a fost terminată în cursul anului 1951. Pentru buna conservare a cărții, în mâna creștinilor, s'a hotărât să se difuzeze numai legată în pânză.

2. *Indrumătorul Pastoral* cuprinde 600 pagini, în două volume și 19.000 exemplare. Intocmit după un plan bine chibzuit, această carte pune la îndemâna preoțimii un bogat material catehetic. Viețile Sfinților, redată în grai simplu, vor fi de mare folos credincioșilor și chiar clericilor, în opera lor misionară. Chipurile: Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Alexei al Moscovei, ale tuturor Chiriarhilor Bisericii Ortodoxe Române, ale conducătorilor Republicii noastre Populare, precum și mulțimea ilustrațiilor, împodobesc minunat cartea.

Intârziata apariție a volumului II nu scade valoarea lucrării, care este de un folos permanent, numai împărțirea calendaristică fiind făcută pentru anul 1951. Rapoartele și scrisorile primite, atât din țară cât și din străinătate, dovedesc o reală prețuire a acestui Indrumător Pastoral.

3. *Cartea de Rugăciuni* — de mult așteptată, a intrat sub teascuri în a doua jumătate a anului 1951. Intocmită, cu binecuvântarea Sfântului Sinod, cuprinde 480 de pagini, dintre care 90 pagini cu cântările Sfintei Liturghii și alte alese cântări bisericesti, numai pe notație liniară. Această minunată lucrare, de mare folos pentru trebuințele sufletești ale creștinilor, se tipărește în 35.000 de exemplare, format mic.

Potrivit hotărârii Sfântului Sinod, centrele mitropolitane își tipăresc în tipografiile respective, numărul de exemplare de care au trebuință. Pentru înlesnirea lucrului, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a binevoit să dispună stereotiparea cărții, de către Editura Institutului Biblic, urmând ca Centrele mitropolitane să ne pună la dispoziție numai plumbul necesar și costul manoperei pentru turnarea plăcilor. Este una dintre cele mai importante operațiuni tipografice, din punct de vedere practic și economic, realizându-se o mare reducere a prețului de cost, mai ales în tiraje mari. Din cele 480 de pagini, câte are această carte, s'au tipărit până la 31 Decembrie 1951, 320 pagini, iar restul continuându-se în anul următor.

C. LUCRARI PENTRU UNIFORMIZAREA MUZICII BISERICESTI.

Muzica fiind un element de bază pentru cultul nostru ortodox, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, spirit adânc pătrunzător, constatând că această muzică se deosebește nu numai dela o provincie la alta, ci dela o biserică la alta, și că farmecul psaltichiei începe să dispară, a pornit o acțiune de uniformizare a melodiilor psaltice, pentru toată Biserica Ortodoxă Română. În acest scop a instituit o comisiune de trei profesori specialiști, care lucrează la revizuirea și fixarea cântărilor bisericesti. Având în vedere că notația psaltică nu este cunoscută peste tot, s'a hotărât scrierea tuturor cântărilor pe ambele noțiuni, suprapuse, — psaltică și liniară. Aceasta înlesnește considerabil uniformizarea. Lucrul n'a fost și nu este ușor. Invățatul Episcop Melhisedec al Romanului a atacat această problemă, în anul 1882, dar fără rezultat. Fiind vorba de o operă epocală în viața Bisericii noastre, a trebuit să se pornească la drum, mai întâi, cu alcătuirea unui îndreptar. Astfel, comisiunea a întocmit o gramatică a muzicii psaltice, studiu comparativ cu muzica liniară, lucrare unică în Ortodoxie. Lucrarea constituie cheia întregii probleme a uniformizării.

1. *Gramatica Muzicii Psaltice* a ieșit de sub tipar în ziua de 6 Iunie 1951, — zi în care s'au împlinit trei ani de rodnică arhipăstorire a Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian. Încă un semn de fiiască dragoste din partea Serviciului de Editură și Tipografie, față de Înaltul Ierarh și îndrumător. Cartea conține 210 pagini și a fost tipărită în 12.000 exemplare, din care s'au distribuit — câte un exemplar — la toate parohiile din țară și tuturor abonaților din străinătate. Deasemenea, a fost trimisă tuturor școlilor teologice, ca manual didactic.

Lucrarea aceasta — alături de celelalte enumerate mai sus — constituie un succes al anului 1951.

2. *Cântările Sfintei Liturghii* (Liturghia omofonă), cuprinzând și un număr de cântări la Cateheze, pe ambele notațiuni, prelucrare de Prof. N. Lungu și diaconul N. Uncu, s'a tipărit în 30.000 de exemplare, din care s'au distribuit câte două exemplare de fiecare parohie. De asemenea a fost expediată tuturor abonaților din străinătate.

3. *Vecernierul* — pe cele opt glasuri — cu 300 de pagini, așteaptă aprobarea Sfântului Sinod pentru a fi tipărit, deoarece toate lucrările pregătitoare au fost făcute.

D. REVISTELE SFINTEI PATRIARHII.

Ortodoxia, cu apariție trimestrială; *Studii Teologice* în 10 numere anual și *Biserica Ortodoxă Română*, în 12 numere anual, s'au tipărit într'un total de 120.000 exemplare, cu 2.000 pagini, expediindu-se celor aproape 9.000 abonați din țară și 175 din străinătate.

Pentru a se putea prețui cum se cuvine, rolul important pe care-l îndeplinesc cele trei reviste ale Sfintei Patriarhii pe teren bisericesc și social, național și internațional, înfățișăm — în puține cuvinte — cuprinsul câtorva numere:

1. *Ortodoxia* Nr. 1/1952 — cu 168 pagini — este consacrată, în întregime, luptei pentru pace. Condeie iscusite, scriu numeroase documentate și convingătoare studii despre rolul Bisericii Ortodoxe în lupta pentru apărarea păcii. În fruntea revistei stă «Chemarea Consiliului Național al Păcii, pentru încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri», făcută de Comitetul Permanent pentru Apărarea Păcii din Republica Populară Română, după care urmează căldurosul îndemn al Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, adresat clerului și dreptcredincioșilor creștini din R.P.R., pentru semnarea Apelului Consiliului Mondial al Păcii.

2. *Ortodoxia* Nr. 2-3/1951 — 324 pagini — este închinat împlinirii a 1500 ani de la Sinodul IV Ecumenic din Calcedon (451). Acest eveniment de mare importanță pentru lumea ortodoxă a fost sărbătorit cu mare cinste de către Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în luna Septembrie 1951.

3. *Ortodoxia* Nr. 4/1951 — cu 192 pagini — se ocupă de problema Cezaropapismului romano-catolic, în slujba imperialismului apusean, ațâțător la un nou război mondial.

4. *Biserica Ortodoxă Română* Nr. 1-2/1952, este închinat sărbătoririi celei de a 50-a aniversări a Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, iar numărul 3-6/1951 apare în chip cu totul sărbătoresc pentru împlinirea a trei ani de rodnică și strălucită arhipăstorie a Inalt Prea Sfinției Sale. Intregul volum, de 180 pagini, conține un bogat material în care se oglindește limpede tot zbulciumul, îndrumările și toate realizările înfăptuite cu excepțională pricepere, neegalat simț practic și nestăvilită energie, de Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian.

După primul articol omagial, de o magistrală sinteză, semnat de Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae Bălan, urmează un adevărat studiu, cu sugestivul titlu: «Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, luptător pentru pace».

5. *Studii Teologice* este revista în care se publică de către marii noștri teologi, studii asupra învățăturii creștine ortodoxe, așa cum ne-a fost lăsată de Mântuitorul prin Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți. Numărul 7-8/1951 a fost în întregime închinat Sf. Apostol Pavel, cu ocazia împlinirii a 1900 ani de când a pus piciorul pe continentul european — în Grecia —, aducând aci dragostea, lumina și pacea lui Hristos, nesocotite azi de urmașii Elinilor, care seamănă vrajba, ura și moartea între semenii lor.

Trebue să recunoaștem că apariția ultimelor numere din «Biserica Ortodoxă Română» și «Studii Teologice» a suferit o vinovată întârziere. Acest fapt se datorește numai unor defecțiuni de ordin redacțional. Pentru curmarea acestui rău, Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a și luat măsurile necesare.

6. Revista «Glasul Bisericii», — Buletinul Oficial al Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, a fost executată tot în atelierele noastre tipografice.

7. Foiaia pentru popor «Glasul Bisericii», editată tot de Sfânta Arhiepiscopie a Bucureștilor, a fost tipărită de asemenea în Tipografia noastră.

E. LUCRARI EXECUTATE PENTRU INSTITUȚII DE STAT.

În afară de lucrările proprii, s'au executat diferite imprimări și broșuri pentru Instituțiile de Stat și întreprinderile socialiste, repartizate prin Direcțiunea Generală E.P.D., în valoare de peste 4.000.000 lei. Prin aceasta s'au realizat două lucruri bune:

1. Am dat un prețios concurs pentru îndeplinirea Planului de Stat, și
2. Am realizat de multe ori un echilibru în munca diferitelor secții ale tipografiei.

II. ACTIVITATEA BIROULUI COMERCIAL ȘI DE EXPEDIȚIE:

A. *Difuzarea revistelor și a publicațiilor, care intră în abonament, s'a făcut cu poșta, prin cele 185 protopopiate raionale, prin care s'a făcut și încasarea abonamentelor. Fiecare pachet este însoțit de un borderou, care se restituie Tipografiei, semnat de fiecare abonat, pentru primire. Acest sistem s'a dovedit a fi cel mai bun dintre toate cele experimentate până azi.*

Afară de abonamentele interne, s'au expedit 175 abonamente în străinătate: 40 în Europa și 135 în America.

Pe lângă reviste s'au expedit — în contul abonamentului de 2.200 lei și următoarele tipăriri:

1. Câte un exemplar din «Gramatica Muzicii Psaltice».
2. Câte două exemplare din «Cântările Sfintei Liturghii».
3. Câte două exemplare din «Indrumătorul Pastoral».

În acest an s'au trimis abonaților publicații al căror cost depășește costul abonamentului, ceea ce constituie un progres față de anul trecut, când am fost nevoiți să expediem — pentru acoperire — cărți din stoc.

B. *Distribuirea cărților de ritual și a altor lucrări religioase. Conform hotărârii Sfântului Sinod, toate produsele Institutului Biblic, — afară de reviste — trebuie distribuite prin depozitele eparhiale, care, în 1951, au funcționat pe lângă toate Eparhiile. Dăm aici situația comenzilor executate pentru fiecare depozit eparhial, în intervalul de timp dela 1 Ianuarie—31 Decembrie 1951:*

1. Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor	în valoare de lei 5.919.260
2. Sf. Arhiepiscopie a Iașilor	„ „ „ „ 2.034.480
3. Sf. Episcopie a Buzăului	„ „ „ „ 1.449.600
4. Sf. Episcopie a Râmnicului și Argeșului	„ „ „ „ 952.440
5. Sf. Episcopie a Dunării de Jos	„ „ „ „ 549.400
6. Sf. Episcopie a Romanului și Hușilor	„ „ „ „ 535.160
7. Sf. Arhiepiscopie a Sibiului	514.800
8. Sf. Episcopie a Clujului	„ „ „ „ 220.980
9. Sf. Episcopie a Aradului	„ „ „ „ 181.600
10. Sf. Arhiepiscopie a Timișoarei	„ „ „ „ 106.240
11. Sf. Arhiepiscopie a Craiovei	„ „ „ „ 53.280
12. Sf. Episcopie a Oradiei	„ „ „ „ 47.000
	Total Lei 12.564.240

C. *Cărți de ritual pentru parohiile revenite. Dacă Sectorul de Editură și Tipografie al Institutului Biblic a înscris — cu satisfacție — la activul său pe anul 1950, expedierea a 4.864 cărți de ritual, legate, în valoare de lei 4.211.634 lei, parohiilor revenite, Institutul nostru trebuie să se felicite că în anul următor — 1951 — a expedit 5.126 volume, legate, în valoare de 5.593.807 lei, prin aceasta lichidând creditul de 10.000.000 lei acordat — în acest scop — cu 2-3 ani în urmă.*

Este de prisos să comentăm imensul serviciu făcut consolidării istoricului act din Octombrie 1948, pentru reîntregirea Bisericii Ortodoxe Române, reîntregire de

care stă legat, deapururi, numele Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian. Iată situația distribuirii:

1. Sf. Episcopie a Clujului	1.810 volume =	Lei 1.975.125. —
2. Sf. Episcopie a Orădiei	1.770 „ = „	1.869.509. —
3. Sf. Arhiepiscopie a Sibiului	1.312 „ = „	1.485.525. —
4. Sf. Episcopie a Aradului	192 „ = „	230.096. —
5 Sf. Arhiepiscopie a Timișoarei	36 „ = „	38.552. —
		<u>Total Lei 5.598.807. —</u>

D. Material didactic pentru școlile teologice. Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, purtător de grijă al tuturor problemelor care interesează bunul mers al instituțiilor bisericești, a dispus — la începutul anului școlar 1951-1952 — să se trimită diferite cărți cu caracter didactic — într'un număr corespunzător cu numărul elevilor — tuturor școlilor teologice: Institute, Seminarii și Școli de cântăreți.

S'au trimis:

1. Noul Testament,
2. Ceaslovul,
3. Psaltirea,
4. Cântările Sfintei Liturghii,
5. Gramatica Muzicii Psaltice,
6. Antologhionul, etc.,

în sumă totală de lei 1.874.059. Expediția s'a făcut prin Centrele Eparhiale pentru Școlile de cântăreți, iar pentru Institutele Teologice și Seminariile Monahale, direct.

III. BIBLIOTECA.

În sfera de activitate a sectorului nostru intră și Biblioteca unificată în anii precedenți, din Biblioteca Sfântului Sinod și a fostului Consiliu Central Bisericesc, la un loc numărând peste 5.000 volume.

În cursul acestui an, în afară de obișnuitele operațiuni de bibliotecă, s'au executat următoarele lucrări:

- a) s'au strâns la Bibliotecă revistele străine din ultimii trei ani, care se aflau răspândite la diferite birouri și instituții ale Sfintei Patriarhii;
- b) ne-am abonat — prin Centrul de difuzare a presei — la o serie de publicații periodice;
- c) s'a alcătuit o colecție a «Revistei Patriarhiei din Moscova», începând din anul 1945;
- d) s'a completat colecția revistei «Biserica Ortodoxă Română» dela apariție, adică din anul 1874;
- e) s'au achiziționat o serie de cărți rare;
- f) o lucrare destul de importantă a fost reevaluarea tuturor cărților, operație făcută de o comisie instituită în acest scop.

IV. EXECUTAREA PLANULUI FINANCIAR PE ANUL 1951.

Planul financiar pe anul 1951, aprobat pe suma de lei 43.500.00 la venituri și tot atât la cheltuieli, a fost depășit la venituri cu 5.301.977 lei, iar la cheltuieli cu suma de 659.481 lei în minus, față de prevederi.

Dăm aici situația cifrică:

L A V E N I T U R I :

Nr. crt.		Proect	Realizate	Plus	Minus
1	Din abonamente	18.000.000	19.900.689	1.900.689	—
2	Lucrări la particulari	5 000.000	4.600.000	—	400.000
3	Tipăriri și vânz. de imprimate	1.000.000	20 801.298	4.801.298	1.000.000
4	Vânzări cărți de ritual	13.000.000			
5	Vânzarea cărților din stoc . .	3.000.000	3.500.000	—	—
6	Rezerva din 1950 pt. plata lucrărilor datorat aceluși an .	3.500.298			
	Total . .	43.500.000	48.801.987	6.701.987	1.400.000

L A C H E L T U E L I :

1	<u>Fabricație</u>				
	Salarii pers. munc.	5.250.384	—	—	—
	10 % As. Soc.	700.820	—	—	—
	1 % Fond cult.	70.000	—	—	—
	Materii prime	14.000.000	—	—	—
	Drept autor	3.000.000	—	417.022	—
	Lucrări atel. particulare . .	1.000.000	24.438.226	—	—
	Total . .	24.021.204	24 438 226	417.022	—
2	<u>Regie atelier</u>				
	Salarii personal administrativ	1.757.820	—	—	—
	Salarii diverse	605.000	—	—	—
	Energie electrică	600.000	—	—	—
	Cheltuieli deplasare	100.000	—	—	—
	Rechizite birou	100.000	—	—	—
	Reparații diverse	600.000	—	—	—
	Protecția muncii	500.000	—	—	—
	Materiale întreținere	120.000	—	—	—
	Întreținere și gospodărire . .	150.000	—	—	—
	Achiziție de obiecte inventar	100.000	—	—	—
	Total . .	4.632.820	3.394.209	1.239.611	—
3	<u>Regie generală</u>				
	Cota Adm. Patriarhală	5.352.000	—	—	—
	Investiții	2.500.000	—	—	—
	Drepturi ucenici	185.16	—	—	—
	Reparații auto	300 000	—	—	—
	Restituit sume rău încasate	250.000	—	—	—
	Imbrăcăminte ucenici	200 000	—	—	—
	Total . .	10.797.316	10.758 499	—	38.817
4	<u>Regie Vânzări</u>				
	Împozite, taxe, etc.	2.750 000	—	—	—
	Expediție și transporturi . .	500 000	—	—	—
	Total . .	3.250.000	4.249.585	999.585	—
5	<u>Fond suplimentări cheltueli</u>	798.660	—	—	—
	Total general . .	43.500.000	42.840.519	1.416.607	1.277.428

Se constată dar că executarea proiectului de plan financiar pe anul 1951 a adus un plus de venituri de lei 5.301.977. —
și un minus de cheltuieli de „ 659.481. —

Plusul de venituri a contribuit la realizarea beneficiului brut pe exercițiul anului 1951, înscris prin Bilanțul și Contul de Profit și Pierdere, la 31 Decembrie 1951.

Activitatea financiară a Tipografiei Institutului Biblic în anul 1951 se oglindește în cifrele Balanței de verificare și Bilanțului și Contului de Profit și Pierdere din 31 Decembrie 1951.

Totalul vânzărilor (Ct. vânzări și realizări) în 1951 a fost de lei 47.767.519, în care se cuprind încasările din abonamente (ct. abonamente 1951), de lei 17.372.106 și diferența brutto din vânzări de cărți și imprimate, lei 20.801.298.

Din valoarea vânzărilor și încasărilor de abonamente s'au alocat fondurile necesare cumpărării de materii prime și materiale, care au înlocuit pe acelea din 1950, intrate în fabricație, iar restul, prin transformarea în numerar a ajuns în

contul nostru la Banca R.P.R. din lei 10.118.110 =	lei 5.363.476. —
și s'au făcut cheltuielile cu fabricația	„ 24.438.226. —
regie atelier	„ 3.394.209. —
regie generală	„ 10.758.499. —
regie vânzare	„ 4.249.585. —
	<u>Total Lei 48.244.015. —</u>

În acest total mai sunt socotite materialele ce au intrat în magazia noastră pe credit.

Anul 1951 aduce o sporire a lucrărilor Administrației Patriarhale, acelea particulare scăzând chiar sub prevederi. Comenzile particulare n'au mai avut întâietate, ca în trecut, și chiar n'au mai fost primite, având rând editarea și tipărirea revistelor bisericesti de specialitate și cărților de cult, atât de folositoare preoțimii noastre.

Această activitate a Serviciului de Editură și Tipografie a Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă în 1951 a dat roadele scontate, conform planului, întrucât s'a soldat cu un beneficiu net de lei 3.763.341. Asupra acestui beneficiu net s'a plătit, prin auto-impunerile anului 1951, impozitul comercial de lei 879.949.

Din cele arătate mai sus, rezultă clar că Sectorul de Editură și Tipografie a luptat în același timp și cu aceeași grijă:

1. Pentru sporirea producției în general și în special a lucrărilor proprii;
2. Pentru înfrânarea cheltuielilor și realizarea de cât mai mari economii.

V. REALIZARI ADMINISTRATIVE ȘI GOSPODAREȘTI.

A. Organizarea administrativă.

1. Continuându-se opera de reorganizare a atelierelor și birourilor — începută în Octombrie 1950 — Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a întocmit Decizia Nr. 237, prin care se fixează amănunțit, toate îndatoririle fiecărui salariat, astfel statornicindu-se un climat de ordine și o garanție serioasă de corectitudine în Administrație.

2. S'a introdus — de asemenea — un regulament de disciplină interioară, pentru toți salariații, regulament tip, întocmit de C.G.M. și adaptat instituției noastre.

B. Realizări gospodărești.

Toate clișeele și ornamentele, vechi și noi, pe lemn și zinc, erau aruncate și risipite în podul imobilului. S'a angajat — temporar — un specialist, care le-a cercetat bucată cu bucată, le-a curățat și clasat pe categorii, le-a numerotat și așezat într-o cameră anume amenajată, cu rafturi. S'a întocmit un probar, în mai multe exem-

plare, după care ușor se poate găsi piesa de care Tipografia ar avea nevoie în orice moment. După întrebuire, clișeu este așezat la numărul său, în raft. Având în vedere valoarea artistică și istorică a multor clișee din cele peste 1.000 câte sunt inventariate, ușor se poate aprecia cum că această operație constituie un lucru important în activul anului 1951.

2. Tipografia are un crematoriu special pentru arderea tuturor deșeurilor de hârtie. De multe ori, am constatat că erau date la foc deșeuri care se mai puteau folosi. În cursul anului 1951 a încetat funcționarea acestui crematoriu. Deșeurile care se mai pot întrebuința trec la magazie, iar celelalte se ridică la intervale aproape regulate, de către Intreprinderea de Stat D.C.A., contra plată.

3. Capacele de scânduri cu care vine ambalată hârtia dela fabrică dispăreau fără niciun folos pentru tipografie. S'a pus capăt acestui procedeu, transformându-le în lăzi pentru expedierea comenzilor în provincie, astfel realizându-se un beneficiu de peste 120.000 lei.

4. *Imbunătățiri la imobil.* Introducerea gazelor naturale în ateliere și birouri este o operă de foarte mare importanță. Și aici apare spiritul practic și inițiativa Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian.

5. Din două încăperi așezate deasupra pivniței, igrasioase și lipsite de lumină, prin scoaterea zidului despărțitor și alte amenajări, s'a obținut o încăpere luminoasă și destul de spațioasă pentru serviciul comercial și de expediție. Lucrarea s'a efectuat în regie și a costat destul de puțin.

6. S'a curățit și s'a spoit cu var tot interiorul Atelierelor precum și fațada imobilului.

7. *Returnarea literii.* O bună parte din literă era veche și complet uzată. S'au făcut demersuri și s'a început returnarea. În cursul anului 1951 s'au returnat 1.400 kg. literă veche. Această operațiune este în curs. Deasemenea s'au turnat — din literă veche — plăcile pentru tipărirea Octoihului Mare, care este de mult epuizat.

IV. LIPSURI.

Trebue să constatăm că rezultatele ar fi fost și mai îmbucurătoare, dacă nu am fi avut și unele lipsuri destul de importante în procesul de producție:

1. Localul este cu totul neîncăpător. Afară de secția zețarie, toate celelalte secții și chiar birourile sunt supra-aglomerate și insuficiente. Vechimea construcției face ca întreținerea localului și a curățeniei lui, să devină grea. Transformarea localului face parte din preocupările Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, care examinează — în prezent — această problemă.

2. Complectarea utilajului tipografic, prin înlocuirea unor mașini vechi, uzate și cu tiraj redus, și prin adăugarea altora, este o chestiune — în bună măsură — în legătură cu refacerea localului.

Potrivit dispozițiilor Statutului de organizare al Bisericii Ortodoxe Române și hotărârii Sfântului Sinod, în ședința din 9 Iulie 1950, tipografiile eparhiale se regroupează pe Centre mitropolitane.

Institutului Biblic și de Misiune i se afectează tipografiile dela Oradea, Cluj și Caransebeș.

În felul acesta s'ar putea completa și înlocui utilajul tipografiei noastre. Inalt Prea Sfințitul Patriarh a examinat și această problemă, care este în curs de rezolvare.

*

În lumina activității desfășurate în cursul anului 1951 și pentru asigurarea continuității în lucru, propunem pentru anul 1952 următorul

PLAN DE ACTIVITATE

1. Terminarea *Cărții de Rugăciuni*, prin tipărirea ultimelor 5 coale (160 pagini) și legarea ei în pânză.

2. Legarea în pânză a *Noului Testament*, tipărit în 26.000 de exemplare.
 3. Tipărirea *Octoihului Mare*, pentru care s'au turnat plăcile în cursul anului 1951 și s'au îndeplinit toate formalitățile legale.
 4. Tipărirea *Penticostarului* -- al cărui text diortosit de I.P.S. Tit Simedrea și Părintele Prof. Nae Popescu, -- se găsește depus la Sfântul Sinod pentru examinare și aprobare.
 5. *Liturghia polifonică* de profesor Nicolae Lungu.
 6. *Vecernierul* pe opt glasuri, în 300 pagini, cartografiat și depus la Sfântul Sinod pentru aprobare.
 7. Tipărirea *Prohodului Domnului*, -- muzică și text -- în 50.000 de exemplare, pentru care s'au obținut toate aprobările legale.
 8. *Cartea de Invățătură Ortodoxă*, în 470 pagini, de multă vreme așteptată, pentru care deasemenea s'au obținut toate aprobările.
 9. *Biserica Ortodoxă Română în slujba păcii*, de Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian.
 10. Volumul III din *Cuvântări Bisericești* ale Inalt Prea Sfințitului Mitropolit Nicolae al Krutițelor, traduse de Părintele Profesor Nae Popescu.
 11. Pregătiri pentru tipărirea *Mineului* pe Ianuarie și Decembrie -- ambele epuizate în cursul anului 1950.
 12. Tipărirea -- la vreme -- a celor trei reviste ale Sfintei Patriarhii, precum și «Glasul Bisericii», Buletinul Oficial al Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor.
- Refacerea și amenajarea imobilului.
14. Complectarea utilajului industrial, prin înlocuirea unor mașini uzate și returnare de literă nouă.

*

Realizarea acestui plan și depășirea lui este asigurată prin faptul că pentru aproape toate tipărițile s'au efectuat lucrările pregătitoare: diortosiri, aprobări legale, etc. O parte din ele au și fost puse în lucru, în cursul anului 1951. Afară de acestea, mijloacele bănești care sunt baza operațiunilor noastre de trezorerie sunt de două ori mai mari decât cele din 1951 și de 10 ori decât cele din 1950.

Intr'adevăr, la 1 Ianuarie 1950, Tipografia avea disponibil la Bancă 958.619 lei; la 1 Ianuarie 1951 a avut 4.762.800 lei, iar la 1 Ianuarie 1952, disponibilul se ridică la suma de 10.118.110 lei.

Din această scurtă expunere a activității Sectorului de Editură și Tipografie al Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, rezultă clar că muncitorii și funcționarii respectivi și-au îndeplinit sarcinile cu sârguință și cinste, pentru bunul spor al Bisericii Ortodoxe Române, cât și pentru promovarea și întărirea scumpei noastre Patrii, Republica Populară Română.

Ținem să mărturisim, cu toată sinceritatea, că aceste frumoase rezultate nu ar fi fost obținute, dacă zi de zi n'am fi fost îndrumați și ajutați, în toate problemele dificile, ce s'au ivit așa de des în Instituția noastră, de către Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian.

Un sprijin prețios am avut în permanență dela Prea Sfințitul Episcop Antim, Vicar Patriarhal. Nu putem să nu remarcăm concursul și larga înțelegere ce ni s'au acordat de către Onoratul Minister al Cultelor, ori de câte ori ne-am adresat acestui for.

Incheiem raportul nostru, cu rugămintea de a ne îngădui să facem următoarele propuneri:

1. Să se aprobe contul de gestiune și bilanțul pe 1951, precum și bugetul de venituri și cheltueli, pe 1952, în sumă de lei 1.600.00 la venituri și lei 1.600.000 la cheltueii.

2. Să se exprime mulțumiri Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinion, pentru felul cum a știut să îndrumeze și să ajute această instituție.

3. Să se exprime mulțumiri Înaltului Guvern, care prin Onoratul Minister al Cultelor ne-a acordat tot concursul.

Să se aprobe planul de activitate, așa cum a fost schițat mai sus, pe anul 1952.

REFERATUL COMISIUNII ECONOMICĂ-FINANCIARĂ A ADUNĂRII NAȚIONALE BISERICEȘTI

Văzând darea de seamă făcută de Prea Cucernicul Părinte Consilier Director al Tipografiei, în legătură cu activitatea depusă în anul 1951 de Sectorul de Editură și Tipografie, constatăm următoarele:

Sectorul de Editură și Tipografie al Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă și-a continuat activitatea cu puteri sporite în anul 1951.

S'au tipărit:

I. Cărți de Ritual:

1. *Molitfelnicul* în 4.000 exemplare, cu 600 pagini fiecare;
2. *Aghiazmatarul* în 5.000 exemplare, cu 280 pagini fiecare;
3. *Rânduiele Monahale* în 2.000 exemplare, la Mănăstirea Neamțu;
4. *Prohodul Domnului*, în 8.000 exemplare.
5. *Rânduiala Proscomidiei*, în 3.000 exemplare.

II. Cărți religioase și de orientare creștină:

1. *Noul Testament*, în 26.000 exemplare.
2. *Îndrumătorul Pastoral*, în 10.000 exemplare, cu 600 pagini fiecare.
3. *Cartea de Rugăciuni*, în 35.000 exemplare, format mic, cu 480 pagini fiecare.

III. Lucrări pentru uniformizarea muzicii bisericești:

1. *Gramatica Muzicii Psaltice*, în 12.000 exemplare, cu 210 pagini fiecare.
2. *Cântările Sf. Liturghii (Liturghia Omofonă)*, în 30.000 exemplare.

IV. Revistele Sfintei Patriarhii:

1. *Ortodoxia* Nr. 1-4, cu un total de 684 pagini, în 10.000 exemplare;
2. *Biserica Ortodoxă Română*, cu un total de 280 pagini, în 10.000 exemplare.
3. *Studii Teologice* Nr. 1-8, cu un total de 480 pagini, în 10.000 exemplare;
4. *Glasul Bisericii* și Foaia pentru popor *Glasul Bisericii*, ale Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor.

V. Lucrări executate pentru instituții de Stat, în valoare de peste 4.000.000 lei vechi.

S'au executat comenzi pentru depozitele eparhiale, în valoare de lei 12.564.240.

S'au expediat 5.126 volume cărți de ritual, parohiilor revenite la Ortodoxie, în valoare de lei 5.598.807 lei.

S'au expediat cărți și materiale didactice școalelor teologice, Institutelor, Seminariilor și Școlilor de cântăreți bisericești, în valoare de lei 1.874.059.

Bugetul a fost executat la venituri cu un plus de lei 5.301.977 față de prevederi și la cheltueli cu un minus de lei 695.481, față de prevederi.

S'au constatat și lipsuri în activitate, mai ales în apariția revistelor «Biserica Ortodoxă Română» și «Studii Teologice». Din «Biserica Ortodoxă Română» au apărut numai 6 numere în loc de 12, iar din «Studii Teologice» numai 8 numere în loc de 10.

Propunem a se aproba darea de seamă a Sectorului de Editură și Tipografie și a se aduce mulțumiri Înalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului Patriarh Justinian,

pentru felul cum a știut să îndrumeze și să ajute această instituție.

Rezumând și privind în totalitate la cele arătate, vom spune că: realizarea planului și depășirea lui pe anul 1952, este asigurată prin faptul că pentru aproape toate tipărițiile s'au efectuat lucrările pregătitoare: diortosiri, aprobări legale, etc. O parte din ele au și fost puse în lucru în cursul anului 1951. Afară de acestea, mijloacele bănești, care sunt baza acestor operațiuni de trezorerie, sunt de două ori mai mari decât cele din 1951 și de 10 ori decât cele din 1950.

Intr'adevăr, la 1 Ianuarie 1950, Tipografia avea disponibil la Bancă 958.619 lei, la 1 Ianuarie 1951 a avut 4.762.800 lei, iar la 1 Ianuarie 1952 disponibilul se ridică la suma de lei 10.118.110.

Din această scurtă expunere a activității Sectorului de Editură și Tipografie al Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, constatăm cu satisfacție că muncitorii și funcționarii respectivi și-au îndeplinit sarcinile cu sârguință și cinste, pentru bunul mers al Bisericii Ortodoxe Române, cât și pentru promovarea și întărirea scumpei noastre Patrii, Republica Populară Română.

Mai ținem să constatăm că aceste frumoase rezultate nu ar fi fost obținute, dacă, zi de zi, n'ar fi fost îndrumarea și ajutorul din partea Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, în toate problemele dificile ce s'au ivit așa de des în instituția noastră.

Un sprijin prețios a fost dat în permanență de către Prea Sfințitul Episcop Antim, Vicar Patriarhal. Nu putem să nu remarcăm, deasemeni, concursul și largă înțelegere de care ne-am bucurat din partea Onoratului Minister al Cultelor, de către ori ne-am adresat lor.

Incheind referatul nostru, propunem:

1. Să se aprobe Contul de gestiune și Bilanțul pe 1951, precum și Bugetul de venituri și cheltuieli pe 1952, în sumă de lei noi 1.600.000 la venituri și 1.600.000 lei noi la cheltuieli.

2. Propunem să se aprobe planul de activitate, așa cum a fost schițat mai sus, pe anul 1952.

3. Să aducem respectuoase mulțumiri I.P.S. Patriarh Justinian, pentru felul cum a știut să îndrumeze și să ajute această instituție.

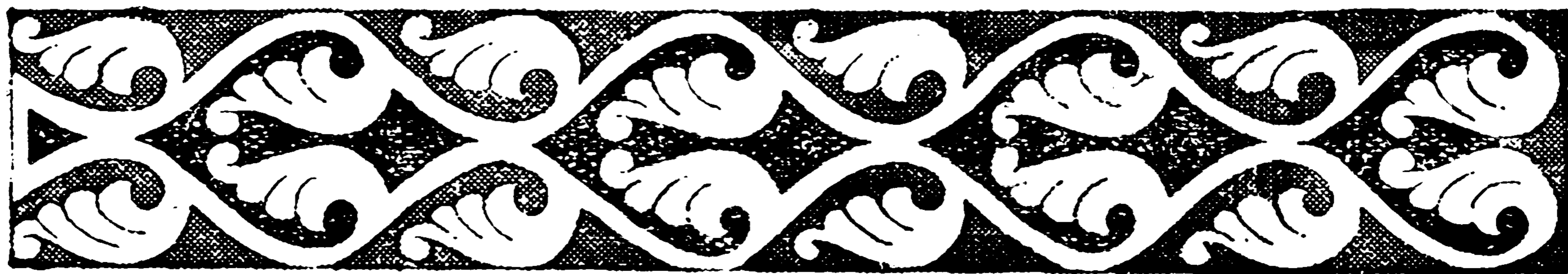
4. Să mulțumim Inaltului Guvern, care, prin Onor. Minister al Cultelor, ne-a acordat tot concursul.

FREȘEDINTE,
PR. D. PETREA

MEMBRI:

Anton Alexandrescu
Ing. Gavril Tîbu

RAPORTOR, Ion Bădulescu

DARE DE SEAMĂ

Asupra activității Institutului Biblic, sectorul Ateliere

pe anul 1951

Sectorul Atelierelor Institutului Biblic și-a desfășurat activitatea în cursul anului 1951, potrivit sarcinilor înscrise în planul financiar al anului, și având trei preocupări esențiale cu caracter financiar și anume:

1. *Un plan de producție* de obiecte de cult și bisericești, în valoare la preț de cost de 27.440.000, în strânsă legătură cu această preocupare stând problemele privitoare la:

a) *Personal*, selecționarea și promovarea, normarea muncii și plata drepturilor de personal;

b) *Mijloace tehnice, materii prime și materiale anexe*, precum și toată problema planificării, repartițiilor și aprovizionărilor, și

c) *Investițiile* cu caracter productiv.

2. Cea de a doua mare preocupare gestionară a format-o *planul de execuție bugetară*, privind vânzările de mărfuri, la valoarea planificată de lei 39.200.000. De această problemă au depins:

a) Problema difuzării mărfurilor prin depozitele eparhiale și subcentrele propopești, comenzile directe și vânzarea cu amănuntul;

b) Prețul și impozitele;

c) Cataloage, expoziții, etc.

3. În sfârșit, cea de a treia preocupare financiară a format-o executarea *planului bugetar al Comisiei de Pictură Bisericească*, prevăzut cu valoarea de 800.000 lei, precum și lucrările speciale cu caracter de șantier ale *Școlii de Pictură* și anume: pictarea bisericii Ciorogârla-Samurcășești și a bisericii Pipirig-Neamț.

În prezentul raport, vom căuta să dăm seama cum s'au realizat toate aceste condițiuni: financiare, de cadre și de investiții, în anul 1951.

Paralel cu aceste date, vom arăta și realizările obținute de Institutul Biblic-Ateliere, în domeniul promovării artistice a obiectelor de cult, realizările în problema calificării și ridicării artistice a acestei calificări la personalul monahal, și în sfârșit, date de evidență asupra rezultatelor generale ale activității economice ale cooperativelor mănăstirești de producție.

I. ORGANIZAREA ȘI DOTAREA UNITĂȚILOR DE PRODUCȚIE.

1. Personalul.

Sectorul Atelierelor Institutului Biblic a fost încadrat în schema bugetară cu un număr de 110 salariați, dintre care 101 lucrători și tehnicieni, încadrați în cele 8 ateliere de producție și 7 salariați administrativi.

Din acest personal au funcționat efectiv 102 angajați, din care 96 lucrători și tehnicieni și 6 funcționari administrativi, în afară de acordanți, zilieri sau angajați întâmplător. Acest personal a fost alcătuit din: 55 lucrători monahi și clerici, 41 lucrători mireni, 4 funcționari administrativi mireni și 2 monahi.

Sarcina totală de salarizare înscrisă în buget, pentru acest personal, a fost de lei 10.112.401, din care:

Lei	7.718.608	salarii și drepturi pentru depășiri de normă muncitori;
„	1.565.088	salarii personal administrativ și tehnic de conducere;
„	753.369	sarcini sociale 10%, și
„	75.336	fond cultural și sportiv 1%.

Total Lei 10.112.401 prevederi.

În funcție de lucrările realizate și de drepturile efective de salarizare, plata salariilor s'a executat astfel:

Lei	5.762.911	salarii lucrători inclusiv sarcini sociale, fond cultural și concedii.
„	1.465.752	idem drepturi personal tehnic de conducere și administrativ.

Total Lei 7.228.663, plata salariilor executându-se în proporție de 71,5% față de prevederile planului financiar.

2. Unități de producție.

Unitățile de producție înscrise în planul de lucru pe 1951 au fost următoarele:

1. Atelierul de obiecte bisericesti, cu secții speciale de galvanoplastie și filigran.
2. Atelierul de țesătorie dela Mănăstirea Țigănești.
3. Atelierul de boiangerie dela Mănăstirea Plumbuita (a funcționat în producție dela 1 Iulie—31 Decembrie 1951).
4. Atelierul de tâmplărie și sculptură.
5. Atelierele de croitorie pentru odăjdii bisericesti și haine preoțesti.
6. Atelierul de email (dela 1 Martie 1951) secția gravură-cicance (dela 1 Septembrie 1951) și atelierul de pictură bisericască.
7. Atelierul de tămâie (dela 1 Aprilie 1951), și
8. Atelierul de ceramică.

Din aceste ateliere, unele au fost înființate în cursul anului 1951, constituind totodată o sarcină de investiții, altele au fost dezvoltate, și, în sfârșit, altele reorganizate.

A. Astfel, ca unități nou înființate, notăm:

1. Atelierul de emailare, înființat la 1 Martie, a fost dotat cu un cuptor electric special și este destinat executării lucrărilor de cruciulițe, iconițe, medalioane și obiecte emailate, precum și lucrărilor de cruci preoțesti, engolpioane arhieresti, etc., în email pictat

2. Atelierul de preparat tămâie, a intrat în producție la 1 Aprilie 1951. El a fost dotat cu cazanele și aparatele speciale necesare și este destinat să prepare sintetic, din rășină de brad, uleiuri și parfumuri speciale, tămâia necesară cultului divin.

3. Secția de gravură cicance, de icoană, pentru poleirea cu aur și gravarea în tehnică specială a icoanelor pictate, a început să funcționeze la 1 Septembrie 1951.

4. În sfârșit, la 28 Iunie 1951, atelierul de vopsitorie al Institutului Biblic, dela Mănăstirea Plumbuita, a fost inaugurat într'un cadru solemn, cu participarea I.P.S. Patriarh Justinian și a persoanelor din înalta conducere a Sf. Patriarhii, precum și a delegaților Societății de Stat Româno-Export. După slujba de inaugurare s'a făcut proba de funcționare a secțiilor: aburi industriali, boiangerie, uscătorie, depozite.

Acest atelier fiind destinat în special vopsirii firelor de lână pentru covoarele executate în mănăstirile din țară, în cadrul contractelor cu Societatea de Stat Româno-Export, s'a încheiat cu această Societate un contract de executări de lucrări.

Organizarea și dotarea acestui atelier-fabrică a fost una din cele mai importante lucrări ale Institutului Biblic, valoarea investițiilor fiind următoarea:

a) Pentru lucrări și cumpărări de utilaj, din fondurile Administrației Patriarhale	Lei 2.259.696. —
b) Idem din fondurile Institutului Biblic	„ 1.085.985. —
c) Valoarea investițiilor făcute de Institut prin atelierele sale (lucrări de tâmplărie, căzi, uscătorie, etc.)	„ 659.751. —
Total plăți Lei 4.005.432. —	

Din punct de vedere tehnic, acest atelier este organizat astfel:

a) Un cazan de aburi, sistem Corwel, dotat cu injectoare speciale, pompe Worthington și Allweiler și deservit de două rezervoare pentru combustibil, asigură aburii industriali necesari întregului atelier.

b) O instalație specială de distribuirea aburului la 6 căzi în boiangerie, în uscătorie, în apretură și în radiatoare pentru încălzit din tot localul, atât la parter cât și la subsol.

c) Secțiile de fabricație propriu zise sunt:

Secția boiangerie, cu 6 căzi de vopsit.

— Secția uscătorie, având o centrifugă electrică și o instalație termocalorică de uscat.

Pentru secțiile boiangerie și uscătorie s'a montat un aparat special de deșețare, adică de absorbire a aburilor din camerele de lucru, foarte necesar mai ales pentru anotimpurile reci.

— Secția de apretură pentru stoffe.

Atelierul are instalație de lumină și forță electrică, instalații sanitare și un depozit la subsol.

d) Odată cu organizarea acestui atelier la Mănăstirea Plumbuita, Institutului Biblic i-a revenit sarcina de a executa prin atelierele sale o poartă monumentală din lemn de stejar la intrare și 4 porți la pavilionul principal. Deasemenea la intrare s'a montat o icoană a Cuvioasei Mucenițe Filoftea, hramul mănăstirii și al școlii.

e) Pentru nevoile administrative ale atelierului Plumbuita, s'a repartizat Institutului clădirea din afara incintei Sf. Mănăstiri pentru a-și aranja aci birourile, depozitele, etc. Pentru repararea și amenajarea acestei clădiri, primită în stare de degradare aproape totală, Institutul Biblic a executat repararea exteriorului și acoperișului precum și parterul, pentru suma totală de lei 130.000, urmând ca în anul viitor să se repare și etajul.

B. În cursul acestui an s'au făcut complectări în utilaj și instalații și în alte ateliere, astfel:

a) La atelierele Țigănești s'au vărut și reparat camerele dela parterul clădirii, unde a fost instalată secția războaielor manuale, s'a vărut demisolul unde sunt războaiele mecanice, s'a reparat gardul către lac, retrângându-se cu 3 m. din fața apelor lacului. S'a lucrat și s'a montat un pridvor și o balustradă la etaj, spre lac.

— S'au montat două războaie mecanice.

— S'a reparat și pus în stare de funcțiune mașina de bătut cartele pentru modele de odăjdii.

- S'au lucrat două modele noi de stofe de odăjdii.
- S'a revizuit întreaga instalație mecanică.
- b) La atelierul de tâmplărie-sculptură, s'a terminat montarea și învelirea cu carton gurașonată a magaziei speciale de depozitat cherestea.
- c) La atelierul de ceramică s'a construit un cuptor nou și s'a montat un injector special de ars petrol, care să poată ridica temperatura până la 1200 grade.
- d) La celelalte ateliere s'au făcut lucrări de reparațiuni și întreținere a utilajului, complectare de scule, etc.

3. Organizarea producției.

Mergând pe linia sistemului de producție socialist, Institutul Biblic a căutat și în acest an să urmărească executarea sarcinilor bugetare de producție, precizând obligațiile de producție și alcătuind planuri lunare de producție, cu stabilirea limitelor obligatorii și cu posibilități de depășire a planului de lucru de către unitățile de producție.

Notăm în această chestiune, că la atelierul de obiecte bisericesti s'a reușit, ca din normele stabilite pe bază de calcul tehnic al specialiștilor să se stabilească un proiect de norme de producție, care a fost legalizat prin organele de Stat competente, astfel încât s'a putut lucra industrial și în cadrul legal normal.

În aceste condițiuni s'a programat lunar o producție de obiecte de cult în valoare de lei 604.600, care încă din primul trimestru a fost depășită în proporție de 15-20% pentru depășiri, acordându-se lucrătorilor drepturi în plus.

Tot cu sistem de lucru normat au funcționat și atelierele de boiangerie, email, croitorie, filigran și tămâie.

Singur atelierul de tâmplărie-sculptură în lemn n'a putut merge după un plan normat, neavând producție de depozit sau uniformă, ci a avut programări de lucrări în dependență de comenzile primite.

Constatarea pe care am făcut-o și în cursul acestui an a fost că sistemul de muncă planificată și normată este mult superior oricărui alt sistem de conducere a producției și rezultatele sale sunt superioare nu numai în randament, dar și în soluționarea drepturilor de muncă ale salariaților.

4. Aprovizionarea cu materiale.

Realizarea planului de producție fiind în directă dependență de aprovizionarea cu materiale, redăm mai jos situația materialelor obținute prin Ministerul Cultelor și C.S.P., precum și acelor pe care le-am procurat dela magazinele de mic gros ale Statului.

Quantumul cheltuejilor de exploatare înscrise în buget a fost de lei 12.928.740 pentru cele 8 ateliere, proporțional cu planul de producție al fiecărei unități. Realizarea aprovizionării a fost obținută conform următorului tablou:

Trim. I	Lei 2.469.400. —
Trim. II	„ 2.924.538. —
Trim. III	„ 2.521.287. —
Trim. IV	„ 1.256.705. —
<hr/>	
Total general	Lei 9.171.930. —

5. Producția.

Cercetând rezultatele de producție obținute în cursul anului 1951, în paralelă cu sarcinile planului, găsim următoarea situație:

a) Programarea bugetară a fost următoarea:

1. Atelierul obiecte bisericesti, lucrări la preț de cost . . .	Lei	8.340.000.—
2. Atelierul țesătorie	„	10.250.000.—
3. Atelierul tâmplărie-sculptură, lucrări diferite	„	5.000.000.—
4. Atelierul boiangerie, lucrări 1/2 an	„	1.500.000.—
5. Atelierul croitorie, confecțiuni	„	1.000.000.—
6. Atelierul pictură și email, lucrări	„	500.000.—
7. Atelierul tămâie (9 luni), producție	„	600.000.—
8. Atelierul ceramică, lucrări	„	500.000.—
Total producție programată		Lei 27.440.000.—

b) Rezultatele obținute au fost următoarele:

1. Atelierul de obiecte biseric. filigran	Lei	8.438.974.—
2. Atelierul de țesături a realizat producție	„	8.785.291.—
3. Atelierul tâmplărie-sculptură, producție	„	2.215.400.—
4. Atelierul boiangerie,	„	1.632.778.—
5. Atelierul croitorie, confecțiuni	„	1.037.602.—
6. Atelierul pictură	„	669.506.—
7. Atelierul pentru fabricat tămâie	„	714.531.—
8. Atelierul ceramică	„	25.257.—
Total realizări		Lei 23.539.339.—

Din examinarea indicilor de producție se constată că atelierele au realizat în general programul de producție, în proporție de 90% și anume: atelierul de obiecte, boiangerie, croitorie, pictură, email și tămâie au realizat și depășit planul.

Deasemeni atelierul de țesătorie și cel de tâmplărie și-au executat sarcinile aproape în întregime. Atelierul de ceramică, pe lângă activitatea de școală monahală a realizat foarte importante probe și studii tehnice, pentru placarea în ceramică a Mănăstirii Antim.

În ceea ce privește proporția între salariile plătite personalului (71% din buget), rezultatele producției (90%), precum și rezultatele vânzării (94%), în afară de valoarea produselor în regie proprie sau semi-fabricatelor ca: biblioteca patriarhală (527.000 lei), porțile Plumbuita (428.000 lei), balustradă, căzi, etc., bilanțul marchează următoarea situație a mișcărilor de fabricație față de 31 Decembrie 1950:

	1950 — 31 Decembrie	1951 — 31 Decembrie
1. Materii prime și materiale	Lei 5.808.496.—	7.697.961.—
2. Produse (mărfuri)	„ 8.426.954.—	8.007.595.—
Total valori în depozit:	Lei 14.235.450.—	15.705.556.—

Deci situația depozitelor la finele anului este vădit superioară în 1951 față de 1950.

II. VÂNZAREA MĂRFURILOR ȘI REALIZAREA VENITURILOR.

a. Rezultatele vânzării.

Prevederile planului financiar al Institutului Biblic-Ateliere, la venituri din vânzarea produselor sale, au fost următoarele:

1. Atelierul de obiecte bisericești, prevederi	Lei	11.840.000.—
2. Atelierul țesătorie, idem	„	15.250.000.—
3. Atelierul vopsitorie	„	3.500.000.—
4. Atelierele de croitorie	„	1.000.000.—
5. Atelierul de tâmplărie-sculptură	„	5.500.000.—
6. Atelierul de tămâie	„	1.000.000.—
7. Atelierul de pictură	„	500.000.—
8. Atelierul de ceramică	„	500.000.—
9. Venituri întâmplătoare	„	110.000.—
10. Comisia de pictură	„	800.000.—
TOTAL PREVEDERI:		Lei 40.000.000.—

Realizarea veniturilor s'a făcut după cum urmează:

1. Din vânzarea produselor Institutului:

— Vânzări de obiecte, reparații și comenzi speciale	Lei	14.351.524.—
— Vânzări de stoffe de haine și odăjdii	„	15.345.434.—
— Din comenzi de mobilier bisericesc	„	1.592.549.—
— Din comenzi de odăjdii și croitorie pr.	„	1.340.556.—
— Din revânzări de picturi (icoane catap.)	„	569.564.—
— Din vânzări de tămâie	„	827.867.—
— Din venituri întâmplătoare	„	1.204.372.—
— Incasări ale Comisiunii de Pictură	„	503.557.—
TOTAL INCASĂRI:		Lei 37.016.557.—

2. Tot la rezultatele convenite anului 1951 se înscrie valoarea Bibliotecii patriarhale, semifabricate „ 527.000.—

TOTAL REALIZĂRI: Lei 37.543.557.—

Aceste realizări de 37.543.557 lei reprezintă 94% din prevederile de 40.000.000 lei înscrise în bugetul anului 1951, dar având în vedere că unele ateliere nu au funcționat o perioadă de timp, fiind în epoca de organizare (ca de exemplu boiangeria 6 luni, atelierul de tămâie 3 luni), realizarea veniturilor arătate reprezintă în fapt executarea și depășirea planului financiar al anului 1951.

b. Depozitele eparhiale.

Vânzarea mărfurilor Atelierelelor s'a realizat în bună măsură prin Depozitele eparhiale, care au avut anul acesta o activitate mult mai susținută decât în anul tre-

cut. Vânzările de mărfuri către Depozitele eparhiale în anul 1951, au fost următoarele:

București,	comenzi de Lei	9.045.474.—
Iași,	„ „ „	1.927.516.—
Sibiu,	„ „ „	139.100.—
Craiova,	„ „ „	1.230.415.—
Timișoara,	„ „ „	519.210.—
R. Vâlcea,	„ „ „	683.078.—
Buzău,	„ „ „	2.237.579.—
Galați,	„ „ „	762.260.—
Roman,	„ „ „	1.800.722.—
Arad,	„ „ „	260.905.—
Cluj,	„ „ „	571.185.—
Oradea		

Total Lei 19.177.444.—

Deci 51% din vânzările totale ale Institutului au fost făcute prin Depozitele eparhiale, restul reprezentând vânzări făcute prin subcentrele protopopești, prin bazarele mănăstirești, bazarele pangarelor la parohii în special din București, și comenzi de executări de lucrări la boiangerie, croitorie, tâmplărie, etc.

Față de anul 1950, activitatea Depozitelor eparhiale marchează un progres foarte mare și anume de peste 80% în plus, vânzările anului trecut fiind de lei 12.908.716.

Și în acest an, sprijinul cel mai mare l-a dat Institutului Biblic, Depozitul eparhial al Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, care a absorbit singur aproape jumătate din comenzile Depozitelor eparhiale, cu suma sa totală de 9.045.474 lei. Și în acest an, comenzile cele mai importante, în afară de Depozitul București, au fost făcute de Depozitele Buzău, Iași și Craiova, sprijinitori mai vechi ai activității Institutului.

Totuși acest an a arătat printre cele mai active Depozite eparhiale, Depozitul eparhial Roman, nou înființat, care a difuzat produse ale Institutului Biblic în valoare de 1.800.722 lei, situându-se astfel dintr'odată în al patrulea loc printre cele mai active Depozite eparhiale.

Cunoscând greutățile Depozitelor eparhiale, sarcinile de impozite pe care le au, și faptul că la cele mai multe din ele anul 1951 a fost primul sau al doilea an de activitate, și apreciind totuși importanta sumă realizată de 19.177.444 lei care arată activitatea lor pe anul 1951, apreciem că suntem dator să aducem aci recunoștința și mulțumirea noastră acestor Depozite eparhiale, pentru activitatea depusă.

III. CONTUL DE BILANȚ.

Contul de bilanț încheiat la 31 Decembrie 1951, prezintă un activ de valori de 34.714.183 lei, din care fondurile proprietatea Institutului Biblic-Ateliere sunt în valoare de 20.652.966 lei, iar restul de 13.834.116 lei sunt fonduri ale terților încredințate, pe credit sau în cont curent Atelierele, pentru dezvoltarea activității lor și, în sfârșit, un fond de 227.101 lei reprezentând excedentul gestionar al Comisiei de Pictură Bisericească.

Contul de bilanț astfel întocmit prezintă următoarea alcătuire:

In activ		In pasiv			
1.	Num rar	2.607.166	1.	Fonduri prorr. at. . .	20.652.966
2.	Mașini, instalații, accesorii.	12.547.054	2.	„ împrumut:	
3.	Materiale și materii prime	7.697.961	a)	Fd. asig. 9.497.739	
4.	Mărfuri fabricate . . .	8.007.595	b)	div. creditori (garanții, av.) 962.962	
5.	Diferenți creditori (depozite eparhiale)	3.854.407	c)	Ad. Patr. 3.373.415	13.834.116
	Total: . .	34.714.183	3.	Excedentul comisiei de pictură bisericească .	227.101
				Total: . .	34.714.183

Analizând conturile acestui bilanț, constatăm că averea proprie a Institutului este investită în valori de prim ordin și realizabilă imediat sau în prim termen.

În dorința de a da posibilitate de dezvoltare sectorului Ateliere, Consiliul Național Bisericesc și Adunarea Națională Bisericească au aprobat ca Institutului Biblic să i se poată încredința fonduri ale Fondului de Asigurare și Administrației Patriarhale, cu care să-și poată extinde lucrările. Aceste fonduri primite, în valoare de 12.871.154 lei se află investite, cum se poate cu ușurință vedea, în materiale și materii prime și în mărfuri fabricate (contul de 15.705.556 Lei, Nr. 3 și 4), putând fi lichidat la nevoie, în termen foarte scurt.

IV. CONTUL DE PROFIT ȘI PIERDERE.

Contul de profit și pierdere încheiat la 31 Decembrie 1951, prezintă următoarea situație de rezultate pentru activitatea anului financiar expirat:

Cheltueli	Venituri
1. — Regie generală Restituirea către Ad-ția Patriarhală a cotei de cheltueli comune . . . Lei 4.107.665	<p>Realizări din vânzări:</p> <p>(Venit brut) Lei 18.696.730.—</p>
2. — Regie de vânzare Impozite pentru circulația produselor, impoz-comerc. exact. lucrări . „ 13.847.064	
3. — Amortismente as. Mașini, instalații, acces. „ 637.620	
4. Beneficiu „ 104.381	
Total . . Lei 18.696.730	Total Lei . . 18.696.730

Din analiza contului de profit și pierdere constatăm următoarele:

Din totalul vânzărilor de 37.000.060 lei, scăzând costul materialelor și fabricatelor produse, adică lei 18.303.330, ne rămâne drept realizare brută valoarea de lei 18.696.730, sumă care formează cifra inițială a contului de profit și pierdere.

Din această sumă s'a achitat Statului pentru sarcini de impozite diferite 13.847.064 lei, s'a restituit Administrației Patriarhale cota de cheltuieli comune pentru încălzit, luminat, telefon, salariile personalului administrativ, etc., în valoare de lei 4.107.665, iar beneficiul brut rezultat de lei 742.001, a fost repartizat pentru amortismente asupra utilajului, lei 637.620, rămânând un beneficiu net în valoare de lei 104.381 pentru activitatea anului 1951.

V. REZULTATE GENERALE.

a) Comisia de Pictură Bisericească.

În afară de rezultatele financiare evidențiate în capitolele precedente, se cuvine să amintim că, Comisiunea de Pictură Bisericească a avut în cursul acestui an o activitate deosebit de bogată atât în problema examinării și recalificării pictorilor bisericești, cât și în cercetarea și conducerea lucrărilor de pictură bisericească la bisericile din cuprinsul Patriarhiei Române.

În conformitate cu dispozițiunile Inaltei Decizii Patriarhale Nr. 137/950, Comisia de Pictură Bisericească a încasat 2% din valoarea lucrărilor de pictură executate în acest an, pentru care a trimis delegații săi să asiste la recepționare, la adjudicare, etc.

Din totalul de lei 503.652 încasat, au făcut cheltuieli de lei 276.551, rămânând la sfârșitul anului un sold de lei 227.101, din care urmează însă a se face deplasările delegaților Comisiei, pentru lucrările de pictură angajate în anul financiar expirat.

Consemnăm ca un fapt important în activitatea Institutului Biblic și realizat cu concursul neprecupețit al Comisiunii de Pictură Bisericească, organizarea școlii de pictură a acestei Comisiuni, în vara anului 1951, și a două șantiere de lucru la Mănăstirea Ciorogârla-Samurcășești și biserica Pipirig-Neamț.

În urma concursului ținut în luna Aprilie 1951, Comisia de Pictură Bisericească a admis 14 elevi, absolvenți ai Academiei de Arte Frumoase, care să urmeze cursurile școlii de pictură bisericească și să poată obține autorizație de pictor bisericesc.

I.P.S. Patriarh a binevoit a aproba o subvenție din partea Sf. Arhiepiscopiei a Bucureștilor pentru pictarea bisericii Sf. Mănăstiri Ciorogârla, pictarea acestei biserici făcându-se de către un maestru pictor, care să fie totodată profesor al celor 14 elevi ai școlii de pictură bisericească, care și-au executat lucrările practice la acest șantier.

Același lucru a fost organizat cu monahi, la biserica Pipirig-Neamțu, — căreia I.P.S. Patriarh Justinian i-a acordat o subvenție prin Administrația Patriarhală.

După 5 luni de zile, elevii au audiat cursuri de specialitate cu profesorii Institutului Teologic Universitar și apoi au fost primiți la examenul pentru autorizare de pictor bisericesc. Este un început excelent pe linia acestei preocupări a formării noilor cadre de pictori bisericești, lucrare îmbinată fericit cu realizarea efectivă de pictori de biserică la aceste două monumente bisericești. Notăm, pentru informație, că la biserica Sf. Mănăstiri Ciorogârla s'a executat pictura la circa 450 m.p., aceasta costând suma de lei 732.907 lei, iar la biserica Pipirig, cam aceeași suprafață, cu o plată de lei 416.215, materialele dându-le parohia.

b) Pe linia aceleiași preocupări a formării elementelor necesare vieții practice-artistice bisericești, Institutul Biblic a urmărit, în cursul anului 1951, formarea de elemente dintre monahi, pentru nevoile Bisericii. Acest lucru a fost posibil pe două căi și anume: pe deoparte, pe linia regulamentară, pentru absolvenții Seminarului Monahal Neamțu, care în vara anului 1951 au făcut 3 luni de zile practică la Atelierele Institutului Biblic și anume: la ceramică, sculptură, legătorie de cărți și zețarie sau mașini.

Acești absolvenți aveau cunoștința acestor meserii din Seminar, dar au lucrat efectiv muncă de atelier 3 luni de zile pentru specializare, fiind supuși apoi unor examene practice și teoretice în urma cărora au obținut calificarea la câte două din

aceste meserii. Astfel pregătiți, acești monahi reprezintă elementele de bază ale organizării muncii productive în mănăstiri.

Pe de altă parte, lucrarea de calificare în munci manuale a monahilor a fost dusă de Institut și prin monahii pe care-i are încadrați în lucrarea atelierelor dela Centru, astfel încât din cei 55 de lucrători monahi din serviciul Institutului Biblic-Ateliere, în prezent sunt calificați 43, unii din aceștia fiind inițiați, în ultimul an, în lucrări de specializare artistică.

c) Cu aceasta am ajuns la una din principalele sarcini ale Institutului Biblic și anume: *rezolvarea promovării artistice a producției sale și pentru această ridicare a calificării artistice a personalului, prin organizarea unei secții artistice: gravură—emailare—filigran—cicancă și pictură, anul 1951 a cunoscut primele roade de mare valoare artistică ale activității sale.*

S'a reușit astfel să se producă lucrări de mare valoare artistică, precum: picturi în email (engolpioane, portrete, cruci cu răstignirea), lucrări de deosebită valoare artistică în filigran (cruci de piept, engolpioane, potire, cruci de Sf. Masă, etc.), lucrări de precizie tehnică, metalurgică. Cu ocazia legăturile avute de Biserica Ortodoxă Română cu Bisericile Ortodoxe surori în anul 1951, s'au folosit cu mare succes asemenea obiecte, care a făcut recomandarea Bisericii Ortodoxe Române la: Moscova, Antiohia, Varșovia, Praga, etc. Deasemenea cu ocazia unor mari sărbători naționale, Institutul a executat o machetă; de asemenea s'a executat portretul lui Popa Șapcă și a I.P.S. Patriarh Justinian, în email, de dimensiuni speciale, s'au lucrat câteva obiecte sculptate cu mare artă, buzduganul lui Ștefan cel Mare, etc.

d) În cursul anului 1951, Institutul Biblic-Ateliere a avut delegație să ajute și lucrarea începută în 1950 a *cooperatizării atelierelor mănăstirești*. În anul care a trecut, această lucrare a avut și sprijinul Comisiei pentru organizarea cooperăției meșteșugărești care, în afară de organizarea de noi contracte cu Societatea Artizana din Româno-Export, pentru lucrări de covoare, a ajutat prin Uniunile cooperatiste la încheierea și a altor contracte de manoperă pentru aceste cooperative mănăstirești.

Deși Institutul Biblic a cerut în chip repetat date statistice asupra rezultatelor obținute pe anul 1951 de către cooperativele mănăstirești, nu suntem în posesia unor date generale, ci numai parțiale. Totuși, chiar acestea credem că vor fi de folos pentru a da o idee generală asupra mersului financiar în general a acestor cooperative mănăstirești.

Nu avem niciun fel de date din Eparhiile: Sibiu, Arad, Timișoara, Cluj și Oradea, astfel încât nu putem cunoaște care este mersul vieții practice mănăstirești în aceste Eparhii. Prezentăm o situație sumară a rezultatelor a 5 mănăstiri în Eparhia Bucureștilor (cu 252 monahii), și 2 mănăstiri din Eparhia Buzăului (cu 86 monahii), Mănăstirea Văratec din Episcopia Roman (cu 100 monahii), 2 din Arhiepiscopia Olteniei (cu 130 monahii), 2 din Episcopia Râmnicului (cu 144 monahii), 2 din Episcopia Dunării de Jos (cu 88 monahii) și Mănăstirea Agapia (cu 554 monahii), deci în total 15 mănăstiri din 7 Eparhii, cu 1.257 monahii cooperatoare.

Valoarea lucrărilor executate de aceste 15 mănăstiri, în anul 1951, a fost de 40.764.452 lei, pentru: covoare, țesături de pânză, confecțiuni, stofe, tricotaje, catrițe, etc. Până la 31 Decembrie cooperativele au încasat efectiv suma de lei 30.167.205, având în curs de încasare valoarea lucrărilor predate în ultima parte a anului

Din sumele primite s'au achitat salarii directe monahiilor lucrătoare, în valoare de lei 27.099.139, iar restul de 3.068.066 lei a fost repartizat pentru salariile indirecte ale maestrilor și contabilelor, regie, beneficiu, etc. În acest chip, munca în cooperativa mănăstirească a adus deslegarea fericită a problemei sursei de existență pentru monahi.

V. CONCLUZII.

Punând concluzii asupra celor arătate în prezentare țare de seamă și în deosebi asupra executării planului financiar pe anul 1951 la Atelierele Institutului Biblic, și ținând seama de investițiile realizate, de unitățile de muncă nou create, de producția realizată și de rezultatele obținute din vânzări, și având în vedere și suc-

ceșele obținute pe linia promovării artistice a produselor Institutului Biblic, cu toată diversitatea lucrărilor, lipsa unor materiale, precum și numărul redus de personal cu care s'a putut realiza aceste lucrări, suntem de părere, că în scopul încurajării ostenitorilor acestui sector de activitate al Patriarhiei, se poate aprecia ca îndeplinită sarcina bugetară a anului 1951 și propunem, de aceea, spre aprobare, activitatea depusă, rezultatele obținute, așa cum se văd în conturile de bilanț și profit și pierdere și spre descărcare gestiunea anului 1951, gestiune care a fost verificată și prin organele de control ale Statului. Ca urmare a celor expuse, socotim necesar a aduce mulțumiri respectuoase I.P.S. și P.S. Chiriarhi, care prin organizarea Depozitelor eparhiale și prin toată îndrumarea dată parohiilor și credincioșilor au susținut și dezvoltat activitatea acestui sector al Patriarhiei, pus în serviciul promovării religiozității credincioșilor și al asigurării bunului mers al Cultului.

Și având în vedere noile condițiuni de lucru ale Institutului Biblic, în special cu privire la schimbarea materialelor din care va trebui să confecționeze în viitor obiectele destinate Cultului, adică din argint, care, pe de altă parte, se îmbină fericit cu dorința ca acest Institut să promoveze executarea artistică a acestor obiecte, spre a deveni făuritor de adevărate odoare de mare preț și înalt nivel artistic, rugăm prea smeriți pe I.P.S. și P.S. Chiriarhi, ca prin aceleași mijloace neprețuite pe care le au la îndemână, să popularizeze această strădanie a Institutului Biblic, în scopul de a o alipi sufletului credincioșilor și a o face viabilă, totodată dând sprijinul I.P.S. și P.S.-lor ca meșterii acestor opere, monahii, să poată fi chemați să învețe aceste materii, pe care apoi să le ducă în mănăstirea de metanie și să le perfecționeze, încrustând în șlefuirea neîncetată a odorului de cult, rugăciunea cea mântuitoare de suflet, după modelul marilor meșteri monahi înaintași.

Pentru marele ajutor dat de Onoratul Guvern și Ministerul Cultelor, prin materialele repartizate pentru necesitățile atelierelor Patriarhiei, precum și pentru tot ajutorul și sprijinul aflat în toate nevoile acestui sector, propun a se exprima D-lui Ministru al Cultelor mulțumiri pline de recunoștință, pe care rugăm să le transmită întregului Onorat Guvern.

Și, mai mult ca în oricare din anii trecuți, se cuvine să reamintim că toată activitatea anului 1951 la Atelierele Institutului Biblic a fost îndrumată și supravegheată personal de Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, care foarte adesea a rezolvat personal problemele cele mai grele.

Pentru acest lucru înfrăznesc să propun a prezenta Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian respectuoase mulțumiri și smerită recunoștință, pentru îndrumările primite și ajutorul dat colaboratorilor mai mici ai Înalt Prea Sfinției Sale.

REFERATUL COMISIUNII ECONOMICĂ FINANCIARĂ A ADUNĂRII NAȚIONALE BISERICEȘTI

Subsemnații membri ai Comisiunii Economice Financiare a Adunării Naționale Bisericești, luând în cercetare Contul de execuție bugetară, Contul de profit și pierdere și Bilanțul Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă — Sectorul Ateliere, încheiate la 31 Decembrie 1951 și cercetând darea de seamă alcătuită pentru activitatea acestui sector de P.C. Atanasie Preda, Consilier Administrativ Patriarhal, constatăm că planul financiar și cel de producție au fost executate în conformitate cu prevederile legale și în cadrul creditelor prevăzute în bugetul aprobat de Dvs.

Acest Sector cuprinde 8 ateliere, pentru a căror organizare și dotare cu utilaj s'au făcut investiții, în anul 1951, în valoare de lei 4.005.432, potrivit planului de investiții bugetar.

Organizarea și realizarea producției, făcută pe bază de materii prime repartizate de Stat, prin Ministerul Cultelor, a înscris un total de achiziționări de mărfuri de lei 9.171.930, iar fabricația realizată după sistemul de producție socialist a dus, în cursul acestui an, la eftinirea produselor.

Rezultatul producției acestui sector se cifrează, la preț de cost, la un total de lei 23.539.339, iar realizarea veniturilor din vânzări de produse la un total de lei

37.016.557, aceste rezultate reprezentând realizarea totală a prevederilor bugetare pentru unitățile de producție în plină funcțiune.

Realizarea vânzărilor, în alți ani, prin Depozitele eparhiale, care au vândut mărfuri în valoare de lei 19.177.444, s'a făcut în acest an, în mod simțitor, mai mult decât în alți ani, față de 12.908.716 în anul 1950, fapt care vădește dezvoltarea activității acestor Depozite eparhiale în anul 1951.

Contul de profit și pierdere al anului expirat cuprinde la cheltueli contul de cheltueli de administrație de lei 4.107.665, contul impozitelor către Stat de lei 13.847.064 și contul de amortismente ale instalațiilor și utilajului de lei 637.620. Față de veniturile nete înscrise de lei 18.696.730, rezultă un beneficiu net de lei 104.381 al activității anului 1951, care vădește bunele rezultate financiare ale acestui sector în anul expirat.

Verificând contul de bilanț și actele de gestiune ale Sectorului Ateliere, am constatat existența unui activ în valoare de lei 34.714.183, care se află investit în utilajul tehnic și industrial al atelierelor, în materii prime, mărfuri fabricate și numerar, pasivul bilanțului fiind reprezentat prin fondul averii atelierelor de lei 20.652.966, un fond de lei 13.834.116, înscris la diverși creditori, care în fapt sunt sume încredințate pentru organizare de noi ateliere de către Administrația Patriarhală și, în sfârșit, fondul Comisiunii de Pictură Bisericească, gestionat tot de acest sector, în valoare de lei 227.010.

Subsemnații am constatat că soldul înscris în Bilanțul încheiat corespunde cu registrele și actele justificative ale Institutului Biblic-Ateliere.

Față de aceste constatări,

Având în vedere că această gestiune a fost verificată și de Controlul Economic de Stat, Comisiunea Economică Financiară propune:

1. A se aproba Contul de execuție bugetară, Contul de profit și pierdere și Bilanțul pe 1951 ale Sectorului Ateliere din Institutul Biblic, dând cuvenita descărcare.

2. Să se exprime I.P.S. Patriarh Justinian toată recunoștința noastră pentru grija și munca pe care le depune în slujba Bisericii Ortodoxe Române și pentru supravegherea și îndrumarea zilnică pe care le rezervă acestui sector din Institutul Biblic.

3. A se aduce mulțumiri pline de recunoștință Ministerului Cultelor și Onorului Guvern, pentru materialele repartizate și pentru tot ajutorul și sprijinul acordat la nevoie acestui sector.

PREȘEDINTE,

Pr. D. PETREA

MEMBRI:

Anton Alexandrescu,

Ing. Gavril Țibu

RAPORTOR, *Ioan Bădulescu*

DAREA DE SEAMĂ
ASUPRA ACTIVITĂȚII „FONDULUI DE ASIGURARE A
BUNURILOR BISERICII ORTODOXE ROMÂNE“
PE ANUL 1951.

Respectuos ne luăm voie a prezenta în cele ce urmează, *Darea de seamă generală* despre activitatea Fondului de Asigurare al bunurilor Bisericii Ortodoxe Române pe anul 1951, împreună cu *Balanța de verificare, Bilanțul și Contul de profit și pierdere* pe timpul dela 1 Ianuarie la 31 Decembrie 1951, cu rugămintea să binevoiți a lua cunoștință de ele și a le da cuvenita aprobare.

Fondul de Asigurare a Bunurilor Bisericii Ortodoxe Române, ce funcționează pe lângă Patriarhia Română, are ca scop să asigure contra pericolului de incendiu imobilele bisericesti și conținutul lor.

Asigurarea bunurilor bisericesti este obligatorie pentru toate unitățile bisericesti, iar formele de contractare sunt foarte simple.

De menționat că primele percepute sunt reduse, astfel că asigurarea nu este o sarcină pentru unitățile bisericesti.

Situația polițelor emise și a valorilor asigurate se prezintă astfel:

	<u>Polițe emise</u>	<u>Valori asigurate</u>
1949	841	551.042.910
1950	1051	1.916.852.149
1951	509	833.739.845

La 31 Decembrie 1951 avem emise un număr de 3.951 polițe de asigurare, cu o valoare asigurată de lei 4.282.438.592 lei, față de 31 Decembrie 1950, când numărul polițelor emise era de 3.442, cu o valoare asigurată de lei 3.448.698.847.

A. BILANȚ.

Bilanțul încheiat pe data de 31 Decembrie 1951, însumează lei 13.042.266, după cum urmează:

Activ.

1. Cassa	2.276.—	
2. Banca R.P.R.	3.508.251.—	
3. Investiții	34.000.—	
4. Cont ct. I.B.A.	9.497.739.—	13.042.266.—

Disponibilitățile Fondului de Asigurare au fost împrumutate, în măsura nevoilor, Institutului Biblic-Ateliere, pentru executări de investiții.

Pasiv.

1. Rezervă tehnică	8.002.275.—	
2. Prime cuvenite anului viitor	3.530.331.—	
3. Conturi curente	1.361.365.—	
4. Creștitori	14.295.—	
5. Beneficiu net	134.000.—	13.042.266.—

Pasivul cuprinde rezerva tehnică calculată asupra primelor de asigurare, conform prevederilor Regulamentului (art. 277). Beneficiul ce figurează în Bilanț, se cifrează la suma de lei 134.000, ce a rezultat după ce s'au acoperit toate obligațiunile cuvenite anului 1951.

B. PROFIT ȘI PIERDERE.

Contul de profit și pierdere încheiat la 31 Decembrie 1951, se prezintă astfel:

Cheltueli:

1. Cheltueli de administrație	2.581.843.—	
2. Daune	75.780.—	
3. Beneficiu net	134.000.—	2.791.623.—

Venituri:

1. Prime de asigurare	2.761.032.—	
2. Dobânzi bonificate de Bancă	30.591.—	2.791.623.—

În cursul anului 1951 s'au plătit drept daune suma de lei 75.780.

Beneficiul rezultat duă ce s'au acoperit toate cheltuelile însumează 134.000 lei și figurează în Bilanțul pe 1951.

Se constată că activitatea Fondului de Asigurare, așa cum s'a desfășurat în cursul anului 1951, cu rezultatele atât de mulțumitoare, se datorește, îndemnului permanent al I.P.S. Patriarh Justinian, personalului de conducere a Fondului și efortului continuu al salariaților a căror muncă planificată a contribuit la aceste realizări.

Propunem a se lua cunoștință de Darea de seamă despre activitatea Fondului de Asigurare pe 1951.

Propunem a se aproba Bilanțul și Contul de profit și pierdere așa cum au fost prezentate, ele fiind conforme cu registrele și actele justificative.

**REFERATUL COMISIUNII ECONOMICĂ-FINANCIARĂ A ADUNĂRII
NAȚIONALE BISERICEȘTI**

Permanența Consiliului Național Bisericesc prezintă *Darea de seamă generală* despre activitatea Fondului de Asigurare a Bunurilor Bisericești, *Balanța de verificare* și *Bilanțul și Contul de profit și pierdere* pe timpul dela 1 Ianuarie—31 Decembrie 1951.

Din darea de seamă rezultă că activitatea Fondului de Asigurare s'a desfășurat normal, urmărindu-se încasarea la timp a primelor și asigurarea de noi unități bisericești. În 1951 s'au emis 509 polițe noi, cu o valoare asigurată de lei 833.739.745. Cu acestea, numărul total al polițelor emise se ridică la 3.951, cu o valoare totală asigurată de lei 4.282.438.592.

Bilanțul arată un activ de lei 13.042.266 și un pasiv de lei 13.042.266, realizând un beneficiu net de lei 134.000, după acoperirea tuturor obligațiilor cuvenite anului 1951. Rezerva tehnică se ridică la 8.002.275 lei.

Contul de profit și pierdere arată la cheltueli și venituri suma de lei 2.791.623.

În cursul anului 1951 s'a plătit asigurațiilor drept daune suma de lei 75.780.

Având în vedere că Darea de seamă și anexele prezentate se bazează pe date conforme cu registrele și actele justificative, Comisiunea propune:

1. A se lua cunoștință de Darea de seamă generală despre activitatea anului 1951 a Fondului de Asigurare a Bunurilor Bisericești.

2. A se aproba Bilanțul și Contul de profit și pierdere pe același an, și

3. A se exprima mulțumiri conducătorilor și funcționarilor Fondului, pentru zelul și felul cum și-au îndeplinit sarcinile.

PREȘEDINTE,
Pr. D. PETREA

MEMBRI:

Anton Alexandrescu

Ing. Gavril Tibu

RAPORTOR,
Ioan Bădulescu

DAREA DE SEAMĂ ASUPRA ACTIVITĂȚII „FONDULUI DE CREDIT ȘI AJUTOR AL CLERULUI ORTODOX ROMÂN”.

Respectuos ne luăm voie a prezenta în cele ce urmează, *Darea de seamă generală* despre activitatea Fondului de Credit și Ajutor al Clerului ortodox român din Patriarhia Română pe anul 1951, împreună cu *Balanța de verificare, Bilanțul și Contul de profit și pierdere* pe timpul dela 1 Ianuarie la 31 Decembrie 1951, cu rugămintea să binevoiți a lua cunoștință de ele și a le da cuvenita aprobare.

Activitatea Fondului de Credit și în cursul anului 1951 a dat aceleași rezultate mulțumitoare ca și în anul trecut, aceasta datorită îndemnului permanent al I.P.S. Patriarh Justinian, a planificării muncii și a eforturilor depuse de funcționari.

În cursul anului 1951 s'a luat o serie de măsuri care au avut drept scop îmbunătățirea și realizarea a o serie de avantagii pentru membrii Fondului. Cu începere dela 1 Ianuarie 1951 s'a aplicat și în cadrul unităților bisericesti noua împărțire administrativă a țării, astfel că evidențele ținute de Fondul de Credit au trebuit să fie adaptate la noua situație.

Cele 13.265 fișe ale membrilor Fondului, a căror evidență era ținută pe vechile Protoierii de plasă și județe, au trebuit să fie adaptate la cele 185 Raioane, stabilindu-se soldul pentru fiecare fișe, precum și pentru totalitatea fișelor membrilor fiecărui Raion.

În aceeași perioadă de timp, numărul membrilor a crescut, aceasta datorită ucelorași largi înțelegeri a I.P.S. Patriarh Justinian, care a aprobat ca și preoții și cântăreții care primesc salarii din fonduri proprii, sau preoții pensionari care prestează serviciu la biserici și primesc întregire dela parohie, să poată deveni membri ai Fondului de Credit și să beneficieze de toate avantajile pe care le oferă Regulamentul de funcționare a Fondului. Condițiunile de acordare a împrumuturilor s'au îmbunătățit, majorându-se și plafonul maxim al împrumuturilor, venindu-se astfel în ajutorul membrilor împovărați de nevoi.

Pentru o serie de debitori care încetaseră de a mai plăti ratele de împrumut, s'au alcătuit tabele și extrase de cont care, potrivit rezoluției I.P.S. Patriarh Justinian, au fost depuse Serviciului Contencios pentru facerea formelor de urmărire prin Justiție.

Tot în cursul acestui an am fost nevoiți ca fișele de evidență a Fondului de Credit, care erau epuizate, nemai permițând a se lucra în ele, să fie înlocuite, astfel că după ce au fost tipărite, s'au scris la mașină și apoi s'au trecut în ele soldurile creditoare și debitoare ale cotizațiilor și împrumuturilor.

Pentru a se ține un permanent control între lucrările Fondului de Credit și ale Serviciului Contabilității, s'a luat măsura înființării, încă dela începutul anului, a

unor fișe centralizatoare de Raion. Datorită acestora, controlul dintre scriptele Fondului de Credit și ale Serviciului Contabilității se face cu multă ușurință.

Operațiunile Fondului de Credit în cursul anului 1951 s'au desfășurat astfel:

I. IMPRUMUTURI:

Ianuarie	1951	181	2.805.792.—
Februarie	"	153	3.104.504.—
Martie	"	184	3.192.191.—
Aprilie	"	117	2.563.318.—
Mai	"	180	3.582.623.—
Iunie	"	220	5.920.374.—
Iulie	"	342	9.074.685.—
August	"	276	9.519.898.—
Septembrie	"	350	9.773.083.—
Octombrie	"	380	12.492.401.—
Noembrie	"	388	8.622.233.—
Decembrie	"	275	6.458.039.—
Total:		3.046	77.109.921.—

Imprumuturile au fost acordate în conformitate cu prevederile Regulamentului, ținându-se seama de necesitățile membrilor, de disponibilul de numerar și de prevederile planului de cassă.

Imprumuturile s'au acordat cu precădere preoților care au urmat cursul de îndrumare misionară.

În cursul anului 1951 s'au acordat imprumuturi și unităților bisericești, care se ridică la suma de lei

	3.259.646 din care:
Mitropolii și Episcopii	2.152.674
Parohii și mănăstiri	1.106.972

II. AJUTOARE DE ÎNMORMANTARE

Datorită aceleiași largi înțelegeri a I.P.S. Patriarh Justinian, Fondul de Ajutor Mutual creat în scopul de a veni în ajutorul membrilor și familiilor acestora în caz de deces, și-a continuat și în cursul anului 1951 opera sa de ajutorare, achitându-se următoarele ajutoare în sumă de lei 2.149.717, pentru:

32 preoți, 4 cântăreți, 17 soții de preoți și 2 soții de cântăreți.
S'au acordat și ajutoare de boală în sumă totală de 259.000 lei.

A. Bilanț.

Bilanțul încheiat la 31 Decembrie 1951, însumează lei 93.206.682, repartizat pe conturi astfel:

Activ		Pasiv	
Casa	4.952	Capitalul membrilor	60.054.118
C. E. C.	15.407.778	Fonduri	19.213.762
Investiții	6.823.128	Venituri reportate anilor viitori	2.805.409
Debitori	70.970.823	Beneficiu	291.823
Total activ	93.206.682	Total pasiv	93.206.682

Comparativ cu bilanțul anului 1950, activul crește cu circa lei 22.500.000. Capitalul membrilor este în creștere cu circa 14.400.000 lei față de anul 1950. Fondul de rezervă pentru creanțe dubioase a fost majorat la lei 1.256.193 la 31 Decembrie 1951.

B. Profit și pierdere.

Contul de profit și pierdere încheiat la 31 Decembrie 1951 se prezintă astfel:

PROFIT ȘI PIERDERE			
Debit			Credit
<i>Cheltuieli</i>			
1. Cheltuieli ad-ție	3.887.290	1. Dobânzi as. plasament	4.296.354
2. Pierdere fond rulment cantină	40.000	2. Dobânzi bonificate de B.R.P.R și C.E.C.	223.428
3. Rezervă creanțe dubioase 0,50% as. plasament	315.330	3. Taxe de Inscr. ere	15.661
4. Beneficiu net	291.823		
Total Debit	4.534.443	Total Credit	4.534.443

Cheltuelile anului 1951 au fost reduse în comparație cu veniturile rezultând un beneficiu de lei 291.823, ce figurează înscris în bilanțul pe 1951.

Se constată că activitatea Fondului de Credit, așa cum s'a desfășurat în cursul anului 1951, cu rezultate atât de mulțumitoare, se datorește în special îndemnului permanent al I.P.S. Patriarh Justinian, personalului de conducere al Fondului și muncii planificate și efortului comun al tuturor salariaților.

Propunem a se lua cunoștință de Darea de seamă asupra activității Fondului de Credit pe anul 1951.

Propunem a se aproba bilanțul și contul de profit și pierdere așa cum au fost prezentate, ele fiind conforme cu registrele și actele justificative.

REFERATUL COMISIUNII ECONOMICĂ-FINANCIARĂ A ADUNĂRII NAȚIONALE BISERICEȘTI

Permanența Consiliului Național Bisericesc prezintă *Darea de seamă generală* despre *activitatea Fondului de Credit și Ajutor a Clerului Ortodox Român* din Patriarhia Română, întocmit de Consiliul special al numitului Fond, precum și *Bilanțul de verificare și Bilanțul și Contul de Profit și Pierdere* pe timpul dela 1 Ianuarie 31 Decembrie 1951.

Din Darea de seamă se desprinde că activitatea Fondului s'a desfășurat normal. Cu începere dela 1 Ianuarie 1951, Fondul și-a adaptat lucrările la noua situație a celor 13.256 membri pe plăși și județe — desființate — ci pe cele 185 Raioane, cu toată seria de schimbări și calcule ce aducea cu sine această operațiune. De către I.P.S. Patriarh s'a aprobat, ca și angajații bisericești, plătiți din fonduri proprii, precum și preoții pensionari cari mai prestează serviciu la biserică și primesc întreaga de pensie sau salariu, să se poată înscrie ca membri la Fond, măsură bine venită, care a sporit foarte mult numărul membrilor. S'au întocmit totodată fișe noi pentru fiecare membru, întrucât cele vechi nu mai aveau spațiu pentru noi operații.

S'au introdus fișe centralizatoare care au ușurat nespus de mult controlul între scriptele Fondului și ale Contabilității generale.

În total s'au acordat 3.046 împrumuturi membrilor, în valoare totală de lei 77.109.921, iar unităților bisericești — Mitropolii, Episcopii, parohii și mănăstiri, suma de lei 3.259.646.

A dat și ajutoare de înmormântare pentru 32 preoți, 4 cântăreți, 17 soții de preoți și 2 soții de cântăreți, în valoare de lei 2.149.717 lei în total, precum și ajutoare de boală în cazuri grave, în sumă totală de lei 259.000.

Bilanțul pe 1951 arată la activ și pasiv suma de lei 93.206.682, cu un beneficiu net de lei 291.823. Față de anul 1950, activul a crescut cu 22.500.000 lei, iar cotizațiile membrilor cu lei 14.400.000. Fondul de rezerve pentru creanțe dubioase a fost majorat la 1.256.193.

Contul de profit și pierdere însumează la cheltueli și venituri lei 4.534.443.

Având în vedere că Darea de seamă generală și anexele prezentate se bazează pe date conforme cu registrele și actele justificative, Comisiunea propune:

1. A se lua cunoștință de Darea de seamă generală despre activitatea Fondului pe anul 1951.

2. A se aproba Bilanțul și Contul de profit și pierdere pe același an, și

3. A se exprima mulțumiri conducătorilor și funcționarilor Fondului pentru zelul și pentru felul cum și-au îndeplinit sarcinile.

PREȘEDINTE

Pr. D. Petrea

MEMBRI:

Anton Alexandrescu

Ing. Gavril Tibu

RAPORTOR, Ion Bădulescu

EXPUNERE DE MOTIVE LA PLANUL FINANCIAR AL ADMINISTRAȚIEI PATRIARHALE PE ANUL 1952.

I. EXECUTAREA PLANULUI FINANCIAR PE 1951.

1. Venituri.

Veniturile prevăzute în planul financiar pe 1951, al Administrației Patriarhale și instituțiilor anexe, a totalizat suma de lei 165.300.000. S'au realizat, în total, venituri de lei 167.833.056, deci în plus cu lei 2.533.056, ceea ce revine la o depășire a planului de 1,5%.

Dacă ținem seama că la art. 15 s'a prevăzut preluarea dela Casa de Ajutor Reciproc a Clerului a sumei de lei 7.383.050, pentru organizarea caselor de odihnă pentru cler, și că această preluare s'a făcut, în măsura necesităților, numai pentru lei 760.780, diferența de lei 6.595.372 mărește depășirea reală a veniturilor la lei 9.128.428, adică la 5,5%.

Pe fonduri, prevederile la venituri s'au realizat astfel:

F o n d u l	Prevederi	Realizări	R e a l i z ă r i	
			în minus	în plus
Administrația Patriarhală . . .	58.800.000	58.494.008	305.992	—
Inst. Biblic Ateliere și Tipografie	83.500 000	84.743.469	—	1.243.469
Casa de ajutor reciproc a clerului	17.000.000	17.629.300	—	629.300
Fondul de asigurare	6.000.000	6.966.279	—	966.279
Total . .	165.300.000	167.833.056	305.992	2.839.048

2. Cheltuieli.

Cheltuielile prevăzute în planul financiar pe 1951 al Administrației Patriarhale și instituțiilor sale anexe, au însumat lei 165.300.000, cu o rezervă pentru deschideri de credite de lei 824.584.

Din aceste prevederi s'au cheltuit efectiv lei 147.636.416, deci mai puțin cu lei 17.663.504, respectiv o economie de cheltuieli, față de prevederi, cu aproape 11%.

Pe fonduri, cheltuielile și economiile de cheltuieli s'au realizat astfel:

FONDUL	Prevederi	Realizări	Depășiri de	Economii de
			cheltuieli	cheltuieli
			față de prevederi:	
Administrația Patriarhală	58.800.000	42.590.913	—	16.209.087
I. B. Ateliere și Tipografie . . .	83.500.000	80.875.747	—	2.624.253
Casa de Ajutor reciproc a clerului	17.000.000	17.337.477	337.477	—
Fondul de Asigurare	6.000.000	6.832.279	832.279	—
Total Lei	165.300.000	147.636.416	1.169.756	18.833.340

Depășirile de cheltuieli la Casa de Ajutor Reciproc a Clerului și Fondul de Asigurare sunt numai scriptice, deoarece nu este vorba de cheltuieli efective, ci de rezerve mai mari decât cele ce s'au prevăzut în plan, dar s'au făcut în funcție de depășirile realizate la venituri (rezervă tehnică, rezervă pentru creanțe dubioase, etc.).

Din compararea veniturilor realizate și cheltuielilor efectuate, rezultă că s'a păstrat între ele un permanent echilibru și, ca urmare, s'au realizat următoarele excedente:

FONDUL	Venituri	Cheltuieli	Excedente
Administrația Patriarhală	58.494.008	42.590.913	15.903.095
I. B. Ateliere și Tipografie	84.743.469	80.875.747	3.867.722
Casa de ajutor reciproc a clerului	17.629.300	17.337.477	291.823
Fondul de Asigurare	6.966.279	6.832.279	134.000
Total Lei	167.833.056	147.636.416	20.196.640

Excedentele de mai sus, cu excepția aceluia al Casei de Ajutor Reciproc a Clerului, care s'a afectat veniturilor speciale, în sumă totală de lei 19.904.817 lei vechi, constituie o apreciabilă rezervă și figurează la venituri, în proiectul de plan financiar pe anul curent, cu 995.240 lei noi.

Veniturile Administrației Patriarhale de lei 58.494.008 includ și contribuția parohiilor în sumă de lei 15.475.932. Acest efort al parohiilor, la cheltuielile Administrației Patriarhale, repartizat pe Eparhii, se prezintă astfel:

1. Arhiepiscopia Bucureștilor	Lei	2.859.832.—
2. „ Iașilor	„	1.549.700.—
3. „ Sibiului	„	1.242.800.—
4. „ Craiovei	„	1.539.500.—
5. „ Timișoarei	„	754.500.—
6. Episcopia Râmnicului și Argeșului	„	1.718.700.—
7. „ Buzăului	„	1.043.400.—
8. „ Romanului și Hușilor	„	1.238.100.—
9. „ Dunării de Jos	„	708.400.—
10. „ Aradului	„	976.500.—
11. „ Clujului	„	944.400.—
12. „ Oradiei	„	899.800.—
	Total Lei	15.475.932.—

S'a urmărit ca întreaga contribuție a parohiilor să fie cheltuită numai pentru interese generale bisericesti, și într'adevăr s'a cheltuit pentru:

A. Subvenții și ajutoare în interesul general al Bisericii:

1. Episcopia celor două Americi	933.000.—	
2. Patriarhiile din Orient și daruri altor Biserici din străinătate	1.798.116.—	
3. Institutelor Teologice Universitare	2.000.000.—	
4. Seminarilor Monahale Neamț, Agapia și Hurezu	2.830.000.—	
5. Burse și ajutoare elevi și studenți	199.500.—	
6. Ajutoare diverse	495.414.—	
7. Cheltueli de interes superior bisericesc	1.200.000.—	9.516.030.—

B. Subvenții pentru repararea și terminarea construirii de mănăstiri și biserici (repartizate pe Eparhii):

1. In Eparhia Aradului	300.000.—	
2. „ „ Buzăului	500.000.—	
3. „ „ Clujului	985.000.—	
4. „ „ Dunării de Jos	1.600.000.—	
5. „ „ Iașilor	1.100.000.—	
6. „ „ Oradiei	300.000.—	
7. „ „ Râmnicului și Argeșului	470.000.—	
8. „ „ Romanului și Hușilor	716.215.—	
9. Eparhia Sibiului	62.750.—	
10. Eparhia Timișoarei	100.000.—	6.133.965.—
	TOTAL LEI	15.649.995.—

Ca și în anii precedenți, cu multă chibzuință și economii la cheltueli, cu atenție și stăruință la realizarea veniturilor, s'a ajuns ca planul financiar pe 1951 să se execute în cele mai bune condițiuni și să pășim în anul următor cu un excedent de lei noi 995.240.

II. PROIECTUL DE PLAN FINANCIAR PE ANUL 1952.

Intregul plan financiar este întocmit după reforma bănească din 28 Ianuarie a.c., așa că cifrele sale reprezintă lei noi.

Conținutul actualului proiect, în linii generale, corespunde celui al anului precedent, cu deosebirea că, Fondul de Asigurare și Casa de Ajutor Reciproc a Clerului, care din Ianuarie 1952 s'au descentralizat și continuă să funcționeze pe lângă Eparhii, nu mai figurează în proiectul de plan pe 1952.

Totalul la venituri și la cheltueli al proiectului ce prezentăm este de lei 7.370.000, deci mai mic decât planul precedent cu lei 895.000, sumă corespunzătoare diminuării de activitate provenind din descentralizarea Casei de Ajutor Reciproc a Clerului și Fondului de Asigurare.

Comparând planul financiar al anului expirat cu proiectul anului în curs, rezultă următoarele diferențe:

La venituri:

FONDUL	Prevederi		Diferența în 1952 față de 1951	
	1951	1952	plus	minus
<i>Administrația Patriarhală</i>				
Salarii dela Stat	318.500	324.700	6.200	—
Contrib. parohiilor	725.750	800.000	74.250	—
Cota chelt. comune ce se varsă de I. B.	785.413	640.500	—	144.913
Chirii imobile	10.000	10.000	—	—
Dotările Statului pt. materiale Excedente	20.000	1.000	—	19.000
	414.617	995.240	580.623	—
Subvenție pt. cărți de ritual .	289.418	—	—	289.418
Venituri speciale	376.302	981.560	605.258	—
Total A.P.	2.940.000	3.753.000	1.266.331	453.331
Institutul Biblic Atel. și Tipog.	4.175.000	3.617.000	—	558.000
Fondul de Credit	850.000	—	—	850.000
Fondul de Asigurări	300.000	—	—	300.000
Total general	8.265.000	7.370.000	1.266.331	2.161.331

Se observă din compararea cifrelor de mai sus că plusul de venituri este dat de excedente și de veniturile speciale, care, în ultimă analiză, sunt tot excedente. În adevăr, veniturile speciale sunt rezultate din excedentul Fondului de Ajutor mutual al clerului, pentru cazurile de deces, cum și din sumele rezultate la descentralizarea Casei de Ajutor Reciproc, sume din care urmează să se suporte cheltueile caselor de sănătate pentru cler.

Diminuările de venituri privesc activitățile economice, care, după cum am arătat mai sus, au căpătat altă formă de organizare.

La cheltuieli:

FONDUL	Prevederi		Diferența în 1952 față de 1951	
	1951	1952	plus	minus
Salarii și alte drepturi de pers.	547.500	570.400	22.900	—
Cheltuieli de gospodărie	249.750	211.000	—	38.750
Cheltuieli de deplasare	35.000	20.000	—	15.000
Regie cantină	45.800	25.000	—	20.800
Investiții	443.500	732.000	288.500	—
Subvenții pentru cărți de ritual	289.418	—	—	289.418
Subvenții pt. școli, biserici, etc. .	901.500	1.195.000	293.500	—
Cheltuieli exploatare imobile . .	10.000	10.000	—	—
Fond rezervă bugetară	41.229	30.000	—	10.586
Cheltuieli speciale	376.303	958.957	582.654	—
Total A.P.	2.940.000	3.753.000	1.187.554	374.554
Institutul Biblic, Ateliere și Tip	4.175.000	3.617.000	—	558.000
Casa de Ajutor reciproc a clerului	850.000	—	—	850.000
Fondul de asigurare	300.000	—	—	300.000
Total general	8.265.000	7.370.000	1.187.554	2.082.554

Se observă, din comparația cifrelor de mai sus, că plusurile de cheltueli privesc investițiile, subvențiile pentru școlile de învățământ religios, pentru biserici și mănăstiri și cheltuelile pentru organizarea caselor de sănătate pentru cler, — adică cheltuelile de interes general.

În cheltuelile pentru subvenții, de lei 1.195.000, este cuprinsă și suma de lei 60.000, fond pentru cheltueli de interes superior bisericesc, care se pune la dispoziția Patriarhului pentru binefaceri personale și pentru suportarea unor cheltueli de interes superior bisericesc.

Cheltuelile Institutului Biblic—Secțiile Tipografie și Editură și Atelierele de obiecte bisericesti și țesături, specificate amănunțit în bugetele interioare ce depunem anexat, sunt — potrivit specificului lor — cheltueli de administrație și producție. La evaluarea acestor cheltueli s'a ținut seama de conjunctura economică, de drepturile de personal și planurile de producție.

Sperăm că, datorită experienței din anii precedenți și a spiritului de gospodărie se va executa în bune condițiuni.

Vă rugăm, deci, ca, în conformitate cu art. 20, al. i din Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, să luați în deliberare alăturatul proiect de plan financiar pe 1952 și să-l votați.

REFERATUL COMISIUNII ECONOMICĂ-FINANCIARĂ A ADUNĂRII NAȚIONALE BISERICESTI

Permanența Consiliului Național Bisericesc prezintă Darea de seamă asupra executării planului financiar pe exercițiul expirat, Balanța de verificare, Contul de execuție bugetară, Contul de profit și pierdere și Bilanțul sectorului administrativ, încheiate la 31 Decembrie 1951.

Subsemnatii, am examinat Darea de seamă și am verificat Contul de execuție bugetară, Contul de profit și pierdere și Bilanțul Administrației Patriarhale ce ni s'au prezentat și am constatat următoarele:

Contul de execuție bugetară:

Planul financiar pe anul expirat, având la venituri un total de 58.800.000 lei vechi, s'a realizat și depășit cu 10%.

Din prevederile de cheltueli de lei 58.800.000 lei vechi, s'au cheltuit lei 42.590.913, deci s'a realizat o economie de cheltueli de lei 16.209.087, adică peste 25%.

Bilanțul.

Bilanțul s'a încheiat cu un excedent de lei 15.903.095, sumă care s'a trecut la veniturile anului 1952.

Planul financiar pe anul 1952.

Proiectul de plan financiar, care cuprinde atât la venituri cât și la cheltueli suma de lei 7.370.000, este întocmit în conformitate cu nevoile reale ale Instituției.

Având în vedere actele prezentate și Bilanțul încheiat și Contul de profit și pierdere care se bazează pe acte reale corespunzând cu registrele, Comisiunea propune:

1. A se lua cunoștință de Darea de seamă despre execuția bugetară și Bilanțul încheiat pentru 1951;
2. A se aproba Bilanțul și Contul de execuție bugetară ale Administrației Patriarhale pe același an.
3. A se aproba proiectul de plan financiar pe anul 1952.
4. A se exprima mulțumiri conducătorilor și funcționarilor Administrației Patriarhale, pentru zelul și felul cum și-au îndeplinit sarcinile.

PREȘEDINTE

Pr. D. Petrea

MEMBRI:

Anton Alexandrescu

Ing. Gavril Țibu

RAPORTOR, Ion Bădulescu

PATRIARHIA ROMÂNĂ

**CATALOGUL
FESTIV**

AL

**EDITURII INSTITUTULUI BIBLIC
ȘI DE MISIUNE ORTODOXĂ**

TIPĂRIT CU BINECUVÂNTAREA
ÎNALT PEA SFINȚITULUI ȘI PEA FERICITULUI

JUSTINIAN

PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

CU PRILEJUL ÎMPLINIRII A

100 DE ANI

DELA

ZIDIREA TIPOGRAFIEI CĂRȚILOR BISERICEȘTI

B U C U R E Ș T I

TIPARITU-S'A ACEST CATALOG FESTIV AL
EDITURII INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MI-
SIUNE ORTODOXA CU PRILEJUL IMPLINIRII
A 100 DE ANI DE LA ZIDIREA TIPOGRAFIEI
CARTILOR BISERICESTI, IMPODOBIT FIIND
CU XILOGRAVURI LUCRATE DE PICTORUL
GEORGE RUSSU

CĂRȚI DE RITUAL

ACATISTUL ȘI PARACLISUL Prea Sfintei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria și Canon de umilință către Domnul nostru Iisus Hristos, date pe slovă nouă și grai îndreptat, cu binecuvântarea Sfântului Sinod, de Firmilian ierodiacon la Sfânta Patriarhie. 1938, 17 x 25. Felurite gravuri, 2 culori, 80 pp. Broșat 5 lei.

AGHIAZMATAR cuprinzând slujbe, rândueli și rugăciuni ce se săvârșesc de preot la diferite împrejurări din viața creștinilor. Tipărit cu aprobarea Sfântului Sinod și cu binecuvântarea Inalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului JUSTINIAN Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române. 1950. 19 x 27. 288 pp. Felurite gravuri. 2 culori. Broșat 37,25 lei; legat 49 lei.

APOSTOL tipărit cu binecuvântarea Inalt Prea Sfinției Sale Părintelui nostru NICODIM Mitropolit al Ungro-Vlahiei, Patriarh al României. 1940. 24 x 32. 470 pp. Felurite gravuri. 2 culori. Broșat 47,50 lei; legat 62,50 lei.

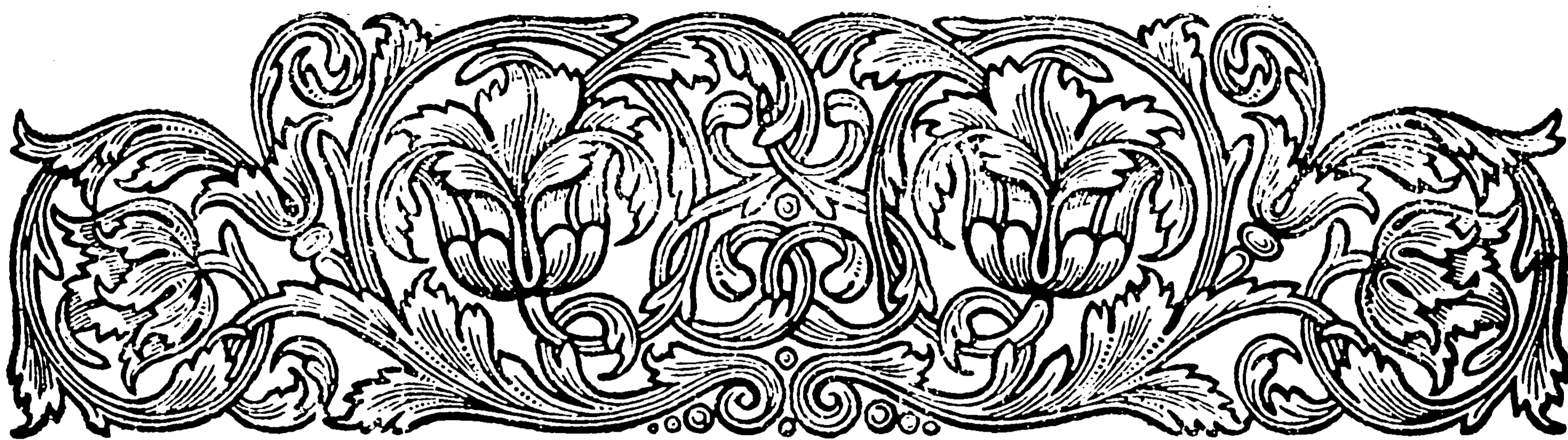
BIBLIA SAU SFANTA SCRIPTURĂ după textul grecesc al Septuagintei, cu Introducere de NICODIM Patriarhul României, tipărită cu aprobarea și binecuvântarea Sfântului Sinod. 1945. 16 x 23. XXVIII+138 pp. Hârtie velină broșată 51 lei; legată 66,30 lei. Hârtie mătase broșată 66,30 lei; legată 81,60 lei.

CARTE DE RUGĂCIUNI pentru tot creștinul, cuprinzând rugăciunile de trebuință, cântările Sfintei Liturghii, însemnări din tipic și felurite povățuiri de folos obștesc. Tipărită cu binecuvântarea Sfântului Sinod și prin stăruința Inalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului JUSTINIAN Patriarhul României. 1951. 12,5 x 17,5. 469 pp. Felurite gravuri. Legat 17,80 lei.

CEASLOV, tipărit cu binecuvântarea Sfântului Sinod, sub păstoria Inalt Prea Sfințitului NICODIM Patriarhul României. 1945. 16 x 24. 454 pp. Felurite gravuri. 2 culori. Broșat 30,60 lei; legat 40,90 lei.

- CARTE DE TEDEUM** — Doxologii la diferite prilejuri obștești. Tipărită cu aprobarea Sfântului Sinod și cu binecuvântarea Inalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului JUSTINIAN Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române. 1950. 17,5 x 25. 82 pp. Broșat 2,50 lei; legată 10,20 lei.
- DUMNEZEESTILE LITURGHII** ale sfinților părinților noștri Ioan Gură de Aur, Vasile cel Mare și Grigorie Dialogul. Tipărite cu aprobarea Sfântului Sinod și cu binecuvântarea Inalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului JUSTINIAN Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române. 1950. 17,5 x 25. 428 pp. Felurite gravuri. 2 culori. Broșată 30,60 lei; legată 40,90 lei.
- DUMNEZEIASCA LITURGHIE** a sfântului Ioan Gură de Aur, tipărită cu aprobarea și binecuvântarea Sfântului Sinod. 1936. 12 x 16. 110 pp. Broșată 7,50 lei.
- MINEIUL LUNEI FEVRUARIE**, tipărit cu binecuvântarea Sfântului Sinod, ediția III, 1929. 23 x 33. 300 pp. 2 culori. Broșat 30 lei; legat 45 lei.
- MINEIUL LUNEI MARTIE**, tipărit cu binecuvântarea Sfântului Sinod, ediția III. 1930. 23 x 33. 256 pp. 2 culori. Broșat 26 lei; legat 41 lei.
- MINEIUL LUNEI APRILIE**, tipărit cu binecuvântarea Sfântului Sinod, ediția III. 1929. 23 x 33. 264 pp. 2 culori. Broșat 26,50 lei; legat 41,50 lei.
- MINEIUL LUNEI MAIU**, tipărit cu binecuvântarea Sfântului Sinod, ediția III. 1928. 23 x 33. 280 pp. 2 culori. Broșat 28 lei; legat 43 lei.
- MINEIUL LUNEI IUNIE**, tipărit cu binecuvântarea Sfântului Sinod, ediția III. 1928. 23 x 33. 936 pp. 2 culori. Broșat 33,50 lei; legat 48,50 lei.
- MINEIUL LUNEI IULIE**, tipărit cu binecuvântarea Sfântului Sinod, ediția III, 1928. 23 x 33. 362 pp. 2 culori. Broșat 40 lei; legat 55 lei.
- MINEIUL LUNEI AUGUST**, tipărit cu binecuvântarea Sfântului Sinod, ediția III. 1929. 23 x 33. 362 pp. 2 culori. Broșat 36,50; legat 51,50 lei.
- MINEIUL LUNEI SEPTEMBRIE**, tipărit cu binecuvântarea Sfântului Sinod, ediția III. 1929. 23 x 33. 378 pp. 2 culori. Broșat 38 lei; legat 53 lei.
- MINEIUL LUNEI OCTOMBRIE**, tipărit cu binecuvântarea Sfântului Sinod, ediția III. 1929. 23 x 33. 416 pp. 2 culori. Broșat 41,50 lei; legat 56,50 lei.
- MINEIUL LUNEI NOIEMBRIE**, tipărit cu binecuvântarea Sfântului Sinod, ediția III. 1927. 23 x 33. 488 pp. 2 culori. Broșat 49 lei; legat 64 lei.
- MOLITFELNICUL**, cuprinzând slujbe, rândueli și rugăciuni ce se săvârșesc de preot la diferite împrejurări din viața creștinilor. Tipărit cu aprobarea Sfântului Sinod și cu binecuvântarea Inalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului JUSTINIAN Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române. 1950. 19,5 x 27. 604 pp. Felurite gravuri. 2 culori. Broșat 65,25 lei; legat 80, 25 lei.

- NOUL TESTAMENT** al Domnului nostru Iisus Hristos, tipărit cu aprobarea Sfântului Sinod și cu binecuvântarea I. P. S. JUSTINIAN Patriarhul României. 1951. 12 x 16. 712 pp.
- PANIHIDA** cuprinzând sfintele slujbe de înmormântare și pomenire. Tipărită în vremea păstoriei Inalt Prea Sfințitului NICODIM Patriarhul României, cu aprobarea Sfântului Sinod. 1948. 16 x 24. 134 pp. Felurite desene. 2 culori. Broșată 12,50 lei; legată 25 lei.
- PARACLISUL ȘI ACATISTUL** Prea Sfintei Stăpânei noastre Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria. Tipărit cu binecuvântarea Sfântului Sinod. 1937. 17,5 x 25. 24 pp. 2 culori. Broșat 0,75 lei.
- PARACLISUL, ACATISTUL ȘI VIATA** sfântului mucenic Dimitrie izvorătorul de mir, tipărit cu aprobarea și binecuvântarea Sfântului Sinod, ediția II. 1922. 16 x 24. 50 pp. 2 culori. Broșat 2,50 lei; legat 8 lei.
- PARACLISUL** sfântului mucenic Haralambie, tipărit cu aprobarea și binecuvântarea Sfântului Sinod, 1924. 16 x 24. 32 pp. Broșat 1,75 lei; legat 7,50 lei.
- PROHODUL DOMNULUI**, cu începutul stărilor pe notație psaltică și liniară, tipărit cu binecuvântarea și din îndemnul Inalt Prea Sfințitului JUSTINIAN Patriarhul României. 1952. 12,5 x 17,5. 40 pp. Broșat 1 leu.
- PSALTIREA** proorocului și împăratului David, tălmăcită de Patriarhul NICODIM MUNTEANU, însoțită de lămuriri, rânduială și tipic. Tipărită a treia oară cu aprobarea Sfântului Sinod și cu binecuvântarea Inalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului JUSTINIAN Patriarhul României. 1948. 18 x 26. 462 pp. Felurite gravuri. 2 culori. Broșată 17 lei; legată 27 lei.
- SFÂNTA ȘI DUMNEZEIASCA EVANGHELIE**, tipărită cu binecuvântarea Inalt Prea Sfințitului părintelui nostru NICODIM Mitropolit al Ungro-Vlahiei, Patriarh al României. 1941. 25 x 36. 354 pp. Felurite gravuri. 2 culori. Broșată 67,50 lei; legată 100 lei.
- SFÂNTA EVANGHELIE** ce se rosteste la Vecernia din ziua de Paști, la a doua Inviere — în 12 limbi —. 1949. 16,5 x 24. 26 pp. 2 culori. Broșată 5 lei.
- SLUJBA INVIERII** în sfânta și marea Duminică a Paștilor și întru toată săptămâna cea luminată. Tipărită cu aprobarea și binecuvântarea Sfântului Sinod, ediția V. 1941, 21 x 28. 80 pp. Broșată 8 lei; legată 15,50 lei.
- SLUJBA SFINȚIRII BISERICII**, tipărită cu aprobarea și binecuvântarea Sfântului Sinod. 1927. 16 x 120 pp. Broșată 6 lei; legată 11 lei.
- TRIODUL**, adică trei cântări, carele cuprinde în sine toată orânduiala serviciului bisericesc cu începere de la Duminica Vameșului și a Fariseului până la Sfânta Inviere, ediția V. 1946. 24 x 33. 874 pp. Felurite gravuri. 2 culori. Broșat 81,50 lei; legat 108 lei.

LITERATURA BISERICESCĂ

- JUSTINIAN**, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, **APOSTOLAT SOCIAL. PILDE ȘI INDEMNURI PENTRU CLER**, ediția II. 1949. 17,5 x 25. XII+216 pp. 10 lei.
- JUSTINIAN**, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, **PILDE ȘI INDEMNURI IN LUPTA PENTRU PACE**. 1952. 17,5 x 25. XIV+520 pp. Cu ilustrații în text.
- NICOLAE**, Mitropolit Krutițki, **CUVÂNTĂRI BISERICESTI**, traduse din limba rusă de Preotul Nicolae M. Popescu. vol. I. 1949. 15,5 x 21,5. XVI+176 pp. 4 lei.
- NICOLAE**, Mitropolit Krutițki, **CUVÂNTĂRI BISERICESTI**, traduse din limba rusă de Preotul Nicolae M. Popescu. vol. II. 1950. XVI+240 pp. 4 lei.
- DOCUMENTE BISERICESTI**. Biserica Ortodoxă Rusă și războiul pentru apărarea Patriei. Traducere din limba rusă. 1950. 19 x 25. 128 pp. 2 culori. 4 lei.
- CÂNTĂRILE SFINTEI LITURGHII ȘI CÂNTĂRI LA CATEHEZE** după melodiile tradiționale bisericesti, cu notația psaltică și liniară, de prof. Nicolae Lungu și Protodiacon Anton Uncu. tipărite cu aprobarea Sfântului Sinod și binecuvântarea Inalt Prea Sfințitului **JUSTINIAN** Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române. 1951. 17,5 x 25. 120 pp. 3,20 lei.
- CÂNTAREA CÂNTĂRILOR** a regelui Solomon traducere de **NICODIM** Patriarhul României. Cu o introducere după mai multe izvoare. 1944. 23 x 33. 54 pp. 4 lei.
- GRAMATICA MUZICII PSALTICE**. Studiu comparativ cu notația liniară, de Pr. Gr. Costea, prof. I. Croitoru și prof. N. Lungu. Tipărită cu aprobarea Sfântului Sinod și cu binecuvântarea Inalt Prea Sfințitului **JUSTINIAN** Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române. 1951. 17,5 x 25. 208 pp. 14,30 lei.
- ELEMENTE DE GRAMATICĂ EBRAICĂ** de Preotul Dr. T. Negoită. 1946. 15,5 x 21,5. 144 pp. 13,50 lei.
- MARINA OVIDIU**, 30 zile în U.R.S.S. Consfătuirea panortodoxă de la Moscova. 1949. 15,5 x 21,5. 388 pp. Cu ilustrații în text. 20 lei.
- SINAXARELE TRIODULUI**, traduse în românește de Pr. Dumitru Feciorn. 1946. 13 x 19,5. 136 pp. 7,50 lei.

IZVOARELE ORTODOXIEI

CELE MAI DE SEAMĂ OPE RE ALE SFINȚILOR PĂRINȚI
ȘI SCRITORILOR BISERICEȘTI TRADUSE IN ROMĂNEȘTE

- Vol. 1. — SF. IOAN DAMASCHIN, Dogmatica, traducere de Pr. D. Fecioru, 1938, 12,5 x 19,5. XXX+358 pp.
- Vol. 2. — SF. VASILE CEL MARE, Comentar la Psalmi, traducere de Pr. Olimp Căciulă, 1939, 12,5 x 19,5, 328 pp.
- Vol. 3. — CLEMENT ALEXANDRINUL, Pedagogul, traducere de N. Ștefănescu, 1940, 12,5 x 19,5. 308 pp.
- Vol. 4. — SF. JUSTIN MARTIRUL, Dialogul cu Trifon, traducere de Pr. Olimp Căciulă, 1941, 12,5 x 19,5, 328 pp.
- Vol. 5. — SF. IOAN HRISOSTOM, Cuvântări la Praznicile Impărătești, traducere de Pr. D. Fecioru, 1942, 12,5 x 19,5, 320 pp.
- Vol. 6. — SF. CHIRIL AL IERUSALIMULUI, Catehezele I, traducere de Pr. D. Fecioru, 1943, 12,5 x 18,5, 310 pp.
- Vol. 7. — SF. CHIRIL AL IERUSALIMULUI, Cateheze II, traducere de Pr. D. Fecioru, 1944, 12,5 x 19,5, 302 pp.
- Vol. 8. — ASTERIE AL AMASIEI, Omilii și Predici, traducere cu un Cuvânt înainte și o Introducere de Pr. D. Fecioru, 1945, 12,5 x 304 pp.

CĂRȚI A FLATE SUB TIPAR SAU IN CURS DE TIPĂRIRE

CARTEA DE INVĂȚĂTURĂ A BISERICII ORTODOXE, întocmită și tipărită cu binecuvântarea Sfântului Sinod și prin stăruința Inalt Prea Sfințitului JUSTINIAN Patriarhul României.

OCTOIHUL MARE care cuprinde slujba Invierii pe 8 glasuri, tipărit cu aprobarea Sfântului Sinod și cu binecuvântarea Inalt Prea Sfințitului JUSTINIAN Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, 1952, 24 x 33, 750 pp.

PENTICOSTARUL care cuprinde slujba ce se urmează din sfânta și luminata Duminecă a Paștelor până la Dumineca Tuturor Sfinților.

MINEIUL PE LUNA IANUARIE cu textul revăzut și aprobat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

NICOLAE, Mitropolit Krutički, **CUVANTARI BISERICESTI**, traduse din limba rusă de Preotul Nicolae M. Popescu, vol. III.

<i>Slujitorii cultelor religioase din țara noastră intensifică lupta pentru apărarea păcii</i>	334
<i>Sărbătorirea zilei internaționale a copilului la Institutul Teologic din București</i>	337
<i>Sporește numărul clericilor de peste hotare care se alătură Frontului Păcii:</i>	
<i>Congresul pentru pace al Clerului Catolic Cehoslovac</i>	344
<i>Acțiunea pentru apărarea păcii se intensifică în cercurile bisericesti din Statele Unite</i>	350
<i>Apelul Episcopului Bisericii Evanghelice din Berlin pentru soluționarea pașnică a problemei germane</i>	351
<i>Tineretul protestant din Germania Occidentală luptă împotriva reînvierii militarismului german</i>	353
<i>Două călătorii pline de învățăminte ale Pastorului Dr. Martin Niemöller</i>	353
<i>Alte mărturii ale clericilor din Occident despre libertatea religioasă din Uniunea Sovietică</i>	356
<i>Conferința pentru pace a cultelor religioase din Republica Populară Albania</i>	358

VIATA BISERICIASCA.

<i>«Precum M'a trimis pe Mine Tatăl, așa și Eu vă trimit pe voi», de Pr. Alex. Săndulescu-Buzău</i>	360 ✓
<i>Sărbătorirea I. P. S. Justinian, cu prilejul împlinirii a patru ani dela înscăunarea ca Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române</i>	368
<i>Inchiderea anului școlar 1951—1952 la Institutele Teologice și la Seminariile Monahale ale Bisericii Ortodoxe Române</i>	374
<i>Din activitatea cooperativelor de producție meșteșugărească din mănăstiri — Cooperativa din Mănăstirea Agafton</i>	381-
<i>Grija pentru arta religioasă, de Prof. Victor Brătulescu</i>	382-
<i>Vizita I. P. S. Mitropolit Nicolae Krutički în Bulgaria</i>	384
<i>I. P. S. Mitropolit Kiril al Plovdivului a fost proclamat doctor «honoris causa» al Academiei Teologice din Sofia</i>	387
<i>Relațiile dintre cultele religioase și Stat, în Republica Populară Ungară</i>	388

INDRUMARI PASTORALLE.

<i>Proiectul de Constituție a Republicii Populare Române — Atitudinea Bisericii Ortodoxe Române față de Proiectul noii Constituții a Statului nostru democrat-popular</i>	390
<i>«Luați seama la voi înșivă și la toată turma». — Chemări la adevărata misiune, de Pr. Olimp N. Căciulă</i>	400 ✓
<i>Intru îndeplinirea hotărârilor Sfântului Sinod — Consfătuirea I. P. S. Patriarh Justinian cu preoțimea Capitalei</i>	405-
<i>De ce trebuie să luptăm pentru pace, de D. Veștemean</i>	409
<i>Cum putem lupta pentru pace, de Prof. Diac. N. I. Nicolaescu</i>	415
<i>Practici cultice denaturate, de Pr. O. N. C.</i>	419

PARTEA OFICIALĂ.

<i>Lucrările Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române — Sesiunea ordinară din 1952. Sumarele ședințelor din 14, 16 și 17 Iunie a. c.</i>	421
<i>Lucrările Adunării Naționale Bisericești — Sesiunea anului 1952. Sumarul ședinței din 15 Iunie a. c. și rapoartele de activitatea sectoarelor</i>	445

BISERICA
ORTODOXĂ ROMÂNĂ
BULETINUL OFICIAL AL PATRIARHIEI ROMANE

REGULAMENTUL
ȘCOLILOR DE ÎNVĂȚĂMÂNT TEOLOGIC

ANUL LXX

9 - 10

SEPTEMBRIE - OCTOMBRIE

EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MISIUNE ORTODOXA

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ

BULETINUL OFICIAL AL PATRIARHIEI ROMÂNE

APARE LUNAR / ABONAMENTUL 17,50 LEI ANUAL

EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MISIUNE ORTODOXĂ

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte:

I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN

Redactor responsabil:

P. S. Episcop ANTIM TÂRGOVIȘTEANU, Vicar Patriarhal

Membrii:

P. C. Preot I. GAGIU, Director al Administrației Patriarhale

P. C. Preot CONSTANTIN NONEA, Vicarul Sf. Arhiepiscopii a Iașilor

P. C. Preot NICOLAE GEANGALAU, Consilier Administrativ Eparhial

P. C. Preot ILIE BRĂTAN, Consilier Administrativ Eparhial

Secretar de redacție:

AL. CERNA-RADULESCU, Consilier de presă al Patriarhiei Române

COLABORATORI

Inalt Prea Sfințiții Mitropoliți și Prea Sfințiții Episcopi; Prea Cucernicii Profesori dela Institutele Teologice Universitare, Seminarile Monahale și Școalele de Cântăreți Bisericești; Prea Cucernicii Consilier Administrativi, Protopopi, Preoți, etc.

CUPRINSUL

	<u>PAGINA</u>
<i>Publicațiunile Bisericii Ortodoxe Române contribuie mult la progresul științei teologice și literaturii bisericești</i>	509
<i>Prea Fericitul Alexei, Patriarhul Moscovei și a toată Rusia, a fost decorat cu ordinul «Drapelul Roșu al Muncii»</i>	512
IN APĂRAREA PACII	
<i>REDAȚIA, Noua Constituție a Republicii Populare Române</i>	514
<i>Vizita unui grup de muncitori englezi la Patriarhia Română</i>	517
<i>Declarațiile I.P.S. Mitropolit Sebastian asupra Conferinței pentru Pace dela Moscova și asupra călătoriei sale în U.R.S.S.</i>	522
<i>Declarațiile Decanului de Canterbury, cu privire la folosirea armei bacteriologice de către imperialiștii americani</i>	530
<i>Congresul Național pentru Apărarea Păcii se va ține la București între 5-7 Decembrie 1952</i>	535
<i>Congresul Partizanilor Păcii din țările Asiei și zona Pacificului</i>	537
<i>Prot. ANT. NOVAC, Teologul ortodox în lupta actuală pentru pace (trad. I. Iufu)</i>	550
<i>Reprezentanții tuturor Cultelor din București au desbătut proiectul de Constituție al R.P.R. și hotărârile sesiunii dela Berlin a Consiliului Mondial al Păcii</i>	555
<i>Clerul și credincioșii musulmani din R. P. Bulgaria intensifică lupta pentru pace</i>	557

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ

BULETINUL OFICIAL AL PATRIARHIEI ROMANE

Nr. 9-10

SEPTEMBRIE — OCTOMBRIE

1952

PUBLICAȚIILE BISERICII ORTODOXE ROMÂNE CONTRIBUE MULT LA PROGRESUL ȘTIINȚEI TEOLOGICE ȘI LITERATURII BISERICEȘTI

DECLARĂ PREA FERICITUL PATRIARH ATHENAGORA AL CONSTANTINOPOLULUI
ÎN SCRISOAREA ADRESATĂ ÎNALT PREA SFÎNȚITULUI PATRIARH JUSTINIAN

Este un fapt bine cunoscut cititorilor revistei noastre, că publicațiile Bisericii Ortodoxe Române — care sunt trimise cu regularitate tuturor Patriarhilor și Întâistătătorilor Bisericilor Ortodoxe Autocefale — se bucură de o aleasă prețuire în întreaga lume ortodoxă.

Desori, Înalt Prea Sfînțitul Patriarh Justinian, sub a cărui directă îndrumare și purtare de grijă se desfășoară activitatea publicistică a Editurii Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, a primit din partea unor Prea Fericiți Patriarhi ortodocși scrisori de mulțumire și de calde elogii pentru conținutul valoros și pentru îngrijita execuție tehnică a tipăriturilor noastre bisericești, trimise peste hotarele țării.

Bunele aprecieri ale Prea Fericiților Patriarhi: Athenagora al Constantinopolului, Alexandru III al Antiohiei și întregului Orient, Alexei al Moscovei și a toată Rusia, precum și ale altor Întâistătători ai Bisericilor Ortodoxe surori, au constituit dovezi grăitoare ale felului în care este prețuită strădania Editurii noastre în sânul Ortodoxiei ecumenice.

În cursul lunii August din anul acesta, Înalt Prea Sfînțitul Patriarh Justinian a primit o nouă scrisoare de acest fel, din partea Prea Fericitului Patriarh Athenagora al Constantinopolului. Publicăm mai jos textul acestei scrisori, însoțit de răspunsul trimis de Înalt Prea Sfînțitul nostru Patriarh Justinian, reamintind cititorilor noștri că Prea Fericitul Patriarh Athenagora a mai scris Întâistătătorului Bisericii Ortodoxe Române și în anul 1950, aducându-i mulțumiri și călduroase felicitări, pentru activitatea editorială a Bisericii noastre. (Revista «Biserica Ortodoxă Română», Nr. 3—6, 1950).

fesori
tăreți
.

AGINA

509

512

514

517

522

530

535

537

550

555

557

SCRISOAREA P. F. PATRIARH ATHENAGORA

Prea Fericite și Prea Sfințite Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei și Patriarh al Bisericii Ortodoxe Autocefale a României, frate mult iubit și prea dorit în Hristos Dumnezeu și împreună slujitor al Smereniei Noastre, D. D. Justinian, îmbrățișând frățeste în Domnul pe Prea Fericirea Voastră, ne adresăm Vouă cu multă bucurie.

Prin scrisoarea de față venim cu dragoste frățescă să exprimăm mult iubitei și prea doritei Voastre Prea Fericiri mulțumirile noastre călduroase pentru binevoitoarea trimitere, de fiecare dată, a publicațiilor Prea Sfintei Biserici surori a României, cu care se îmbogățește în mod simțit biblioteca patriarhală dela noi, care slujește nevoile, nu numai ale clerului nostru ci și ale celor în afară de cler.

Felicitând din toată inima pe Prea Fericirea Voastră pentru admirabila activitate publicistică, ce se desfășoară în Prea Sfânta Biserică de sub conducerea Voastră, activitate care contribuie mult la progresul științei teologice și literaturii bisericești, vă îmbrățișăm iarăși, cu sărutare sfântă și rămânem cu dragoste frățescă și prețuire deosebită,

Al Prea Fericirii Voastre, iubitor frate în Hristos,

† ATHENAGORA al Constantinopolului

1952, Iulie 23.

RĂSPUNSUL I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN

Cu multă bucurie confirmăm primirea scrisorii din 23 Iulie a. c., prin care Sanctitatea Voastră ați binevoit din nou a ne trimite patriarhicești mulțumiri, pentru publicațiile pe care le-ați primit din partea Bisericii Ortodoxe Române.

Aprecierile elogioase pe care le exprimați față de cuprinsul lor și asigurarea pe care ne-o dați că ele contribuie la progresul științei teologice ortodoxe și la îmbogățirea literaturii bisericești, constituie pentru Noi și pentru Sinodul Sfintei noastre Biserici, pentru profesorii institutelor noastre teologice, care colaborează permanent la aceste publicații, ca și pentru toți ostentorii care participă la alcătuirea lor, o încurajare deosebită și un îndemn permanent pentru a spori strădaniile noastre de lucrători în via Domnului, cu conștiința că toate le facem spre slava lui Dumnezeu, spre întărirea dreptei credințe și spre propășirea binelui, a fericirii și a păcii în lume.

Imbrățișându-vă cu aceeași frățescă dragoste, Ne încredințăm rugăciunilor Înalt Prea Fericirii Voastre, cu nădejdea că legăturile dintre Bisericile noastre surori se vor desfășura și pe viitor cu rezultate din cele mai mulțumitoare.

Al Înalt Prea Fericirii Voastre, iubitor frate întru Hristos,

† JUSTINIAN

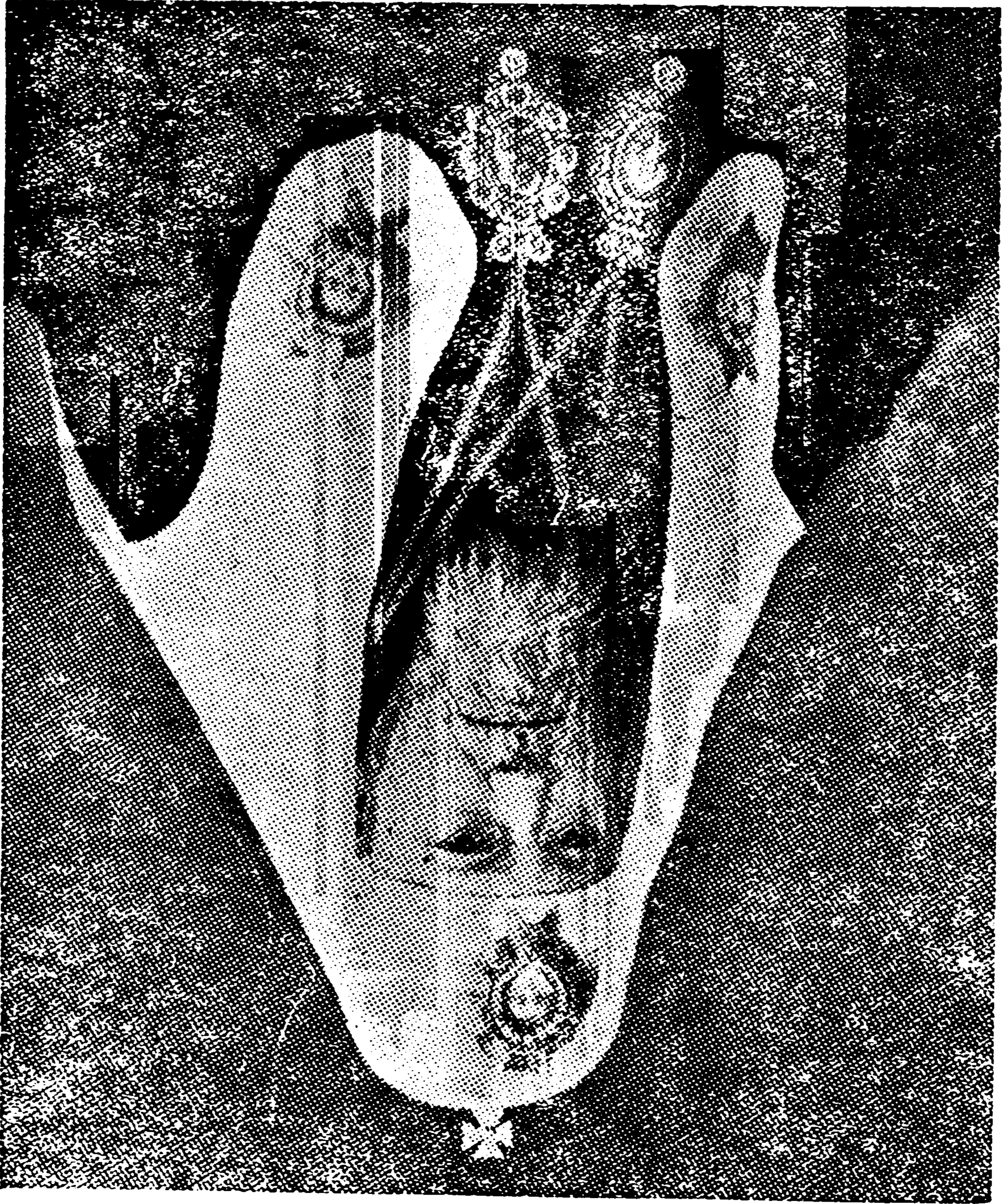
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Asemenea cuvinte de prețuire a strădaniilor ce se depun pentru buna întocmire a acestor publicațiuni — care au fost destinate dintru început a fi îndreptar pentru activitatea pastorală a clerului ortodox român, dar care s'au dovedit de un real folos întregii Ortodoxii — constituie pentru cei ce lucrează la întocmirea lor, o îndoită chezășie. În primul rând, bunele aprecieri ale Întâistătătorilor Bisericilor Ortodoxe de peste hotare evidențiază încă odată cât de înțeleaptă a fost și este orientarea pe care I. P. S. Justinian a dat-o tipăriturilor Bisericii Ortodoxe Române, îndreptând privirile colaboratorilor și redactorilor lor spre problemele ce se pun astăzi Bisericii. În al doilea rând, asemenea elogioase aprecieri constituie dovada vie că strădaniile ostenitorilor așezământului nostru de Editură sunt într'adevăr prinosul pe care Biserica Ortodoxă Română îl aduce Ortodoxiei ecumenice.

Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă găsește în aceste cuvinte de înaltă prețuire imbold pentru a munci cu sporită râvnă, spre a putea — cu îndrumarea nelipsită a Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian — să ducă la capăt misiunea ce i s'a încredințat.

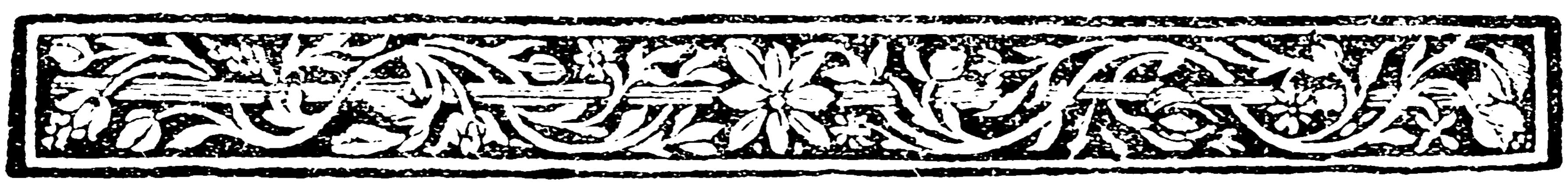
REDAȚIA

**PREA FERICITUL ALEXEI
PATRIARHUL MOSCOVEI ȘI A TOATĂ RUSIA
A FOST DECORAT CU ORDINUL
„DRAPELUL ROȘU AL MUNCII”**

Cu prilejul celei de a 75-a aniversări a nașterii lui Alexei, Patriarhul Moscovei și al întregii Rusii și în semn de recunoștință pentru remarcabilă sa activitate desfășurată atât în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei, cât și ulterior, Președintele Sovietului Suprem al U.R.S.S. i-a conferit ordinul Drapelul Roșu al Muncii.

(TASS)

TELEGRAMĂ

PREA FERICIRII SALE

A L E X E I

PATRIARHUL MOSCOVEI ȘI AL INTREGEI RUSII,

MOSCOVA

*Biserica Ortodoxă Română a primit cu deosebită bucurie vestea că Prea Fericirea Voastră ați fost decorat de către Prezi-
diul Sovietului Suprem al U. R. S. S. cu Ordinul „Drapelul Roșu
al Muncii“, cu prilejul celei de a 75-a aniversări a nașterii Sanc-
tității Voastre și în semn de recunoștință pentru remarcabila acti-
vitate ce ați desfășurat atât în timpul Marelui Războiu pentru
Apărarea Patriei, cât și ulterior.*

*Sărbătorind acest fapt, la Institutul Teologic din București,
și dând expresie sentimentelor clerului și credincioșilor Bisericii
noastre, Vă felicităm călduros pentru această înaltă distincție și
rugăm pe Bunul Dumnezeu să Vă dăruiască încă mulți ani de
rodnică activitate, spre slava Ortodoxiei, spre prosperitatea Patriei
Sovietice și în slujba sfântă a apărării păcii și înțelegerii între
toate popoarele lumii.*

† JUSTINIAN

PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

NOUA CONSTITUȚIE A REPUBLICII POPULARE ROMÂNE

Cu nețărmurită bucurie a primit poporul nostru vestea votării noiei Constituții de către Marea Adunare Națională a R.P.R. Votată cu unanimitate de voturi, noua Constituție este expresia vie a voinței masselor populare din țara noastră, de a-și croi o viață mai bună, de a asigura tuturor cetățenilor care ostenește cu brațele sau cu mintea un viitor luminos și fericit. Noua lege fundamentală a Statului nostru — al cărei proiect a fost supus dezbaterilor publice aproape două luni de zile — consfințește marile cuceriri din ultimii patru ani ale oamenilor muncii și precizează drumul luminos al construirii socialismului în țara noastră.

Clerul și credincioșii Bisericii Ortodoxe Române ca și ai celorlalte Culte — după cum se arată mai departe, pe larg, în revista noastră — au participat, alături de întregul popor, la dezbaterile proiectului de Constituție, la care, după ce au constatat adâncul democratism și deplina libertate religioasă pe care o consfințește — și-au dat adeziunea lor deplină.

La dezbaterile asupra proiectului de Constituție în Marea Adunare Națională, a luat cuvântul și P. C. Preot Alexandru Ionescu — Vicarul Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor și deputat al Mării Adunări Naționale — care a spus următoarele:

«Urișele progrese realizate de Republica noastră au făcut ca numai după patru ani, Constituția ei să fie depășită de realități. În viața politică, economică și socială s'au înregistrat cuceriri gigantice, a căror măreție, importanță și perspective de viitor, au fost arătate dela această tribună, cu toată competența și autoritatea, de către vorbitorii care m'au precedat.

De aceea, mă voi limita să relev doar un singur aspect al vieții din țara noastră, cel religios, cărui îi dă expresia juridică articolul 84 din proiectul de Constituție. Și aici, ca în toate prevederile lui de altfel, proiectul proclamă și înscrie o stare de lucruri existentă în patria noastră: libertatea de conștiință și libertatea religioasă.

Acestea sunt realități și au devenit realități în această țară, odată cu regimul de democrație populară și datorită acestui regim.

La ce se reduceau aceste libertăți sub vechiul regim burghezo-mosieresc, ne amintim cu toții. Stau mărturie nesfârșitele procese de pe la fostele Curți militare, unde oamenii erau condamnați pentru delictul de a fi mărturisit anumite credințe religioase, stau actele de sigilare a caselor de rugăciuni ale unor Culte, stau deciziile și decretele de anulare a funcționării altor Culte, stau zidurile sinagogilor arse, profanate».

În continuare, vorbitorul a arătat că pentru realizarea intențiilor lor, ațâțătorii la război nu se dau în lături de a folosi organizațiile religioase, de a exploata în scopurile lor credințele și sentimentele religioase ale oamenilor credincioși, de a întrebuința vârfurile de conducere ale diferitelor organizații religioase ca auxiliari ai lor în organizarea propagandei de ațâțare la război, în acțiunile complotiste împotriva regimurilor de democrație populară.

«În Republica Populară Română, libertatea de conștiință este o realitate vie.

Ca o urmare logică a acestui principiu, Republica noastră acordă și garantează libertatea de organizare, de funcționare și de exercitare a cultelor religioase.

Toate Cultele se bucură de aceleași drepturi egale, așa cum au recunoscut ele înșile de altfel, prin glasurile autorizate ale șefilor lor, în dese și repetate rânduri.

Un singur nemulțumit s'a arătat: Vaticanul. Și aceasta nu pentru că s'ar fi aplicat Cultului catolic un alt regim decât celorlalte Culte, ci pentru că i s'a luat Vaticanului posibilitatea de a mai unelti împotriva Patriei noastre, chiar pe teritoriul ei. Aceasta, cu adevărat, nu se mai poate. Prea multe jertfe a făcut poporul nostru pentru a-și dobândi cuceririle de care se bucură acum, pentru a le lăsa pradă uneltirilor din umbră.

Poporul nostru nu confundă însă Cultul catolic cu Vaticanul, așa cum nu poate fi confundată o organizație religioasă cu una politică, care folosește religia ca instrument pentru realizarea unei anumite politici. Vaticanul face o politică și încă una murdară, de sprijinitor și simbriaș al ațâțătorilor la război, cărora le pune la dispoziție aparatul lui administrativ, mijloace de propagandă, influența lui în anumite state și toate mijloacele de care dispune. Posedând mari capitaluri și latifundii — numai în S.U.A. Vaticanul posedă bogății în valoare de miliarde de dolari — Vaticanul și-a investit aceste capitaluri în întreprinderi comerciale, industriale, în societăți pe acțiuni, în orice afaceri, care aduc profituri mari, în deosebi în întreprinderile care produc materiale de război, și prin aceasta el a devenit în totul solidar cu ațâțătorii la un nou măcel mondial.

Acesta-i substratul real al aceluși «front unic religios», împotriva lagătelui păcii și democrației pe care vrea să-l creieze Vaticanul. Sucursale ale unui asemenea front pe teritoriul patriei noastre nu poate îngădui poporul. Acțiuni complotiste și organizații de spionaj nu-și pot găsi loc la noi, la adăpostul libertății de conștiință și a libertății religioase. Iar dacă printre clericii din țara noastră s'ar găsi vreun netrebnic care să gândească altfel, este bine să știe că poporul nu-i iartă asemenea atitudine.

Credincioșii cinstiți ai Cultului catolic fac ei înșiși această deosebire, se desolidarizează de scopurile și metodele politice ale Vaticanului, își manifestă dragostea de patrie și atașamentul față de regimul de democrație populară, căruia îi mărturisesc dragoste și recunoștință pentru deplina libertate religioasă de care se bucură.

Aceleași sentimente le mărturisesc în țara noastră slujitorii și credincioșii tuturor Cultelor. Biserica Ortodoxă Română, al cărei slujitor sunt, prin glasul Întâistătorului ei, prin forurile ei de conducere ca și prin glasul miilor ei de slujitori, și-a manifestat în nenumărate împrejurări sentimentele de grațitudine față de conducerea țării, pentru largile libertăți de care se bucură.

De aceea, ca slujitor al Cultului care numără cei mai mulți credincioși în această țară, ca cetățean conștient de binefacerile pe care le asigură pentru patrie prevederile noiei Constituții, și ca deputat al poporului, care mi-am putut da seama de aspirațiile și voința multor cetățeni, manifestată timp de două luni în diferite adunări, declar că votez cu entuziasm noua Constituție».

Declarând că votează cu entuziasm noua Constituție a țării noastre, P.C. Preot Alexandru Ionescu s'a făcut purtătorul de cuvânt al tuturor clericilor și credincioșilor ortodocși.

*

Constatând că noua lege fundamentală a Statului nostru garantează tuturor cultelor religioase deplina libertate de organizare și funcționare, și că, în esență, este o Constituție a păcii, — Biserica Ortodoxă Română salută cu sinceră bucurie votarea ei, în unanimitate, de Marea Adunare Națională a Republicii Populare Române.

REDAȚIA

VIZITA UNUI GRUP DE MUNCITORI ENGLEZI LA PATRIARHIA ROMÂNĂ

În ziua de 23 Iulie 1952, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a primit, în palatul patriarhal, un grup de muncitori din Scoția, membri ai Sindicatului Transporturilor din Anglia, care se aflau în țara noastră în calitate de oaspeți ai Confederației Generale a Muncii și care și-au exprimat dorința de a cunoaște pe Întâistătătorul Bisericii Ortodoxe Române.

Delegația oamenilor muncii englezi era formată din: James Hemminges, David Donaldson, Hugh Baillie, Robert Bonner și Donald Sutherland. În numele întregii delegații, David Donaldson a comunicat I.P.S. Patriarh Justinian că toți sunt credincioși ai Bisericii Anglicane, că ei cunosc frumoasa activitate desfășurată de unii clerici englezi — ca decanul de Canterbury, Hewlett Johnson și reverendul Stanley Evans —, pe tărâmul apropierii între popoare, și că au luat cunoștință din unele publicații engleze despre sprijinul pe care Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române îl acordă acțiunii destinată să asigure pacea lumii întregi. În dorința lor de a putea înfrunsa cunoscuților lor din Anglia, adevărul cu privire la situația Bisericii în Republica Populară Română, — a spus dl. David Donaldson —, cei cinci muncitori englezi roagă pe I.P.S. Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române să binevoiască a le răspunde la câteva întrebări.

Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a primit cu bunăvoință rugămintea delegației muncitorilor englezi, declarând că I.P.S. Sa binecuvintează orice acțiune menită să contribuie la spulberarea minciunilor și să răspândească pretutindeni adevărul.

Iată întrebările puse de dl. Donaldson, în numele celor cinci oameni ai muncii din Anglia, și răspunsurile date de Înalt Prea Sfințitul nostru Patriarh Justinian:

Întrebare: Există o deplină libertate religioasă în Republica Populară Română?

Răspuns: O asemenea întrebare n'ar putea fi pusă de cineva care ar trăi câteva săptămâni în țara noastră. El s'ar convinge singur că în Republica Populară Română este asigurată și garantată cea mai deplină libertate religioasă. Toate bisericile sunt deschise și orice credincios este liber să-și manifeste și să-și practice credința sa.

Intrebare: Cum este finanțată Biserica? Din ce mijloace își plătește ea slujitorii?

Răspuns: Salariile deservenților Bisericii, dela Patriarh și până la cântărețul de strană, sunt plătite de Stat, prin Ministerul Cultelor. Pentru construcții de biserici și case de rugăciuni, Statul pune la dispoziție materialele necesare și acordă importante sume de bani. Desigur că — potrivit unei îndelungate tradiții — credincioșii țin să participe la asemenea lucrări cu contribuția lor personală.

Bisericile monumente istorice sunt conservate și restaurate prin grija Statului.

Inalt Prea Sfintitul Patriarh Justinian în mijlocul muncitorilor englezi care au vizitat țara noastră.

Acestea sunt valabile nu numai pentru Biserica noastră Ortodoxă, care cuprinde cel mai mare număr de credincioși, ci și pentru toate Cultele din Republica Populară Română.

Intrebare: Noi, aflându-ne în Republica Populară Română, am citit cu mult interes proiectul noii Constituții, publicat de câteva zile. Dacă Sanctitatea Voastră l-a citit, ar putea să ne spună cum se reflectă prevederile sale în viața bisericească?

Răspuns: În primul rând trebuie subliniat că articolul 84 statornicește: «Libertatea de conștiință este garantată tuturor cetățenilor Repu-

blicii Populare Române», că «cultele religioase sunt libere să se organizeze și pot funcționa liber» și că «libertatea exercitării cultelor religioase

Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, răspunzând întrebărilor puse de muncitorii englezi.

este garantată tuturor cetățenilor Republicii Populare Române». Din prevederile acestui articol rezultă că libertatea religioasă — care era garan-

tată și de Constituția noastră din 1948 — va continua să fie garantată și în viitor, tuturor cetățenilor.

În al doilea rând, proiectul noii noastre Constituții cuprinde o serie de principii, pe care Biserica nu poate decât să le salute cu mare bucurie, deoarece ele sunt cuprinse și în învățătura ei. Principiul că «cine nu muncește, nu mănâncă» — pe care-l înscrie astăzi Constituția noastră în paginile ei, a fost un deziderat milenar al Bisericii creștine, pe care însă nu l-a putut pune în practică. Biserica Ortodoxă este fericită să vadă asemenea principiu, sfânt pentru ea, pus la temelia relațiilor dintre oameni.

Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, împreună cu grupul de muncitori englezi, vizitând expoziția obiectelor de cult, executate în Atelierele și Tipografia Patriarhiei Române.

Nu este timpul și nici locul unei analize amănunțite a proiectului noii noastre Constituții. Dar noi suntem încredințați că dacă tot mai mulți oameni cinstiți ar avea posibilitatea pe care ați avut-o Dvs., de a răspunde chemării oamenilor muncii din țara noastră și de a vă convinge aici, la fața locului, de adevărul că prevederile proiectului nostru fundamental sunt realități vii, — semănătorii de născociri și de neadevăruri n'ar mai găsi niciun ascultător.

Viața poporului nostru se desfășoară din ce în ce mai prosperă și mai fericită. Viața religioasă nu stânjenește cu nimic eforturile constructive ale poporului nostru; de aceea ea se va desfășura și de acum înainte în

toată libertatea, — așa cum vedeți înscris în proiectul noii noastre Constituții.

*

Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian s'a întreținut îndelung cu oaspeții, înfățișându-le lucrările executate în atelierele de obiecte de cult ale Bisericii Ortodoxe Române, precum și tipăriturile Editurii Institutului Biblic și de Misune Ortodoxă.

Cei cinci muncitori englezi au mulțumit Inalt Prea Sfințitului Patriarh pentru bunăvoința cu care i-a primit și pentru răspunsurile date la întrebările lor și au asigurat pe Întâistătătorul Bisericii Ortodoxe Române că vor face cunoscut, în cercurile cunoștințelor lor din Anglia, adevărul despre Biserică și despre libertatea religioasă care există în Republica Populară Română.

Oaspeții au vizitat apoi Catedrala Patriarhală în care se află racla cu moaștele Sfântului Dimitrie Bazarabov, admirând bogăția picturală și artistică a bisericilor ortodoxe.

DECLARAȚIILE I. P. S. MITROPOLIT SEBASTIAN ASUPRA CONFERINȚEI PENTRU PACE DELA MOSCOVA ȘI ASUPRA CĂLĂTORIEI SALE ÎN U.R.S.S.

După cum s'a relatat în numărul 4-5 al revistei noastre, între 9—12 Mai a. c., s'a ținut la Moscova — din inițiativa Prea Fericitului Alexei, Patriarhul Moscovei și a toată Rusia — Conferința pentru pace a tuturor Bisericilor și Comunităților religioase din U.R.S.S. La această Conferință au fost invitate să participe și alte Biserici și Comunități religioase din afara Uniunii Sovietice, printre care și Biserica Ortodoxă Română. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și I.P.S. Patriarh Justinian, au primit cu multă bucurie această invitație și au însărcinat pe I.P.S. Sebastian, Mitropolitul Moldovei și Sucevei, să ducă Conferinței dela Moscova salutul Bisericii Ortodoxe Române și binecuvântarea ei pentru lucrarea sfântă de apărare a cauzei păcii.

I. P. S. Mitropolit Sebastian

I. P. S. Mitropolit Sebastian și-a îndeplinit misiunea primită, urmărind cu multă atenție lucrările Conferinței pentru apărarea păcii, a tuturor Bisericilor și Comunităților religioase din U.R.S.S., și rostind o caldă cuvântare pe care toți participanții la conferință au primit-o cu dragoste și cu deosebit interes. I. P. S. Mitropolit Sebastian s'a înapoiat în Patrie cu sporit entuziasm de a îndemna clerul și credincioșii Bisericii noastre să desfășoare o activitate și mai vie în slujba apărării păcii.

În ziua de 24 Mai a. c., în aula Institutului teologic din București, a avut loc o ședință cu adevărat sărbătorească a Comitetului de luptă pentru pace, în cadrul căreia I. P. S. Mitropolit Sebastian — răspunzând invitației P.S. Theoctist, Rectorul Institutului Teologic — a împărtășit corpului profesoral, PP. CC. Preoți și studenților bogatele sale impresii asupra Conferinței pentru pace dela Moscova, ca și asupra călătoriei sale în di-

ferite centre din Uniunea Sovietică. I. P. S. Sa a ținut deasemeni, în cuvântarea rostită în Catedrala mitropolitană, din Iași — să aducă la cunoștința clerului și credincioșilor moldoveni cele ce s'au făcut la Moscova pentru marea cauză a păcii. Iar în ședința Adunării Naționale Bisericești din 15 Iulie 1952, I. P. S. Sa a făcut o documentată expunere asupra rezultatelor obținute de Conferința pentru pace a cultelor din Uniunea Sovietică¹⁾.

Expunerile I. P. S. Mitropolit Sebastian au fost urmărite cu multă atenție și au stârnit un deosebit interes în rândurile celor ce le-au ascultat. Socotind că ele sunt deopotrivă de interesante pentru toți clericii și credincioșii Bisericii Ortodoxe Române, redacția revistei noastre a rugat pe I. P. S. Sa să împărtășească cititorilor noștri bogatele impresii culese în timpul călătoriei în Uniunea Sovietică. I. P. S. Mitropolit Sebastian a primit cu dragoste rugămintea noastră și a binevoit să răspundă la întrebările puse de redacție.

INTREBARE: Ce impresii V'a lăsat Conferința pentru pace a Bisericilor și Comunităților religioase din Uniunea Sovietică, la care ați luat parte în calitate de reprezentant al Bisericii Ortodoxe Române?

RĂSPUNS: Conferința pentru pace a tuturor Bisericilor și Comunităților religioase din Uniunea Sovietică, care a avut loc la Moscova, demonstrează întregii lumi, în primul rând, că toate cultele din Uniunea Sovietică sunt solidare în ceea ce privește importanta problemă a păcii și, în al doilea rând, că ele participă din ce în ce mai activ la lupta pentru apărarea păcii alături de întregul popor sovietic.

La Conferința pentru pace dela Moscova au participat un număr important de Biserici și comunități religioase: Biserica Ortodoxă Rusă în frunte cu Sanctitatea Sa Alexei, Patriarhul Moscovei și a toată Rusia; Biserica Ortodoxă Gruzină, în frunte cu Sanctitatea Sa Melhisedec, Patriarhul Catolicos a toată Gruzia; Biserica Armeană în frunte cu Sanctitatea Sa Patriarhul Catolicos Gheorghe al VI-lea a toată Armenia; Biserica Evanghelică Luterană din R.S.S. Letonă, în frunte cu Arhiepiscopul Gustav Turs; Biserica Evanghelică Luterană din R.S.S. Estonă, în frunte cu Arhiepiscopul Jan Kiivit; Biserica Catolică din R.S.S. Letonă, în frunte cu Episcopul Peteris Strods, Locțiitorul Mitropolitului de Riga; Biserica Catolică din R.S.S. Lituană în frunte cu Episcopul Kazimieras Juozapo-Paltarokas; Cultul creștinilor Baptiști după Evanghelie, în frunte cu Președintele Iacov Jidcov; Biserica credincioșilor de rit vechi (comunitatea din Belaja Krința), în frunte cu Arhiepiscopul Flavian al Moscovei și a toată Rusia; Biserica de rit vechi a creștinilor vechi ortodocși, în frunte cu Arhiepiscopul Joan al Moscovei și a toată Rusia; Asociația creștinilor de rit vechi Staropomorți din Moscova, în frunte cu Președintele Maxim Sergheev; Comunitatea credincioșilor de rit vechi din Riga, în frunte cu Președintele comunității Ivan Vaconia; Biserica credincioșilor de rit vechi din R.S.S. Lituană, în frunte cu Președintele Teodor Kuznețov; Comunitatea Adventiștilor de ziua a șaptea în frunte cu Președintele Paul Mat-

1. Textul expunerii a fost publicat în revista «Biserica Ortodoxă Română» Nr. 6-8, Iunie-August 1952, pag. 321.

șanov; Biserica reformată (calvină) a Regiunii Transcarpatice, în frunte cu decanul Adalbert Ghenci; Biserica metodistă din R.S.S. Estonă, în frunte cu superintendentul Mart'n Kuigre; Comunitatea creștinilor molocani din orașul Baku, în frunte cu președintele Ivan Manaenko; Comunitatea creștinilor molocani din orașul Tbilisi, în frunte cu președintele Alexei Rem'zov; Cultul musulman din partea europeană a U.R.S.S. și a Siberiei, în frunte cu Muftiul Șakir Hialetdinov; Cultul musulman din Asia centrală și Kazahstan în frunte cu vice-președintele Muhadis Babahanov; Cultul musulman din Daghestan și din Caucazul de Nord, în frunte cu muftiul Mahomet Kurbanov; Cultul musulman din Transcauzia, în frunte cu Șeik-ul-Islam Ali Zade Akhund Aga Djavadoglu; Comunitatea centrală budistă din U.R.S.S., în frunte cu Bandido Hambo Lama Gabji Darmaiev Lobsan-Nima; Comunitatea religioasă israelită din Moscova, în frunte cu rabinul Solomon Schlifer, Președintele comunității, și comunitatea religioasă israelită din Kiew, în frunte cu rabinul Ițko Schechtman.

În total, au participat la conferință 260 reprezentanți ai tuturor confesiunilor din Uniunea Sovietică și delegați ai altor Biserici din afara Uniunii Sovietice. Dintre Bisericile străine au participat: Biserica Ortodoxă Română, Biserica Reformată din Austria în frunte cu pastorul E. Kock; Biserica Reformată din Olanda, reprezentată de pastorul Hugo van Dalen; Biserica Evanghelică Luterană din Danemarca în frunte cu pastorul A. Johansen; Biserica Ortodoxă din Antiohia, reprezentată de Arhimandritul Vasile Samaha; Biserica Ortodoxă Bulgară, reprezentată de Arhimandritul Maxim și Biserica Ortodoxă din Finlanda, în frunte cu protopopul Mikoel Mükola.

Centrul tuturor discuțiilor ce au avut loc la Conferința de la Moscova, a fost cuvântarea I. P. S. Mitropolit Nicolae Krutițki, care cu competența și cu înaripatul său cuvânt — binecunoscut clerului și credincioșilor noștri — a vorbit despre «Biserica alături de popor în lupta pentru pace». Trebuie să mărturisesc — așa cum am spus și în cuvântarea rostită în fața Adunării Naționale Bisericești — că expunerea atât de documentată a I. P. S. Mitropolit Nicolae Krutițki mi-a făcut o profundă impresie. I. P. S. Sa a insistat mai ales asupra temeiurilor care impun oricărui credincios datoria de a participa activ la lupta sfântă pentru apărarea păcii, alături de toate popoarele pașnice și de toți oamenii cinștiți și iubitori de pace din întreaga lume. A rezultat limpede din cuvântarea I. P. S. Nicolae că oricare credincios, aparținând oricărui cult, nu poate să rămână devotat Bisericii sale decât luptând împotriva acelor care seamănă distrugerea și moartea, împotriva ațâțătorilor la război. După ce a arătat contribuția clerului și credincioșilor Bisericii Ortodoxe Ruse ca și a celorlalte culte religioase din Uniunea Sovietică la marea cauză a păcii — I. P. S. Nicolae s'a adresat tuturor credincioșilor din U.R.S.S., îndemnându-i, în cuvinte înflăcărâte, să-și sporească eforturile pentru salvarea vieții oamenilor.

Expunerea I. P. S. Nicolae a impresionat atât de mult pe toți participanții la Conferință încât — după cum spuneam mai înainte — mai toate discuțiile s'au purtat în jurul cuvântării sale. De ce insist atât de mult asupra impresiei deosebite pe care a produs-o raportul I. P. S. Nicolae

Krutițki — acest înalt ierarh supranumit «Gură de Aur al Bisericii Ortodoxe Ruse» — vor înțelege cu ușurință toți cei care au citit acest raport, publicat în numărul trecut al revistei «Biserica Ortodoxă Română», admirând bogata sa documentare și înțelepciunea ideilor pe care le cuprinde.

Toți participanții care au luat cuvântul după I. P. S. Nicolae au subliniat pericolul unui nou război care amenință omenirea și au arătat grozăviile și urmările lui nenorocite. Cu toții am protestat împotriva războiului de agresiune, împotriva folosirii armelor de distrugere în masă a populației civile, dând drept exemplu folosirea armei bacteriologice în Coreea de către intervenționiștii americani.

Toți participanții — constatând că o delăsare și o lipsă de împotrivire a camenilor cinstiți și pașnici din lumea întreagă ar putea încuraja pe ațățătorii la război, care ar trece la extinderea războiului de agresiune — au văzut necesitatea intensificării luptei pentru apărarea păcii, printr'o colaborare mai strânsă între Biserici și o mai bună coordonare a acțiunilor inițiate de Consiliul Mondial al Păcii.

Deaceea, se poate spune că țelul Conferinței dela Moscova a fost acela de a trezi și mai mult conștiința fiecărui reprezentant al cultelor religioase, pentru ca fiecare să se găsească permanent în slujba păcii, intensificând acțiunea de lămurire și propovăduire a idealurilor păcii în masa credincioșilor. Conferința și-a atins în întregime scopul propus și, ceea ce este deosebit de îmbucurător, hotărârile adoptate au constituit un exemplu și un îndemn pentru credincioșii din întreaga lume, de a-și spori strădaniile în lupta pentru apărarea păcii.

In ceea ce ne privește, în calitatea Noastră de delegat al Bisericii Ortodoxe Române, am adus Conferinței dela Moscova salutul frățesc al Sfântului Sinod și al I.P.S. Patriarh Justinian, arătându-ne, totodată, marea bucurie de a fi invitați la o Conferință pentru apărarea păcii, la care participă reprezentanții tuturor Cultelor și Comunităților religioase din Marea Uniune Sovietică. Am arătat Conferinței dela Moscova contribuția pe care a adus-o Biserica Ortodoxă Română cauzei păcii și am subliniat hotărârea noastră fermă de a intensifica lupta pentru apărarea păcii împreună cu celelalte Culte din Patria noastră și alături de întregul nostru popor. Am stăruit asupra faptului că, toți credincioșii din Republica Populară Română sunt conștienți de grozăviile unui nou război mondial și că, din acest motiv — ca și din conștiința că urmează învățăturilor Bisericii și împlinesc totodată o mare datorie cetățenească —, ei se află cu toții în rândurile partizanilor păcii din întreaga lume.

Cuvântul nostru a fost ascultat cu multă luare aminte și am avut deosebita bucurie de a fi felicitat de Inalt Prea Sfințitul și Prea Fericitul Alexei, Patriarhul Moscovei și a toată Rusia —, pentru spiritul de frățească colaborare al Bisericii Ortodoxe Române în această mare problemă a apărării păcii.

In felul acesta, noi am avut convingerea că ne-am făcut datoria și ne-am îndeplinit misiunea incredințată nouă de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și de Președintele său, Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian.

INTREBARE. Cum se manifestă în viața Comunităților religioase largă libertate de organizare și funcționare, pe care regimul Sovietic a acordat-o Cultelor religioase?

RĂSPUNS. În această chestiune pot răspunde cu toată certitudinea, mai ales că vizita mea s'a prelungit și după închiderea Conferinței, — și apoi, aceasta nu este prima dată când vizitez Uniunea Sovietică. Ca și în trecut, eu nu am stat numai în sala de ședințe, la birou sau numai în locuința mea, ci am participat cu multă bucurie la câteva manifestații, excursii și pelerinagii. În mod firesc am cercetat și acum — așa cum am făcut și altă dată — locuri și oameni, biserici și mănăstiri. În felul acesta, văzând lucrurile la fața locului, mi-am putut da seama că Biserica și toți credincioșii din Uniunea Sovietică, oricare ar fi Cultul lor, se bucură de cea mai deplină libertate religioasă. Am cercetat liberi, fără nicio opreliște, sate și orașe dela Moscova până la Leningrad; și în toate bisericile pe care le-am întâlnit se săvârșeau sfinte slujbe, iar oameni evlavioși rosteau rugăciuni pentru mântuirea sufletului lor. În ceea ce privește bisericile, este necesar să precizez că bisericile rusești — mă refer în special la cele ortodoxe — nu sunt ca ale noastre, cu o capacitate de cel mult 200-300 de credincioși. Ele sunt de o mărime neobișnuită și pot adăposti mii de credincioși. Privind credincioșii care se rugau nestingheriți de nimeni, mi-am amintit de toate neadevărurile și născocirile pe care le răspândesc ziarele din Occident, puse în slujba imperialiștilor, numai și numai din dorința de a ponegri Uniunea Sovietică.

Adevărul curat este, deci, că Biserica în Uniunea Sovietică este liberă în acțiunile ei și lucrează cu mult spor și folos pentru credincioși. În lumina acestor constatări se explică și faptul că toate Cultele au o atitudine loială față de Statul Sovietic și sprijină, după puterile lor, uriașele înfăptuiri din Uniunea Sovietică. Asigurându-li-se deplina libertate de exercitare a cultului, credincioșii din Uniunea Sovietică nu și-au putut și nu-și pot arăta recunoștința decât susținând eforturile popoarelor sovietice, care — eliberate de sub orice robie — și-au făurit o viață fericită și construiesc astăzi un viitor mai luminos copiilor lor.

Cel mai bun exemplu, în această privință, l-a dat Biserica Ortodoxă Rusă, care în timpul marelui război de apărare a strâns fondurile necesare pentru formarea unei colcane de tancuri, care a luptat cu mult succes împotriva cotropitorilor hitleriști. De altfel, toți credincioșii din Uniunea Sovietică și-au arătat atunci dragostea lor fierbinte de patrie, contribuind cu peste 300 milioane ruble la fondul de apărare. Toate acestea sunt fapte bine cunoscute multora dintre credincioșii Bisericii noastre, totuși eu mi-am făcut datoria de a le aminti acum, întrucât am convingerea că patriotismul credincioșilor din Uniunea Sovietică, dragostea și entuzias-

mul cu care sprijină munca creatoare a popoarelor sovietice, ca și participarea activă la lupta pentru apărarea păcii, nu constituie decât un rezultat al deplinei libertăți religioase de care se bucură toți — indiferent de confesiunea lor.

ÎNTREBARE: Ce impresii v'a lăsat munca pașnică desfășurată de oamenii sovietici și uriașa dezvoltare tehnică și industrială a Uniunii Sovietice?

RĂSPUNS: Căutând să răspund acestei întrebări, vă mărturisesc că încerc o emoție deosebită. Nicăeri, în nicio altă țară, n'am văzut o ordine atât de perfectă ca în Uniunea Sovietică. Totul acolo este pus la locul său, totul este măreț și uimitor ca realizare tehnică și artistică. În special în materie de urbanistică, tehnica sovietică întrece orice închipuire. Moscova mai cu seamă, este un adevărat oraș-minune. Noile metrouri, palate, noua universitate, care are vreo 40 etaje, ca și alte clădiri cu zeci de etaje, acum în construcție, sunt realizări unice și epocale. Arterele de circulație terestre și subterane înlesnesc deplasarea cetățenilor sovietici, rapid și confortabil, în oricare colț al orașului ca și în împrejurimi.

În special liniile metroului, cu stații — adevărate monumente de artă —, constituiesc o mare realizare, atât pentru satisfacerea trebuințelor călătoriei rapide, cât și pentru delectarea celui mai rafinat gust artistic. Totul este clădit în marmoră de diferite culori, cu sculpturi admirabile; totul, în stațiile metroului, este inundat de lumină; nu însă de o lumină care orbește, ci dimpotrivă, de o lumină care odihnește ochiul. Arhitecții sovietici au mers atât de departe cu perfecțiunea în urbanistică, încât o mare clădire din Leningrad, care se afla într'un loc nepotrivit, stricând perfectă simetrie, a fost mutată cu totul la locul cuvenit.

Apele sovietice au fost de mult canalizate. Unele servesc agricultura, iar altele sunt puse în serviciul navigației, fiind legate între ele prin numeroase canale care măresc considerabil traficul de mărfuri și călători. Eu însumi am avut plăcerea de a călători cu vaporul pe canalul Moscova-Leningrad, pe marginile căruia se văd multe șiruri de clădiri încântătoare, construite după cele mai frumoase concepții arhitectonice.

În ceea ce privește bogăția de lumină electrică, care m'a surprins în toate orașele și satele prin care am trecut, ea este furnizată de numeroase uzine și de uriașe hidrocentrale. Aceste hidrocentrale nu satisfac însă numai nevoile cetățenilor sovietici, ci ele furnizează cantități uriașe de energie electrică și felurilor industrii din Uniunea Sovietică — dându-le mari posibilități de dezvoltare și ușurând în același timp, munca oamenilor sovietici. Un lucru care m'a surprins în deosebi în această privință, este electrificarea agriculturii — unică pe tot globul.

În general vorbind, oriunde și când te aștepți mai puțin, poți vedea

în Uniunea Sovietică lucruri și realizări mărețe. Toate acestea dovedesc oricărui vizitator că marea țară a socialismului este posesoarea celei mai înaintate tehnici din lume. Uniunea Sovietică a pornit spre o dezvoltare cu adevărat uriașă, pe care nimeni nu o poate opri și pe care nimeni nu va putea să o ajungă. Aceasta este convingerea mea în urma celor văzute și constatate de mine în Uniunea Sovietică.

INTREBARE: Ce ne puteți spune despre structura omului sovietic, a omului nou, care trăiește după o nouă concepție de viață și care realizează din plin principiul dragostei pentru aproapele?

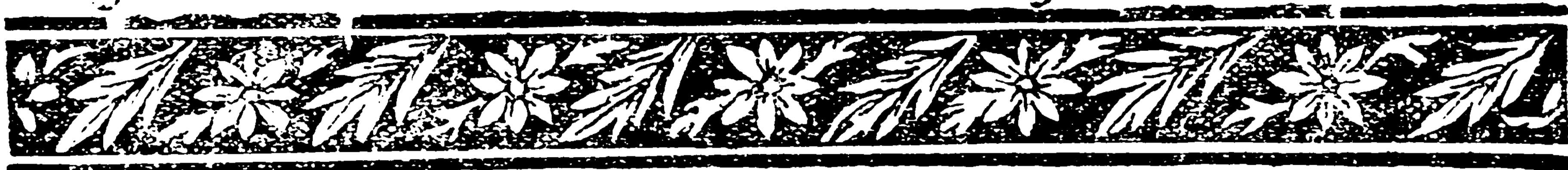
RĂSPUNS: Imi cereți să vă vorbesc despre omul sovietic, așa cum l-am cunoscut. Sunt înclinat să vă răspund printr'o întrebare, care este, în același timp, un răspuns la întrebarea pe care mi-ați pus-o și care îmi amintește de o spusă românească: «Cmul sfîntește locul». Vă întreb, răspunzându-vă totodată: Cum poate fi omul sau cum pot fi oamenii aceia care și-au făurit o viață nouă și fericită, care au muncit și muncesc cu drag pentru patria lor, din care tind să facă — așa cum spune poporul nostru — o adevărată «gură de rai»?

Așa cum l-am cunoscut, omul sovietic este foarte activ și foarte serios în lucrul său. În orașe ca și la sate, se observă o activitate excepțională. Toți oamenii sovietici participă la realizarea vieții noi. Simți că fiecare cetățean sovietic e conștient că munca sa contribuie la bunăstarea tuturor și, în același timp, la înflorirea Patriei lui. Deși extrem de serios și bun patriot, totuși, omul sovietic nu este nici ursuz și nici dușmănos față de străini. Dimpotrivă, omul sovietic se bucură de câte cri aude că și oamenii muncii din alte colțuri ale pământului reușesc să-și croiască o viață mai bună. Am remarcat deosebita afabilitate a omului sovietic față de vizitatorul străin care se interesează de excepționalele sale realizări. Am constatat, deasemeni, că oamenii sovietici dau o deosebită importanță bunurilor culturale puse în slujba întregului popor. Ei înțeleg ca toate bunurile culturale, ca și toate roadele științei, să nu constituie privilegiul unei anumite categorii de oameni, ci ele să fie puse la dispoziția tuturor. În Uniunea Sovietică, cartea este pusă la îndemâna fiecărui cetățean. În Uniunea Sovietică nu există neștiutori de carte; faptul acesta dă o anumită ținută de demnitate omului sovietic. Și pentru că vorbeam mai înainte de bunuri culturale, trebuie să vă spun că am cercetat cu deosebită plăcere și admirație renumitele muzee Tretiakov din Moscova și Ermitajul din Leningrad. Îți dai seama dela primele galerii parcurse, cu cât gust și cu câtă pricepere a știut omul sovietic să pună în valoare opere celebre ale marilor artiști ca: Repin, Ivanov, Șişkin, Michel Angelo, Rafael, Rembrandt sau Van Dyck. În Kremlin, pe care deasemenea l-am

vizitat, sunt păstrate cu mare grijă neprețuite comori artistice, dovadă vie a marii puteri de creație a omului sovietic.

Capabil de realizări uriașe, pe tărâmul științei ca și pe cel al culturii, omul sovietic este hotărît astăzi să construiască un viitor mai luminos, atât pentru el cât și pentru urmașii săi. Voința aceasta de realizare, de construcție uriașă, este specifică omului sovietic. Dar pentru aceasta, pentru împlinirea planurilor sale mărețe, el este conștient că are nevoie de liniște, de pace. De aceea, pe buzele tuturor oamenilor sovietici, pe buzele tuturor acestor mari constructori ai zilelor noastre, stă cuvântul «mir», adică pace. Omul sovietic vrea să trăiască în pace, pentrucă el înțelege să ducă la bun sfârșit munca sa creatoare, care folosește tuturor. El este bun patriot, pentrucă înțelege să apere de distrugere realizările muncii sale. El iubește pacea pentrucă iubește viața și pe toți oamenii pașnici și cinstiți de pretutindeni.

Așa se explică de ce luptă astăzi oamenii sovietici, din ce în ce mai hotărîți, pentru apărarea păcii —, de ce sunt primii în marele front al Partizanilor Păcii din întreaga lume. Oamenii sovietici luptă astăzi împotriva tuturor ațâțătorilor la război, cot la cot cu toți oamenii pașnici și cinstiți din întreaga lume, pentru apărarea celui mai de preț bun al omenirii: pacea. Și în această luptă uriașă pentru apărarea vieții oamenilor, ca și în voința fermă de construcție pașnică, stă măreția omului sovietic.

DECLARAȚIILE DECANULUI DE CANTERBURY CU PRIVIRE LA FOLOSIREA ARMEI BACTERIOLOGICE DE CĂTRE IMPERIALIȘTII AMERICANI

Decanul de Canterbury, Hewlett Johnson, este unul dintre acei numeroși clerici de seamă, din Occident, care — consecvenți învățaturii evanghelice — s'au ridicat cu hotărîre împotriva uneltirilor ațâțătorilor la război, împotriva încercărilor de a învrăjbi popoarele, împotriva oricărei acțiuni care primejduiește viața pașnică a omenirii. Entuziasmul și râvna neobosită, cu care decanul de Canterbury s'a alăturat luptei sfinte pentru apărarea păcii, pornesc dela convingerea lui fermă că orice preot al lui Hristos trebuie să slujească adevărul, dreptatea și pacea. Această înaltă conștiință de cleric creștin — care poate servi drept pildă pentru toți slujitorii altarelor creștine — l-a determinat pe Hewlett Johnson să treacă la acțiune și, în ciuda vârstei sale înaintate, să pună în slujba celor mai nobile idealuri ale omenirii un devotament și un elan tineresc.

De multă vreme, decanul de Canterbury este unul dintre cei mai activi partizani ai apropierii și colaborării pașnice între popoare. Încă de acum zece ani, Hewlett Johnson scrie într'o carte a sa, în care încerca să descifreze căile care s'ar deschide în fața țării sale, după terminarea războiului deslănțuit de fasciștii germani: «Viața este avuția cea mai scumpă a omului. Și pentru că ea îi este dată omului s'o trăiască numai o singură dată, el trebuie s'o trăiască în așa fel, încât să nu resimtă regrete amare pentru anii trăiți fără rost; s'o trăiască în așa fel încât — atunci când va muri — să poată spune: mi-am dăruit toată viața și puterea, cauzei celei mai bune din lume, — liberării omului»¹⁾. Și într'adevăr, decanul de Canterbury și-a închinat viața sprijinirii necondiționate a tuturor acțiunilor menite să asigure libertatea oamenilor și viața lor tihnită.

În cadrul acestor preocupări se înscrie și recenta călătorie făcută de Hewlett Johnson în Republica Populară Chineză, cu scopul de a cunoaște schimbările petrecute în viața poporului chinez în ultimii ani și de a putea — pe baza unei atente documentări personale — să împărtășească poporului englez adevărul asupra acestui mare popor, care, cucerindu-și libertatea, înțelege să și-o apere și să-și făurească — în colaborare cu toate popoarele libere — un viitor fericit. El a rămas profund impresionat de uriașele realizări ale regimului de democrație populară și de puternica voință de pace a poporului chinez. Decanul de Canterbury a cercetat de asemenea numeroase comunități creștine, — de toate confesiunile — din Republica Populară Chineză, a stat de vorbă cu episcopi, pastori, predi-

1. Cf. Ostrovski «Așa s'a călit oțelul».

catori și numeroși credincioși, care i-au înfățișat adevărul cu privire la libertatea religioasă în noul stat democrat popular al Chinei. El însuși a oficiat o slujbă religioasă la Pekin și a predicat în biserici pline de credincioși, în fiecare Duminică, tot timpul șederii sale în China. Decanul de Canterbury a avut posibilitatea să cerceteze și chestiunea războiului bacteriologic, declanșat de imperialiștii americani în Coreea și China de Nord-Est. Strângând numeroase dovezi și mărturii, el și-a putut face convingerea fermă, întemeiată pe fapte ce nu pot fi desmințite prin vorbe, că imperialiștii americani au folosit pe scară întinsă cea mai monstruoasă armă de asasinare a populației civile, — arma bacteriologică. Decanul a luat cu el, la plecarea din Republica Populară Chineză, o serie de documente, precum și mesagii din partea conducătorilor bisericilor creștine, din China, către creștinii din Anglia, prin care sunt înfățișate dovezile crimei săvârșite de imperialiști.

Înapoiat în Anglia, Hewlett Johnson a socotit de datoria sa să înfățișeze poporului englez adevărul. În cadrul unei conferințe de presă, care a avut loc la Londra, în ziua de 8 Iulie, și la care au participat peste 60 de ziaristi, el a prezentat documentele pe care le adusese și a istorisit toate faptele constatate de el însuși, în timpul călătoriei sale prin China.

Hewlett Johnson și-a început declarațiile sale arătând că principalul scop al călătoriei sale — pe care a făcut-o în urma invitației Comitetului popular chinez pentru apărarea păcii și de luptă împotriva agresiunii americane — a fost acela de a cunoaște schimbările produse în viața poporului chinez după constituirea Republicii Populare Chineze, în comparație cu ceea ce văzuse în China în 1932, când făcuse prima sa vizită. După ce a descris viața nouă pe care o trăiește azi poporul chinez, munca lui pașnică pentru înflorirea patriei și pentru bunăstarea tuturor, decanul de Canterbury s'a ocupat în chip amănunțit de folosirea armei bacteriologice de către americani împotriva populației civile din Coreea și China de Nord-Est.

Potrivit relatărilor agenților de presă, Hewlett Johnson a spus: «Dovezile asupra folosirii armei bacteriologice, pe care eu însumi le-am văzut, sunt convingătoare și incontestabile. Adevărul nu poate fi ascuns». Decanul de Canterbury a vorbit, în primul rând, despre expozițiile din Pekin și Mukden, unde a putut cerceta nenumărate dovezi materiale despre monstruoasa crimă săvârșită de imperialiștii americani, prin întrebuintarea armei bacteriologice; el a citat apoi declarațiile făcute de aviatorii americani Quinn și Enoch — căzuți prizonieri — care au recunoscut că au aruncat în repetate rânduri, asupra centrelor populate, bombe încărcate cu insecte purtătoare de microbi.

În continuarea expunerii sale, Hewlett Johnson a vorbit despre vizita făcută în trei din cele 70 de centre populate din China de Nord-Est, unde a fost folosită arma bacteriologică de către americani și unde a avut prilejul să strângă personal numeroase dovezi. El a declarat că a stat de vorbă în China cu creștinii, care au fost martori ai atacurilor aviației americane, în cursul cărora s'a făcut uz de arma bacteriologică. Decanul de Canterbury a citat declarații ale creștinilor din China, care confirmă folosirea acestei arme de ucidere în masă, și a prezentat participanților la conferința de presă câteva documente — în original — semnate de nume-

roși conducători ai bisericilor de diferite confesiuni. Unul dintre aceste documente este semnat de 410 clerici, printre care patru episcopi ai Bisericii Anglicane și doi episcopi ai Bisericii Metodiste. Hewlett Johnson a declarat că socotește de datoria sa să informeze pe conducătorii Bisericii din Anglia despre conținutul acestui document și despre alte declarații ale conducătorilor Bisericilor creștine din China, pentru a-i determina să-și facă datoria de slujitori ai lui Hristos și să-și ridice glasul pentru a cere încetarea completă a crimei pe care o săvârșesc imperialiștii americani, prin întrebuițarea armei bacteriologice.

Precizând că în timpul călătoriei sale în China a stat de vorbă cu numeroși conducători ai comunităților creștine, a luat parte la slujbe religioase și că el însuși a predicat în multe biserici din Pekin, Șanghai și Canton — decanul de Canterbury a arătat că în Republica Populară Chineză sunt peste două milioane de creștini protestanți și trei milioane de catolici, în afară de ortodocși și credincioși ai altor confesiuni creștine. Conducători de seamă ai Bisericilor protestantă și catolică i-au încredințat declarații și mesagii cu privire la folosirea armei bacteriologice. Infățișând zăriștilor aceste documente — între cari se afla și originalul declarației a sute de conducători de biserică, cu semnături și sigilii, Hewlett Johnson a declarat în încheierea expunerii sale:

«Iată glasul milioaneilor de creștini din China. Acest glas al maseilor de creștini din China desminte dintr'odată acuzațiile ce se prezintă atât de des că declarațiile cu privire la folosirea armei bacteriologice ar fi numai propagandă comunistă care pornește dela Moscova».

Ziarele engleze au comentat pe larg conferința de presă din 8 Iulie a decanului de Canterbury, iar poporul englez a primit cu deosebit interes declarațiile sale și și-a manifestat protestul său hotărât, în cadrul a numeroase întruniri populare, față de monstruoasa armă bacteriologică folosită de imperialiștii americani în Coreea și China de Nord-Est, cerând imediată încetare a acestei barbarii.

Comitetul englez pentru apărarea păcii a adresat, la 13 Iulie 1952, lui Hewlett Johnson o scrisoare în care subliniază «curajul de care a dat dovadă», dând la o parte perdeaua minciurilor răspândite de imperialiști și făcând cunoscut poporului englez adevărul cu privire la războiul bacteriologic.

O parte din presa engleză, aflată în slujba reacțiunii și imperialismului, a deslănțuit o furibundă campanie împotriva decanului de Canterbury și a cerut în numeroase articole calomnioase, sancționarea lui, pentru vina de a fi arătat adevărata față a sălbaticilor imperialiști americani, care socotesc că pot înfrânge voința de libertate a popoarelor cu ajutorul ciurmei și holerei. Persecuțiile pornite împotriva acestui neînfricat luptător pentru pace — cazul său a fost adus și în discuția Camerii Lorzilor — a provocat o largă mișcare de solidarizare a maselor populare, cu acțiunea curajoasă a decanului de Canterbury. Numeroase scrisori primite din toate colțurile țării și din partea tuturor păturilor de cetățeni au arătat lui Hewlett Johnson că poporul englez urăște războiul, urăște pe cei care nimicesc populația pașnică cu arme îngrozitoare, condamnate de orice conștiință umană, și iubește cu înflăcărare pacea.

Decanul de Canterbury nu s'a lăsat intimidat de persecuțiile pornite

împotriva lui de cercurile reacționare dela conducerea Angliei. Incredințat că lupta lui este dreaptă, el a scris o broșură intitulată: «Fac un apel», în care expune poporului britanic faptele care au confirmat încă odată folosirea armei bacteriologice, de către agresorii americani în Coreea și China de Nord-Est.

În prefața broșurii sale, Hewlett Johnson scrie: «M'am înapoiat de curând din China. La înapoierea mea, am fost ținta celor mai violente atacuri, din partea ziarelor britanice. Dece? Pentru că mi-am exprimat convingerea că avioanele Statelor Unite au aruncat bombe deasupra Chinei de Nord-Est». În prima parte a broșurii, autorul spune: «Această fermă convingere a mea a izvorât din următoarele fapte:

1. Dovada convingătoare prezentată de Asociația Internațională a juriștilor democrați, condusă de catolicul Brandweiner, profesor austriac de drept canonic internațional, cu care m'am întâlnit în străinătate.

2. Expozițiile științifice dela Pekin și Mukden, unde se află expus tot ce este în legătură cu aceste dovezi.

3. Intrevederile pe care le-am avut cu bacteriologi, savanți și medici de seamă din lumea orientală, care au organizat aceste expoziții. Mulți dintre ei au studiat în Occident și se bucură de o reputație internațională.

4. Propria mea anchetă la fața locului. Am vizitat trei dintre cele 70 de puncte din China de Nord-Est;

Dovezile cele mai convingătoare, după părerea mea, sunt depozitiile celor doi piloți americani al căror avion a fost doborât».

Hewlett Johnson scrie în continuare: «La Pekin, Hankeu, Ciancia, Canton, Hanceu, Penpu, Sanhai și Mukden m'am întâlnit și am discutat pe îndelete cu conducătorii tuturor Bisericilor creștine, inclusiv cu cei ai Bisericii Catolice. De nenumărate ori și în unanimitate ei mi-au vorbit despre groaznica realitate a războiului bacteriologic.

«În China — scrie decanul de Canterbury — se numără două milioane de protestanți și trei milioane de catolici. Am primit din partea conducătorilor lor de răspundere și din propria lor inițiativă trei mari documente d'în Hankeu, Pekin și Tientin, care completează dovezile ce mi-au fost furnizate în cursul întâlnirii mele la Șanghai cu episcopii anglicani și cu alții și printr'o scrisoare a episcopului bisericii americane din China, P. Dindel Tsen Doyen». (În broșură, aceste documente sunt publicate în întregime).

«Acum — scrie Hewlett Johnson în continuare — nu se mai poate pretinde că aceste declarații privitoare la folosirea armei bacteriologice ar fi o simplă propagandă comunistă. Putem noi oare pune la îndoială sinceritatea fraților noștri creștini d'în Orient? Acest mare grup de creștini din Orient așteaptă cu nerăbdare răspunsul fraților lor din Occident»,

«Arhiepiscopul de York a declarat că, în calitatea sa de creștin, simte repulsie față de folosirea armei bacteriologice. Fac apel la poporul britanic și la conștiința Bisericii ca să asculte această chemare de ajutor și să nu o nesocotească, cu un scepticism calculat sau cu subterfugii. Apelez la sinceritatea, cinstea și curajul întregului popor britanic, stăruiind ca el să nu participe și să nu aibă niciun amestec în această crimă de genocid, în această criminală folosire a armei bacteriologice».

Un mare capitol al broșurii conține documentele aduse de Hewlett Johnson din China. Printre ele se află: «Apelul protestanților chinezi», «Chemarea la pace, a fruntașilor creștini din Hanceu», «Scrisoarea catolicilor chinezi», «Manifestul catolicilor chinezi», reproduceri după declarațiile aviatorilor americani Kenneth Enoch și John Quinn, care au recunoscut că au folosit arma bacteriologică la ordinul comandamentului american și textul scrisorii lui Kenneth Enoch, intitulată: «Cum am aruncat bombe bacteriologice».

Broșura decanului de Canterbury a avut un mare răsunet în rândurile cetățenilor cinstiți și ale creștinilor din Anglia. Opera acestui slujitor al lui Hristos înseamnă o contribuție de seamă adusă cauzei apărării păcii și constituie un exemplu și un îndemn pentru orice creștin, care vrea să poarte cu demnitate acest nume.

ÎN ÎNTÂMPINAREA CONGRESULUI POPOARELOR
PENTRU APĂRAREA PĂCII

CONGRESUL NAȚIONAL PENTRU APĂRAREA PĂCII

SE VA ȚINE LA BUCUREȘTI ÎNTRE 5—7 DECEMBRIE 1952

Apelul lansat de sesiunea dela Berlin a Consiliului Mondial al Păcii, cu privire la convocarea unui «Congres al Popoarelor pentru Apărarea Păcii», care se va deschide la Viena, în ziua de 12 Decembrie 1952, a fost primit cu entuziasm de toate popoarele pașnice și de toți oamenii iubitori de pace din lumea întreagă. În toate țările de pe pământ au și început să se facă pregătiri în vederea acestui mare Congres, care se anunță de pe acum ca un eveniment istoric, în lupta pe care o duc omenirea doritoare de pace, împotriva planurilor agresive ale imperialiștilor americani și ale sateliților lor. Pretutindeni se organizează consultări populare de o amploare nemaicunoscută, la care iau parte zeci de mii de femei și bărbați, de toate convingerile și credințele, căutând să găsească cele mai bune soluții, care să asigure dezarmarea, securitatea și independența națională, alegerea liberă a modului lor de viață și destinderea încordării în relațiile internaționale.

Alături de toate popoarele lumii, poporul nostru — care și-a manifestat voința de a contribui cu toate forțele sale la apărarea păcii — a primit cu înflăcărare vestea convocării Congresului Popoarelor pentru apărarea Păcii și este ferm hotărât să întâmpine această Adunare a popoarelor prin intensificarea luptei pentru pace în rândurile tuturor cetățenilor.

Exprimând această voință a poporului nostru, Comitetul Permanent pentru apărarea păcii din Republica Populară Română a hotărât ca, în vederea pregătirii participării țării noastre la Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii, să se țină în zilele de 5—7 Decembrie, Congresul Național pentru Apărarea Păcii din țara noastră.

La 3 Septembrie, s'a ținut o ședință largită a Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii; în cadrul acestei ședințe, au luat cuvântul membri ai Comitetului Permanent, reprezentanți ai organizațiilor de masă, ai Uniunilor de creație, ai minorităților naționale și ai Cultelor, care și-au exprimat hotărârea de a susține acțiunile ce vor avea loc în pregătirea Con-

gresului, angajându-se să mobilizeze noi mase de cetățeni la luptă activă pentru apărarea păcii, pentru zdrobirea uneltirilor agresive ale imperialiștilor americani și englezi.

Tot în cadrul acestei ședințe, membrii Comitetului Permanent au aprobat în unanimitate planul de muncă pentru pregătirea Congresului Național pentru Apărarea Păcii. Printre altele, planul prevedea că vor avea loc, între 15 Septembrie și 5 Octombrie, în întreprinderi, instituții, cartiere și sate, adunări ale oamenilor muncii, în cadrul cărora se vor alege noile Comitete de Luptă pentru Pace și delegați pentru conferințele raionale. Intre 5—25 Octombrie vor avea loc conferințe pe Raioane, unde se vor alege noile Comitete Raionale de luptă pentru Pace și delegați pentru conferințele regionale. Intre 20 Octombrie și 1 Noembrie vor avea loc conferințele pe Regiuni, unde se vor alege Comitetele Regionale de Luptă pentru Pace și delegați pentru Congresul care va avea loc în Capitală în ziua de 5, 6 și 7 Decembrie.

Acest plan de muncă a și fost îndeplinit. În întreaga țară s'au ținut Adunări, în cadrul cărora au fost alese noile Comitete de Luptă pentru Pace; deasemenea, s'au ținut conferințele pe Raioane și pe Regiuni. Cu un entuziasm de nedescris, poporul nostru muncitor — înflăcărat de prevederile noiei Constituții a Republicii Populare Române, care este o Constituție a Păcii —, a luat parte la pregătirea Congresului Național pentru Apărarea Păcii.

Una din sarcinile de seamă ce stătea în fața tuturor partizanilor păcii din țara noastră, era aceea de a folosi perioada de pregătire a acestui Congres pentru a realiza o demascare concretă, pe bază de fapte și documente convingătoare, a sângeiosului imperialism american, dușmanul de moarte al poporului nostru și al tuturor popoarelor libere din lumea întreagă. Această datorie — ce revine oricărui om cinstit, care iubește pacea, care își iubește patria și poporul, care ține la viața sa și a copiilor săi — a fost îndeplinită cu succes de partizanii păcii din țara noastră.

Preoțimea ortodoxă, care în marea ei majoritate s'a alăturat mișcării partizanilor păcii, a luat parte activă la pregătirea Congresului Național pentru Apărarea Păcii. În îndrumările ce s'au dat de forurile în drept, se spune că în perioada de pregătire «trebuie organizate convorbiri la locul de producție, și cu cetățeni din cartiere și sate, conferințe la cluburi, colțuri roșii și cămine culturale, consfătuiri pe profesii, cu medici, oameni ai artei, mici meseriași, învățători, preoți, etc., pentru a discuta cum pot contribui cât mai bine aceste categorii la lupta pentru pace». Întru îndeplinirea acestor sarcini de cinste, preoțimea noastră a desbătut — potrivit directivelor date de Sfântul Sinod și de Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian — chestiunea participării sale cât mai active la lupta pentru apărarea păcii.

Pastorală adresată de Sf. Sinod, la 14 Iunie a. c., către cler și credincioși, — și pe care am publicat-o în numărul trecut al revistei noastre — este o luminoasă călăuză a preotului și credincioșilor ortodocși, în activitatea lor pe tărâmul luptei pentru apărarea păcii. Deasemenea, numeroasele articole și reportagii ce se publică în paginile revistei noastre, constituie un bogat material documentar, pe care preoții l-au folosit din plin, în munca lor de luptători pentru pace.

Demascând atrocitățile săvârșite de imperialiști în Coreea și China de Nord-Est, unde au întrebuițat cea mai monstruoasă armă de ucidere în masă a populației pașnice; demascând uneltirile criminale ale instigatorilor la războiu; arătând credincioșilor cât de mare este numărul slujitorilor lui Hristos, de diferite confesiuni, din lumea întreagă, care s'au ridicat cu hotărîre întru apărarea păcii; înfățișând cât de uriașă este forța partizanilor păcii și, mai ales, înfățișând în mod convingător marile cuceriri democratice ale poporului nostru, înscrise în noua Constituție a Republicii Populare Române, — preoțimea ortodoxă aduce o contribuție de seamă la cauza păcii, determinând pe credincioșii Bisericii noastre să-și sporească avântul în munca pentru înflorirea Patriei, pentru zidirea unei vieți noi și fericite în lupta sfântă pentru apărarea păcii, pentru apărarea vieții și viitorului luminos al copiilor noștri.

Activitatea pe care preoții au desfășurat-o în cadrul pregătirii Congresului Național pentru Apărarea Păcii, entuziasmul cu care s'au alăturat muncii constructive a poporului nostru și roadele pe care le-au adus pe tărâmul consolidării păcii, constituie dovada vie a patriotismului lor, constituie dovada că preoțimea și credincioșii Bisericii Ortodoxe Române își iubesc cu înflăcărare Patria și Biserica și că ei sunt într'adevăr slujitori ai lui Hristos, Domnul Păcii.

CONGRESUL PARTIZANILOR PĂCII DIN ȚĂRILE ASIEI ȘI ZONA PACIFICULUI

La Pekin, capitala Republicii Populare Chineze, a avut loc, la începutul lunii Octombrie, anul acesta, deschiderea Congresului Partizanilor Păcii din țările Asiei și zona Pacificului.

Ideia convocării unui Congres al Partizanilor Păcii în această parte a globului pământesc, a fost primită cu multă bucurie de toți partizanii păcii din întreaga lume și cu un nestăvilit entuziasm de popoarele Asiei și zonei Pacificului. Entuziasmul de nedescris cu care a fost întâmpinat Congresul de către aceste popoare este foarte explicabil, dacă ținem seamă de faptul că lupta lor pentru apărarea păcii este strâns legată de lupta lor pentru independența națională. De veacuri, imperialiștii și coloniști americani, englezi, francezi, olandezi și alții, supun aceste popoare unei exploatare nemiloase. Sătule de jugul purtat atât amar de vreme, popoarele din țările Asiei și zona Pacificului dovedesc că sunt hotărîte astăzi să-și ia soarta în propriile lor mâini și să apere pacea cu hotărîre de nezdruncinat. La această luptă fermă pentru apărarea păcii le îndeamnă și evenimentele petrecute după cel de al doilea război mondial, mai ales planurile de agresiune ale imperialiștilor americani, care vor să subjuge micul popor coreean și să refacă militarismul și fascismul japonez.

Imbărbătate de exemplul viu al marelui popor chinez — care a reușit să se elibereze de sub orice exploatare și să pornească pe calea făuririi

unei vieți fericite —, popoarele Asiei și zonei Pacificului manifestă astăzi o voință uriașă întru apărarea păcii.

Partizanilor păcii din patru continente — Asia, America de Nord, America de Sud și Australia — nu li s'a putut înfrânge voința de a participa la lucrările Congresului dela Pekin, deși unele guverne, ca acelea din Statele Unite, Japonia, Pakistan, Tailanda și Filipine, au încercat să oprească plecarea delegaților. Chiar în Statele Unite, un număr de personalități — printre care se numără Howard Fast, pastorul Keneth R. Forbes, Peter Hynn, Paul Robeson, Albert Kahn și alții — au format un comitet, care a promovat — prin meetinguri și demonstrații pentru pace — participarea poporului american la Congresul Partizanilor Păcii din țările Asiei și zona Pacificului.

În capitala Chinei libere, sosiseră până la 19 Septembrie — după declarația lui Cian-Ciyan, reprezentant al secretariatului comitetului chinez de pregătire — 101 delegați, iar un număr de 162 delegați se aflau în drum spre Pekin. La 18 Septembrie sosea cu avionul delegația sovietică, alcătuită din: prof. I. I. Anisimov, conducătorul delegației; D. K. Hodjaev, președintele Comitetului pentru Apărarea Păcii din R.S.S. Uzbekă; scriitorul V. M. Kojevnikov; dr. în științe filosofice V. A. Fomina; scriitorul Mirzo Tursun Zade și G. V. Efimov, docent la Universitatea de Stat din Leningrad.

Până la 27 Septembrie sosiseră la Pekin reprezentanții a peste 22 de țări, printre care și 7 delegați ai poporului american, primiți cu multă căldură de prietenii chinezi.

Rând pe rând, delegații a 37 de țări din Asia și din zona Pacificului, precum și reprezentanți ai Consiliului Mondial al Păcii, ai Federației Sindicale Mondiale, ai Biroului de Legătură al F.S.M. pentru țările din Asia și Oceania, ai Federației Democrate Internaționale a Femeilor, ai Asociației Internaționale a Juriștilor Democrați, ai Uniunii Internaționale a Studenților, etc., au sosit la Pekin.

La 2 Octombrie, când s'a deschis Congresul Partizanilor Păcii din țările Asiei și zona Pacificului, se aflau în sala Huaijen din Pekin, delegați a 37 de țări din Asia și zona Pacificului, reprezentând două treimi din populația globului pământesc. Pe lângă aceste delegații se aflau reprezentanții organizațiilor obștești internaționale mai sus amintite, precum și oaspeți invitați special și numeroși ziariști chinezi și străini.

Cuvântul de deschidere a Congresului l-a rostit Liu-Nin-i, secretarul general al Comitetului de pregătire, care a declarat deschis Congresul Partizanilor Păcii din țările Asiei și zona Pacificului și a salutat prezența a 378 delegați și oaspeți de pe tot întinsul pământului. Liu-Nin-i a arătat că la Congres participă reprezentanți din toate păturile populației: fruntași ai mișcării muncitorești și țărănești, oameni de știință, scriitori, poeți, membri ai parlamentelor, ziariști, medici, industriași și slujitori ai diferitelor Culte religioase; prin aceasta, Congresul și-a asigurat un caracter larg reprezentativ.

După Liu-Nin-i a luat cuvântul cunoscuta luptătoare pentru pace, Sun-Cin-lin — laureată a premiului internațional Stalin — care a vorbit «Pentru întărirea păcii între popoare». Cuvântul introductiv rostit de Sun-Cin-lin a fost răsplătit cu furtunoase ovații. Intreaga asistență a

ascultat apoi telegramele de salut adresate Congresului de Mao-Tse-Dun, Joliot Curie, Ikuo Oyama, Pablo Neruda, Paul Robeson și Jean Lafitte.

Pe rând au luat apoi cuvântul: d'Arboussier, care a salutat Congresul în numele Consiliului Mondial al Păcii și al reprezentanților țărilor coloniale; reprezentantul japonez, Hiroshi Minami; Kitcilev, delegatul Indiei; Pir Manki Șerif, șeful delegației Pakistanului; Chermont, delegatul Braziliei; Thornton, membru al Biroului de legătură al Federației Sindicale Mondiale pentru țările Asiei și Oceaniei; preotul australian Maynard și John Birnes (Anglia), membru al partidului laburist, care a asistat la Congres ca oaspe. Toți vorbitorii au subliniat importanța Congresului pentru mișcarea mondială a partizanilor păcii, precum și realul folos pe care îl aduce apropiatului Congres al Popoarelor, care se va ține la Viena, în cursul lunii Decembrie.

Prima ședință a Congresului Partizanilor Păcii din țările Asiei și zona Pacificului, ținută în ziua de 2 Octombrie, a luat sfârșit după aprobarea ordinei de zi și a regulamentului lucrărilor Congresului. Pe ordinea de zi s'au fixat următoarele chestiuni: 1. Raportul general; 2. Problema japoneză; 3. Problema coreeană; 4. Schimburile culturale; 5. Desvoltarea relațiilor economice; 6. Problemele independenței naționale; 7. Apărarea intereselor femeilor și copiilor; 8. Problema încheierii unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri; 9. Raportul asupra mișcării pentru pace în Orientul mijlociu și apropiat; 10. Adoptarea declarațiilor și rezoluțiilor Congresului, și 11. Diverse.

Raportul general a fost prezentat Congresului de cunoscutul luptător pentru pace Go-Mo-jo, în dimineața zilei de 3 Octombrie. Ședința a fost prezidată de delegatul australian James.

Go-Mo-jo, care este și președintele Comitetului chinez pentru Apărarea Păcii, a adresat un fierbinte apel tuturor participanților de a nu precupeți niciun efort în lupta împotriva amenințării războiului. După o bogată argumentare referitoare la problema păcii, Go-Mo-jo a încheiat astfel: «De aceea, pentru a stăvili războiul, în numele păcii în întreaga lume și al realizării dorințelor noastre, noi chemăm pe oamenii din toate țările Asiei și din zona Pacificului, precum și pe oamenii din întreaga lume, fără deosebire de apartenență națională, profesiune, situație socială, vederi politice, convingeri religioase și mod de viață, să se unească și mai strâns pentru o luptă activă și dârză».

În seara aceleiași zile s'a ținut a treia ședință a Congresului Partizanilor Păcii din țările Asiei și zona Pacificului, sub președinția lui Nazim Hikmet. După anunțarea sosirii la Congres a zece noi delegați din Birmania, a doi delegați din Australia și a doi observatori din India, — președintele Nazim Hikmet a dat cuvântul lui Togo Kameda, șeful delegației japoneze, care a prezentat raportul în legătură cu problema japoneză. Togo Kameda a arătat că poporul japonez luptă, alături de toate popoarele Asiei, pentru o viață pașnică și pentru independența națională, opunându-se cu toată dârzenia împotriva creierii de baze aeriene și navale americane pe teritoriul Japoniei. Togo Kameda a precizat că tratatul militar dintre Japonia și S.U.A. trebuie să fie înlocuit imediat cu un tratat de pace multilateral.

Victor James, delegatul Australiei, a susținut coraportul în legă-

tură cu problema japoneză. S'a dat apoi citire telegramelor de salut, adresate Congresului de către Džiitiro Mațumoto, de Comitetul american pentru sprijinirea Congresului Partizanilor Păcii din țările Asiei și zona Pacificului și de Comitetele Partizanilor Păcii din Cehoslovacia, Republica Populară Mongolă și Guatemala.

Ultimul delegat care a luat cuvântul în seara zilei de 3 Octombrie, a fost Han Ser Ia, șeful delegației coreene, care a fost întâmpinat cu ovații furtunoase. El a expus, pe larg, suferințele prin care trece astăzi poporul coreean, din cauza intervenției americane în Coreea, și a propus ca delegații Congresului să ceară Statelor Unite «să respecte dreptul internațional și să obțină consimțământul S.U.A. pentru repatrierea tuturor prizonierilor de război; să înfiereze războiul bacteriologic și să tragă la răspundere pe organizatorii războiului bacteriologic; să obțină reglementarea pașnică a problemei coreene și retragerea tuturor trupelor străine din Coreea».

Delegatul Columbiei, Diego Montan Cuelar, a făcut coraportul privat la problema coreeană.

Cele două ședințe din ziua de 4 Octombrie au fost prezidate de Lewis Witon, delegatul S.U.A., Diego Montan Cuelar, delegatul Columbiei, Canon Nacamura, delegatul japonez și de delegatul mexican Willegas. Primul care a luat cuvântul a fost Seifuddin Kicilev, șeful delegației indiene. Kicilev a făcut un documentat raport asupra relațiilor culturale între țări. Coraportorul său a fost delegatul mexican Willegas.

Un raport deosebit de interesant a prezentat delegatul indonezian Suroto. Referindu-se la relațiile economice dintre popoare, delegatul indonezian s'a ocupat pe larg de politica economică hrăpăreață a lagărului imperialist. Concluzia la care a ajuns Suroto a fost următoarea: «Inegalitatea în drepturi în relațiile comerciale, impusă de statele imperialiste, constituie o piedică în dezvoltarea țărilor dependente din Asia de Sud-Est și de aceea, economia lor se menține la un nivel scăzut». Coraportorul la problema relațiilor economice, delegatul canadian Mackenzie, a accentuat și el faptul că politica puterilor imperialiste duce la decăderea economică, la șomaj și la pauperizarea oamenilor muncii.

Ultimul care a luat cuvântul în ședința de dimineață, a fost delegatul indian Chandra, care a vorbit despre dezvoltarea relațiilor economice între popoare. Aceeași problemă, a dezvoltării relațiilor economice între popoare, a fost desbătută după amiază, când reprezentantul Ceylonului, Vaicunthavason, a prezentat un amplu raport. El a insistat în deosebi asupra situației grele în care se găsesc țările coloniale și dependente, din cauza întreruperii legăturilor comerciale dintre țări. Răspunderea, în această privință, o poartă statele imperialiste și în special Statele Unite, care au instituit blocada comercială împotriva țărilor care n'au vrut să se supună diktatului american. Reprezentantul Ceylonului a atras atenția că această blocadă economică a statelor imperialiste nu' este decât un rezultat al cursei înarmărilor și al pregătirii unui nou război.

Raportul cu privire la problema independenței naționale, a fost susținut de șefa delegației chiliene, Olga Poblete, și de doi coraportori: Le Din Tam, șeful delegației vietnameze și Goliam Hossein Rahinian, delegatul Iranului. Olga Poblete s'a referit mai ales la situația din țările Ame-

ricii Latine. Ea a arătat imposibilitatea dezvoltării culturii naționale și a ridicării nivelului de trai al căminilor muncii din țările Americii Latine, atâta timp cât imperaliștii se amestecă în treburile interne ale statelor respective. La rândul său, șeful delegației vietnameze, Le Din Tam, a vorbit despre realizările poporului vietnamez, pe tărâm economic și cultural și a subliniat, în deosebi, lupta dârză pe care o duc împotriva colonialiștilor francezi, pentru independența națională.

Cu o deosebită satisfacție a fost primită cuvântarea reprezentantului Franței, Ernest Petit, care a vorbit îndată după delegatul vietnamez. El a asigurat Congresul că majoritatea covârșitoare a poporului francez desaproabă războiul nedrept dus împotriva poporului vietnamez. Prin politica sa, guvernul francez servește interesele agresorilor americani; de aceea, poporul francez iubește pacea și dorește să trăiască în pace cu toate popoarele.

Ziua de 4 Octombrie a fost încheiată de Gopalan, membru al delegației indiene. Gopalan a vorbit despre lupta pentru pace a poporului indian, care este ferm hotărât să nu permită ca țara sa să devină o bază militară a imperialiștilor. El a asigurat pe delegații popoarelor din Malaya și Vietnam, că poporul indian va sprijini lupta lor pentru independența națională. În încheierea cuvântării sale, delegatul indian și-a exprimat convingerea că «prin eforturi comune, popoarele Uniunii Sovietice, Indiei, Republicii Populare Chineze și ale altor țări, vor reuși să zădărnicească planurile ațățătorilor la război și să asigure pacea în întreaga lume».

Ședințele din ziua de 5 Octombrie au fost consacrate problemelor privitoare la apărarea drepturilor femeilor și copiilor, și la încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri. Ședința de dimineață a fost prezidată de reprezentantul Uniunii Sovietice, Anisimov, care a dat cuvântul d-nei Mazhar Ali-han, reprezentanta Pakistanului. Vorbind despre apărarea drepturilor femeilor și copiilor, d-na Mazhar Ali-han a arătat situația grea în care se găsesc femeile și copiii din Pakistan, India, Japonia și din alte țări ale Asiei și zonei Pacificului. Milioane de femei și copii din aceste țări se sbat în mizerie, îndurând foametea și frigul, trăind o viață de robi. Delegata Pakistanului a arătat, pe de altă parte, viața fericită a femeilor și copiilor din Uniunea Sovietică și din Republica Populară Chineză.

Referitor la aceeași problemă au fost prezentate două rapoarte: de Lilian Rita Smith, secretară a Federației Femeilor din Noua Zelandă și președintă a Uniunii Femeilor din orașul Oakland, și de Emilia Pietto Tujores, reprezentantă a Statului Costa Rica. Prima raportoare a vorbit despre munca înrobitoare a femeilor și copiilor din Noua Zelandă, Australia și Oceania, și despre procentul ridicat al mortalității infantile, care duce la exterminarea populației indigene, — iar cea de a doua a arătat mizeria, lipsa de drepturi, asuprirea și incultura femeilor și copiilor din S.U.A. și din țările Americii Latine.

S'a trecut apoi la problema încheierii unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri. Reprezentantul Laos-ului, Thao Nouhak Phoumsavan, care a prezidat ședința după reprezentantul U.R.S.S., a dat cuvântul lui L. Wington, șeful delegației americane. Acesta a spus, în esență, următoarele: «Un Pact al Păcii între S.U.A., Anglia, U.R.S.S., Franța și Repu-

blica Populară Chineză, va permite tuturor popoarelor lumii să evite războiul, să se ocupe de dezvoltarea economiei pașnice și a culturii țărilor lor, ceea ce va aduce înflorire și fericire tuturor popoarelor».

Ultimul delegat care a luat cuvântul în ziua de 5 Octombrie, a fost șeful delegației birmane, U. Hla. Ocupându-se în amănunt de politica agresivă a taberei imperialiste, U. Hla și-a exprimat ferma sa convingere că popoarele din țările Asiei și zona Pacificului nu vor fi niciodată robi imperialiștilor americani.

Ședința din dimineața zilei de 6 Octombrie, prezidată de Suroto, delegatul indonezian, și de Antonio Cruz Franco, delegatul Guatemalei — a fost deschisă de cuvântarea poetului turc Nazîm Hikmet, cunoscutul luptător pentru cauza păcii. Printre altele, Nazîm Hikmet a spus următoarele: «Poporul turc a calificat hotărîrea guvernului turc de a trimite trupe în Coreea, drept o trădare a intereselor poporului. În urma acestei acțiuni țara a fost străbătută de un val de greve. Țăranii turci nu vor să intre în armata cotropitorilor». Profesorul Brandweiner, membru al Consiliului Mondial al Păcii, care a luat cuvântul după poetul Nazîm Hikmet, a subliniat faptul că lupta poporului coreean este dreaptă, întrucât el luptă împotriva agresiunii și pentru înfăptuirea păcii în părțile Asiei. În acest sens și ajutorul dat poporului coreean de către voluntarii chinezi «constituie o prețioasă contribuție la cauza păcii».

În ședința de dimineață au mai luat cuvântul următoarele persoane: Monica Felton, laureată a premiului internațional Stalin «Pentru întărirea păcii între popoare»; Ivor Montague, secretar al Biroului Consiliului Mondial al Păcii; Lucienne Bouffu, vicepreședintă a Asociației Internaționale a Juriștilor democrați; Ștendîb, delegatul mongol, și Elva Sunder-son, șefa delegației canadiene.

În ședința de după amiază, prezidată de Le Din Tam, șeful delegației vietnameze, a luat cuvântul Isabelle Milton Carney, membră a delegației americane. Delegata americană a făcut declarații deosebit de interesante. Ea a ținut să precizeze mai întâi, că membrii delegației americane, abia după sosirea la Pekin, când au avut prilejul să cerceteze toate documentele, au putut să-și dea seama de grozăviile săvârșite în Coreea de aviația americană, care a folosit chiar arma bacteriologică împotriva populației pașnice coreene. «Milioane de oameni simpli din America — a spus mai departe delegata americană — încă nu știu că aviatorii americani lansează microbii ciurmei aducătoare de moarte și napalm, în scopul exterminării populației pașnice a Coreei, că aviatorii americani distrug și incendiază satele și orașele pașnice ale Coreei, că trupele americane săvârșesc atrocități monstruoase împotriva populației pașnice și împotriva prizonierilor de război din Coreea. Temându-se de mânia poporului american, imperialiștii americani ascund poporului evenimentele ce au loc în Coreea». Isabelle Carney a asigurat Congresul că membrii delegației americane vor spune poporului american adevărul și-l vor ridica la luptă pentru apărarea păcii, împotriva războiului din Coreea.

Cu o deosebită atenție a fost ascultată apoi cuvântarea șefului delegației sovietice, I. I. Anisimov, care a vorbit despre grandioasele construcții pașnice din Uniunea Sovietică și despre politica de pace a guvernului sovietic. El a spus că delegația sovietică sprijină propunerile formulate

În raportul lui Go-Mo-jo și consideră că este necesar să se țină seamă de ele la elaborarea hotărârilor Congresului. Cuvântarea șefului delegației sovietice a fost îndelung aplaudată de toți delegații, ridicați în picioare.

În după amiaza zilei de 6 Octombrie au mai luat cuvântul: Luigi Grassi, secretar al Federației Sindicale Mondiale (F.S.M.); Antonio Cruz Franco, delegatul Guatemalei; Manuel Augustin Pierre, delegatul Ecuadorului și Hasinto Castelianos Rivas, delegatul Salvadorului.

În cursul zilei de 6 Octombrie, Congresul Partizanilor Păcii din țările Asiei și zona Pacificului a primit telegrame de salut din partea detașamentelor de voluntari chinezi, din partea lui Hewlett Johnson, decanul de Canterbury, din partea partizanilor păcii din California, din partea Confederației oamenilor muncii din Chili, a Comitetului Național Bulgar pentru Apărarea Păcii, a Federației democrate a femeilor din întreaga Chină, a C.C. al Noii Uniuni Democrate a tineretului din întreaga Chină, și din partea Federației Tineretului Democrat din China.

În ziua de 7 Octombrie, ședințele au continuat să se țină, ca și în zilele precedente, de dimineață și după amiază. Au luat cuvântul delegații din Filipine, Cipru, Malaya, Peru, Pakistan și Columbia.

Deosebit de fermă a fost cuvântarea delegatului din Cipru. El a arătat asupririle la care este supusă populația insulei Cipru (peste 500.000 locuitori), pe care imperialiștii englezi o țin sub jugul lor, din anul 1878. Astăzi, imperialiștii englezi încearcă să transforme insula într-o bază militară, dar «poporul din Cipru — a spus delegatul — nu va permite să fie transformat în carne de tun, într'un război deslănțuit împotriva Uniunii Sovietice, a Republicii Populare Chineze și a altor țări pașnice».

În ședința de după amiază — prezidată de Grace P. Knight, reprezentanta Canadei și de cunoscutul luptător pentru pace din Ceylon, Don Philip Gunavardena — au luat cuvântul următorii: Rafael Echeverria Flores, vicepreședinte al Uniunii Internaționale a Studenților; Chinici Ogura, reprezentantul Frontului Patriotic al Tineretului Japonez și delegat al Japoniei; Ten Sen En, delegat al Coreei; Allan Courtney Monteith, delegat al Noii Zelande; D. H. Hodjaev, delegat al Uniunii Sovietice și Nancy Lapwood, delegată a Australiei.

Cuvântarea lui Chinici Ogura, delegatul japonez a impresionat adânc pe membrii tuturor delegațiilor. El a spus că «politica agresivă a imperialismului japonez costă poporul japonez mii de vieți tinere». «Poporul japonez — a spus mai departe delegatul — n'a avut norocul altor popoare, care, după cel de al doilea război mondial, au scuturat jugul robiei și-și făuresc astăzi o viață fericită. Poporul japonez s'a bucurat puțină vreme de înfrângerea imperialiștilor japonezi, în cel de al doilea război mondial, căci ocupanții americani caută să reînvie militarismul japonez. Viața este aproape insuportabilă în Japonia; dar «poporul japonez continuă lupta pentru libertatea și independența sa».

Lupta împotriva reînvierii militarismului japonez a preocupat și pe Ten Sen En, delegat al Coreei. El a spus că la această luptă trebuie să participe toate popoarele Asiei și zonei Pacificului, «întrucât militarizarea Japoniei reprezintă o nouă primejdie de agresiune japoneză».

Cu mult interes și cu multă bucurie au ascultat apoi delegații, cuvântul lui D. K. Hodjaev, delegat al Uniunii Sovietice. Delegatul uzbek a

arătat cât de înfloritoare a devenit economia și cultura Uzbekistanului Sovietic, și cât de fericită este viața poporului uzbek, dela stabilirea Puterii Sovietice. El a arătat de asemeni, că guvernul sovietic duce o constantă politică de pace și că popoarele sovietice sunt iubitoare de pace și doresc să-și construiască astăzi un viitor mai fericit și mai luminos.

Incheind șirul cuvântărilor, delegata Australiei, Nancy Lapwood, a insistat asupra necesității ca raportul Comisiei Științifice Internaționale, care demască crimele săvârșite de intervenționistii americani în Coreea, să fie adus la cunoștința masselor populare din întreaga lume. În felul acesta, cunoscând ororile războiului bacteriologic, popoarele vor putea să impună guvernelor lor adoptarea unei rezoluții, care să interzică folosirea armelor de exterminare în masă, ca arma bacteriologică sau arma atomică.

În ședința din 8 Octombrie au vorbit delegații a 10 țări: Siria, Liban, Ceylon, Tailanda, Nicaragua, Algeria, Pakistan, Honduras, S.U.A. și Salvador. Toți delegații au arătat că pregătirile de război ale S.U.A. și Angliei exercită o influență nefastă asupra nivelului de trai al popoarelor lor și nu le aduc decât mizerie și foamete. Toți și-au exprimat apoi solidaritatea lor cu popoarele Coreei și Vietnamului, care luptă pentru libertatea lor. Ultimul delegat care a luat cuvântul a fost delegatul Salvadorului. El a adus la cunoștința Congresului că în țara sa, un mare număr de cetățeni, partizani ai păcii, au fost arestați. Ziua de 8 Octombrie s'a încheiat prin adoptarea de către Congres a unui protest adresat președintelui Statului Salvador, împotriva arestării partizanilor păcii din acea țară.

În ședințele din ziua următoare — prezidate de Olga Poblete, reprezentanta Republicii Chili și de Go-Mo-jo, delegatul Chinei —, un număr mai mare de delegați au luat cuvântul. Șeful delegației Laos-ului, Tao Nuhak Fumsavan, delegatul Republicii Chili, Alfredo de Amesti, delegata Vietnamului, Le Cian Phung, șeful delegației indoneziene Suroto și delegatul Republicii Panama, au vorbit împotriva colonialiștilor francezi și a imperialiștilor americani, care supun popoarele lor unei exploatare nemiloase și încearcă să le folosească în scopuri agresive. Cu toții au arătat apoi că popoarele lor sunt ferm hotărâte să lupte pentru libertate și pentru stabilirea unei păci trainice în lume.

După cuvântarea delegatului Indiei, Rajiasankar Sivaram Vjias Mahara, Congresul a primit cu entuziasm declarația comună a delegațiilor Indiei și Pakistanului, care propun organizarea unei întâlniri între partizanii păcii din India și Pakistan, și luarea unor măsuri în vederea soluționării pașnice a tuturor problemelor litigiate (inclusiv problema Cașmirului). În felul acesta — precizează declarația — divergențele dintre India și Pakistan nu vor amenința pacea în Asia și nu vor da posibilitate puterilor imperialiste de a se amesteca în afacerile lor interne.

Dar cuvântarea care a produs o emoție deosebită și a fost întreruptă de nenumărate ori, de aplauze prelungite, a fost aceea a lui Mirzo Tursun-Zade, membru al delegației sovietice. Tursun Zade a vorbit cu entuziasm despre «viața fericită a poporului tajdic, care face parte din familia unită și frățescă a popoarelor Uniunii Sovietice...». După ce a arătat marile realizări pașnice ale poporului său, Tursun Zade a spus următoarele:

«Vreme îndelungată popoarele din țările Asiei și zona Pacificului au fost desbinate, prinse în mreaja minciunii și a înșelăciunii. Dar adevărul nu poate fi ascuns, el pătrunde în toate colțurile acestor țări; popoarele din țările Asiei și zona Pacificului se ridică în apărarea libertății lor și nu permit să fie împiedicate de a trăi așa cum le place». «Delegația sovietică sprijină cu căldură propunerile pentru apărarea păcii prezentate de Go-Mo-jo la Congres».

Delegatul Uniunii Sovietice și-a încheiat cuvântarea cu următoarele cuvinte, întâmpinate cu nesfârșite ovații:

«Declarăm că pacea este legea supremă a omenirii. Trăiască prietenia dintre popoarele din Asia și zona Pacificului! Trăiască prietenia dintre toate popoarele! Trăiască pacea în întreaga lume!».

În ședințele din zilele următoare au luat cuvântul o serie de delegați din Canada, Pakistan, Coreea, Birmania și Costa-Rica. Toți au arătat voința dârză a popoarelor lor de a nu ajunge sclavii imperialiștilor americani și de a lupta pentru independența națională și pentru pace.

O declarație aparte a făcut profesorul Hiroshi Minami, din delegația Japoniei. «În calitatea mea de om de știință — a spus profesorul Minami — condamn aspru pe acei oameni de știință care și consacră studiile nu victiei, ci exterminării oamenilor. Salut pe oamenii de știință care au participat la lucrările Comisiei științifice internaționale și au demascat prin aceasta în fața opiniei publice, fărădelegile comise de imperialiștii americani în Coreea».

În sfârșit, în dimineața zilei de 13 Octombrie a avut loc ședința de închidere a Congresului partizanilor păcii din țările Asiei și zona Pacificului. În această ultimă ședință — prezidată de Pîn Cen (China) și Takin Kodan Maing (Birmania) — Congresul a adoptat în unanimitate o serie de rezoluții privitoare la: problema coreeană, problema japoneză, intensificarea mișcării pentru încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri, sprijinirea Congresului popoarelor pentru pace, independența națională, drepturile femeilor și bunăstarea copiilor, schimburile culturale și relațiile economice, precum și o rezoluție cu privire la înființarea unui comitet de legătură al partizanilor păcii din țările Asiei și zona Pacificului.

De o importanță deosebită este rezoluția privitoare la problema independenței naționale, care este strâns legată, în țările Asiei și zonei Pacificului, de apărarea păcii. Congresul a hotărât să sprijine toate mișcările pentru independența națională și propune următoarele măsuri pentru obținerea păcii:

1. «Să se respecte independența națională și integritatea teritorială a tuturor țărilor, și să se ia atitudine hotărâtă împotriva oricărui atentat al unei țări la integritatea teritorială a altei țări, sau împotriva amestecului unei țări în afacerile interne ale alteia.

2. Să se pună imediat capăt războaielor agresive care se duc în prezent în Coreea, Vietnam, Malaya și în alte țări; să se retragă toate trupele străine din aceste țări.

3. Să se retragă trupele de ocupație din Japonia și trupele străine din alte țări; să se lichideze bazele militare străine create de o țară pe teritoriul alteia; să se pună capăt militarizării din ce în ce mai intense

și să se anuleze tratatele agresive care urmăresc deslănțuirea unui nou război.

4. Să se respecte dreptul fiecărei țări la dezvoltarea și la folosirea resurselor sale naționale, la schimbul liber de mărfuri cu alte țări și la folosirea resurselor ei pentru îmbunătățirea condițiilor de trai ale popoului și pentru dezvoltarea economiei ei de pace; să se ia atitudine hotărâtă împotriva acaparării de către o țară a resurselor naționale ale alteia.

5. Să se lupte împotriva blocadei și embargoului. Să se respecte comerțul liber între toate țările și toate popoarele, bazat pe principiul egalității și avantajelor reciproce.

6. Să se ia atitudine împotriva tuturor acțiunilor care urmăresc atăierea discriminărilor rasiale și care seamănă discordie între popoare, precum și împotriva propagandei deșănțate de război; să se respecte libertatea credințelor religioase a popoarelor, libertatea lor de a-și dezvolta cultura națională și de a întreține relații culturale între ele.

Congresul partizanilor păcii din țările Asiei și zona Pacificului cheamă popoarele tuturor țărilor să se sprijine reciproc în lupta comună pentru atingerea tuturor scopurilor mai sus menționate. Congresul crede că această luptă se va bucura de sprijinul larg al popoarelor din Statele Unite, Anglia și Franța».

În afară de rezoluțiile amintite, Congresul partizanilor păcii din țările Asiei și zona Pacificului a adoptat, tot cu unanimitate de voturi, textul a două Apeluri: unul «Către Organizația Națiunilor Unite» și al doilea «Către Popoarele lumii».

Apelul adresat Organizației Națiunilor Unite cuprinde următoarele:

Constatând — pe deoparte — că Organizația Națiunilor Unite a fost creiată pentru a salva omenirea de «flagelul războiului» și — pe de altă parte — că această organizație nu a reușit până acum să asigure pacea lumii, — Congresul partizanilor păcii din țările Asiei și zona Pacificului, exprimând voința unanimă a 1.600.000.000 de oameni, face mai multe propuneri pentru menținerea și consolidarea păcii în lume:

1. «Organizația Națiunilor Unite trebuie să condamne acțiunile care contribuie la reînvierea militarismului în Japonia și Germania occidentală. Organizația Națiunilor Unite trebuie să condamne deasemenea încheierea tratatelor de pace separate cu Japonia și Germania occidentală, care au drept scop pregătirea unui război. Ea trebuie să folosească întreaga sa influență pentru a obține încheierea de către toate țările interesate a unor tratate cu adevărat de pace și echitabile cu Japonia și Germania. Pentru a asigura pacea, Organizația Națiunilor Unite trebuie să sprijine poporul japonez în construirea unei Japonii noi, independente, democratice, libere și iubitoare de pace, trebuie să sprijine poporul german în construirea unei Germanii noi, independente, unite, democratice și iubitoare de pace.

2. Organizația Națiunilor Unite trebuie să obțină neîntârziat încheierea armistițiului în Coreea, pe o bază justă și rezonabilă. Trebuie să se pună capăt comportării nejustificate a delegaților americani la tratativele de armistițiu din Coreea, care au întrerupt unilateral tratativele de armistițiu. Toți prizonierii de război ai celor două părți trebuie să fie re-

patriați necondiționat, în conformitate cu stipulațiile Convenției dela Geneva din 1949; toate trupele străine, printre care detașamentele de voluntari chinezi, trebuie să fie retrase de pe teritoriul Coreei, iar poporului coreean trebuie să i se acorde libertatea de a-și rezolva singur treburile, potrivit voinței sale.

3. Organizația Națiunilor Unite trebuie să ia măsuri eficace pentru a asigura retragerea tuturor trupelor străine și încetarea operațiunilor militare în Vietnam, Malaya și alte țări, precum și pentru a asigura o reglementare justă și rezonabilă, pe calea tratativelor, satisfăcând cererile juste ale acestor țări, de a li se acorda independența națională.

4. Organizația Națiunilor Unite trebuie să pună capăt acțiunilor de înăbușire a independenței naționale și a mișcării de eliberare în diferite țări, discriminării rasiale și amestecului unor țări în afacerile altor țări, jefuirii resurselor lor naționale. Organizația Națiunilor Unite trebuie să pună capăt situațiilor în care anumitor țări li se impun pacte militare agresive, împotriva intereselor lor naționale și trebuie să asigure desființarea bazelor militare străine oriunde se află. Organizația Națiunilor Unite trebuie să respecte dreptul țărilor Orientului apropiat și mijlociu la independența națională, să le asigure acest drept și să nu tolereze știrbirea suveranității acestor țări.

5. Organizația Națiunilor Unite trebuie să înfăptuiască neîntârziat principiul unanimității celor cinci mari puteri în scopul încheierii unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri — Statele Unite, Uniunea Sovietică, Republica Populară Chineză, Marea Britanie și Franța. Tuturor țărilor trebuie să li se acorde dreptul de a se alătura acestui pact. Organizația Națiunilor Unite trebuie să insiste asupra soluționării divergențelor internaționale pe calea tratativelor.

6. Organizația Națiunilor Unite trebuie să ia măsuri eficace pentru a asigura reducerea generală și controlată a armamentelor, interzicerea fabricării și folosirii armelor bacteriologică, atomică și chimică, precum și a altor tipuri de arme de exterminare în masă și să obțină ca țările care nu au ratificat încă «Protocolul cu privire la interzicerea folosirii în război a gazelor asfixiante, toxice și altor gaze asemănătoare, precum și a mijloacelor bacteriologice», să-l ratifice neîntârziat.

7. Organizația Națiunilor Unite trebuie să ia măsuri eficace pentru restabilirea relațiilor economice și culturale normale între țări, pe baza egalității și avantajelor reciproce. Este necesară înlăturarea tuturor barierelor care împiedecă relațiile economice, printre care embargoul și blocada.

Fiind convinse că țările cu sisteme sociale deosebite și moduri de viață diferite pot coexista pașnic, popoarele din țările Asiei și zona Pacificului cheamă toate țările membre ale Organizației Națiunilor Unite să apere și să traducă în viață principiile Chartei. Numai în acest caz Organizația Națiunilor Unite va putea să-și recâștige prestigiul pierdut și să devină un organ cu autoritate pentru sprijinirea păcii generale.

Popoarele insistă ca Organizația Națiunilor Unite să salveze omenirea de flagelul războiului».

Apelul către Popoarele lumii are următorul cuprins:

„Ne afirmăm din nou convingerea fermă că țările cu sisteme sociale deosebite și moduri de viață diferite pot coexista în pace și colaborare spre binele tuturor.

Ne dăm bine seama că pacea nu poate fi așteptată, că ea trebuie cucerită.

În numele păcii, în această regiune și în întreaga lume, sunt necesare:

Restabilirea imediată a păcii în Coreea pe o bază justă și rezonabilă, încetarea războaielor în Vietnam, Malaya și alte regiuni și retragerea tuturor trupelor străine din aceste regiuni;

Incetarea acțiunii de reînviere a militarismului japonez; încheierea unui tratat de pace real între Japonia și țările interesate; creierea unei Japonii noi, independente, democratice, libere și iubitoare de pace, lupta împotriva amestecului unei țări în afacerile interne ale altei țări, lupta împotriva violării de către o țară a suveranității altei țări; apărarea și obținerea independenței naționale;

Lupta împotriva blocadei și embargoului; sprijinirea colaborării economice și a schimburilor culturale între țări, pe bază de egalitate și avantaje reciproce;

Interzicerea acțiunilor de atâtare la război, lupta împotriva discriminării rasiale, apărarea drepturilor femeilor și grija pentru copii;

Incheierea grabnică a unui Pact al Păcii între cele cinci puteri, reducerea armamentelor și interzicerea folosirii armelor atomice, bacteriologice și chimice, precum și a celorlalte arme de exterminare în masă.

În lupta pentru pace în Asia, în bazinul Pacificului și în întreaga lume, o răspundere deosebit de mare revine poporului Statelor Unite. Acțiunile militare și pregătirile de război înfăptuite de către guvernul Statelor Unite, în aceste regiuni, precum și în alte părți ale globului, sunt dăunătoare popoarelor din țările Asiei și zona Pacificului, precum și popoarelor din întreaga lume.

De aceea, sarcina imediată și datoria cea mai de seamă a poporului Statelor Unite este să pună capăt acestor acțiuni ale guvernului său și să îndrepte țara pe calea păcii.

Congresul partizanilor păcii din țările Asiei și zona Pacificului salută poporul Statelor Unite, care luptă pentru pace în condiții excepțional de grele. Ne exprimăm speranța că el își va intensifica lupta pentru pace și va întări unitatea sa în această luptă. Îi urăm succes deplin în realizarea acestor sarcini nobile și îi întindem o mână prietenească. Înțelegem că poporul Japoniei suferă greu sub jugul ocupanților americani și al propriilor săi militariști, care se află la putere. Știm că el va lupta împreună cu celelalte popoare din țările Asiei și zona Pacificului, pentru independența națională, precum și pentru a împiedica folosirea lui drept carne de tun. Popoarele din țările Asiei și zona Pacificului vor sprijini cu căldură lupta eroică a poporului japonez pentru pace și independență. Îi urăm succes și îi întindem o mână prietenească.

Monstruoasele atrocități săvârșite în războaiele actuale au răscolit conștiința tuturor femeilor și bărbaților cinștiți. Asasinarea în masă a locuitorilor pașnici, distrugerea absurdă a orașelor și satelor pașnice,

ororile îngrozitoare săvârșite împotriva femeilor și copiilor transformă războiul contemporan într'o armă de exterminare totală. Genocidul, cu folosirea celor mai barbare arme inventate vreodată de om, amenință alte țări și alte popoare. Pentru a păstra cuceririle de veacuri ale culturii, pentru ca viața să nu se transforme într'o luptă animalică pentru existență, pentru ca viața omului să păstreze o cât de mică urmă de omenie este necesar să se pună imediat capăt urgiei de vărsări de sânge din Coreea, Vietnam, Malaya și alte țări. Perspectiva unui războiu mondial pune în primejdie viața tuturor bărbaților, femeilor și copiilor. De aceea este de datoria tuturor să lupte pentru pace și pentru a stăvili alunecarea neîncetată spre război. Popoarele din țările Asiei și zona Pacificului sunt ferm hotărâte să ducă o luptă neobosită împotriva forțelor războiului; ele sunt convinse că prin colaborarea tuturor oamenilor de bună credință vor putea să preîntâmpine catastrofa ce amenință lumea, să împrăstie norii negri ai războiului și să limpezească orizontul omenirii pentru ca să răsară zorile prieteniei generale și ale unei păci trăinice".

TEOLOGUL ORTODOX ÎN LUPTA ACTUALĂ PENTRU PACE*)

de Prot. ANT. NOVAC

În repetate rânduri Facultatea de Teologie Ortodoxă a declarat răspicat că se află cu toată hotărîrea în rândurile luptătorilor pentru pace. Această hotărîre are înaintea de toate un temei teologic.

Potrivit Sfintei Scripturi, care este pentru noi izvorul cunoaşterii lui Dumnezeu, războiul este un mare rău. El se naşte din păcat. Prima vărsare de sânge pe pământul nostru, aşa cum ne mărturiseşte Biblia, a fost fratricidul lui Cain, pricinuit de păcatul lăcomiei, urei, invidiei şi al egoismului. Sângele omenesc, vărsat în timp de război, strigă cerului răsbunare. Iată de ce Sfânta Scriptură este împotriva războiului — afară de războiul de apărare — pentru că ea este împotriva păcatului, care depărtează pe om de Dumnezeu şi pe om de om. Întreaga istorie religioasă a Vechiului Testament cuprinde nădejdea arzătoare a venirii lui Mesia, care, ca Domn al păcii, va stabili pacea pe pământ, adică va împăca pe om cu Dumnezeu şi cu semenul său.

Aceasta s'a şi împlinit în persoana Unului Născut, Fiul lui Dumnezeu cel întrupat, la naşterea căruia toate cetele îngerilor au vestit: «Pe pământ pacea şi între oameni bunăvoire». Dumnezeiescul Mântuitor ne-a împăcat cu Dumnezeu, ne-a răscumpărat de păcat. El ne învaţă să iubim pacea şi să dispreţuim ura. De aceea învăţătura lui este Evanghelia păcii.

Aşa au înţeles-o întotdeauna creştinii. Creştinismul propovăduieşte pace şi frăţietate. Mântuitorul învaţă să iubim pe oameni. În vremea Mântuitorului pe pământ domnea orânduirea sclavagistă. Era o fală să omori pe rob şi în timpul războaielor de invazie să săvârşeşti masacre. Mai târziu, când creştinismul a avut o situaţie dominantă a încetat a se mai opune războiului. În Apus, Biserica însăşi ducea războaie misionare împotriva Slavilor. Crucea era pentru această Biserică, numai un pretext pentru a supune pe Slavi imperiului german. Chiar în timpul lui Kiril şi Metodiu, pe teritoriul nostru au fost iniţiate o serie de astfel de cruciade. Sunt cunoscute deasemenea cruciadele crunte împotriva Turcilor şi a ţărilor ortodoxe, care nu doreau să se supună scaunului papal. În epoca

*) Traducere din revista «GLOS PRAVOSLAVIA» (Glasul Ortodoxiei), organul oficial al Bisericii Ortodoxe din Cehoslovacia, Nr. 1 (6), Iunie-Iulie 1952.

feudală nu numai că nu au încetat războaiele, ci au fost intensificate. În orânduirea capitalistă, care țintește să mărească bogăția unui număr restrâns de persoane, războaiele sunt inevitabile. Se știe că în sistemul capitalist domnește o puternică concurență, care produce o acumulare de bunuri ce nu pot fi cumpărate de oricine, din care cauză se nasc crize ce se răsfrâng asupra celor săraci. Imense rezerve de produse sunt distruse și consecința acestui fapt este mersul spre război care este socotit ca o injecție întăritoare pentru statul desorganizat.

După marea Revoluție din Octombrie, s'a ivit primul stat socialist în lume, al cărui prim act emis este Decretul pentru pace, pe care a apărut-o consecvent de atunci și până acum. I. V. Stalin a spus că baza politică a Guvernului sovietic, a politicii externe, este ideia păcii. Lupta pentru pace, lupta împotriva unor noi războaie, demascarea oricărui pas ce se va întreprinde pentru pregătirea de războaie noi, iată preocuparea Statului Sovietic. Socialismul înseamnă sfârșitul războaielor și întrucât el nu a învins încă în lumea întreagă, pericolul unui al treilea război mondial nu este exclus. Doar noi știm că al doilea război mondial a fost un război împotriva socialismului, reprezentat prin Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice. Hitler și fascismul au fost numai niște creațiuni ale capitalismului. A învins socialismul, pentru că el se sprijină pe masele largi ale poporului.

În concepția socialismului nu stă agresiunea și războiul. Scopul urmărit de el este eliberarea clasei muncitoare, căreia trebuie să i se creieze condițiuni pentru o viață demnă pe pământ. Sunt cunoscute recentele declarații făcute de Generalissimul Stalin unui grup de ziariști americani, în care s'a arătat că este pe deplin posibilă o conviețuire pașnică între capitalism și socialism. O dovadă evidentă o constituie recenta conferință economică internațională care a avut loc la Moscova.

Ca teologi, suntem deasemenea datori să avem punctul nostru de vedere și înțelegere față de realități. Ce ne-a adus socialismul? Înainte de toate eliberarea de sub jugul fascist. Apoi el ne-a eliberat de pericolul permanent ce-l simțeam din partea celui mai apropiat vecin, care în trecut înspăimântase prin militarismul său întreaga lume, dar care acum — în cea mai mare parte — este alături de noi în drum spre un viitor luminos. Pe acest drum, aliatul, învățătorul și apărătorul nostru este Uniunea Sovietică.

În calitate de creștini, suntem datori să ne bucurăm, îndeosebi, că marea majoritate a poporului nostru — clasa celor ce muncesc — a fost eliberată de exploatare și șomaj. Acum cei ce muncesc sunt stăpânii tuturor bunurilor și se bucură de roadele culturii, iar prin munca lor asigură hrana celor care nu lucrează în domeniul producției materiale. Statul este condus de cei ce muncesc și președintele Republicii este un muncitor ridicat. Au încetat orice fel de fricțiuni naționaliste între cele două popoare ale noastre, Cehii și Slovacia, care trăesc acum ca frați adevărați.

În calitate de creștini se cade să ne bucurăm că prin Constituția noastră au fost declarate egale în drepturi toate Bisericile din țara noastră. Orice creștin, orice cetățean își poate mărturisi credința și își poate trăi viața lui religioasă. Predicarea Evangheliei se desfășoară la noi nestințherit. Nu trebuie să uităm că cea mai bună învățătură este viețuirea în dragoste și bună colaborare. Statul nostru subvenționează clerul și acordă

s-
e.

u
r-
st
s-
e.
il
e
u
n
u

u
i-
r-
n
i.
ce
a
iă
e.
se
re
st
și
e.
a
a

r-

ajutoare parohiilor și organelor centrale bisericesti. El subvenționează și Facultatea noastră de Teologie.

Ce vrea dela noi, ca creștini, regimul nostru de democrație populară?

La această întrebare a răspuns Vicepreședintele Consiliului de Miniștri, Zdenek Fierlinger, care în cuvântarea sa dela «Facultatea Jan Huss» a spus: «Singurul lucru ce se cere celor ce nu stau pe baza materialismului dialectic și istoric este să nu se sustragă dela eforturile constructive ale poporului nostru, dela lupta pentru un viitor mai luminos, și să ajute aspirațiunile poporului spre progres. La noi, în lagărul socialismului și democrației populare, în frunte cu Uniunea Sovietică, vedem o puternică dezvoltare a Statului și un minunat avânt al științei și artelor. Iată de ce la noi există toate motivele să ne simțim fericiți și iată de ce noi vrem să trăim, să muncim și să creiem în pace. Pe acest drum spre un viitor luminos este de lucru și pentru Biserici. Nu este vorba ca ele să renunțe la credința și la ideologia lor, ci ca ele să meargă alături cu progresul social. Una din îndatoririle lor cele mai de seamă este participarea la apărarea păcii generale».

Pentru construirea socialismului este necesar ca toți să pună umărul la opera comună. Munca constructivă comună este foarte însemnată nu numai în fabrici, dar și sub pământ, în mine și mai cu seamă la lucrarea pământului, pentru a crea bunuri pentru întregul popor. Ca reprezentanți ai Facultății de Teologie Ortodoxă, instituție religioasă, suntem în deosebi datori să cunoaștem tot ceea ce socialismul face pentru viitorul poporului nostru, pentru copiii și tineretul nostru. Grija pentru copii și tineret, garantarea unei vieți demne pentru aceștia, a condițiilor de locuit, asistenței medicale, învățământului, a feririi lor de înrăurirea literaturii și filmelor imorale, a apărării lor de exploatare, toate acestea le găsim și în știința noastră teologică, care cunoaște cuvintele lui Hristos: «Lăsați copiii să vină la Mine, că a lor este împărăția cerurilor», bine știind noi că această împărăție cerească este bucurie și curăție și își are începutul pe pământul nostru. Aflăm că în una din țările europene, în Grecia, sunt lagăre de concentrare și pentru copii. Acolo 70% din copii sunt tuberculoși. În minele Siciliei lucrează copii minori. La Lisabona legea permite munca pentru copiii de 8 ani. În Olanda, Norvegia și Suedia, numai un procent de 3% din copiii muncitorilor frecventează școli superioare. În Italia, un număr de 4 milioane de copii trăiesc în peșteri. În Spania, după cum anunță un ziar din Madrid, un număr de 70.000 copii suferă de nervi; cauza este psihoza războiului. Sunt numeroase cazuri de sinucideri la copii. Sute de copii trăiesc cu părinții lor fără locuință. În ultimii 10 ani alfabetismul s'a dublat. Pe străzile Madridului își duc existența aproape 100.000 copii. Un ziarist fascist recunoaște singur: «Am întâlnit mulți bărbați la vârsta de 8 ani și femei la vârsta de 10 ani și-i deplângeam».

Să vedem ce se întâmplă cu tineretul din Vietnamul care luptă. Acesta frecventează școlile noaptea! Războiul este un rău fizic și moral, înainte de toate, pentru tineret. Nu trebuie să uităm nenorocirile pricinuite tineretului de către fascism. Să ne amintim de sutele de mii de ghete îngrămădite în depozitele dela Osvețim, pe care tinerii mucenici și le-au descălțat înainte de a merge la moarte în camere cu gaze.

În locul unei povestiri lungi despre suferințele copiilor în timp de

război, vreau să redau un mic extras din cartea lui Boris Polevoi: «Noi, oamenii sovietici», unde se descrie evacuarea peste Volga a femeilor și copiilor, a bolnavilor și bătrânilor. Avioanele fasciste atacau pe cei ce se evacuau. Boris Polevoi scrie:

«Iar seara nemții au lovit un remorcher enorm. El transporta în josul apei copii aduși de prin orfeline. Construcția de lemn, greoaie, a început a se da repede la fund. Ingrozitor! De pe mal, de pe cele două vapoare, noi, geniștii, marinarii, pescarii, toți ne-am repezit să-i salvăm, iar «Messer»-ii ăștia zboară în cercuri deasupra vaporului și trage-i cu tunurile, cu mitralierele peste bărci; le părea rău, vezi tu, vă vor rămâne copii să trăiască. Ah! ce grozăvie! Copilașii se îneacă, ne întind mânuțele!... Nu, mai bine să nu mai pomenesc. Imi aduc aminte: când remorcherul se lăsase cu toul pe o parte, o femeie tânără a sărit de pe punte cu micuțul în brațe. Se vede că înota bine. Plutea pe spate ținând copilul deasupra apei și dând numai din picioare. Vâslesc spre ea și strig cât pot:

— Ține-te, ține-te, draguțo, acuși, acuși!

Am întins mâna să-l apuc pe micuț. Și, deodată, un «Messer» — sfrf! deasupra capului! Și a nimerit. Ca o piatră s'a dus la fund cu copilaș cu tot, numai apa se înroșise în jur...».

Nu e mult de atunci, când și la noi copii în vârstă de 12 ani lucrau la chiașuri, la boieri, sau în fabrici!

Dar acum, mai bine de jumătate din globul pământesc și-a întors privirile spre copii și tineret. Se îngrijesc de copii dela nașterea lor. Recreație, excursii în munți — iată manifestări necunoscute înainte; sporturi de iarnă, case de odihnă, plimbări chiar pe mare, de care se bucură din plin tineretul nostru. Cafeaua naturală era o băutură de sărbătoare, iar carnea — mâncare de zile mari. Era cu neputință să mergi cu școala în excursie. Cum s'au schimbat toate acestea în ultimii ani! Acum orice copil poate urma școala elementară. Cei capabili sunt trimiși la școlile medii și chiar la școlile de învățământ superior, unde învață gratuit primind și burse. Iată pentru care pricină și Facultatea noastră de Teologie este inclusă în mișcarea pentru pace, în construirea socialismului.

Cum trebuie să se manifeste această participare a noastră? Înainte de toate prin învățarea sârguincioasă a teologiei Bisericii Ortodoxe. Știința este putere. Aceasta este valabil și pentru teolog, care înainte de orice este dator să cunoască bine cuprinsul și tâlcuirea Sfintei Scripturi, religia sa, învățătura despre morală și celelalte discipline bisericești. În legătură cu aceasta, Statul ne pune la dispoziție mijloace materiale ca studenții noștri să fie oameni cu suflet ales și instruiți, distingându-se prin caracterul, puterea de stăpânire, dragostea de muncă și prin disciplinele lor. Nu cu mai puțină sârguință suntem dator să învățăm a cunoaște și a înțelege ritualul Bisericii Ortodoxe, tradiția ei dogmatică și populară și tradiția poporului nostru, care totdeauna a fost credincios ideii creștine ortodoxe slave.

Printre cercurile organizate de Facultatea noastră se află: cerc pentru sănătatea publică, pentru gospodăriile agricole, pentru lingvistică. În aceste cercuri studenții noștri învață să cunoască viața practică, pentru ca și în această privință ei să devină sfătuitori buni ai poporului lor, căruia după cuvintele dumnezeescului Mântuitor, sunt dator să-i slujească.

Pentru menținerea păcii avem și alte îndatoriri. Noi învățăm neîncetat despre dezvoltarea ideii de pace în întreaga lume, despre meritele regimului socialist și că în regimul capitalist fericirea omului este stingherită. Nu putem fi nepăsători față de ceea ce se întâmplă în lume, mai ales că teologii credincioși provin din rândurile celor ce muncesc, iar nu din rândurile celor ce trândăvesc. Trebuie oare să adoptăm o poziție de așteptare față de cele ce se întâmplă, ca să vedem ce se va întâmpla? Sau e mai bine să pornim la lucru? Hristos nu a venit în lume ca să vadă răul, suferințele, sărăcia și distrugerile cauzate de războaie; dimpotrivă, El a venit să ajute nu numai în opera religioasă, ci a dorit ca urmașii Săi să și lucreze pentru a câștiga pâinea cea de toate zilele.

Iată un apostolat de prim ordin al teologiei noastre, pe care noi suntem datori să nu-l uităm niciodată. Pentru îndeplinirea acestui apostolat va trebui să dăm răspuns în fața Domnului Dumnezeu, Judecătorul nostru, când El ne va întreba: când am flămânzit, Mi-ați dat să mănânc? Când am însetat Mi-ați dat să beau? Când am fost străin M'ați primit pe Mine? Când am fost gol M'ați îmbrăcat? M'ați cercetat pe Mine bolnav fiind? Intrucât ați făcut aceasta unuia din acești frați mai mici ai Mei, Mie Mi-ați făcut!

Ca dreptcredincioși creștini, noi știm că El ne-a scăpat din păcat și ne-a dat nouă celor ce credem, milă și putința să învingem răul și să stabilim fericirea și înțelegerea reciprocă între oameni, bună învoirea și pacea.

Traducere de I. IUFU

REPREZENTANȚII TUTUROR CULTELOR DIN BUCUREȘTI AU DESBĂTUT PROECTUL DE CONSTITUȚIE AL REPUBLICII POPULARE ROMÂNE ȘI HOTĂRÎRILE SESIUNII DELA BERLIN A CONSILIULUI MONDIAL AL PĂCII

Joi 31 Iulie a. c., reprezentanții tuturor cultelor din Capitală s'au întrunit într'o consfătuire, pentru a discuta proiectul de Constituție al Republicii Populare Române și hotărârile sesiunii dela Berlin a Consiliului Mondial al Păcii. Consfătuirea — la care au luat parte toți preoții ortodocși din București, precum și reprezentanți ai cultelor: evanghelic, luteran, mozaic, baptist, adventist și creștin după Evanghelie — a fost prezidată de P. C. Pr. Alexandru Ionescu, vicarul Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor.

Deschizând Consfătuirea, P. C. Sa a arătat importanța noului proiect de Constituție a Republicii noastre Populare și datorită de onoare ce revine fiecărui cetățean de a lua parte la dezbaterile acestui proiect, care înregistrează marile biruințe dobândite de poporul nostru, în drumul său victorios, spre făurirea unui viitor fericit. Vorbitorul a salutat prezența unui număr atât de însemnat de slujitori ai cultelor, la consfătuirea consacrată dezbaterii proiectului de Constituție și a subliniat entuziasmul cu care clericii și credincioșii de toate confesiunile au întâmpinat proiectul noii legi fundamentale a statului nostru democrat-popular.

Textul proiectului de Constituție a Republicii Populare Române a fost citit de P.C. Pr. Vasile Ștefan, consilier administrativ al Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor. Numeroși preoți au luat parte la discuții, mărturisindu-și entuziasmul lor față de marile biruințe ale poporului nostru, pe care le înregistrează proiectul de Constituție al Republicii Populare Române. Au fost puse o serie de întrebări în legătură cu unele articole ale proiectului de Constituție, la care s'au dat răspunsurile cuvenite. De asemenea s'au făcut și unele propuneri, care au fost consemnate în procesul-verbal al consfătuirii și comunicate apoi secretariatului Frontului Democrației Populare.

Toți cei prezenți au declarat că vor populariza proiectul de Constituție al Republicii Populare Române în rândurile credincioșilor, subliniind largile libertăți democratice pe care acest proiect le garantează poporului

mit în Coreea la moarte sigură pe fiii poporului turc. Această politică antipopulară dusă de guvernul dela Ankara — dovadă evidentă a slugărniceii față de imperialiștii atâtațori la război și a iresponsabilității față de soarta poporului turc — a stârnit indignarea întregii populații turce din R. P. Bulgaria.

Muftiul Taxim Nuriev a adresat un înflăcărat Apel către clericii și credincioșii musulmani din R. P. Bulgaria, îndemnându-i să nu precupețească nicio strădanie în lupta sfântă pentru apărarea celui mai prețios bun al omenirii: Pacea.

Participanții la conferința lărgită a clerului musulman dela Colarograd au adoptat apoi o rezoluție în care au arătat că sunt întru totul de acord cu hotărârile sesiunii extraordinare a Consiliului Mondial al Păcii.

Incheindu-și lucrările, Conferința a adresat telegrame de salut lui Vâlco Cervencov, Președintele Consiliului de Miniștri și Secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist Bulgar, și Comitetului Național pentru Apărarea Păcii. Telegramele exprimă hotărârea fermă a clerului musulman din R. P. Bulgaria de a lupta, de acum înainte, cu și mai multă vigoare pentru cauza sfântă a păcii.

PREOTIMEA CAPITALEI A SĂRBĂTORIT ZIUA NUMELUI I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN

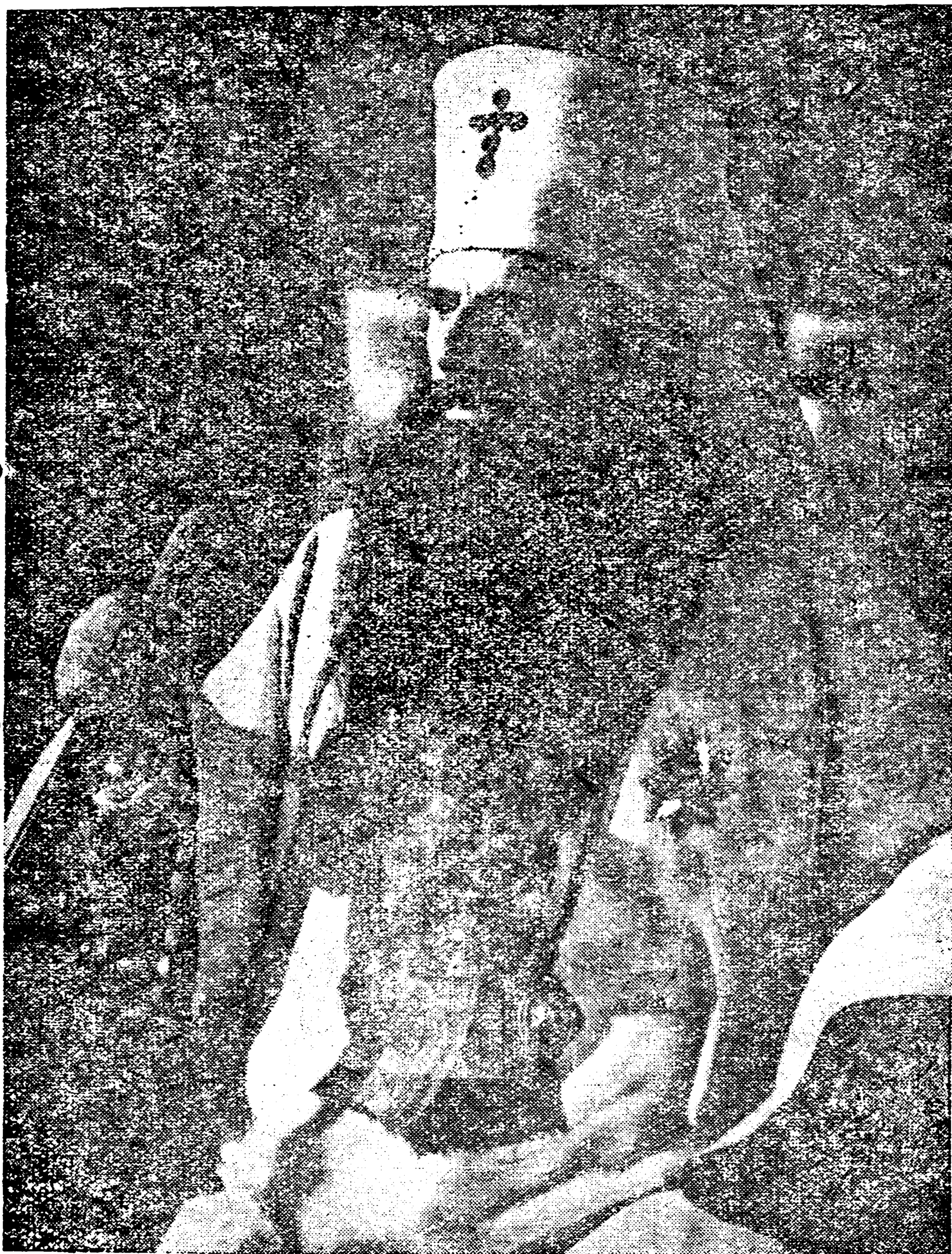
La 2 August — când Sfânta noastră Biserică Ortodoxă cinstește pe binecredinciosul împărat Justinian — preoțimea Capitalei a sărbătorit ziua numelui Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian. În Catedrala Patriarhiei s'a săvârșit un Te-Deum, la care au luat parte: PP. SS. Episcopi Antim Târgovișteanu și Theoctist Botoșeneanu, vicari patriarhali, P. C. Pr. Alexandru Ionescu, vicarul Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, Prea Cucernicii Preoți Consilieri administrativi patriarhali și mitropolitani, corpul profesoral al Institutului Teologic din București, PP. CC. Protoierei ai Capitalei, numeroși preoți, salariații Administrației Patriarhale și Arhiepiscopiei Bucureștilor, precum și numeroși credincioși.

După oficierea Te-Deumului, P. C. Pr. Alexandru Petcu, consilier administrativ al Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, a rostit o cuvântare, aducând Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian un respectuos omagiu din partea clerului și credincioșilor. Infățișând importante realizări ale Întâistătorului Bisericii Ortodoxe Române, pe tărâmul legislației, al îndrumării vieții bisericești și al călăuzirii clerului spre adevărata sa misiune, vorbitorul a arătat că dragostea cu care preoții și credincioșii ortodocși înconjoară pe I. P. S. Patriarh Justinian izvorăște din înțelepciunea cu care I. P. S. Sa cărmuește Biserica noastră Ortodoxă, spre împlinirea misiunii sale sfinte, dar și spre slujirea și sprijinirea idealurilor poporului în mijlocul căruia își desfășoară lucrarea ei.

P. C. Pr. Consilier Al. Petcu a făcut apoi calde urări de viață lungă Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, a cărui activitate neobosită este închinată propășirii dreptei credințe creștine. P. C. Sa a încheiat arătând că, în altarele ortodoxe se înalță astăzi rugi de mulțumire către Dumnezeu, care a hărăzit Bisericii Ortodoxe Române un întâistător plin de înțelepciune și dragoste pentru turma ce i s'a încredințat, — un păstor care s'a dovedit a fi cu adevărat «un păstor model».

Toți cei prezenți au intonat apoi imnul patriarhal, unindu-și glasurile în aceeași rugăciune pentru îndelunga înziliră a Inalt Prea Sfințitului nostru Patriarh.

Ziua numelui I. P. S. Patriarh Justinian a fost deasemenea sărbătorită în numeroase biserici și mănăstiri din întreaga țară. Pretutindeni clerul și credincioșii și-au mărturisit dragostea lor față de cărmuitorul Bisericii Ortodoxe Române și hotărîrea lor fermă de a împlini întru totul

Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian

îndrumările și îndemnurile date de Sfântul Sinod și de I. P. S. Patriarh Justinian, dovedindu-se urmași ai lui Hristos prin faptele lor, prin viața lor și prin râvna lor de a păzi pacea între oameni.

100 DE ANI DELA ÎNFIINȚAREA TIPOGRAFIEI INSTITUTULUI BIBLIC

La 1 August 1952, s'au împlinit o sută de ani dela întemeierea tipografiei Mitropoliei Ungro-Vlahiei, — devenită astăzi tipografia Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă. Cel mai de seamă așezământ tipograficesc al Bisericii noastre Ortodoxe, — tipografia, care dela venirea Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, și-a dobândit pe bună dreptate numele de vatră a culturii teologice ortodoxe — are în urma sa un veac de existență. Un veac în care deseori a avut de luptat cu vitregia vremurilor trecute, cu lipsa de înțelegere a celor care conduceau treburile țării, fără voia poporului și împotriva poporului. Multe dintre umilințele pe care Biserica le-a îndurat din partea păturilor conducătoare din trecut, s'au răsfânt și asupra Tipografiei Cărilor Bisericești. Ea a luptat — dealungul anilor — cu greutate, pe care le-a învins datorită sprijinului pe care activitatea ei demnă de laudă l-a găsit în rândul preoțimii și credincioșilor.

Prăznuirea unui veac dela întemeierea ei, găsește tipografia Patriarhiei Române reorganizată pe temelii trainice, după îndrumările înțelepte date de Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian.

Ea își desfășoară astăzi activitatea ei folositoare pentru întreaga Biserică, bucurându-se de larga înțelegere a forurilor conducătoare ale Statului, care îi pun la dispoziție toate materialele pentru imprimarea cărților și revistelor religioase.

Sub semnul acestor stări de lucrări îmbucurătoare, toți cei ce ostenește în atelierele și birourile Serviciului de Editură și Tipografie au sărbătorit cu entuziasm împlinirea a 100 de ani dela întemeierea Tipografiei Cărilor Bisericești. În prezența P. S. Episcop Antim Nica, a PP. CC. Consilieri administrativi și a tuturor salariaților, în ziua de 1 August 1952 s'a săvârșit un Te-Deum de către P. C. Pr. Pavel Grosu.

A luat cuvântul P. C. Pr. Gr. Burlușanu, consilier administrativ patriarhal, care a sus printre altele:

«Cu ajutorul Bunului și Atotputernicului Dumnezeu, Tipografia aceasta sărbătorește împlinirea unui veac dela zidirea clădirii în care se adăpostește acum. Firește, faptul acesta nu poate fi trecut cu vederea, ci trebuie socotit ca o biruință vrednică de cinstire. Imprejurările în care s'a întemeiat această tiparniță bisericească, greutățile pe care le-a înfruntat și belșugul de roade duhovnicești pe care l-a agonisit în vremea ei de dăi-

nuire, se cade să le cunoaştem şi să le preţuim. De aceea îmi voi îngădui să înfăţişez pe scurt câteva ştiri despre trecutul ei.

«Intâiul ei ctitor poate fi socotit fericitul întru pomenire Varlaam, Mitropolitul Ungro-Vlahiei (1673—1679), care, călătorind pe la anul 1675 în Rusia şi ajungând cu solile sale până la Moscova şi Chiev, când se întoarce în ţară aduce cu sine câteva icoane iscusit zugrăvite, un izvod pentru pomelnicul cel mare al Mitropoliei din Bucureşti, precum şi o carte cu cazanii pentru Duminici şi sărbători, scrise de vestitul dascăl al Academiei din Chiev, arh'mandritul Ioanichie Galeatovschi. Dornic de folosul sufletesc al credincioşilor săi, Mitropolitul Varlaam se sârgui să fie tâlmăcită şi în româneşte această carte, numită **Cheia Înţelesului** şi să o tipărească apoi către sfârşitul anului 1678, cu ajutorul meşterilor tipografi, aduşi de el din Rusia, după cum însuşi mărturiseşte în Predoslovia către cititori: «...Apucatu-m'am şi cu multă osârdie am nevoit şi dascăli de tipografie am adus şi în sfânta şi de Dumnezeu păzita Mitropolie a scaunului Bucureştilor i-am aşezat şi de iznoavă tipografie, adică tipariu de tipăritul cărţilor am ridicat cu toate meşteşugurile câte au trebuit. Şi iarăşi mai de iznoavă cu tot denadinsul socoteală şi cercetare am făcut, ce carte ar fi deocamdată mai de folos întru neamul românesc a se tipări şi a să da Bisericii noastre cei pravoslavnici şi am aflat această carte... ce să zice rumâneşte «Cheia Înţelesului»... Şi cu multă osârdie am nevoit şi n'am cruţat pentru dreapta agonisită a mea, ce cu multă cheltuială am tocmnit dascăli învăţaţi şi le-am dat această carte de o au scos de pre limba rusească pre limba noastră drept rumâneşte. Şi pentru ca să se înmulţească acest dar bun şi scump, spre înţelegerea neamului nostru, o am pus în tipariu...».

«Tipografia înfiinţată în anul 1678 de Mitropolitul Varlaam avu izbândă bună, căci aci se străduesc, ani îndelungaţi, să dea la lumină cărţi româneşti de slujbă şi de învăţătură creştinească iscusii tipografi: Damaschin Dascălul, Mitrofan Episcopul şi Antim Ivireanul, a căror muncă nepieritoare se încununează cu **Evangheia** dela 1682, **Apostolul** dela 1683, **Biblia** dela 1688 şi **Noul Testament** dela 1703. O strălucire deosebită mai cunosc această tiparniţă prin râvna priceputului tipograf popa Stoica Iacovici, între anii 1723—1743, precum şi în timpul păstoriei harnicului Mitropolit Grigore II, care şi el a mers într'o solie a Țării Româneşti, tot mai la Petersburg, în anii 1769-1770.

«După vremuri de încetiniri şi opriri, din pricina împrejurărilor grele, tipografia aceasta dobândi iarăşi un mare avânt sub Mitropolitul Grigorie Dascălul (1823-1834), după care, în anul 1838, îşi încetă lucrul cu totul.

«La venirea în Scaunul Ungro-Vlahiei a Mitropolitului Nifon, simţindu-se mare lipsă de cărţi bisericeşti, se luă hotărîrea să se înfiinţeze iarăşi o tipografie pe lângă Sf. Mitropolie. S'au adus, spre sfârşitul anului 1851, maşini, literă, hârtie şi meşteri, zidindu-se apoi şi o clădire anume, precum mărturisesc documentele vechi şi o dovedeşte pisania aflată

până deunăzi deasupra ușii de intrare: «Această tipografie s'a zidit din temelie cu binecuvântarea Preasfințitului Arhiepiscop și Mitropolit al Ungro-Vlahiei, D. D. Nifon, în al doilea an al arhipăstoriei sale. Anul 1852, August 1».

În răstimp de numai șapte ani, adică dela 1852—1859, această tipografie dădu la lumină aproape toate cărțile de slujbă, adică: **Mineele** pe 12 luni; **Molitfelnicul** — două ediții; **Octoiul**; **Liturghierul**; **Ceaslovul**; **Triodul**; **Sf. Evanghelie**; **Apostolul**; **Penticostarul**; **Tipicul Bisericesc**; **Psaltirea**; și **Chiriacodromionul**. La acestea se mai adaugă numeroase cărți de învățătură creștinească și de zidire sufletească, precum și revista bisericească **Predicatorul**.

«Dar în anul 1859, prin uneltirile anticlericalismului liberal, tipografia Mitropoliei este unită cu cea dela Mănăstirea Sf. Sava, pierzându-și astfel pentru mai mulți ani rostul și menirea ei veche de tiparniță bisericească.

«După războiul de independență dela 1877 în toiul frământărilor pentru dobândirea autocefaliei noastre bisericești, ajungând tot mai apăsătoare trebuința tipăririi cărților de slujbă cu litere latine, și spre a se putea înlesni apariția la vreme a revistei «**Biserica Ortodoxă Română**», Sfântul Sinod a hotărât să ceară, în anul 1881, reînființarea vetrei sale de cultură bisericească. Așa s'a redeschis așezământul acesta, în ziua de 17 Ianuarie 1882, cu numele de **Tipografia Cărților Bisericești**, scoțându-se atunci de sub teascurile ei, întâiul număr din anul VI, pe Ianuarie 1882, al revistei «**Biserica Ortodoxă Română**» și punându-se în lucru **Orologiul Mare**.

«Din anul 1882 și până în zilele noastre, această tipografie a lucrat neconținut, dând la lumină, în răstimp de 70 de ani, peste 150 de ediții ale tuturor cărților de slujbă bisericească sau de învățătură creștinească și sporind neîncetat tezaurul de cultură și de hrană sufletească al Ortodoxiei românești».

După ce a făcut o trecere în revistă a celor care, — dealungul unui veac de muncă — au ostenit în această tipografie, P.C. Pr. Gr. Burlușanu a arătat că, începând din Martie 1949, adică odată cu punerea în aplicare a noului Statut pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, Tipografia Cărților Bisericești a fost încadrată în Institutul Biblic și de Misiune Ortodoxă, sub îndrumarea nemijlocită a Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian. Intr'adevăr, acești patru ani din urmă ai tipografiei sunt dintre cei mai rodnici.

«Reîntregirea Ortodoxiei ardeleni, prin revenirea greco-catolicilor la sânul Bisericii strămoșești în toamna anului 1948, punea pe umerii arhipăstorilor noștri, una din cele mai mari îndatoriri și anume: înzestrarea bisericilor foste uniate cu cărți de slujbă menite să statornicească pretutindeni duhul de slujire întru dreapta credință, înlăturându-se tipăriturile făcute sub scutul Vaticanului. Printr'o chivernisire bună a treburilor și prin destoinica purtare de grijă a Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian,

s'a putut împlini grabnic această mare trebuință, tipărindu-se fără adăstare, cărțile de slujbă care lipseau, și anume: **Sf. Liturghie, Molitfelnicul, Aghiazmatarul, Psaltirea, Noul Testament, Te-Deum, Cartea de Rugăciuni și Prohodul Domnului**, iar acum se află sub tipar sau în curs de tipărire: **Octoihul Mare, Cartea de învățătură a Bisericii Ortodoxe, Pentecostarul și Mineiul pe Ianuarie.**

«Dar alături de cărțile de slujbă, trebuia să se pună la îndemâna preoțimii noastre unelte noi de lucrare pastorală și misionară. Și în această privință, Tipografia Institutului Biblic și-a împlinit sarcina ce-i revenea, tipărind neconținut felurite cărți pentru răspândirea învățaturii noastre creștine, precum și cele trei reviste ale Patriarhiei Române: «**Biserica Ortodoxă Română**», «**Studii Teologice**» și «**Ortodoxia**», care cuprind un bogat material pentru îndrumarea preoțimii noastre pe calea împlinirii adevăratei sale misiuni pastorale și pentru sprijinirea cu și mai înflăcărat zel al luptei pentru pace. Este locul să arătăm că numai în cursul anului 1950, cele trei reviste s'au tipărit în 2.000 de pagini, cu un tiraj total de 140.000 exemplare.

«Precum vedem, întreaga lucrare a Tipografiei Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă tinde să slujească în deosebi marea cauză a omisirii doritoare de pace, sprijinind neîncetat uriașa luptă pentru statornicirea păcii în lume. Fiecare tipăritură dată la lumină poartă pecetea acestei hotărâte strădanii pentru apărarea păcii. Fiecare rând tipărit în revistele Sf. Patriarhiei este izvorât din încredințarea că lupta pentru pace este pentru Biserica Ortodoxă Română o îndatorire sfântă, poruncită de înseși dogmele și tradiția ei. Fiecare carte de slujbă sau de îndrumare ieșită de sub teascurile bătrânei noastre tiparnițe, este o contribuție netăgăduită la lupta pentru apărarea păcii».

Făcând apoi un bilanț al realizărilor tipografiei în ultimii ani, P. C. Pr. Grigore Burlușanu și-a încheiat cuvântarea cu aceste cuvinte:

«Așa se înfățișează viața Tipografiei noastre dela întemeierea ei și până astăzi. Cum vedem, în bună parte, ea oglindește însăși viața de trudă și de frământare, de năzuințe spre mai bine și de propășire a Ortodoxiei românești. Ca vatră de cultură bisericească, ea este asemenea grăuntelui semănat pe pământ bun, care a încolțit, a crescut și a dat la vreme roadă îmbelșugată.

«De aceea, credem că la această sărbătoare a centenarului ei, nu putem încheia decât cu urarea ca ea să dăinuiască în veci, împlinindu-și cu aceeași osârdie menirea sa sfântă în viața Bisericii Ortodoxe Române, a slujitorilor și a credincioșilor ei, spre a lumina și încălzi inimile tuturor pe calea păcii, a muncii nepregetate și a buneîntelegeri».

În numele muncitorilor din atelierele Tipografiei Institutului Biblic, a vorbit Constantin Andreescu, care a spus:

«În numele lucrătorilor acestei Tipografii, aduc aci cuvântul lor de bucurie, atât pentru aniversarea a 100 ani dela zidirea acestui local, cât și pentru ocazia binevenită de a se cinsti amintirea tuturor lucrătorilor, care, prin munca lor neostenită, au dat viață acestei tipografii, dealungul unui veac.

«Cinstirea muncii, pe care au depus-o ei, ne însufletește pe noi toți, mai ales astăzi, când dreptul la muncă este înscris în noua Constituție a Republicii noastre cu litere de aur, și asigurat prin legile Guvernului nostru de democrație populară. Dintr'o povară grea și apăsătoare, așa cum era în condițiile capitalismului, al cărui jug apăsător l-am simțit cu toții, munca a devenit acum o chestiune de onoare, un izvor de înflorire și de belșug pentru viața noastră.

«Cu prilejul acestei aniversări, noi recunoaștem deschis că, dacă Tipografia aceasta a putut dura vreme de un veac, aceasta se datorește în primul rând înțelegerii și armoniei dintre conducerea Bisericii și muncitorii care au lucrat aici. Căci nu putem trece cu vederea, că această tipografie n'a fost o întreprindere patronată de un stăpân lacom să exploateze munca salariaților săi, ci a fost un așezământ al Bisericii, întemeiat și susținut spre folosul și binele obștesc, cu scopul de a răspândi învățătura creștină cu ajutorul cărții tipărite, atât pentru săvârșirea slujbelor bisericesti, cât și pentru propovăduirea dreptății, a păcii și a dragostei între oameni.

«Noi suntem încredințați pe deplin, că Biserica Ortodoxă Română depune astăzi toate eforturile pentru a asigura pacea în lume, proclamând-o normă de viață pentru toți fiii ei credincioși și condiție de înflorire pentru scumpa noastră patrie, Republica Populară Română.

«De aceea, noi, lucrătorii Tipografiei Institutului Biblic, declarăm aici că sprijinim cu tot devotamentul, din locurile noastre de muncă, această acțiune măreață pentru cauza păcii, pe care Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, alături de întregul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, o susține cu energie uriașă.

«Totodată, cu prilejul acestei aniversări, noi ne luăm angajamentul că vom spori eforturile pentru ridicarea unui nivel tot mai înalt al pregătirii noastre profesionale, pentru întărirea ordinii și disciplinei în muncă, pentru transformarea fiecărui lucrător într'un apărător priceput și neînfricat al cuceririlor noastre democratice, asigurate de noua Constituție, prin proclamarea muncii ca un drept și o datorie de onoare și pentru a asigura viitorul de lumină și viață nouă al scumpei noastre Patrii, Republica Populară Română».

P.S. Episcop Antim Târgovișteanu, Vicar Patriarhal, a felicitat pe salariații Tipografiei Institutului Biblic, pentru sărbătorirea centenarului acestui așezământ și — subliniind biruințele înregistrate în ultimii ani, prin tipăriturile de valoare pe care le-a dat la iveală, — a urat viață lungă instituției și spor la muncă tuturor ostenitorilor ei.

*

Sărbătorirea s'a încheiat cu o masă obștească, după datina creștină.

RESTAURĂRI ȘI CLĂDIRI DE BISERICI

Libertatea religioasă, pe care regimul nostru de democrație populară a asigurat-o și o garantează tuturor Cultelor din Republica Populară Română, este ilustrată nu numai prin dreptul fiecărui credincios de a lua parte la serviciile religioase, oficiate în biserici și case de rugăciuni, ci și prin faptul că forurile conducătoare pun la dispoziția Cultelor materialele necesare pentru zidirea sau restaurarea locașurilor de închinăciune.

Pretutindeni, unde credincioșii au simțit nevoia ridicării unei biserici, — ei au obținut din partea forurilor în drept materialele de care au avut nevoie. De o grijă deosebită s'au bucurat și se bucură bisericile monumente istorice, — aceste grăitoare dovezi ale trecutului și artei poporului nostru.

În întreaga țară s'au restaurat biserici monumente istorice și s'au construit multe locașuri de cult.

Socotim de folos pentru cititorii noștri să înfățișăm în paginile acestei reviste aspecte din această latură de activitate gospodărească a Bisericii Ortodoxe Române, — activitate care nu s'ar fi putut desfășura fără larga înțelegere a organelor puterii de Stat și care constituie prin ea însăși cea mai evidentă dovadă a libertății de care se bucură Cultele în Republica Populară Română.

RESTAURAREA BISERICII «COLȚEA» DIN BUCUREȘTI.

Biserica «Colței» — așezată în centrul Capitalei, în imediata apropiere a locului unde a fost vestitul «turn al Colței» — a fost zidită cu peste 230 ani în urmă, între anii 1712—1720, de spătarul Mihail Cantacuzino. Zidirea ei s'a făcut pe o mai veche vatră de altar, pe locul clucerului Colțea, care — cu mult înainte — ridicase acolo o bisericuță de lemn, cu hramul «Cuvioasa Paraschiva».

Scurgerea vremii a lăsat urme adânci în trupul acestei biserici, dar lovitura cea mai grea a primit-o în ziua de 24 August 1944, din cauza bombardamentului barbar deslănțuit de hitleriști asupra Bucureștilor.

În 1949, Ministerul Cultelor a destinat suma de 1.000.000 lei pentru începerea lucrărilor de restaurare a acestui monument istoric.

În 1950 și până astăzi, cu fonduri puse la dispoziție de Sf. Arhiepiscopul Bucureștilor, s'au continuat lucrările, realizându-se consolidarea

zidurilor, temelia fațadei, refacerea acoperișului și reconstruirea turlei clopotelor. Restaurarea s'a făcut cu multă grijă, pentru păstrarea neschimbată a formelor pe care a avut-o dela început biserica Colței. Toate materialele necesare au fost obținute prin Comisia de Stat a Planificării. Devizul lucrărilor executate în anul 1951 s'a ridicat la 2.050.000 lei vechi, iar al celor din cursul acestui an la 35.716 lei noi.

Biserica Colței din București, în timpul lucrărilor de restaurare din vara acestui an.

În anul viitor se va reface turla Pantocratorului (care necesită mari lucrări de consolidare a stâlpilor), se va picta în frescă exteriorul bisericii și se va restaura pictura în interior.

Lucrările s'au desfășurat sub permanenta îndrumare și purtare de grijă a Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian.

CONSTRUIREA BISERICII «SF. ȘTEFAN DIN PLOEȘTI.

În luna Iulie a anului 1950, s'a început lucrarea bisericii «Sf. Ștefan» din Ploești. Fondurile au fost o parte donate de credincioși, iar altă parte puse la dispoziție de Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor. Materialele necesare

au fost obținute prin Comisia de Stat a Planificării. Lucrările — care au costat peste 3.000.000 lei vechi — s'au terminat la sfârșitul anului trecut.

În prezent se fac pregătirile trebuitoare pentru a se începe pictura interiorului.

Biserica «Sf. Ștefan» din Ploești este un locaș de închinare impunător, cu trei turlă. Terminarea acestei biserici a fost întâmpinată cu multă bucurie de către credincioși.

REPARAREA BISERICII «SF. GHEORGHE MONUMENT» DIN GALAȚI.

Biserica «Sf. Gheorghe-Monument» este una dintre cele mai vechi biserici din orașul Galați. Ea are o vechime de aproape 300 de ani, dar dealungul anilor a suferit multe refaceri.

Suferind unele stricăciuni din cauza cutremurului din 1940 și a incendiului uriaș provocat de trupele hitleriste, în August 1944, biserica avea absolută nevoie de reparații.

Datorită contribuției benevole a credincioșilor, s'au refăcut acoperișul și tencuiala exterioară, reparându-se toate stricăciunile suferite.

În ziua de 9 Iunie 1952, biserica «Sf. Gheorghe-Monument» a fost redeschisă și redată cultului de către P.S. Episcop Chesarie al Dunării de Jos.

*

În numerele viitoare ale revistei noastre vom continua să publicăm știri asupra lucrărilor de restaurări și clădiri de biserici, care se fac în întreaga țară.

DIN ACTIVITATEA INSTITUTELOR TEOLOGICE ALE BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

Institutele de învățământ superior ale Bisericii Ortodoxe Române — revenite sub directa îndrumare și purtare de grijă a Bisericii și organizate potrivit hotărîrilor Sfântului Sinod și directivelor date de Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian — au dovedit, prin activitatea desfășurată în ultimii patru ani, că își îndeplinesc cu cinste misiunea ce li s'a încredințat, de a pregăti temeinic pe viitorii slujitori ai altarelor drepte credințe din țara noastră.

Munca plină de râvnă depusă de corpul profesoral al Institutelor Teologice Ortodoxe, a dat rezultate demne de toată lauda. Frumoasele aprecieri exprimate de Prea Fericiții Patriarhi Athenagora al Constantinopolului, Alexandru al III-lea al Antichiei și Alexei al Moscovei și a toată Rusia, cu privire la înaltul nivel științific al teologiei ortodoxe române, constituie o îndreptățită răsplată a strădaniilor ce se depun fără preget în aceste vetre de cultură religioasă.

Seriozitatea cu care se studiază în Institutele noastre Teologice s'a făcut repede cunoscută. Studenți de peste hotare și studenți aparținând altor Culte religioase din țara noastră, au solicitat încuviințarea de a frecventa cursurile școlilor de grad universitar ale Bisericii Ortodoxe Române.

Studenți ortodocși din Finlanda.

În urma unui demers al I.P.S. Arhiepiscop Gherman al Careliei și a toată Finlanda, Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a aprobat ca un număr de studenți — recomandați de conducerea Bisericii Ortodoxe din Finlanda — să urmeze cursurile Institutului Teologic de grad Universitar din București, ca bursieri ai Patriarhiei Române.

Astfel au urmat cursurile doi studenți finlandezi: Väinö K. Ihatsu și Iuhani Homanen. Cel dintâi, Väinö Ihatsu, este un tânăr în vârstă de 26 ani, absolvent al Seminarului Teologic. El s'a prezentat la Institutul Teologic din București la 14 Ianuarie 1951 și a fost înscris în anul I, ale cărui cursuri le-a frecventat cu regularitate și cu o râvnă de a se instrui, demne de laudă. Paralel cu aceste cursuri, tânărul finlandez a luat lecții de limba română, cu P.C. Prof. Al. Ciurea, ajungând în scurtă vreme să citească cu ușurință cărțile și cursurile tipărite în românește; în prezent, el vorbește curent limba română și poate să se exprime cu ușurință în graiul nostru. După ce a promovat anul I, în toamna trecută, Väinö Ihatsu s'a înscris în anul al doilea, pe care l-a urmat în anul școlar 1951-1952. În

Iunie a.c., el și-a trecut cu succes examenele, promovând în anul al treilea. Vacanțele școlare și le-a petrecut la Mănăstirea Neamțu și la diferiți colegi, care l-au invitat în satele lor, ca să cunoască viața și obiceiurile poporului nostru. În Iulie 1952, — cu încuviințarea și cu sprijinul material al Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian —, Väinö Ihatsu a plecat în Finlanda, pentru a-și vedea părinții și a frecventa niște cursuri pedagogice de vară, în țara sa. De curând, el a înștiințat conducerea Institutului Teologic că se va întoarce în Republica Populară Română pe la începutul lunii Octombrie, spre a-și continua studiile.

Celălalt student finlandez, Iuhani Homanen, este fiu de preot din Helsinki și dirigiorul corului Catedralei din capitala Finlandei. El a urmat numai cursuri speciale de muzică psaltică, cu profesorii Institutului nostru. Având excepționale aptitudini pentru muzică, Iuhani Homanen și-a însușit într'un timp scurt tehnica și spiritul muzicii noastre bisericești. Cu sprijinul material al Patriarhiei Române, el a urmat și cursuri de înaltă calificare, la vioară, cu un profesor dela Conservatorul de Stat din București. La 17 Aprilie, terminându-și pregătirea specială în domeniul muzicii psaltice, Iuhani Homanen a părăsit Institutul Teologic, înapoindu-se în Finlanda.

Cei doi studenți s'au bucurat tot timpul de părinteasca purtare de grijă a Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, care le-a acordat personal importante ajutoare, pentru diferitele lor nevoi personale, pentru îmbrăcăminte și pentru călătoriile făcute. Ei au izbutit să câștige dragostea colegilor și prețuirea profesorilor, prin sârguința lor la învățătură și prin purtarea lor frumoasă și corectă. La plecare, cei doi studenți și-au mărturisit recunoștința pentru îngrijirea ce li s'a acordat și în special pentru sprijinul și grija pe care le-a arătat-o Inalt Prea Sfințitul nostru Patriarh Justinian.

Studenți de alte confesiuni din țara noastră.

În anul școlar 1951-1952, au urmat cursurile Institutelor noastre Teologice și doi pastori baptiști: Alexa Popovici și N. Covaci.

La sfârșitul anului școlar, cei doi studenți baptiști au adresat Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian următoarea scrisoare de mulțumire:

Inalt Prea Sfințite,

«La finele unui an de studii, petrecut în Institutele Teologice Ortodoxe de grad Universitar, subsemnații pastori baptiști Alexa Popovici și Nicolae Covaci, vă aducem călduroasele noastre mulțumiri pentru bunăvoința și sprijinul ce ni l-ați acordat, aprobând ca să studiem teologia ortodoxă.

«Acest an de studii a fost creator de noi făgașe și prefătează o nouă conduită în raporturile dintre Culte. Credem că acest fapt e o dovadă grăitoare că toți credincioșii Domnului nostru Iisus Hristos, fără deosebire de confesiunea căreia îi aparțin, pot trăi laolaltă în pace și să se iubească așa cum a dorit și a cerut Mântuitorul.

«Sperăm că Dumnezeu ne va ajuta să putem continua studiile în Institutele Teologice Ortodoxe, atât spre folosul nostru și al cultului Creștin-Baptist, căruia aparținem, cât și pentru consolidarea raporturilor de armonie ce există astăzi între Cultele religioase din țara noastră».

*

Scrisoarea celor doi pastori baptiști evidențiază încă odată contribuția de seamă, pe care institutele de învățământ superior ale Bisericii Ortodoxe Române o aduc în acțiunea de armonizare a raporturilor dintre Culte, acțiune în fruntea căreia s'a aflat și se află Biserica noastră și Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian.

*

În vara acestui an, Consiliul Dirigent al Eparhiei Reformate din Cluj a solicitat Inalt Prea Sfințitului nostru Patriarh încuviințarea ca preotul capelan Dohi Arpad să urmeze cursul de magistri la Institutul Teologic de grad Universitar din București. În același timp, Consiliul Dirigent al Episcopiei Reformate din Cluj a oferit un loc de bursier la Institutul Teologic Protestant din Cluj, pentru un student ortodox, care ar dori să studieze teologia protestantă.

Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a aprobat rugămintea Episcopiei Reformate și a dispus ca preotul capelan Dohi Arpad să poată urma cursurile de magistri la Institutul Teologic din București, ca bursier al Patriarhiei Române.

În felul acesta, clericii feluritelor confesiuni, cunoscând doctrina nerăstălmăcită a Bisericii Ortodoxe Române, vor putea să adâncească în sufletele credincioșilor lor simțămintele de respect reciproc și de prețuire, care trebuie să stea la temelie raporturilor dintre Cultele religioase din Republica Populară Română.

REORGANIZAREA VIETII ÎN MÂNĂSTIRI

Hotărârile Sf. Sinod din 5 Octombrie 1950, precum și dispozițiunile și îndrumările stăruitoare date de Sf. Patriarhie, cu privire la reorganizarea monahismului în Biserica Ortodoxă Română, n'au întârziat să-și arate roadele, aducând viață nouă în mănăstirile de călugări și călugărițe, viață orânduită pe adevăratele temeuri ale credinței și după regulile stabilite de Sfinții Părinți.

Toate Eparhiile se întrec în împlinirea acestei opere de îndreptare a multor greșeli ale trecutului și stăruiesc în așezarea păcii duhovnicești în inimile monahilor.

Reproducem cu o deosebită mulțumire următorul capitol din raportul general anual al secției administrative bisericești din Sf. Episcopie a Romanului și Hușilor pe anul 1951, și anume capitolul privitor la mănăstiri ¹⁾.

«Cu anul 1951, în mănăstirile din cuprinsul Eparhiei noastre a început să se reverse duh de viață nouă. În mănăstiri a început să se introducă viața de obște și munca organizată în atelierele meșteșugărești. În această privință, mănăstirile de maici de la Văratec și Adam fac o deosebită cinste Eparhiei noastre. Pe lângă viața de obște introdusă în aceste mănăstiri, produsele atelierelor lor ca: țesături de covoare și broderiile artistice, lucrate cu iscusință de mâinile maicilor și cumpărate de Societatea Româno-Export, au dus departe peste granițele țării noastre faima lucrărilor de artă executate în mănăstirile noastre și dragostea de muncă de care este animată Biserica Ortodoxă din Republica Populară Română și credincioșii ei.

Din inițiativa P.S. Episcop Teofil și cu sprijinul Permanenței Consiliului Eparhial s'a organizat în mănăstirea Războieni din Raionul Tg. Neamț un atelier meșteșugăresc pentru lucrarea de pantofi din deșeuri și cu talpa de foi (pănuși) de porumb, împletite.

În acest scop, Sf. Episcopie a angajat meșteri cunoscători pe care i-a trimis la mănăstirea Războieni, și atelierul de pantofărie a luat ființă având un număr de 15 maici ca ucenice. S'au confecționat în scurt timp sute de perechi de pantofi lucrați în bune condițiuni. Centrul Eparhial a luat măsuri ca în toate mănăstirile de călugări sau de maici să se introducă viața de obște și munca în colectiv în atelierele meșteșugărești, pentru ca în modul acesta, mănăstirile să se poată întreține din produsul muncii călugărilor, ba mai mult, să ajute cu fonduri și Eparhia, așa cum prevede art. 48 din Statutul Bisericii Ortodoxe Române.

Sf. Patriarhie a venit în sprijinul Eparhiilor nu numai cu îndemnuri și sfaturi, ci și cu ajutor material unde a fost nevoie. Astfel, mănăstirea

1) Revista «Mitropolia Moldovei și Sucevei» Nr. 1—3, Ian.-Martie, 1952.

Adam a primit suma de 200.000 lei vechi pentru buna întocmire a atelierului mănăstiresc.

O altă pildă de activitate cooperatistă este cooperativa de producție meșteșugărească din mănăstirea Țigănești, Eparhia Ungro-Vlahiei, care lucrează cu toată capacitatea de producție a atelierelor sale, asigurându-se în mod permanent de comenzi și materiale. Secțiunile «confecții, covoare, tricotaje, țesături și strung» din această cooperativă au produs dela 1 Ianuarie—15 Iulie a.c. lucrări în valoare totală de 88.730 lei, din care s'au plătit: salarii pentru muncitoare 46.763 lei, salarii administrative 5661 lei, C.S.A. 5028 lei, impozite 16.591 lei, cheltueli de regie 11.145 lei și beneficii 3.541 lei.

Cifrele arătate mai sus dovedesc că această cooperativă este în plină dezvoltare, fiind condusă de un consiliu de administrație priceput, și are un colectiv de lucrătoare harnice și talentate, care prin executarea la timp a comenzilor și prin calitatea lucrului lor, atrag buna prețuire atât a organelor cooperatiste cât și a beneficiarilor.

Cantina lucrătoarelor acestei cooperative funcționează în bune condițiuni și este aprovizionată la timp.

Activitatea cooperativei mănăstirești constituie o dovadă prețioasă a colaborării sincere între Biserică și Stat, întrucât monahii și monahile, membri ai acestor cooperative, contribuiesc prin munca mâinilor lor la creșterea producției mărfurilor de larg consum, la scăderea prețurilor de cost, precum și la creșterea veniturilor Statului, și participă astfel în mod activ la lupta pentru pace.

C. GRECEANU

DIN VIAȚA EPARHIILOR BISERICII ORTODOXE ROMÂNE SPICUIRI DIN REVISTELE CENTRELOR MITROPOLITANE

În afară de cele trei reviste ale Patriarhiei Române — «Biserica Ortodoxă Română», «Ortodoxia», și «Studii Teologice» — care sunt cunoscute preoțimii din întreaga țară, Eparhiile noastre ortodoxe mai au la îndemână încă 6 reviste, grupate pe centre mitropolitane, prin care se face îndrumarea clerului și se desfășoară o frumoasă activitate de orientare și zidire sufletească a credincioșilor.

Aceste reviste sunt: «Glasul Bisericii», revista oficială a Arhiepiscopiei Bucureștilor și Episcopiei Buzăului și Dunării de Jos; «Mitropolia Moldovei și Sucevei», revista Arhiepiscopiei Iașilor și Episcopiei Romanului; «Telegraful Român», revista Arhiepiscopiei Sibiului și Episcopiei Clujului și Oradiei; «Mitropolia Olteniei», revista Arhiepiscopiei Craiovei și Episcopiei Râmnicului și Argeșului, și «Mitropolia Banatului», revista Arhiepiscopiei Timișoarei și Episcopiei Aradului. Mitropolia Ardealului mai tipărește și revista bilunară «Lumina Satelor», foaie religioasă pentru credincioși.

Intrucât aceste publicații oglindesc lucrarea ce se desfășoară în Eparhiile Bisericii Ortodoxe Române și întrucât ele sunt răspândite numai în cuprinsul Eparhiilor respective, deși multe din faptele sau îndrumările cuprinse în paginile lor sunt de folos întregii preoțimi ortodoxe, I.P.S. Patriarh Justinian și-a exprimat dorința ca în paginile Buletinului Oficial al Sfântului Sinod să se publice cu regularitate spicuri din revistele centrelor mitropolitane.

Implinind această binevenită inițiativă a Înalt Prea Sfințitului nostru Patriarh, suntem încredințați că aducem o nouă contribuție la acțiunea de îndrumare unitară a clerului Bisericii Ortodoxe Române, făcând, în același timp, din revista noastră o publicație care înfățișează viața întregii noastre Biserici.

MITROPOLIA UNGRO-VLAHIEI

Redeschideri de biserici în orașul Ploești. În afară de activitatea desfășurată de clerul ploeștean, pe teren misionar și social, anul 1951 a fost bogat în realizări de ordin gospodăresc. Este rezultatul înțelegerii preoțimii ploeștene, a îndemnurilor date de I.P.S. Patriarh Justinian, care ne-a

stat în permanență ca un exemplu viu de muncă și încordare pentru orientarea noastră.

Preoțimea ploșteană a căutat să traducă în viață gândurile bune pentru Biserică și cler, ale Înaltului lor Arhipăstor. În afară de faptul că întregul cler s'a întrecut în buna gospodărire a avutului parohial, a înzestrării și înfrumusețării sfintelor locașuri, s'a pornit o campanie de reparațiuni radicale la bisericile la care se simțea absolută nevoie de a fi restaurate.

În cursul anului 1951, evenimentul cel mai de seamă a fost sfințirea bisericii Sf. Ștefan, construită din temelie în curs de 14 luni și sfințită la 11 Noiembrie 1951. S'a pornit la executarea lucrărilor de reparații la bisericile: Sf. Haralambie, Sf. Nicolae Nou și Sf. Dumitru. Lucrările de renovare la aceste biserici au fost executate aproape în întregime, iar bisericile Sf. Nicolae Nou și Sf. Dumitru, care fuseseră închise pe timpul reparațiilor, au fost redeschise și redatate cultului.

Biserica Sf. Nicolae Nou a fost redeschisă la 18 Octombrie 1951. Slujba redeschiderii a fost oficiată de P. C. Al. Vlaiculescu, Protopiereul orașului Ploști, ca delegat al Sf. Arhiepiscopii. La 20 Decembrie 1951 a fost redeschisă biserica Sf. Dumitru, fiind delegat pentru aceasta același P. C. Protoiereu.

Lucrările de reparație la biserica Sf. Dumitru s'au ridicat la aproape 1.000.000 lei. Credincioșii bisericii au contribuit cu aproape 500.000 lei. Preoții bisericii Sf. Dumitru, împreună cu consiliul și comitetul parohial, au depus stăruință pentru strângerea de fonduri, vrednică de toată lauda. Biserica Sf. Haralambie și clopotnița ei au fost renovate complet, cheltuin-du-se pentru aceasta suma de 300.000 lei.

În afară de contribuția credincioșilor bisericii respective, preoțimea ploșteană a dat dovadă de un adânc spirit de solidaritate făcând apel la enoriașii lor, spre a contribui la aceste reparații. Apelul preoților a avut un frumos succes.

Un stimulent important au fost și ajutoarele aprobate de I.P.S. Patriarh Justinian din fondurile Sfintei Arhiepiscopii. Pentru biserica Sf. Ștefan s'a acordat un ajutor de 300.000 lei, pentru biserica Sf. Haralambie 50.000 lei, iar pentru biserica Sf. Nicolae lei 100.000. (Din revista «Glasul Bisericii», Nr. 4, Aprilie 1952).

MITROPOLIA MOLDOVEI ȘI SUCEVEI

Comemorarea Mitropolitului Iosif Naniescu, cu prilejul împlinirii a 50 ani dela moartea sa. În ziua de 18 Mai, cu prilejul deschiderii lucrărilor Adunării Eparhiale a Sfintei Arhiepiscopii a Iașilor, s'a ținut o ședință festivă, sub președinția I.P.S. Mitropolit Sebastian, pentru comemorarea Mitropolitului Iosif Naniescu, cu prilejul împlinirii a 50 ani dela moartea sa. P.C. Pr. Constantin Nonea a rostit o cuvântare, în care a făcut o scurtă prezentare a vieții marelui Ierarh moldovean.

«Viața lui Iosif Naniescu — a spus P.C. Pr. Constantin Nonea — începe să-și toarcă firul la 15 Iulie 1818, în casa preotului Anania Mihalache din micul sat Răzălăi, ocolul Răutului, ținutul Iașilor. Mama lui se numea Teodosia și era fiica preotului Vasile Fornea. Atât familia cea din

partea tatălui, cât și cea dinspre mamă, aveau rădăcini adânci în genealogia preotească, dată fiind datina tradițională că preoția se transmitea din tată în fiu.

Din botez, Mitropolitul Iosif purta numele de Ioan, iar în glasul mamei lui era desmierdat cu diminutivul Ioniță, nume atât de curent în satele noastre. Copilăria lui Ioniță a fost crunt lovită de moartea tatălui său, care abia după trei ani de căsătorie a murit, în vârstă de 28 ani, în urma unui atac de inimă.

Au rămas în grija preotesei văduve doi copii: Ioniță, în vârstă de un an și jumătate, iar celălalt Irimia, abia de 6 luni. Își poate oricine închipui greutățile pe care avea să le înfrunte această femeie chiar din pragul întemeierii căminului ei. Până la vârsta de 10 ani, Ion este crescut sub atenta grijă a mamei lui. În 1828, Arhimandritul Teofilact Fornea dela mănăstirea Frumușica, spre a ușura povara surorii lui ia pe Ion, nepotul său, pe care-l va îndruma și purta din loc în loc, până ce îi va găsi un rost sigur în viață.

În peregrinările copilăriei, Ion Naniescu se oprește cu unchiul său la biserica Sf. Spiridon din Iași, pe atunci condusă de Arhiereul Varlaam, acel care a tradus Biblia în românește, în 1819, apărută la Petersburg ca o contrapunere a influenței Societății Britanice pentru răspândirea Bibliei.

Aici, la biserica Sf. Spiridon, copilul Ion a făcut cunoștință cu practica vieții religioase și cu suferința bolnavilor din spital, momente hotărâtoare care l-au determinat să fie milos față de bolnavi și săraci.

La vârsta de 16 ani, în 1834, Arhimandritul Teofilact Fornea este numit egumen al bisericii Proorocul Samuel din Focșani, care depindea tot de Spiridonie. Unchiul își ia nepotul cu el, întărindu-l și instruindu-l în rânduielile bisericești.

La Episcopia din Buzău păstorea pe atunci Episcopul cărturar Chesarie. Arhimandritul Teofilact, care acum cunoștea ce vocație aleasă pentru monahism se ascunde în sufletul nepotului său, îl duse la Buzău, unde-l prezentă Episcopului.

Ion Naniescu n'a stat decât un an în preajma Episcopului Chesarie și în anul 1835, la 1 Noiembrie, Episcopul îl tunde în monahism și-i dă numele Iosif, nume pe care l-a purtat starețul Episcopului Chesarie, adică Episcopul Iosif I. dela Argeș. A doua zi după tundere, Chesarie îl hirotonește pe tânărul călugăr, în vârstă de 17 ani, ierodiacon.

De acum înainte, zborul pe scara ierarhiei era deschis, ierodiaconul Iosif Naniescu trecând de sub grija bătrânului Teofilact, unchiul său, în părinteasca grijă a Episcopului cărturar Chesarie.

În 1836, Chesarie înființează Seminarul din Buzău, iar printre cei dinții elevi îl înscrie și pe Iosif Ierodiaconul, în vârstă de 18 ani.

În 1840, Iosif absolvă Seminarul și la vârsta de 22 ani se transferă la biserica Sf. Dumitru din București, care era metocul Episcopiei din Buzău, ca de aci să poată urma și absolvi cursurile Colegiului Sf. Sava. Episcopul Chesarie moare la 30 Noiembrie 1846, așa că Ierodiaconul Iosif nu se mai întoarce la Buzău, ci rămâne mai departe la biserica Sf. Dumitru, ca slujitor. În 1847 absolvă Colegiul Sf. Sava.

Când vâlvătaia revoluției din 1848 cuprinsese Bucureștii, Iosif avea 30 de ani. Ca unul care cunoscuse din plin mizeriile vieții și aștepta o nouă

orânduire mai bună, tânărul ierodiacon s'a alăturat luptei masselor revoluționare.

Pregătirea intelectuală temeinică, vocea aleasă și curata viață monahală dusă de ierodiaconul Iosif, l-au impus privirii Mitropolitului Nifon al Ungro-Vlahiei, care l-a promovat în postul administrativ de egumen al mănăstirii Șerbănești Morunglavului, din ținutul Vâlcei de peste Olt, mănăstire ce depindea de Eforia Spitalelor Civile din București.

La vârsta de 32 ani, în August 1850, ierodiaconul Iosif Naniescu este hirotonit preot, iar peste doi ani, în 1852, este distins de Mitropolitul Nifon cu rangul de protosinghel.

În 1857, luna Octombrie, protosinghelul Iosif este înaintat ca egumen la mănăstirea Găișeni din Dâmbovița, care depindea tot de Eforia Spitalelor Civile. Aici, la Găișeni, rămâne până în anul 1863, când este transferat ca egumen la mănăstirea Sărindar din București. Între timp, în 1860, la vârsta de 42 ani este ridicat la rangul de arhimandrit, tot de Mitropolitul Nifon.

Arhimandritul Iosif având o pregătire didactică deosebită, se devotează carierei de profesor de religie, fiind numit întâi la Gimnaziul Lazăr, (1864-1866), după care s'a transferat la liceul Matei Basarab, unde a funcționat până în anul 1873, când a fost ales Episcop de Argeș.

În răstimpul cât a funcționat ca profesor la liceul Matei Basarab a ocupat concomitent și catedra similară dela Școala Normală, iar timp de un an (1870-1871) a condus, ca director, Seminarul Central din București.

La 23 Aprilie 1872, Mitropolitul Nifon îl înalță la rangul de Arhiereu, când Iosif Naniescu avea 54 ani, cu titlul de Mireon. După un an, în 1873, Arhiereul Iosif e ales Episcop al Argeșului, iar la vârsta de 57 ani, la 10 Iunie 1875, este ales Mitropolit al Moldovei și Sucevei, înaltă funcție sacerdotală pe care a onorat-o până la sfârșitul vieții sale, întâmplat la 26 Ianuarie 1902, după o arhipăstorire de 27 ani pe scaunul chiriarhal dela Iași, și 84 ani petrecuți numai pe căile Domnului».

În continuarea cuvântării sale, P.C. Pr. Constantin Nonea a spus: «Concepția despre viață a Mitropolitului Iosif o găsim formulată chiar în testamentul alcătuit de dânsul. Iată ce spune blândul și milostivul Mitropolit:

«Pentru că în toate zilele vieții mele și în toate dregătoriile pe care Dumnezeu a binevoit a mă învrednici să le ocup, nu s'a lipit de inima mea nici luxul, nici iubirea de arginți, ci numai iubirea și râvna de Casa Domnului și podoaba ei, precum și dorința pentru cede de folos, și pentru tot ce putea servi spre a întări credința, a desvolta pietatea și a cultiva știința și toată cunoștința între fiii credincioși și iubiți ai scumpei noastre patrii, pentru aceasta în anii îndelungați ai vieții mele nu am adunat averi și comori, ci tot ce am avut și am economisit, am întrebuințat pentru înfrumusețarea Casei Domnului».

Cât a fost de legat de Casa Domnului se poate constata și astăzi, când privim la cele două monumente de artă religioasă: Catedrala Mitropolitană și biserica Trei Ierarhi, cea dintâi terminată și împodobită de Mitropolitul Iosif, iar cea de a doua restaurată pe vremea și din imboldul lui».

P.C. Pr. Constantin Nonea și-a încheiat cuvântarea, arătând că viața și faptele Mitropolitului Iosif Naniescu constituie un exemplu pentru oricare slujitor al altarelor Bisericii Ortodoxe Române. (Din revista «Mitropolia Moldovei și Sucevei», Aprilie-Iunie 1952).

MITROPOLIA ARDEALULUI

Contribuția preoțimii ortodoxe la lupta pentru apărarea păcii. Revista «Telegraful Român» Nr. 30-33 din 15 August, publică, sub titlul «Luptăm pentru pace», un articol în care este înfățișată — pe baza rapoartelor primite de la Protopopiatele raionale, — activitatea preoțimii ortodoxe din Arhiepiscopia Sibului, în cadrul luptei pentru apărarea păcii.

«Dacă la începutul anului 1951 — se spune în articol — numărul preoților care făceau parte din Comitetele de Luptă pentru Pace nu era prea mare — în Raionul Reghin —, în cursul aceluiași an preoțimea s'a încadrat în mod definitiv în acțiunea dusă de Comitetele de Luptă pentru Pace locale, preoții fiind președinți, secretari, bibliotecari sau membri în aceste Comitete. Incepând cu campania de strângere de semnături pe Apelul pentru încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri, preoțimea și-a continuat activitatea în campania de însămânțări, în campania secerișului și alte acțiuni de folos obștesc. Aici au folosit: predica, munca de lămurire individuală, articole la gazeta de perete, conferințe la Căminele Culturale, ș.a. Preoții: Todea Romul (Ocnița), Macavei Emil (Gornești), Șarlea Simion și alții au ținut cicluri de predici închinare problemei păcii, campaniei agricole, etc.

În conferințele preoțești, delegatul Comitetului Raional de luptă pentru pace, a transmis directivele noi și planul de muncă trimestrial, pe care preoțimea l-a îndeplinit întru totul. S'au evidențiat, prin zelul depus, preoții: Porumbiu Polieuct (Solovăstru), Pop August (Ocnița), Moldovan Teodor ș.a.

Colaborarea dintre preoți și organele locale de Stat aduce, deasemenea, o contribuție însemnată în lupta pentru pace.

Peste 100 de preoți — raportează Protopopiatul Tg. Mureș — sunt membri în Comitetele de Luptă pentru Pace, unii fiind președinți sau secretari. Preoțimea primește îndrumările necesare la conferințele preoțești, conform instrucțiunilor Comitetului Regional de Luptă pentru Pace și ale Arhiepiscopiei. Astfel, preoțimea din Raion a încadrat în predicile sale ideile și programul luptei pentru pace. Dar ea nu numai că a propovăduit, ci și-a dat contribuția la diferite acțiuni culturale, economice, sociale. Preoții, în majoritate fii de țărani muncitori, socotesc ca o datorie și o cinste să muncească alături de clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, pentru ridicarea nivelului de trai și cultural al poporului, aducând astfel o contribuție activă la lupta pentru pace.

În Protopopiatul Gheorghieni — unde toți preoții sunt încadrați în Comitetele de Luptă pentru Pace — se pune accentul pe consfăturile interconfesionale și conlucrarea frățască a tuturor reprezentanților Cultelor, în lupta pentru pace. Și aici, predica se împletește cu activitatea socială, culturală și economică.

La fel, în Protopopiatul Sfântul Gheorghe se remarcă unitatea dintre diferitele confesiuni în lupta pentru pace. Activitatea preoților în această luptă cuprinde: predici la biserică și conferințe la Căminul Cultural, legarea luptei pentru pace de realizarea și depășirea planului cincinal, atât în sectorul agricol cât și în cel industrial, popularizarea hotărârilor Consiliului Mondial al Păcii, îndemn la împlinirea tuturor datorii cetățenești, ș.a. Unii preoți sunt președinți ai Comitetelor de Luptă pentru Pace locale.

Protopopul din Făgăraș e membru în Comitetul Raional de Luptă pentru Pace, ale cărui îndrumări le transmite regulat preoțimii din Raion. Pe baza rapoartelor preoților, P. C. Sa face lunar un raport general pentru Comitetul Raional, care în ședința din 20 Martie a.c. a evidențiat activitatea desfășurată de preoțime în Raionul Făgăraș, în lupta pentru pace.

La conferințele preoțești s'a tratat întotdeauna despre lupta pentru pace, activitatea preotului și metodele folosite. Preoții și-au dat concursul în campania agricolă, au colaborat cu organele locale de Stat. În Protopopiatul Racoș, fiecare predică — nu numai predicile speciale — e prilej de a face legătură și cu lupta pentru pace. Vizitele pastorale ca și întâlnirile ocazionale cu credincioșii sunt, deasemenea, folosite pentru munca de lămurire. Căminul Cultural, Comitetul de Luptă pentru Pace, sunt folosite de preoți pentru o activitate sistematică în acest sens. Deasemenea, preotul ia contact cu Sfatul Popular, punându-se în curent cu problemele și sarcinile date, ajutând la realizarea lor prin muncă personală și prin lămurirea și îndrumarea credincioșilor.

Preoții Protopopiatului Mediaș sunt membri în Comitetele de Luptă pentru Pace, unii sunt președinți sau secretari. Ei popularizează în biserici sau în convorbiri particulare, diferite probleme ca: lupta pentru pace, planul cincinal, lucrările agricole, întovărășirile agricole, gospodăriile agricole colective, reforma bănească, predarea cotelor, etc. Colaborează cu Sfaturile Populare, publică articole în presă și în gazetele de perete. Participă la conferințele interconfesionale în cadrul luptei pentru pace, etc. Din aceste câteva spicuri de rapoarte — și nu le-am amintit pe toate — se vede că preoțimea din Arhiepiscopia noastră s'a angajat cu tot mai mult elan în lupta pentru pace. Ea înțelege să folosească toate mijloacele ce le are la îndemână, pentru a extinde și a intensifica lupta pentru apărarea păcii.

Colaborarea aceasta a preoțimii noastre la lupta pentru pace izvorăște din convingerea că în domeniul acesta realizează și misiunea evanghelică și datoria cetățenească. Hristos ne arată calea păcii, poporul muncitor vrea pace. Deaceia preotul, care reprezintă pe Hristos și e legat de popor, nu poate fi decât luptător pentru pace.

Pe baza roadelor acestei activități, preoțimea noastră își ia noi angajamente de a lupta fără răgaz, prin toate mijloacele, pentru pace. Ea crede cu tărie în biruința vieții asupra morții, în biruința păcii.

Cum poate un Protopop de Raion să organizeze participarea activă a preoților, în lupta pentru apărarea păcii. Același număr al revistei publice un interesant raport al Protopopului din Raionul Agnita, P.C. Prot. Zare Vitalie, care arată cum a organizat participarea activă a preoțimii din Protopopiatul său, la lupta pentru apărarea păcii.

«La organizarea activității clerului pentru apărarea păcii — se spune în raportul Protopopului — m'am condus de două principii:

1. Grija de a pune la îndemâna preoțimii materialul documentar pentru edificarea asupra problemelor ridicate în lume, în legătură cu salvarea păcii;

2. Stăruința de a aplica principiul ideologic de luptă pentru pace, lucrărilor și evenimentelor concrete care se petrec în ordinea curentă a vieții publice.

1. Astfel, pentru informarea clerului:

a) Am difuzat toate ordinele și îndrumările forurilor superioare ce ni s'au transmis în cursul timpului din anul 1950 până astăzi, am cerut rapoartele CC. Preoți, am concentrat datele luate de pe teren și le-am comunicat la timp Arhiepiscopiei;

b) Am condus conferințele protopopești la Protopopiat, astfel ca problema păcii să fie discutată sub diferitele ei aspecte, în legătură cu subiectele programate de Sf. Sinod;

c) Am urmărit și aplicat planul de activitate trimestrial al Comitetului de Luptă pentru Pace al Raionului Agnita, din care fac parte, desprinzând din el cele referitoare la îndatoririle Bisericii și clerului din Protopopiat;

d) Am folosit ca sursă de informații presa, periodicele, Buletinul Păcii și ziarele, de unde am extras datele necesare pentru comentarea evenimentelor importante ce au avut loc între timp, pe care concomitent le-am prelucrat în programul conferințelor noastre.

2. Iar, pentru aplicarea practică a ideilor păcii la problemele zilei care, direct sau indirect, duc la apărarea și consolidarea păcii:

a) Am coordonat munca clerului cu îndatorirea îndeplinirii la timp a prevederilor Planului de Stat. În acest scop am luat contact cu organele administrative locale, ori de câte ori era necesar, stabilind legăturile de colaborare cu preoțimea.

b) Am îndrumat activitatea preoților în cadrul Comitetelor de Luptă pentru pace, organizate în comune și sate, iar unde preotul a fost exceptat din Comitet, acolo am propus reorganizarea Comitetului și primirea lui în Comitet. (Din 38 preoți activi, avem 5 președinți și 8 secretari ai Comitetelor de Luptă pentru Pace).

c) Am îndrumat activitatea clerului pentru întreținerea bunelor relațiuni cu organizațiile feminine de protecție a mamei și copilului, și asistenței sociale.

d) Am ajutat poporul coreean printr'o colecție ce s'a făcut la 1 Decembrie 1951, la care preoți au luat parte activă.

Toate acestea, precum și propaganda clerului pentru adâncirea în masele poporului a ideilor păcii, efectuată prin predici în biserică, conferințele preoților la Căminele Culturale, articole la ziarele de perete, după 2 ani de activitate organizată, aduc preoților noștri numele frumos și meritoriu de luptători activi pentru marea cauză a păcii și înfrățirii popoarelor».

MITROPOLIA OLTENIEI

Popularizarea minimelor agrotehnice de către preoți. «Agrominimul este un cuvânt nou, intrat în circulația limbii noastre odată cu aplicarea regulilor agrotehnice pentru îngrijirea culturilor agricole. Prin Hotărârea Consiliului de Miniștri dela 28 Martie a.c., au fost introduse minimele agrotehnice, adică specificarea unui minim de lucrări care trebuiesc împlinite de orice gospodărie agricolă, oricui ar aparține ea, pentru mărirea producției.

Pe lângă aceste minime agricole, Ministerul Agriculturii a fixat și regulile agrotehnice care trebuiesc urmărite, pas cu pas, de cultivatori, spre a-și împlini astfel obligațiunile lor cetățenești, dela un sezon la altul.

O bună recoltă este condiționată de toate lucrările pe care le necesită culturile de tot soiul. Nu-i este însă indiferent țării, dacă fiii ei își fac sau nu datoria în această privință. Ea cere tuturor să se străduiască a obține cât mai multe roade de pe ogoare și de cât mai bună calitate. De aceea s'a văzut că este necesar să se specifice lucrările minime de care răspunde orice cultivator, pentru ca producția agricolă a Patriei noastre să crească.

Producția sporită știm ce înseamnă: îndestularea traiului, consolidarea succesului reformei bănești și întărirea frontului păcii împotriva uneltirilor dușmănoase din lăuntru și din afară.

Pentru aceasta, regulile agrotehnice și agrominimul trebuiesc popularizate în masa largă a țărănimii muncitoare, folosindu-se toate căile de luminare și îndrumare: afișajul, gazetele de perete și de stradă, convorbirile directe, cuvântările, cercetarea pe teren și verificarea rezultatelor.

Această acțiune lămuritoare trebuie sprijinită de slujitorii bisericești, în toată desfășurarea campaniilor agricole: dela epoca semănatului la timpul lucrărilor de întreținere, dela recoltare la păstrarea și selecționarea semințelor, dela curățirea și pregătirea terenurilor, la nouile însămânțări. Cuvântul și fapta preotului vor trebui să desvolte conștiința cetățenească a credincioșilor lui, să cultive spiritul participării la interesele colective și să desrădăcineze deprinderile învechite și dăunătoare sporului de producție. Opera de popularizare a acestor obligațiuni și îndrumări cere cunoașterea prealabilă a problemei, grai popular, exemple sugestive și mai ales devotament și perseverență. Acțiunea trebuie dusă cu conștiința că pe calea aceasta preoțimea slujește deopotrivă intereselor Patriei, ale Bisericii și progresului social».

Pentru a veni în ajutorul copiilor infirmi. — «In regimul de democrație populară, grija pentru protecția omului îmbrățișează toate aspectele pe care le cere apărarea vieții muncitorului și ajutorarea lui ca munca să-i fie mai ușoară și mai rodnică.

Astfel aflăm din ziare că Ministerul Prevederilor Sociale, preocupat de starea copiilor infirmi, a înființat anul trecut trei case pentru acești copii: la București, la Gura Humorului și la Craiova. In aceste așezăminte, un număr de 270 copii infirmi au putința să urmeze cursurile școlare și să se instruiască pentru viață, după puterea lor de muncă. Cei mai mulți dintre aceștia sunt orfani. Inconjurați cu toată atenția de educatori

și îndrumători profesionali, copiii infirmi au posibilitatea să devină și ei folositori societății. Ajutorul care li se dă oglindește preocuparea de viață pașnică și sentimentele de dragoste și înfrățire între oameni.

Către acest ajutor ne chiamă și învățătura creștină: «Faceți dreptate celui slab și orfanului», ne strigă Psalmistul (Psalm 82, 3). Pilda Samaritanului care și-a recunoscut pe aproapele său în omul suferind, este totdeauna vie în inima bunului creștin. De aici a izvorât și îndrumarea Comitetelor Parohiale către cercetarea bolnavilor și ocrotirea orfanilor.

Opera de îmbunătățiri sociale întreprinsă de Stat trebuie ajutată. Sub semnul poruncilor evanghelice și al conlucrării cu orânduirea, orice comitet parohial poate aduce o alinare în viața copiilor suferinzi și orfani, fie ajutându-i direct, fie îndrumându-i către căminul organizat pentru ei prin grija țării. Inițiativele luate în această privință de autorități și de așezăminte cu caracter social trebuiesc sprijinite cu devotament de orice parohie, sub forma ajutorului material, ori sub forma lucrării lămuritoare printre poporeni. O astfel de faptă, săvârșită de slujitorii altarului și de colaboratorii lor din comitetul parohial va fi de două ori bună: îi va încuraja pe micuții suferinzi să vadă că societatea le poartă de grijă și va cultiva între credincioși spiritul jertfei creștine și al solidarității sociale.

Imbrățișând cu căldură o asemenea lucrare, slujitorii altarului și colaboratorii lor, pe lângă că împlinesc o poruncă creștină, ei dovedesc și o loială participare la marile acțiuni întreprinse de conducerea noastră democratică pentru apărarea copilului. Ajutorarea copiilor infirmi este numai un capitol din marea operă ce se desfășoară în țările de democrație populară în această direcție. Sprijinirea ei se desprinde și ca un ecou al Apelului adresat tuturor de către Conferința Internațională pentru apărarea copilului, ținut la Viena în acest an, la 12-16 Aprilie, și este un îndemn de a da ascultare hotărârilor ce s'au luat pentru buna educație a copiilor, pentru sănătatea lor și pentru creșterea lor în condițiile păcii. (Din revista «Mitropolia Olteniei», Nr. 6, Iunie 1952).

MITROPOLIA BANATULUI

Sfințirea bisericii din parohia Răchita, raionul Lugoj. În Duminică din 11 Mai 1952, I. P. S. Mitropolit Vasile a descins în parohia Răchita, din Raionul Lugoj, sfințind biserica renovată din această parohie.

Solemnitatea sfințirii bisericii începe la orele 9 cu înconjurarea bisericii. A urmat apoi Sf. Liturghie, oficiată de I. P. S. Mitropolit Vasile, înconjurat de următorul sobor de preoți: preot Dr. Marcu Bănescu, consilier arhiepiscopesc, preot I. Munteanu-Făget, preot V. Turca, protopopul raionului Lugoj, pr. I. Medeleanu-Răchita, pr. V. Iclozan senior, pr. M. Țucra-Remetea Luncă, pr. Gh. Laichici-Balinț, pr. I. Șișiu-Mănăstur, pr. A. Barbu-Pădurani, pr. V. Iclozan junior-Băsești, și I. Botău, diaconul Catedralei mitropolitane din Timișoara.

La priceasnă pr. I. Medelean face obișnuitul raport asupra stării din parohie și urează I. P. S. Sale bun venit în parohie.

După raportul parohului, I. P. S. Sa într-o impresionantă cuvântare rostită pe înțelesul tuturor, a vorbit credincioșilor adunați în număr în-

semnat, despre cel mai mare dar ce l-a dat Dumnezeu omului: despre viață. Pentru mântuirea noastră — spune I. P. S. Sa — credinciosul are trebuință de harul de sus, har ce se revarsă prin Sf. Taine în Sf. Biserică. După ce dă ca model de viață creștinească viața mucenicilor, I. P. S. Sa laudă dragostea credincioșilor față de Sf. Biserică și viața lor creștinească și îi îndeamnă să se împărtășească de toate Sf. Taine, așezate de Sf. noastră Biserică. De încheiere I. P. S. Mitropolit îndeamnă pe credincioși să participe la toate slujbele în număr cât mai mare pentru folosul lor sufletesc, să se arate în toate împrejurările buni creștini și buni cetățeni ai Patriei noastre, îndeplinindu-și toate îndatoririle ca cetățeni și fii ai Bisericii».

Impotriva unor practici condamnabile în cult. — «In viața Bisericii, ca de altfel și în aceea a societății în genere, mai există încă o seamă de reminiscențe ale unei mentalități, ce nu are nimic comun nici cu religia Mântuitorului Hristos și nici cu gradul de civilizație al omenirii. Unele provin din păgânismul absorbit de către creștinism, altele din devieri condamnabile dela principiile evanghelice. M'ași referi aci, mai ales la unele practici întâlnite în viața unor preoți cari, din inițiativă proprie sau determinați de cererile unor credincioși, s'au dedat la acte înrudite cu vrăjitoria. Așa e spre pildă, obiceiul de a înveli mijlocul femeilor — care doresc să aibe copii, sau care se tem de chinurile nașterii — cu brâul îmbrăcămîntei sacerdotale (brâul Maicii Domnului), ori aplicarea pe pânțele a unui bilețel conținând o rugăciune de invocare a ajutorului lui Dumnezeu («brâul sfânt»).

Justifică ceva o astfel de practică?

În mitologia antică, Venus care era zeița iubirii, a căsătoriei și în general vorbind a oricărei însoțiri, este descrisă ca posedând un brâu fermecător «în care se află toate ademenirile, amorul, dorul, și desmierdările, cuvintele dulci cari fură mințile și celor înțelepți» (Homer Iliada, XIV, 214/8). Acest brâu a trecut și în practica creștinilor de mai târziu având semnificația de legătură nedespărțită dintre mire și mireasă.

Dar «brâul» a mai primit în creștinism încă o întrebuintare: leac în caz de boală grea. Așa, spre pildă, în Mineiul pe August tipărit la Mănăstirea Neamțu în 1815, ziua 31, citim următoarele: «Cinstitul brâu al Preacuratei Maicii lui Dumnezeu, cel adus din Tarigrad, pus într'un sicriș de aur cu pecetluire împărătească în biserică pe care blagocestivul împărat Teodosie cel mai tânăr în numele Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu o au zidit la locul care se numea Halcopratie adică târgul cel de aramă. Iar după mulți ani, împărățind Leon cel înțelept, femeia lui Zoi era supărată de duhul necurat... Și i s'au făcut ei o dumnezeiască vedenie, spunându-i că de se va pune pe dânsa brâul Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu, va câștiga tămăduire. Această vedenie o au spus împărăteasa bărbatului său împăratul Leon și îndată împăratul a rugat de aceea pe patriarh și deslegată a fost pecetea și au deschis sicriul și s'a aflat cinstitul brâu al Preacuratei Maicii lui Dumnezeu întreg. Iar când Patriarhul l-a întins deasupra împărătesei, îndată aceea s'a slobozit de muncirea drăcească...».

Așa dar, în vechea tradiție și practică a Bisericii se întâlnește un oarecare «brâu», folosit la cununii precum și la boale. Cel dela nuntă are

și azi o întrebuințare decentă, reprezentând un simbol adânc. Cel numit «al Maicii Domnului» este legat de un anumit «brâu-relicvă», existând un singur exemplar și nemai având întrebuințarea curentă. Ca și în multe alte cazuri însă, desigur că și în cel de față «p'oasa fraudă a unor credincioși a înmulțit numărul acestor «brâuri» — zise ale Maicii Domnului — și astfel s'a ajuns ca mulți monahi ori preoți să pretindă a avea «brâul Maicii Domnului», folosindu-l în toate împrejurările. Cu timpul apoi nici n'a mai fost nevoie de un obiect având renumele de relicvă, ci aceeași întrebuințare i s'a dat brâului din îmbrăcămintea sacerdotală.

Se pune acum întrebarea: e corect să fie folosit brâul sacerdotal sau orice alt obiect — o bucată de hârtie spre pildă — ca leac împotriva durerilor fizice ori ca «vrajă» în actul procreerii? Molitvelnicul, ca de altfel orice carte de cult, nu conține nicio indicație în acest sens. Ceea ce însemnează că practica la care ne referim este contrară prescripțiilor Bisericii și fără nicio justificare, în afară doar de aceea a dorinței de a obține și pe această cale un oarecare beneficiu material».

Consfătuire interconfesională, în cadrul Comitetului orășenesc de luptă pentru pace din Timișoara. — Sub auspiciile Comitetului orășenesc de luptă pentru pace, a avut loc în ziua de 28 Mai a. c., la Timișoara, o conferință interconfesională, cu participarea clerului tuturor cultelor religioase din orașul Timișoara, în prezența d-lui Sever Popescu, împuternicitul Ministrului Cultelor pentru Regiunea Timișoarea.

Ședința a fost deschisă de d-l Mircea Avram, artist și director de scenă la Teatrul Național, vicepreședinte al Comitetului Orășenesc de luptă pentru pace, care a arătat într'o expunere succintă scopul conferinței interconfesionale: schimbul de experiență între culte, în vederea intensificării luptei pentru pace. A dat apoi îndrumări în scopul dinamizării acțiunii de apărare a păcii din partea preoțimii.

Rabinul Dr. Neuman, citește și prelucrează mesajul trimis de Conferința tuturor Bisericilor și Comunităților religioase din U.R.S.S. lui I. V. Stalin, Apelul către Consiliul Mondial al Păcii și Apelul către clerul și credincioșii de toate confesiunile din întreaga lume.

În numele Bisericii Ortodoxe Române și al I. P. S. Mitropolit Vasile, a luat cuvântul Păr. Prot. Dr. V. Vlăduceanu, consilier arhiepiscopal, care expune sarcinile și metodele ce are să le aplice preoțimea în acțiunea de luptă pentru pace.

Reprezentanții tuturor cultelor au evidențiat apoi activitatea ce au depus-o în scopul consolidării frontului păcii.

Păr. Prot. Ștefan Tomici, vicarul Bisericii sârbești, zugrăvește activitatea preoțimii sârbe, activitate ce cuprinde complexul problemelor legate de lupta pentru pace.

Au mai luat cuvântul apoi, preoți ortodocși români: Melentie Șova din Timișoara II și D. Antonescu din Timișoara II/3, schițând activitatea desfășurată între credincioșii din parohie în lupta pentru pace.

Preotul Ștefan Șova-Timișoara Ville Fabric, în amplul raport prezentat a arătat activitatea desfășurată în cartier, în slujba păcii: în predici și conferințe a subliniat mereu ideea păcii, ce trebuie să însuflețească pe fiecare credincios, a colaborat cu autoritățile administrative locale, a ajutat în munca de predare a cotelor, a activat în Comitetul cetățenesc, a dat

concursul la colecta pentru ajutorarea poporului coreean, cursurilor de alfabetizare, etc.

Preotul romano-catolic dela biserica din Timișoara Fabrică, Dr. Csatar, a reliefat activitatea desfășurată: citirea circularei primite dela Episcopia de Alba Iulia, care condamnă războiul bacteriologic din Coreea, evidențierea în toate predicile a importanței terminării la timp a lucrărilor agricole în filia Urseni, etc.

Preotul Reuter dela biserica romano-catolică din Timișoara IV, a spus între altele că în meditațiile mariane din luna Mai a vorbit de multe ori despre pace, îndemnând pe credincioși să lucreze și ei în sfera lor de activitate pentru triumful păcii în lume.

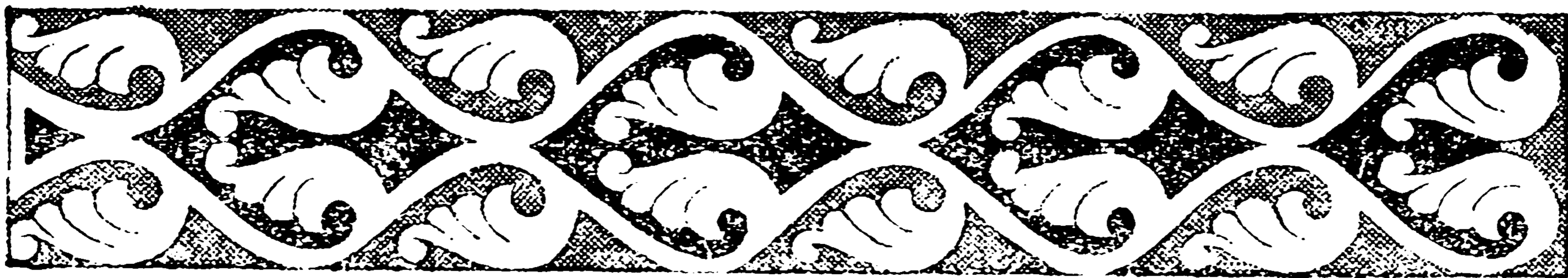
Preotul romano-catolic Blum, dela Biserica din Timișoara III, decanul ordinului salvatorienilor, a spus între altele: «nu ne putem imagina o comoră mai mare decât pacea; am activat pentru cauza păcii mereu, nefiind servicii divine la care să nu înalț rugăciuni pentru pace. În predările mele arăt importanța păcii, infierând pe ațâțătorii la război. Totdeodată caut să elimin otrava ce mai dăinuește în sufletele credincioșilor mei pricinuită de concepția hitleristă. În predicile ce le țin în provincie, combat mereu specula, urcarea de prețuri, care este în detrimentul poporului muncitor».

Vicarul cultului reformat, Ștefan Debreczeni, arată activitatea sa în lupta pentru pace în calitate de vicar, prin circulările difuzate, în cari evidențiază sarcinile clerului în lupta pentru pace, acțiunea preoțimii pentru popularizarea întovărășirilor agricole, condamnarea teoriilor fasciste și rasiste etc., apoi activitatea desfășurată între credincioși în calitatea sa de pastor în lupta pentru apărarea păcii.

Rabinul Dr. Neuman spune între altele că toți mozaicii ar trebui să se integreze în mișcarea partizanilor păcii, condamnând nu numai imperialismul, ci și pe aderenții acestuia, socialismul de dreapta din fruntea Statului Israel, care s'a pus în solda imperialismului anglo-american. În consiliul superior rabinic, ce a avut loc la București, a arătat prin exemplul biblic, adevăratul drum, ce trebuie să urmeze Evreii din întreaga lume.

Au mai luat cuvântul pastorul evanghelic Mathos, precum și reprezentanții cultului neoprotestant Tunea, Dulek, Rat, prot. rom. cat. Vetzal, prot. sârb, Filipov, cari, de asemenea, au făcut succinte dări de seamă asupra activității desfășurate în lupta pentru pace.

Ședința a fost închisă de d-l Mircea Avram, care după ce trage concluzii la rapoartele prezentate, arată sarcinile ce revin clerului în acțiunea de apărarea păcii, îndemnând pe cei prezenți să activeze cu tot entuziasmul pentru triumful păcii în lume». (Din revista «Mitropolia Banatului» Nr. 5—6, Mai—Iunie 1952).

SANCTITATEA SA MELHISEDEC, NOUL PATRIARH-CATOLICOS A TOATĂ GRUZIA

Două evenimente s'au petrecut în anul 1952 în Biserica Ortodoxă a Gruziei: unul de întristare, altul de bucurie, care ocupă un loc important în istoria acestei Biserici.

La 3 Februarie 1952, s'a săvârșit din viață Sanctitatea Sa Calistrat, Catolicosul Patriarh a toată Gruzia. În persoana celui adormit întru Domnul, Biserica Gruziei a pierdut un Arhipăstor devotat, care în decursul a două decenii a condus Biserica Gruziei, lăsând în urma sa o amintire neștearsă.

Sarcina alegerii noului Patriarh a revenit organului superior de conducere al Bisericii Gruziei. În acest scop a fost convocată Adunarea Bisericească a toată Gruzia, a noua la rând dela 1917 încoace. La Adunare au luat parte toți arhierii Gruziei, clerului orașului Tbilisi și delegați din toate regiunile Republicii Gruziei: clerici și mireni.

Biserica Ortodoxă Rusă a luat cea mai activă parte la această solemnitate. Cu binecuvântarea Sanctității Sale Patriarhului Alexei, a fost trimisă o delegație în frunte cu Mitropolitul Ioan al Kievului și Galiției, Exarh al Ucrainei, Arhiepiscopul Ștefan al Harcovului și Bogoduhovului și Protoiereul K. Rujitki, rectorul Academiei Teologice din Moscova, pentru a participa la alegerea noului Patriarh-Catolicos. La sosirea în orașul Tbilisi, la 4 Aprilie a. c., delegația Bisericii Ruse a fost întâmpinată cu calde cuvinte de bun sosit de Mitropolitul Efrem al Kutaiskului.

Prea Fericitul Patriarh Alexandru al III-lea al Antohiei a fost reprezentat de Arhimandritul Vasile Samaha, superiorul Bisericii Antohiei la Moscova.

Alegerea s'a făcut la 5 Aprilie 1952, în Catedrala Patriarhiei din orașul Tbilisi unde se află cripta cu corpul neînsuflețit al Prea Fericitului Patriarh Calistrat.

Înainte de deschiderea ședinței Adunării s'a oficiat un Te-Deum de către Episcopul Gavril al Alaverdului.

Cea de a noua adunare bisericească a toată Gruzia a fost deschisă de locțiitorul scaunului patriarhal, Mitropolitul Melhisedec de Urbnis, printr'o cuvântare, în care a declarat că Biserica Gruziei se află în legături frățesti cu toate Bisericile Ortodoxe și întreține unitatea duhului în legătura păcii. I. P. S. Sa a subliniat îndeosebi legăturile sincere dintre Bisericile Rusă și Gruziană.

După deschiderea Adunării s'a ales un prezidiu în frunte cu locțiitorul scaunului patriarhal, Mitropolitul Melhisedec. Președintele a rugat delegația rusă și pe reprezentantul Patriarhului Antiohiei să ia loc în prezidiu. Arhierii erau în mantii.

În numele celei de a noua adunări bisericești a toată Gruzia, Episcopul Antonie al Suhumo-Abhazului a adresat un salut către delegațiile rusă și antiohiană, subliniind faptul că prezența lor în Adunare este o dovadă a dragostei sincere între aceste Biserici și rugându-le să transmită mulțumiri călduroase Întâistătorului Bisericii Ortodoxe Ruse, Sanctității Sale Patriarhului Alexei pentru înalta sa atențiune și dragoste față de Biserica soră a Gruziei și recunoștință adâncă Întâistătorului Bisericii Antiohiei.

A răspuns Mitropolitul Ioan al Kievului și Galiției care a dat citire și următorului text omagial al Sanctității Sale Patriarhului Alexei:

«Biserica Ortodoxă Rusă, retrăind împreună cu de Dumnezeu iubita soră Biserica Ortodoxă a Gruziei durerea pentru pierderea Părintelui său, Prea Fericitul Patriarh Catolicos Calistrat, care a păstorit-o cu mare cinste mai mult de două decenii, acum împreună cu ea se mângâie că s'a apropiat timpul încetării văduviei sale prin alegerea de către Adunarea bisericească a urmașului adormitului întru Domnul Patriarh Catolicos Calistrat.

Ne rugăm împreună cu voi, Prea cinstiți Părinți și Frați ai Bisericii Gruziei, ca asupra Adunării voastre bisericești să se săvârșească «pogorîrea Sfântului Duh», pentru ca noul Întâistător ales de voi să fie un urmaș demn al fratelui nostru cel adormit, prea iubitul și prea fericitul Patriarh Catolicos Calistrat. Biserica Ortodoxă Rusă cu dragoste frățescă salută Biserica Ortodoxă a Gruziei în persoana Prea cinstiților membrii ai Adunării sale Bisericești».

Înainte de a se începe alegerea, Mitropolitul Melhisedec a propus Adunării să cinstească amintirea adormitului întru Domnul Patriarhului Catolicos Calistrat. Cei prezenți au cântat de trei ori Veșnica pomenire.

La alegerea Catolicosului Patriarh s'a hotărât a se vota pe față. Mitropolitul Efrem a rugat pe toți membrii Adunării, începând cu episcopii Gruziei, să indice numele ierarhului pe care ar dori să-l aleagă Patriarh Catolicos a toată Gruzia. Toți membrii Adunării în unanimitate, cu dragoste și cu mare însuflețire au ales pe Înalt Prea Sfințitul Melhisedec, Mitropolitul de Urbnis. După aceea Mitropolitul Efrem a declarat:

«Clerul Gruziei, compus din Prea Sfințitii Arhierii și Prea Cinstiții ierei, împreună cu credincioșii Gruziei, într'un gând, într'o voință, într'o inimă și într'un glas au ales, sub inspirația dumnezeiască, ca Arhiepiscop de Mțhet și Tb'lisi și Patriarh-Catolicos a toată Gruzia pe Mitropolitul Melhisedec de Urbnis».

Întreaga Adunare cu multă însuflețire a cântat de trei ori «Vrednic este» și «Întru mulți ani» nou alesului Patriarh.

Așa a fost ales Patriarhul Catolicos al Gruziei, care este al 143-lea, începând cu anul 365, când s'a ales primul Episcop al Bisericii Ivirului.

În Adunare s'au citit rapoarte asupra activității patriotice a Bisericii Gruziei, asupra participării ei la lupta pentru pace din lumea în-

treagă și a fost adoptat un apel către clerul și credincioșii Gruziei cu îndemnul de a-și intensifica munca lor în această lucrare sfântă.

Cea de a noua Adunare bisericească a toată Gruzia a trimis următoarea telegramă de salut guvernului Gruziei:

«Cea de a noua Adunare bisericească a toată Gruzia, întrunită în orașul Tbilisi pentru a alege pe Catolicosul-Patriarh al Gruziei, salută din inimă guvernul Gruziei și-i mulțumește pentru atențiune și sprijin. Biserica Gruziei, care întotdeauna a fost iubitoare de pace, este indignată de faptele neomenoase săvârșite de agresorii americani și chiamă pe credincioșii gruzini să intensifice lupta pentru pace care se duce în întreaga lume».

După rostirea rugăciunii, președintele a declarat închisă sesiunea Adunării.

Duminică 6 Aprilie a. c., după slujba Sf. Liturghii s'a oficiat în catedrala patriarhală un parastas pentru adormitul întru Domnul Catolicosul-Patriarh Calistrat. Din sobor au făcut parte Arhiepiscopul Ștefan al Harkovului și Bogoduhovului și Episcopul Gavril al Alaverdului, precum și mulți preoți, membri ai Adunării. Înainte de parastas Arhiepiscopul Ștefan a rostit o predică despre necesitatea de a ne ruga pentru cei adormiți și despre însemnătatea rugăciunii Bisericii pentru sufletele celor adormiți.

Intronizarea noului Patriarh Catolicos a avut loc în ziua Bunei Vestiri, la 7 Aprilie, în catedrala patriarhală din Mțhet, vechea capitală a Gruziei și leagănul Ortodoxiei, gruzine, care se află la 21 kilometri de orașul Tbilisi.

Monumentala catedrală din Mțhet, ridicată în sec. V, pe locul unde a fost tăinuită una dintre cele mai scumpe relicve creștine, Cămașa necusută a Domnului, este locul sfânt al Gruziei. Zidurile ce înconjoară catedrala au rezistat de multe ori atacurilor inamicului. Catedrala din Mțhet este istoria vie a muceniciei Gruziei, fiind supusă dese ori atacurilor celor de altă credință. Catedrala din Mțhet este martora Ortodoxiei nesdruncinate, mormântul luptărilor gruzini căzuți în luptele împotriva musulmanilor pentru independența Gruziei.

Astăzi este locul unde se odihnesc adormiții Patriarhi Catolicoși. Aci, pe partea dreaptă era chilia în care s'a nevoit Sfânta Nina a Gruziei, cea întocmai cu Apostolii.

Rânduiala intronizării în Biserica Gruziei se face într'un chip deosebit. Înainte de începutul Liturghiei, toți arhierii ies în întâmpinarea noului ales Patriarh Catolicos, îmbrăcați în mantii. Patriarhul se apropie de solee. Protodiaconul citește actul alegerii. După rugăciunea de intrare, Patriarhul se închină în fața moaștelor sfinților, în fața sfintei mese și se întoarce la solee. Astfel s'a procedat și cu această intronizare. Imediat Mitropolitul Efrem a înmănat celui nou ales cărja patriarhală fără vestmânt — semnul demnității patriarhale. Patriarhul a luat cărja, a binecuvântat poporul și s'a așezat pe scaun pentru prima îmbrăcare după rânduială, când fiecare obiect de îmbrăcăminte, sfințit, a fost adus de cei mai vechi în grad.

La vohodul mic Patriarhul Catolicos a îngenunchiat cu capul descoperit, iar arhierii Bisericii Gruziei au citit în picioare, deasupra lui rugăciunile în limba gruzină: prima rugăciune a citit-o Mitropolitul Efrem, a doua — Episcopul Gavril, a treia Episcopul Antonie, a patra însuși Pa-

triarhul, după care arhierii l-au ridicat în picioare și i-au pus pe cap mitra de Catolicos, cântând «Vrednic este».

A sosit clipa solemnă. În timpul cântării «Sfinte Dumnezeule», Patriarhul Catolicos se apropie de partea de miazănoapte; arhierii gruzini îl conduc și-l așează pe scaunul patriarhal, cântând «Vrednic este». După arhierii tot clerul, corul și poporul au reluat cântarea «Vrednic este». Prea Fericitul Patriarh se ridică de pe scaunul patriarhal, iar arhierii gruzini îl așează din nou cântându-i încă odată «Vrednic este». Acest obicei, care a fost repetat de trei ori a produs o impresie deosebit de mișcătoare asupra celor prezenți.

După terminarea Sfintei Liturghii toți arhierii în frunte cu Patriarhul Catolicos, îmbrăcați în odăjdii, au ieșit din altar la solee și au oficiat un Te-Deum pentru noul ales. Prea Fericitul Melhisedec a adresat păstorilor primul cuvânt de Intâistător, în care a spus că bogata providență dumnezeiască, care nu l-a părăsit în tot timpul vieții sale, l-a așezat pe înalta treaptă a slujirii patriarhale, pe care o primește cu smerenie și tcută nădejdea și-o pune în Maica Domnului — apărătoarea țării Ivirului și în ajutorul Sfintei Nina a Ivirului, cea întocmai cu Apostolii.

După aceea Patriarhul a primit felicitări din partea arhiepiscopilor, clerului și mirenilor. Primul a prezentat felicitări Mitropolitul Ioan, Exarhul Ucrainei, care în numele Sanctității Sale Patriarhului Alexei a exprimat nădejdea că legăturile de adevărată prietenie și dragoste între Bisericele Rusă și Gruzină vor continua să fie și în viitor tot atât de strânse, ca între două surori și a urât Sanctității Sale Patriarhului Melhisedec să se învrednicească de fapte duhovnicești și să trăiască mulți ani.

În numele Patriarhului Antiohiei a prezentat felicitări Arhimandritul Vasile, care a înmănat Prea Fericitului Melhisedec ordinul Sf. Apostoli Petru și Pavel în gradul I.

Prea Fericitul Melhisedec a mulțumit călduros pentru felicitările și caldele urări ce i s'au făcut și a rugat să fie pomenit în rugăciunile celor prezenți.

La sfârșitul slujbei, arhierii gruzini au înmănat în altar Patriarhului Catolicos camilafca patriarhală și i-au pus-o pe cap în timp ce-i cântau «Vrednic este». Sanctitatea Sa era îmbrăcat în mantie. Ieșind la solee, Prea Fericitul Patriarh a împărtășit binecuvântarea sa patriarhală tuturor credincioșilor. Primind binecuvântare dela Prea Fericitul Patriarh credincioșii și-au exprimat dragostea și devotamentul lor față de noul ales Patriarh.

Cu prilejul solemnităților intronizării Sanctității sale Patriarhului Catolicos Melhisedec, în palatul patriarhal din orașul Tbilisi, a fost oferită o masă la care au luat parte: I. I. Ivanov, reprezentantul Consiliului pentru afacerile Bisericii Ortodoxe Ruse de pe lângă Consiliul de Miniștri al U.R.S.S., reprezentantul împuternicitului pentru afacerile Bisericii Ortodoxe a Gruziei de pe lângă Consiliul de Miniștri al R. S. S. Gruzine și mulți alți oaspeți, clerici și mireni.

În ziua următoare, la opt Aprilie, delegația Bisericii Ortodoxe Ruse s'a pregătit de plecare. Dimineața, Patriarhul Catolicos Melhisedec a făcut o vizită delegației Bisericii Ortodoxe Ruse, care în cursul zilei a vizitat catedrala patriarhală și s'a închinat la sf. moaște din Biserică. Șeful de-

legației Bisericii Ortodoxe Ruse, Mitropolitul Ioan a oficiat Litia la mormântul Prea Fericitului adormit întru Domnul, Patriarhul Catolicos Calistrat.

Înainte de plecare, delegația rusă a făcut o vizită Întâistătătorului Bisericii Gruziei, Patriarhul Catolicos Melhisedec, care a mulțumit și a exprimat simțăminte calde de dragoste și stimă, urând întregii delegații drum bun.

Noul Patriarh Catolicos a toată Gruzia, Prea Fericitul Melhisedec (Mihail Phaladze) s'a născut în anul 1876, în fosta gubernie Tiflis. Tatăl său era cântăreț la o biserică săracă, dar cu toată sărăcia și familia sa numeroasă, s'a străduit totuși să dea copilului său o aleasă educație. El trimise pe copilul său Mihail, la vârsta de 9 ani, la școala teologică din Telavsk. După 2 ani, Mihail a pierdut pe amândoi părinții; și prin moartea lor, situația materială, și așa destul de precară a familiei, s'a înrăutățit și mai mult. Dar Domnul a veghiat asupra tânărului. Lipsurile l'au învățat pe orfan să simtă și să înțeleagă durerile și nevoile aproapelui. După absolvirea școlii teologice tânărul Mihail, fiind un școlar cu alese calități și studios a fost trimis de Consiliul pedagogic al școlii la Seminarul Teologic din Tiflis. În anul 1896 obține diploma de seminar fiind clasificat primul și în același an este trimis la Academia Teologică din Cazan, unde își ia licența în anul 1900 cu titlul de candidat în teologie. Timp de 15 ani în șir dela această dată Mihail Phaladze este profesor la diferite școli și seminarii teologice, iar în anul 1915, fiind inspector al școlilor teologice din Eparhia Podolsk, este hirotonit preot.

Pierderea soției, în anul 1918, a produs în sufletul Părintelui Mihail schimbarea, care i-a îndreptat pașii spre înalta slujire pastorală. În anul 1925, preotul Mihail a fost tuns în monahism, primind numele de Melhisedec, și ridicat la rangul de arhimandrit. În același an a primit treapta arhieriei, fiind numit Episcop al Alaverdului. În 1927, a fost Episcop în orașul Suhumi, iar după un an, la cererea sa a fost transferat în orașul Tbilisi, la Biserica Schimbarea la Față. În anul 1935, a fost ridicat la rangul de Mitropolit, fiind trimis din nou în orașul Suhumi. În 1943, este Mitropolit de Urbis și superiorul Bisericii Didubiisk în orașul Tbilisi, în care funcție a rămas până la alegerea ca Patriarh Catolicos. Vlădica Melhisedec a publicat o serie de lucrări teologice, iar traduceri în limba gruzină din limba greacă îl arată ca un foarte bun cunoscător al limbii grecești.

Urăm noului Patriarh Catolicos Melhisedec să se reverse asupra Sanctității Sale binecuvântarea Domnului pentru a-l învrednici de fapte bune și conducere înțeleaptă a Bisericii Gruziei, care i-a fost hărăzit să o păstorească.

(Din «Jurnalul Patriarhiei Moscovei» Nr. 5/1952)

Traducere de Diacon I. IUFU

ÎNALT PREA SFINȚITUL MITROPOLIT NICOLAE KRUTIȚKI A ÎMPLINIT VÂRSTA DE 60 ANI

Clerul și credincioșii Bisericii Ortodoxe Ruse au avut bucuria de a sărbători anul acesta pe I. P. S. Nicolae, Mitropolit al Krutiței și Colomnei, cu prilejul împlinirii vârstei de 60 ani. Înalt Prea Sfinția Sa este bine cunoscut peste hotare, atât prin minunatele sale cuvântări și predici, cât și prin prodigioasa sa activitate în lupta pentru apărarea păcii.

Clerul și credincioșii Bisericii noastre — care au citit în românește o bună parte din «Cuvântările Bisericești» și care i-au urmărit munca neobosită depusă în calitate de membru permanent al Consiliului Mondial al Păcii — au participat din toată inima la sărbătorirea Înalt Prea Sfinției Sale, prilejuită de împlinirea vârstei de 60 ani.

Redacția revistei «Biserica Ortodoxă Română», cunoscând sentimentele clerului și credincioșilor noștri față de marele ierarh al Bisericii Ortodoxe Ruse, a socotit nimerit să pună la îndemâna tuturor o descriere a vieții și activității Înalt Prea Sfințitului Nicolae Krutițki, tradusă din «Revista Patriarhiei din Moscova» Nr. 4/1952.

ÎNALT PREA SFINȚITUL NICOLAE, MITROPOLIT AL KRUTIȚEII
ȘI COLOMNEI, (1892—1922—1952).

Se poate spune, pe drept cuvânt, că numele Mitropolitului Nicolae este cunoscut în toate colțurile lumii. Omenirea progresistă, fără deosebire de convingeri religioase și politice, îl cunoaște ca luptător înflăcărat pentru pace și primește cu adâncă recunoștință, cuvântările sale însuflețite împotriva ațâțătorilor la război. Ca un vestit cuvântător este cunoscut Mitropolitul Nicolae Krutițki de către toți oamenii credincioși, atât din Rusia, cât și de peste graniță. De aceea, pe bună dreptate, Mitropolitul Nicolae este numit în cercurile largi bisericești, «Gură de Aur» al Bisericii Ortodoxe Ruse. Și în afară de aceasta, Mitropolitul Nicolae este, în același timp, unul din arhieriei înzestrați cu cea mai aleasă cultură, fiind distins cu titlul înalt de doctor în teologie la noi și în străinătate.

În acest an Înalt Prea Sfinția Sa împlinește 60 de ani dela naștere și 30 de ani de slujire arhierescă.

În rândurile care urmează vom da câteva date biografice asupra acestui emerit ierarh al Bisericii Ortodoxe Ruse.

Bielorusia Pravoslavnică se poate mândri că înaintașii Mitropolitului Nicolae sunt bieloruși. Familia Iarușevici este o veche familie bielorusă.

În eparhia Grodno au fost câțiva preoți care au purtat acest nume. Unul din Iarușevici, magistrul al Academiei teologice din Petersburg, este autorul unei monografii foarte prețioase despre apărătorul Ortodoxiei în ținuturile din Apus, principele Constantin Ivanovici Ostrojski. Dorotei Iarușevici, tatăl Mitropolitului Nicolae, a absolvit ca premiant întâi seminarul din Litovsk. Fiind un element destoinic, el a fost trimis să urmeze pe cheltuiiala statului Academia Teologică din Petersburg. După ce a absolvit Academia, Dorotei Iarușevici s'a înapoiat în patrie și a fost hirotonit preot. Iar după oarecare vreme, datorită meritelor sale deosebite, a fost numit protoiereu în orașul Covno.

În familia Părintelui Dorotei, la 13 Ianuarie 1892, s'a născut fiul Boris. Boris Doroteievici Iarușevici a crescut astfel, într-o familie preotească cultă și profund religioasă. Părinții săi l-au dat să urmeze la liceu. Ca fii de preoți, îndeosebi cei dela oraș, urmau în școli laice nu era de mirare, mai ales că liceul era în apropiere. La Covno nu erau școli teologice. Școala teologică și seminarul teologic din Lituania se găsea la Wilno. Afară de aceasta, părinții lui Boris Doroteievici se gândeau că liceul va da fiului lor mai multe perspective, pentru a-și croi liber un drum în viață, iar seminarul limita această libertate. Vocatiunea spirituală înrădăcinată în sufletul tânărului Boris, dezvoltată de altfel, în mediul familiar, nu a putut fi înăbușită de educația laică pe care o primește în liceu. Terminând în mod strălucit liceul din Petersburg, tânărul Boris, în vârstă de 17 ani, a intrat la universitate — înscriindu-se la facultatea de fizică și matematici — în timp ce tatăl lui, părintele Dorotei, era numit profesor la institutul din Xenin. Cu toate acestea tânărul a fost atras curând de știința teologică, dar din punct de vedere formal, ca unul care urmase o școală laică, nu putea fi admis la Academia teologică decât numai după absolvirea ultimelor două clase ale seminarului teologic, ceea ce constituia o mare greutate. Absolvirea universității dădea dreptul la înscriere în Academia teologică, fără examen de admitere, când candidatul nu avea pretenție la bursă. Așa erau dispozițiunile vechiului regulament al Academiei Teologice. În 1910 a fost pus în aplicare noul regulament care simplifică simțitor condițiunile de admitere la Academie. Tinerii absolvenți ai școlilor medii laice erau primiți în aceleași condițiuni ca și seminaristii, trebuind să se prezinte la examenul de admitere la materiile religioase și limbile clasice. Candidații la examen trebuiau să dea și două lucrări scrise, una la materiile religioase iar cealaltă la filosofie și predică.

În a doua jumătate a lunii August, în anul 1910, în una din sălile Academiei teologice erau adunați 67 de tineri din toate colțurile Rusiei, purtând încă uniforma de seminar. Între ei se afla și un tânăr student dela universitate, în uniformă verde cu nasturi aurii. Era destul de timid, figura atrăgătoare și surîsu-i blând te atrăgeau imediat. Se făcu liniște. Se anunța subiectul la teologia morală: «Deosebirea esențială a moralei creștine de morala iudaică și păgână». Lucrul greu începuse. În ziua următoare candidații scriau a doua temă — la filosofie: «În ce constă participarea rațiunii și a facultăților cunșterii sensitive la construirea sistemelor filosofice». În a treia zi s'a dat subiectul la predică: «Căci împărăția lui Dumnezeu nu e mâncare și băutură, ci dreptate și pace și bucurie

în Duhul Sfânt» (Romani XIV, 17). A trecut repede și examinarea orală. Rezultatul concursului era așteptat cu o vădită emoție sufletească. Era vorba nu numai de admitere ci și de obținerea bursei. În săli, în sufragerii, în dormitoare se comentau rezultatele probabile ale examenului. Erau unii care indicau chiar pe «șeful viitoarei promoții». Rezultatele oficiale ale

I. P. S. Nicolae, Mitropolit al Krutiței și Colomnei.

examenului de admitere au fost afișate. Primul loc — atât la examenul scris cât și la cel oral — a revenit «studentului universității din Petersburg» Boris Doroteievici Iarușevici. Cea mai bună lucrare la teologia morală, după cum a declarat profesorul recenzent Bronzof, a fost aceea a «absolventului școlii laice». Aceeași calificare a primit-o și de la profesorul de

filosofie. Comisia care a verificat lucrările la Omiletică (predici) a găsit că cea mai bună a fost predica «absolventului școlii laice». Boris Iarușevici a întrecut pe colegii săi și la examinarea orală. La Noul Testament a examinat însuși N. N. Glubocovski, o capacitate în domeniul studiului textului Noului Testament. Despre el circulau multe legende în seminar, în legătură cu cunoașterea profundă a Sf. Scripturi și ca profesor sever. De examenul lui Glubocovski se temeau ca de foc. La concursul din anul 1910 severul examinator a pus numai două note de cinci (corespunzătoare notei 10 la noi) dintre care una a fost dată iarăși «absolventului școlii laice».

În anul I au fost înscriși la Academia Teologică din Petersburg, în acel an 71 de studenți: 19 au fost primiți fără examen, având recomandarea direcțiunii seminariilor, iar 52 reușiți la examenul de admitere. După cum am spus mai sus, primul la acest examen a reușit studentul Boris Doroteievici Iarușevici care și-a păstrat întâietatea și față de ceilalți 19 studenți, primiți fără examen, pentru media excepțională obținută la examenul de diplomă.

*

Iată-l pe Boris Doroteievici student al Academiei Teologice din Petersburg. O alegere cât se poate de reușită făcută de Academie. Aci se putea învăța multe. Titularii catedrelor erau profesori emeriti ai științei teologice.

Studentul B. D. Iarușevici și-a petrecut anii studenției într'o atmosferă științifică serioasă. El era exemplul pentru colegii săi. Urma lecțiile cu cea mai mare conștiinciozitate și prezenta în termen lucrările semestriale, dându-și fără amânare examenele anuale. Dotat cu calități strălucite, el întrecea cu mult pe colegii săi, deși între ei erau unii foarte sânguincioși și capabili. Era greu ca cineva să încerce să-l concureze pentru locul I. Concurau pentru locul II și III dar nu și pentru locul I, pe care îl merita B. D. Iarușevici. Studenții și colegii iubeau și respectau pe fruntașul lor. În cei patru ani, nimeni nu a auzit dela el vreo vorbă urâtă. Se purta cu toți prietenește. În prezența lui nimeni nu-și permitea vreo faptă necuviincioasă; colegii se fereau să supere pe preferatul lor, care de altfel era atât de înțelegător față de necazurile lor. B. D. Iarușevici era întotdeauna gata să ajute cu vorba sau cu fapta pe oricare dintre colegii săi. Pentru toți era evidentă religiozitatea și sinceritatea excepțională a acestui coleg.

S'au scurs repede cei patru ani de viață fericită și liberă, cei patru ani de învățătură rodnică. Studenții intrați în anul 1910 trebuiau să presteze examenul de candidați în teologie. La sfârșitul anului III ei își alegeau temele pentru viitoarea disertație de candidat. B. D. Iarușevici și-a ales subiectul la dreptul bisericesc: «Judecata bisericească în Rusia până la apariția Codicelui lui Alexei Mihailovici (1649)». Era o temă destul de grea. Deși asupra unor probleme de judecată bisericească era destul material documentar totuși acesta era controversat și contestat în urma noilor descoperiri în domeniul monumentelor scrise vechi rusești; afară de aceasta multe probleme — ca de exemplu problema procedurii de judecată bisericească — nu fuseseră deloc studiate. Acest subiect nu putea fi tratat de o perscană care nu cunoștea bine, nu numai istoria dreptului civil și penal rus, dar și Dreptul bizantin și alte științe juridice. Șeful cate-

drei era tânărul docent V. G. Solomin. De aceea, ca să-și însușească bine materialul, B. D. Iarușevici s'a înscris ca student facultativ la facultatea de drept din Petersburg, unde catedra de drept bisericesc era bine reprezentată de învățați ca Patrajițki, Beneșebici, ș. a.

În primăvara anului 1914, B. D. Iarușevici a prezentat Consiliului Academiei disertația sa de candidat în teologie, care trebuia recenzată de docentul Solomin și profesorul bizantinolog I. I. Socolov.

În introducerea la disertația sa, autorul scrie: «Este incontestabil că punctul de plecare pentru studiul nostru asupra problemei judecării bisericești în epoca primelor veacuri ale vieții Bisericii și Statului rusesc, trebuie să fie cercetarea proceselor de judecată bisericească în vechea Biserică ecumenică, unde au fost întocmite primele principii de judecată în general, primele legi de procedură bisericească, unde au fost dezvoltate și primele forme procedurale de practică juridică. În măsura în care Biserica rusă a primit forma sa de viață dela Biserica bizantină, dela care era datoare să ia felul de organizare, de conducere și de activitate, în aceeași măsură este necesar pentru noi să clarificăm și felul de administrare a Justiției bisericești în Bizanț». Această metodă științifică a dat posibilitate disertantului să stabilească «ce anume a împrumutat justiția bisericească veche rusă din legislația și practica ecumenică și ce anume apare ca rezultat al activității creatoare a Statului Rus și Bisericii Rusești, sau altfel zis — pe ce principii ecumenice s'a întemeiat și s'a dezvoltat energia creatoare a gândirii de Stat și bisericești ruse».

Pentru specialistul în dreptul canonic sunt foarte prețioase concluziile la care a ajuns autorul, în urma cercetărilor sale aprofundate și scrupuloase. Aceste concluzii pot fi rezumate astfel: păstrând legătura cu legislația bizantină, sfera justiției bisericești în vechea Rusie nu era identică însă cu sfera largă în persoane și acțiuni a justiției bizantine; în vechea Biserică Rusă, sfera largă a justiției bizantine a trecut mai întâi în administrația bisericească. Această extensiune a găsit justificare în condițiunile vieții sociale și de Stat ruse, pe baza legăturii reciproce vii, a unității de interese și influenței reciproce între Biserică și Stat. Trăsături specifice avea și sistemul penal bisericesc, legat de istoria practicilor justiției laice vechi rusești. Afară de delictele de natură bisericească, justiția bisericească veche rusă cunoaște și sistemul, complicat pentru organizarea sa, al proceselor civile, admitând în sfera lor de activitate — ceea ce nu admitea Biserica bizantină — puterea judecătorească laică, deși aceasta din urmă nu era decât un organ juridic ajutător care dădea seamă de lucrările sale în fața Arhiereului.

Analizând procedura judecătorească bisericească după materialul de legislație bisericească veche rusă, ce s'a păstrat până în zilele noastre, B. D. Iarușevici a fost primul care a semnalat o serie de manifestări specifice de procedură de judecată bisericească în Rusia, până în sec. XVII.

Unul din rezultatele cercetărilor sale asupra problemei procedurii de judecată bisericească a fost concluzia la care a ajuns și anume că procedura de judecată bisericească rusă a mers mână în mână cu cea laică, pe care a copiat-o nu numai în formele generale dar și în detalii, fără a rupe legătura cu principiile fundamentale ale legislației ecumenice, dar luând, cu timpul trăsături proprii.

Când B. D. Iarușevici, student în anul IV, s'a apucat să scrie disertația, el avea la îndemână, ca material documentar, lucrările unor predecesori care se ocupaseră de acest subiect. C. A. Nevolin, cunoscut autor al unor numeroase lucrări asupra problemelor juridice, scrisese studiul «Despre extensiunea justiției bisericești în Rusia până la Petru cel Mare» (ediția completă, vol. VI). Cercetătorii puteau folosi și lucrarea semnată prescurtat I. I.: «Despre organizarea judecătii bisericești în vechea Rusie» (Moscova, 1865). Despre problema justiției bisericești s'a ocupat și N. S. Suvorov în lucrarea sa «Despre pedepsele bisericești» (1876). La această bibliografie pot fi adăugate câteva lucrări ale unor cunoscuți cercetători ai problemelor bisericești, cum sunt de pildă E. E. Golubinski, Mitropolitul Macarie (Bulgacov), Arhim. Filaret (Gubilevski). Sarcina grea pe care și-o luase B. D. Iarușevici era nu numai de a îndrepta lucrările învechite ale predecesorilor săi, ci chiar de a prelucra, după izvoare, toate problemele examinate de acești predecesori. După mărturisirile profesorilor care au recenzat lucrarea studentului B. D. Iarușevici, această disertație, cu puține adausuri, ar fi fost o teză de doctorat din cele mai bune.

Încă de pe băncile universității, studentul B. D. Iarușevici a publicat o serie de lucrări, printre care semnalăm: 1. «Prigoana împăratului Decius împotriva creștinilor»; 2. «Despre improvizări în predică»; 3. «Rolul mirenților în conducerea averilor bisericești, cu privire la canoanele vechii Biserici Ecumenice» (studiu istorico-canonice). B. D. Iarușevici a colaborat și la o seamă de reviste teologice. În 1916 s'a publicat lucrarea sa «Calea spre mântuire, după Sfântul Grigorie de Nissa».

*

În anul 1914, Boris D. Iarușevici a terminat în chip strălucit Academia Teologică, ca întâiul premiant. Spre a i se da posibilitatea unei pregătiri temeinice, în vederea ocupării unui post de profesor universitar, a fost numit asistent pe lângă catedra de drept bisericesc. Dar la 23 Octombrie al aceluiași an, tânărul candidat în teologie, care din cauza războiului nu a putut obține titlul de magistru în teologie, a intrat în monahism. A dispărut Boris Doroteievici Iarușevici și a apărut pe ogorul lui Hristos, ca unul dintre lucrătorii Săi, monahul Nicolae. La 24 Octombrie a fost hirotonit ierodiacon, iar la 25 Octombrie, ieromonah. Colegii săi, care vedeau în Boris Iarușevici pe viitorul titular al unei catedre la Academie, ca unul ce se consacrase cu totul științei, au fost surprinși de hotărîrea spontană a colegului lor. Ei socoteau că un monah învățat nu va putea să rămână numai în cabinetul profesoral și nu-și va putea mărgini activitatea numai la catedră. Ei nu înțelegeau că Dumnezeu a dat unuia un talant, iar altuia doi și că B. D. Iarușevici își pusese toate aptitudinile și cunoștințele sale în slujba lui Dumnezeu și a Bisericii.

Votul monahal poate fi împlinit în două feluri. Unii monahi slujesc lui Dumnezeu trăind cu totul departe de lume, închiși între zidurile mănăstirii. Alții trăiesc în mijlocul credincioșilor și, ca făclia unui sfeșnic, răspândesc lumină prin viața lor morală. Și slujirea unora și slujirea altora este la fel de prețioasă.

Ieromonahul Nicolae și-a ales a doua slujire monahală. Cu o puternică vocație creștină, instruindu-se în tradiția părinților și dascălilor Bisericii,

și în special urmând pe Sf. Grigorie de Nissa, ieromonahul Nicolae a început a se nevoi în fapte mari de credință, în afara zidurilor mănăstirii. Nu mult după hirotonia sa ca ieromonah, părintele Nicolae se duce pe front, la început ca însoțitor la un tren sanitar, iar după aceea ca preot al unui regiment de cavalerie finlandez. În condițiile grele ale vieții de campanie, părintele Nicolae se îmbolnăvește, în urma unei puternice răceli. Încă nerestabilit pe deplin, el se înapoiază totuși la Academie, unde continuă să lucreze la disertația de magistru. În anul 1915, ieromonahul Nicolae este profesor de liturgică și omiletică la Seminarul Teologic din Petrograd. Doi ani mai târziu, el termină opera sa capitală și o prezintă Consiliului Academiei Teologice din Petrograd, ca disertație de magistru. Lucrarea sa «**Judecata bisericească în Rusia, până la apariția Codicelui lui Alexei Mihailovici (1649)**», primește forma unei monografii, științific lucrată. Teza ieromonahului Nicolae Iarusevici, tipărită în tipografia sinodală ca disertație de magistru, constituie o sărbătoare pentru știința teologică. Așa s'a exprimat profesorul Benejucovici, recenzentul lucrării.

Voluminoasă prin conținut (666 pagini), valoroasă prin calitățile sale științifice, disertația de magistru a ieromonahului Nicolae a fost distinsă cu premiul «Macarie».

Tânărul magistru nu avea decât 25 ani. După cât se știe, Academia Teologică nu a cunoscut un alt caz de magistru atât de tânăr.

Paralel cu activitatea sa profesorală la seminarul teologic, ieromonahul Nicolae desfășura și o intensă activitate de păstor sufletesc. Cu aceeași sârguință predica, scria și profesa dela catedră. În același timp îl vedem și la spitalul de copii, unde îndeplinește misiunea de preot. După vizita medicului, ieromonahul Nicolae vizitează la rândul său pe tinerii pacienți, îngrijindu-se de sufletele lor.

În anul 1918, ieromonahul Nicolae a fost numit parohul bisericii Sf. Petru și Pavel, din Peterhof, iar în 1919 a fost ridicat la rangul de arhimandrit și numit starețul mănăstirii Sf. Alexandru Nevschi. Noul stareț nu avea decât 27 ani. În mănăstire a început o vie activitate culturală, al cărei suflet, organizator și îndrumător a fost tânărul stareț al mănăstirii.

La 25 Martie 1922, în ziua Bunei Vestiri, arhimandritul Nicolae a fost hirotonit Episcop al Peterhofului și numit vicar al Eparhiei Petrogradului, fiind atunci în vârstă de 30 de ani.

*

Zile grele s'au abătut asupra Bisericii Ortodoxe Ruse. Un grup de ambițioși din rândul clerului de mir, s'a depărtat dela unitatea bisericească, formând o conducere bisericească samavolnică. În Biserica Ortodoxă Rusă lua naștere un nou rascol. O victimă a intrigilor conducătorilor acestei mișcări a fost Mitropolitul Veniamin al Petrogradului. Conducerea Eparhiei Petrogradului a fost incredințată, în mod egal, celor doi vicari: Alexie Simanschi al Iamburgului și Nicolae Iarusevici al Peterhofului. Cu toată presiunea exercitată de vârfurile disidenților din Leningrad, Episcopul Nicolae nu numai că a rămas credincios canoanelor Bisericii, dar a și ferit de rătăcire pe păstoriții săi.

În anii 1927-1928, Episcopul Nicolae a aflat de lupta încordată cu noua mișcare rascolnică a Iosifienilor la Leningrad. Iosifienii se sprijineau, în lupta lor, pe un grup reacționar. Ei nu recunoșteau pe Mitropoli-

tul Serghie, locțiitorul de Patriarh legal și încercau să organizeze o conducere bisericească samavolnică. Impotriva acestor încălcători ai unității bisericești, Episcopul Nicolae a folosit mult calitățile sale de bun cuvântător. Activitatea sa antirascolnică a avut un foarte mare succes. Iosifianismul nu s'a mai putut menține la Leningrad.

În anul 1935, Episcopul Nicolae a fost ridicat la rangul de Arhiepiscop al Peterhofului, cu drepturile de Arhieru eparhiot.

Dela 1936 până la 1940, Arhiepiscopului Nicolae al Peterhofului i s'a încredințat conducerea Eparhiilor Novgorodului și Pscovului.

Mitropolitul Serghie, locțiitorul scaunului patriarhal, a dorit de mai multe ori să încredințeze Episcopului Peterhofului, iar după aceea și Arhiepiscopului Nicolae, un Scaun arhieresc mai înalt, dar tot de atâtea ori a întâmpinat o energică rezistență din partea păstoriților. Aceștia trimeteau delegații la Moscova, în locul iubitului lor arhipăstor, pe care îl rețineau în mijlocul lor. Este interesantă, în această privință, o întâmplare petrecută la Leningrad, la 24 Iulie 1928. În Biserica Sf. Boris din Calășnicov se oficia o slujbă cu prilejul hramului bisericii. Liturghia era oficiată de Vlădica Nicolae. După Liturghie, urma să se facă înconjurul bisericii. Dar în momentul ieșirii din biserică, a început o ploaie torențială. Vlădica Nicolae, împreună cu ceilalți slujitori, s'a oprit în pridvorul bisericii. I.P.S. Sa era îmbrăcat în odăjdii strălucitoare. O parte din credincioși, care ieșiseră din biserică, au căutat adăpost sub streășinele caselor apropiate. Fericită a fost această întâmplare, căci așteptând să înceteze ploaia, credincioșii au început să vorbească despre personalitatea marelui lor Ierarh. Unul din cei prezenți, referindu-se la predicile minunate ale Arhiepiscopului Nicolae, l-a numit «Hrisostomul nostru». Acest nume a fost primit cu multă bucurie de toți cei prezenți și de atunci se află pe buzele tuturor credincioșilor.

Când se analizează activitatea ca arhipăstor a I.P.S. Nicolae, pe primul plan apar predicile sale, pline de profunzime și frumusețe. Se poate spune, pe drept cuvânt, că minunatele sale predici, mai cu seamă, explică popularitatea Arhiepiscopului Nicolae și dragostea cu care a fost întotdeauna înconjurat de masele de credincioși din Leningrad și Moscova.

Intr'una din convorbirile sale, Vlădica Nicolae a spus: «Încă din anii tinereții mi-am stabilit regula de a predica la fiecare slujbă religioasă și acest lucru l-am respectat până astăzi». Adăugăm că acest bun obicei Vlădica Nicolae l-a luat direct din îndemnul dat de Sf. Apostol Pavel ucenicului său Timotei: «Propovăduiește cuvântul, stăruiește asupra lui în toate împrejurările, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată îndelunga răbdare și învățătura» (II Tim. IV, 2).

A doua calitate a I.P.S. Nicolae, care se manifestă în relațiile cu oamenii, indiferent dacă îi sunt în subordine, sau cu cei pe care îi întâlnește întâmplător, este blândețea firii sale, afecțiunea și bunăvoința deosebită pe care o arată tuturor.

*

Când în anul 1939, ținuturile apusene ale Bielorusiei și Ucrainei au intrat în componența U.R.S.S., Mitropolitul Serghie, locțiitorul de Patriarh, a trimis în aceste regiuni pe Arhiepiscopul Nicolae al Peterhofului ca exarh al său. Numai el și nu altul putea să ducă la bun sfârșit, în

aceste părți, munca de unificare bisericească, în condițiile politicii complicate din acele vremuri. Vlădica Nicolae, în calitatea sa de Arhiepiscop al Volînskului și Luțcului, a unit cu Biserica Ortodoxă Rusă Eparhiile apusene ucrainene și bielorusse. În Martie 1941, Arhiepiscopul Nicolae a fost ridicat la rangul de Mitropolit, cu reședința în orașul Luțc.

La 22 Iunie 1941 a avut loc atacul mișelesc al Germaniei hitleriste împotriva Uniunii Sovietice. Primele lovituri le-a primit Ucraina Sovietică și Bielorussia Sovietică. Mitropolitul-Exarh Nicolae a fost nevoit să părăsească Luțcul, dar nu a lăsat în părăsire raioanele din Eparhia sa, care se găseau în apropierea frontului. Iată ce se spune despre eroismul de arhipăstor al Mitropolitului Nicolae, în hotărîrea Patriarhiei Moscovei din 15 Iulie 1941:

«S'au primit știri că I.P.S. Mitropolit Nicolae, Exarh al ținuturilor apusene ale Ucrainei și Bielorusiei, deși a fost nevoit să părăsească reședința sa din Luțc, totuși nu a căutat să rămână fără activitate în aceste vremuri atât de grele. Mutându-se din loc în loc, în imediata apropiere a frontului, prin slujbe religioase și cuvântări arhipăstorești, I.P.S. Sa ridică fără încetare moralul populației locale, care dă un sprijin prețios armatelor noastre.

«Salutând din toată inima inițiativa I.P.S. Exarh, noi socotim că trebuie să-i dăm posibilitatea să desfășoare lucrarea sa arhipăstorească, într'o măsură și mai mare. De aceea numim pe I.P.S. Sa în scaunul rămas vacant de Mitropolit al Kievului și Galției, Exarh a toată Ucraina, acordându-i distincțiile pe care titularul acestui Scaun le are din vechime: două engolpioane și sfânta cruce la oficierea sfintelor slujbe...».

Meritele patriotice ale Mitropolitului Nicolae sunt foarte mari. În războiul pentru apărarea Patriei, Mitropolitul Nicolae a adresat o serie de apeluri patriotice către păstoriții Ucrainei, către popoarele slave și către poporul român. În timpul războiului, Mitropolitul Nicolae a predat armatei roșii coloana de tancuri cu numele Sf. Dimitrie al Donului, creiată din contribuția clerului și credincioșilor Bisericii Ortodoxe Ruse. În numele clerului și credincioșilor Eparhiei Moscovei, Mitropolitul Nicolae a predat, pentru nevoile armatei, numeroase ajutoare colectate în urma apelurilor făcute de I.P.S. Sa, pentru care a primit de două ori mulțumiri telegrafice din partea Generalissimului I. V. Stalin.

I.P.S. Sa se găsea întotdeauna în secetarele de luptă cele mai grele și de răspundere. Cu prilejul evacuării la Uliansc a Mitropolitului Serghie, locțiitorul Scaunului Patriarhal, Mitropolitul Nicolae a suplinit, din anul 1942-1943, pe Întâistătătorul Bisericii Ortodoxe Ruse, conducând treburile Patriarhiei Moscovei și Eparhiei Moscovei. Pentru activitatea sa patriotică desfășurată la Moscova, Mitropolitul Nicolae a fost decorat de Guvernul Sovietic cu medalia «Pentru apărarea Moscovei». La 2 Noembrie 1942, printr'un decret al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., Mitropolitul Nicolae a fost numit membru al Comisiunii extraordinare de Stat pentru stabilirea și cercetarea crimelor săvârșite de cotropitorii fasciști și complicii lor. Neținând seama de eforturile fizice, de greutatea drumurilor, de lipsa de adăpostire în orașele distruse, ca și de pericolul de a da peste mine încă neexplodate, Mitropolitul Nicolae a vizitat personal o serie de raioane atinse de inamic. I.P.S. Sa a fost la Rjev, Sâcevca,

Gjatsc, Smolensk, Tula, Iasna Poliana, Caluga, Calinin, Leningrad și Peterhof, Pușkino, Gacsin, Pavlovsc, Kiev și în toate crașele Crimeii. Cu ochii săi a văzut urmele distrugerilor groaznice, nimicirea monumentelor celor mai de preț ale antichității ruse și artei rusești, nimicirea a nenumărați oameni ruși. A participat la exhumarea cadavrelor, a audiat martori și a stat de vorbă cu sinistrații. Așa se poate explica indignarea împotriva ațâțătorilor la noui războaie, din cuvântările Mitropolitului Nicolae, la congresele și conferințele pentru apărarea păcii.

În anul 1942, sub redacția Mitropolitului Nicolae, a apărut, într-o ediție foarte frumoasă, cartea: «Adevărul despre religie în Rusia». Iar în anul următor — 1943, — sub redacția sa, a apărut și o altă lucrare intitulată «Biserica Ortodoxă Rusă și războiul Patriei».

Din anul 1943, după cum se știe, a început să apară «Jurnalul Patriarhiei Moscovei». Dela această dată, Mitropolitul Nicolae conduce întreaga editură a Patriarhiei și este un colaborator activ al «Jurnalului». În oricare număr al acestui jurnal se pot vedea lucrări semnate de I. P. S. Mitropolit Nicolae: predici, articole, informații, etc.

În 1947 și 1950, Patriarhia Moscovei a publicat două volume de predici și cuvântări ale I.P.S. Mitropolit Nicolae. Cititorii așteaptă și volumul al III-lea.

La 28 Ianuarie 1944, Vlădica Nicolae a fost numit Mitropolit al Krutițelor, având conducerea Eparhiei Moscovei. După o veche tradiție, Mitropolitul Krutițelor este locțiitor de Patriarh și colaboratorul cel mai apropiat al Patriarhului. În anul 1944, Mitropolitul Nicolae al Krutițelor a fost distins cu dreptul de a purta sfânta cruce la serviciile religioase. În același an, I.P.S. Sa a fost numit Președinte al Departamentului relațiilor bisericești externe, pe lângă Patriarhia Moscovei.

După cum se știe, Mitropolitul Nicolae este bine cunoscut atât în U.R.S.S. cât și peste frontiere, ca un luptător activ pentru pace. Ca reprezentant al Bisericii Ortodoxe Ruse, I.P.S. Sa a participat cu cinste la congresele și conferințele internaționale, închinare luptei pentru pace. La aceste congrese sau conferințe, I.P.S. Sa nu participă ca un simplu membru, ci ca membru al Consiliului Mondial al Păcii, membru permanent în prezidiul adunărilor. Cuvântările sale pentru apărarea păcii provoacă ovațiuni entuziaste și aplauze nesfârșite. Recunoscut pe străzi prin camilafca albă de Mitropolit, i se oferă flori, i se solicită autografe, i se sărută mâna. Se înțelege că ațâțătorii la război îndreaptă săgeți veninoase împotriva apostolului și binevestitorului rus al păcii.

În lupta pentru pace, Mitropolitul Nicolae a lucrat atât de mult, că numai prin ceace a împlinit până acum, numele I.P.S. Sale rămâne nemuritor în istorie. Până când ațâțătorii la război nu vor înceta acțiunile lor pline de ură satanică, nu trebuie să ne îndoim că Mitropolitul Nicolae, ca reprezentant al Bisericii Ortodoxe Ruse, va avea încă mult de lucru pentru pace.

Mitropolitul Nicolae este membru al Comitetului Sovietic pentru apărarea păcii, membru al Asociației pentru Palestina de pe lângă Academia de științe a U.R.S.S., membru al Comitetului Slav al U.R.S.S. În timpul războiului a participat la meetingurile panslave dela Moscova și a fost

delegat la Congresul panslav din Jugoslavia, în 1946, unde a pronunțat discursuri înflăcărâte, cu îndemnuri pentru unitatea panslavă.

De numele Mitropolitului Nicolae este legată și lupta pentru stabilirea păcii în Biserică. În legătură cu aceasta se poate aminti de lichidarea grupărilor rascolnice din Franța.

Mitropolitul Nicolae a fost șeful delegației Bisericii Ortodoxe Ruse în Anglia, Franța, România, Cehoslovacia.

Urme adânci a lăsat Mitropolitul Nicolae și în știința teologică. Disertația I.P.S. Sale despre care am vorbit mai sus, reprezintă o contribuție de valoare în știință, nu numai pentru dreptul bisericesc, dar și pentru științele istorice. Cercetătorul de drept bisericesc, ca și cercetătorul istoriei Bisericii, are nevoie să consulte neapărat această lucrare. Predicile Mitropolitului Nicolae explică magistral dogmele fundamentale ale religiei creștine și principiile fundamentale ale eticii creștine. Cuvântările și discursurile Mitropolitului Nicolae constituiesc un tezaur de învățături teologice, necesar oricărui păstor sau credincios. Academia Teologică din Moscova, pe drept cuvânt a decernat Mitropolitului Nicolae înaltul titlu de doctor în teologie. Pentru aceleași motive, acest titlu i-a fost decernat și de Universitatea din Praga.

*

În acest an, Mitropolitul Nicolae împlinește 60 de ani dela naștere. Iubitul arhipăstor este în deplinele sale puteri creatoare. Energia Mitropolitului Nicolae este, într'adevăr, prodigiasă. Când îți pui întrebarea care este secretul acestei energii, răspunsul nu poate fi decât unul: Cel care a spus cândva că fără de El, nimic nu se poate face, Acela susține puterile omenești ale Mitropolitului Nicolae, atât de necesare pentru binele Bisericii Ortodoxe Ruse.

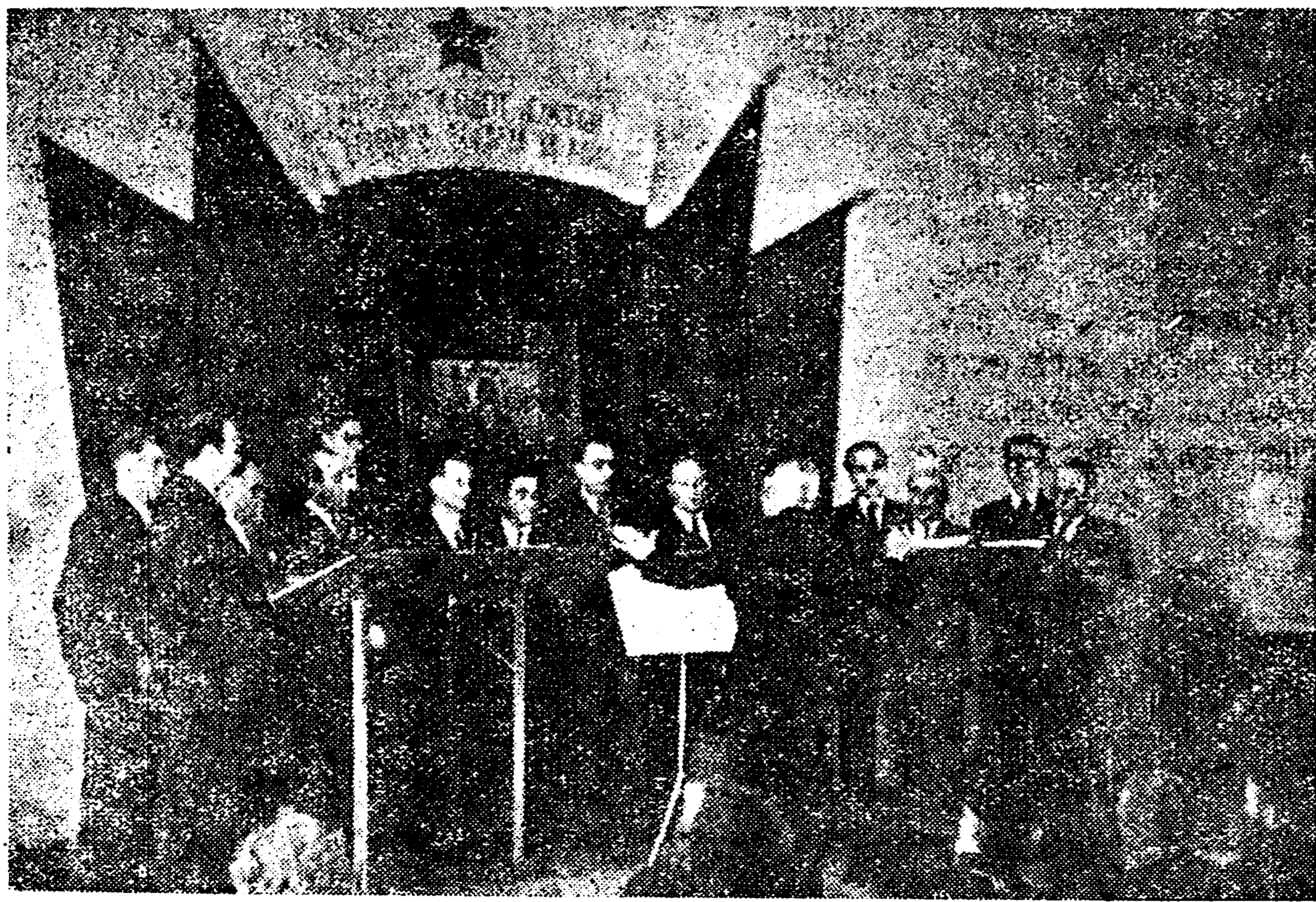
Treizeci de ani s'au scurs de când arhimandritul Nicolae a primit hirotonia întru Arh'ereu. De 30 de ani Vlădica Nicolae duce activitate de binevestitor, își împlinește slujirea, se nevoiește prin fapte bune. Academia Teologică din Leningrad trebuie să fie mândră că, în anul 1914, Înaltul Chiriarh și-a terminat studiile în această instituție bisericească.

CONCERTUL DAT DE CORUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE DIN SOFIA

De multă vreme, la biserica Patriarhiei Române din Sofia funcționează un cor bărbătesc, pe patru voci, care este socotit pe drept cuvânt unul dintre cele mai bune coruri bisericești din Capitala R. P. Bulgaria. El este cunoscut și în țara noastră, din concertele de muzică religioasă pe care le-a dat în București și de care mulți credincioși își aduc aminte.

Membrii actuali ai corului, cu excepția a 2-3 persoane, sunt fondatorii lui, continuând să cânte fără întrerupere, la biserica noastră, timp de 25

Corul bisericii române din Sofia, la concertul dat în sala Sfintei Mitropolii din Capitala Republicii Populare Bulgaria.

ani. Parte din ei sunt artiști dela Opera de Stat bulgară, iar majoritatea sunt membri ai corului de Stat «Gusla».

Măestria cu care execută cântările Sfintei Liturghii a atras întotdeauna la biserica română nu numai credincioși români și bulgari, dar și credincioși de alte confesiuni și religii: protestanți, catolici, armeni, evrei, amatori de muzică religioasă.

Corul a fost întemeiat și condus, timp de 20 de ani, de P.C. Pr. Ioan Runcu, care acum este slujitor la biserica Sf. Spiridon Nou din București.

În cursul lunilor Aprilie și Mai a.c., la cererea doritorilor de muzică religioasă și la îndemnul cercurilor conducătoare bisericești bulgare, corul bisericii române a dat două concerte religioase în sala Sf. Mitropolii a Sofiei.

Aceste concerte au fost închinare luptei pentru pace și legăturilor frățesti dintre cele două popoare vecine și prietene: român și bulgar, bucurându-se de cel mai deplin succes. Concertele au fost onorate cu prezența I.P.S. Mitropolit Kiril al Plovdivului, locțiitorul de Președinte al Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Bulgare, a P.S. Episcop Iona, secretarul Sfântului Sinod, a P.S. Episcop Partenie, Vicarul Sfintei Mitropolii a Sofiei și a unui numeros public.

Au fost executate bucăți religioase din compozitori români, care au produs o puternică impresie asupra auditorilor, prin frumusețea lor, precum și prin minunata lor interpretare.

Pe lângă aceste concerte religioase, corul a executat la posturile de radio bulgare câteva concerte cu cântece patriotice, la diferite aniversări ale Patriei noastre, făcând cunoscute poporului vecin și prieten minunatele cântece ale Republicii Populare Române.

Corul a răspuns întotdeauna cu însuflețire și la toate chemările Comitetului Prieteniei Bulgaro-Române, desfășurând astfel o activitate muzicală pusă în slujba înfrățirii celor două popoare vecine și prietene, contribuind prin aceasta la întărirea luptei pentru pace.

Nădăjduim că — pe lângă aceste realizări artistice — biserica ortodoxă română din Sofia se va strădui să introducă fără întârziere cântarea de obște, care în bisericile din țara noastră a dat rezultate îmbucurătoare și care în Biserica Ortodoxă Rusă este de multă vreme folosită și unanim apreciată de credincioși, ca un prinos direct de slavă și cinstire adus lui Dumnezeu.

Indrumări Pastorale

ÎMPLINIREA ÎNDATORIRILOR CETĂȚENEȘTI PORUNCĂ A SFINTEI NOASTRE BISERICI PASTORALA TRIMISĂ CLERULUI ȘI CREDINCIOȘILOR DE ÎNALT PREA SFINȚITUL PATRIARH JUSTINIAN

La începutul luni August a.c., Inalt Prea Sfințitul nostru Patriarh Justinian a îndreptat către clerul și credincioșii ortodocși din cuprinsul Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, un cuvânt de părintească povățuire, arătându-le că îndeplinirea îndatoririlor cetățenești este poruncită și de învățătura Sfintei noastre Biserici.

Pentru înțelepciunea gândurilor cuprinse în această pastorală a Intâistătătorului Bisericii Ortodoxe Române, pentru bogata ei argumentare teologică și pentru îndemnul plin de dragoste ce se află în paginile ei, — socotim necesară publicarea ei în revista noastră, spre a fi de folos tuturor închinătorilor și slujitorilor altarelor dreptei credințe din Republica Populară Română.

IUBIȚII MEI FII SUFLETEȘTI,

Născut pentru muncă, așa cum pasărea e făcută pentru zbor, omul își agonisește prin strădania lui cele de trebuință vieții. Hrana, îmbrăcăminte, locuința, toate bunurile materiale, toate comorile gândirii, ale științei și ale artei, tot ce face viața mai îmbelșugată, mai frumoasă, mai vrednică de a fi trăită, sunt roada ostenețelor neîntrerupte ale omului. E în firea lui aceasta: e legea zidită de Dumnezeu în el, încă dela începutul zidirii.

Viața religioasă nu iese nici ea din această rânduală. Slujirea lui Dumnezeu, mântuirea sufletelor noastre, dobândirea vieții veșnice, cer dela noi eforturi stăruitoare, osteneți mereu repetate și nevoi grele. Rătăcește dela adevărata învățatură a Domnului cel ce crede că poate socoti credința lui religioasă doar ca un balsam mângâietor, pentru unele necazuri ale vieții și își mărginește religia doar la rugăciunile pe care le îndreptăm spre Dumnezeu, dela care așteaptă să-i vină în dar toate bunurile pământești.

Dar Biserica lui Hristos nu ne învață așa!

Din fiecare pagină a Sfintei Evanghelii se desprinde trebuința unor strădanii stăruitoare în dreapta împlinire a poruncilor Domnului. Vrednic de laudă este, cu adevărat, gândul cel pururea îndreptat spre Domnul. De mult folos este și rugăciunea care se înalță, din adâncul inimii. Mai folositoare este însă dreapta împlinire a voiei lui Dumnezeu. Celor ce vor

să-I urmeze, Mântuitorul le poruncește să fie gata la anumite renunțări, esteneli și sfortări și, mai cu seamă, să fie grabnici la împlinirea poruncilor Lui. De aceea, ne și spune că «nu tot cel ce-Mi zice: Doamne, Doamne, va intra întru Impărăția cerurilor, ci acela ce face voia Tatălui Meu, carele este în Ceruri (Matei VII, 21).

Voia lui Dumnezeu ne este bine cunoscută. Ne-a arătat-o Mântuitorul, ne-au vestit-o Apostolii și ne-o predică neîncetat Biserica: «Iubește pe Dumnezeu și pe aproapele, căci în aceasta se cuprinde toată legea și prorocii». Voia lui Dumnezeu e ca să ne iubim, deci să trăim frățeste între noi, să ne ajutăm, să ne sprijinim și să împărțim — ca fii ai aceuiaș Părinte — necezurile și bucuriile, greutatele dar și bunurile vieții. Infăptuirea binelui pentru toți trebuie să fie grija cea mai mare, cea mai de seamă a fiecăruia dintre noi.

Cu multe veacuri înainte de venirea Domnului Hristos, psalmistul și prorocul David, luminat de Duhul Sfânt ca să întrezărească viața pe care va orându-i-o Mesia cel așteptat, a scris aceste cuvinte, pe care atât de des le repetă cântarea Bisericii noastre: «Ce este mai bun și ce este mai frumos decât a locui frații împreună? Că unde-i unire, Domnul trimite viață și binecuvântări nesfârșite» (Psalmul 132).

Ca o preînchipuire a acestei frățesti împărțiri a bunurilor pământului, s'au dat în vremea Vechiului Așezământ mana cea pogorâtă din cer, care-i sătura pe Israeliti în pribegia lor prin pustie. Pe toți îi îndestula aceasta și nimănui nu-i lipsea. «Și măsurând cu măsură — cum zice Sfânta Scriptură — nici celui ce avea mult n'a întrecut, nici celui ce avea puțin n'a lipsit, fiecare câte era de ajuns la cei cu sine a adunat» (Eșire XVI, 18).

Iar când s'a arătat Fiul lui Dumnezeu, Hristos Mântuitorul nostru, s'au împlinit doririle psalmistului în viața celor dintâi creștini, despre care s'a scris: «Toți cei ce credeau erau împreună și aveau toate de obște» (Faptele Apostolilor II, 44). Și aceasta «nu era numai în rugăciune și nici numai în învățătură — după cum ne spune Sf. Ioan Gură de Aur — ci și în viața lor obștească (Omilia VII, la Faptele Apostolilor). Incălziți la flacăra dragostei de aproapele, primii creștini erau «o inimă și un suflet; niciunul nu zicea că averile sunt ale lui, ci aveau toate de obște» (Faptele Apostolilor, IV, 32).

Potrivnicia vremurilor și a oamenilor, gheața sufletelor și seceta inimilor au secăt însă de timpuriu apele înviorătoare ale vieții frățesti, izvorâte din Ierusalimul primului veac! Dar, după multime de veacuri, s'a arătat în vremurile noastre și prin locurile noastre, cu o trăinicie pe care nimic nu o va mai putea innăbuși, o nouă așezare pentru buna înțelegere, înfrățirea și pacea dintre toate popoarele. Să întâmpinăm cu bucurie ivirea ei și mai ales să stăm gata a ne împlini toate îndatoririle cerute de ea.

Care anume sunt aceste îndatoriri, ni se arată fiecăruia, la vreme potrivită, de cârmuitorii noiei orânduiri. Lor se cuvine ascultare și aceasta, după cuvântul Apostolului, nu de frică, deoarece «dregătorii — adică cei ce cârmuiesc treburile obștești, — nu sunt de spaimă pentru fapta bună, ci pentru cea rea» (Romani XIII, 3). Aceasta v'o amintim după cuvântul Sfintei Scripturi, care ne poruncește nouă, zicând: «Adu-le aminte lor să se supună stăpânirilor și dregătorilor, să asculte și să fie gata spre orice lucru bun» (Tit III, 1).

Și Noi vă îndemnăm pe voi, iubiții Noștri fii sufletești, ca fiecare să îplinească munca lui și să-și dea partea lui din roadele pe care i le-a dat Dumnezeu, pentru folosința întregului popor. Așa cum v'am arătat în cuvântul pe care l-am îndreptat către voi în primăvara acestui an, roadele ogoarelor asigură acum nu numai bunăstarea voastră, ci și propășirea și înflorirea Patriei noastre, după cuvântul Scripturii care zice: «Să nu fie neunire în trup, ci membrele să se îngrijească deopotrivă unele de altele. Că de suferă un membru, împreună cu el toate membrele suferă, iar dacă un membru este prețuit, se bucură împreună cu el toate membrele» (I Cor. XII, 25, 26). Infrățiți prin muncă și prin năzuinți, toți fiii muncitori ai Patriei noastre alcătuiesc un singur trup, o mare familie, a cărei bunăstare depinde de sânguința, de înțelegerea și de împlinirea îndatoririlor fiecărui ins în parte. În felul acesta, între muncitorii din fabrici și cei de pe ogoare, între cei dela sate și cei dela orașe, există astăzi o legătură strânsă cum n'a mai fost în trecut, iar roadele muncii altora trec nemijlocit în folosința celorlalți, pentru ca astfel să se asigure propășirea și înflorirea întregului nostru popor. Poate, oare, creștinul să se dea înlături dela aceste obștești îndatoriri, când Cartea Sfântă îi poruncește: «nu păcătuiești asupra mulțimii cetății!»? (Iisus Sirah VII, 8).

În epistolele Sfântului Apostol Pavel se află două învățături, care se întregesc una pe alta și care ne arată nouă în chip lămurit aceste îndatoriri față de obștea în care trăim. Una dintre aceste învățături zice: «Fiecare își va purta sarcina sa»; iar cea de a doua glăsuiește: «Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel Legea lui Hristos» (Galat. VI, 3 și 5). Cea dintâi orânduiește ca, fiecare în parte, să-și îplinească partea lui de muncă în liniște, cu stăruință, pricepere și hărnicie și să dea într'acest chip tot ce se așteaptă dela destoinicia și puterile lui. Nimeni nu este, așa dar, îndreptățit să trăiască fără a face ceva, aruncând de pe umerii săi sarcina ce i-a fost dată de însuși Dumnezeu.

Cea de a doua învățătură ne arată, însă, că nu este destul ca fiecare să-și poarte sarcina sa, ci trebuie să-i ajute și pe alții să și-o ducă pe a lor. Fiecare este dator să ajute pe semenii săi întru împlinirea îndatoririlor lor, să-i ajute să-și desfășoare și ei munca lor, căci viața noastră a fiecăruia este strâns legată de viața celorlalți.

Cum putem noi oare împlini astăzi aceste porunci dumnezeiești, amintite de graiul Apostolului Neamurilor? Iată, iubiții mei fii duhovnicești, că în dreptele rânduiri statornicite de cârmuitorii Patriei noastre, noi găsim puțința de a trăi după învățătura Sfintei noastre Biserici și de a împlini datorile noastre de creștini. Să luăm aminte la rânduiala așezată de cârmuire, ca fiecare muncitor de pe ogoare să dea Statului o parte din roadele muncii lui. Predarea acestor cote de produse agricole este un minunat prilej ca fiecare credincios să poată îndeplini porunca Scripturii. Nu folosesc oare aceste cote la întreținerea bolnavilor din spitale, la hrana copiilor noștri aflați în școli, la ajutorarea celor în neputință de a le dobândi și la întreținerea ostașilor care apără pământul sfânt al Patriei noastre, libertatea și independența Statului nostru? Dându-le la vreme, dându-le așa cum ni s'a cerut — după puterea fiecăruia — nu împlinim noi oare porunca Apostolului de «a purta sarcinile unii altora»?

Dar mai sunt și alte temeieri care arată că, prin predarea la vreme a cotelor, noi împlinim această poruncă. Așa cum plugarii se folosesc de unelte, de pânzeturile și de atâtea alte roade ale strădaniilor celor ce muncesc în fabrici, tot așa se cuvine ca și aceștia să se folosească de roadele muncii lucrătorilor de pe ogor, potrivit cuvântului Sfintei Scripturi, care zice: «Prisosința voastră să îplinească lipsa altora, ca și prisosința altora să îplinească lipsa voastră, ca să fie întocmire precum este scris: celui cu mult nu i-a prisosit și celui cu puțin nu i-a lipsit» (II Cor. VIII, 14, 15).

Însăși porunca dumnezeiască a iubirii aproapelui ne îndeamnă pe noi creștinii la aceasta. Cel ce oprește pentru sine hrana cea de trebuință altora «este ca cel ce omoară pe aproapele său» (Iisus Sirah XXXIV, 24) — ne spune Sfânta Scriptură. Fiecare din noi se folosește de munca altora. Nimeni nu poate dobândi pentru sine toate cele ce-i sunt de trebuință numai prin munca lui. La aceasta s'a gândit Înțeleptul când a scris: «Să nu fie mâna ta întinsă a lua și strânsă a da» (Iisus Sirah IV, 33).

Dar predarea cotelor de produse agricole este menită și altor rosturi, care vădesc înțelepciunea și buna chibzuință a cărmuirii Statului nostru. Să ne aducem aminte că pentru cel ce muncește la coarnele plugului sunt ani mai îmbelșugați și sunt ani mai puțin îmbelșugați, sau chiar ani de lipsă. Belșugul roadelor pământului nu-i același în toți anii. De aceea, o înțeleaptă conducere se gândește și la asemenea împrejurări, și — după cuvântul Cărții Sfinte care zice: «Adu-ți aminte de foamete în vremea săturării și de sărăcie și lipsă în zilele avuției» (Iisus Sirah XVIII, 25) — se îngrijește din vreme pentru toată întâmplarea cea rea. Conducerea de acum a Statului nostru asigură, din cotele primite, rezerve pentru anii de lipsă, făcând dreaptă întocmire ca nimeni să nu fie în suferință, dar nici să risipească. Buna rânduială trebuie să stăpânească în toate, căci aceasta este voia Dumnezeului nostru, despre care scris este că «Dumnezeu nu este Dumnezeul neorânduiei» (I Cor. XIV, 33). Aduceți-vă aminte de minunea săturării multimilor în pustie: Mântuitorul, care a înmulțit pâinile, după ce s'au săturat gloatele, a poruncit Ucenicilor Săi să strângă toate fărâmiturile care au rămas, pentru ca să nu se piardă nimic, ci totul să fie bine chivernisit, după cuviință. Iată pilda și îndemnul pe care ni le-a dat însuși Domnul Hristos.

Pentru aceasta, iubiții mei fii sufletești, Noi, Părintele vostru, ca unul ce «facem purtare de grijă de cele bune, nu numai înaintea Domnului, ci și înaintea oamenilor» (Rom. XII, 17), după dumnezeiasca poruncă, vă îndemnăm să dați întocmai cotele de produse care v'au fost orânduite fiecare pe măsura putinței și a stării lui, oricare ar fi felul acestor produse, și mai ales «toate să le faceți fără cârtire și fără îndoiri», după cuvântul Apostolului (Filip. II, 14). Cuvintele cele înveninate ale semănătorilor de zăzani să nu găsească ascultare printre voi. Ele vin dela oameni care uneltesc împotriva voastră și a poporului nostru. Ele slujesc celor ce vor să se înavuțească de pe urma muncii altora. Ispita dosirii roadelor, pentru dobândirea unui câștig mai mare decât cel cuvenit, să nu se lipească de inima nimănui, căci scris este în Cartea Sfântă: «Pre cel ce vinde grâul scump îl blestemă poporul, iar binecuvântarea este peste capul celui darnic» (Pildele lui Solomon XI, 26).

Și apoi, dacă «nici cel ce seamănă, nici cel ce udă, nu este ceva, ci Dumnezeu cel ce face să crească» (I Corinteni III, 7), urmează că noi nu suntem altceva decât niște chivernisitori ai bunurilor primite dela Dumnezeu, însărcinați să le întrebuințăm pentru binele aproapelui. De aceea, Sf. Vasile cel Mare zice: «Recunoaște, omule, pe Cel ce ți-a dat totul. Gândește-te la tine însuși și adu-ți aminte ceea ce ești, ce chivernisești dela cine ai primit și pentru ce ai primit. Tu ai devenit servitorul lui Dumnezeu și economul fraților tăi în suferință. Ferește-te să gândești că toate lucrurile au fost pregătite pentru pântecul tău. Cu privire la ceea ce ai în mâinile tale, hotărăște ca și cum ar fi un bun străin. Aceste bunuri te farmecă un moment, apoi ele se scurg și pier. Dar de ele ți se va cere socoteală în chip amănunțit» (Omilia VI-a, 1, 2). Deasemenea și Sf. Ioan Gură de Aur zice: «Deveniți la rândul vostru buni chivernisitori ai bunurilor voastre pentru a fi răsplățiți îndoit: și pentru milostenia voastră și pentru înțelepciunea chivernisirii voastre» (Omilie asupra văduvelor, 15).

IUBIȚII MEI FII SUFLETEȘTI,

Poporul nostru va putea merge mult mai repede pe calea propășirii Patriei noastre dragi, pe calea buneistării a fiecăruia dintre noi și a tuturor, dacă ne vom îndeplini cu toții îndatoririle obștești, care — așa cum ați văzut — sunt poruncite și de învățătura Sfintei noastre Biserici.

Să nu uităm o clipă că, porunca cea dintâi a Mântuitorului este iubirea lui Dumnezeu și a semenilor noștri și că noi toți — cei ce credem și mărturisim numele lui Hristos — năzuim spre împlinirea acestei porunci prin osârdia noastră întru apărarea păcii și a vieții omenirii întregi. Patria noastră este astăzi un reazim de seamă al marelui front al celor ce apără pacea. Cu cât Patria noastră va fi mai înfloritoare, mai bogată și mai puternică, vor spori și forțele apărătorilor păcii. Dând din prisosul roadelor muncii noastre, noi ajutăm deci Patria noastră să propășească și, în același timp, întărim frontul celor ce apără pacea lumii.

Asemenea fapte sunt bine plăcute lui Dumnezeu și primite ca adevărate jertfe, după cuvântul Scripturii, care spune: «Facerea de bine să nu uitați, căci la jertfe ca acestea Dumnezeu privește cu mulțumire» (Evrei XIII, 14). De aceea, ne și îndeamnă Apostolul, zicând: «și orice faceți, din suflet să faceți, ca și când ați face pentru Domnul...» (Coloseni III, 23).

Acestea vă învățăm, vă îndemnăm și vă cerem și Noi, Părintele vostru sufletesc. «Iar Celui ce poate să facă cu mult mai presus decât toate câte cerem noi... — după dumnezeescul cuvânt — Aceluia să fie slava în Biserică și întru Hristos Iisus, întru toate neamurile și în veacul veacului. Amin.» (Efeseni III, 20-21).

PATRIARHUL ROMÂNIEI

IMPORTANTE HOTĂRÎRI LUATE DE SFÂNTUL SINOD ÎN SESIUNEA DIN IUNIE 1952

S'a arătat, în numărul trecut al Buletinului Oficial al Patriarhiei Române, revista «Biserica Ortodoxă Română», că Sfântul Sinod al Bisericii noastre a avut în vara aceasta o sesiune cu un program extrem de bogat, iar soluționarea problemelor a angajat, în timpul debaterilor, pe toți membrii sinodali, Președintele Sinodului, I.P.S. Patriarh Justinian, dorind ca fiecare Chiriarh să-și spună cuvântul, pentru a se putea lua cele mai bune măsuri în rezolvarea tuturor punctelor înscrise pe ordinea de zi.

Desigur, partea festivă a sesiunii, care a urmat după cuvântarea de deschidere rostită de I.P.S. Patriarh, constituie punctul cel mai important al activității Sinodului Bisericii noastre, fiindcă dovedește odată mai mult că Biserica Ortodoxă Română se identifică întru totul cu aspirațiile poporului, că între Statul nostru de democrație populară și între Biserica Ortodoxă s'au stabilit raporturi de perfectă colaborare și că, atât pe plan intern cât și pe plan extern, Biserica Ortodoxă Română sprijină cu loialitate și sinceritate năzuințele popoarelor dornice de pace, libertate și progres.

Despre cuvântările și moțiunile votate de Sinodul Bisericii noastre, la 14 Iulie a. c. și despre ecoul pe care ele l-au produs în masele de credincioși și, în chip concret și sărbătorec, în sânul membrilor Adunării Naționale Bisericești, la 15 Iunie a. c., s'a făcut un bogat reportaj în revista «Biserica Ortodoxă Română» Nr. 6-8.

Ceeace încearcă să facă această sumară cronică, are de obiect înfățișarea importantelor hotărîri care au fost adoptate de Înălții Chiriarhi ai Bisericii Ortodoxe Române, în această sesiune a Sfântului Sinod, la care s'a lucrat uneori în ședințe prelungite și cu dorința evidentă de a se ține întotdeauna seama de realitățile noi, prezente în viața poporului nostru.

REORGANIZAREA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI RELIGIOS.

Este meritul incontestabil al I.P.S. Patriarh Justinian că toată legislația Bisericii Ortodoxe Române a fost revizuită și în cea mai mare parte refăcută. Intr'un timp relativ scurt, toate aspectele vieții religioase și bisericești dela noi au căpătat noi îndrumări și au fost adaptate condițiilor noi de viață create în Republica noastră.

În ceea ce privește învățământul religios, deși, cu grija și sub directa conducere a I.P.S. Patriarh Justinian, fusese redactat încă de acum

patru ani un regulament de organizare și funcționare a învățământului religios, totuși el n'a fost publicat, pentru că a fost necesar ca mai întâi să fie experimentat un timp în școli, pentru a fi verificat prin experiență și, după modificări aduse în fiecare an, ținând seama de nevoile Bisericii, de evoluția legiurilor din învățământul de Stat, ca și de experiența altor Biserici surori de peste hotare, s'a ajuns la posibilitatea de a se da o formă oarecum definitivă Regulamentului de organizare și funcționare a instituțiilor de învățământ din Patriarhia Română.

Noi, cei care cunoaștem munca de fiecare zi a Întâistătorului Bisericii noastre, mărturisim că și în privința învățământului, I.P.S. Patriarh Justinian s'a îngrijit personal de iconomia și chiar de redactarea părților celor mai importante ale acestui Regulament.

Cu conștiința conducătorului care-și dă seama de toată răspunderea pe care o are în formarea noilor cadre ale Bisericii de azi și de mâine, cu preocuparea de a forma slujitori devotați pentru Biserică și colaboratori cinstiți față de conducerea de Stat, și urmărind ca instituțiile de învățământ religios să pregătească un număr suficient de elemente necesare completării vacanțelor ce se vor produce în diferitele compartimente ale Bisericii — pentru a se pune astfel ordine în haosul care a stăpânit și în această privință sub trecutele regimuri — I.P.S. Patriarh a prezentat Sinodului noul Regulament al învățământului religios, cu recomandarea ca fiecare Chiriarh să-l examineze și să-și spună cuvântul asupra celor cuprinse în el.

După ce a fost îndeaproape studiat de toți sinodali și după ce i s'a dat forma definitivă, el a fost votat în ziua de 14 Iunie, în ședința de după amiază.

Potrivit dispozițiilor legale, el a fost apoi imediat trimis la Ministerul Cultelor, spre a se obține cuvenita Decizie de recunoaștere. Prin Deciziunea Nr. 10937/952, Ministerul Cultelor a recunoscut noul Regulament al învățământului religios din Patriarhia Română, și astfel el apare în numărul de față al revistei «Biserica Ortodoxă Română», constituind norma legală după care se vor conduce cele trei categorii de școli existente în Biserica Ortodoxă Română.

Intr'adevăr, chiar în art. 1 al Regulamentului, se spune clar că: «pentru pregătirea personalului cultic, Biserica Ortodoxă Română organizează următoarele instituții de învățământ: școli de cântăreți bisericești, seminarii monahale și institute teologice de grad universitar.

Intr'un număr de 306 articole, iconomia acestui Regulament înfățișează în mod clar condițiunile de funcționare ale celor șase școli de cântăreți bisericești, ale celor trei seminarii monahale și ale celor două institute teologice de grad universitar.

Nu intră în vederea noastră să prezentăm în această cronică un studiu amănunțit asupra acestui Regulament, ci semnalăm numai apariția lui și relevăm faptul că el este rezultatul unei experiențe de aproape patru ani, urmărind ca toate cele trei tipuri de școli bisericești să împlinească în chip satisfăcător toate nevoile de prezent și de viitor ale Bisericii Ortodoxe Române, fiindcă I.P.S. Patriarh a atras în mod stăruitor atenția fiecărui Chiriarh, asupra faptului că toți absolvenții acestor școli trebuie plasati imediat, pentru ca să nu mai avem absolvenți care să bată ani

dearândul pe la ușile Centrelor Eparhiale, cum se întâmpla altădată, cerșind și silind de multe ori, prin diferite mijloace, pe Chiriarhi, să înmulțească numărul personalului slujitor din biserici, sau din administrație, peste nevoile reale.

Avem deplina convingere că, așa cum sunt organizate școlile teologice din Biserica noastră, ele corespund întru totul orientărilor cerute de vremurile noi și vor fi de folos Bisericii noastre.

Tot în legătură cu învățământul, Sfântul Sinod a avut marea bucurie să constate că, la îndemnul și sub directivele înțelepte ale I.P.S. Patriarh Justinian, profesorii Institutelor Teologice de grad Universitar, organizați în colective, pe specialități, au reușit să redacteze pentru toate disciplinele teologice, manuale unice, spre a fi puse la dispoziția studenților teologi.

Aceste manuale vor trebui să aibă, până la 1 Octombrie a.c., forma definitivă, urmând ca apoi să fie tipărite într'o ordine dinainte stabilită.

Tipărirea manualelor unice pentru învățământul superior teologic va umple un mare gol în literatura noastră bisericească și va fi un prilej, unic până acum, de afirmare a științei teologice a Bisericii noastre.

Când membrii Sfântului Sinod au văzut toate aceste manuale, elaborate cu osârdie și cu multă pricepere, au adus vii felicitări I.P.S. Patriarh pentru minunata inspirație ce a avut de a fi promotorul unei astfel de inițiative, iar profesorilor s'a hotărât a li se trimite mulțumiri și binecuvântări pentru osteneala și dragostea cu care au lucrat la realizarea unei astfel de opere.

Credem că atât asupra Regulamentului de organizare și funcționare a instituțiilor de învățământ, cât și asupra acestor manule, Buletinul Oficial al Patriarhiei Române va mai reveni.

REORGANIZAREA CONFERINTELOR PROTOPOPEȘTI.

Fără îndoială, Biserica Ortodoxă nu este o instituție anchilozată în concepții învechite și necorespunzătoare sufletului omenesc. Ea are, într'adevăr, un tezaur de învățături, care s'au cristalizat în dogme imutabile, pe care fiecare credincios este obligat să le respecte, și să creadă în ele ca atare; dar nu este mai puțin adevărat că doctrina creștină conține și o seamă de norme de viață, care însoțesc pe credincios în toate eforturile spre mai bine și care nu fac niciodată inutilă prezența sa în mijlocul omenirii, mai cu seamă când ea luptă pentru îmbunătățirea condițiilor de viață, pentru progres, pentru lumină și pentru pace și bună înțelegere între toate popoarele pământului.

Este o datorie de onoare a conducătorilor Bisericii să susțină năzuințele oamenilor cinstiți și muncitori din lumea întreagă, care se avântă cu hotărâre sporită în lupta împotriva profitorilor și exploataților, pentru ca bunurile vieții pământești să aparțină celor ce trudesc la realizarea lor.

Este o datorie sfântă ca slujitorii altarelor să dea tot concursul conducătorilor care se străduiesc pentru ridicarea popoarelor din întuneric și din robie, fiindcă sentința Bisericii, dată prin Apostolul Neamurilor, că «nu mai este Iudeu, nici Elin, nu mai este rob, nici slobod, nu mai este

parte bărbătească și femeiască» (Galateni III, 28), străbate prin veacuri până la noi.

Este o datorie a tuturor oamenilor de bine, dintre care nu trebuie să lipsească slujitorii diferitelor Culte religioase, ca să-și unească puterile pentru câștigarea și respectarea drepturilor omului, fiindcă simțul demnității umane, și pentru slujitorii și credincioșii diferitelor religii, și comandamentele sacre poruncesc ca omenirea să nu mai fie împărțită între privilegiați și oropsiți, între îmbuibați și flămânzi, între stăpâni și slugi.

În fine, în mijlocul frământărilor, care tulbură astăzi lumea dela un capăt al ei până la celălalt, împotriva celor ce pregătesc lumii, moarte, în loc de viață mai bună, împotriva celor care și-au concentrat toate «nobilele lor eforturi» pentru a arunca omenirea în dezastrul unui al treilea război mondial, nu se pot găsi niciodată destule cuvinte pentru a arăta că slujitorii Bisericilor, în orice parte a globului s'ar afla, au datoria imperioasă de a mobiliza pe toți credincioșii în frontul luptătorilor pentru pace, noi creștinii, bineștiind că Hristos a venit ca «lumea viață să aibă și cât mai mult să aibă» (Ioan X, 10), și că în Testamentul Său El a lăsat lumii pace și că adevărații fii ai lui Dumnezeu nu pot fi decât «făcătorii de pace».

Pentru ca toată preoțimea noastră să fie antrenată la împlinirea acestor mari datorii, I.P.S. Patriarh a prezentat Sfântului Sinod un proiect de reorganizare a conferințelor protopopești, concepute după un plan cu totul nou.

Gândul înalt al Arhipăstorului Bisericii Ortodoxe Române, în legătură cu reorganizarea conferințelor protopopești, a zămislit din grija pe care o poartă ca tot clerul Bisericii noastre să fie la timp informat asupra marilor probleme, care frământă omenirea și în același timp să fie precis orientat în atitudinea pe care trebuie să o adopte în diferitele stadii ale procesului de transformare socială prin care trece patria noastră.

Pentru împlinirea acestui scop, Sfântul Sinod a aprobat cu unanimitate de voturi proiectul de reorganizare al conferințelor protopopești, fixând ca preoțimea din fiecare protopopiat raional să țină, în mod alternativ, într-o lună conferință administrativă sub președinția protopopului, iar în luna următoare conferință de orientare socială, sub președinția Chiriarhului sau a unui delegat dela Centrul Eparhial. Vor fi, deci, într'un an 6 conferințe cu caracter administrativ și 6 conferințe de orientare generală asupra problemelor cu caracter social.

Incepând cu luna Iulie a. c., în toată Biserica Ortodoxă Română s'a ținut prima conferință administrativă și, potrivit hotărîrii Sfântului Sinod, ele au avut un caracter pur profesional, urmărind o «prezentare detaliată a evenimentelor mai importante petrecute în viața Bisericii dela ultima conferință, precum și o expunere a situației politice, întrucât aceasta privește activitatea preoților.

S'a prezentat apoi câte o prelucrare a diferitelor ordine și dispozițiuni bisericesti; s'au evidențiat preoții care s'au distins prin activitatea lor pastorală sau socială și s'au dat îndemnuri și lămuriri pentru cei ce au avut unele deficiențe în activitatea lor.

S'au cercetat rapoartele preoților, privind activitatea lor în legătură cu celelalte culte din protopopiat, precum și în legătură cu sprijinirea ac-

țiunilor de interes obștesc la care Biserica și clericii sunt chemați să participe, făcându-se cu acest prilej discuții în legătură cu rapoartele.

Un alt obiectiv pe care-l au conferințele protopopești administrative este ca să se controleze lectura preoților, mai cu seamă lectura revistelor bisericești, fiecare preot fiind obligat să prezinte rezumate succinte din diferite articole, făcând aprecieri și propuneri.

În sfârșit, tot în conferința administrativă se fixează și trei sau patru referenți care să trateze subiectul conferinței de orientare din luna următoare, cerându-se tuturor preoților contribuții pentru planul general al subiectului.

Toate aspectele și momentele principale ale activității acestor conferințe au fost consemnate în procese verbale, care s'au înaintat Centrului Eparhial, pentru ca reprezentantul Chiriarhului să poată cunoaște la conferința de orientare din luna August, toate problemele discutate de preoțimea din protopopiatul raionului pe care-l prezidează și să poată da lămuriri în problemele rămase eventual neelucidate în conferința din Iulie.

În luna August s'a ținut la toate sediile protopopiatelor raionale, sau în săli special amenajate, prima conferință de orientare.

Aceste conferințe au un caracter festiv și solemn și la ele participă și reprezentanții conducerii de Stat locale: președintele Comitetului de luptă pentru pace, reprezentanții organizațiilor de masă și un reprezentant al Ministerului Cultelor.

Desfășurarea activității acestei conferințe s'a făcut după un program stabilit pentru toate conferințele de orientare și a avut ca temă centrală conferința: «Biserica și Patria».

După datele sosite până acum la Sfântul Sinod, preoții s'au întrecut între ei în tratarea acestui subiect și au dovedit că atât cursurile de îndrumare pe care le-au făcut la Institutele Teologice, cât și revistele și publicațiile editate de Patriarhia Română, precum și toate îndemnurile chiriarhale și pastoralele trimise de membrii Sfântului Sinod au fost de un real folos în orientarea justă a preoțimei și în înțelegerea deplină a marilor transformări sociale prin care trece omenirea. S'a lămurit pe deplin ce este Biserica și ce este Patria și care este rostul Bisericii în marile înfăptuiri de care sunt animați oamenii muncii din Patria noastră; în comparație cu trecutul care învrăjbea națiunile conlocuitoare, s'a arătat că Patria, în regimul de democrație populară, este a tuturor celor ce muncesc cinstit, fără deosebire de rasă, sau de naționalitate, eliminându-se rasismul și naționalismul șovin. S'a precizat apoi ce este cosmopolitismul și pericolul pe care-l prezintă pentru existența Patriei, scoțându-se în relief superioritatea internaționalismului, care nu anihilează ideea de patrie.

În legătură cu ideea luminoasă despre patrie a vremurilor noi și cu promovarea patriotismului sănătos, slujitorii Bisericii și-au luat angajamentul de a sprijini marile eforturi de ridicare a vieții economice pe care le inițiază și le dirijează Statul nostru de democrație populară, de a îndemna cu cuvântul și cu fapta pe toți credincioșii să se încadreze în rândul luptătorilor pentru pace, cu convingerea că prosperitatea și înflorirea Patriei nu se poate înfăptui decât în vreme de pace. Deasemenea s'a arătat superioritatea noii Constituții față de cele anterioare și s'au expedit, cu acest prilej, D-lui Prim Ministru Gh. Gheorghiu-Dej, telegrame prin cari

preoțimea ortodoxă română dă asigurarea că va munci fără preget pentru apărarea și întărirea Patriei.

La mai toate aceste conferințe, care s'au ținut într'o atmosferă de însuflețire și entuziasm, au luat cuvântul și reprezentanții autorităților de Stat sau ai organizațiilor de masă, arătând aspecte noi și locale în care trebuie să se încadreze activitatea patriotică a Bisericii și manifestând o vădită admirație pentru ținuta înaltă și pentru disciplina aleasă în care s'au desfășurat lucrările conferinței.

S'a dovedit dela prima experiență, că Sfântul Sinod, în frunte cu Președintele său, au fost cu adevărat inspirați în noua organizare dată acestor conferințe, care vor chezași promovarea spiritului de colaborare între Biserică și Stat, vor întări conștiința clerului de a sprijini toate eforturile conducerii de Stat, și vor antrena pe slujitori și credincioși, cu rezultate mereu sporite, în intensificarea luptei pentru pace.

Atât conferințele administrative cât și cele de orientare vor fi pentru clerul ortodox al Patriei noastre școli permanente, pentru ca preoțimea să cunoască la timp datoriile ce-i revin în împlinirea cu bune rezultate a misiunii ei sacerdotale și sociale.

Cât de necesare s'au dovedit aceste conferințe, o dovedesc nenumăratele telegrame pe care slujitorii Bisericii le-au trimis Președintelui Sfântului Sinod, în semn de admirație și de recunoștință pentru chipul minunat în care ele au fost concepute și ca o mărturie a faptului că ele au corespuns unei necesități reale în viața Bisericii noastre.

Rămâne numai ca elanul începutului să nu scadă și preoțimea noastră, în frunte cu distinsii Chiriarhi, care au pus tot sufletul în buna organizare a acestor conferințe, să ducă mai departe lupta de mobilizare a credincioșilor pentru înfăptuirea mărețelor idealuri ale scumpei noastre Patrii și pentru împlinirea misiunii ei sfinte în mijlocul credincioșilor.

PROBLEMA RECĂSATORII PREOȚILOR, RAMAȘI VADUVI PRIN DECES.

Desigur, nu este locul aici să înfățișăm, în toată amploarea ei, problema aceasta care, din secolul al VII-lea, când s'a ținut Sinodul Trulan, și până în vremea noastră, a frământat mereu lumea noastră preoțească și ea nu va înceta să preocupe atât pe preoții care se află în această situație cât și conducerea Bisericii, până când nu va fi rezolvată fie pe plan ecumenic, fie pe plan panortodox.

Situația preoților rămași văduvi prin deces, mai cu seamă când o astfel de nenorocire se întâmplă într'o familie de preot cu copii mici și, deci, cu greutate pe care preotul singur nu le poate duce, a fost în mod mișcător înfățișată de cea mai mare parte dintre membrii Sfântului Sinod.

Mai cu seamă, cuvântarea rostită de I.P.S. Patriarh Justinian, în legătură cu rezolvarea cât mai urgentă și echitabilă a situației preoților rămași văduvi prin decesul soțiilor, a produs o deosebită impresie, atât prin argumentarea bogată adusă din marii canoniști ai Bisericii Ortodoxe, care, în general, sunt de acord că taina preoției nu împiedică primirea altei taine și, deci, nici pe a căsătoriei, cât și prin argumentarea întemeiată pe date scoase din istoria bisericească și în deosebi pe hotărârile Congresului-panortodox ținut în 1923 la Constantinopol, care a ajuns la concluzia că trebuie îngăduită a doua căsătorie preoților și diaconilor care au

rămas văduvi în urma unui deces, întrucât ea nu este contrarie spiritului general al doctrinei evanghelice, ci mai degrabă ea previne o defăimare a stării preoțești».

După toate dezbaterile care au avut loc și din care a rezultat că aplicabilitatea strictă a canoanelor 3 și 6 ale Sinodului Trulan (692) este, în practică, dacă nu o imposibilitate, cel puțin o greutate dintre cele mai serioase, Sfântul Sinod al Bisericii noastre, ținând seama că rezolvarea definitivă a acestei probleme cade în sarcina tot a unui sinod ecumenic, care în împrejurările actuale este greu de realizat, a adus o soluționare parțială a acestui punct din ordinea de zi, stabilind că:

1. «Intrucât Sfântul Sinod nu cunoaște hotărârile Sinoadelor altor Biserici surori, cu privire la adoptarea hotărârilor Congresului-sinod pan-ortodox dela Constantinopol, din anul 1923, cu privire la recăsătorirea preoților și diaconilor văduvi prin deces, pentru a se convinge cel puțin dacă s'a realizat în parte consimțământul majorității Sinoadelor Bisericii Ortodoxe, adică măcar în parte acel «consensus ecclesiae dispersae», nu-și poate însuși integral acele hotărâri înainte de a avea răspunsul sfintelor sinoade ale celorlalte Biserici Ortodoxe surori;

2. «Față însă de stările de fapt create în cei aproape 30 ani de aceste hotărâri, în sânul Bisericii noastre, Sfântul Sinod neputând lua măsuri împotriva hotărârilor Congresului-sinod pan-ortodox dela Constantinopol din anul 1923, din respectul față de acest înalt sobor pan-ortodox și din datoria de a păstra legătura și comuniunea dragostei neîntreruptă cu Biserica Ecumenică, hotărăște ca situația preoților și diaconilor văduvi prin deces și recăsătoriți să fie lăsată pe seama fiecărui Chiriarh, spre a fi rezolvată dela caz la caz, în spiritul canoanelor și hotărârilor ecumenice, cu pogorământ, în virtutea puterii de a lega și deslega ce decurge din harul arhieriei, până la întrunirea unui sinod ecumenic, care va hotărî aprobarea sau respingerea hotărârilor Congresului-sinod pan-ortodox și ale Sfântului Sinod al Patriarhiei Ecumenice din Constantinopol, din anul 1923».

Tot în legătură cu acest punct din ordinea de zi, s'a pus și problema căsătoriei clerului de mir după hirotonie.

La noi, problema aceasta a devenit de strictă actualitate prin revenirea fraților greco-catolici la Biserica Ortodoxă, și prin aceea că în ultimul timp au trecut la Ortodoxie și o seamă de preoți catolici.

Intrucât atât preoții și diaconii catolici cât și unii din cei greco-catolici au primit hirotonia fără dreptul de a încheia căsătorie și, ținând seama că tradiția ortodoxă cere ca preotul să aibă familia lui, pentru a fi în afară de orice bănuială, Sfântul Sinod, numai pentru aceste cazuri, a dat următoarea hotărâre:

«Situația preoților de mir, foști greco-catolici și romano-catolici, ca și a diaconilor celibi ai Bisericii Ortodoxe, în ceea ce privește căsătoria lor, se lasă pe seama fiecărui Chiriarh, spre a fi rezolvată, dela caz la caz, în spiritul canoanelor și hotărârilor ecumenice, cu pogorământ, în virtutea puterii de a lega și deslega, ce decurge din harul arhieriei».

Așa cum am amintit, soluționarea acestei probleme este parțială și provizorie, o hotărâre definitivă neputând fi adusă decât în cadrul ecumenicității, iar, dacă acest lucru va fi imposibil de realizat, atât această pro-

blemă cât și altele care așteaptă de multă vreme, trebuiesc rezolvate măcar în cadrul unui sinod pan-ortodox, a cărui necesitate se simte din ce în ce mai vădit.

APLICAREA UNIFORMĂ ȘI OBLIGATORIE PENTRU TOATE EPARHIILE DIN BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ A LEGUIRILOR ȘI ORÂNDUIRILOR BISERICESTI ȘI A TUTUROR HOTĂRIRILOR CU CARACTER GENERAL ALE SFÂNTULUI SINOD.

O notă esențială și caracteristică a Bisericii Ortodoxe este faptul că ea trebuie să lucreze unitar în toate acțiunile pe care le întreprinde. Pornind de la general la particular, Biserica Ortodoxă Română, prin Sfântul Sinod și prin I.P.S. Patriarh Justinian, a voit să-și facă din respectarea acestui principiu un punct de onoare. Deaceia, mare parte din problemele care au ocupat ordinea de zi în sesiunea din Iunie a.c., au urmărit ca în Biserica noastră, mai ales în acțiunile mai importante ale ei, să se ajungă la unitate de vederi, pe cât s'a putut, dar mai cu seamă la unitate de aplicare a hotărîrilor, fiindcă, dacă în dezbaterile unei probleme, nu se poate ajunge la unanimitatea punctelor de vedere, în orice caz, aplicarea hotărîrilor luate de majoritate devine obligatorie pentru toate părțile care alcătuiesc instituția respectivă. Este drept că în trecut — noi nu dorim să judecăm pe nimeni — de multe ori se hotăra într'un fel de Sinod și se lucra cu totul altfel pe teren, când era vorba să se aplice hotărîrile înaltului for al Bisericii.

Pentru lichidarea definitivă a acestor reminiscențe și pentru ca Biserica noastră să se prezinte cu adevărat unitară în lucrările și manifestările ei, în sesiunea aceasta a Sfântului Sinod s'a stăruit în chip deosebit să se execute, fără deviațiuni locale, toate legiuirile și orânduirile după care se conduce Biserica noastră Ortodoxă și să se aplice cu punctualitate și strictețe toate prevederile Statutului de organizare și funcționare a Bisericii Ortodoxe Române, precum și toate dispozițiunile prevăzute în regulamentele și hotărîrile în vigoare, votate de Sfântul Sinod al Bisericii noastre.

Pe linia acestor deziderate absolut legitime, pentru a se evita diversitatea de interpretări și de măsuri, membrii Sfântului Sinod, în unanimitate de voturi, au hotărît:

a) Să se introducă în mod absolut obligatoriu, în toate școlile de cântăreți bisericești, Seminariile Monahale și Institute Teologice, cântarea muzicii psaltice, folosindu-se manualele editate de Sfântul Sinod.

În legătură cu această măsură, I.P.S. Patriarh Justinian a arătat că este vremea să se termine cu muzica bisericească regionalistă și că este absolut necesar ca și în Ardeal și în Banat și în toate părțile țării să ne conducem după muzica psaltică tradițională, în așa fel ca la un moment dat, uniformizând cântarea în biserică, un credincios din Dobrogea să poată lua oricând parte activă la răspunsurile Sfintei Liturghii într'o biserică din Maramureș, sau un credincios din Banat să se simtă tot atât de bine, în această privință, într'o biserică din Moldova.

Dacă, prin stăruință continuă se va reuși să se introducă în Biserica Ortodoxă Română aceeași cântare în comun, dacă se va putea crea o atmosferă de participare activă a credincioșilor la toate slujbele ce se săvâr-

șesc în biserică — și cântarea în comun este mijlocul cel mai potrivit de a o iniția și întreține —, atunci pericolul prozelitismului pe care-l încearcă în sânul Bisericii noastre unele Culte neoprotestante va fi, în chip sigur, eliminat.

În acest scop, Sfântul Sinod al Bisericii noastre, în ședința sa din 5 Octombrie 1950, a hotărât că — acolo unde prozelitismul neo-protestant amenință activitatea parohiilor noastre — printre obligațiile de competență ale clerului nostru, să fie și aceea de a învăța pe credincioși cântările sfintelor noastre slujbe și, cu deosebire, cântările Sfintei Liturghii.

Pentru împlinirea acestei hotărâri, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă a tipărit în anul 1951, cu aprobarea Sfântului Sinod și cu binecuvântarea Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, «Cântările Sfintei Liturghii» și diferite cântări bisericesti mai des întâlnite în uzul Bisericii noastre.

În vederea aceluiași scop, în sesiunea din Iunie a acestui an, s'a prezentat Sfântului Sinod spre aprobare și «Vecernierul» uniformizat, întocmit de profesorii: Pr. Gr. Costea, N. Lungu și I. Croitoru.

În urma referatului întocmit de Comisiunea sinodală pentru doctrină, viață religioasă și pentru mănăstiri, și în urma unor modificări propuse de I.P.S. Mitropolit Firmilian al Olteniei, un mare și priceput cunoscător al muzicii psaltice, Vecernierul a fost aprobat, astfel că el va apărea în curând, pentru a constitui un alt mijloc de uniformizare a cântării în Biserica noastră.

b) Pe linia aceluiași preocupări, o altă grijă a Sfântului Sinod a fost uniformizarea slujbelor și obligativitatea ca toți slujitorii Bisericii noastre să respecte prevederile Tipicului, ferindu-se de orice inovații în toate serviciile religioase.

În această privință, atât din partea preoților conștienți de frumusețea și bogăția Cultului nostru, cât și din partea credincioșilor, care cunosc mai de aproape rânduiala sfintelor slujbe din Biserica noastră, s'au ridicat mereu glasuri de protest împotriva celor ce caută să strice sfintele rânduri ale Bisericii, disprețuind povățuirile Tipicului și improvizând în mod supărător și deadreptul păgubitor rugăciuni sau cântări în afară de tradiția ortodoxă, sau admitând și încurajând practici obscurantiste și lipsite de demnitatea și sfințenia Bisericii noastre.

Revista noastră oficială și-a luat sarcina de a da la iveală aceste practici și, de va fi nevoie, de a demasca și pe slujitorii care le încurajează.

De altfel, Sfântul Sinod, pentru a pune odată capăt lipsei de seriozitate și de disciplină de care se fac vinovați slujitorii care nu respectă rânduiala și tipicul Bisericii, a hotărât ca toți cei ce se vor găsi vinovați «să fie sancționați conform dispozițiilor Regulamentului de disciplină și procedură al instanțelor bisericesti».

c) Conducându-se de același gând al unității de acțiune în toate Eparhiile Bisericii Ortodoxe Române, Sfântul Sinod a hotărât să se respecte, în întregime, și să se aplice întotdeauna prevederile Statutului și Regulamentelor bisericesti.

Este foarte firească și justă această hotărâre a Sfântului Sinod, pentru că este cu totul de neînțeles ca, după trei ani dela votarea Statutului de organizare și funcționare a Bisericii Ortodoxe Române, să mai existe încă

Centre Eparhiale care să se conducă după Statutul Șagunian, când sunt prevederi exprese în Statutul actual, așa cum s'a procedat de un consilier eparhial, în privința acordării insignelor protopopești, sau ca să fie tuse în monahism tinere care n'au șapte clase elementare, cum s'a întâmplat în altă Eparhie, deși același Statut are dispozițiuni clare și în această privință.

Pentru curmarea pe viitor a încălcărilor de orice fel, Sfântul Sinod a hotărât ca «să se recomande tuturor Chiriarhilor din Biserica Ortodoxă Română să respecte întru totul prevederile Statutului și ale Regulamentelor, întrucât numai astfel se poate ajunge la o organizare unitară pentru întreaga Biserică Ortodoxă Română».

d) O problemă care din 1940 până astăzi a fost atât de diferit văzută și tot atât de divers soluționată, este și aceea privitoare la situația preoților ajunși la vârsta de pensionare.

Este meritul I.P.S. Patriarh Justinian de a fi sesizat, în toată tragedia ei, situația multora dintre preoții ajunși la vârsta de pensionare și de a fi prezentat, în sesiunea din acest an a Sf. Sinod, un proiect de Decizie în legătură cu preoții care au împlinit sau vor împlini de acum înainte vârsta de 60 de ani.

După prevederile acestei Decizii, aprobată de Sfântul Sinod, preoții și diaconii, după împlinirea vârstei de 60 de ani, fie că sunt pensionați, fie că rămân cu salariul dela Stat, au dreptul să rămână în serviciu și beneficiu tot timpul vieții, dacă sunt apti pentru serviciu.

Preoții bătrâni, deci, pot fi deacum liniștiți, și nu ne îndoim că-și vor îndeplini datorile sacerdoțiului cu toată dragostea și cu toată devoțiunea, fiindcă Sfântul Sinod le-a înțeles necazurile și le-a satisfăcut doleanțele. Deacum, prevederile din Decizia aprobată de Sfântul Sinod sunt clare și nu pot lăsa niciun echivoc în interpretarea lor.

Tot pentru aplicarea uniformă în întreaga Biserică Ortodoxă Română a hotărârilor date de Sfântul Sinod, s'au reamintit condițiile angajării pictorilor bisericești, s'au luat măsuri în legătură cu mănăstirile, s'a repus programa slujbelor din biserică, aprobată de Sfântul Sinod în 1950, și obligațiunea de a se folosi «Cartea de Invățătură», în combaterea abaterilor de ordin moral și social în parohii, etc.

Pentru a folosi ca schimb de experiență și pentru ca înaltul for de conducere al Bisericii Ortodoxe Române să cunoască activitatea desfășurată de fiecare Chiriarh în Eparhia sa, și itinerariile pastorale pe care le-a întreprins, s'au făcut dări de seamă de către fiecare Centru Eparhial, Sfântul Sinod exprimând mulțumiri Chiriarhilor care au avut o activitate deosebită. A fost evidențiată mai ales activitatea și realizările din Sfânta Arhiepiscopie a Bucureștilor.

Remarcăm că aceste dări de seamă merită o atenție deosebită și socotim necesar ca măcar o parte din ele să fie publicate.

La sfârșitul cronicii noastre, recunoaștem că au rămas încă multe hotărâri ale Sfântului Sinod, care meritau să fie puse în atenția cititorilor revistelor patriarhale ca, de pildă, unele modificări aduse Statutului, unele schimbări de configurație ale Eparhiilor, diortosirea Mineiului pe Februrie și a Penticostarului, problema abonamentelor la revistele patriarhale, remunerația dreptului de autor, etc., dar intenția noastră a fost să ne

oprim numai asupra celor mai importante, întrucât revista «Biserica Ortodoxă Română» a publicat un sumar al tuturor ședințelor Sfântului Sinod, cu toate problemele ce s'au desbătut și cu toate hotărârile ce s'au luat. Ele pot fi, deci, ușor găsite de cititorii noștri.

Cât privește legăturile noastre cu Bisericile surori de peste hotare, s'a scris la vreme în Buletinul Oficial al Sfântului Sinod.

În concluzie, se poate spune că lucrările Sinodului Bisericii Ortodoxe Române din Iunie a.c., oglindesc grija permanentă a Bisericii noastre de a fi mereu în pas cu vremea, preocuparea ei de a sprijini năzuințele de progres și fericire ale poporului, dorința ei de colaborare sinceră cu autoritățile Statului și împlinirea cu conștiinciozitate a datoriilor ce-i revin în lupta pentru pace, iar în problemele strict bisericesti se remarcă hotărârea de a se păstra neștirbită respectarea dogmelor și a tezaurului ortodox cuprins în Tradiția Sfintei noastre Biserici, păstrarea unei discipline unitare față de toate măsurile și legiurile votate de Sfântul Sinod și, în legăturile cu Bisericile surori de peste hotare, cultivarea de bune raporturi și de colaborare leală în toate problemele care angajează Ortodoxia.

Pr. I. GAGI

DATORIA PREOTULUI DE A ÎNGRIJI CURTEA BISERICII

I. O problemă care stă în strânsă legătură cu înfrumusețarea oricărei biserici este îngrijirea și întreținerea curții sale. Ca să vorbim de importanța unei cât mai frumoase îngrijiri și întrețineri a curții bisericii, s'ar părea cu totul de prisos și desigur că n'am mai fi abordat această problemă, dacă n'am fi avut prilejul să constatăm, în multe locuri, oarecare desinteresare a preotului față de această elementară îndatorire.

În numeroasele vizite făcute la atâtea biserici, am putut să constat că acolo unde ne-a întâmpinat curtea bisericii cât mai frumos îngrijită și împodobită, am simțit o stare de religiozitate, care făcea să vibreze în ființa noastră acordurile premergătoare intonării imnului de rugăciune, pe care orice credincios îl murmură atunci când se apropie de Sf. Altar, unde tronează în chip nevăzut Atotputernicul Dumnezeu. Este și firesc să fie așa, de vreme ce natura este templul cel nefăcut de mână omenească al lui Dumnezeu, în care frumusețile sunt atât de grăitoare sufletului omenesc.

II. **Realități constatate.** Trebuie însă să mărturisim că nu toate bisericile au fericirea de a fi gospodărite de păstori, care să-și consacre timpul lor liber griji pentru împodobirea locașului de rugăciune. Sunt unii preoți — puțini la număr — care arată o surprinzătoare lipsă de interes pentru frumusețea Casei Domnului. Aceasta dovedește că în sufletul unora nu arde flacăra sfântă a dragostei pentru podoba Bisericii. Fiindcă, într'adevăr, cum ar putea un preot să toarne dorul pentru realizarea acestui frumos, în sufletele enoriașilor săi, dacă mai întâi el nu-l are prezent în sufletul său. Aceasta este o realitate psihologică indiscutabilă în orice latură de activitate a preotului. Dacă preotul improvizează și împlinește ritualul fără o trăire reală a momentelor de rugăciune în mijlocul păstoriiților săi, tot improvizată și lipsită de duhul realității va fi și viața religioasă-morală a enoriașilor săi.

În împlinirea îndatoririlor noastre administrative, am avut ocazia să vedem curți de biserici care îți prezintă, de cum ai intrat în ele, imaginea unui pustiu, ele fiind lipsite de orice plantație cu flori, cu arbuști sau copaci. În unele locuri, din pricina necurățirii spinilor, urzicilor și altor vegetații urâte, chiar și din pajiștea de iarbă abia mai rămăsese ici și colo câte o oază. În afară de aceasta se mai găseau resturi de vreascuri și așchii de lemne, îngrămădite spre partea altarului, ca o cinstită deosebită, mai aproape de Sfântul Jertfelnic (?!). Preoți ce păstoresc de 10-15 ani o

parohie, n'au avut nici timp și nici râvnă ca să facă o magazie, cât de rudimentară, în care să păstreze combustibilul și diferite obiecte necesare micii întrețineri. Ceva mai mult, am constatat că unii preoți, — într'adevăr foarte puțini — depozitează lemnele și cărbunii în biserică, prin cafasul corului, ori prin tinda bisericii. Faptul n'are nevoie de comentarii, ca să evidențieze câtă lipsă de dragoste pentru frumusețea Casei Domnului este în sufletul unor asemenea preoți. Ce-or fi zicând enoriașii și ce-or fi simțind în sufletele lor...?

Alteori ne-a fost dat să întâlnim situații surprinzătoare ca acestea: la locuința preotului — mai ales când e casă personală — vezi o grădiniță cu flori, o alee înverzită, curtea și grădina frumos îngrijite; iar în curtea bisericii nu găsești nimic din toate acestea. Aceeași comparație am stabilit-o adeseori între casa preotului și Casa Domnului. Aceasta dovedește că la asemenea preoți este o lipsă de identificare cu idealul slujirii preoțești, călcând legământul făcut la hirotonie, de a chivernisi cum se cuvine Casa lui Dumnezeu.

Să nu se creadă că enoriașii nu judecă aceasta. N'o spun în cuvinte, dar o spun prin atitudini și fapte. Și vine uneori vremea când, între altele, îi amintesc preotului și de această lipsă a lui. Și atunci... «Cine seamănă vânt, va culege furtună».

III. Sfaturi și îndemnuri. Pentru buna gospodărire a curții bisericești, credem potrivit ca preoții să se îngrijească îndeaproape de:

1. Curățirea tuturor buruienilor, care dau aspect urât curții bisericii. Operațiunea se va face până la adâncimea rădăcinii, în primăvară. Liliacii, salcâmi, etc., să nu fie lăsați să crească oriunde și oricum, ca să prezinte o înfățișare de sălbăticie.

2. Să se răsădească brazde de iarbă peste tot locul unde a pierit rădăcina ierbii.

3. Să se planteze straturi cu flori în curtea bisericii, și, mai ales, două alee de flori, de o parte și de alta a drumușorului dela intrarea în curtea bisericii și până la intrarea în biserică, eventual chiar o alee de arbuști.

4. Să se planteze copaci — s'ar putea chiar ornamentali — pe lângă gardul de împrejmuire a curții bisericii.

5. În tinda bisericii, iar la altele în pridvor (mai cu seamă că unele biserici au chiar anumite locuri ce se pretează la aceasta), se pot pune și ghiveciuri cu flori.

6. În ce privește îngrijirea acestor plantații, adică plivitul, săpatul și mai ales udatul, tot timpul verii, — deși pare un fapt așa de greu, unii privindu-l chiar ca imposibil, — se poate face apel la credincioși, care desigur că vor răspunde cu dragoste chemării, dacă vor vedea, în primul rând, dragoste și inițiativă pentru înfrumusețarea curții bisericii din partea preotului.

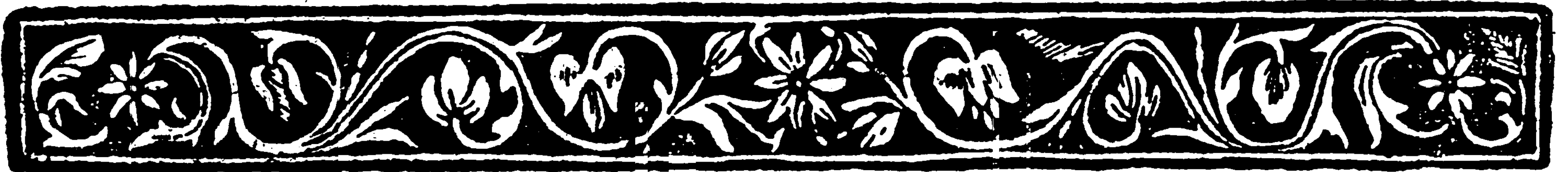
În ce privește florile cele mai potrivite pentru curtea bisericii, credem că sunt de preferat acelea care ar îndeplini următoarele condițiuni: să nu moară în timpul iernii, deci să aibă existență mai mulți ani; să nu aibă un sezon prea scurt de înflorire (cum sunt crinii); să prezinte un decor chiar prin coroana frunzelor, când nu sunt încă înflorite (cum sunt crizantemele); să nu fie prea pretențioase la îngrijire. Foarte potriviți sunt și trandafirii, care înfloresc de mai multe ori în cursul anului și care re-

zistă 14-15 ani; petuniile, gura leului, crizantemele, stânjeneii, floarea nopții, zorelele, etc.

Pentru împlinirea acestei îndatoriri a preotului nu se cer cheltueli prea mari, ci numai dragoste și bunăvoință pentru înfrumusețarea sfântului locaș. Așa dar, nimeni nu poate să-și găsească justificare, pentru lipsa de interes în această lucrare, pe temeiul că ar fi prea costisitoare, sau că nu se găsesc cele de trebuință. Dacă s'ar cere fiecărui enoriaș ca să-și aibă floarea lui în curtea bisericii, nimeni nu se va opune la aceasta. Se poate face o răsadniță de flori, chiar sub supravegherea și îndrumarea preotului, la care cântăreții sunt îndatorați să contribuie cu munca lor, conform art. 37, al. 3 din Regulament, și atunci cheltuelile sunt foarte mici. Se pot stabili, primăvara, câteva zile de muncă obștească cu enoriașii, în serii, pentru lucrări cu caracter general, cum ar fi reparatul gardului, curățenia generală a curții, săpatul grădinii și îngunoirea ei, plantatul florilor și al arborilor, curățirea de uscături a plantației existente, etc. Același lucru se poate face și toamna, pentru acoperirea cu frunze a rădăcinilor de flori.

Nu orice trecător prin satul păstorit de un preot va intra în biserică; în schimb, orice trecător va vedea o plantație frumoasă de flori și de arbori în curtea bisericii, o ordine deosebită în întregul ansamblu și va admira și se va desfăta, și apoi va vorbi despre vrednicia unui asemenea preot, din care fapt va crește și prestigiul Bisericii în general, și se va putea zice pe bună dreptate: «Omul sfințește locul».

Preotul Dr. GH. DEM. CIOCAN
Protoiereul Regiunii București

SĂ ȘTII CE SĂ CERI ÎN RUGĂCIUNE

Dacă este adevărat că sunt foarte mulți cei ce se roagă, apoi este tot atât de adevărat că numărul celor ce știu cum să se roage, adică al celor ce știu ce să ceară în rugăciunile lor, este destul de redus. O dovadă despre aceasta avem în pomelnicele care se dau de către credincioși la Sf. Liturghie și mai ales la Acatiste și la Privegheri, care, de foarte multe ori, pe lângă numele credincioșilor, conțin și rugăciuni de cerere, formulate expres de către ei. Scara pe care se situează cererile din pomelnicele acestea începe cu cererile cele mai nevinovate, pentru a se continua cu cereri, care de care mai interesate, a ajunge la cele mai absurde și a sfârși cu unele cereri — foarte puține — cu adevărat nelegiuite. Este o dovadă foarte grăitoare de nivelul scăzut de viață duhovnicească a unora dintre credincioși, căci, ne descoperă de multe ori o viață sufletească cu adevărat păgână, nevrednică de cele aproape douăzeci de veacuri de creștinism, pe care le-am străbătut.

Unii credincioși — și aceștia sunt cei mai mulți — se roagă pentru sănătatea, bunul spor și ajutorarea casei lor. Alții solicită ajutorul lui Dumnezeu pentru dobândirea unei situații materiale și sociale înfloritoare, de mai puține ori prin sporirea forțelor fizice și sufletești, de mai multe ori prin câștig la loterie, dobândire de avere nemuncită, sau avansare nelegală în slujbă. Alții — cei mai puțini — cer lui Dumnezeu lucruri de-a dreptul nelegiuite: desfaceri de căsătorii, pedepsirea celor pe cari îi socotesc că le sunt vrăjmași, sau ajutor în săvârșirea unor fapte care echivalează cu păcate grele. Este adevărat că sunt și credincioși care se îndreaptă către Dumnezeu cu rugăciuni de mulțumire pentru binefacerile și bucuriile primite în viață, fie pe neașteptate, fie ca roadă a rugăciunilor lor de mai înainte.

În felul în care procedează unii credincioși, actul rugăciunii în loc să fie «ridicarea sufletului la Dumnezeu», este, de cele mai multe ori, încercarea stăruitoare de a coborî pe Dumnezeu în sfera intereselor noastre egoiste și meschine și de a face din El comanditarul dorințelor noastre păcătoase, ceea ce echivalează cu defăimarea numelui și măreției divine. Și acest lucru este tocmai reversul creștinismului, este contrafacerea diabolică a lui.

Creștinismul înseamnă imitarea lui Dumnezeu, căci Fiul lui Dumnezeu, Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, a venit în lume să ne mântuiască și în același timp să ne dea și cel mai înalt exemplu de viață. Din cauza aceasta și Sf. Apostol Pavel scria Corintenilor, îndemnându-i: «Fiți imitatori ai mei, după cum și eu sunt al lui Hristos» (I Corint. XI, 1).

Cine nu se străduiește să-și conformeze viața cu exemplul vieții Mântuitorului Hristos, acela, numindu-se creștin, își însușește pe nedrept numele lui Hristos, adică numele de creștin. Ceva mai mult, el devine o piatră de scandal pentru toți cei din afara creștinismului, cari, văzând viața unui astfel de creștin, își va face o idee cu totul greșită despre Dumnezeuul creștinilor. În legătură cu aceasta, Sf. Grigorie de Nissa zice: «Dacă creștinismul este imitarea lui Dumnezeu, cel ce nu a primit încă taina Cuvântului va socoti că Dumnezeuul nostru este tot așa cum ar vedea că este viața noastră, pe care ar crede că o trăim după imitarea lui Dumnezeu. Deci, dacă va vedea în aceasta exemplul numai al celor bune, va crede că și Dumnezeuul care este adorat de noi, este bun. Dacă, însă, va vedea că cineva este plin de patimi și de animalitate, înclinând întocmai ca animalele, când spre o patimă, când spre alta, și apoi ar auzi că unul ca acesta se numește pe sine creștin, fiind lucru lămurit pentru toți că profesiunea numelui atrage după sine, în chip inevitabil, imitarea lui Dumnezeu, el va crede că tot astfel este și Dumnezeuul nostru, iar Dumnezeu va fi defăimat, prin viața unui astfel de creștin, înaintea celor din afară». Și Sf. Grigorie de Nissa adaugă cuvintele Scripturii: «Vai de aceia prin care numele Meu este defăimat între neamuri!» (Isaia LII, 5) ¹⁾.

Între rugăciunea credincioșilor și felul lor de viață, între gândurile și preocupările care îi frământă și rugăciunile lor către Dumnezeu este cea mai strânsă legătură. Deaceia, dacă rugăciunile nu corespund cu ceea ce ar trebui să fie, este dovadă că nici viața lor nu se desfășoară într'un cadru cu adevărat creștin. Dar, dacă unii dintre credincioșii noștri nu știu să se roage și nu știu ce să ceară în rugăciunile lor, dacă cerând lucruri cu totul necuviincioase dau dovadă că sunt departe de o trăire cu adevărat creștinească, aceasta se datorește, în primul rând, lipsei de îndrumare duhovnicească din partea slujitorilor Altarului și a duhovnicilor. Oricine îndeplinește în chip efectiv preoția, are nenumărate prilejuri să se întâlnească cu rugăciunile credincioșilor, dat fiind că, în afară de rugăciunile personale și intime ale fiecăruia dintre credincioși și deci, în afară de convorbirile lui cu Dumnezeu, în timpul rugăciunii, preotul fiind mijlocitorul prin excelență între credincios și Dumnezeu, este totodată, și transmitătorul rugăciunilor și cererilor credincioșilor către Dumnezeu, în timpul oficierei serviciilor divine. Nu ne vine să credem că s'ar găsi printre preoți și dintr'aceia cari să mijlocească cererile absurde sau nelegiuite ale credincioșilor către Dumnezeu. Dar atâta vreme cât asemenea cereri vor mai fi formulate încă, în pomelnicele care se aduc la biserică, înseamnă că suntem departe de a ne fi făcut datoria de a lămuri pe credincioșii noștri și de a-i învăța ce se cade să ceară lui Dumnezeu, în rugăciunile lor.

În opera aceasta de lămurire a credincioșilor, va trebui să accentuăm mai întâi condițiile sufletești pe care trebuie să le îndeplinească cineva, atunci când vine înaintea lui Dumnezeu, formulându-I o cerere oarecare. «Rugăciunea — zice Sf. Vasile cel Mare — este cererea unei binefaceri, făcută lui Dumnezeu, de către un suflet evlavios. Dar cererea aceasta nu trebuie restrânsă la cuvinte. De fapt, Dumnezeu nu are nevoie ca noi să-I ținem discursuri. El știe, chiar atunci când noi nu-I cerem nimic, ceea

1. Despre profesiunea numelui de creștin, Migne, P. G., col.

ce ne este de folos... Rugăciunea nu constă în cuvinte: ea se găsește mai degrabă în intențiunile sufletului și într'o purtare virtuoasă, care se întinde asupra vieții întregi»²⁾).

Rostul vieții noastre pământești fiind virtutea și grija de a dobândi mântuirea și împărăția lui Dumnezeu, toate rugăciunile și cererile noastre trebuie să țintească spre scopul acesta. Vom găsi exemple de felul cum trebuie să învățăm pe credincioși să se roage și de aceea ce trebuie să ceară în rugăciunile lor, în minunatele rugăciuni ale Bisericii, care se citesc de către preot, în taină, la slujba Vecerniei și a Utreniei: «Indrumează-ne pe calea Ta, pentru a umbla întru adevărul Tău, veselește inimile noastre, pentru a cinsti plini de teamă numele Tău cel sfânt»... «Indrumează-ne către limanul voinței Tale. Luminează ochii inimilor noastre întru cunoașterea adevărului Tău și ne dă nouă celălalt timp al zilei de astăzi, ca și tot celălalt timp al vieții noastre, cu pace și fără de păcat»... «Dăruiește-ne, Doamne, toate cererile către mântuire și ne învrednicește să Te iubim și să Te cinstim, plini de teamă, din toată inima noastră și să facem întru toate voia Ta»... «Umple gura noastră de lauda Ta, pentru a da mărire numelui Tău cel sfânt, și dă-ne parte și soartă laolaltă cu toți cei ce Te cinstesc, plini de teamă, cu adevărat și cari păzesc poruncile Tale»...³⁾. «Trimite ajutorul Tău asupra celor ce se găsesc înaintea feții slavei Tale și așteaptă dela Tine bogată milă. Dă-le lor să-Ți slujească întotdeauna cu teamă și cu dragoste și să laude, să cânte și să se închine nespusei Tale bunătăți»... «Arată-ne pe noi fii ai luminii și ai zilei și moștenitori ai bunătăților Tale celor veșnice»... «Dă-ne har și putere să ne învrednicim a-Ți cânta Ție cu convingere și a ne ruga Ție fără încetare, lucrând cu teamă și cu frică la a noastră mântuire, cu ajutorul Hristosului Tău»⁴⁾).

Acesta este planul spiritual pe care trebuie să se situeze rugăciunile celor cu adevărat credincioși. Căci, ceea ce trebuie să se urmărească în primul rând prin rugăciune, este formarea unei concepții creștine adânci și solide despre viață care să stea ca temelie de nezdruccinat la edificiul întregii vieți a creștinului, dealungul trecerii lui prin toate împrejurările din afară.

Rătăciria rugăciunilor noastre și — am putea spune — păgânătatea lor, provine tocmai din lipsa acestei convingeri creștinești adânci, cu privire la viață. În loc să alegem partea cea bună a Mariei, ne pierdem cu totul în grijile Martei. În loc să vindem totul pentru ca să dobândim mărgăritarul de mare preț, îl neglijăm pe acesta și alergăm după tot felul de lucruri, lăsându-ne conduși de voința noastră nereținută, sau de patimile noastre deslănțuite; insistăm cu putere în cererile noastre, de felul acesta, ne întristăm că nu le dobândim mai degrabă, iar când le-am dobândit, nu suntem mulțumiți, ci pornim întocmai ca la o vânătoare, după altele. Mulți, văzându-și în fine cererile lor împlinite, sunt deadreptul decepționați, deoarece, cu toate că au obținut ceea ce au dorit, lucrurile nu au ieșit, totuși, așa precum și le-au închipuit. «Adesea — zice Sf. Nil — în rugăciunile mele am cerut să capăt ceea ce mi se părea că este bine și stăruiam în cererea mea, violentând, ca un nebun, voința lui Dum-

2. Omilia V, 3, Migne P.G. XXXI, col. 244.

3. Din rugăciunile dela Vecernie.

4. Din rugăciunile dela Utrenie.

nezeu, fără a-I îngădui să-mi dea ceea ce El însuși știa că mi se potrivește mai bine. Apoi, după ce cererea mea era împlinită, mă simțeam adânc mâhnit de a mă fi lăsat dus de voința mea, căci lucrurile nu se întorceau în favoarea mea, așa cum îmi închipuiam mai înainte»⁵⁾. Cât de adevărate rămân astfel cuvintele Mântuitorului, care a zis: «Știe Tatăl vostru cele de care aveți nevoie, mai înainte ca voi să le cereți» (Matei VI, 8)!

Să învățăm, așa dar, pe credincioșii noștri să se ridice în rugăciunile și în cererile lor deasupra voinței lor proprii, când aceasta nu corespunde cu voința lui Dumnezeu. Numai atunci când, în toate acțiunile noastre vom cere să se îplinească voia lui Dumnezeu și când vom dobândi putere să înțelegem această voie sfântă a Lui, numai atunci ne vom împărtăși, cu adevărat, din binefacerile rugăciunii. «Rugăciunea îmbărbătează pe cel desnădăjduit, ridică pe cel căzut, mângâie pe cel întristat, înviorează pe cel obosit de povara vieții, întoarce la pocăință pe cel păcătos, întărește pe cel îndoelnic în credință și smerește pe cel trufaș; pe cel aspru îl înblânzește, pe cel pizmaș îl potolește și către lucrarea faptelor bune pe toți îi povățuiește»⁶⁾. Cel ce trăiește cu adevărat clipele de rugăciune, capătă adevărata înțelegere a vieții: «Dacă rugăciunea ta este adevărată — zice același Sf. Nil — credința ta va găsi o încredințare desăvârșită, iar îngerii vor veni să-ți lumineze rostul întâmplărilor din viață»⁷⁾.

Acesta este semnul «închinării în Duh și în Adevăr», despre care a vorbit Mântuitorul femeii samarince și aceasta este podoaba vieții sufletești, cu răsfrângeri de binecuvântări dumnezeiești asupra întregii noastre vieți, ca oameni în trup.

Pr. Dr. OLIMP N. CACIULA

5. Despre Rugăciune, Migne, P. G. LXXIX col. 1173.

6. I.P.S. Patriarh Justinian, în Prefața la «Cartea de Rugăciuni», București, 1902, p. VI.

7. Despre Rugăciune, Migne, P. G. LXXIX, col. 1183.

RECENZII

† JUSTINIAN, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române: **APOSTOLAT SOCIAL: PILDE ȘI INDEMNURI IN LUPTA PENTRU PACE**. Vol. IV. Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, XXIV+520 pag. format 17,05×25 cm., București, 1952.

Cu prilejul celei de a patra aniversări a intronizării I.P.S. Justinian pe scaunul de Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, Institutul Biblic și de Misiune Ortodoxă a editat volumul al patrulea din ciclul **Apostolat Social**, punând astfel la îndemâna clerului și credincioșilor un nou «dreptar luminos către lumea nouă ce se construiește, în care vor birui forțele libertății, dreptății, dragostei și păcii».

Prezentat într'o formă aleasă, tipărit în cele mai bune condiții tehnice și înfrumusețat cu numeroase ilustrații, acest volum cuprinde principalele cuvântări, alocuții, scrisori, telegrame, mesagii, pastorale, gramate, articole și studii ale Prea Fericitului nostru Patriarh, precum și cele mai de seamă scrisori, telegrame, comunicate, moțiuni, mesagii, apeluri, rezoluții și pastorale izvorâte din hotărîrea unanimă a membrilor Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, din colaborarea patriotică a reprezentanților Cultelor religioase din Republica Populară Română și din acțiunea comună a Intâistătătorilor Bisericilor Ortodoxe Autocefale surori, în cei patru ani de când I. P. S. Sa conduce și reprezintă întreaga noastră viață bisericească.

În orânduirea acestui bogat și fekurit material, editura s'a condus după ordinea cronologică a faptelor, împărțind cuprinsul în capitole pe ani. Fiecărui capitol i s'a dat un titlu general, sugerat de ideea centrală a luptei pentru pace, care caracterizează și călăuzește, ca un far de lumină, întreaga activitate a autorului: «Hristos este pacea noastră», «Pe calea păcii, pe calea vieții», «Apostoli ai libertății, dreptății, dragostei și păcii», «Apostolat ferm, în slujba Bisericii, a Patriei și a păcii», «Să rămânem tari în libertate» și «Domnul păcii va fi cu noi», «Pacea va birui războiul și viața va birui moartea».

La întocmirea planului acestui volum, s'ar fi putut urma, de bună seamă, și altă ordine decât cea cronologică. Așa, de pildă, o sistematizare a materialului după idei și probleme ar fi scos mai bine în lumină preocupările de căpetenie, principiile călăuzitoare și metodele de pastorație și misiune ale unei personalități bisericești atât de covârșitoare prin însușirile ei excepționale de conducător și realizator, cum este aceea a Prea Fericitului nostru Patriarh, iar o grupare după sectoarele vieții religioase

ne-ar fi ajutat să urmărim cu mai multă ușurință multiplele aspecte și roadele unei activități atât de prodigioase, cum este cea desfășurată în ultimii patru ani, în Biserica Ortodoxă Română și în sânul întregii Ortodoxii, factor activ în lupta pentru apărarea păcii. Ordinea adoptată de editură este însă cea mai indicată, deoarece corespunde pe deantregul caracterului lucrării, care este și rămâne, mai presus de toate, o colecție de documente istorice, adică o oglindă fidelă a vieții și activității celui dintâi Patriarh al Bisericii Ortodoxe în Republica Populară Română, dela înscăunare până astăzi.

Pentru clerul și credincioșii noștri, culegerea și publicarea într'un volum special a acestor documente are o deosebită însemnătate, căci le oferă posibilitatea să-și cunoască mai de aproape Arhipăstorul, spre a-i înțelege râvna neobosită pentru Oasa Domnului și, mai ales, spre a vedea cum trebuie să-i urmeze îndemnul și pilda personală în toate. De aceea, socotim că înmănușierea într'un volum special a acestor prețioase documente istorice constituie cel mai potrivit omagiu pe care Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă îl putea aduce Intâistătorului Bisericii noastre, cu prilejul împlinirii a patru ani dela înscăunarea sa pe tronul patriarhal.

I.P.S. Justinian este Patriarhul renașterii Bisericii Ortodoxe Române și ctitorul istoriei ei celei noi, care s'a început la 23 August 1944, odată cu eliberarea scumpei noastre Patrii de către glorioasa Armată Sovietică, și s'a consolidat odată cu trecerea puterii politice din țara noastră în mâinile clasei muncitoare. I.P.S. Patriarh Justinian este omul vremurilor celor noi, căci s'a legat înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor să curețe viața noastră bisericească de zgura păcatelor și a prejudecăților trecutului și s'o îndrepte, luminoasă și vie, spre zorile însorite ale viitorului, spre care înaintează cu hotărîre toți credincioșii noștri.

Prea Fericitul nostru Patriarh s'a ridicat, precum se știe, din pătura sănătoasă a țărănimii muncitoare și nu s'a rupt nicio clipă de aspirațiile masei spre o viață mai bună, mai dreaptă și mai fericită în așezările ei obștești. «În satul tinereții mele — spunea cu nostalgie I.P.S. Sa, în catedrala episcopală din R. Vâlcea, la praznicul Sf. Treimi din anul 1948 — și eu am ajutat, cu brațele, pe părinții mei la coasă, la sapă și la alte munci» (p. 21). «A rânduit Bunul Dumnezeu, prin aleșii clerului și ai poporului — spunea I.P.S. Sa în cuvântarea rostită a treia zi de Paști, în anul 1951, la sfințirea bisericii celei noi din comuna natală — ca fiul acestui sat, acela care și-a petrecut copilăria cu mulți dintre voi, timp de douăzeci și doi de ani, acela care, cu mulți dintre cei de față, a păzit oile pe dealul din jur, acela care a cosit fânul, a săpat porumbul și a secerat grâul cu voi, acela care, mai târziu, a fost pregătit de părinți să devină preot în satul lui, acela care, urmând șirul preoților din neamul său, s'a făcut preot și a înjghebat familie în mijlocul satului în care a crescut, să fie chemat a cârmui astăzi destinele Bisericii Ortodoxe Române (p. 391).

Alescele însușiri cultivate prin muncă rodnică și înțeleaptă ascultare în sânul familiei, pe ogoare sau în școală, în primii ani ai vieții, au fost dublate, mai târziu, de bogata experiență dobândită în multele sarcini și funcții de răspundere pe care le-a îndeplinit cu stăruință și pricepere înainte de a fi fost chemat la înalta treaptă de Arhipăstor. «Mi-am început

cariera — spune I.P.S. Sa în câteva din cuvântările care împodobesc acest volum omagial, — fiind mai mulți ani cântăreț bisericesc. Așa am cunoscut evlavia credincioșilor noștri și așa am început să-i servesc» (p. 90). «Am fost învățător... și cred că sunt încă mulți elevi de-ai mei, care își amintesc de zilele de școală făcute cu mine. Cu unii din ei poate m'am purtat mai aspru, dar această asprime le prilejuiește azi mulțumire, pentru că au ajuns oameni buni în societate» (p. 34). «Am petrecut zece ani ca preot în mijlocul țăranilor dela Băbeni, unde prin muncă îmi agonisise o gospodărie cu tot rostul ei» (p. 21). «In primul rând, dragostea mea față de Biserică și de Domnul Hristos, și în al doilea rând sinceritatea în care am crescut turma încredințată mie, au fost tainele care au dat succes muncii mele. Prin aceasta am câștigat sufletele pe care le-am îndreptat pe calea binelui (p. 22). «Am luat conducerea Seminarului (din R. Vâlcea), încă tânăr fiind, și terminând cu cele mai frumoase elogii din partea Episcopului meu, ca apoi să mă îndrept către parohia Sf. Gheorghe din acest oraș» (R. Vâlcea) (p. 21). «Când am ajuns apoi Mitropolit al Moldovei..., mi-am desfășurat misiunea în mijlocul poporului, luptând cu mari greutate, dar și cu mari biruințe duhovnicești» (p. 22). «Am fost cantor, învățător, preot de mir, director de Seminar, director de tipografie și nu m'am dat la o parte din calea greutăților întâmpinate, ci mi-am făcut datoria» (p. 22).

Ceea ce caracterizează și înalță întreaga viață și activitate a Prea Fericitului nostru Patriarh, este însă mai ales lupta hotărâtă și consecventă pentru orientarea preoțimii și credincioșilor noștri spre lumea cea nouă, din care să dispară pentru totdeauna orice vrajbă, împilare sau violență și în care toți cei ce muncesc să se bucure din plin de roadele strădaniilor lor, să fie feriți de asupriri și războaie nedrepte și să înainteze în voie pe căile progresului. Legat de inima plugarului dela sat prin aceeași sete arzătoare după o viață mai bună și de inima muncitorului dela oraș, prin aceeași foame chinuitoare după dreptate socială și un trai mai fericit, I.P.S. Sa a înțeles, mai devreme decât mulți alți slujitori ai Altarului, că locul adevăratului preot nu poate fi lângă cei ce trăiesc din munca altora și se închină vițelului de aur ori sângherosului Moloh, ci lângă cei ce-și câștigă pâinea prin muncă cinstită și creatoare și care flămânzesc și însetează după dreptate, pace și fericire pentru toți oamenii și pentru toate popoarele.

Nu e, deci, de mirare dacă, încă de pe când era tânăr, I.P.S. Sa și-a afirmat cu dârzenie voința de a lupta pentru pace și democrație, împotriva războiului pregătit de fascism (p. 209), și dacă și-a îndreptat tot mai mult pașii spre apostolatul social, adică spre acea formă superioară și deplină a sacerdoțiului, în care omul investit cu harul preoției slujește lui Dumnezeu nu numai rugându-se la Altar pentru mântuirea sufletească a credincioșilor și pentru învrednicirea lor de fericirea cerească, — și sunt încă frați preoți care cred că-și pot mărgini activitatea lor doar la acest fel incomplet de a-și face datoria față de Dumnezeu, față de Biserică și față de turma pe care o păstoresc — ci și jertfindu-se pentru îmbunătățirea vieții pământești, contribuind efectiv la înflorirea Patriei și aflându-se neconținut în slujba marilor idealuri ale muncitorimii de pretutindeni.

De fapt, aceasta este convingerea care însuflețește munca neînteruptă și plină de roade a Înalt Prea Sfințitului nostru Patriarh și pe această pârgie interioară se reazimă elanul nestăvilit din care izvorăsc toate strădaniile sale pe scaunul de Întâistătător al Bisericii Ortodoxe Române. Această convingere de adevărat apostol se reflectă limpede în cele 69 cuvântări adunate în volumul de care ne ocupăm. Cuvântările au fost rostite în cele mai diferite împrejurări din viața Bisericii și a Patriei noastre: vizite canonice în parohii și la mănăstiri, vizite colegiale în Eparhii (R. Vâlcea, Băbeni-Vâlcea, Viforîta, Giurgiu, Târgoviște, Sibiu, Săliște, Cluj, Oradea, Beiuș, Arad, Timișoara); ședințe ale Adunării Naționale Bisericești și ale Adunării Eparhiale a Arhiepiscopiei Bucureștilor; ședințe ale Sf. Sinod; hirotonii de Arhierei (P.S. Theoctist Botoșăneanu și P.S. Andrei Moldovanu); alegeri și înscăunări de Episcopi și Mitropoliți (P.S. Teofil Herineanu al Romanului și Hușilor, I.P.S. Sebastian Rusan al Moldovei și Sucevei, P.S. Chesarie Păunescu al Dunării de Jos și P.S. Valerian Zaharia al Oradiei); tunderi în monahism (la schitul «Sf. Maria din Techirghiol), momente solemne prilejuite de reîntregirea Bisericii Ortodoxe Române prin revenirea în sânul Ortodoxiei a fraților noștri de credință, amăgiți o vreme de uneltirile papalității; popasuri în așezămintele de învățământ teologic și bisericesc, cu prilejul deschiderii sau închiderii cursurilor (Institutele Teologice de grad Universitar din București, Sibiu și Cluj; Seminariile Monahale dela Mănăstirea Plumbuța, Mănăstirea Neamț și Mănăstirea Hurezu; Școala de cântăreți bisericești din București); consfătuirea reprezentanților tuturor Cultelor religioase din R.P.R.; organizarea și supravegherea cursurilor de îndrumare pastorală, misionară și socială a clerului din cuprinsul Mitropoliilor Ungro-Vlahiei, Moldovei și Olteniei; îndrumarea conferințelor Protoiereilor din Arhiepiscopia Bucureștilor; sfințiri de biserici și catedrale (Pietroșița-Vlașca, Constanța, Techirghiol și Cerneghești-Vâlcea — ultimele două fiind ctitorite de însuși I.P.S. Patriarh); prezență activă în ARLUS și în Comitetul Permanent pentru Apărarea Păcii din R.P.R.; călătorii în U.R.S.S., pentru cimentarea legăturilor de prietenie și colaborare cu marea Biserică soră dela Răsărit; comemorarea unui sfert de veac dela ridicarea Bisericii Ortodoxe Autocefale Române la rangul de Patriarhat; primirea vizitei colegiale a Prea Fericitului Alexandru al III-lea, Patriarhul Antiohiei și altele.

Strădaniile I.P.S. Patriarh Justinian în ogorul Bisericii și Patriei au avut, cum era și firesc, un puternic ecou în sufletul clerului și credincioșilor noștri. Din cuvântările publicate în volumul de care ne ocupăm, se constată că în dese rânduri prietenii, colaboratorii și păstorii i-au arătat recunoștința, admirația și dragostea lor sinceră, iar Căpeteniile Statului nostru l-au decorat cu medalia «Apărarea Patriei». Totodată, o instituție superioară și o Biserică Apostolică de peste hotare l-au cinstit în modul cel mai deosebit: Academia Duhovnicească din Moscova, care l-a ales membru de onoare al Consiliului ei, și Biserica Ortodoxă Antiohiană care i-a acordat, prin Prea Fericitul Patriarh Alexandru al III-lea, Ordinul «Sf. Apostoli Petru și Pavel», cea mai înaltă distincție atribuită de rânduielile ei, celor ce servesc cu abnegație și iscusință interesele superioare ale dreptei credințe.

Pe lângă aceste documente istorice, volumul de care ne ocupăm pune la îndemâna cititorilor și o parte din articolele și studiile publicate de I.P.S. Patriarh Justinian în ultimii patru ani. Sunt retipărite aci cele trei «Cuvinte înainte» la revistele «Ortodoxia» și «Studii Teologice» și la «Calendarul creștinului ortodox pe anul 1950», cunoscutul «Cuvânt către cititori» din «Cartea de Rugăciuni», editată de curând de către Sf. Sinod. precum și valorosul studiu despre «Valabilitatea actuală a canonului 28 al Sinodului IV Ecumenic dela Calcedon», publicat în revista «Ortodoxia» cu prilejul comemorării unui mileniu și jumătate dela Sinodul al IV-lea Ecumenic. Volumul reproduce deasemenea și trei articole: unul apărut în ziarul «Universul», sub titlul: «Pomeniți-i și pe ei», închinat centenarului Revoluției din 1848 și două din «Telegraful Român»: «La 30 de ani de arhipăstorire» și «Osteneli răsplătite», dedicate aniversării I.P.S. Nicolae Bălan, Mitropolitul Ardealului.

În ultimul capitol sunt înmănușiate diferite apeluri, rezoluții, moțiuni, comunicate și documente alcătuite în colaborare între anii 1948 și 1952 și dedicate fie luptei pentru pace, fie apărării adevărurilor de credință — așa este, de pildă, rezoluția intitulată «O nouă rătăcire a Vaticanului» — fie apărării și consolidării scumpei noastre Patrii, Republica Populară Română. Între acestea, cele închinete luptei pentru apărarea nobilei cauze a păcii, împotriva celor ce voiesc să târască popoarele într'un nou război mondial, ocupă locul întâi.

Devotamentul dovedit de către Prea Fericitul nostru Patriarh în lupta pentru pace nu este o îndatorire de circumstanță, legată sau impusă de ascensiunea I.P.S. Sale pe cea mai înaltă treaptă a vredniciei bisericesti, ci este o acțiune nobilă începută încă de pe vremea când era preot de parohie, o acțiune izvoită organic din adâncul inimii sale curate de om adevărat, de bun creștin și de slujitor autentic al lui Hristos: «Cu douăzeci de ani în urmă, când eram simplu preot, scriam într'o revistă progresistă un articol intitulat: «Armă înfrățirii popoarelor». Arătam în acel articol binefacerile înfrățirii între oameni... Arătam că este o datorie a slujitorilor Bisericii să mobilizeze întreaga creștinătate împotriva uciderilor, împotriva deslănțuirii unui nou măcel în omenire» (p. 209). Tot astfel, în ședința Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii din R.P.R., care s'a ținut în București la 15 Aprilie 1950, I.P.S. Sa declara, între altele: «Imi îngădui să mărturisesc că cel ce vă face această declarație este un vechiu luptător pentru pace, care — încă de acum cincisprezece ani, în fața primejduirii păcii de către fascism, s'a alăturat acțiunii de atunci pentru apărarea păcii, reprezentând Biserica Ortodoxă în Comitetul Internațional pentru pace. De aceea, prezența mea astăzi în mijlocul Domniilor Voastre nu este întâmplătoare și nici formală. Prezența mea în mijlocul Domniilor Voastre este determinată de convingerea clerului și credincioșilor, ca și de convingerea întregii ierarhii, că pacea omenirii și cu ea toate valorile lumii civilizate trebuiesc și pot fi salvate prin lupta împotriva ațățătorilor la un nou război. Ea mai este apoi determinată și de dorința și hotărârea neștrănutată a tuturor fiilor Bisericii Ortodoxe Române de a se înrola fără nicio ezitare în frontul partizanilor păcii și de a nu cruța nimic pentru apărarea păcii. Sunt interpretul acestei atitudini ferme a Bisericii Ortodoxe Române... și am venit aci să spun răspicat — ca să înțeleagă toți acei

frați ai noștri, care până acum n'au vrut sau n'au putut să înțeleagă — că apărarea păcii este astăzi cauza întregii omeniri, cauza principală a vieții fiecărui om, a fiecărei instituții, a fiecărui popor, a fiecărui Stat, a fiecărei religii și a fiecărei Biserici» (pp. 283-284).

Din această cauză, volumul nu cuprinde nicio pagină din care să nu putem extrage un îndemn creștinesc pentru apărarea păcii: Datoria Bisericii de a lupta împotriva ațățătorilor la un nou război (p. 60); pacea lumii și pacea adusă de Mântuitorul nostru Iisus Hristos (p. 40—42); porunca păcii, piatra unghiulară care dă tărie nesdruncinată Bisericii pe pământ (p. 76); apărând pacea și deci înlăturând războiul, «Biserica se găsește în pas cu vremea, fără ca prin aceasta să abdice dela marile ei îndatoriri și răspunderi și fără să coboare nimic din învățătura și prestigiul ei» (p. 106); strădanile Bisericii noastre Ortodoxe au fost prețuite și în țară și peste hotare (p. 136); în rândurile luptătorilor pentru pace s'au încadrat sute de milioane de creștini, formând un zid de neînving împotriva ațățătorilor la război (p. 141—142); «propoveduirea de veacuri a Sfintei noastre Biserici — care n'a încetat niciodată să se roage «pentru vremuri de pace» — începe a-și afla împlinirea» (p. 145); semnarea Apelului Bisericilor Ortodoxe pentru pace, în marea Consfătuire dela Moscova din 1948 și convocarea Șefilor Cultelor recunoscute în vederea colaborării dintre Stat și Culte și «mai cu seamă în lupta pentru apărarea păcii» (p. 151—152); lupta pentru apărarea păcii «a dat putință Bisericii Ortodoxe Române să-și dovedească încă odată profundul ei patriotism și consecvența ei pe drumul adevăratei doctrine creștine» (p. 178); contribuția Bisericii noastre în lupta pentru pace (p. 358—359); «Biserica Ortodoxă vede în acțiunea vrăjmașilor păcii, în uneltirile ațățătorilor la un nou război, în primul rând, primejduirea mântuirii oamenilor, primejduirea lucrării sale» (p. 465); «Biserica noastră Ortodoxă binecuvintează lupta pentru pace a tuturor popoarelor» (p. 466); «Biserica Ortodoxă n'a pregătit să aducă neconținut îndemnurile și sfaturile sale, povățuindu-și credincioșii să fie în fruntea muncii pentru îndeplinirea planurilor economice de Stat, cheazășie a independenței noastre naționale și armă puternică întru apărarea păcii» (p. 195), etc., fără a mai cita și nenumăratele îndemnuri directe adresate clerului și credincioșilor de a nu lipsi dela nicio acțiune închinată apărării păcii și întăririi Patriei, împotriva învrăjbitorilor de noroade (pp. 14, 187, 306, 338, 345, 374, 375, 375, 399, 402, 410, 444, 451-455, 469, etc.). Iar în Pastorală Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din anul 1950, se arată și mijloacele prin care preoțimea este chemată să sprijine activ această nobilă luptă: slujbe religioase și rugăciuni de obște pentru pace, predici, cuvântări ocazionale, participare la munca desfășurată de Comitetele locale de Luptă pentru Apărarea Păcii, conferințe, articole, popularizarea scrierilor, broșurilor și Apelurilor pentru Pace, convorbiri pastorale și duhovnicești cu credincioșii, sfătuiri directe și pilde personale (p. 467).

În volumul de care ne ocupăm și pe care l-am putea intitula «Cartea mărilor înfăptuiri ale Inaltului nostru Arhipăstor, sub semnul luptei pentru pace», găsim însă și o comoară bogată de principii, învățăminte și sugestii, ce trebuie subliniate. Iată, de exemplu, cum apreciază Prea Fericitul nostru Patriarh rezultatele Conferinței Interortodoxe ținute la Moscova în vara

anului 1948: «Biserica Ortodoxă a avut astfel ocazia de a lua, odată mai mult, cunoștință de ea însăși, în dimensiuni de ecumenicitate, de a deveni și mai conștientă de forța și de misiunea ei în legătură cu problemele pe care i le impune istoria și, în fine, de a-și afirma atitudinea pe aceeași linie a doctrinei și a concepției vechii Biserici Ecumenice și în antiteză cu pozițiile adoptate de eterodocși» (pp. 70-71), Dumnezeu a voit și a făcut ca cele două Biserici surori întru credință, Rusă și Română, să fie iarăși împreună. Dar «glasul conștiinței noastre ne chiamă să făurim o unitate de nezdruccinat și de nebiruit între Bisericile și popoarele noastre» (p. 162). «Unitatea de acțiune pentru pace, dintre Biserica noastră și Biserica Ortodoxă Rusă, a adus un deosebit prestigiu Ortodoxiei în rândurile apărătorilor păcii și a constituit un exemplu și un îndemn, pentru alte Biserici și pentru credincioșii altor Culte religioase» (p. 447).

Cunoscător și păstrător al «predaniilor noastre străbune» (p. 4), și din «grija cea mai sfântă și cea mai arzătoare... de a păstra și întări legăturile de dragoste și conlucrare între Bisericile surori, după pilda Sf. Ierarhi și a fericitilor... înaintași» (p. 5), I.P.S. Patriarh Justinian a adresat salutări frățești, prin scrisori irenice, tuturor Arhipăstorilor ortodocși, întinzând astfel «punți de prietenie și pace trainică între toate neamurile și popoarele Bisericilor surori întru Ortodoxie» (p. 7). «Noi, Bisericile Ortodoxe surori — spunea I.P.S. Sa într'o scrisoare irenică trimisă curând după alegerea sa ca Patriarh —, înfățișăm o mare familie, care am păstrat cu credincioșie învățătura curată a Mântuitorului Iisus Hristos, fără să ne aplecăm schimbărilor trecătoare și fără să lepădăm ceva din tezaurul sfânt al dogmelor și canoanelor. Prin această unitate a Ortodoxiei se dovedește puterea dumnezească ce o susține și vom fi laolaltă fericiți, dacă Cel Atotputernic ne va hărăzi mereu bucuria de a vedea biruind neconținut duhul dragostei și al înțelegerii frățești, care trebuie să stea la temelie tuturor lucrărilor cu caracter obștesc ortodox» (p. 6).

O deosebită importanță au și documentele prilejuite de comemorarea ridicării Bisericii noastre la rangul de Patriarhat, act prin care «Biserica Ortodoxă Română năzuia să-și întărească ierarhia, încununând-o cu cea mai înaltă vrednicie ierarhică ortodoxă» (p. 188). Dar «cârmuitorii din trecut, — constată pe bună dreptate Prea Fericitul nostru Arhipăstor — s'au îngrijit ca Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române să nu intre niciodată în deplinătatea prerogativelor sale canonice. Scaunul patriarhal a fost socotit de ei drept un simbol, merit numai să fie invocat în diverse împrejurări solemne, pentru rezonanța titulaturii!... O Patriarhie formală, fără autoritate, era tocmai ceea ce corespundea și intereselor păturilor conducătoare, dar și unor pretinse sensibilități ale monarhiei, abil manevrate din umbră de agenții papalității». Este un adevăr istoric trist, despre care nimeni n'a îndrăznit să vorbească până în 1948. «Abia după scurgerea unui pătrar de veac — în zilele în care poporul însuși, bunul și înțeleptul popor, a luat în propriile-i mâini cârma destinului sale — a sunat ceasul împlinirii vechilor năzuințe ale Bisericii Ortodoxe Române» (p. 189).

În Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, prin care s'au înlăturat numeroase compromisuri și greșeli ale trecutului, s'au înscris totodată, pentru prima oară, și «adevăratele prerogative patriarhale, orânduite după îndelungată și atentă cercetare a canoa-

nelor». Prin aceasta, Patriarhia Română a devenit o realitate vie, căci «scaunul patriarhal își poate împlini îndatoririle sale canonice, lucrând fără odihnă pentru întărirea Sfintei noastre Biserici Ortodoxe» (p. 190). Odată cu intronizarea I.P.S. Patriarh Justinian pe scaunul de Intâistătător, «s'a restabilit și piatra unghiulară pe care se rezimă tot edificiul Bisericii Ortodoxe Române: s'a restatornicit solidaritatea frățească între membrii Sfântului Sinod, încetând neîncrederea, dispărând «biserițele» și reînviindu-se frăția între cei care poartă — înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor — răspunderea pentru buna păstorire a turmei drept-credincioase din această țară» (pp. 183-184). Căci un factor important în dobândirea biruințelor Bisericii noastre a fost și este «nezdruncinata unitate dintre cler și ierarhia superioară» (p. 137), unitate care trebuie să se inspire din solidaritatea pilduitoare a membrilor Sfântului Sinod și să se desăvârșească în solidaritatea care trebuie să unească pe toți credincioșii Bisericii noastre.

La loc de frunte se cade a fi menționată reîntregirea Bisericii noastre strămoșești cu preoții și credincioșii noștri din Transilvania, care fuseseră «uniți», până în toamna anului 1948, cu Roma, reîntregire care a fost posibilă numai după ce, ca prim factor hotărâtor, Guvernul Republicii Populare Române denunțase Concordatul cu Vaticanul, «înlăturând privilegiile nedrepte de care se bucurase atâta vreme un Cult străin de sufletul și de năzuințele poporului nostru» (pp. 50-51). Insemnătatea mărețului act al revenirii fraților noștri «uniți» cu Roma, la sânul Bisericii strămoșești, a fost subliniată deseori de către I.P.S. Patriarh Justinian în cuvântările sale (pp. 16, 56, 62, 67, 72-74, 84, 173, 258, 276); nu vom cita însă decât două pasagii, în care se accentuează că această înfăptuire este definitivă și că orice încercare din partea vrăjmașilor Bisericii noastre de a-i știrbi iarăși unitatea, este zadarnică: «Refăcându-se unitatea religioasă a poporului nostru, — spunea I.P.S. Sa în cuvântarea rostită la deschiderea Adunării Naționale Bisericești din 6 Iunie 1949 —, înlăturându-se pentru totdeauna lanțurile robiei spirituale, pe care le întinsese acea Romă, căreia, «din vremurile ceale de demult au început a-i răsări coarnele» — după cum mărturisea marele Petru Maior, — împlinindu-se astfel năzuințele milioanele de credincioși, s'au zădărnicit pentru veșnicie și încercările celor ce plănuiesc continuu subjugarea și sfărâmarea unității noastre sufletești și religioase» (p. 51). Iar în Săliștea Sibiului, cetate de rezistență, care «a dus una din cele mai formidabile lupte pentru apărarea dreptei credințe, — Patriarhul întregitor spunea credincioșilor, la 6 Decembrie 1950: «Toată propaganda pe care o face papa dela Roma prin radio și mai ales prin șoaptele agenților săi în țara noastră, se va dovedi fără efect, căci ceea ce noi am înfăptuit, am înfăptuit definitiv. Iar tot ceea ce am realizat este datorită luptătorilor noștri, eroilor noștri, care și-au dat viața lor pentru apărarea dreptei credințe» (pp. 250-251).

Invățământul teologic a fost readus deasemenea pe făgașul rosturilor sale firești (p. 135), intrând sub directa îndrumare a Bisericii și «înlăturându-se astfel una dintre cele mai mari primejdii din câte au amenințat în trecut Biserica noastră» (p. 53). Actualele Institute Teologice s'au născut sub aripa ocrotitoare a Bisericii și sub permanenta ei supraveghere și desfășurare activitatea» (p. 134). Alunecările multor preoți dela pastorație se datoresc, în bună parte, și educației pe care au primit-o în școlile

teologice prin care au trecut, seminariile și facultăți de teologie, ale căror racile au fost deseori date pe față de către I.P.S. Patriarh Justinian în cuvântările rostite cu prilejul inaugurării cursurilor de îndrumare misionară, pastorală și socială a clerului. «Seminariile Monahale pregătesc cadrele convenite pentru conducerea școlilor mănăstirești și a atelierelor anexate acestor școli» (p. 354), iar Școlile de cântăreți bisericești pregătesc pe tinerii hotărâți să devină auxiliari ai preotului în slujirea Altarului, făcându-i «modele de cucernicie și de muncă», așa cum îi așteaptă Biserica și poporul nostru (p. 91).

Pentru crearea unei noi și sănătoase atmosfere, în vederea eliberării de rătăcirile trecutului, pentru o verificare a cunoștințelor și a convingerilor creștine și patriotice, pentru motive de ordin pastoral, misionar și liturgic, pentru reîntărirea dragostei față de sfintele Altare și pentru reconsiderarea întregii lor formații intelectuale și orientări sociale, s'au organizat cursuri de îndrumare pentru toți preoții noștri (pp. 362-363). Din felul cum se desfășoară munca de îndrumare a preoțimii noastre, «noi suntem îndreptățiți — spunea I.P.S. Patriarh Justinian — să nutrim nădejdea că Dumnezeu va încununa strădaniile noastre cu roadele ce se așteaptă, izgonind din orice suflet îndoiala și sădind în locu-i dragostea de muncă și de jertfă pentru Biserică și pentru Hristos» (p. 185).

Mergând cu pași siguri și hotărâți pe drumul muncii constructive, I.P.S. Patriarh Justinian a dat un nou avânt și o nouă îndrumare și publicisticii teologice. Astfel, pentru desbaterea problemelor interconfesionale a ctitorit o nouă revistă, «Ortodoxia», care «năzuește să fie păstrătorul tezaurului sacru lăsat de Mântuitorul — de a vedea Bisericele Ortodoxe înmănușiate într'un front solidar, mărturisind, prin fapte grăitoare, unitatea ecumenică a creștinătății dreptslăvitoare» (p. 79), iar «pentru ca noua îndrumare — izvorită din cuvântul adevărat al Sfințelor Evanghelii — pe care Institutele Teologice se străduiesc să o dea studenților și cursiștilor, să poată fi de folos tuturor celor ce slujesc lui Hristos», apare revista «Studii Teologice», tot așa cum, pentru cunoașterea vieții interne a Bisericii noastre, apare revista «Biserica Ortodoxă Română» și revistele eparhiale.

Din inițiativa și sub îndrumarea Prea Fericitului nostru Patriarh, a fost reorganizată și viața mănăstirilor noastre, restabilindu-se «spiritul nealterat al monahismului ortodox» (p. 185), reintroducându-se peste tot viața de obște, «idealul spre care trebuie să tindă orice călugăr, care vrea să fie călugăr adevărat (p. 100), viața superioară «prin împletirea firească și armonioasă a muncii cu rugăciunea» (p. 313). În centrele mănăstirești, și mai ales în cele de maici, au fost înființate ateliere meșteșugărești, iar produsele lor sunt prețuite și în țară și peste hotare (p. 389). Dela ateliere, «s'a trecut la organizarea mănăstirilor noastre în cooperative meșteșugărești, care «au asigurat deopotrivă nu numai viața economică a mănăstirilor, ci mai ales viața duhovnicească, deoarece călugării și călugărițele noastre, antrenați în muncă, sunt mai puțin expuși ispitelor și căderilor de ordin duhovnicesc» (pp. 401-402). În vederea formării viitorilor îndrumători ai vieții mănăstirești, au fost înființate de asemenea și școli monahale de grad elementar, precum și trei Seminariile Monahale, care «au creat

un curent nou în viața monahismului nostru și mai ales un curent pentru muncă» (p. 401).

I.P.S. Patriarh Justinian nu s'a preocupat însă numai de bunul mers al Bisericii, ci și de viața clerului. «Păstrând criteriile pregătirii și ținând seama și de alte laturi ale nevoilor slujitorilor Altarului, s'a hotărât ca salarizarea lor să se completeze din fondurile parohiale» (p. 342). Cu prilejul sfințirii schitului «Sf. Maria» din Techirghiol, în August 1951, Inalt Prea Sfințitul nostru Patriarh, ctitorul acestui sfânt locaș de închinăciune, a spus, printre altele: «Suntem aci ca pe marginea lacului Siloamului. Este aci un lac, pe care Dumnezeu l-a hărăzit să fie tămăduitor trupurilor omenești. De acest lac se va folosi atât preoțimea, cât și familiile preoților noștri» (p. 381). Astăzi, sanatoriul dela Techirghiol, ca și casele de odihnă dela Sinaia, Bușteni, Curtea de Argeș și Dragoslavele, sunt o realitate bine cunoscută, iar de binefacerile lor s'au bucurat, împreună cu membrii familiilor lor, sute de preoți din Arhiepiscopia Bucureștilor și din celelalte Eparhii ortodoxe.

La loc de cinste se cade să menționăm, de bună seamă, și inițiativa Inalt Prea Sfințitului nostru Patriarh de a așeza pe noi baze raporturile dintre Cultele religioase din Republica Populară Română. Organizând și conducând consfătuirea patriotică a șefilor Cultelor dela noi, în vara anului 1949, I.P.S. Sa a realizat «pacea confesională înlăuntrul Patriei noastre, prin înlăturarea urei dintre confesiuni și naționalități, și stârpirea șovinismului și urei de rasă» (p. 151), deschizând astfel «un drum nou în viața Bisericii noastre» (p. 264). Intre Biserica Ortodoxă și celelalte Culte religioase din țara noastră s'au stabilit astfel raporturi de sinceră colaborare și prietenie (p. 271), care au dus la unele acțiuni comune, cum a fost Apelul lansat la 19 Decembrie 1950 «către credincioșii tuturor Cultelor, semnat de conducătorii acestor Culte, care a avut drept efect strângerea tuturor — cler și popor — într'un singur bloc al păcii, fiecare contribuind la lămurirea cetățenilor pentru a-i determina să semneze cu toții — din convingere și conștiință — Apelul pentru un pact al păcii» (p. 313).

O preocupare de căpetenie a Prea Fericitului nostru Patriarh a fost și este și consolidarea bunelor raporturi dintre Biserica Ortodoxă Română și Statul nostru de democrație populară. În Iunie 1948, I.P.S. Sa declara: «Mă voi strădui să mențin și să adâncesc colaborarea dintre Biserică și Stat, ca ea să devină sinceră și trainică, pentru binele și propășirea Bisericii și a norodului creștin ortodox» (p. 25). Iar exact peste trei ani, în Iunie 1951, I.P.S. Sa reliefa astfel natura și obiectivul acestei colaborări: «Colaborăm cu Statul la toate muncile ce cadrează cu situația noastră de slujitori ai Altarelor și nu înțelegem să lipsim dela munca ce se depune pentru înflorirea Republicii Populare Române» (p. 360), pentru ca, spre sfârșitul aceluiași an, să constate că această colaborare rodnică «s'a desfășurat destul de intens și cu roadele cele mai frumoase, atât pentru Patria noastră, cât și pentru Biserica noastră» (p. 402). Atitudinea Bisericii Ortodoxe Române față de regimul de democrație populară a fost arătată de către Prea Fericitul nostru Patriarh și într'una din cuvântările sale la Moscova, în vara anului 1951: «Noi sprijinim acțiunea Guvernului nostru sub toate formele, căci suntem conștienți și convinși că regimul socialist

nu urmărește altceva decât realizarea unui trai mai bun și mai fericit pentru lumea muncitoare, dornică să trăiască în pace și în bună înțelegere cu toate popoarele» (p. 312).

Dar, în afară de realizările înscrise în volumul de care ne ocupăm, cartea a patra din «Apostolat Social» cuprinde și numeroase principii, învățături și îndemnuri, care nu pot fi trecute cu vederea. Menționăm aci, cu aleasă prețuire, mărturiile temeinice despre libertatea religioasă din U.R.S.S. (pp. 308, 316, 319), care «nu poate fi pusă la îndoială decât de cei de rea credință» (p. 319); despre deplina libertate religioasă din țara noastră (pp. 52, 83, 105, 114, 189, 190, 195, 273; 277; 435; 436; 444; 457-460, 479-480, 503, 507) și atitudinea Regimului de democrație populară dela noi față de Biserică (pp. 52, 260); despre sprijinul frățesc și sincer acordat Bisericii de Guvern (pp. 44, 50, 337); despre sentimentele «de dragoste și devotament cu care credincioșii și clerul Bisericii noastre Ortodoxe, împărtășind entuziasmul întregului popor, au întâmpinat numirea în funcțiunea de Președinte al Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române, a celui mai iubit fiu al poporului nostru, Gheorghe Gheorghiu-Dej, luptător neîmfricat pentru libertatea și fericirea poporului» (p. 440); despre iubirea Patriei (pp. 101, 105, 115, 116, 127, 129, 261, 269; 272; 273, 275-277, 306, 375, 408, 435); despre atitudinea dușmănoasă față de Biserica noastră a papei, care caută «să facă din Hristos numai un mijloc de stăpânire a popoarelor și de învrăjpire a lor» (pp. 268, 14, 62, 255, 256, 263, 485) și împotriva tendinței papalității de a dogmatiza, substituindu-se sinoadelor ecumenice (pp. 485-490); despre respectarea credinței altora (p. 268); despre unele acțiuni ale fostei monarhii, împotriva Bisericii Ortodoxe (p. 373); despre rătăcirea fostului preot Tudor Popescu, căzut în mrejele propagandei anglo-americanilor, dușmani ai țării noastre, care caută desbinarea noastră sufletească (p. 126).

De asemenea, merită să fie subliniate și pasagiile în care Prea Fericitul nostru Patriarh precizează cum nu se poate mai bine importantul rol al Protoieriei și Protopopului în viața noastră bisericească, rol «legat de rosturile cele mai de seamă ale lucrării bisericești (p. 343), ca și rolul preoților (p. 372), cărora «le revine sarcina de a sta mereu în mijlocul păstoriților lor, pentru a le fi sfătuitori și pilduitori și în cele sfinte și în celelalte trebuințe ale lor» (p. 425).

Preoții (pp. 85, 86), monahii (pp. 98-99) și studenții (p. 364) vor găsi, așa dar, în această carte nenumărate îndemnuri, sfaturi și pilde vii pentru misiunea și lucrarea lor, iar credincioșii prețioase învățături mântuitoare de suflet (pp. 12-17, 39-42, 103-129, 140-146, 265-282, 304-307, 331-335, 391-396, 421-430, 462-468, 479-483, 491-496, 514-518, etc.). Așa sunt, de exemplu, îndrumările referitoare la combaterea superstițiilor (pp. 266-267), la practica adevăratului post (pp. 279-281), la cultivarea bunei înțelegeri între oameni și popoare (pp. 281-282), la înțeleapta folosire a bunurilor pământești (pp. 105-118), la dobândirea adevăratei fericiri (pp. 104-105, 121-122), și altele. Dar și profesorii de teologie vor putea folosi această lucrare, pentru reîmprospătarea unor cunoștințe și mai ales pentru documentarea lor în problemele bisericești și pentru orientarea lor socială. Cartea cuprinde pagini întregi de teologie dogmatică (de exemplu:

caracterizarea Bisericii Ortodoxe, pp. 103, 397; misiunea Bisericii Ortodoxe, pp. 7, 398; rugăciunea și binefacerile ei, pp. 403-404; deosebirea dintre monahismul catolic și cel ortodox, p. 101), de teologie canonică și mai ales de istorie bisericească și în special de istorie a Bisericii românești (de exemplu: catolicismul în Moldova, p. 59; preoțimea română în luptă pentru libertate și progres, p. 81; legăturile bisericesti româno-ruse, pp. 162-163; luptele și jertfele credincioșilor pentru apărarea dreptei credințe, pp. 190-191; colaborarea Mitropolitului Theoctist cu Ștefan cel Mare și Sfânt, p. 200; vrednicia Mitropoliților moldoveni Varlaam, Dosoftei și Iacob Stamate, p. 203; legăturile Bisericii noastre și ale Țărilor Românești cu Patriarhia Antiohiei, pp. 324-326; martiriul lui Constantin Brâncoveanu pentru credința strămoșească, pp. 352-353), etc. De asemenea, studiul «Valabilitatea actuală a canonului 28 al Sinodului IV Ecumenic dela Calcedon», retipărit aci sub titlul: «Ierusalimul, Maica tuturor Bisericilor» (pp. 289-303), este bazat pe o temeinică documentare istorică și canonică, expune cu toată obiectivitatea situația actuală a vechilor patriarhate orientale și dă prețioase sugestii pentru o «înnoită formă a raporturilor și posibilităților de cooperare în sânul Bisericii Ortodoxe» (p. 302), întrucât motivele politice care au fost invocate în trecut, pentru stabilirea ierarhizării și a raporturilor dintre Scaunele patriarhale, au dispărut. Dintre toate centrele patriarhale vechi, «singur Ierusalimul a rămas pe temeiul importanței sale, care este religios și nu politic», toate celelalte cerând să li se recunoască o situație de drept, care s'a schimbat mult în fapt.

Nu putem încheia această dare de seamă, fără să amintim și prețuirea pe care Prea Fericitul nostru Patriarh o manifestă pentru tot trecutul de muncă al Ierarhilor ardeleni pe care i-a vizitat spre sfârșitul anului 1950 și a căror personalitate a ținut s'o caracterizeze, în portrete reale și pilduitoare (I.P.S. Nicolae Bălan, Mitropolitul Ardealului, pp. 243-247; P.S. Nicolae Colan, Episcopul Vadului Feleacului și Clujului, p. 253; P.S. Andrei Magieru, Episcopul Aradului, p. 272; I.P.S. Vasile Lăzărescu, Mitropolitul Banatului, p. 275).

Modul de expunere al Prea Fericitului nostru Patriarh este natural, curgător, logic, fără echivocuri, și îmbracă adesea forma cugetării sentențioase: (p. 31); «O mănăstire este ca o cetate zidită pe vârful de munte, spre care privesc ochii călătorilor din toate părțile, sau ca un far care luminează în mijlocul mării drumul corăbierilor, drumul sufletelor însetate de lumina evanghelică» (p. 99); «Lumea este cel mai frumos parc de trandafiri, dar cine se aprobeie de ea, îi simte și ghimpii înfipti în carne» (p. 385); «Rugăciunea este aripa credinței, roada nădejzii, oglinda dragostei, pecetea virtuții și zăvorul păcatului» (p. 403); «Când sună goarna pentru mobilizare, cine nu aleargă imediat la hotare să apere Patria, este un trădător» (p. 411) și altele asemănătoare, de o frumusețe inegalabilă.

Titlul volumului este, după cum s'a arătat, cel mai indicat, căci el exprimă ideea conducătoare în jurul căreia s'a desfășurat activitatea I.P.S. Patriarh Justinian, în ultimi 4 ani. Se cuvine să subliniem aci că, datorită inițiativei, puterii de muncă, înțelepciunii și devotamentului I.P.S. Sale, Biserica Ortodoxă Română și-a văzut împlinindu-se, în numai câțiva ani, idealuri și dorinți care dăinuiau de secole în sufletele clerului și credincioșilor noștri,

și își așteptau realizarea. Aceste înfăptuiri constituie, de bună seamă cele mai frumoase pagini din istoria Bisericii Ortodoxe Române. De aceea, «Pilde și îndemnuri în lupta pentru pace» trebuie să devină cartea de căpătâi a tuturor slujitorilor sfintelor noastre altare și a celor mai buni dintre credincioșii Bisericii noastre. Profesorii de teologie vor găsi aci izvoare și îndrumări pentru munca lor de mare răspundere; preoții din administrația bisericească vor afla cele mai sigure îndrumări pentru reușita sarcinilor ce li s'au încredințat; clerul de mir și monahii vor avea la îndemână o comoară nesecată de învățături și pilde pentru activitatea lor pastorală, misionară, liturgică, socială și gospodărească; studenții Institutelor Teologice și elevii Seminariilor Monahale, Școlilor de cântăreți și școlilor mănăstirești, vor scoate dintr'însa orientări luminoase pentru viitoarea lor misiune, iar marea masă a credincioșilor se va putea adăpa din plin din acest izvor de lumină și înțelepciune. Căci toți laolaltă vor avea la îndemână o pildă vie de muncă fără preget în ogorul Bisericii și Patriei, și se vor simți îndemnați s'o urmeze, luptând cu eforturi sporite pentru apărarea dreptei credințe, pentru întărirea și înflorirea Patriei noastre și pentru pacea a toată lumea.

Prof. Diac. N. I. NICOLAESCU

Partea Oficială

DECIZIA Nr. 10.937/952
PENTRU APROBAREA REGULAMENTULUI DE ORGANIZARE
ȘI FUNCȚIONARE A INSTITUȚIILOR DE ÎNVĂȚĂMÂNT
DIN PATRIARHIA ROMÂNĂ

MINISTRUL CULTELOR,

Având în vedere referatul Direcției de Studii Nr. 1093/952 din 30 Iulie 1952,

Văzând prevederile art. 116 din Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române.

În temeiul art. 2 din Decretul Nr. 37 din 1949, pentru organizarea Ministerului Cultelor,

D E C I D E:

Art. 1. — Regulamentul pentru organizarea și funcționarea instituțiilor de învățământ teologic din Patriarhia Română, votat de Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în ziua de 14 Iunie 1952, se aprobă.

Art. 2. — Un exemplar din acest Regulament, vizat de Ministerul Cultelor, se va publica în Buletinul Oficial al Patriarhiei Române.

Art. 3. — Directorul Direcțiunii de Studii din Minister este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a prezentei Decizii.

Data astăzi, 30 Iulie 1952.

MINISTRUL CULTELOR
V. POGĂCEANU

R E G U L A M E N T

DE ORGANIZAREA ȘI FUNCȚIONAREA INSTITUȚIILOR DE ÎNVĂȚĂMÂNT PENTRU PREGĂTIREA PERSONALULUI BISERICESC ȘI RECRUTAREA CORPULUI DIDACTIC DIN PATRIARHIA ROMÂNĂ.

DISPOZIȚIUNI GENERALE

ART. 1. — În conformitate cu art. 115 și 116 din Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, Biserica Ortodoxă Română își organizează, pentru pregătirea personalului cultic, următoarele instituții de învățământ:

- a) Școli de cântăreți bisericești,
- b) Seminarii Monahale,
- c) Institute Teologice de grad Universitar.

ART. 2. Școlile de cântăreți bisericești vor funcționa câte una în cuprinsul Mitropoliilor: Moldovei și Sucevei, Ardealului, Olteniei și Banatului și două în cuprinsul Mitropoliei Ungro-Vlahiei, în următoarele localități:

1. Curtea de Argeș — pentru parohiile din cuprinsul Arhiepiscopiei Bucureștilor și Episcopiei Râmnicului și Argeșului.
2. Sfânta Mănăstire Neamț — pentru parohiile din Arhiepiscopia Iașilor și Episcopia Romanului și Hușilor.
3. Cluj — pentru parohiile din cuprinsul Arhiepiscopiei Sibiului, Episcopiei Clujului și jumătate din Episcopia Oradiei,
4. Craiova — pentru parohiile din cuprinsul Arhiepiscopiei Craiovei,
5. Caransebeș — pentru parohiile din cuprinsul Arhiepiscopiei Timișoarei, Episcopiei Aradului și jumătate din Episcopia Oradiei,
6. Buzău — pentru parohiile din cuprinsul Episcopiei Buzăului și Episcopiei Dunării de Jos.

Menirea acestor școli este de a pregăti cântăreți de strană, ajutători ai preotului în activitatea lui, și candidați pentru Institutele Teologice de grad Universitar.

ART. 3. — Pentru pregătirea monahilor și monahiilor, Biserica Ortodoxă va organiza seminarii speciale, pentru călugărițe la mănăstirile Agapia și Hurezu, iar pentru călugări o secție la mănăstirea Neamțu, pe lângă Școala de cântăreți bisericești a Mitropoliei Moldovei și Sucevei, urmând cursurile împreună cu elevii Școlii de cântăreți și stând sub îndrumarea duhovnicească a unui profesor călugăr.

ART. 4. — Institutele Teologice de grad Universitar au menirea de a pregăti candidați pentru clerul parohial și pentru ierarhia superioară, cadre pentru corpul didactic din învățământul pentru pregătirea personalului bisericesc, specialiști și cercetători în diferite ramuri ale Teologiei, iar, prin cursurile de îndrumare ale preoților, urmate de examene de definitivare, promovare și selecționare, prevăzute de Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române și Regulamentul de transferare a clerului, să verifice, să îndrumeze și să orienteze clerul din Eparhiile respective în toată activitatea lui.

Aceste Institute Teologice de grad Universitar funcționează :

1. — La București pentru Arhiepiscopia Bucureștilor, Arhiepiscopia Craiovei, Episcopia Râmnicului și Argeșului, Episcopia Buzăului, Arhiepiscopia Iașilor, Episcopia Romanului și Hușilor și Episcopia Dunării de Jos,

2. — La Sibiu, pentru Arhiepiscopia Sibiului, Arhiepiscopia Timișoarei, Episcopia Aradului, Episcopia Clujului și Episcopia Oradiei, sub conducerea și îndrumarea Mitropoliților și Episcopilor locului.

ART. 5. — Toate școlile de învățământ pentru pregătirea personalului bisericesc funcționează cu internate pentru elevi, studenți și preoți.

ART. 6. — Fiecare instituție de învățământ teologic va avea un sfânt ca patron, a cărui zi de pomenire se va sărbători în mod solemn.

ART. 7. — Pe lângă Sfântul Sinod funcționează un serviciu al învățământului pentru pregătirea personalului bisericesc.

Atribuțiunile acestui serviciu sunt: aplicarea legilor, regulamentelor și dispozițiilor în vigoare, studierea, organizarea, conducerea unitară, îndrumarea, coordonarea activității și controlul învățământului teologic.

Dreptul de îndrumare și control în ce privește învățământul, din partea organelor bisericești și al celor cerute de legea cultelor, se stabilește astfel:

Jurisdicția canonică, învățătura dogmatică și disciplina, precum și îndrumarea și controlul învățământului și al gestiunii școlilor și Institutelor Teologice, aparțin organelor Bisericii Ortodoxe Române, îndreptățite la aceasta prin Statutul de organizare și funcționare al acestei Biserici și prin Regulamentul de față.

Controlul îl exercită printr'un inspector la seminariile monahale și școlile de cântăreți.

Controlul Statului, prevăzut de Constituția Republicii Populare Române, se exercită prin Ministerul Cultelor, în conformitate cu dispozițiile legii sale de organizare și ale legii pentru regimul general al cultelor religioase.

ART. 8. — Serviciul de învățământ pentru pregătirea personalului bisericesc de pe lângă Sfântul Sinod este condus de un Consilier Administrativ, ajutat de un secretar, cu funcționarii necesari.

ART. 9. — Inspectorii și ceilalți funcționari se numesc de către Președintele Sfântului Sinod, la propunerea Consilierului Administrativ.

ART. 10. — Funcționarii și inspectorii din serviciul de învățământ pentru pregătirea personalului bisericesc, la intrarea în funcțiune, vor depune legiuitul jurământ.

PARTEA I-a.

ȘCOLILE DE CÂNTĂREȚI BISERICEȘTI.

Cap. I.

ORGANIZAREA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

ART. 11. — Școlile de cântăreți bisericești sunt instituții de învățământ mediu, cu durata școlarității de trei ani.

Cap. II.

MATERIILE DE INVĂȚĂMÂNT

ART. 12. — În școlile de cântăreți bisericești se predau următoarele materii:

1. Vechiul și Noul Testament,
2. Catehism,
3. Exegeza,
4. Istoria Bisericii Universale,
5. Tipicul și cântarea practică,
6. Istoria Bisericii Române și Istoria Românilor,
7. Explicarea Evangheliilor și Apostolului,
8. Administrația Patriarhală, contabilitatea parohială, Constituția și Legile R. P. R.
9. Muzica bisericească psaltică,
10. Muzica vocală liniară (cu cântări practice: podobii, tropare, cântări catehetice, etc.),
11. Limba rusă,
12. Limba franceză,
13. Limba română,
14. Liturgica teoretică,
15. Noțiuni de psihologie și filosofie,
16. Pictură, sculptură, ceramică, noțiuni de artă decorativă și sport.

ART. 13. — Materiile se grupează pe catedre, ani și ore astfel:

CATEDRA I	I	II	III	Total
Studiul biblic al Vechiului Testament	3	2	—	5
Catehism-Morală	2	2	2	6
Studiul Biblic al Noului Testament	—	2	3	5
Exegeza	—	—	2	2
	5	6	7	18
CATEDRA II				
Istoria Bisericii Universale	2	2	—	4
Istoria Bisericii Române și Istoria Românilor	—	2	2	4
Explicarea Evangheliei și Apostolului	—	1	2	3
Omiletică și Catehetică	—	—	2	2
Noțiuni de Psihologie și Filosofie	—	2	1	3
Noțiuni de Contabilitate, Administrație parohială, Constituția și legile R. P. R.	—	1	1	2
	2	8	8	18
CATEDRA III				
Muzica bisericească psaltică	2	2	2	6
Muzica bisericească liniară	1	1	1	3
Tipic și cântare practică, Liturgică teoretică	2	2	3	7
Ansamblu	—	—	—	2
	5	5	6	18
CATEDRA IV				
Limba română	2	2	2	6
Limba rusă	2	2	2	6
Limba franceză	2	2	2	6
	6	6	6	18

CATEDRA V

Pentru elevii școlilor de cântăreți și călugării secției monahale :

Pictură, sculptură, ceramică, noțiuni de artă decorativă și sport.

8 5 5 18

Pentru elevele seminarilor monahale :

Pictură, covoare, ceramică, noțiuni de artă decorativă și sport

ART. 14. — Materiile de învățământ se vor preda potrivit programei analitice întocmită de Sfântul Sinod.

Cap. III.**PERSONALUL DIDACTIC**

ART. 15. — Personalul didactic al școlilor de cântăreți bisericești se recrutează prin: transferare sau numire pe bază de concurs.

Transferarea și numirea se fac de către Sinodul Mitropolitan de care aparține școala, prin decizie. Decizia de numire sau transferare se comunică prin Serviciul Învățământului pentru pregătirea personalului bisericesc Ministerului Cultelor, pentru recunoaștere.

Pot fi transferați la cerere, profesorii de specialitate dela alte școli de cântăreți bisericești, cu aprobarea Sinodului Mitropolitan din raza căruia este școala de cântăreți.

Pot fi numiți prin concurs doctorii, magistrii sau licențiații în teologie cu pregătire în specialitatea catedrei vacante. Concursul constă dintr'o lucrare scrisă și dintr'un colocviu asupra principiilor fundamentale și metodei de predare a disciplinelor catedrei respective. El se ține la sediul școlii respective, în fața unei comisii speciale instituită de către Sinodul Mitropolitan local. Din comisiune fac parte: Chiriarhul delegat de Sinodul Mitropolitan, ca președinte, directorul școlii de cântăreți bisericești, ca secretar, un profesor titular de aceeași specialitate dela altă școală de cântăreți bisericești, desemnat de către președintele comisiei, precum și doi profesori de specialitate dela un Institut Teologic de grad universitar, delegați de președintele Sfântului Sinod, la cererea Mitropolitului locului. Lucrarea scrisă constă din tratarea — timp de două ore — a unui subiect tras la sorți de candidați din zece subiecte propuse de comisie. Colocviul constă din chestionarea candidatului asupra materiei fiecărei discipline din catedra respectivă. Fiecare membru al comisiei examinatoare, afară de secretar, dă câte o notă, atât la lucrarea scrisă cât și la colocviu, pentru fiecare disciplină a catedrei respective. Nota examenului rezultă din med'ia acestor note și se înscrie în procesul verbal al examenului. Candidatul care a obținut nota cea mai mare, este declarat reușit și se numește în postul vacant. Pot fi respinse dela concurs persoanele care nu se bucură de o bună reputație.

ART. 16. — Stabilirea drepturilor și datoriilor personalului didactic se va face după criterii asemănătoare cu cele privitoare la învățământul public de grad corespunzător.

Titularizarea acestora se va face în urma unui examen de capacitate (ținut la Institutul Teologic de grad Universitar din București, în fața unei comisii speciale, instituită de Președintele Sfântului Sinod, din:

— doi profesori dela Institutele Teologice, din specialitatea respectivă și

— un profesor titular de specialitatea catedrei vacante, dela o școală de cântăreți bisericești.

Comisia este prezidată de Patriarh sau de delegatul Sfântului Sinod.

Examenul constă dintr'o probă orală din materiile catedrei respective. Nota generală de admitere este dela 7—10, sau după normele în vigoare în Invățământul public, calculată în baza notelor date de fiecare membru al comisiei examinatoare.

Candidații trebuie să facă dovada pregătirii temeinice în specialitatea catedrei respective și a cunoașterii metodelor pedagogice de predare în învățământul mediu.

ART. 17. — Catedrele vacante și orele de suplinire se publică de Eparhie în revista Biserica Ortodoxă Română, Buletinul Oficial al Patriarhiei, precum și în Buletinul Oficial al Eparhiei respective.

ART. 18. — Suplinitorii se numesc de Mitropolitul locului la propunerea directorului școlii, pe durata anului școlar în curs. Ei vor avea titlul de licențiați sau magiștri în Teologie, cu excepția celor pentru catedra de muzică bisericească psaltică, în cazuri bine motivate, a celor de muzică vocală precum și a celor dela catedra IV și V-a, care vor trebui să aibe studii de specialitate.

ART. 19. — La intrarea în funcțiune, profesorii școlilor de cântăreți bisericești sunt obligați să depună **legiuitul jurământ de credință**.

ART. 20. — Membrii corpului didactic al școlilor de cântăreți bisericești, au următoarele îndatoriri:

- a) Să-și împlinească obligațiile școlare în mod regulat și conștiincios,
- b) Să cunoască și să aplice întocmai Statutul de organizare al Bisericii Ortodoxe Române, legile, regulamentele, programa analitică, ordinele și instrucțiunile autorităților superioare competente,
- c) Să ia parte la conferințele și consiliile profesoriale, la pregătirea serbărilor, expozițiilor școlare, precum și la solemnitățile și serbările școlare, la examene și excursii,
- d) Să participe, împreună cu elevii, la serviciile religioase divine în zilele de duminici și sărbători și să-și îndeplinească datoriile creștinești (spovedit și împărtășit),
- e) Să conlucreze armonios cu directorul școlii și cu colegii la crearea unei atmosfere de muncă și înțelegere, pentru ridicarea nivelului cărturăresc al școlii, la stimularea aptitudinilor elevilor și la cultivarea vocațiilor lor.

f) Să aibă în afară de școală o conduită demnă,

g) Să domicilieze în localitatea unde funcționează școala.

ART. 21. — Membrii corpului didactic nu pot da ore particulare elevilor proprii, nici în cursul anului școlar, nici în vacanță.

ART. 22. — Profesorii de muzică bisericească psaltică și de muzică vocală liniară au îndatorirea să organizeze cu elevii școlii, în orele de ansamblu, un cor bisericesc și popular.

ART. 23. — Niciun membru al corpului didactic nu poate lipsi dela școală, fără concediu aprobat.

Concediile se aprobă :

- a) Pentru boală bine constatată,
- b) Pentru boală contagioasă în familie,
- c) Pentru cazuri de forță majoră,
- d) Pentru îndeplinirea unei funcțiuni școlare, administrative și de control,
- e) Pentru odihnă, conform legilor în vigoare.

ART. 24. — Concediile până la opt zile într'un an școlar se aprobă de director. Cele mai mari de opt zile se aprobă de Chiriarhul locului cu avizul directorului școlii, comunicându-se Serviciului Invățământului pentru pregătirea personalului bisericesc, spre notarea în statul personal.

ART. 25. — În privința drepturilor de salarizare pe timpul concediului, se aplică normele fixate pentru personalul didactic dela școlile similare de Stat.

Aceleași măsuri se aplică și în ce privește absențele nemotivate.

ART. 26. — Membrii corpului didactic, care se remarcă prin activitate deosebită pe teren bisericesc și școlar, pot primi distincțiuni și recompense din partea Chiriarhilor respectivi. Ele se trec în statul personal și se comunică în cadru festiv, la școală.

ART. 27. — Membrii corpului didactic își aranjează drepturile la pensie, conform prevederilor legii de pensionare.

ART. 28. — Fiecare membru al corpului didactic dela școlile de cântăreți are stat personal de serviciu. El se completează de direcțiunea școlii unde funcționează, în triplu exemplar, pe bază de acte originale și pe formularul tip al Serviciului Invățământului pentru pregătirea personalului bisericesc.

Un exemplar se păstrează în arhiva școlii, altul în arhiva Eparhiei, iar al treilea la Serviciul Invățământului pentru pregătirea personalului bisericesc de pe lângă Sfântul Sinod.

Cap. IV.

CONDUCEREA ȘCOLII

ART. 29. — Fiecare școală de cântăreți bisericești stă sub îndrumarea și supravegherea imediată a Chiriarhului respectiv.

ART. 30. — Conducerea școlii este încredințată unui director, delegat de Chiriarhul locului dintre profesorii clerici hirotoniți ai școlii.

Delegarea lui se comunică Serviciului Invățământului pentru pregătirea personalului bisericesc.

ART. 31. — Directorul este reprezentantul Chiriarhului și conducătorul nemijlocit al școlii. El are sub conducerea și răspunderea sa toată administrarea interioară a școlii și a serviciilor ei, veghind la bunul mers al instrucțiunii și mai ales la îndrumarea și supravegherea educațiunii moral-religioase a elevilor, fiind ajutat de toți profesorii, prin ore de educație-dirigenție.

ART. 32. — Directorul reprezintă școala în fața forurilor civile și judecătorești.

ART. 33. — Directorul școlii de cântăreți bisericești este dator:

- a) A locui în internatul școlii (după posibilități),
- b) A aplica cu rigoare regulamentul, programa analitică și ordinele forurilor superioare competente,
- c) A susține ordinea și armonia în școală, atât între membrii corpului didactic, cât și între elevi,
- d) A supraveghia ca personalul școlii să îndeplinească cu exactitate obligațiile — și în caz de abatere, a-l face atent în mod confidențial, dându-i instrucțiuni asupra felului cum are de îndeplinit serviciul, iar dacă nici după aceasta nu se observă îndreptarea, aduce cazul la cunoștința Chiriarhului,
- e) A asista cât mai des la lecțiile profesorilor, punând deosebită grijă ca lecțiile să se predea conform programei analitice,
- f) A fixa ordinea de zi, a convoca, a conduce ședințele consiliului profesoral și a duce la îndeplinire hotărârile lui,
- g) A aplica pedepse elevilor insubordonați și celor ce comit abateri,
- h) A elibera certificate școlare și diferite adeverințe pentru elevi,
- i) A raporta Chiriarhului respectiv și Serviciului Invățământului pentru pregătirea personalului bisericesc dela Sfântul Sinod despre mersul școlii în cursul anului, în toate privințele, iar la sfârșitul anului școlar, a prezenta situația generală a școlii, arătând numărul și numele elevilor promovați, după clase, împreună cu mediile obținute, precum și ale absolvenților cărora urmează să li se elibereze diploma de absolvire.

ART. 34. — Pentru chestiuni didactice, disciplinare și gestionare, directorul este ajutat de consiliul profesoral, de diriginții de clasă, de un spiritual și de un pedagog.

ART. 35. — Toți profesorii școlii întruniți de director în ședință, constituiesc consiliul profesoral.

Președintele lui este directorul, iar secretar unul dintre profesori.

ART. 36. — Convocarea în ședință a consiliului profesoral o face directorul, ori de câte ori este necesar; de regulă se va întruni odată pe lună.

ART. 37. — Când pe ordinea de zi sunt chestiuni privitoare la ordine, la disciplină, buget și gestiune, se convoacă și spiritualul.

ART. 38. — Datoriile consiliului profesoral sunt:

- a) A discuta chestiuni de programă și de metodă și a propune mijloace de îmbunătățire a învățământului și a educației.
- b) A lua cunoștință de ordinele Chiriarhilor și autorităților competente, care privesc școala și corpul didactic.
- c) A întocmi orariul după normele pedagogice, care se va înainta Serviciului Invățământului pentru pregătirea personalului bisericesc dela Sfântul Sinod, spre aprobare.
- d) A numi pe diriginții de clasă și pe custozii de muzeu și a aproba angajările de aprovizionare, de lucrări și plățile lor.
- e) A aproba excursiile și manifestările în public ale școlii.
- f) A întocmi bugetul și gestiunea anuală a școlii.
- g) A aproba darea de seamă despre mersul învățământului, despre gestiune, întocmire de buget, etc., pe care le face directorul pentru Consiliul Eparhial.

h) A judeca abaterile disciplinare ale elevilor.

i) A stabili mediile semestriale la studii, ținându-se seama de aptitudinile elevilor și de calificarea lor generală.

j) A recomanda Chiriarhilor respectivi candidați pentru Institutul Teologic Universitar dintre absolvenții cu calificativul «foarte bine» și «exceptional».

ART. 39. — Hotărârile consiliului profesoral se iau cu majoritatea de voturi a celor prezenți. La voturi egale decide votul președintelui.

ART. 40. — În lucrările de cancelarie, directorul este ajutat de un secretar-cassier, care sub controlul său, păstrează în bună ordine registrele, cataloagele și arhiva școlii și execută toate lucrările de birou; de un contabil și de personalul administrativ necesar. Numirea acestui personal se face de Chiriarhul respectiv, la propunerea directorului școlii.

Cap. V.

CURSURI ȘI EXAMENE

ART. 41. — În școlile de cântăreți bisericesti vor fi primiți absolvenții învățământului elementar de 7 clase, care au reușit la examenul de admitere și au recomandarea Chiriarhului Eparhiei unde își au domiciliul.

ART. 42. — Efectivul școlilor se stabilește anual de Sinodul Mitropolitan al locului, dar nu va fi mai mare de 2% din numărul parohiilor din circumscripția școlii pentru fiecare an.

ART. 43. — Examenele de admitere se țin între 15—25 Septembrie la fiecare școală în fața unei comisii numită de Chiriarh.

Pentru înscrierea la examenul de admitere, candidații vor prezenta odată cu cererea, următoarele acte:

- a) Extractul de naștere, certificatul de botez, certificatul de studii și
- b) Recomandarea oficială a parohiei sau protoieriei de unde locuiește, iar după examenul de admitere, aprobarea Chiriarhului său.

Examenul de admitere va consta din:

- a) Examinarea medicală,
- b) Cercetarea aptitudinilor muzicale,
- c) Probă scrisă și orală la limba română și limba rusă,
- d) Probă scrisă și orală pentru constatarea cunoștințelor generale de religie, rugăciuni, etc.

Probele dela litera «a» și «b» sunt eliminatorii.

Media la examenul de admitere este de cel puțin 6 (șase).

ART. 44. — Anul școlar durează dela 1 Octombrie până la 29 Iunie. El se împarte în două semestre. Primul semestru se încheie la 15 Februarie. În cazuri bine motivate, Patriarhul, în calitate de Președinte al Sfântului Sinod, poate aproba începerea anului școlar și după 1 Octombrie.

ART. 45. — Vacanțele sunt trei: vacanța Crăciunului, dela 22 Decembrie la 7 Ianuarie inclusiv, vacanța Paștelui, dela Vinerea Mare până a treia zi de Paște inclusiv și vacanța cea mare dela 30 Iunie la 30 Septembrie. În timpul vacanțelor elevii nu vor lipsi dela serviciile religioase din parohiile lor, unde sunt obligați a lua parte activă, stând permanent la dispoziția preotului, aducând după fiecare vacanță adeverința preotului despre activitatea depusă, despre lipsurile dela biserică, etc.

În cursul săptămânii, elevii și profesorii seriei de rând vor urma regulat la biserică toată săptămâna, oficiind zilnic serviciul după tipic. În acest scop, profesorii vor fi rânduiți cu săptămâna la capela școalei, iar elevii vor fi împărțiți în patru serii — fiecare serie pentru câte o săptămână —, în așa fel ca fiecare serie să ia parte regulat la serviciul divin câte o săptămână pe lună, adică din patru în patru săptămâni.

ART. 46. — Cursurile se țin în toate zilele, afară de dumineci, sărbători bisericești, sărbători legale, ziua patronului școlii și vacanțe.

În toate duminicile și sărbătorile bisericești, afară de vacanțe, profesorii vor sluji în sobor Vecernia și Sf. Liturghie, iar elevii vor da răspunsurile la biserică școlii, sub conducerea dirijorului. Profesorii vor explica Evanghelia și Apostolul. Elevii anului I și II încetează cursurile la 10 Iunie; între 20 și 28 Iunie dau examene de fine de an, iar la 29 Iunie are loc serbarea de închidere a anului școlar.

Elevii anului III încetează cursurile la 5 Iunie; între 15 și 20 Iunie dau examenul de fine de an, iar la 25 Iunie dau examenul de diplomă.

ART. 47. — Promovarea elevilor dintr'un an într'altul și clasificarea lor se face de către consiliul profesoral pe baza mediei obținute prin adunarea mediilor celor două semestre cu media dela examenul de fine de an.

Notarea răspunsurilor și a lucrărilor scrise se face cu note dela 1 la 10, sau după normele aplicate în învățământul Public.

Pentru fiecare semestru elevii vor avea cel puțin două note la oral și una la lucrarea scrisă.

Notele dela oral formează o medie, notele dela lucrarea scrisă altă medie. Ele se adună și împărțite prin doi dau media semestrială. fracțiunile ce trec peste 50% se rotunțesc în favoarea elevului.

Lucrări scrise semestriale se vor da la: Studiul Biblic al V. Testament și N. Testament, Catehism, Istoria Bisericii Universale, Istoria Bisericii Române și Istoria Românilor, Limba română, Limba rusă, Limba franceză și Contabilitatea.

Media anuală a celor două semestre se rotunțește în favoarea sau defavoarea elevului, după aprecierea profesorului, avându-se în vedere efortul pe care l-a depus elevul în semestrul doi.

Indiferent de notele obținute în cursul anului școlar, toți elevii dau examen de fine de an la toate materiile de învățământ.

Examenul de fine de an constă dintr'o probă scrisă și una orală la materiile de învățământ ale catedrelor I, II și IV și numai orale pentru catedrele III și V. Durata fiecărei probe scrise este de două ore.

Media de promovare va fi de cel puțin 6 (șase) la conduită și materiile de învățământ ale catedrelor I, II și III, și 5 la materiile de învățământ ale catedrelor IV și V, ținându-se seama de normele în vigoare în învățământul public.

Pentru fiecare materie de învățământ, media de promovare se stabilește adunându-se media anuală a celor două semestre cu media rotunjită a examenului de fine de an și împărțindu-se cu doi. Ea este fracționară. Pe baza mediilor de promovare ale tuturor materiilor de învățământ se stabilește media generală anuală de promovare la studii care se adună cu

media generală dela conduită și se împarte cu doi, dând media generală de promovare.

Nota de conduită se dă în consiliul profesoral sub președinția directorului. La consiliu ia parte și spiritualul.

ART. 48. — Elevii care nu vor obține media de promovare la cel mult două materii, vor fi declarați corijenți. Cei care nu vor obține la sfârșitul anului școlar media 6 la purtare sau nu obțin media de promovare la mai mult de două materii sau la examenul de corijență, vor fi declarați repetenți.

Nu se admite repetenția decât o singură dată în cursul celor trei ani.

Examenle de corijență se țin între 25 Septembrie și 1 Octombrie.

ART. 49. — În caz de boală, cu durată de cel mult un semestru, elevul va fi examinat din toate materiile care s'au predat în timpul absenței lui și nota va fi trecută în cataloage, ca și cum ar fi frecventat, dacă boala se constată cu certificat din partea medicului curant, vizat de medicul școlii.

ART. 50. — Examenul de diplomă începe la 25 Iunie la sediul școlii, înaintea unei comisiuni instituită de Chiriarhul locului, dintre profesorii titulari ai școlii și prezidată de delegatul cleric al Chiriarhului, dintre profesorii Institutului Teologic, din a cărui circumscripție face parte școala.

Examenul va consta din probe scrise și orale.

Proba scrisă constă din trei lucrări, una cu subiect din Studiul Biblic al Noului Testament sau Catehism, alta cu subiect din Limba română sau Istoria Bisericii Române, iar alta din Limba rusă sau franceză. Pentru fiecare probă scrisă se propune câte trei subiecte, dintre care candidatul își alege unul, pentru a cărui tratare se acordă două ore de lucru.

Examenul oral va fi la următoarele materii: Muzica bisericească psaltică, Tipic, Istoria Bisericii Române, Exegeză, Limba rusă și Limba franceză.

ART. 51. — Elevul trebuie să obțină la examenul de diplomă media generală 6 (șase) și nicio notă parțială sub 6 (șase). La examenul de diplomă se admite corijența pentru două obiecte.

ART. 52. — Candidații respinși la examenul de diplomă au dreptul la încă două sesiuni consecutive.

În caz de neprezentare sau nereușită la examenul de diplomă, candidații obțin certificatul de școlaritate, valabil numai pentru posturi de cântăreți.

ART. 53. — Dosarul cu lucrările examenului de diplomă va fi înaintat de președintele comisiunii, Chiriarhului, spre aprobarea rezultatului, cu referat asupra celor constatate la examen.

ART. 54. — Diplomele de absolvire se eliberează pe formulare tip, de direcțiunea școlii, dintr'un registru à souche, imprimare de Serviciul Învățământului pentru pregătirea personalului bisericesc dela Sf. Sinod. Înainte de a se tipări, textul diplomelor va fi aprobat de Ministerul Cultelor. Ele vor fi semnate, la eliberare, de Chiriarh, de Președintele Comisiunii, de Directorul școlii și de titularul diplomei, fiind vizate și de Ministerul Cultelor.

ART. 55. — Diploma de absolvire a școlii de cântăreți bisericești dă titularului drepturile prevăzute în Statutul și Regulamentele Bisericii Ortodoxe Române. Cei excepționali la învățătură și cu vocație pentru preoție, pot fi trimiși de Chiriarhul locului la Institutul Teologic.

La fiecare Eparhie va fi un registru în care se va trece numele absolvenților școlii de cântăreți bisericești, numărul și data diplomei eliberate, media obținută la examenul de diplomă și anul eliberării.

Cap. VI.

DISCIPLINA

A. CORPUL DIDACTIC ȘI ADMINISTRATIV

ART. 56. — Membrii corpului didactic și administrativ dela școlile de cântăreți bisericești, care vor călca îndatoririle impuse de Statut, regulamente sau dispozițiunile autorităților școlare superioare, vor fi supuși la una dintre pedepsele următoare:

- a) Observație,
- b) Avertisment confidențial,
- c) Avertisment public,
- d) Amendă cu pierderea salariului pe 10 zile,
- e) Amendă cu pierderea salariului până la 30 zile,
- f) Suspendarea cu pierderea salariului dela 2—6 luni,
- g) Indepărtarea din post sau excluderea din învățământ.

ART. 57. — Suplinirea profesorilor suspendați și a celor excluși în cursul anului școlar, se face din oficiu, până la executarea pedepsei sau până la ocuparea catedrei, cu începerea anului școlar următor.

Plata suplinitorilor se face din salariul profesorilor suspendați sau excluși.

ART. 58. — Chiriarhul poate aplica oricărui profesor și funcționar dela școala de sub jurisdicția sa pedepsele dele literele a, b, c, d, și e. Pedepsele dela litera a și b, nu se trec în statul personal. Pedepsele dela litera f și g, se aplică pe bază de sentință judecătorească definitivă a instanțelor bisericești și se comunică Ministerului Cultelor prin Serviciul Invățământului pentru pregătirea personalului bisericesc, în vederea încetării plății salariului.

Ele se comunică în scris și directorului școlii, pentru trecerea în statul personal și pentru luarea măsurilor de suplinire.

ART. 59. — Membrii corpului didactic și administrativ care se vor fi făcut vinovați de grave abateri de ordin moral sau de acțiuni împotriva Bisericii Ortodoxe sau împotriva ordinei de Stat, fie în școală, fie în afară de ea, pot fi suspendați preventiv de Chiriarhul respectiv, până la judecarea penală sau disciplinară, care se va accelera.

ART. 60. — Achitarea unui membru al corpului didactic sau a unui funcționar administrativ de către instanțele penale nu exclude judecarea lui de instanțele bisericești pentru prejudiciile morale aduse învățământului teologic și Bisericii.

ART. 61. — De va fi achitat și de instanțele bisericești, revine în funcțiunea sa cu toate drepturile legale.

ART. 62. — Orice pedeapsă suferită de un profesor sau de un funcționar, îl face impropriu pentru primirea de distincțiuni sau recompense.

ART. — 63. — Pedepsele prevăzute de art. 56, litera c-f inclusiv, se pot radia de Chiriarhi.

Prin radiere, pedeapsa se șterge din statul personal și cel în cauză recapătă dreptul de a primi distincțiuni, recompense și a fi numit în funcțiuni școlare.

ART. 64. — Toți profesorii și funcționarii administrativi clerici ai școlilor de cântăreți bisericești sunt supuși, pe lângă prevederile acestui regulament, și regulamentului de procedură al instanțelor disciplinare și de judecată ale Bisericii Ortodoxe Române.

B. DISCIPLINA ELEVILOR

ART. 65. — Dela fiecare elev al școlii de cântăreți se cere sârguință și purtare exemplară, cuvințioasă, în școală și în afară de școală, față de superiori, de colegi și de personalul administrativ și de îngrijire.

ART. 66. — Sunt oprite, cu severitate, cuvintele urâte, ofensele și înjurăturile, iar lovirile se pedepsesc cu îndoită severitate.

ART. 67. — Minciuna, fraudă, furtul și perversitatea se vor pedepsi cu severitate, iar în caz de recidivă, elevii se elimină.

Hotărârea de eliminare se aduce la cunoștința Chiriarhului și a părinților.

ART. 68. — Complicele la abateri disciplinare se pedepsește ca și făptuitorul.

ART. 69. — Beția, desfrâul, fumatul și jocurile de noroc, precum și introducerea de băuturi alcoolice în școală, de către elevi sau cunoscuții lor, se pedepsesc cu asprime.

ART. 70. — Dispozițiunile prezentului regulament privesc purtarea elevilor în școală și în afară de școală, precum și în timpul învoirilor și vacanțelor.

La întoarcerea din vacanță, elevii vor aduce adevărinite de bună purtare dela oficiul parohial în raza căruia locuiesc.

ART. 71. — Absențele elevilor, înainte și după vacanță, se consideră abateri dela disciplina școlară și se pedepsesc ca atare.

În caz de forță majoră, sunt date să anunțe direcțiunea școlii cât mai grabnic, cel mai târziu în 10 zile dela începerea cursurilor, altfel se consideră retrași și pierd anul.

Pentru absențe în caz de boală sau epidemie în localitate, elevul va prezenta certificat medical și va fi acceptat numai cu avizul medicului școlii.

ART. 72. — Pentru abaterile săvârșite, elevii se pedepsesc cu:

- a) Admonestarea în particular,
- b) Admonestarea în fața clasei,
- c) Admonestarea în fața tuturor elevilor școlii, vinovatul înlăturându-se din toate însărcinările onorifice încredințate lui de director sau de profesori,
- d) Oprirea de a ieși în oraș, când se dă voie tuturor elevilor,

- e) Afișarea vinovatului pe tabla de publicație a școlii cu arătarea vinei și pedepsei,
- f) Scăderea notei la purtare,
- g) Eliminarea din școală până la un an,
- h) Eliminarea definitivă din școală.

ART. 73. — In afară de eliminări, care se hotărăsc prin proces verbal motivat de consiliul profesoral și se aprobă de Chiriarh, toate celelalte pedepse se dau de director .

Pedepsele, afară de admonestarea în particular, se scriu în condica de pedepse.

ART. 74. — Se interzic pedepsele corporale și reținerea hranei.

Cap. VII.

INTERNATUL

ART. 75. — Fiecare școală de cântăreți are un internat.

ART. 76. — Pe lângă întreținerea elevilor, în internat se dă educația cuvenită și posibilitatea pregătirii practice pentru chemarea unui cântăreț bisericesc.

ART. 77. — Toți elevi sunt interni.

ART. 78. — Indrumarea vieții de internat este de competența Chiriarhului respectiv.

ART. 79. — Internatul este condus efectiv de directorul școlii, care este răspunzător de îndeplinirea tuturor normelor legale, statutare, regulamentare și a dispozițiilor Chiriarhului sau ale Sfântului Sinod, pentru ordinea, curățenia, disciplina și gospodăria școlii și internatului. Directorul este gestionar public. Contabilul și secretarul-casier îndeplinesc și operațiunile de contabilitate și casierie ale internatului. In executarea atribuțiilor sale, directorul este ajutat de un spiritual, un pedagog-infirmier, un intendent, un magazioner, un medic și de personalul de îngrijire necesar.

A. DIRECTORUL

ART. 80. — Directorul trebuie să fie un adevărat părinte sufletesc al elevilor. Ține consfătuiri cu spiritualul și ceilalți colaboratori în chestiunile de educație. Veghează ca tot personalul în subordine să-și îndeplinească îndatoririle în conștiință. Stabilește obligațiile spiritualului și ale pedagogilor și le acordă concedii de cel mult opt zile, în afară de cele legale, luând măsuri de suplinire.

Controlează cât mai des și mai atent activitatea intendentului în mâna căruia stă gospodăria internatului. In cazul când constată nereguli financiare sau de altă natură, sesizează pe Chiriarh, prin Consiliul Eparhial.

Păstrează un exemplar din inventarul școlii și al internatului.

Numeste personalul administrativ, personalul de îngrijire, cu aprobarea Chiriarhului.

Intocmește cu ajutorul serviciului de contabilitate bugetul și contul de gestiune și le înaintează spre aprobare Consiliului Eparhial.

ART. 81. — Directorul are dreptul la întreținere, conform normelor legale în vigoare.

B. SPIRITUALUL

ART. 82. — Spiritualul este numit de Chiriarh dintre ieromonahii sau preoții distinși, cu temeinică pregătire și alese aptitudini duhovnicești, la recomandarea directorului.

ART. 83. — El este cel mai apropiat colaborator al directorului, aducând la îndeplinire dispozițiunile și directivele pe care acesta i le dă.

Cu elevii se va purta cu toată dragostea și înțelegerea cuvenită, fiindu-le sfătuitor și îndrumător permanent al vieții lor sufletești.

Asistă pe elevi la rugăciunile lor zilnice, binecuvintează mesele, etc.

Supraveghează ordinea la masă și în dormitoare, cu ajutorul pedagogului. Pregătește pe elevi pentru primirea Sf. Taine, îi spovedește și-i împărtășește.

Controlează și îndrumază lectura particulară a elevilor.

Stă în legătură cu medicul internatului și profesorii școlii și are dreptul la întreținere, conform normelor legale în vigoare.

Salariul este cel prevăzut în buget și este egal cu acela al unui profesor suplinitor.

C. PEDAGOGUL-INFIRMIER

(vezi la Seminarii art. 156).

D. INTENDENTUL (ADMINISTRATORUL DE INTERNAT)

ART 84. — Intendentul se numește de Chiriarh, la recomandarea directorului.

ART. 85. — El este răspunzător de averea școlii și a internatului.

ART. 86. — Intendentul (administratorul de internat) are următoarele îndatoriri:

— primește dela director inventarul școlii și al internatului, de care este răspunzător, îl păstrează la zi, raportând la timp lipsurile și motivele care au cauzat acele lipsuri.

— îngrijește de buna întreținere a localului școlii și internatului, supraveghind zilnic curățenia sălilor de clasă și igiena dormitoarelor.

— îngrijește de buna funcționare a instalațiilor de încălzit, de lumină electrică, de apă și de plata la timp a taxelor pentru ele.

— întocmește și prezintă directorului referatele de necesitate.

— procură, cu aprobarea directorului, combustibilul, materialele și alimentele necesare.

— întocmește și prezintă directorului spre aprobare foaia zilnică a meselor și rațiilor de nutriment.

— contrasemnează foile zilnice de nutriment.

— recomandă directorului angajarea personalului de îngrijire necesar, pe care îl îndrumază și supraveghează permanent.

— execută orice alte însărcinări date de director.

— pe lângă salariul bugetar, intendentul (administratorul de internat) are dreptul la locuință în internat, dacă este posibil, precum și la întreținere, conform normelor în vigoare.

E. MAGAZIONERUL

ART. 87. — Magazionerul se numește de Chiriarh, la propunerea directorului școlii.

El are următoarele atribuțiuni:

— Păstrează în bună rânduială și la zi, registrele și actele de magazie.

— Primește în magazie materialele și alimentele procurate de intendent (administratorul de internat), le trece în registru, eliberează cuvenitele acte de primire și le păstrează în cele mai bune condițiuni, fiind responsabil în caz de stricare.

— Eliberează, cu aprobarea directorului, atât materialele cât și alimentele necesare zilnice, făcând operațiunile cuvenite de ieșire din magazie în registre și celelalte acte.

— Execută și alte atribuțiuni ce i se încredințează de director.

— Toate atribuțiunile vor fi exercitate în conformitate cu normele în vigoare.

F. MEDICUL

ART. 88. — Medicul școlii este și medicul internatului. El consultă cât mai atent și mai des pe elevi. Va face, săptămânal, vizite întregii școli și se va îngriji de igiena școlii și a internatului. Conduce și supraveghează infirmeria internatului.

Tratează pe cei bolnavi mai ușor, în infirmerie, iar pe cei mai grav îi îndrumă la spital.

Raportează, lunar, directorului, despre sănătatea elevilor, despre igiena școlii și a internatului.

Cel puțin de două ori pe lună, medicul va da elevilor școlii îndrumări igienice.

Intocmește fișe medicale pentru elevi și personalul de îngrijire.

ART. 89. — Medicul primește salariul prevăzut în bugetul școlii. El nu poate da consultații elevilor în altă parte, decât în infirmerie.

El nu poate consulta și trata în infirmerie persoane străine de școală.

G. PERSONALUL DE ÎNGRIJIRE

ART. 90. — Personalul de îngrijire este compus din:

- a) un portar,
- b) un bucătar,
- c) un ajutor de bucătar,
- d) două spălătorese,
- e) îngrijitori după necesitate.

ART. 91. — Personalul de îngrijire se numește cu aprobarea Chiriarhului, de director, la recomandarea intendentului.

ART. 92. — Are întreținerea dela internat, în conformitate cu normele legale în vigoare.

ART. 93. — Salariul este cel fixat prin buget.

H. ORDINEA INTERIOARA

ART. 94. — La intrarea în internat, în fiecare an școlar, elevul este dator să aducă cu sine rufăria necesară de corp și pat, fixată de direcțiunea școlii.

Pentru păstrarea rufăriei se va pune la dispoziția elevilor câte un dulap.

ART. 95. — Parohiile și Eparhiile vor cere angajamente din partea elevilor întreținuți de ele în școală, sau a părinților lor, de a restitui sumele cheltuite cu ei în școală, în caz că nu se angajează sau nu se prezintă la posturile de cântăreți bisericești în parohia sau Eparhia care i-a întreținut în școală. Elevii vor fi solventi, semibursieri și bursieri, în ordinea mediilor obținute la studii.

PARTEA II-a**SEMINARIILE MONAHALE****Cap. I****ORGANIZAREA ÎNVĂȚĂMANTULUI SEMINARIILOR MONAHALE**

ART. 96. — Seminariile monahale sunt instituții de învățământ mediu, cu durata școlarității de patru ani.

Seminariile monahale au de scop pregătirea elevilor (elevelor), în vederea recrutării cadrelor mănăstirești didactice, tehnice, administrative și de conducere.

Seminariile monahale sunt școli cu viață și disciplină mănăstirească.

Cap. II**MATERIILE DE ÎNVĂȚĂMANT**

ART. 97. — În seminariile monahale se predau, în primii trei ani, materiile de învățământ prevăzute pentru școlile de cântăreți bisericești, iar în anul IV numai materiile de învățământ ale secției meșteșugului ales, cu activitate de 8 (opt) ore în atelierul respectiv, pentru însușirea cunoștințelor și practicii necesare.

ART. 98. — Materiile se grupează pe catedre, clase și ore, ca și la școlile de cântăreți bisericești.

ART. 99. — Materiile se vor preda potrivit programei analitice întocmită de Sfântul Sinod pentru școlile de cântăreți bisericești.

Pentru anul de practică:

a) Absolvenții dela Mănăstirea Neamțu, care și-au ales meșteșugul tipografiei, vor rămâne în tipografia Centrului Mitropolitan din Mănăstirea Neamțu, iar cei ce și-au ales meșteșugurile: ceramică, pictură, tâmplărie și sculptură, vor lucra în atelierele Institutului Biblic și de Misiune din Mănăstirea Plumbuita, cu aceleași obligațiuni și retribuțiuni pe care le au elevii din ultimul an al școlilor profesionale. Ei se întrețin din sumele ce primesc prin statele de plată, ca elevi, pentru lucrările lor.

b) Elevelle seminariilor monahale din Mănăstirile Agapia și Hurezu își fac anul de practică în atelierele seminariilor la secțiile:

1. Covoare naționale, covoare orientale și portrete în covor,
2. Pictură și artă decorativă,
3. Ceramică, și
4. Broderie artistică bisericască.

Elevele se vor repartiza, după aptitudini, la una din aceste secții meșteșugărești și vor urma în comun cursul de artă decorativă, cu aceleași obligațiuni și retribuțiuni pe care le au elevii în ultimul an de practică.

Elevele se întrețin în internatul școlii, din sumele ce primesc prin statele de plată, ca ucenice, pentru lucrările lor.

c) Maestrele acestor ateliere se numesc de Sf. Sinod în fiecare an școlar, după recomandarea directoarei seminarului și sunt retribuite cu salariul de maestru tehnician, din lucrările executate de ele și elevele în subordine. Achitarea salariilor maestrelor și elevelor practicante se face lunar, în raport cu producția fiecărei secții, fără includerea produselor elevelor anului I, II și III.

d) Atelierul seminarului, cu toate secțiile lui, funcționează sub conducerea și răspunderea profesoarei dela catedra de îndeletniciri practice.

ART. 100. — Personalul didactic al seminariilor monahale se recrutează în aceleași condițiuni ca la școlile de cântăreți, dintre monahi și monahii.

La intrarea în funcțiune, profesorii seminariilor monahale sunt obligați a depune legiuitul jurământ în fața directorului.

ART. 101. — Catedrele vacante și orele vacante se publică în buletinul oficial al Patriarhiei: «Biserica Ortodoxă Română».

ART. 102. — Suplinitorii se numesc de către Președintele Sfântului Sinod, la propunerea directorului școlii, pe durata anului în curs. Suplinitorii vor avea cel puțin titlul de licențiat în Teologie, iar pentru catedrele practice, certificatul de calificare dat de Institutul Biblic, Sectorul Ateliere.

ART. 103. — Stabilirea drepturilor și datoriilor corpului didactic dela seminariile monahale se va face după criterii asemănătoare cu cele privitoare la învățământul public de grad corespunzător.

Profesorii seminariilor monahale vor fi călugări și vor locui în mănăstire, supunându-se în totul pravilelor mănăstirești.

Personalul didactic necălugărit va locui în afara mănăstirii.

Atât profesorii cât și personalul administrativ și de serviciu, din cinul monahal, vor depune la casieria seminarului cota din salariu, în schimbul căreia primesc întreținerea cu hrană, încălzit, spălat, precum și locuință. Restul salariului și-l rețin pentru trebuințe personale.

ART. 104. — Titularizarea personalului didactic al seminariilor monahale se face după aceleași norme prevăzute pentru personalul didactic al școlilor de cântăreți bisericesti.

ART. 105. — Membrii corpului didactic al seminariilor monahale au aceleași îndatoriri și drepturi ca și cei ai școlilor de cântăreți bisericesti, prevăzute în art 20--28 inclusiv din prezentul regulament.

Cap. III

CONDUCEREA SEMINARIILOR MONAHALE

ART. 106. — Seminariile monahale stau sub îndrumarea și supravegherea Sfântului Sinod, care-și exercită aceste atribuțiuni prin Serviciul Invățământului pentru pregătirea personalului bisericesc.

ART. 107. — Seminariile monahale își au sediile în mănăstiri, dar conducerea lor este separată de conducerea mănăstirii.

ART. 108. — Conducerea fiecărui seminar este încredințată unui director călugăr (călugăriță), cu viață aleasă și cu titluri academice, numit prin Decizie de Președintele Sfântului Sinod, dintre profesorii seminarului, sau dintre alți monahi cu aceleași titluri și drepturi, sau dintre Arhieriei fără Eparhie.

Numirea lor se comunică în prealabil Ministerului Cultelor prin Serviciul Invățământului pentru pregătirea personalului bisericesc.

ART. 109. — Directorul este reprezentantul Patriarhului și conducătorul nemijlocit al școlii. Are sub conducerea și răspunderea sa toată administrația interioară a școlii și a serviciilor ei, veghind la bunul mers al instrucțiunii și mai ales la îndrumarea educației morale-religioase a elevilor, fiind ajutat de toți profesorii seminarului.

ART. 110. — Directorul reprezintă școala în fața forurilor civile și judecătorești.

ART. 111. — Directorul seminarului monahal este dator:

- a) a locui în internatul școlii,
- b) a aplica cu rigoare regulamentul, programa analitică și ordinele forurilor superioare competente,
- c) a ține ordine și armonie în școală, atât între membrii corpului didactic cât și între elevi,
- d) a supraveghea ca personalul școlii să-și îndeplinească cu exactitate obligațiile și în caz de abatere a-l face atent, în mod confidențial, asupra felului cum are de îndeplinit serviciul, iar dacă nici după aceasta nu se observă o îndreptare, a aduce cazul la cunoștința Președintelui Sfântului Sinod,
- e) a asista cât mai des la lecțiile profesorilor, purtând deosebită grijă ca lecțiile să se predea conform programei analitice,
- f) a fixa ordinea de zi, a convoca, a conduce ședințele consiliului profesoral și a aduce la îndeplinire hotărârile lui,
- g) a aplica pedepse elevilor insubordonați și celor ce comit delictе,
- h) a elibera certificate școlare și diferite atestate pentru elevi,
- i) a purta grijă de formalitățile de salarizare ale personalului didactic și administrativ, de întocmirea și executarea bugetului seminarului, în conformitate cu dispozițiunile legale în vigoare,
- j) a raporta Președintelui Sfântului Sinod despre mersul școlii în cursul anului, în toate privințele, iar la sfârșitul anului școlar, a prezenta situația generală a școlii, arătând numărul și numele elevilor promovați, pe clase, împreună cu mediile obținute, precum și ale absolvenților cărora urmează să li se elibereze diploma de absolvire.

ART. 112. — Directorul este degrevat de o parte din obligațiunile ce le are în calitate de profesor. Orele devenite disponibile prin degrevarea directorului nu intră în compunerea altor catedre, ci rămân spre a servi ca ore complimentare pe lângă alte catedre, sau ca ore suplimentare. Dacă însărcinarea ca director încetează, ele se reintegrează catedrei căreia aparțineau.

Directorul nu poate avea ore suplimentare.

ART. 113. — Pentru chestiunile didactice, disciplinare, buget și gestiune, directorul este ajutat de consiliul profesoral, de un spiritual și de un pedagog.

ART. 114. — Toți profesorii școlii, întruniți de director în ședință, constituiesc consiliul profesoral.

Președintele lui este directorul, iar secretar, unul dintre profesori.

ART. 115. — Convocarea în ședință a consiliului profesoral o face directorul, ori de câte ori este necesar.

De regulă, consiliul profesoral se va întruni lunar.

ART. 116. — Când sunt în discuțiune și chestiuni privitoare la ordine, disciplină, buget sau gestiune, se convoacă și spiritualul.

ART. 117. — Atribuțiunile consiliului profesoral sunt:

a) a discuta chestiuni de programă și de metodă, a propune mijloace de îmbunătățire a învățământului și educațiunii și a stimula activitatea elevilor pentru organizarea de expoziții și muzee,

b) a lua cunoștință de ordinele Președintelui Sf. Sinod și ale autorităților școlare competente, care privesc școala și corpul didactic,

c) a întocmi orariul după norme pedagogice, care se va înainta Serviciului Invățământului pentru pregătirea personalului bisericesc, spre aprobare,

d) a designa, din sânul corpului didactic, pe diriginții de clasă și pe custozii de muzee,

e) a aproba excursiile școlii,

f) a întocmi bugetul și gestiunea anuală a școlii,

g) a aproba darea de seamă asupra mersului învățământului, asupra gestiunii, întocmirii de buget, etc., pe care le face directorul către Administrația Patriarhală,

h) a judeca abaterile disciplinare ale elevilor, conform regulamentului interior al seminarului,

i) a stabili mediile semestriale la studii și de promovare, ținându-se seama de aptitudinile elevilor și de calificarea lor generală,

j) a recomanda Chiriarhilor pe candidații (candidele) pentru Institutul Teologic, dintre absolvenții (absolventele) care au reușit cu media «foarte bine» și «exceptional».

ART. 118. — Deciziunile consiliului profesoral se iau cu majoritatea de voturi a celor prezenți. La voturi egale, cuvântul președintelui decide.

ART. 119. — În lucrările de cancelarie, directorul este ajutat de un secretar-casier, — care, sub controlul său, păstrează în bună ordine registrele, cataloagele și arhiva școlii și execută toate lucrările de birou —, de un contabil și de personalul administrativ necesar.

Intreg personalul administrativ este numit, la recomandarea directorului, de Președintele Sfântului Sinod.

Cap. IV

CURSURI ȘI EXAMENE

ART. 120. -- In seminariile monahale sunt primiți: călugării, călugărițele, frații și surorile de mânăstire, care au la bază învățământul elementar de 7 ani, cu vârsta între 16 și 30 ani, și care au reușit la examenul de admitere.

Dispensă de vârstă sub 16 ani nu se acordă, ci numai pentru vârsta depășită de 30 de ani — dela caz la caz.

ART. 121. — Efectivul seminariilor monahale se stabilește anual de Patriarh, pentru fiecare seminar.

ART. 122. — Examenul de admitere se ține între 15—25 Septembrie, la fiecare seminar, în fața unei comisiuni numită de Președintele Sfântului Sinod, la propunerea directorului, cu candidații recrutați de o comisie specială instituită de Președintele Sfântului Sinod.

Pentru înscrierea la examenul de admitere, candidații vor prezenta — odată cu cererea — următoarele acte: extractul de naștere, certificatul de botez, certificatul de studii, recomandarea specială cu bursa dela Chiriarhul locului.

Examenul va consta din:

- a) Examinarea medicală,
- b) Cercetarea aptitudinilor muzicale,
- c) Proba scrisă și orală la Limba română și Limba rusă,
- d) Probă orală pentru cunoștințele generale la Religie.

Probele dela literele a și b sunt eliminatorii. Media la examenul de admitere este de cel puțin 6 (șase), rezultată din media dela muzică și media generală a notelor dela lit. c și d, care nu vor fi mai mici, împărțite la doi.

ART. 123. — Candidații reușiți la examenul de admitere se declară elevi ai seminarului monahal și sunt primiți în internat, în mod provizoriu, până la aprobarea rezultatelor examenului, de către Președintele Sfântului Sinod.

ART. 124. — Anul școlar începe la 1 Octombrie și durează până la 29 Iunie. El se împarte în două semestre: primul semestru se încheie la 15 Februarie. In cazuri bine motivate, Patriarhul, în calitate de Președinte al Sfântului Sinod, poate aproba începerea anului școlar și după 1 Octombrie.

ART. 125. — Vacanțele sunt trei: vacanța Crăciunului, dela 22 Decembrie până la 7 Ianuarie inclusiv, vacanța Paștilor, dela Vinerea Mare până a III-a zi de Paști și vacanța de vară.

In timpul vacanțelor, elevii seminariilor monahale pot rămâne în internat, îndeplinind ascultările ce li se vor încredința, în ateliere, etc. Vor fi programați pe rând (în trei serii) câte 25 zile de vacanță de vară — fără ca atelierele să sufere.

ART. 126. — Cursurile se țin în toate zilele, afară de dumineci, sărbători bisericești, sărbători legale, ziua patronului școlii și de vacanțe.

Elevii sau elevele claselor I și II, încetează cursurile la 10 Iunie; între 20 și 28 Iunie dau examen de fine de an, iar la 29 Iunie are loc serbarea de fine de an.

Elevii (elevelle) clasei a III-a încetează cursurile la 5 Iunie; între 15 și 20 Iunie dau examenul de fine de an, iar la 25 Iunie începe examenul de diplomă.

ART. 127. — Promovarea elevilor (elevelor) dintr'o clasă într'alta și clasificarea lor se face de către consiliul profesoral, ca și la școlile de cântăreți bisericești (art. 47-49 inclusiv).

ART. 128. — Examenul de diplomă se începe la 25 Iunie la sediul seminarului, înaintea unei comisiuni instituită de I.P.S. Patriarh, dintre profesorii titulari ai seminarului, prezidată fie de directorul sau directoarea seminarului, fie de un profesor cleric, dela Institutele Teologice de grad Universitar.

Examenul constă din aceleași probe scrise și orale ca la școlile de cântăreți bisericești.

ART. 129. — Pentru a fi admis, absolventul seminarului trebuie să obțină la examenul de diplomă cel puțin media generală 6 (șase) și nici o notă parțială sub 5 (cinci). La examenul de diplomă se admite corigență numai la două materii. Corigența la diplomă se dă în sesiunea viitoare.

ART. 130. — Candidații respinși la examenul de diplomă au dreptul la încă două sesiuni consecutive. În acest timp ei vor fi folosiți în atelierele în care fac practică absolvenții.

ART. 131. — Președintele comisiunii va înainta dosarul cu lucrările examenului de absolvire, spre aprobare, Patriarhului.

Lucrările, după ce vor fi aprobate, se vor restitui seminarului monahal spre a fi păstrate în arhiva școlii.

ART. 132. — Diplomele de absolvire se eliberează de direcțiunea seminarului monahal, pe formulare tip, dintr'un registru à souche, impriimate de Serviciul Invățământului pentru pregătirea personalului bisericesc. Ele vor fi semnate de Patriarh, de președintele comisiunii, de directorul seminarului și de titularul diplomei, fiind vizate și de Ministerul Cultelor. Înainte de a se tipări, textul diplomelor va fi aprobat de Ministerul Cultelor.

Diplomele de absolvire vor cuprinde și meseria învățată de elev sau de elevă, cu media obținută la examenul de calificare, după absolvirea anului de practică în atelierele Patriarhiei, destinate absolvenților pentru practică în specialitatea ce și-au ales-o singuri.

Media generală dela examenul de diplomă se adună cu nota examenului de calificare și se împarte la doi, dând media generală a diplomei de absolvire a seminarului, care astfel se eliberează absolventului.

Aceste măsuri nu se aplică absolvenților cursurilor de patru ani, ci celor ce fac numai trei ani cursuri și un an practică.

ART. 133. — Diploma de absolvire a seminariilor monahale, dă titularului dreptul de a se înscrie și urma cursurile Institutelor Teologice de grad Universitar, pentru monahii sau monahiile care vor obține recomandarea consiliului profesoral și cel puțin nota medie generală la examenul de diplomă 8 (opt), precum și recomandarea Chiriarhului locului. Pentru ceilalți, acest drept decurge numai după o activitate excepțională la școlile monahale și atelierele mănăstirești cărora aparțin, timp de cel puțin doi ani

pentru cei cu media generală 7—7,99 și cel puțin patru ani cu media generală 6—6,99, notată de Chiriarhul locului cu o notă ce se adună cu cea obținută la diplomă și care, împărțită la doi, va da o medie cel puțin egală cu opt.

Diplomații seminariilor monahale vor forma corpul didactic al școlilor monahale și atelierelor sau cooperativelor meșteșugărești din mănăstiri.

Pentru aspiranții la monahism (surori și frați) — după diplomă — Chiriarhul locului hotărăște dela caz la caz — trecerea lor la Institutele Teologice, putând fi obligați la o practică dela 1—5 ani, fie în atelierile mănăstirești, fie în tipografiile centrelor mitropolitane.

ART. 134. — Absolvenții și diplomații seminariilor monahale nu pot părăsi Eparhia care i-a întreținut în seminar, decât cu consimțământul Chiriarhului respectiv și după restituirea integrală a cheltuelilor, către Consiliul Eparhial, fie de către cel în cauză, fie de către Eparhia unde merge. Eparhiile vor încheia angajamente cu bursierii lor în acest scop. Contrariu li se anulează diploma.

Cap. V

DISCIPLINA

A. CORPUL DIDACTIC ȘI ADMINISTRATIV

ART. 135. — Seminariile monahale fiind școli cu viață mănăstirească, disciplina lor se conformează în primul rând cu pravilele monahale, adaptate vieții de școală.

În chestiunile strict școlare, atât elevii cât și profesorii se supun normelor generale din învățământul public.

ART. 136. — Membrii corpului didactic și administrativ dela seminariile monahale, care vor călca îndatoririle impuse de legi, regulamente sau dispozițiuni ale autorităților școlare bisericești, vor fi supuși la una din pedepsele următoare:

- a) observațiuni,
- b) avertisment confidențial,
- c) avertisment public,
- d) amendă cu pierderea salariului pe 10 zile,
- e) amendă cu pierderea salariului pe 30 zile,
- f) suspendarea cu pierderea salariului dela 2-6 luni,
- g) îndepărtarea din post sau excluderea din învățământ.

ART. 137. — Suplinirea profesorilor suspendați și a celor excluși în cursul anului școlar se face din oficiu, până la împlinirea pedepsei sau până la ocuparea catedrei, cu începerea anului școlar.

ART. 138. — Patriarhul poate aplica direct oricărui profesor și funcționar dela seminariile monahale, pedepsele dela literele a, b, c, d, e și f. Pedepsele dela lit. a-f se trec în statul personal. Pedepsele dela lit. g se aplică pe bază de sentință judecătorească definitivă a instanței bisericești monahale dela Obștea Patriarhală, și se comunică Ministerului Cultelor, prin Serviciul Învățământului pentru pregătirea personalului bisericesc, spre încetarea plății salariului.

Ele se comunică în scris directorului seminarului, pentru trecerea în statul personal și pentru măsuri de suplinire.

ART. 139. — Membrii corpului didactic și administrativ al seminariilor monahale, care se vor fi făcut vinovați de grave abateri de ordin moral sau de acțiuni împotriva Bisericii Ortodoxe, a pravilelor monahale sau împotriva ordinii de Stat, pot fi suspendați preventiv de Patriarh, până la judecare.

ART. 140. — Achitarea unui membru al corpului didactic sau a unui funcționar administrativ, de către instanțele penale, nu exclude judecarea lui de către instanțele bisericești, pentru prejudicii morale aduse învățământului și Bisericii.

ART. 141. — Dacă va fi achitat și de instanțele disciplinare, revine în funcțiunea sa, cu toate drepturile legale.

ART. 142. — Orice pedeapsă suferită de un profesor sau de un funcționar, îl face impropriu pentru primirea de distincțiuni sau recompense.

ART. 143. — Pedepscie prevăzute la art. 136, lit. a-f inclusiv, se pot radia de Sinodul Permanent. Prin radiere, pedeapsa se șterge din statul personal, iar cel în cauză recapătă dreptul de a primi distincțiuni, recompense și a fi numit în funcțiuni școlare.

ART. 144. — Toți profesorii și funcționarii seminariilor monahale sunt supuși, pe lângă prevederile acestui regulament, și Regulamentului de procedură a instanțelor disciplinare și de judecată bisericească monahală. Ei sunt judecați în primă instanță de instanța disciplinară a Obștei Patriarhale din București.

B. DISCIPLINA ELEVILOR

ART. 145. — Dela fiecare elev al seminarului monahal se cere sârguință și purtare exemplară.

ART. 146. — Disciplina elevilor din seminariile monahale se face după normele pravilelor călugărești, tinzându-se la îndreptarea elevilor și îndreptarea abaterilor prin cercetări duhovnicești și mijloace proprii vieții monahale: mărturisirea, punerea sub îndrumarea specială a duhovnicului, lecturi și pilduri.

Directorul și Sfatul duhovnicesc vor aplica, ori de câte ori se simte nevoia, canonisirile potrivite.

ART. 147. — În cazul când elevul se dovedește impropriu pentru seminarul monahal, sau săvârșește abateri grave, directorul va propune Patriarhului îndepărtarea din școală și trimiterea la mănăstirea de metanie, sau canonisirea la altă mănăstire.

Cap. VI

INTERNATUL

ART. 148. — Fiecare seminar monahal are un internat.

Internatul este un așezământ auxiliar și obligatoriu al seminarului monahal, în care directorul, profesorii, spiritualul, pedagogii, personalul

administrativ și toți elevii, duc viață de obște și trăiesc în disciplină monahală, potrivit condițiilor vieții de școală.

ART. 149. — Scopul internatului este să asigure elevilor trăirea vieții de obște și practica disciplinelor monahale, precum și întreținerea lor.

Fondul pentru întreținerea internatului se realizează din veniturile atelierelor seminarului, din subvențiile dela Patriarhie și dela Eparhii.

A. DIRECTORUL (DIRECTOAREA)

ART. 150. — Internatul este condus efectiv de directorul (directoarea) seminarului, care este răspunzător de formarea elevilor, precum și de întreaga gospodărie a acestui așezământ.

ART. 151. — În conducerea duhovnicească a internatului, directorul (directoarea) este ajutat de un sfat duhovnicesc compus din profesorii, spiritualul și pedagogii seminarului, precum și de starețul (stareța) mănăstirii în care funcționează seminarul, iar în conducerea sanitară și gospodărească, de un medic și un infirmier, un intendent, un magazioner și personalul de îngrijire necesar.

ART. 152. — Profesorii călugări intră de drept în sfatul duhovnicesc. Ei sunt părinții sufletești ai elevilor, care devin astfel ucenicii profesorilor călugări. Ei îi vor împărți, îi vor lua în ascultare și vor purta de grije de buna stare sufletească și trupească a ucenicilor lor.

B. SPIRITUALUL

ART. 153. — Spiritualul este numit, la recomandarea directorului, de Patriarh, dintre ieromonahii cu studii academice, cu temeinică pregătire și aleasă iscusință duhovnicească, iar în caz de lipsă, dintre ieromonahii cu viață îmbunătățită.

Pentru seminariile de monahii, spirituala, pe lângă celelalte condiții cerute, va trebui să îndeplinească și anumite condiții de vârstă.

ART. 154. — Spiritualul are următoarele îndatoriri:

a) Să conlucreze cu directorul și să ajute ca toate dispozițiunile luate în sfatul duhovnicesc să fie îndeplinite pentru bunul mers al internatului,

b) Să îndemne ca un părinte sufleteș pe elevi (eleve), fiindu-le îndrumător și stând în permanentă legătură cu viața lor sufletească.

c) Să fie chezașul bunei armonii între elevi și autoritatea școlii,

d) Să asiste pe elevi la rugăciunile zilnice și să officieze Duminica și sărbătorile, în capela seminarului. Supraveghează ordinea la masă și în dormitoare, cu ajutorul pedagogilor,

e) Să pregătească pe elevi pentru spovedanie și împărtășanie,

f) Să fie în curent cu scrierile și literatura teologică, iar predica sa să nu fie nu numai a vorbelor, ci mai ales a faptelor,

g) Să stea în legătură cu medicul internatului și cu profesorii.

ART. 155. — Salariul spiritualului este egal cu acela al unui profesor suplinitor.

C. PEDAGOGUL-INFIRMIER

ART. 156. — Fiecare internat are un pedagog (ă).

Pedagogul este ajutorul directorului (directoarei) și al spiritualului, în conducerea administrativă și educativă a seminarului.

El va fi recrutat dintre călugării (călugărițele) licențiați în Teologie, sau, în lipsă, dintre absolvenții seminarului monahal, dintre călugării râvnitori de prin mănăstiri, care se disting prin evlavie, destoinicie și viață aleasă. El este obligat la executarea tuturor îndatoririlor ce i se vor fixa de director, prin regulamentul interior al seminarului. Pedagogul se numește de director, cu aprobarea Patriarhului.

El primește salariul corespunzător postului prevăzut în buget.

D. MEDICUL

ART. 157. — Medicul școlii este și medicul internatului.

ART. 158. — El are următoarele atribuțiuni: vizitează cât mai atent și mai des pe elevi. Ingrijește de igiena școlii și a internatului. Conduce și supraveghează infirmeria internatului. Tratează pe cei bolnavi mai ușor, în infirmerie, iar pe cei mai grav îi îndrumază la spital.

Raportează, lunar, directorului, despre sănătatea elevilor, despre igiena școlii și a internatului.

Intocmește fișe medicale pentru elevi și personalul de serviciu.

E. INTENDENTUL (ADMINISTRATORUL DE INTERNAT)

ART. 159. — Intendentul se numește de Patriarh, la recomandarea directorului (directoarei), dintre călugări. El are următoarele atribuțiuni:

- Primește dela director (directoare) inventarul seminarului și al internatului, de care este răspunzător și îl păstrează la zi, raportând la timp lipsurile și motivele care au cauzat aceste lipsuri.

- Ingrijește de buna întreținere a localului seminarului și internatului, supraveghind zilnic curățenia sălilor de clasă, igiena dormitoarelor și a sălilor atelierelor,

- Ingrijește de buna funcționare a instalațiilor de încălzit, de lumină electrică și apă și de plata la timp a taxelor pentru ele.

- Intocmește și prezintă directorului (directoarei) referatele de necesitate,

- Procură — cu aprobarea directorului (directoarei) combustibilul, alimentele necesare și materialele pentru ateliere,

- Intocmește și prezintă directorului (directoarei) spre aprobare, meniul zilnic și rațiile de nutriment,

- Contrasemnează foile zilnice de nutriment,

- Recomandă directorului (directoarei) angajarea personalului de îngrijire, pe care-l îndrumază și supraveghează permanent.

F. MAGAZIONERUL

ART. 160. — Magazionerul se numește dintre călugări (călugărițe), de Patriarh, la propunerea directorului (directoarei). El are următoarele atribuțiuni:

— Păstrează în bună rânduială și la zi registrele și actele de magazie pentru alimente, materii prime pentru ateliere, materiale fabricate sau confecționate în ateliere, etc.,

— Primește în magazie materialele și alimentele procurate de intendent (administrator de internat), produsele atelierelor, etc., le trece în registru, eliberează cuvenitele acte de primire și le păstrează în cele mai bune condițiuni, fiind responsabil în caz de stricare,

— Eliberează, cu aprobarea directorului (directoarei), atât materialele și produsele atelierelor, cât și alimentele necesare zilnice, făcând operațiunile cuvenite de ieșire din magazie, în registre și celelalte acte,

— Execută orice alte operațiuni ce i se încredințează de director (directoare).

Magazionerul primește salariul înscris în buget. El locuiește în internat și are întreținerea, conform normelor legale în vigoare.

G. PERSONALUL DE ÎNGRIJIRE

ART. 161. — Personalul de îngrijire se compune din:

1. un mecanic (portar),
2. un bucătar,
3. un ajutor bucătar,
4. două spălătorese,
5. oameni de îngrijire, după trebuință.

ART. 162. — Personalul de îngrijire se numește, la recomandarea intendentului (administrator de internat), de director, cu aprobarea Patriarhului.

ART. 163. — Personalul de îngrijire are toată întreținerea dela internat, conform normelor legale în vigoare.

H. ORDINEA ÎN INTERIOR

ART. 164. — Pentru organizarea vieții interioare din internat, directorul (directoarea) seminarului monahal întocmește un regulament, față de care elevii admiși în școală vor da dela început făgăduință și supunere.

PARTEA III-a

INSTITUTELE TEOLOGICE DE GRAD UNIVERSITAR

Cap. I

ORGANIZAREA ÎNVĂȚĂMANTULUI

ART. 165. — Institutele Teologice de grad universitar conferă, pentru studenți, titlul de licențiat în teologie, iar pentru cler diplome pentru absolvirea examenelor de definitivare, promovare și selecționare.

Institutul Teologic de grad Universitar din București conferă și titlurile de magistru și de doctor în teologie. Aceste titluri se decern numai persoanelor de religie creștină ortodoxă.

Institutele Teologice pot primi, cu aprobarea Patriarhului, și studenți de alte confesiuni, eliberându-li-se, la sfârșitul cursurilor, certificate de absolvire.

Cursurile pentru obținerea titlului de licențiat sunt organizate pe patru ani de studii, cele pentru titlul de magistru, pe o durată de încă trei ani de studii, în condițiunile prevăzute la art. 246-266 din prezentul regulament.

După o pregătire de trei ani dela obținerea titlului de magistru, se poate obține titlul de doctor în teologie, în condițiunile prevăzute la art. 267-273 din prezentul regulament.

Cursurile și examenele pentru obținerea certificatului de definitivare, promovare și selecționare pentru cler, au durată și programa analitică stabilită prin regulamentul pentru numirea și transferarea clerului în parohii sau de Sf. Sinod.

Cap. II

MATERIILE DE ÎNVĂȚĂMÂNT

ART. 166. — Materiile de învățământ la Institutele Teologice de grad universitar sunt următoarele:

A. SECȚIA BIBLICĂ.

1. Studiul Vechiul Testament (Introducerea în cărțile Vechiului Testament, cu Exegeza cărților respective și Arheologia biblică).

2. Studiul Noului Testament (Introducerea în cărțile Noului Testament, cu Exegeza cărților respective și Ermineutica biblică).

B. SECȚIA ISTORICĂ.

3. Istoria bisericească universală și Patrologia.

4. Istoria Bisericii Române, cu noțiuni despre arta și literatura Bisericii Ortodoxe Române.

C. SECȚIA SISTEMATICĂ.

5. Teologia fundamentală și Istoria religiilor.

6. Teologia dogmatică, simbolică și Indrumări misionare.

7. Morala creștină.

D. SECȚIA PRACTICĂ.

8. Catehetica, cu noțiuni de pedagogie și Omiletică.

9. Liturgica, Pastorală și Tipicul, cu noțiuni de artă creștină.

10. Drept bisericesc și administrație.

11. Cântare bisericească și ritual.

12. Limba rusă și noțiuni de literatură teologică slavo-rusă.

ART. 167. — Aceste materii se grupează în următoarele catedre, conferințe, lectorate și asistențe:

A. CATEDRE.

1. Studiul Vechiului Testament (Introducerea în cărțile Vechiului Testament, Exegeza cărților respective și Arheologia biblică).

2. Studiul Noului Testament (Introducerea în cărțile Noului Testament, Exegeza cărților respective și Ermineutica biblică).

3. Istoria bisericească universală și Patrologia.

4. Istoria Bisericii Române, cu noțiuni despre arta și literatura Bisericii Ortodoxe Române.
5. Teologia fundamentală și Istoria religiilor.
6. Teologia dogmatică, simbolică și Indrumări misionare.
7. Morala creștină.
8. Omiletica și Catehetica, cu noțiuni de pedagogie.
9. Liturgica, Pastorală și Tipicul, cu noțiuni de artă creștină.
10. Drept bisericesc și administrație.

B. CONFERINȚE.

Cântare bisericească și ritual.

C. LECTORATE.

1. Un lectorat de Limba ebraică biblică, pe lângă catedra de Studiul Vechiului Testament, și catedra de Drept bisericesc.
2. Un lectorat de Limba greacă, pe lângă catedra de Studiul Noului Testament și Teologie dogmatică.
3. Un lectorat de Limbile latină și franceză, pe lângă catedra de Istoria bisericească universală și Patrologie.
4. Un lectorat de Limba rusă, pe lângă catedra de Istoria Bisericii Române.

D. ASISTENȚE.

1. O asistență pe lângă catedra de Teologie fundamentală și Istoria religiilor, și catedra de Omiletică și Catehetică, cu noțiuni de pedagogie.
2. O asistență pe lângă catedra de Morală creștină și catedra de Drept bisericesc și administrație.

ART. 168. — Materiile catedrelor, conferințelor și lectoratelor se repartizează astfel pe cei patru ani de studiu pentru licență:

Anul I licență.

(30 ore pe săptămână)

1. Studiul Vechiului Testam. (Introducere, Exegeză și Arheologie)	4 ore
Lectorat: Limba ebraică	2 „
2. Studiul Noului Testam. (Introducere, Ermineutică și Exegeză)	4 „
Lectorat: Limba greacă	2 „
3. Istoria bisericească universală și Patrologia	5 „
Lectorat: Limbile latină și franceză	3 „
4. Istoria Bisericii Române, cu noțiuni despre arta și literatura Bisericii Ortodoxe Române	5 „
Lectorat: Limba rusă și literatura slavo-rusă	2 „
5. Catehetica, cu noțiuni de pedagogie și omiletică	1 „
6. Cântare bisericească și ritual	2 „

Total 30 ore

Anul II licență.

(30 ore pe săptămână)

1. Studiul Vechiului Testam. (Introducere, Exegeză și Arheologie)	4 ore
Lectorat: Limba ebraică	2 „
2. Studiul Noului Testam. (Introducere, Exegeză, Ermineutică)	4 „
Lectorat: Limba greacă	2 „
3. Istoria bisericească universală și Patrologia	3 „
Lectorat: Limbile latină și franceză	3 „
4. Istoria Bisericii Române, cu noțiuni despre arta și literatura Bisericii Ortodoxe Române	3 „
Lectorat: Limba rusă	2 „
5. Teologia fundamentală și Istoria religiilor	4 „
6. Omiletica și Catehetica, cu noțiuni de pedagogie	1 „
7. Cântare bisericească și ritual	2 „
	<hr/>
	Total 30 ore

Anul III licență.

(30 ore pe săptămână)

1. Teologia fundamentală și Istoria religiilor	4 ore
2. Teologia dogmatică și simbolică	4 „
Lectorat: Limba greacă	2 „
3. Morala creștină	1 „
4. Omiletica și Catehetica, cu noțiuni de pedagogie	3 „
5. Liturgica, Pastorală și Tipicul, cu noțiuni de artă creștină	3 „
Lectorat: Limba ebraică	1 „
6. Drept bisericesc și administrație	4 „
Lectorat: Limbile latină și franceză	2 „
7. Cântare bisericească și ritual	2 „
8. Limba rusă, cu noțiuni de literatură teologică slavo-rusă	1 „
	<hr/>
	Total 30 ore

Anul IV licență.

(30 ore pe săptămână)

1. Teologia dogmatică și simbolică	4 ore
Lectorat: Limba greacă (Indrumări misionare)	3 „
2. Morala creștină	4 „
3. Omiletica și Catehetica, cu noțiuni de pedagogie	3 „
4. Liturgica, Pastorală și Tipicul, cu noțiuni de artă creștină	5 „
Lectorat: Limba ebraică	1 „
5. Drept bisericesc și administrație	4 „
Lectorat: Limbile latină și franceză	2 „
6. Cântare bisericească și ritual	2 „
7. Limba rusă, cu noțiuni de literatură teologică slavo-rusă	2 „
	<hr/>
	Total 30 ore

Acest program săptămânal se întregește cu pregătirea duhovnicească, ce cade în sarcina spiritualilor, conform prevederilor din art. 200, 201 și 284 din prezentul regulament.

ART. 169. — În cursul celor patru ani de studii, studenții sunt obligați a face câte o lucrare de seminar admisă, pentru fiecare catedră și conferință. Notările lucrărilor de seminar se vor înscrie în caetul de studii.

În caetele de studii se vor înscrie numai catedrele, conferințele și lectoratele prevăzute mai sus pentru fiecare an de studiu, cu denumirea respectivă, la fiecare din acestea având a primi o singură notă la examenul anual. Pentru pregătirea lucrărilor și studiilor, studenții sunt ajutați de asistenți și lectori, în orele fixate pentru studiu în bibliotecă.

ART. 170. — Institutul Teologic de grad Universitar din București, întrucât conferă și titlul de magistru în Teologie, pe lângă catedrele, conferințele, lectoratele și asistențele specificate mai sus, mai are încă următoarele patru catedre și patru asistențe, repartizate astfel pe cei trei ani de studiu:

	Anul	I	II	III	
1. Teologia biblică		3+2	3+2	2+3	ore
2. Teologia istorică		3+2	3+2	2+3	„
3. Teologia sistematică		3+2	3+2	2+3	„
4. Teologia practică		3+2	3+2	2+3	„
		20	20	20	„

În cadrul acestor patru catedre se va face aprofundarea științifică a întregii Teologii, lămurindu-se cât mai temeinic toate problemele controversate și întărindu-se convingerile ortodoxe.

ART. 171. — Pregătirea studenților se face prin cursuri și lucrări de seminar.

Cursurile trebuie să orienteze pe studenți în materia, metoda și bibliografia fiecărei discipline, să-i ajute la asimilarea cunoștințelor fundamentale, la însușirea deprinderilor necesare unui viitor cleric și la formarea conștiinței de propovăduitor al Evangheliei în serviciul societății.

Lucrările de seminar urmăresc același scop ca și prelegerile, însă pe calea contribuției directe a studenților. Aceste lucrări se stabilesc de profesori și conferențieri. Numărul orelor de seminar, pentru fiecare catedră sau conferință, trebuie să fie de cel puțin două pe săptămână.

ART. 172. — Orariul cursurilor și lucrărilor de seminar se întocmește la începutul fiecărui an școlar de către consiliul profesoral, după luarea avizului profesorilor, conferențierilor și lectorilor.

ART. 173. — Pentru toate materiile de învățământ, Institutele Teologice de grad universitar vor întocmi programe analitice minimale, care sunt obligatorii și unice pentru toate catedrele de aceeași specialitate.

Aceste programe se aprobă de către Sf. Sinod, pe baza propunerilor comune, făcute de cele două Institute Teologice de grad universitar.

ART. 174. — Când nevoia va cere, numărul și structura catedrelor, conferințelor și celorlalte posturi didactice, numărul materiilor precum și programele analitice, pot fi modificate de Sf. Sinod, luându-se în acest scop și avizul consiliilor profesoriale ale Institutelor.

ART. 175. — Profesorii și conferențierii sunt datorii să predea efectiv fiecărei serii de studenți materia întreagă, cuprinsă în programa analitică.

Profesorii și conferențiarii sunt obligați să-și redacteze singuri, sau în colaborare și să prezinte Sf. Sinod, pentru aprobare și multiplicare, cursurile în manuscris, cuprinzând materialul de învățământ prevăzut în programa analitică, spre a fi puse la îndemâna studenților.

Profesorii și conferențiarii care nu-și vor îndeplini această obligație în termen de trei ani dela numire, vor fi socotiți demisionați din învățământ.

Cap. III

PERSONALUL DIDACTIC

ART. 176. — Personalul didactic al Institutelor Teologice de grad universitar este compus din profesori, conferențari, lectori și asistenți.

ART. 177. — Membrii corpului didactic profesoral ai Institutelor Teologice de grad universitar trebuie să fie clerici hirotoniți.

Stabilirea drepturilor și datoriilor corpului didactic dela Institutele Teologice de grad universitar se va face după criterii asemănătoare cu cele privitoare la învățământul public de grad corespunzător.

A. RECRUTAREA CORPULUI DIDACTIC PROFESORAL ȘI AJUTATOR

ART. 178. — Profesorii și conferențiarii Institutelor Teologice de grad universitar se recrutează prin transferare, prin chemare sau prin concurs, dintre doctorii în Teologie, de religie creștină ortodoxă, specializați în disciplinele catedrelor și conferințelor vacante.

În lipsa candidaților cu titlul de doctor în teologie, pot fi admiși la concurs, la transferare sau chemare și magiștrii în Teologie, sau doctorii în Teologie după vechiul regulament, specializați în disciplinele posturilor didactice vacante.

Asupra modalității ocupării posturilor vacante, hotărăște Președintele Sf. Sinod, pe baza avizului consiliului profesoral al Institutului Teologic respectiv și pe baza propunerilor făcute de sinoadele mitropolitane din raza Institutului Teologic — în ședință comună.

Posturile vacante se publică în revista «Biserica Ortodoxă Română», buletinul oficial al Patriarhiei, arătându-se modalitatea ocupării și invitându-se candidații să depună în termen actele și lucrările cerute.

ART. 179. — Pot fi transferați dela celelalte Institute Teologice de grad universitar, la aceeași catedră sau conferință, profesorii titulari ca profesori și conferențiarii titulari ca conferențari. Transferarea se face după următoarele norme:

După publicarea vacanței, consiliul profesoral alege dintre membrii lui o comisie de trei profesori titulari, de specialitate înrudită a catedrei sau conferinței vacante. În caz de transferare a unui conferențiar, poate face parte din comisia de trei și un conferențiar definitiv. Președintele comisiunii este profesorul de specialitatea cea mai apropiată cu catedra sau conferința vacantă. În termen de 30 de zile dela constituire, comisiunea trebuie să depună consiliului profesoral un raport motivat asupra activității științifice și didactice a profesorului sau conferențiarului recomandat pentru transferare. În cel mult 10 zile dela primire, rectorul trebuie să supună raportul hotărârii consiliului profesoral, pentru aviz, și să-l îna-

inteze Chiriarhului locului, care, după luarea consimțământului celui propus spre transferare, procedează la îndeplinirea formelor legale de numire, conform dispozițiilor din prezentul regulament.

ART. 180. — În caz de neocupare a catedrei sau conferinței prin transferare, se procedează, fără altă publicare, la ocuparea postului, fie prin chemare, fie prin concurs.

ART. 181. — Pot fi chemați ca profesori sau conferențieri titulari, profesorii sau conferențierii titulari, lectorii și asistenții cu cel puțin cinci ani de funcțiune și magiștrii sau doctorii cu serioasă activitate științifică în specialitatea catedrei sau conferinței vacante.

În cel mult 15 zile dela încheierea lucrărilor de transferare, rectorul Institutului, pe baza avizului consiliului profesoral, anunță pe Chiriarhul locului că este cazul să se procedeze la numire, ca titular, prin chemare.

După ce Chiriarhul locului obține propunerea sinoadelor mitropolitane și aprobarea Președintelui Sf. Sinod pentru ocuparea postului prin chemare, consiliul profesoral completează comisia de raportori cu încă un profesor titular de specialitatea catedrei sau conferinței vacante, sau, în lipsă, de o specialitate apropiată, dela alt Institut Teologic de grad universitar din țară. Comisiunea va fi prezidată de Chiriarhul locului sau delegatul său, membru al Sf. Sinod, și va putea lucra în mod valabil cu majoritatea membrilor.

În termen de cel mult 30 zile, comisia întocmește un raport amănunțit și motivat asupra activității științifice, didactice și de organizator a persoanelor propuse pentru chemare.

În cazul când persoanele propuse pentru chemare nu fac parte din cadrele corpului didactic de grad universitar, ele vor fi supuse unei probe didactice, care va consta dintr-o prelegere ținută în fața comisiei și a studenților. Subiectul prelegerii se trage la sorți dintr-o listă de subiecte propuse, câte unul de fiecare membru al comisiei, cu timp de pregătire de cel mult 24 ore.

Raportul comisiei este supus consiliului profesoral spre avizare și se înaintează forurilor legale, în vederea aprobării și numirii, potrivit dispozițiilor art. 183-187 din prezentul regulament.

ART. 182. — Dacă nici lucrările în vederea chemării n'au dus la ocuparea catedrei sau conferinței vacante, postul vacant se publică din nou și se procedează la ocupare prin concurs.

Se pot prezenta la concurs, pe lângă candidații neadmiși la transferare sau la chemare, doctorii și magiștrii în Teologie, cu activitate științifică de cel puțin cinci ani, în disciplina pentru care candidează, sau într-o disciplină strict înrudită.

Termenul pentru înaintarea actelor în vederea concursului este de 30 zile dela publicarea lui. Actele cerute prin textul publicării vacanței trebuiesc însoțite de un număr suficient de exemplare din lucrările de specialitate ale candidaților, publicate aparte sau în reviste.

Comisiunea examinatoare se compune din cinci membri, astfel:

— Chiriarhul locului sau delegatul său, membru al Sf. Sinod, ca președinte;

— Rectorul Institutului;

— Doi profesori titulari, de specialități înrudite cu catedra sau conferința vacantă, aleși de consiliul profesoral, și

— Un profesor titular de specialitatea respectivă, dela alt Institut Teologic de grad universitar din țară, numit de Președintele Sf. Sinod.

ART. 183. — Concursul pentru ocuparea catedrelor și conferințelor vacante constă din următoarele probe:

a) Fiecare membru al comisiei cercetează activitatea științifică, didactică și misionară a fiecărui candidat și îi dă o notă motivată;

b) Un colocviu asupra lucrărilor și realizărilor candidatului, precedat de o expunere orală a acestuia de cel mult o oră, asupra contribuției personale în specialitatea catedrei sau conferinței vacante. Colocviul, inclusiv expunerea candidatului, nu vor putea trece de două ore și jumătate;

c) Două prelegeri publice, cu subiecte trase la sorți de către candidat, dintr'un număr de 15 subiecte propuse, câte trei de fiecare examinator. Pentru pregătirea fiecărei prelegeri se acordă cel mult 24 ore, iar pentru susținere cel mult o oră.

Notarea probelor se face cu cifre dela 1—10, după fiecare probă. Fiecare membru din comisie predă președintelui nota în scris. Notele predate se trec toate în procesul verbal al zilei. Nu se poate reveni asupra notelor predate și trecute în procesul verbal respectiv.

Media probei dela lit. a este eliminatorie, dacă este mai mică de șase.

Media generală minimă de admitere este de șapte.

Comisia înaintează prin rectorat dosarul concursului, Președintelui Sinodului Mitropolitan, care convocă pe membrii Sinoadelor Mitropolitane din raza de activitate a Institutului Teologic de grad universitar respectiv, pentru a proceda la examinarea canonică a candidatului cu media cea mai mare, și-l recomandă pentru numire Președintelui Sf. Sinod.

Președintele Sf. Sinod poate refuza numirea candidaților, care nu se bucură de un nume bun sub raport moral, și care nu și-au dovedit atașamentul ireproșabil față de Biserica Ortodoxă. În cazul respingerii candidatului cu media cea mai mare, Președintele Sf. Sinod poate numi pe candidatul următor în ordinea mediei, dacă sunt mai mulți candidați cu medii peste șapte.

Numirea se face cu titlu definitiv, pentru candidații care au obținut media 9-10, și cu titlu provizoriu pentru candidații cu media sub nouă.

Profesorii și conferențarii numiți cu titlu provizoriu, se definitivează titulari după trei ani de funcțiune, de către Președintele Sf. Sinod, pe baza propunerii motivate a consiliului profesoral și cu recomandarea Chiriarhului locului.

ART. 184. — Dacă niciunul dintre candidații prezentați la concursul pentru catedră sau conferință n'a întrunit condițiunile de numire, postul poate fi suplinit, fie de un profesor sau de un conferențiar de specialitate apropiată, fie de persoane din afara cadrelor didactice, cu serioasă activitate științifică în specialitatea posturilor vacante. Numirea suplinitorilor se face de către Mitropoliții locului, la propunerea consiliului profesoral, și se comunică Sf. Sinod, spre confirmare. Catedra sau conferința respectivă se va publica din nou pentru concurs, la un an după încheierea primului concurs.

ART. 185. — Numirea lectorilor și asistenților se face prin concurs, dintre doctorii, magiștrii sau licențiații în Teologie, după normele prevăzute la ocuparea catedrelor și conferințelor.

Comisiunea pentru examinarea candidaților se compune din:

- Mitropolitul locului, ca președinte;
- Rectorul Institutului Teologic;
- Titularul catedrei respective, și
- Un profesor de specialitate înrudită, designat de către consiliul profesoral.

Concursul constă dintr'un colocviu public, asupra principiilor fundamentale, asupra bibliografiei și asupra metodei științifice de cercetare a disciplinelor specialității respective. Notarea răspunsurilor se face de fiecare membru al comisiei, cu cifre dela 1—10. Notele se trec într'un proces verbal special.

Candidatul care a obținut media cea mai mare, dar nu mai mică de șase, este propus pentru numire.

ART. 186. — Toți cei numiți în corpul didactic profesoral sau ajutător al Institutelor Teologice de grad universitar, se vor angaja în scris, că în curs de cel mult un an dela numire, vor intra în cler. Dacă în acest termen n'au primit hirotonia, sunt socotiți demisionați din învățământ.

ART. 187. — Numirea membrilor corpului didactic la Institutele Teologice de grad universitar se face prin Decizie, de către Președintele Sf. Sinod.

B. FUNCȚIUNILE, DREPTURILE ȘI DATORIILE MEMBRILOR CORPULUI DIDACTIC

ART. 188. — Profesorii, conferențiarii și personalul didactic ajutător al Institutelor Teologice au atât îndatorirea de a instrui pe studenți în disciplinele specialității lor și de a contribui, prin toate manifestările lor, la formarea conștiinței de slujitori ai Evangheliei și de devotați cetățeni ai Patriei, cât și pe aceea de a asigura progresul științei și culturii teologice.

ART. 189. — Pe lângă aceste îndatoriri ca profesori și ca cercetători, toți membrii corpului didactic ai Institutelor Teologice de grad universitar au și îndatorirea de a contribui la îndrumarea misionară și socială a clerului, prin prelegeri, conferințe și publicații.

În acest scop ei vor edita, lunar, revista «Studii Teologice» sub conducerea unui comitet de redacție, din profesorii Institutelor Teologice, secretar de redacție al revistei fiind, de drept, consilierul administrativ al Învățământului pentru pregătirea personalului bisericesc de pe lângă Sf. Sinod.

Revista «Studii Teologice» va fi trimisă tuturor preoților din țară, pentru îndrumarea și pregătirea lor teologică în vederea examenelor prevăzute de Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române.

ART. 190. — În ceea ce privește celelalte datorii și drepturi ale membrilor corpului didactic profesoral și ajutător dela Institutele Teologice de grad universitar, se vor orienta după prevederile din legile pentru organizarea învățământului public superior.

Cap. IV**CONDUCEREA INSTITUTELOR**

ART. 191. — Institutele Teologice de grad universitar sunt conduse de câte un rector. Rectorul este numit pe o perioadă de trei ani, de către Sf. Sinod, pe baza recomandării Chiriarhilor din circumscripția Institutului Teologic respectiv, dintre Arhieriei sau dintre profesorii preoți titulari. Rectorul poate fi numit, în continuare, pe mai multe perioade.

ART. 192. — Rectorul are conducerea generală a întregului institut. El reprezintă instituția față de autoritățile bisericești și față de autoritățile de Stat, asigură ordinea înăuntrul ei, supraveghează și controlează aplicarea legilor Statului, regulamentelor și dispozițiilor superioare, precum și activitatea personalului didactic, administrativ, tehnic și de îngrijire al Institutului.

El intervine, pe baza avizului consiliului profesoral, pentru ocuparea posturilor didactice vacante și propune Chiriarhului numirea și revocarea personalului administrativ, tehnic și de îngrijire.

ART. 193. — Rectorul este ajutat în activitatea lui de un prorector și de spiritualul institutului. Atribuțiile prorectorului se vor fixa prin Decizie Patriarhală, care va fi recunoscută și de Ministerul Cultelor.

Pentru cursurile de îndrumare misionară ale preoților, care se vor predă în altă localitate decât sediile Institutelor Teologice, la recomandarea rectorului, se numește un decan dintre membrii corpului didactic al Institutului.

ART. 194. — Rectorul, prorectorul și decanul vor primi o îndemniție specială, care se va calcula în funcție de sarcinile ce îndeplinesc.

ART. 195. — În îndeplinirea atribuțiilor sale, rectorul este ajutat, pe lângă prorector și spiritual, și de: consiliul profesoral, jurii și comisiuni de disciplină, personalul educativ și de ordine, personalul administrativ, personalul tehnic și de îngrijire.

ART. 196. — Consiliul profesoral este alcătuit din toți profesorii și conferențiarii titulari ai Institutului. Consiliul profesoral este prezidat de rector, care îl convoacă lunar sau ori de câte ori se simte nevoia, sau la cererea a c treime din membrii săi.

În atribuția consiliului profesoral intră întocmirea programelor de învățământ, a orariilor de cursuri, a proiectelor de regulamente, a măsurilor privitoare la disciplina și educația studenților și funcționarilor administrativi, a înzestrării bibliotecii, precum și avize cu privire la ocuparea posturilor didactice vacante.

ART. 197. — Prezența la ședințele consiliului profesoral este obligatorie. Hotărârile consiliului profesoral se iau cu majoritatea voturilor membrilor. Votul se exprimă pe față și este obligatoriu, abținerea nefiind admisă. În caz de paritate, decide votul președintelui.

ART. 198. — Când nevoia va cere, la ședințele consiliului profesoral pot lua parte, cu vot consultativ, și profesorii și conferențiarii suplینitori, lectorii și asistenții, precum și directorul administrativ al internatului, spiritualul, conducătorul bibliotecii și medicul. Secretar al consiliului profesoral este de drept primul secretar al Institutului.

Hotărârile consiliului se redactează și se semnează în ședință.

ART. 199. — Juriul de disciplină pentru abaterile corpului didactic și educativ se compune din patru profesori aleși la începutul fiecărui an universitar, de către consiliul profesoral.

Juriul lucrează sub președinția rectorului. Hotărârile juriului se iau cu majoritate de voturi. În caz de paritate, votul președintelui este hotărâtor.

Juriul poate propune următoarele pedepse:

- a) Avertismentul și dojana duhovnicească;
- b) Suspendarea, cu sau fără pierderea salariului, dela o lună până la 6 luni;
- c) Indepărtarea din învățământ.

Hotărârile juriului se supun spre aprobare Chiriarhului locului. Abaterile dela disciplina bisericească se trimit în judecata Consistoriului Eparhial.

Inițiativa trimiterii în judecata juriului o are rectorul, iar inițiativa trimiterii în judecata Consistoriului Eparhial o are Chiriarhul locului, la propunerea juriului Institutului Teologic respectiv.

Comisiunea de disciplină pentru personalul administrativ, tehnic și de îngrijire se compune din:

- a) Rectorul Institutului,
- b) Doi profesori aleși de consiliul profesoral la începutul fiecărui an universitar, și
- c) Doi funcționari administrativi, aleși de către colectivul funcționarilor Institutului respectiv, la începutul fiecărui an universitar.

Pedepsele propuse de către Comisiunea de disciplină pentru personalul administrativ sunt cele prevăzute de normele legale în vigoare pentru salariații publici. Propunerile comisiunii sunt supuse aprobării Chiriarhului locului. Pentru abateri dela disciplina bisericească, personalul administrativ clerical poate fi trimis, de către Chiriarhul locului, și în judecata Consistoriului Eparhial.

ART. 200. — Personalul educativ și de ordine (spiritualii) este alcătuit din doi preoți cu studii superioare și cu însușiri proprii pentru formarea și îndrumarea spirituală a studenților. Ei sunt numiți de Chiriarhul respectiv, la propunerea rectorului Institutului. Ei trebuie să locuiască în internatul Institutului și au drepturile materiale, unul ale unui conferențiar și altul ale unui asistent. Ei sunt în același timp deservenții paracelisului Institutului, ca ajutători ai profesorului de Liturgică și Tipic.

ART. 201. — Programul de activitate al spiritualilor este elaborat de rector, în colaborare cu aceștia, cu conferențiarul de Cântare bisericească și profesorul de Liturgică și Tipic, după indicațiile și cu aprobarea Chiriarhului.

ART. 202. — Personalul administrativ se compune din funcționarii secretariatului și contabilității, ai bibliotecii și ai internatului.

Secretariatul este condus de un prim secretar, care răspunde de executarea tuturor lucrărilor de cancelarie (corespondență, arhivă, etc.). El este ajutat de personalul administrativ bugetar. În sarcinile contabilului

și casierului intră atât lucrările de contabilitate și casierie ale Institutului, cât și ale internatului.

Biblioteca este condusă de un șef bibliotecar, ajutat de personalul prevăzut în buget pentru funcționarea ei, respectându-se dispozițiile prevăzute în art. 193-195 din Regulamentul pentru determinarea atribuțiilor Patriarhului și de funcționarea organelor deliberative, administrative și executive din Patriarha Română.

Directorul administrativ al internatului este colaboratorul rectorului, în conducerea gospodăriei internatului, în comisiunile prevăzute de acest Regulament, la capitolul despre internate.

Atribuțiile personalului administrativ se fixează de rectorul Institutului.

Recrutarea personalului administrativ se face conform normelor generale în vigoare și dispozițiilor din Regulamentul de față. Ei vor fi de preferință clerici.

Numirea și revocarea personalului administrativ se face de Chiriarh, la recomandarea rectorului, pe baza avizului Consiliului Eparhial.

ART. 203. — Fiecare Institut Teologic de grad universitar are un oficiu medical, condus de un medic, pentru supravegherea și îngrijirea sănătății studenților, a preoților cursiști și a personalului Institutului.

El este ajutat de un infirmier calificat.

Medicul va fi salariat în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare.

Programul de activitate al medicului va fi supus spre aprobare rectorului Institutului.

Cap. V

CURSURI PENTRU LICENȚA

INSCRIEREA, FRECVENȚA ȘI DISCIPLINA

A. INSCRIEREA

ART. 204. — Inscrierile la Institutele Teologice de grad universitar pentru cursurile de licență, se fac la începutul anului școlar.

În anul I de licență se pot înscrie absolvenții școlilor medii și absolvenții școlilor pedagogice, care au promovat examenele de diferență la una din Școlile de cântăreți bisericești, pentru fiecare an școlar; absolvenții cu diplomă ai seminariilor monahale și ai școlilor de cântăreți bisericești, cu recomandarea Chiriarhului respectiv, care o va da numai după examinarea amănunțită a aptitudinilor religioase ale fiecărui candidat și cu avizul consiliilor profesoriale.

Nu pot fi înscriși decât studenții de religie creștină ortodoxă, care sunt recomandați de Chiriarh, în limita numărului de locuri aprobate de Sfântul Sinod, pe baza posibilităților de încadrare la parohii în Eparhiile respective.

Sunt admise și studente (monahii și mirence), în condițiile aliniatului precedent.

Absolvenții Institutelor și Facultăților de grad universitar, cu recomandarea Chiriarhului, pot fi admiși să frecventeze cursurile de licență la Institutele Teologice, pentru a-și da toate examenele de echivalență la

obiectele de învățământ din regulamentul de față, în cel puțin doi ani și în cel mult patru ani dela înscriere, după ce au promovat examenele de diferență la școlile de cântăreți bisericești prevăzute mai sus.

ART. 205. — Absolvenții școlilor secundare sau ai celor asimilate din străinătate, sunt înscriși numai dacă au obținut echivalarea certificatelor sau diplomelor în țară sau au studii echivalente celor din țară, după ce au obținut promovarea examenelor de diferență la școlile de cântăreți bisericești.

Cetățenii străini, ortodocși sau de altă confesiune, care posedă diplome sau certificate similare străine, pot fi înscriși și fără echivalarea acestora, pe baza aprobării Președintelui Sfântului Sînod, când sunt trimiși de Bisericile lor pentru studii.

ART. 206. — Cererea de înscriere se adresează rectorului și se prezintă la secretariat însoțită de următoarele acte:

- a) actele legale de școlaritate prevăzute la art. 204-205,
- b) actul de cetățenie,
- c) extrasul de naștere,
- d) certificatul de botez, și
- e) recomandarea oficială a Chiriarhului Eparhiei.

ART. 207. — Rectorul examinează actele și aprobă înscrierea în Institut, numai după ce candidații au trecut examenul de admitere.

Acest examen constă din:

1. Vizita medicală (eliminatorie),
2. Muzica psaltică și liniară (eliminatorie),
3. Lucrare scrisă la Limba română.
4. O lucrare de cunoștințe religioase,
5. Probe orale din:
 - a) Catehism,
 - b) Limba rusă,
 - c) Limba franceză.

Cei ce vor obține media generală cel puțin 6 (șase) și la nicio probă scrisă sau orală nota sub cinci, vor fi admiși în ordinea mediei pentru locurile stabilite de fiecare Chiriarh în Consiliul Eparhial.

ART. 208. — Studentul admis în Institut primește dela secretariat o carte de student, un caiet de studii imprimat, prevăzut cu semnăturile rectorului și secretarului, precum și cu sigiliul Institutului. El va fi semnat și de titularul său și va purta fotografia acestuia, lipită și sigilată cu sigiliul Institutului.

Studentul este obligat să prezinte caietul de studii cu ocaziunea reînscrierilor, examenelor, etc., precum și ori de câte ori i se cere de personalul didactic sau administrativ al Institutului.

Caietul de studii și cartea de student sunt personale; sub niciun motiv ele nu pot fi împrumutate.

ART. 209. — Caietul de studii va cuprinde filele necesare, cu formularele și rubricile următoare:

a) Pentru notarea numelui și pronumelui studentului, locul și data nașterii, numele, pronumele și profesiunea părinților, domiciliul actual

al acestora sau al său propriu, dacă este emancipat, numărul, data și origina actului său de studii.

Numele studentului este cel din extractul de naștere, schimbări de nume neputându-se face decât prin procedura prevăzută de lege.

b) Pentru vizele anuale de înscriere și reînsciere.

c) Pentru materiile de studii d'în fiecare an, având spațiile necesare pentru semnăturile de frecvență din partea profesorilor, conferențiarilor, lectorilor, precum și pentru înscrierea notelor obținute la examene.

d) File pentru constatarea frecvenței la biserică.

Filele pentru constatarea frecvenței la biserică și la cursuri vor purta deasupra numele titularului caietului de cursuri.

ART. 210. — Orice caiet de cursuri care va fi dovedit că cuprinde indicațiuni inexacte, va fi retras. Această măsură este independentă de urmările disciplinare împotriva celui vinovat.

ART. 211. — Studenții vor păstra caietele de studii pe tot timpul școlarității lor. Ele se restituie secretariatului, în caz de retragere din Institut și de exmatriculare, precum și la depunerea examenului de licență.

ART. 212. — Când studentul și-a pierdut caietul de studii, el încu-noștiințează despre acest lucru rectoratul.

Rectorul va putea elibera un duplicat, după ce studentul va face dovada publicării legale a pierderii. Se va percepe pentru duplicat o taxă specială.

ART. 213. — La înscrierea în Institut, fiecare student primește dela secretariat un exemplar din regulamentul Institutului.

ART. 214. — Odată cu înscrierea, se va forma un dosar special pentru fiecare student, în care se vor păstra actele depuse dela înscrierea sa și până la terminarea studiilor, transferarea în alt Institut Teologic de grad universitar, exmatricularea sau retragerea studentului.

Fiecărui student i se va face, la admiterea în Institut, o fișe sanitară și o fișe de situația materială, care urmează să fie completată și ținută la curent de secretariat, cu concursul comitetelor de studenți.

ART. 215. — În cancelaria Institutului se țin registre matricole în care se vor trece, pe file deosebite pentru fiecare student: numele și pronumele lor, locul și data nașterii, naționalitatea, religia, diplomele și titlurile ce posedă în momentul înscrierii, examenele depuse în fiecare an de studii, cu rezultatul în cifre și litere și numărul procesului verbal din condicele de examene de licență.

Se vor păstra, deasemenea, la secretariat, registre pentru cataloagele examenelor anuale și condicele pentru examenele de licență, după care se întocmesc situațiile studenților în registrul matricol.

Certificatele și comunicările necesare studenților pentru aranjarea situației militare, pentru transferarea la altă instituție, etc., se vor întemeia pe registrul matricol.

ART. 216. — Studenții sunt datori să se înscrie la începutul fiecărui an școlar, fie că promovează în anul de studii următor, fie că repetă. Nu se admite mai mult de o repetare a aceluiași an și nicio întârziere la studii, care depășește jumătatea anilor obligatorii pentru obținerea normală a licenței, afară de cazuri de forță majoră.

Studentii fiecărui an, care nu și-au trecut toate examenele în sesiunile de vară și de toamnă, se reînscriu în același an de studii, și sunt obligați la toate taxele. Aceștia repetă toate cursurile, toate lucrările de seminar și toate examenele.

Absolvenții anului IV, cărora nu le-a mai rămas decât a susține examenul de licență, se vor reînscrie fără a fi obligați la vreun fel de taxe de școlaritate.

ART. 217. — Studentii pentru cursurile de licență pot cere transferarea dela un Institut Teologic de grad universitar la altul, numai la începutul anului școlar, în termen normal de înscriere. Ei sunt obligați să prezinte recomandăția în scris a Chiriarhului, precum și copie de pe foaia matricolă cu situația anilor de studiu, la care au depus toate examenele anuale.

Nu se admite transferarea studenților dela alt Institut Teologic de grad universitar, care nu au complet promovate examenele anilor frecvențați. Nu se pot transfera, deasemeni, cei care au de susținut numai examenul de licență.

B. FRECVENȚA

ART. 218. — Studentii sunt obligați să frecventeze regulat studiile și lucrările de seminar, în conformitate cu programul și orariul Institutului. Controlul este făcut de membrii corpului didactic, după cataloagele anuale ce li se vor pune la dispoziție de către secretariat.

Frecvența la serviciul divin și practica bisericească se fac în paralisul internatului, atât de studenți cât și de profesori.

Semnătura pentru frecvența la biserică se dă de către spiritali, fiecare fiind răspunzător de studenții din grupul său.

Studentii sunt obligați, deasemeni, să participe la ansamblurile corale, la toate manifestările culturale, religioase, sportive, etc. organizate de Institutul respectiv.

ART. 219. — Anul școlar începe la 15 Octombrie și se termină la 30 Iunie.

Cursuri, lucrări de seminar și examene nu se țin în zilele de duminică, la 14, 26 și 27 Octombrie, la 8 și 21 Noembrie, la 6 Decembrie, dela 21 Decembrie inclusiv până la 7 Ianuarie inclusiv, la 30 Ianuarie, la 2 Februarie, la 25 Martie, dela Vinerea Mare și până a treia zi de Paști inclusiv, la 23 Aprilie, la 21 Mai, la Înălțarea Domnului, la praznicul Sf. Treimi (a doua zi după Duminica Rusaliilor) și la 29 Iunie, precum și în sărbătorile legale ale Republicii Populare Române.

În vacanță, studenții vor ajuta pe preoții lor parohi, la serviciile religioase, catehizare, etc., aducând adeverință de această activitate.

ART. 220. — În cazuri de forță majoră, rectorul Institutului va putea acorda studenților concediu până la două luni în cursul unui an școlar; în caz de boală numai cu avizul medicului, comunicând aceasta profesorilor, care predau cursurile la anul de studii respectiv.

C. DISCIPLINA

ART. 221. — Studenții Institutelor Teologice de grad universitar sunt datori să aibă în instituție și în afară de ea, o purtare și o atitudine demnă, plină de cuviință și de duh creștin.

ART. 222. — În caz de abateri dela regulele de bună cuviință, dela măsurile de ordine ale instituției și ale Statului, precum și dela ținuta etică, civică și academică impusă unui student în Teologie, vinovatului i se va aplica una din pedepsele indicate mai jos:

- a) mustrarea, pentru prima abatere,
- b) pierderea unei sau mai multor sesiuni de examene;
- c) eliminarea din Institut.

Această ultimă pedeapsă nu se aplică pe termen limitat, ci pentru totdeauna, atunci când natura și gravitatea vinei descoperă un temperament sau un caracter iremediabil, impropriu pentru chemarea și demnitatea preoțească.

În anumite cazuri, se poate recurge, cu aprobarea Chiriarhului, la trimiterea pe termen determinat într'o mănăstire, în vederea reculegerii și îndreptării.

ART. 223. — Pedepsele dela lit. «a» din articolul precedent se aplică de rectorul Institutului. Pentru aplicarea celorlalte pedepse, vinovatul va fi deferit judecării Comisiei de disciplină, formată din trei profesori aleși din sânul consiliului.

Pedepsele dela lit. «b» de rector, pe baza hotărârii Comisiunii de disciplină.

Pentru pedeapsa dela lit. «c» se va lua și avizul consiliului profesoral. Executarea acestei sancțiuni se va face numai cu aprobarea Chiriarhului locului. Ea se comunică Serviciului Invățământului pentru pregătirea personalului bisericesc.

Pedepsele disciplinare aplicate studenților sunt independente de cele penale pronunțate de justiție, pentru culpe de drept comun.

ART. 224. — Inchiderea Institutului, pentru orice motive, nu se poate face decât de către Sf. Sinod, la propunerea consiliului profesoral și a Chiriarhului respectiv.

Cap. VI

EXAMENE ȘI DIPLOME

ART. 225. — Pentru examenele la materiile din fiecare an de studii sunt două sesiuni: una în cursul lunii Iunie, iar cealaltă între 15 Septembrie și 15 Octombrie, după ce au mai fost examinați după primul semestru (Februarie).

Examenele de licență se vor ține în trei sesiuni: în Iunie, în Octombrie și în Februarie.

ART. 226. — Inscrierea la examene se face în termenul fixat de rectorat, pe un formular tip, însoțit de caietul de studii, cu semnăturile de frecvență dela toți profesorii, conferențiarii și lectorii anului respectiv, precum și dela spiritualul Institutului și de recipsa pentru plata taxei de examen.

A. EXAMENELE DIN MATERIILE ANUALE PENTRU CURSURILE
DE LICENȚA

ART. 227. — Examenele pentru materiile anilor de studii se susțin înaintea fiecărui profesor și conferențiar, în zilele și orele fixate de examinator și anume la Institutul unde studentul a frecventat cursurile aceluiași an de studiu.

Membrii corpului didactic ajutător, care au fost autorizați să predea o parte din curs, vor examina numai cu avizul profesorului sau conferențiarului respectiv.

Examinatorii vor primi dela secretariat, în ziua examenului, cataloage de studenții care au împlinit condițiunile de înscriere la examen. Examinatorii nu au dreptul de a înscrie alți studenți în cataloage.

ART. 228. — Răspunsurile studenților la examene se apreciază cu note nefracționate, dela 1—10.

Examinatorii vor trece toate notele în cataloagele primite dela secretariat, iar în caietele de studii ale studenților, numai notele de admitere la examen. În termen de trei zile după terminarea examenelor, examinatorii vor depune cataloagele la secretariat.

ART. 229. — Nota minimă de promovare la examenul pentru fiecare materie este 6 (șase). Studenții vor fi declarați respinși la materiile pentru care n'au obținut cel puțin această notă, având dreptul de a se prezenta în sesiunea următoare.

ART. 230. — Promovarea tuturor examenelor la disciplinele din programul anual, dă dreptul la înscrierea în anul superior următor.

ART. 231. — Studenții care n'au trecut, în curs de doi ani consecutivi toate examenele unui an de studii, sunt exmatriculați, afară de cazurile de forță majoră (boală, serviciu militar, etc.), care vor fi apreciate de către consiliul profesoral și aprobate de Chiriarh.

B. EXAMENELE DE LICENȚA

ART. 232. — Studenții care au promovat toate examenele celor patru ani de cursuri, sunt absolvenți ai Institutului Teologic de grad universitar și au dreptul să se prezinte la examenul pentru licență.

Acest examen se poate da cel mult de două ori și trebuie susținut în cel mult doi ani dela promovarea ultimului an de studiu, în afară de cazurile de forță majoră.

ART. 233. — Examenul pentru obținerea titlului de licențiat constă dintr'o teză și din probe orale.

Subiectul tezei este cel ales de absolvent, din disciplinele prevăzute în programa Institutului și va fi supus spre aprobare profesorului sau conferențiarului de specialitate. Aprobarea se dă pe un formular tip, prezentat de student. Mai înainte de aceasta, secretariatul va controla în condica de evidență și va referi pe același formular, dacă subiectul a mai fost aprobat în ultimii patru ani pentru tezele de licență. Nu se admit subiecte tratate de alți candidați în ultimii patru ani. Formularul cu avizul favorabil va fi prezentat apoi rectorului, spre aprobare, iar secretariatul va înscrie subiectul ales într'o condică specială.

ART. 234. — Cu avizul profesorului respectiv și cu aprobarea rectorului, studenții din anul IV își pot alege subiectul pentru teza de licență.

ART. 235. — Un subiect aprobat și nesusținut timp de doi ani după absolvență, se anulează.

ART. 236. — Extinderea proiectului de teză de licență va fi de cel puțin 80 pagini manuscris, format caiet.

Teza va fi lucrată cu metodă științifică și cu onestitate. Candidatul va nota la bibliografie declarația că: «Afară de lucrările menționate în lista bibliografică, n'a mai folosit altele, că lucrarea nu este plagiată, ci-i aparține în întregime».

Constatarea lipsei de onestitate științifică atrage înlăturarea absolventului, pentru totdeauna, dela examenul de licență. Dacă această constatare se va face după decernarea titlului, consiliul profesoral va sesiza Sf. Sinod pentru anularea titlului și pentru trimiterea vinovatului în judecata bisericească.

ART. 237. — La sfârșitul lucrării, autorul va anexa o scurtă autobiografie (curriculum vitae).

ART. 238. — Proiectul de teză va fi depus la secretariat, împreună cu formularul tip de aprobare a subiectului. În termen de cel mult cinci zile, rectorul va dispune trimiterea lucrării, însoțită de adresă, profesorului sau conferențiarului de specialitate, spre cercetare și referire. În lipsa profesorului sau conferențiarului de specialitate, rectorul poate delega cu cercetarea proiectului pe un alt profesor sau conferențiar, de o specialitate înrudită cu a profesorului care a aprobat subiectul.

ART. 239. — Referatul profesorului, cu observațiunile și aprecierile asupra tuturor aspectelor principale ale tezei, va fi depus la secretariat în termen de cel mult două săptămâni, pentru ca rectorul să fixeze data pentru susținerea ei, dacă aprecierile sunt satisfăcătoare și lucrarea bună de tipărit.

ART. 240. — După aprobarea de către rector a referatului pentru susținerea tezei, candidatul va fi supus unui examen oral constând din:

- a) o examinare din studiul Noului Testament (secția exegetică);
- b) o examinare teologică dogmatică (secția sistematică);
- c) o examinare din teologia practică (predică, cateheză, practică liturgică și drept canonic);
- d) o examinare din Istoria Bisericii Române și universale. Subiectul va fi susținut de candidat într'un colocviu, în fața comisiei, cu ocazia examenului secției căreia aparține lucrarea.

ART. 241. — Examenele de licență sunt publice. Ele se susțin în fața unei comisii formată dintr'un profesor de studiul Noului Testament, un profesor de dogmatică, un profesor de specialitatea lucrării de diplomă, un profesor dela catedra de Teologie practică (Catehetică, Predică sau Liturgică) și un profesor dela secția istorică.

Comisia este prezidată de Chiriarhul Eparhiei, care l-a trimis la Institut pe candidat, sau de profesorul care a aprobat subiectul, delegat de Chiriarhul care lipsește.

Comisiunea examinează numai cu majoritatea membrilor săi, din care referentul tezei nu poate să lipsească.

ART. 242. — Notarea răspunsurilor la proba orală se face de președinte și de fiecare profesor examinator, în acord cu președintele, cu cifre dela 1-10, iar totalul lor împărțit la numărul probelor orale dă media generală, care se exprimă și prin calificativele: suficient (6-7,50), bine (7,51-8,50), foarte bine (8,51-9,50) și excepțional (9,51-10). Absolventul care la examenul de licență nu a obținut notarea de mai sus, va fi amânat pentru a doua și ultima sesiune.

Chiriarhul sau rectorul va proclama licențiați în Teologie pe absolvenții cari au obținut una din aceste notări și calificative, după ce ei au depus mai întâi următorul jurământ: «Înainte de a mi se conferi titlul de licențiat în Teologie, eu (numele și pronumele candidatului), jur înaintea Atotștiutorului și Atotputernicului Dumnezeu, că în toată viața mea voi păzi și voi propovădui fără schimbare învățătura Sfintei noastre Biserici Creștine Ortodoxe de Răsărit, așa cum mi s'a dat de Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, cum s'a propovăduit și s'a predat de Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți ai Bisericii noastre, așa cum se păstrează de Sf. Biserică și mi s'a predat de către profesorii mei în Institutul Teologic de grad universitar din»

Jur că toată viața mea voi păstra și voi apăra bunul nume al acestei înalte instituții de cultură teologică. Amin».

Foaia de jurământ va fi semnată de rector, de candidat și de preotul care l-a asistat.

ART. 243. — Comisiunea de examinare va încheia, la sfârșitul examenului de diplomă, un proces verbal în două exemplare, asupra rezultatului, dintre care unul va fi înaintat Sf. Sinod.

ART. 244. — Cel proclamat licențiat, va primi din partea Institutului diploma de licențiat în Teologie, care va fi semnată de Președintele Sf. Sinod, de Chiriarhul respectiv, de rector și de titularul diplomei, fiind vizată și de Ministerul Cultelor.

În diplomă se va trece subiectul tezei de licență, calificativul obținut și data examenului.

ART. 245. — Diplomele eliberate conferă posesorilor lor drepturile prevăzute de legile țării și de Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române.

Cap. VII

CURSURI PENTRU TITLUL DE MAGISTRU

ART. —246. — Cursurile pentru dobândirea titlului de magistru în Teologie, organizate pe o durată de trei ani, conform cu programa analitică aprobată de Sf. Sinod, urmăresc specializarea într'una din cele patru ramuri ale Teologiei (biblică, istorică, sistematică și practică), prevăzute la art. 170 sau chiar într'una din subdiviziunile acestora.

Ele pot fi completate cu materii auxiliare din alte ramuri, indicate prin afinitățile și contribuția lor, la aprofundarea anumitor discipline ale Teologiei.

La aceste cursuri pot fi înscriși numai candidații care posedă titlul de licențiat în Teologie, cu calificativul «foarte bine» sau «excepțional»,

recomandați de Chiriarhul locului. Pentru fiecare an vor fi 10 locuri (câte două locuri pentru secția biblică și istorică, și câte trei locuri pentru secțiile sistematică și practică). Ei vor fi supuși unui examen de admitere.

ART. 247. — Cererile de înscriere la examenul de admitere pentru cursurile de magistru se vor înainta la rectoratul Institutului Teologic de grad universitar, din București, dela 1—20 Octombrie. Examenul se va ține între 25—30 Octombrie și va consta din următoarele probe, pentru toate ramurile Teologiei:

a) Limbile sacre neotestamentare și patristice: greaca și latina. Pentru candidații la specializare în teologia biblică, se cere în plus limba ebraică (scris și oral).

b) Limba rusă și altă limbă modernă (oral).

c) Teologie comparată (oral).

Candidații reușiți vor fi înscriși după aceleași norme ca și la cursurile de licență și vor primi caiete de studii, întocmite după modelul caietelor pentru cursurile de licență.

Vor fi declarați reușiți cei care au obținut cel puțin media generală opt.

Comisiunea examinatoare va fi instituită de consiliul profesoral, din sânul său și va fi prezidată de Patriarh sau delegatul său.

ART. 248. — Programa cursurilor și a lucrărilor pentru obținerea titlului de magistru se desfășcă sub conducerea profesorilor titulari și conferențiarilor.

ART. 249. — Candidații la titlul de magistru sunt obligați a frecventa pe lângă cursurile și seminariile secției respective și cursurile și seminariile materiilor înrudite specialității pentru care se pregătesc, fixate de consiliul profesoral și aprobate de Patriarh, întocmind lucrările de seminar indicate de profesorii respectivi, având a presta anual examenele de promovare la fiecare din materiile audiate, în aceleași sesiuni cu studenții, după ce au fost examinați după primul semestru (Februarie).

Nota de lucrări și cea de promovare pentru fiecare materie în parte va fi de cel puțin 6 (șase).

ART. 250. — Subiectele lucrărilor de seminar pot fi propuse și de candidat și aprobate de profesor, câte două anual la specialitatea principală și câte una anual la materiile secției respective.

Candidații vor face proba în aceste lucrări că sunt orientați în problemele de specialitate, că și-au însușit metoda științifică de cercetare și tratare a materiei, precum și că aduc prin lucrarea lor o contribuție personală.

Lucrările de seminar se susțin public și se notează.

Cele considerate insuficiente de către profesor vor fi înapoiate candidaților spre completare sau refacere.

Profesorul va înscrie în caietul de studii al candidatului titlul lucrărilor de seminar, făcând mențiunea că a fost admisă și notând ziua când a fost susținută. Lucrările admise vor fi depuse de profesor la biblioteca institutului, spre a fi păstrate, după ce au fost notate în caietul de studii, iar cele mai bune vor fi publicate în «Studii Teologice».

ART. 251. — Licențiații Institutelor Teologice de grad Universitar din țară, care după obținerea titlului de licență au făcut studii teologice în străinătate, de cel puțin șase semestre, sunt scutiți de frecvența celor trei ani de cursuri pentru titlul de magistru.

Aceștia sunt obligați, însă, să prezinte lucrările de seminar susținute în străinătate, însoțite de referatele profesorilor la care le-au susținut. Vor fi socotite suficiente numai cele admise de profesorii ramurii de specialitate la care s'au înscris în Institutele Teologice universitare din țară.

ART. 252. — Candidaților admiși la cursurile pentru magistru, care nu s'au prezentat la aceste cursuri timp de doi ani consecutiv dela năstarea examenului de admitere, li se anulează acest examen. Ei se pot prezenta din nou la acest examen, tot cu recomandarea Chiriarhului locului.

EXAMENUL ORAL DE ADMISIBILITATE

ART. 253. — După terminarea lucrărilor și examenelor celor trei ani de frecvență, candidatul poate face cerere scrisă rectorului, spre a fixa data examenului oral aprofundat de admisibilitate pentru magistru.

Odată cu cererea va înainta caietul de studii, prin care va dovedi că a trecut toate examenele și a făcut toate lucrările de seminar în specialitate.

ART. 254. — La propunerea rectorului, Sf. Sinod institue comisia pentru examenul de admisibilitate, dintre profesorii de specialitate dela cele două Institute Teologice. Din această comisie face parte de drept și profesorul de specialitatea secției respective, sub a cărui îndrumare a lucrat candidatul în cadrul cursurilor pentru titlul de magistru.

Comisia este prezidată de I. P. S. Patriarh sau de către un delegat al I. P. S. Sale, membru al Sf. Sinod. Examenul este public. Candidatul va fi supus unei examinări aprofundate asupra materiilor audiate din grupa respectivă de specializare, în timpul celor trei ani de cursuri, spre a se constata gradul de orientare asupra materiei, izvoarelor și bibliografiei, precum și siguranța cunoștințelor.

ART. 255. — Media de apreciere se exprimă în note dela 1—10, cu sau fără fracții de fiecare membru al comisiunii la fiecare materie de învățământ, făcând mediile generale pe obiecte de învățământ, din care se va calcula media generală a examenului.

Rezultatul examenului se trece în procesul verbal și se înscrie în condica specială pentru aceste examene și va fi semnat de toți membrii comisiunii.

Media de admitere în acest examen este de cel puțin 6 (șase).

Cel declarat admis la examenul oral, este absolvent al cursurilor de magistru în teologie.

ART. 256. — Candidatul care n'a depus examenul oral pentru titlul de magistru în curs de doi ani după terminarea lucrărilor de seminar se consideră retras.

EXAMENUL SPECIAL PENTRU TITLUL DE MAGISTRU

ART. 257. — În timpul celor trei ani, pentru titlul de magistru, candidatul este obligat să pregătească o lucrare științifică de cel puțin 150 pa-

gini coală scris la mașină, tratând un subiect aprobat de profesorul sub a cărui conducere lucrează, ales dintr'una din disciplinele grupei de specializare.

După trecerea examenului oral de admisibilitate, candidatul poate depune la rectorat lucrarea pregătită în vederea susținerii ei la examenul pentru obținerea titlului de magistru în teologie.

ART. 258. — Rectorul va trimite lucrarea spre cercetare la doi profesori de specialitate dela Institutul Teologic din Sibiu și altor doi profesori de specialitate dela Institutul Teologic din București. Profesorul, din materia cărui a fost luat subiectul, este referent principal. Ceilalți vor fi delegați de rectorii respectivi, dintre profesorii cu specialitatea cea mai înrudită cu aceea din domeniul căreia aparține subiectul lucrării.

ART. 259. — Timpul de cercetare a proiectului de teză de către profesorii referenți nu va putea trece de trei luni, socotite din ziua înaintării lui de către rector, pentru cercetare.

ART. 260. — Lucrarea și referatele celor patru profesori se vor depune la secretariat și vor fi trimise candidatului spre a lua cunoștină de ele și a se conforma indicațiilor din referat. După refacere, manuscrisul însoțit de referatele celor patru profesori vor fi trimise referentului principal pentru a face recomandarea (prefața) lucrării pentru tipărire, fie în revista «Studii Teologice», fie aparte; autorul este obligat a o imprima, înaintând rectoratului 50 exemplare, din care unul se va trimite I. P. S. Patriarh, trei Sf. Sinod, câte unul fiecărui Institut Teologic și câte unul fiecărui membru referent și din comisia examinatoare.

Institutul Teologic din București va trimite câte un exemplar fiecărei școli ortodoxe de învățământ teologic superior din străinătate.

Tipărirea se va face în format 8°.

ART. 261. — Dispozițiunile privitoare la metoda de lucru, la declarațiunea în legătură cu onestitatea științifică și cu anexarea autobiografiei (curriculum vitae) candidatului, prevăzute pentru tezele de licență se aplică integral și lucrărilor pentru titlul de magistru.

ART. 262. — Examenul pentru susținerea lucrării se poate depune în două sesiuni: Octombrie și Martie, în fața unei comisiuni de examinare instituită după normele dela art. 254, plus cei doi referenți principali ai celor două institute teologice în cazul când nu fac parte din comisiune.

În caz de forță majoră, unul din membri va putea să fie înlocuit cu alt profesor, iar Patriarhul cu rectorul sau un membru al Sf. Sinod.

Examenul de admitere a lucrării de magistru este public.

ART. 263. — Examenul constă din susținerea orală a tratatului științific prezentat ca lucrare de magistru, candidatul fiind dator să răspundă la toate chestiunile și obiecțiunile orale pe care le face comisiunea în legătură cu lucrarea și cu izvoarele folosite la alcătuirea ei.

ART. 264. — Aprecierea răspunsurilor se face cu aceleași notări și calificative ca și la examenul de licență.

Candidatul admis va fi proclamat magistru în teologie în specialitatea ramurii respective, după ce va depune, în prezența comisiunii, cu deosebită solemnitate, jurământul prevăzut la art. 242 pentru proclamarea licențiatilor.

ART. 265. — Candidatul admis va primi, din partea Institutului Teologic de grad universitar din București, diploma de magistru în Teologie care va fi semnată de Președintele Sf. Sinod, de președintele comisiunii, de rector și de titularul diplomei, fiind vizată și de Ministerul Cultelor.

In textul diplomei se va menționa ramura în care este specializat titularul ei, subiectul lucrării și data susținerii.

ART. 266. — Candidatul respins la susținerea lucrării pentru titlul de magistru, nu se va putea prezenta din nou decât după un an.

Cap. VIII.

OBȚINEREA TITLULUI DE DOCTOR

ART. 267. — Titlul de doctor în teologie se conferă candidaților magistri în teologie, care vor fi obținut diplomele de magistru cu notarea «exceptional», sau «foarte bine» și vor fi lucrat timp de trei ani sub îndrumarea unui profesor al unui Institut Teologic de grad universitar și a unui Chiriarh, tipărind anual un studiu original de valoare științifică, recunoscută ca excepțională, de cel puțin 150 de pagini, contrlate conform art. 270.

Cererile de înscriere la doctorat se vor înainta la rectoratul Institutului Teologic din București, care le va supune spre aprobare Sf. Sinod. In cererea de înscriere, candidatul va arăta specialitatea în care vrea să lucreze, profesorul și Chiriarhul care și-a dat asentimentul să-l îndrumeze.

ART. 268. — Pentru a fi admiși la pregătirea doctoratului, candidații vor fi supuși unui examen oral și scris, constând din:

- a) Literatura patristică a specialității cu limbile clasice elină și latină.
- b) Limba rusă,
- c) Una dintre limbile moderne: franceza, germana, sau engleza.

Examenul de admitere se dă în fața unei comisiuni numită de Patriarh, dintre profesorii de specialitate, dela cele două Institute Teologice și va fi prezidată de Patriarh sau de un membru al Sfântului Sinod, ca delegat al Patriarhului.

Media generală de admitere va fi cel puțin opt.

ART. 269. — Candidații reușiți la examenul de admitere vor fi repartizați profesorilor de specialitate indicați de candidat și aprobați de Sf. Sinod pentru pregătirea studiului ce va constitui lucrarea de doctorat.

In timpul pregătirii temei de doctorat, candidații vor lucra la Centrul Eparhial, sub ascultarea Chiriarhului respectiv, ce și-au ales pentru îndrumare. Ei vor conduce sau vor lucra la buletinul Centrului Mitropolitan respectiv, biblioteca eparhială etc.

ART. 270. — La sfârșitul celor trei ani, lucrările de doctorat vor fi depuse la rectorat, însoțite de autobiografie și de declarația de onestitate științifică.

Rectorul va supune consiliului profesoral lucrările tipărite cu referatul profesorului respectiv și recomandarea Chiriarhului despre activitatea candidatului în eparhie în timp de trei ani. Lucrările vor fi ținute la dispoziția aceluiași consiliu timp de trei luni, pentru eventuale verificări.

După trecerea acestui timp, cu avizul favorabil al consiliului profesoral, le va înainta Președintelui Sf. Sinod, cu propuneri pentru numirea comisiei examinatoare și pentru fixarea datei examenului.

ART. 271. — Lucrările de doctorat se susțin public, oricând în cursul anului școlar, în fața unei comisii, care va fi instituită după normele prevăzute la art. 262 și care va lucra după normele art. 263-264 și 266.

Diploma de doctor în Teologie, întocmită conform art. 278, se eliberează de către Sf. Sinod, în cadrul unei solemnități speciale.

ART. 272. — Sf. Sinod poate aproba decernarea titlului de doctor în Teologie și acelor persoane de religie ortodoxă, care, deși nu îndeplinesc condițiile prevăzute în prezentul regulament, au totuși merite deosebite în Biserică, cu lucrări originale tipărite, de mare valoare științifică, recunoscute de cler și Sf. Sinod. În astfel de cazuri, Sf. Sinod se va pronunța în baza referatelor profesorilor de specialitate dela cele două Institute și însușite de consiliile profesoriale ale Institutelor Teologice de grad universitar din București și Sibiu.

Pentru merite deosebite și în aceleași condițiuni, se acordă titlul de «doctor honoris causa» înaltelor fețe bisericești ortodoxe din străinătate.

Cap. IX

ECHIVALAREA TITLURILOR UNIVERSITARE STRĂINE

Art. 273. — Diplomele și titlurile de licență obținute în Institute, Facultăți și Academii Teologice universitare ortodoxe din străinătate, sunt valabile numai dacă au fost echivalate de Institutul Teologic de grad universitar din București, căruia i-au fost repartizate diplomele de către Sf. Sinod.

Cercetarea actelor, diplomelor și lucrărilor din această categorie, se face de către o comisie de profesori și conferențieri, delegată de către consiliul profesoral al Institutului Teologic de grad universitar din București.

Diplomele de licență obținute dela instituțiile menționate în aliniatul precedent, se echivalează în urma unui examen special, care se dă la Institutul Teologic de grad universitar din București.

În acest scop, titularul diplomei de licență străină este obligat să depună la rectoratul Institutului Teologic de grad universitar din București:

a) Actele de studii la o școală de învățământ mediu, din care să se constate că era absolvent cu act legal, al unei școli medii echivalente cu școlile medii, a căror absolvire dă dreptul de înscriere în Institutele Teologice de grad universitar din țară. Dacă diploma de absolvire a școlii de învățământ mediu a fost obținută în străinătate, ea va trebui mai întâi echivalată conform legii.

b) Caietul de studii, absolutoriul sau actul în care sunt trecute cursurile urmate și examenele promovate la instituția teologică universitară străină.

ART. 274. — Se pot echivala și recunoaște numai diplomele emise de Institutele Teologice din străinătate, de confesiune creștină ortodoxă.

Cererea de recunoaștere se adresează Sf. Sinod, care o trimite spre cercetare Institutului Teologic de grad universitar din București.

ART. 275. — Diplomele de magistru și cele de doctor, obținute la o instituție teologică universitară din străinătate, de confesiune creștină ortodoxă, sunt echivalate după aprecierea consiliului profesoral, cu sau fără examene suplimentare.

ART. 276. — În urma aprobării date de consiliul profesoral, referatului favorabil prezentat de comisie, pe baza actelor de școlaritate enumerate la articolele precedente, candidatul, licențiatul, magistrul sau doctorul în Teologie din străinătate va fi supus unei examinări orale, constând din:

- a) Teologie comparată,
- b) lucrările în baza cărora a obținut titlul respectiv.

Dacă rezultatul examenului este satisfăcător, diplomele vor fi recunoscute ca echivalente cu diplomele ce se conferă de Institutele Teologice de grad universitar din țară și vor fi vizate de Președintele Sf. Sinod.

ART. 277. — Cu privire la diplomele de licență obținute de creștinii ortodocși în străinătate, la Facultățile de Teologie romano-catolice sau protestante, cu patru ani de cursuri și cu caracter universitar recunoscut, se aplică următoarele norme:

a) Titularul diplomei de licență va frecventa la un Institut Teologic de grad universitar din țară, cel puțin un an școlar, cursurile materiilor de diferență, precum și al materiilor în care se cuprind deosebiri doctrinare și practice dintre Biserica Creștină Ortodoxă și respectiva confesiune neortodoxă.

Aceste materii vor fi indicate la fiecare caz în parte, de către consiliul profesoral al Institutului Teologic de grad universitar.

b) După admiterea la examenul de diferență, posesorul diplomei străine va depune examenul pentru susținerea tezei de licență, în condițiile înscrise în acest regulament. Teza de licență poate fi aceeași în baza căreia a obținut titlul de licențiat la Facultatea străină neortodoxă, dacă profesorul de specialitate avizează favorabil.

ART. 278. — Pentru echivalarea diplomelor de magistru și de doctor în Teologie, obținute de creștinii ortodocși la Facultățile de Teologie neortodoxe din străinătate, se va proceda astfel:

a) Când candidatul este licențiat în Teologie dela o Facultate de Teologie ortodoxă sau dela un Institut Teologic de grad universitar din țară, el va fi supus examenului oral de admisibilitate și examenului de susținerea lucrării pentru titlul de magistru, prevăzut la art. 257-266, în cazul când posedă acest titlu, fie examenelor prevăzute la art. 267, 268, 270 și 272, în cazul când posedă titlul de doctor.

Examinarea se face pentru specialitatea ce și-a ales. Lucrarea de magistru sau de doctorat poate fi aceeași pe baza căreia a obținut titlurile respective în străinătate, dacă are avizul favorabil al profesorului de specialitate.

b) Când candidatul nu este licențiat dela o Facultate de Teologie ortodoxă, ci dela o Facultate de altă confesiune creștină, el va trebui să obțină mai întâi diploma de licență la un Institut Teologic de grad universitar din țară, în condițiile prevăzute în prezentul regulament și numai după aceea va putea cere echivalarea titlului de magistru sau de doctor în Teologie, în condițiile prevăzute la lit. «a» a acestui articol.

Cap. X**INTERNATUL**

ART. 279. — Fiecare Institut Teologic de grad universitar are internatul său, care face parte integrantă din Institut și stă sub supravegherea Chiriarhului Eparhiei și sub conducerea Consiliului Eparhial.

ART. 280. — Menirea internatelor este atât adăpostirea și întreținerea studenților și a preoților cursiști, cât și asigurarea condițiilor necesare pentru completarea pregătirii studenților și preoților cursiști prin practici bisericesti și exerciții spirituale.

Studenții, care urmează cursurile pentru licență și pentru titlul de magistru sunt bursieri, semi-bursieri și solvenți. Ei sunt obligați să locuiască în internat.

ART. 281. — Conducerea și administrarea internatului sunt încredințate directorului administrativ al internatului. El este Arhiepiscop sau preot și va fi numit de Chiriarhul locului. Directorul locuiește în internat dacă sunt posibilități.

ART. 282. — Directorul administrativ al internatului este organ de colaborare al rectorului.

El este ajutat de personalul administrativ, tehnic și de îngrijire, corespunzător nevoilor locale, gospodăriei și vieții de internat. El este șeful direct al acestui personal.

ART. 283. — Directorul administrativ este gestionarul internatului.

ART. 284. — Programa vieții de internat a studenților și a preoților cursiști, în legătură cu ordinea, practica bisericască și exercițiile spirituale, va fi elaborată de rector cu ajutorul spiritualilor și directorului administrativ al internatului. Ea va fi supusă spre aprobare Chiriarhului locului.

Cap. XI**TAXE STUDENTEȘTI**

ART. 285. -- Taxele la care sunt impuși toți studenții Institutelor Teologice de grad universitar sunt de două categorii:

a) Taxe în legătură cu școlaritatea (de înscriere, de bibliotecă, de seminarii, de examene, de diplome, de echivalări, de imprimare, etc.). Ele se stabilesc prin analogie cu taxele din institutele universitare ce țin de Ministerul Invățământului Public, de către consiliul profesoral și sunt aprobate de Chiriarhul locului.

b) Taxe pentru întreținerea în internat (hrană, încălzit, iluminat, spălat, baie, uzaj și mobilier). Aceste taxe se fixează la începutul fiecărui an de Consiliul Eparhial, pe baza referatului directorului administrativ al Institutului, în raport cu condițiile locale ale vieții și condițiile speciale ale fiecărui Institut. Ele vor fi aprobate de Chiriarhul locului.

Bursele și semi-bursele pentru întreținerea în internat vor fi suportate de fiecare Eparhie, pentru studenții pe care i-a recomandat, potrivit art. 206, lit. «e» din prezentul regulament.

În cazuri excepționale și cu aprobarea Chiriarhului locului, se pot admite și solvenți ce-și achită toate taxele.

Incasarea și întrebuințarea acestor taxe se face pe cale de buget, în raport cu nevoile Institutului și internatului și în conformitate cu normele legale.

ART. 286. — Institutul și internatul au buget și gestiune comune. Anul bugetar este anul financiar al Statului. Bugetul se întocmește de către rectorul Institutului și de către directorul administrativ al internatului și se supune aprobării Consiliului Eparhial.

Controlul executării bugetului se face de organele contabile legale. Verificarea conturilor de gestiune și descărcarea de gestiune se face de către Adunarea Eparhială.

ART. 287. — Amânările și eșalonările în rate a taxelor privitoare la școlaritate se fixează și se aprobă de rector. Asupra scutirii totale sau parțiale, avizează o comisiune specială formată din rectorul Institutului, directorul internatului, doi profesori aleși în fiecare an de consiliul profesoral. Scutirile se aprobă de către Consiliul Eparhial, dacă au fost prevăzute în buget la art. «scutiri».

ART. 288. — Sunt scutiți de taxele de școlaritate numai studenții cărora li s'a acordat acest privilegiu prin legi speciale.

Studenții care repetă anul nu se pot bucura de reducerea taxelor de școlaritate.

ART. 289. — Toți studenții regulat înscriși sunt obligați să depună, în termenele indicate, taxele respective de școlaritate fixate. Bursele și semibursele de internat vor fi depuse de Eparhie, la cererea rectorului.

Neachitarea la timp a taxelor de școlaritate poate atrage eliminarea dela cursuri, lucrări sau examene, și din internat.

Cap. XII.

DISPOZIȚIUNI FINALE ȘI TRANZITORII

A. ȘCOLILE DE CÂNTĂREȚI BISERICEȘTI.

ART. 290. — Absolvenții a 7 clase elementare, care au absolvit două clase la fostele școli de cântăreți bisericești, precum și cei cu 6 clase elementare, care au absolvit trei clase la fostele școli de cântăreți bisericești, vor fi înscriși în anul II la actualele școli de cântăreți bisericești.

Cei cu 4 clase primare și absolvenții a trei clase la fostele școli de cântăreți, cei cu 5 clase primare și absolvenții a 2 clase de școală de cântăreți, precum și cei cu 6 clase elementare și absolvenți a una clasă dela fostele școli de cântăreți bisericești, vor fi primiți în anul I al actualelor școli de cântăreți bisericești, fiind scutiți de examenul de admitere prevăzut la art. 43 din prezentul regulament.

ART. 291. — Elevii fostelor seminarii teologice, promovați în cl. IV-a (VIII-a), pot fi primiți în anul II la școlile de cântăreți bisericești.

ART. 292. — Absolvenții cu diplomă ai fostelor seminarii teologice ortodoxe din țară, pot fi primiți să se înscrie în anul I al Institutelor Teologice de grad universitar, în condițiunile art. 206 și 207 din prezentul regulament.

ART. 293. — Profesorii titulari la catedrele religioase și de muzică, spiritualii, personalul administrativ dela fostele școli de cântăreți bisericești, seminarii teologice, pot fi încadrați la actualele școli de cântăreți bisericești, în posturi corespunzătoare. În aceleași condițiuni vor putea fi încadrați și profesorii titulari de religie dela fostele școli secundare.

ART. 294. — Fondurile și întregul inventar al fostelor școli de cântăreți vor trece în patrimoniul actualelor școli de cântăreți bisericești din cuprinsul Eparhiilor, sau la seminariile monahale.

B. SEMINARIILE MONAHALE

ART. 295. — Elevii dela fostele seminarii teologice, promovați în clasele IV-a—VII-a, care vor să îmbrățișeze viața monahală, pot fi primiți la seminarile monahale astfel:

- absolvenții a 4 clase, în clasa I-a;
- absolvenții a 5 clase, în clasa II-a;
- absolvenții a 6 și 7 clase, în clasa III-a.

ART. 296. — Profesorii, spiritualii și personalul administrativ din cinul monahal, care au funcționat la fostele școli de cântăreți bisericești, seminarii teologice sau alte școli secundare, vor fi încadrați, de preferință, la seminariile monahale.

C. INSTITUTELE TEOLOGICE

ART. 297. — Studenții promovați în anii II, III și IV la fostele Academii Teologice din țară, pot fi primiți la Institutele Teologice de grad universitar, în urma examenului de diferență, pentru obiectele de studii nepredate în Academia Teologică respectivă.

ART. 298. — Studenții promovați în anii II, III și IV la fostele Facultăți de Teologie din București și Suceava, și la fosta Academie Teologică din Sibiu, vor fi admiși în anii respectivi de studii, la Institutele Teologice de grad universitar, dacă au recomandarea Chiriarhului. De asemenea, absolvenții acestor instituții își vor putea trece examenul de licență la Institutele Teologice de grad universitar, în condițiunile prevăzute în prezentul regulament, dacă au recomandarea Chiriarhului.

ART. 299. — Studentele fostelor Facultăți de Teologie din București și Suceava, precum și ale fostelor Academii Teologice din țară, își pot continua cursurile la Institutele Teologice de grad universitar, până la obținerea titlului de licență, în condițiunile prevăzute în acest regulament.

ART. 300. — Candidații care mai au de susținut, după vechile dispozițiuni legale, numai teza de doctorat sau un ultim riguros, vor putea să se prezinte să susțină teza sau ultimul riguros pentru a obține titlul de magistru în Teologie, în termen de cel mult trei luni dela publicarea prezentului regulament.

Candidații care au frecventat cel puțin trei ani cursurile de doctorat, după vechile norme legale și au obținut note de admitere la toate lucrările de seminar, cerute de acele norme, se pot prezenta la examenul oral de admisibilitate, prevăzut de art. 253 din prezentul regulament, în termen de cel mult trei luni dela publicarea prezentului regulament.

Candidații care au frecventat un singur an la cursurile de doctorat, după vechile norme, se pot înscrie în anul II la cursurile de magistru, iar cei care au frecventat doi ani se pot înscrie în anul III, dacă îndeplinesc condițiunile art. 246 din acest regulament, și dacă se dovedesc apți prin examenul prevăzut la art. 247 din acest regulament. Cei care nu îndeplinesc aceste condițiuni vor fi exmatriculați sau respinși la examen.

ART. 301. — Titlurile acordate de către școlile și instituțiile pentru pregătirea personalului bisericesc pot fi anulate pentru următoarele abateri:

- a) Abateri grave dela dreapta credință,
- b) Lipsă de onestitate științifică în elaborarea lucrărilor pe baza cărora s'au obținut titlurile respective,
- c) Fapte pedepsite de către Justiția Statului, cu anularea titlurilor respective.

Anularea se face de către Sf. Sinod, cu avizul consiliilor profesionale ale școlilor și instituțiilor care au conferit acele titluri.

ART. 302. — Patrimoniul fostelor Facultăți de Teologie, Academii Teologice și Seminarii Teologice (localuri, fonduri, inventare, biblioteci, muzee, etc.), trec și rămân în proprietatea Eparhiei respective, care le va repartiza, după necesități, instituțiilor de învățământ teologic.

ART. 303. — Intregul patrimoniu al fostului Seminar Central din București, al fostelor Facultăți de Teologie din București și Suceava și al fostului Internat Teologic din București, trec în proprietatea Institutului Teologic din București.

ART. 304. — Membrii corpului didactic, proveniți dela fostele Facultăți de Teologie din București și Suceava și dela fostele Academii Teologice, vor fi încadrați în posturile didactice prevăzute în acest regulament, ținându-se seama de pregătirea teologică, de lucrările și de activitatea didactică a fiecăruia.

ART. 305. — Institutul Teologic de grad universitar care nu are în total, pentru cei patru ani de studii, cel puțin 60 de studenți, care să frecventeze regulat cursurile, se desființează. În cazul acesta, studenții se repartizează din oficiu la celălalt Institut, iar patrimoniul Institutului desființat rămâne în păstrarea Eparhiei respective.

ART. 306. — Aplicarea acestui regulament se face în cadrul prevăzut de Legea pentru regimul general al Cultelor din R.P.R. și de Statutul de organizare și funcționare a Bisericii Ortodoxe Române.

Toate numirile de personal de orice fel, făcute la instituțiile de învățământ ale Bisericii Ortodoxe Române, ca și atribuțiunile cu care sunt investite persoanele angajate, trebuie să aibă recunoașterea prealabilă a Ministerului Cultelor.

Deasemenea, toate schimbările de programe analitice, recunoașterea de diplome și acordări de titluri vor avea avizul prealabil al Ministerului Cultelor.

Prezentul regulament intră în vigoare pe data de 1 Septembrie 1952.

Votat de Sfântul Sinod în ședința din 14 Iunie 1952.

INSTRUCȚIUNI ÎN LEGĂTURĂ CU ACORDAREA AJUTOARELOR DE BOALĂ

Publicăm mai jos adresa Nr. 14419 din 5 Octombrie 1952, trimisă Administrației Patriarhale de către Ministerul Cultelor, Direcția Contabilității, invitând toate unitățile bisericești să se conformeze acestor instrucțiuni.

REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ
MINISTERUL CULTELOR

Direcția Contabilității

Strada Nicolae Filipescu Nr. 40

Nr. 14419/6 Octombrie 1952

Inregistrată la Administrația Patriarhală
sub Nr. 8183/952-7 Oct.

Către

ADMINISTRAȚIA PATRIARHALĂ

București

Vă aducem la cunoștință următoarele:

Ajutoarele de boală ordonate de Minister, se expediază celor în drept la adresele indicate în rapoartele cu care se înaintează certificatele medicale.

Parte din aceste ajutoare se înapoiază Ministerului, deoarece adresele sunt greșit indicate. Acest fapt pune în imposibilitate personalul bolnav de a-și primi drepturile la timp, iar Ministerul de a plăti încă odată spezele speciale de expediere a banilor.

Pentru înlăturarea acestor greutăți, vă rugăm a da de urgență dispozițiuni unităților Dvs. în subordine, ca la înaintarea certificatelor medicale pentru ajutoarele de boală, să se indice cu exactitate adresa unde să se expedieze banii: adresa dela domiciliu, în cazul când cel în cauză se găsește bolnav acasă, sau adresa spitalului sau sanatoriului, când acesta se găsește internat, etc.

Pe viitor, sumele cheltuite în plus de Minister cu expedierea ajutoarelor, vor cădea în sarcina celor ce vor indica greșit adresele.

LAMURIRI ASUPRA DESFIINȚĂRII UNOR TAXE DE TIMBRU ȘI ASUPRA ANULĂRII RĂMĂȘIȚELOR DE IMPOZIT ȘI TAXELOR MAI VECHI DE 1 IANUARIE 1951.

Publicăm mai jos lămuririle date de Direcția Contabilității din Ministerul Cultelor, cu privire la desființarea unor taxe de timbru și asupra anulării rămășițelor de impozit și taxelor mai vechi de 1 Ianuarie 1951:

R. P. R.

MINISTERUL CULTELOR
DIRECȚIUNEA CONTABILITAȚII

Nr. 16.482/952

Inregistrată la Administrația Patriarhală
sub Nr. 9337/952.

CĂTRE

ADMINISTRAȚIA PATRIARHALĂ

LOCO

Cu adresa Nr. 16.778/952, Ministerul Finanțelor — Direcțiunea Impozitelor pe Veniturile Populației — ne face cunoscut că în conformitate cu art. 2 din Decretul Nr. 420/1952, taxele de timbru prevăzute la art. 1, punctul 1 și 2 din Decizia Nr. 2/949, se desființează cu începere dela 1 Noembrie 1952.

In consecință, nu se mai timbrează:

1. Cererile adresate autorităților, instituțiilor publice și notarilor de Stat.
2. Declarațiile adresate autorităților vamale.
3. Declarațiile de impunere și plată de impozite.
4. Cererile pentru reduceri de taxe, impozite și amenzi.

Celelalte taxe și impozite de timbru se mențin.

Prin același Decret s'au anulat rămășițele de impozite și taxe mai vechi de 1 Ianuarie 1952, datorate de oamenii muncii, urmând să se anu-

leze eventualele popriri înființate pe salarii sau pensii, pentru asemenea rămășițe.

Hotărîrea Consiliului de Miniștri Nr. 2.337/1952, scutește de majorări de întârziere la sumele datorate organelor financiare și pentru care s'au înființat popriri.

Cele de mai sus, vă rugăm a le comunica tuturor unităților Dvs. în subordine, pentru conformare.

p. Ministru, *Indescifrabil*

p. Director, *Gh. Prundeanu*

====

FIXAREA INDEMNIZAȚIILOR LUNARE CE POT FI INCASATE DE PROTOPOPI PENTRU MUNCA DEPUȘĂ LA PROTOPOPIAT.

Pentru a face cunoscute dispozițiile legale cu privire la indemnizațiile lunare ce pot fi încasate de protopopi din bugetele protopopiatelor, publicăm mai jos adresa Nr. 16.729/952 trimisă de Ministerul Cultelor, Administrației Patriarhale:

R. P. R.

MINISTERUL CULTELOR
DIRECȚIUNEA CONTABILITAȚII
Nr. 16.729/952

CĂTRE

ADMINISTRAȚIA PATRIARHALĂ

LOCO

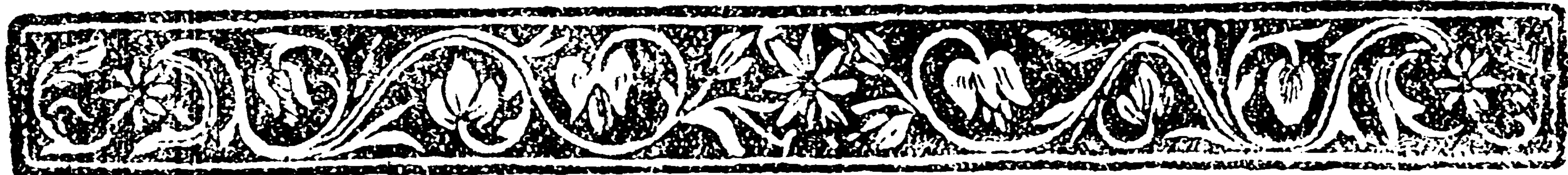
În urma sesizării Corpului de Control Financiar, vă facem cunoscut că protopopii pot să încaseze din bugetele protopopiatelor maximum 275,60 lei lunar, ca indemnizație pentru munca depusă la protopopiat, în baza aprobării date de chiriarhul respectiv.

În afară de această indemnizație, protopopii nu mai pot încasa din bugetul protopopiatului și premii.

Aceste dispozițiuni vă rugăm a le comunica protopopiatelor din cuprinsul acelei eparhii, spre strictă conformare.

MINISTRU,
VASILE POGĂCEANU

p. DIRECTOR, El. Fuiuagă

CIRCULARĂ CĂTRE TOATE PROTOIERIILE ORTODOXE DIN ȚARĂ

Sfântul Sinod, în ședința sa din 16 Iunie a. c., a hotărît că «preoții sunt obligați să cunoască cuprinsul revistelor editate de Sf. Patriarhie, pentru completarea cunoștințelor teologice și pentru orientarea în problemele sociale». Această hotărîre a fost publicată în revista «Biserica Ortodoxă Română» Nr. 6-8/952, pagina 434.

Ca urmare a acestei hotărîri a Sfântului Sinod, urmează ca toți preoții din Protopopiatul P. C. Voastre să se aboneze, cu începere dela 1 Ianuarie 1953, la revistele Sfintei Patriarhii, afară de preoții parohi ale căror parohii sunt abonate.

În consecință, veți completa, pe a P.C. Voastre răspundere, alăturatului tablou, cu datele specificate la rubricile respective și ni-l veți restitui de urgență.

Pentru preoții abonați, revistele se vor expedia prin Protopopiat, P.C. Voastră fiind personal obligat cu încasarea acestor abonamente și virarea sumelor încasate în contul nostru Nr. 060.001 dela Banca R.P.R., Nicolae Bălcescu — la fel după cum procedați și cu abonamentele parohiilor.

Costul abonamentului la revistele Sf. Patriarhii este de lei 55 (cincizeci și cinci) anual, pentru preoți.

Preoții care doresc să primească și celelalte publicații ale Sfintei Patriarhii, vor plăti 45 (patruzeci și cinci) lei anual în plus, adică în total lei 100 (una sută) anual.

Costul abonamentului și contribuțiunea pentru parohii se menține la 200 (două sute) lei anual.

Nu se scutesc de achitarea contribuțiunii către Sf. Patriarhie, decât acele parohii care au un număr mai mic de 200 familii și numai dacă au fost scutite în prealabil de contribuția lor către Protopopiat și către Eparhia respectivă.

Propunerile de scutire vor fi făcute numai de Chiriarhul locului.

Preoții parohiilor scutite de contribuție urmează să se aboneze personal, în condițiunile arătate mai sus, neavând voie să treacă costul abo-

namentelor personale în gestiunea parohiei. Nu vor fi trecuți în tabloul de mai sus preoții parohi ale căror parohii plătesc abonamentul și contribuția, ca până acum. Vor fi trecuți numai preoții parohi cari doresc să aibă pentru bibliotecile lor personale, revistele și publicațiile Sfintei Patriarhii.

† JUSTINIAN

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

CONSILIER PATRIARHAL

Pr. Grigore Burlușanu

MODEL

TABLOU

de numele preoților din Protopopiatul Raionului
ce urmează a se abona în anul 1953, la revistele Sfintei Patriarhii.

Nr. curent	Numele și Pronumele preotului	Numele parohiei	Reviste	Publicații	Observații

VIATA BISERICIASCA

<i>Preotimea Capitalei a sărbătorit ziua numelui I.P.S. Patriarh Justinian . . .</i>	559
<i>100 ani dela înființarea Tipografiei Institutului Biblic</i>	561
<i>Restaurări și clădiri de biserici</i>	566
<i>Din activitatea Institutelor Teologice ale Bisericii Ortodoxe Române</i>	569
<i>C. GRECEANU, Reorganizarea vieții în mănăstiri</i>	572
<i>Din viața Eparhiilor Bisericii Ortodoxe Române</i>	574
<i>Sanctitatea Sa Melhisedec, noul Patriarh Catolicos a toată Gruzia (trad. I. Iufu)</i>	586
<i>I.P.S. Mitropolit Nicolae Krutițki a împlinit vârsta de 60 ani</i>	591
<i>Concertul dat de corul Bisericii Ortodoxe Române din Sofia</i>	601

INDRUMARI PASTORALE

<i>Implinirea îndatoririlor cetățenești, poruncă a Sfintei noastre Biserici. Pastorală trimisă clerului și credincioșilor de către I.P.S. Patriarh Justinian . .</i>	603
<i>Pr. I. GAGIU, Importante hotăriri luate de către Sf. Sinod în sesiunea din Iunie 1952</i>	608
<i>Pr. Dr. GH. DEM. CIOCAN, Datoria preotului de a îngriji curtea bisericii . .</i>	619
<i>Pr. Dr. OLIMP N. CACIULA, Să știi ce să ceri în rugăciune</i>	622

RECENZII

<i>† JUSTINIAN, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, Apostolat Social: Pilde și indemnuri în lupta pentru pace (Prof. Diac. N. I. Nicolaescu) . . .</i>	626
--	-----

PARTEA OFICIALĂ

<i>Decizia Ministerului Cultelor Nr. 10.937/952, pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Instituțiilor de învățământ din Patriarhia Română</i>	639
<i>Regulamentul de organizare și funcționare a instituțiilor de învățământ pentru pregătirea personalului bisericesc și recrutarea Corpului Didactic din Patriarhia Română</i>	640
<i>Instrucțiuni în legătură cu acordarea ajutoarelor de boală</i>	704
<i>Lămuriri asupra desființării unor taxe de timbru și asupra anulării rămășițelor de impozite și taxelor mai vechi de 1 Ian. 1951</i>	705
<i>Fixarea indemnizațiilor lunare ce pot fi încasate de Protopopi pentru munca depusă la Protopopiat</i>	706
<i>Circulara Administrației Patriarhale Nr. 9868/952 către toate Protoierile ortodoxe din țară</i>	707

1952

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ

BULLETINUL OFICIAL AL PATRIARHIEI ROMÂNE

CONSFĂȚUIREA
CONDUCĂTORILOR ȘI REPREZENTANȚILOR
CULTELOR RELIGIOASE
DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

ANUL LXX

11-12

NOEMBRIE - DECEMBRIE 1952

EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MISIUNE ORTODOXĂ

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ

BULETINUL OFICIAL AL PATRIARHIEI ROMÂNE

APARE LUNAR / ABONAMENTUL 17,50 LEI ANUAL

EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MISIUNE ORTODOXĂ

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte:

I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN

Redactor responsabil:

P. S. Episcop ANTIM TARGOVIȘTEANU, Vicar Patriarhal

Membrii:

P. C. Preot I. GAGIU, Director al Administrației Patriarhale

P. C. Preot CONSTANTIN NONEA, Vicarul Sf. Arhiepiscopii a Iașilor

P. C. Preot NICOLAE GEANGALĂU, Consilier Administrativ Eparhial

P. C. Preot C. CIVITU, Consilier Administrativ Eparhial

Secretar de redacție:

AL. CERNA-RADULESCU, Consilier de presă al Patriarhiei Române

COLABORATORI

Inalt Prea Sfinții Mitropoliți și Prea Sfinții Episcopi; Prea Cucernicii Profesori dela Institutele Teologice Universitare, Seminariile Monahale și Școlile de Cântăreți Bisericești; Prea Cucernicii Consilieri Administrativi, Protopopi, Preoți, etc.

CUPRINSUL

	<u>PAGINA</u>
PASTORALE, SCRISORI IRENICE, MESAGII	
<i>Chemare către clerul și credincioșii tuturor cultelor din Republica Populară Română</i>	701
<i>Telegramă Președintelui Consiliului Central al Frontului Democrației Populare, Gheorghe Gheorghiu-Dej</i>	706
<i>Mesajul cultelor din R. P. R. către Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii dela Viena</i>	708
<i>Telegrama Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian către D-l Dr. Petru Groza, Președintele Prezidiului Marelui Adunări Naționale</i>	710
<i>Telegrama Domnului Dr. Petru Groza către Prea Fericitul Patriarh Justinian</i>	711
<i>Scrisoarea Prea Fericitului Patriarh Athenagoras către Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian</i>	712
<i>Scrisoarea irenică trimisă de I. P. S. Patriarh Justinian cu prilejul Sf. Sărbători ale Nașterii Domnului 1952</i>	713
IN APARAREA PACII.	
<i>Consfătuirea Intâistătătorilor și reprezentanților tuturor cultelor din Republica Populară Română</i>	716
<i>Congresul Național pentru Apărarea Păcii</i>	750
a) <i>Chemare către toți cetățenii iubitori de pace din R. P. R.</i>	786
b) <i>Scrisoarea adresată Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii dela Viena</i>	790

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ

BULETINUL OFICIAL AL PATRIARHIEI ROMÂNE

Nr. 11-12

NOEMBRIE — DECEMBRIE

1952

CHEMARE

CATRE CLERUL ȘI CREDINCIOȘII TUTUROR CULTELOR DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ.

Iubiți credincioși,

Iată acum, pentru a treia oară, noi, reprezentanții Cultelor religioase din Republica Populară Română, ne-am întrunit în același duh de înțelegere deplină și colaborare.

Indemnați de dragostea și îndatoririle ce purtăm fiecare credincioșilor noștri, am găsit de cuviință să îndreptăm către voi, împreună, cuvânt de îndemn și îndrumare părintească, cu prilejul istoricului eveniment dela 30 Noembrie 1952, zi în care poporul nostru își alege reprezentanții lui în Marea Adunare Națională.

Viața este cel mai de preț dar pe care ni l-a hărăzit Dumnezeu, de care să ne putem bucura cu toții, în bună înțelegere și dragoste. De aceea, slujind lui Dumnezeu, noi suntem slujitori ai vieții, nu ai morții, ai binelui, nu ai răului, ai luminii, nu ai întunericii. Iar Domnul și Stăpânul vieții noastre, ca Domn al păcii ne îndeamnă pururea la lucrare strădalnică spre a zădărnici faptele celor ce urzesc moartea, răul și întunericul, ne îndeamnă la necurmată veghere și muncă, spre binele și fericirea poporului.

Poporul nostru trăiește zile mărețe! Pe ogoare, în fabrici și uzine, în laboratoare, școli și birouri, pretutindeni, brațele și mințile sunt încordate cu putere în munca eroică pentru făurirea unei vieți fericite, după care au năzuit veacuri dea-

rândul cei ce trăiesc din sudoarea frunților lor și pentru care au luptat și s'au jertfit cei mai buni fii ai Patriei noastre.

In viața poporului nostru s'au făcut pași uriași spre o viață nouă și fericită. Oamenii muncitori din Patria noastră își clădesc noua lor viață mai bună și mai fericită.

Ogoarele întinse și mănoase ale Patriei noastre rodesc bogat pentru îndestularea poporului muncitor, nu pentru trândăvia celor ce s'au închinat la vițelul de aur. Se zidesc școli și așezăminte de cultură, se zidesc spitale, clinici, dispensare, maternități, pentru apărarea sănătății poporului și salvarea copiilor din ghiarele morții. Țara întreagă a devenit un vast șantier al muncii pașnice și constructive.

Toate aceste biruințe dobândite de poporul nostru, care a făcut din muncă „o datorie și o chestiune de onoare a fiecărui om capabil de muncă“, au fost ogindite în noua Constituție a Republicii Populare Române, votată în unanimitate de Marea Adunare Națională la 24 Septembrie 1952.

Toate Cultele religioase din țara noastră, prin păstorii și credincioșii lor, au împărtășit întru totul entuziasmul cu care poporul nostru a întâmpinat noua Constituție și au binecuvântat voința lui fermă de a duce până la capăt opera uriașă a înfloririi și a înălțării Patriei noastre.

Un avânt și mai mare a luat munca poporului nostru în urma statornicirii zilei de 30 Noembrie 1952, ca zi în care toți cei ce muncesc, toți cei ce iau parte la zidirea unei orânduirii noi, vor alege pe reprezentanții lor direcți în Marea Adunare Națională, organul suprem al puterii de Stat în Republica Populară Română. Participarea poporului nostru la rezolvarea treburilor obștești este expresia largilor libertăți democratice de care se bucură astăzi.

In nenumărate întruniri ale oamenilor muncii din țara noastră, au fost propuși candidați în aceste alegeri, cei mai prețuiți fii ai poporului: muncitori, constructori ai orașelor și uzinelor noi, plugari cari se străduiesc să aducă lumina și bunăstarea în lumea satelor noastre, cărturari, oameni ai artei, ai științei și culturii, fruntași ai vieții sociale, ostași, femei

și tineret. Demn de subliniat este faptul că între acești vrednici fii ai poporului se află și credincioși și slujitori ai Cultelor noastre.

Felul în care s'a constituit Frontul Democrației Populare și modul în care au fost propuși candidații de către masele largi populare dovedește că poporul participă, în mod conștient, la alegerea reprezentanților săi. Candidații de azi nu mai sunt exponenții asupritorilor poporului, sau unei singure familii, organizată de circumstanță sub firmă politică. Deputații de azi sunt exponenții autentici ai năzuințelor și voinței poporului. Ei reprezintă toate categoriile populației muncitoare, ei sunt participanți activi la munca pașnică și constructivă a poporului nostru, sunt harnicii făuritori ai vieții noi și luptători dârzi pentru apărarea păcii, libertății și independenței Patriei noastre. Candidații dela 30 Noembrie a. c. sunt exponenții solidarității și unirii poporului muncitor, fără deosebire de religie și naționalitate, în munca pentru întărirea și înflorirea Patriei. E o deosebire ca dela cer la pământ între mărețele clipe pe care le trăim astăzi și trecutul de desbinări, de ațâțări șovine, de incitări la ură rasială și la lupta confesională, care umpleau de revoltă pe adevărații patrioți și îndepărtau poporul muncitor dela viața politică a țării.

Astăzi, când poporul întreg este chemat să-și aleagă reprezentanții în forul suprem al puterii de Stat, când poporul socotește acest măreț eveniment drept o sărbătoare și o zi de însemnătate istorică în viața sa: astăzi Cultele religioase au datoria să împărtășească și ele marea bucurie pe care o trăiește poporul nostru și să fie părtașe la actul prin care oamenii muncii dela orașe și sate aleg pe conducătorii vieții publice a Statului democrat-popular.

Iubiți credincioși,

Cu aceste convingeri, noi, părinții și păstorii voștri sufletești, cu iubire părintească și frățească vă chemăm pe toți cei ce mărturisiiți pe Dumnezeu în felurite graiuri, să dovediți tăria credinței voastre, prin revărsarea dragostei către seme-

nii voștri, către poporul în mijlocul căruia trăiți. Să vă faceți datoria de cetățeni către Patrie și popor, cu aceeași râvnă cu care vă faceți datoria de credincioși către altarele voastre și către Dumnezeuul vostru.

In acest chip veți arăta că sunteți vrednici luptători pentru apărarea păcii în lumea întreagă, căci întărirea și dezvoltarea Statului nostru democrat-popular, care este un factor activ în marele front al apărătorilor păcii, reprezintă o contribuție de seamă adusă cauzei sfinte a apărării și consolidării păcii.

Să nu uităm niciunul dintre noi că toți candidații Frontului Democrației Populare sunt dârzi luptători pentru pace; să nu uităm că alegându-i pe ei la conducerea treburilor Statului nostru vom dovedi că întâmpinăm apropiatul Congres al Popoarelor pentru Apărarea Păcii printr'o măreață realizare, merită să contribuie la salvarea păcii și vieții în lume și la zădărnicierea planurilor ațâțătorilor la un nou război, hrăpăreții bancheri și fabricanți de arme și de moarte americani și englezi.

Să nu uităm că votul nostru trebuie să fie un răspuns dat acelor care răspândesc șoapte veninoase împotriva puterii poporului muncitor și care uneltesc din umbră planuri diavolești. Noi mergem cu poporul împotriva dușmanilor poporului.

Hotărârea noastră de a lua parte la munca pentru înflorirea Patriei, alături de întregul popor muncitor, va fi prinosul dragostei noastre neclintite către conducătorii poporului și Statului nostru.

Infrățirea tuturor celor ce muncesc cu brațele și cu mintea și strângerea lor cu dragoste și devotament în jurul cârmuitorilor Statului, constituie temelia trainică pe care se înalță noua noastră Patrie, ca o cetate a muncii și a păcii.

Iubiți credincioși,

Vă chemăm să vă dați votul candidaților Frontului Democrației Populare, candidații păcii și ai vieții noi, pe care și-o zidește poporul nostru.

Incredințați că veți răspunde din toată inima chemării noastre, rugăm pe Bunul Dumnezeu să reverse asupra voastră

darurile Sale cele bogate și să dăruiască scumpei noastre Patrii și vrednicilor ei conducători, deplină victorie în munca pentru făurirea vieții celei noi și în lupta pentru apărarea păcii.

Slujitorii tuturor Cultelor vor aduce la cunoștința credincioșilor această chemare, în cadrul serviciilor religioase ce vor avea loc până Duminică, 30 Noembrie 1952.

† **JUSTINIAN**

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

ION VASARHELYI

Episcopul Bisericii Reformate, Cluj

ARDAY ALALDAR

Episcopul Bisericii Reformate din Oradea

CAROL ADORJAN

Vicar General al Episcopiei Romano-Catolice de Alba Iulia

TRAIAN IOVANELLI

Vicar General al Arhiepiscopiei Romano-Catolice din București

FRIEDRICH MÜLLER

Episcopul Evanghelic Luteran, Sibiu

MOSES ROSEN

Șef-Rabinul Cultului Mozaic

KISS ALEXA

Episcopul Bisericii Unitariene

ARGAY GHEORGHE

Superintendentul Bisericii Evanghelice Sinodale Presbiteriene

TIHON CACEALCHIN

Mitropolitul Cultului Creștin de Rit Vechi

CONSTANTIN ADORIAN

Vicepreședintele Cultului Baptist

ION RUSU

Secretar General al Cultului Baptist

MEHMET IACUB

Muftiul Cultului Musulman

D. FLOREA

Președintele Cultului Adventist

GH. BRANDIN

Președintele Cultului Penticostal

VASKEN BALGIAN

Episcopul Bisericii Armeano-Gregoriene

GH. OPREA

Delegatul Cultului Creștin după Evanghelie

ȘTEFAN TOMICI

Vicarul Bisericii Ortodoxe Sârbe din Banat

TELEGRAMĂ

PREȘEDINTELUI CONSILIULUI CENTRAL
AL FRONTULUI DEMOCRAȚIEI POPULARE

GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ

BUCUREȘTI

Noi, conducătorii și reprezentanții tuturor Cultelor religioase din Republica Populară Română, — întruniți în Consfătuire pentru a întâmpina sărbătoreșcul eveniment al alegerilor de Deputați pentru Marea Adunare Națională dela 30 Noembrie 1952, — ne exprimăm hotărîrea noastră de a sprijini lupta pe care o duce Frontul Democrației Populare pentru binele și fericirea poporului, pentru propășirea Patriei.

Impărtășind din toată inima însuflețirea cu care poporul nostru întâmpină istoricul eveniment dela 30 Noembrie, slujitorii și credincioșii din țara noastră își mărturisesc devotamentul lor față de Statul democrat popular și dragostea lor adâncă față de poporul nostru muncitor și față de scumpa noastră Patrie, Republica Populară Română. Ei vor fi fericiți să pecetluiască aceste sentimente patriotice prin participarea lor unanimă la alegerile dela 30 Noembrie 1952, pentru ca împreună cu toți oamenii muncii din Patria noastră să aleagă în Marea Adunare Națională pe candidații Frontului Democrației Populare, în frunte cu Dvs., candidatul întregului popor muncitor, ziditori hotărîți ai buneistării și ai fericirii poporului, apărători de nădejde ai păcii.

Incredințându-vă că slujitorii și credincioșii Cultelor noastre vor sprijini cu tot mai multă râvnă eforturile poporului în munca lui pașnică și creatoare, vă rugăm să primiți din partea noastră cele mai calde urări de îndelungată și rodnică activitate, în slujba Patriei și poporului.

† **JUSTINIAN**

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

IOAN VASARHELYI

Episcopul Bisericii Reformate, Cluj

ARDAY ALADAR

Episcopul Bisericii Reformate din Oradea

CAROL ADORJAN

Vicar General al Episcopiei Romano-Catolice de Alba Iulia

TRAIAN JOVANELLI

Vicar General al Arhiepiscopiei Romano-Catolice din București

FRIEDRICH MÜLLER

Episcopul Evanghelic Luteran, Sibiu

MOSES ROSEN

Șef-Rabinul Cultului Mozaic

KISS ALEXA

Episcopul Bisericii Unitariene

ARGAY GHEORGHE

*Superintendentul Bisericii Evanghelice
Sinodale Presbiteriene*

TIHON CACIALCHIN

Mitropolitul Cultului Creștin de Rit Vechi

CONSTANTIN ADORIAN

Vicepreședintele Cultului Baptist

ION RUSU

Secretar General al Cultului Baptist

MEHMET IACUB

Muftiul Cultului Musulman

D. FLOREA

Președintele Cultului Adventist

GH. BRADIN

Președintele Cultului Penticostal

VASKEN BALGIAN

Episcopul Bisericii Armeano-Gregoriene

GH. OPREA

*Delegatul Cultului Creștin după
Evanghelie*

ȘTEFAN TOMICI

Vicarul Bisericii Ortodoxe Sârbe din Banat

MESAJUL CULTELOR DIN R.P.R. CĂTRE CONGRESUL POPOARELOR PENTRU APĂRAREA PĂCII DELA VIENA

Culte care-și desfășoară activitatea pe teritoriul Patriei noastre au trimis Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii dela Viena următorul mesaj:

„Conducătorii tuturor Cultelor religioase din Republica Populară Română, în conștiința răspunderii lor față de Dumnezeu, față de credincioșii lor și față de omenire în genere, socotind ca o datorie sfântă pentru ei să sprijine orice acțiune merită să apere pacea lumii, salută cu bucurie lucrările Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii.

Pacea lumii fiind o poruncă sfântă a tuturor religiilor, o cerem lui Dumnezeu prin rugăcinile noastre neîncetate, o propovăduim popoarelor prin cuvântul nostru și luptăm cu hotărîre împotriva tuturor celor care o pun în primejdie.

În această luptă pentru apărarea păcii, slujitorii și credincioșii religiilor noastre se unesc cu toți cei ce luptă pentru înlăturarea războiului, înfierând politica atâțătorilor la război și osândind uneltirile lor, ca fapte de vrăjmășie față de Dumnezeu și față de omenire.

Împotriva acestor uneltiri și acestor amenințări care primejduesc pacea, se ridică glasul popoarelor și al sutelor de milioane de oameni cinstiți de pe toată fața pământului, pentru ca prin reprezentanții lor la acest mare Congres Mondial să dea expresie voinței lor de a lupta neobosit pentru biruința ei în lume.

Între acești delegați sunt numeroși reprezentanți ai diferitelor religii, ca o dovadă că în marile probleme ale vieții, religiile nu despart, ci unesc pe oameni.

Lupta voastră, reprezentanți ai popoarelor lumii, va fi încununată de biruință, pentru că luptați pentru o cauză dreaptă, o cauză scumpă, o cauză bine plăcută lui Dumnezeu și scumpă popoarelor lumii. Alături de voi sunt azi sutele de mi-

lioane de oameni cinstiți și va fi mâine, prin stăruințele voastre, întreaga omenire.

Pentru încununarea cu biruință cât mai grabnică a luptei pe care o duce Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii, clerul și credincioșii religiilor noastre înaltă rugăciuni fierbinți în altarele lor, iar noi, conducătorii Cultelor din Republica Populară Română, binecuvântăm strădaniile voastre sfinte“.

† **JUSTINIAN**

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

IOAN VASARHELYI

Episcopul Bisericii Reformate, Cluj

ARDAY ALADAR

Episcopul Bisericii Reformate din Oradea

CAROL ADORJAN

Vicar General al Episcopiei Romano-Catolice de Alba Iulia

TRAIAN JOVANELLI

Vicar General al Arhiepiscopiei Romano-Catolice din București

FRIEDRICH MÜLLER

Episcopul Evanghelic Luteran, Sibiu

MOSES ROSEN

Șef-Rabinul Cultului Mozaic

KISS ALEXA

Episcopul Bisericii Unitariene

ARGAY GHEORGHE

Superintendentul Bisericii Evanghelice Sinodale Presbiteriene

TIHON CACIALCHIN

Mitropolitul Cultului Creștin de Rit Vechi

CONSTANTIN ADORIAN

Vicepreședintele Cultului Baptist

ION RUSU

Secretar General al Cultului Baptist

MEHMET IACUB

Muftiul Cultului Musulman

D. FLOREA

Președintele Cultului Adventist

GH. BRADIN

Președintele Cultului Penticostal

VASKEN BALGIAN

Episcopul Bisericii Armeano-Gregoriene

GH. OPREA

Delegatul Cultului Creștin după Evanghelie

ȘTEFAN TOMICI

Vicarul Bisericii Ortodoxe Sârbe din Banat

TELEGRAMA

PATRIARHIA ROMANĂ
Cabinetul I. P. S. Patriarh

DOMNULUI DR. PETRU GROZA

**PREȘEDINTELE PREZIDIULUI MAREI ADUNĂRI NAȚIONALE
BUCUREȘTI**

Cea de a 68-a aniversare a Domniei Voastre este pentru Biserica Ortodoxă Română și Intâiul ei Stătător un nou și fericit prilej de a vă exprima cele mai alese sentimente de prețuire, admirație și devotament, împreună cu adânc simțitele noastre urări de sănătate și viață lungă, încununată de tot mai multe succese în neobosita activitate ce depuneți spre binele tuturor și înflorirea scumpei noastre Patrii.

† **JUSTINIAN**
PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMANE

7 Decembrie 1952.

TELEGRAMA

R. P. R.

PREZIDIUL MAREI ADUNARI NAȚIONALE

PREA FERICITULUI PATRIARH JUSTINIAN,

BUCUREȘTI

Mulțumesc din toată inima Inalt Prea Sfinției Voastre pentru bunele gânduri de ziua nașterii, și trimit aceleași sentimente de afecțiune, cu urări de sănătate, pentru a putea sluji înaintea poporului, Patriei și păcii între popoare.

DR. PETRU GROZA

8 Decembrie 1952.

**„URMĂRIM CU VIU INTERES CELE CE SE
SĂVÂRŞESC ÎN BISERICA ORTODOXĂ
ROMÂNĂ ŞI NU ÎNCETĂM A ÎNTĂRI
ŞI DESVOLTA CONLUCRAREA CU EA“
DECLARĂ PREA FERICITUL PATRIARH ATHENAGORAS**

Inalt Prea Sfinţitul nostru Patriarh Justinian a primit următoarea scrisoare din partea Prea Fericitului Athenagoras, Intâistătorul Patriarhiei Ecumenice din Constantinopol:

PATRIARHIA ECUMENICA

Constantinopol

Nr. 1470

Prea Fericite şi Prea Sfinţite Arhiepiscop al Bucureştilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei şi Patriarh al Bisericii Autocefale a României, frate mult dorit şi prea iubit în Hristos Dumnezeu şi împreună-slujitor al Smereniei noastre, D. D. Justinian, îmbrăţişând frăţeşte în Domnul pe Prea Fericirea Voastră, ne adresăm Vouă cu multă dragoste:

În ultima vreme, am primit cu multă bucurie, atât Noi cât şi Soborul Sfântului Sinod din jurul nostru, onorata scrisoare a mult iubitei şi prea doritei Voastre Prea Fericiri, cu Nr. 6957 din 20 August a.c., în care, printre altele, manifestându-Vă bunele simţăminte faţă de prea sfântul Scaun Ecumenic, Vă exprimaţi bucuria faţă de progresul continuu al raporturilor dintre el şi Sfânta Biserică a României.

Plăcut impresionati de aceste alese sentimente ale Prea Fericirii Voastre, Vă mărturisim, ca răspuns, că înconjurând cu multă dragoste şi cinstitie Prea Sfânta Biserică a României şi pe Prea Veneratul ei Intâistător şi urmărind cu viu interes întotdeauna cele ce se săvârşesc acolo, nu încetăm de a întări şi desvolta conlucrarea cu ea, în orice fel, spre slava sfântului nume al Domnului, Arhipăstorului nostru Hristos.

Cerând dela Dumnezeu ca anii Voştri să fie cât mai mulţi, plini de sănătate şi de mântuire, şi îmbrăţişându-Vă iarăşi cu sărutare sfântă, rămânem cu iubire frăţească şi deosebită consideraţie,

Al Prea Fericirii Voastre iubitor frate în Hristos,

† **ATHENAGORAS**

PATRIARH AL CONSTANTINOPOLEI

1952, Octombrie 28.

SCRISOARE IRENICĂ

TRIMISĂ DE I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN CU PRILEJUL
SFINTELOR SĂRBĂTORI ALE NAȘTERII DOMNULUI 1952

Implinind o datorie păstrată de veacuri în Biserica Ortodoxă, Înalt Prea Sfințitul nostru Patriarh Justinian a trimis, cu prilejul Sfințelilor Sărbători ale Nașterii Domnului, următoarea scrisoare irenică, de frățești și creștinești urări, tuturor celor șapte Patriarhi ai Bisericilor Ortodoxe Autocefale din lume:

Prea Fericite și întru Hristos iubite frate,

Splendorile duhovnicești ale sfințelilor și înălțătoarelor sărbători ale Nașterii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, aprind din nou în sufletele noastre marea și negrăita bucurie, pe care în fiecare an o revărsă, peste întreaga lume, acest minunat și luminat praznic al creștinătății. Luminile credinței, nădejzii și dragostei, ard acum cu mai multă putere sub cupola Ortodoxiei Ecumenice, iar gândurile noastre, înălțându-se cu adâncă evlavie către Domnul, călătoresc împreună pe drumul Magilor și poposesc, în sfântă și frățească comuniune, sub strălucirea stelei de deasupra Betleemului.

În peștera Betleemului celui sfânt «Răsărit-a lumii Lumina Cunoștinței», s'a coborât peste neamul omeresc milostivirea cea nemăsurată a lui Dumnezeu și «Soarele dreptății» a strălucit peste toți cei ce ședeau în întineric și în umbra morții.

Astăzi Fiul lui Dumnezeu, Fiul Omului se face, ca să aducă iarăși pe toți oamenii la frumusețea și la strălucirea slavei celei dintâi; astăzi cele cerești împreună cu cele pământești tresaltă de bucurie, căci «Cuvântul trup s'a făcut și s'a sălășluit între noi» (Ioan I, 14), revărsând binecuvântare și har peste sufletele dornice de împăcare și însetate de mântuire. Astăzi oștile îngerești și toată suflarea creștină cântă mai puternic decât oricând: «Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire» (Luca II, 14).

Glasuri curate și limpezi de copii duc ecoul cântării îngerești, prin casele creștinilor dela orașe și sate, aducându-ne aminte că înțelesul adânc al Nașterii Domnului pot să-l deslușească numai cei ce sunt sufletește asemenea lor. Copiii cântă, în imnele lor dela Nașterea Domnului și despre tiranul Irod, cel ce s'a spăimântat de vestea Intrupării lui Hristos. Ei amintesc, cum crudul Irod a plănuit să ucidă Pruncul Iisus, dând poruncă să plece oșteni în toate părțile până unde se întindea stăpânirea lui, ca să smulgă pruncii dela sânul mamelor și să-i omoare. Plânsul mamelor îndurerate de pierderea năprasnică a fiilor lor se înălța până la porțile cerului. Pe Iisus însă nu l-a putut ajunge sabia ucigașe a lui Irod. Sfânta Sa Maică pribegea cu Pruncul în brațe în altă țară, încărând frigul nopții și arșița zilei, prin nisipul deșertului din țara Egiptului.

Prea Fericite și întru Hristos iubite frate,

Este ușor de înțeles cât de mult se aseamănă aceste cutremurătoare fapte cu cele ce se petrec acum, sub ochii noștri, în diferite părți ale lumii.

Irozii zilelor noastre au deslănțuit un sângeros război de cotropire, împotriva pașnicului popor coreean. De doi ani și jumătate, Irozii lumii noastre ucid fără milă femei, bătrâni și copii nevinovați, prin satele și orașele Coreei, pe care le-au prefăcut în scrum și cenușe. Din văzduhul din care omul pașnic și muncitor așteaptă să cadă roua și ploaia aducătoare de belșug pe ogoare, oștenii înarmați ai noilor Irozi aruncă foc, moarte și molimele cele mai înspăimântătoare.

Mulți copii pribegesc astăzi — asemenea Pruncului Iisus odinioară — departe de casele părintești prefăcute în cenușe, departe de mormintele părinților lor, în țări iubitoare de pace, unde nu-i mai poate ajunge ura sălbatecă a oștenilor ucigași.

Dar Irozii de azi nu se mulțumesc numai cu măcelul din Coreea. Ei fac pregătiri pentru a întinde focul peste întreg pământul. Ei se străduiesc să semene moartea pretutindeni. Mâna ucigașe a Irozilor din zilele noastre poate și trebuie să fie oprită, mai înainte de a deslănțui uciderea altor prunci nevinovați, mai înainte de a se pricinui îndurerarea altor mame și pustirea altor așezări omenești, ridicate cu trudă și cu jertfe.

Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii, ținut zilele trecute la Viena, a dovedit cât de uriașă este voința popoarelor din lumea întreagă de a apăra viața tihnită a copiilor de pretutindeni și cât de puternică este hotărîrea lor de a împiedeca înfăptuirea sângeroaselor planuri ale noilor Irozi, prin apărarea și întărirea păcii. Alături de acești neînfricați luptători pentru pace, alături de toți cei ce urmează «calea păcii» (Romani III, 17), Biserica noastră își unește strădaniile ei.

Darul acesta divin al păcii și buneii înțelegeri între oameni și între toate

popoarele pământului este pricina pentru care Nașterea Domnului Hristos trebuie prăznuită cu deosebită însuflețire, pentru ca să înțeleagă și dușmanii vieții, iubitorii de războaie de pretutindeni, că Hristos este «Domnul Păcii», că Hristos a venit ca «lumea viață să aibă și cât mai mult să aibă» (Ioan I, 10), și să cunoască toți cei ce se înarmează că «orice planuri ar face, se vor nimici», «căci cu noi este Dumnezeu» (Is. VIII, 10).

De astfel de gânduri fiind stăpâniți în ajunul Nașterii Domnului, și aproape de începutul Anului Nou, cu multă dragoste ne grăbim să vă împărtășim bucuria cea preaslăvită adusă de aceste prea fericite zile Paștorilor duhovnicești și turmei incredințată nouă de Domnul, căci «Prunc s'a născut nouă, un Fiu s'a dat nouă, a Cărui stăpânire este pe umărul Lui și se cheamă numele Lui: Inger de mare sfat, Sfetic minunat, Dumnezeu tare, biruitor, Domn al Păcii, Părinte al veacului ce va să fie și mare va fi stăpânirea Lui și pacea Lui nu va avea hotar» (Isaia IX, 5-6).

Felicităm din toată inima pe Prea Fericirea Voastră cu prilejul acestui slăvit praznic. Vă dorim din suflet să săvârșiți — sănătoși și plini de bucurie — toate sărbătorile dumnezeiești Intrupări a Mântuitorului nostru Iisus Hristos și Vă urăm ca anul ce vine să-l petreceți în sănătate și pace, neîncetat rugându-ne împreună cu toți credincioșii noștri pentru triumful păcii în toată lumea, pentru bunăstarea Sfintelor lui Dumnezeu Biserici și pentru unirea și fericirea tuturor popoarelor.

Cu credința tare că nu ne veți uita niciodată în rugăcuniile Prea Fericirii Voastre, Vă îmbrățișăm cu sărutare sfântă și rugăm pe Domnul Hristos să Vă dăruiască ani mulți, cu deplină sănătate și cu bun spor în toate cele duhovnicești.

† JUSTINIAN
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

CONSFĂTUIREA ÎNTÂISTĂTORILOR ȘI REPREZENTANȚILOR TUTUROR CULTELOR DIN R.P.R.

O nouă consfătuire a conducători'or și reprezentanților cu'telor din R. P. R. a avut loc Marți 25 Noembrie 1952, în sa'a de festi-vități a Institutu'ui Teo'ogic de Grad Universitar din București. În-că de'a ore'e 9 dimineața, se aflau în sa'ă consi'eri și inspectori eparhiali, protopopi, preoți, pastori, rabini, predicatori și alți s'ujitori ai tuturor cu'telor. La ore'e 1), au sosit conducătorii te'urite'or Biserici și comu-nități re'igioase din țară, precum și Înalt Prea Sfințitii Mitropo'siți și Prea Sfințitii Episcopi ai Bisericii Ortodoxe Române. Sosirea D'slui Dr. Petru Groza, Președinte'e Prezidiu'ui Marelui Adunări Naționa'e a Re-pub'icii Popu'are Române, a Înalt Prea Sfințitu'ui Patriarh Justinian și a D'sui Vasile Pogăceanu, Ministrul Cu'telor, a fost salutată cu mu'tă însuf'elire de toți cei prezenți.

La masa prezidiu'ui au luat loc: Dl. Dr. PETRU GROZA; D'. Ministru VASILE POGĂCEANU; Înalt Prea Sfințitu' PATRIARH JUSTINIAN; P. S. I. VASARHELY, Episcopul Bisericii Reformate din Cluj; P. S. ARDAY ALADAR, Episcopu' Bisericii Reformate din Orașea; Monsenioru' CAROL ADORJAN, Vicaru' genera' a' Episcopiei Romano-catolice de A'ba Iu'ia; Monsenioru' TRAIAN IOVANELLI, Vicaru' genera' a' Arhiepiscopiei Romano-Cato'ice din București; Dr. FRIEDERICH MÜLLER, Episcopul Bisericii Eoarg'ie'ice Luterane C.A. din Sibiu; D'. MOSES ROSEN, șef-rabinu' Cu'tu'ui Mozaic; D'. KISS ALEXA, Episcopu' Bisericii Unitare din Cluj; D'. GHEORGHE ARGAY, superintendentu' Bisericii Eoarg'ie'ice S. P.; I. P. S. Mitropo'sit TIHON CACEALCHIN, conlucătoru' Bisericii Creștine de rit vechiu; Dl. CON-STANTIN ADORIAN, vice-președinte și D'. ION RUSU, secretar ge-nera' a' Cu'tu'ui Creștin Baptist din Republica Popu'ară Română; Dl. IACUB MEHMET, muftiu' Cu'tu'ui Musu'man; D'. DUMITRU FLO-REA, președinte'e Cu'tu'ui Adventist de ziua a șaptea; D'. GHEORGHE BRADIN, președinte'e Cu'tu'ui Penticosta'; P. S. Episcop VASKEN BALGIAN, conducătoru' Bisericii Armeano-Gregoriene; Dl. GHEORGHE

OPREA, din conducerea Cultului Creștinilor după Evanghelie și P. C. STEFAN TOMICI, Vicarul Bisericii Ortodoxe Sârbe din Banat.

Consfătuirea a fost deschisă de Înalt Prea Sfințitul JUSTINIAN, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, care a rostit următoarea cuvântare :

CUVANTAREA I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN

În numele conducătorilor și reprezentanților tuturor cultelor religioase din Republica Populară Română, — întruniți în această Consfătuire spre a găsi mijloacele cele mai potrivite pentru participarea activă a clerului și credincioșilor noștri la istoricul eveniment dela 30 Noembrie 1952, îngăduiți-mi să vă adresez un călduros salut, urându-vă bun venit în mijlocul nostru.

Alegerile de deputați pentru Marea Adunare Națională au găsit un ecou puternic în poporul nostru. Credincioșii diferitelor culte religioase, ca cetățeni atașați Republicii noastre, iau parte cu însuflețire la acest important eveniment. Era deci firesc ca noi, reprezentanți ai diferitelor culte, să fim alături de credincioșii noștri, de poporul nostru și în această împrejurare.

Ținem să asigurăm, cu acest prilej, Prezidiul Marii Adunări Naționale a R. P. R. și Guvernul Republicii noastre de întreg devotamentul clerului și credincioșilor noștri, spre binele patriei și al poporului nostru.

Au trecut trei ani de când — bucurându-ne de libertatea religioasă și de egalitatea deplină între culte, statornicite de Statul nostru democrat popular, — am făcut începutul unor relații cu totul noi, de colaborare și respect reciproc, între feluritele culte religioase din țara noastră.

În anii care au trecut de atunci ne-am putut convinge că regimul democrat popular a asigurat Cultelor putința de slujire și cinstită a lui Dumnezeu, după poruncile și învățătura credinței noastre, — a fiecăruia. Noi slujim în același timp laolaltă și năzuințele cele mai sfinte și mai drepte ale poporului nostru, care merge cu hotărâre pe drumul făuririi unei vieți și orânduirii sociale mai bune și mai drepte, pe drumul înălțării și propășirii patriei noastre.

Bisericele și cultele religioase din Republica Populară Română, ținând seama de sentimentele credincioșilor lor, nu pot nutri alte gânduri și alte nădejdi decât acelea pe care le nutrește poporul în mijlocul căruia își desfășoară lucrarea lor. Ele nu pot avea alt drum, decât drumul pe care merge poporul nostru.

Consfătuirea noastră, prin participarea unanimă a conducătorilor cultelor din toate eparhiile, regiunile, raioanele precum și prin participarea deservenților cultelor din Capitala R. P. R., este o puternică demonstrație de devotament a tuturor slujitorilor și credincioșilor în dragostea lor față de patrie — Republica Populară Română —, față de regimul democrat popular, față de Guvernul țării.

Mărturisim că slujitorii cultelor noastre sunt tot așa de buni patrioți și tot atât de puternic legați, cu toată ființa și inima lor, de patrie și popor, precum sunt legați prin misiunea și dragostea desăvârșită față de credința lor, de Biserica și Dumnezeu pe care-L slujesc.

Acțiunea noastră comună, atât în lupta pentru apărarea păcii, cât și alături de constructorii noii orânduiri sociale are la temelie ei două principii fundamentale: credința față de Bisericele și Comunitățile noastre religioase și în același timp dragostea noastră neclintită față de patrie și popor.

Călăuziți de aceste două principii, noi ne iubim parohiile, comunitățile noastre, ne iubim căminele noastre, ne iubim credincioșii și poporul nostru, ne iubim patria noastră și condamnăm cu toată hotărârea inimilor noastre pe închinătorii vițelului de aur, — bancherii hrăpăreți americani și englezi, fabricanți de arme, răspânditori de ciumă și holeră, distrugători de orașe și sate, de așezăminte de cultură, de biserici, de spitale, ucigași de copii, bătrâni și femei. Ei voiesc să incendieze din nou lumea prin deslănțuirea unui nou război mondial, săvârșind astfel o nouă crimă împotriva umanității și un păcat de neiertat față de Dumnezeu. Dar sutele de milioane de oameni care apără pacea în lumea întreagă vor zădărnici aceste planuri divolești. Apărător al păcii este și poporul nostru. Noi, conducătorii și slujitorii tuturor cultelor din R. P. R., stăm alături de poporul din care ne tragem și suntem convinși că năzuințele poporului muncitor sunt și ale noastre. Legați prin credință și prin viață de el, vom sprijini cu toate puterile noastre strădanile lui cinstite pentru o viață socială dreaptă și fericită în cuprinsul Patriei noastre.

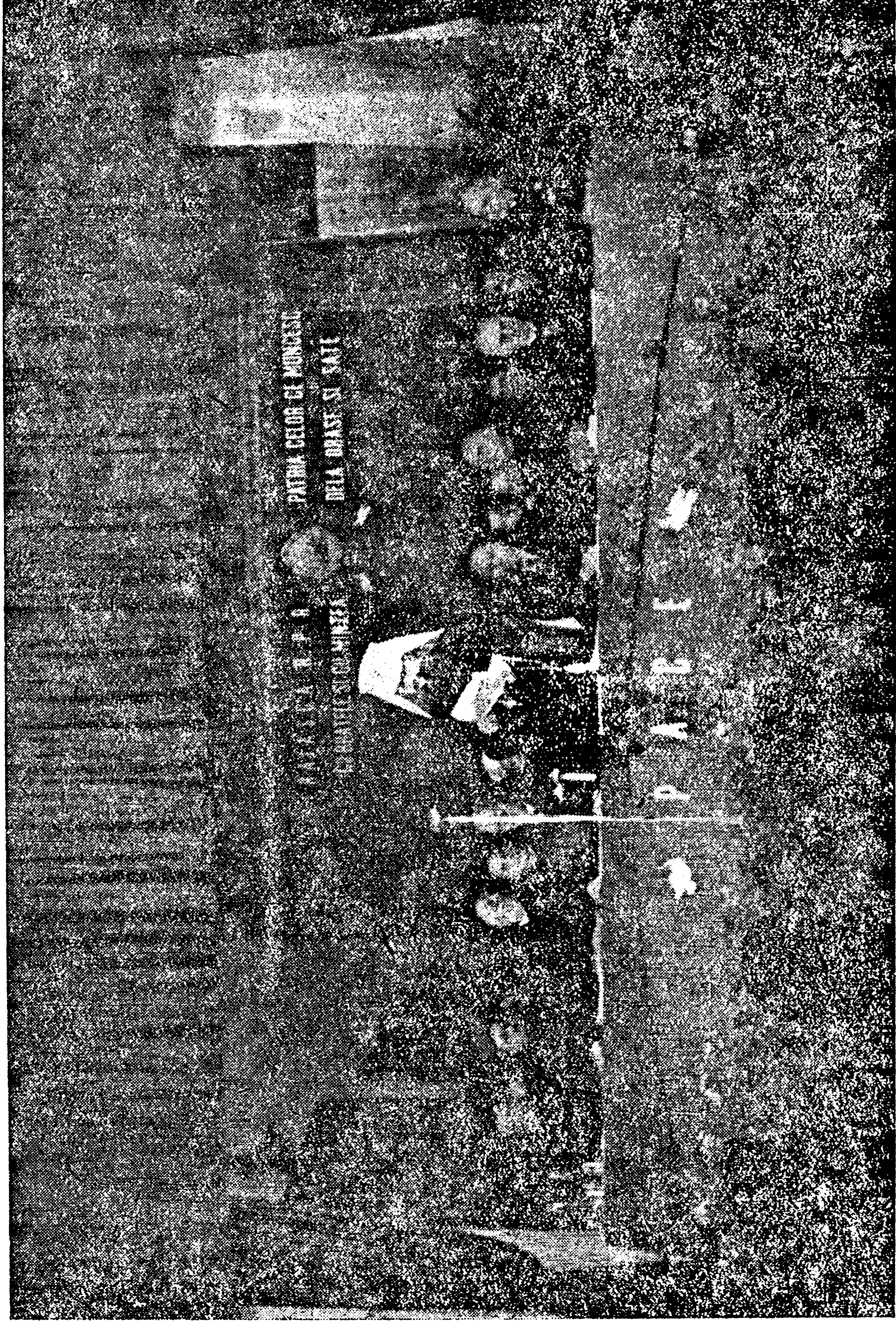
În țara noastră s'au și făcut pași uriași spre asigurarea unei vieți noi și fericite poporului. S'au înălțat și se înalță fabrici și uzine; se ridică uriașe hidrocentrale și termocentrale; se croește prin hama și piatra stearpă și arsă a Dobrogei drum nou de ape între Dunăre și Mare. Ogoarele întinse și mănoase ale Patriei noastre rodesc bogat pentru îndestularea întregului popor nu pentru trândăvia celor ce s'au închinat la vițelul de aur. Se zidesc școli și așezăminte de cultură, se zidesc spitale, clinici, dispensare, maternități pentru apărarea sănătății poporului și salvarea copiilor din ghiarele morții. Țara întreagă a devenit un vast șantier al muncii pașnice și constructive.

Toată această strădanie uriașă, toate aceste lucrări mărețe sunt săvârșite de poporul muncitor cu mintea lui ageră și brațele lui vânjoase.

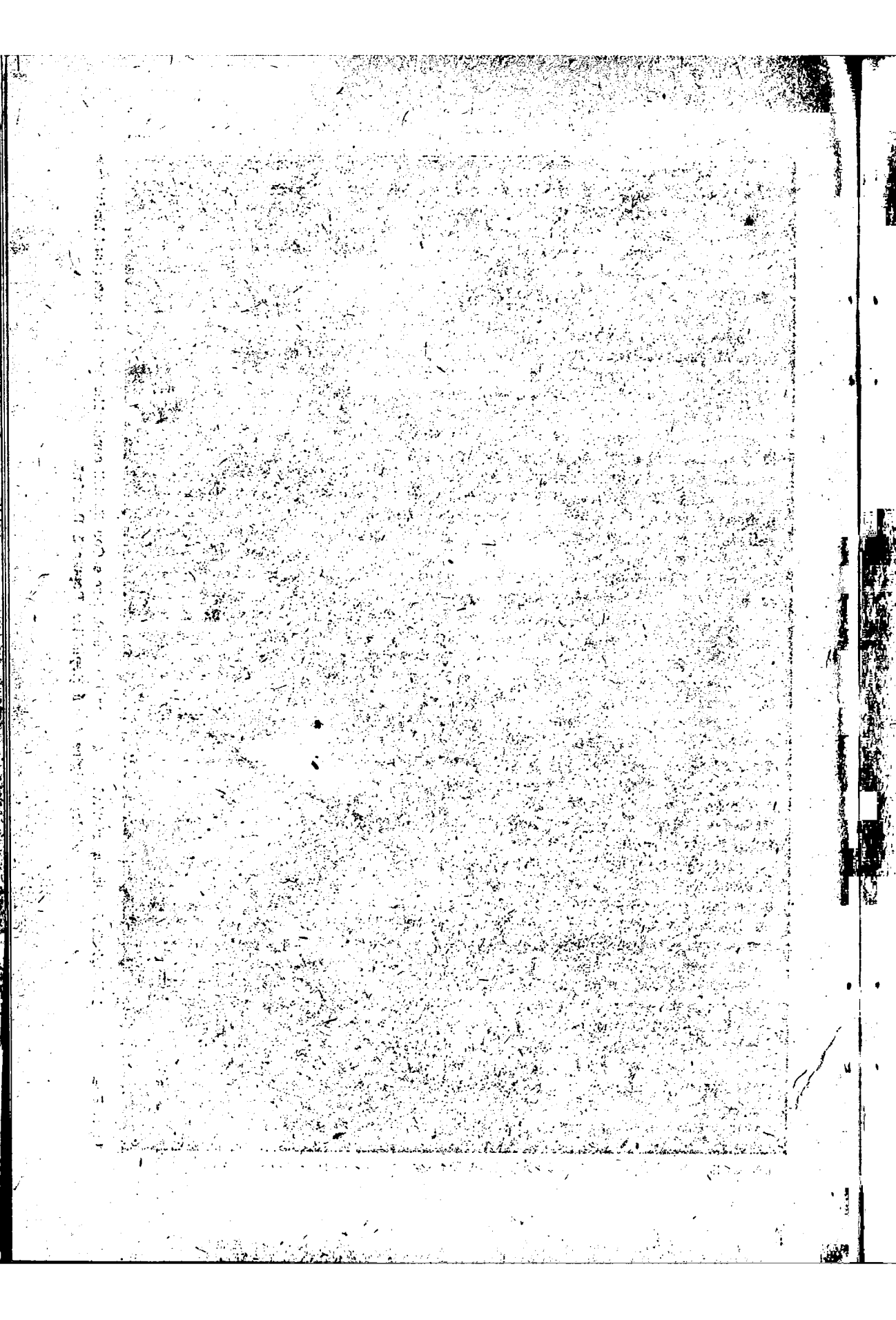
Toate aceste biruințe dobândite de poporul nostru, care a făcut din muncă «o datorie de onoare» au fost oglindite în noua Constituție a Republicii Populare Române, votată în unanimitate de Marea Adunare Națională, la 24 Septembrie 1952. Biserica Ortodoxă Română și toate Cultele religioase din țara noastră, prin păstorii și credincioșii lor, au împărtășit întru totul entuziasmul cu care poporul nostru a întâmpinat noua Constituție și au binecuvântat voința lui fermă de a duce până la capăt opera uriașă a înfloririi și înălțării Patriei noastre.

Un avânt și mai mare a luat munca poporului nostru în urma statornicirii zilei de 30 Noembrie 1952, ca zi în care toți cei ce muncesc, toți cei ce iau parte la zidirea unei țări noi, vor alege pe reprezentanții lor direcți în Marea Adunare Națională, organul suprem al puterii de Stat în Republica Populară Română. Participarea oamenilor muncii la rezolvarea treburilor obștești este expresia largilor libertăți democratice de care se bucură astăzi.

În nenumărate întruniri ale oamenilor muncii din țara noastră au

Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, rostind cuvântarea de deschidere a Consfățuirii conducătorilor și reprezentanților tuturor cultelor religioase din Republica Populară Română.

fost propuși candidați în aceste alegeri cei mai prețioși fii ai poporului: muncitori, constructori ai orașelor și uzinelor noi, tehnicieni, plugari care zidesc o viață nouă în lumea satelor noastre, cărturari, oameni ai artei, ai științei și culturii, fruntași ai vieții sociale, ostași, femei și tineret. Demn de subliniat este faptul că între acești vrednici fii ai poporului, se află și credincioși și slujitori ai cultelor noastre.

Felul în care s'a constituit Frontul Democrației Populare și modul în care au fost propuși candidații de către masele largi populare, dovedesc că poporul muncitor participă în chip conștient la alegerea reprezentanților săi. Candidații de azi nu mai sunt exponenții celor puțini și îmbuibați sau ai unei singure familii, organizată de circumstanță sub firmă politică. Candidații de azi sunt exponenții autentici ai năzuințelor și voinței poporului muncitor. Ei reprezintă toate categoriile populației muncitoare; ei sunt participanții activi la munca pașnică și constructivă a poporului nostru, sunt harnicii făuritori ai vieții noi și luptători dârzi pentru apărarea păcii, libertății și independenței patriei noastre. Candidații sunt exponenții solidarității și unirii poporului nostru truditor, fără deosebire de religie și naționalitate în munca pentru întărirea și înflorirea Patriei. E o deosebire ca dela cer la pământ între mărețele clipe pe care le trăim astăzi și trecutul de desbinări, de ațâțări șovine, de incitări la ură rasială, care umpleau de revoltă pe adevărații patrioți și îndepărtau poporul muncitor dela viața politică a țării. La acest tablou sumbru al trecutului se mai adaugă și cortegiul făgăduelilor deșarte, demagogia deșantată, intrigile și scandalurile publice între ambițioșii diferitelor grupuri politice, care desbinau poporul și slăbeau forțele morale ale Patriei. Asemenea alegeri, cu bătăi, siluiri de conștiințe și schingiuri, umpleau de groază poporul.

Astăzi însă, când poporul este chemat să-și aleagă reprezentanți în forul suprem al puterii de Stat, când poporul socotește acest măreț eveniment drept o sărbătoare și o zi de însemnătate istorică în viața sa, astăzi cultele religioase au dreptul și datoria să împărtășească și ele marea bucurie pe care o trăiește poporul nostru și să fie partașe la actul prin care oamenii muncii dela orașe și sate aleg pe conducătorii vieții publice a statului nostru democrat popular.

Faptul că slujitorii Cultelor au cel mai deplin drept de a alege și de a fi aleși este încă o dovadă a încrederii pe care cărmuirea țării o are în noi și în patriotismul nostru. La asemenea încredere se cuvine să răspundem cu toată tăria credinței noastre, cu toată sinceritatea inimilor noastre, cu toate puterile noastre de muncă, să răspundem cu și mai înflăcărată dragoste față de patrie și față de popor. Să răspundem prin participarea noastră voluntară și entuziastă la munca uriașă pe care o desfășoară astăzi poporul nostru pentru înflorirea scumpei noastre patrii.

Un cărturar de seamă al poporului nostru a spus acum 100 de ani preoțimii și învățătorimii: «mergeți cu poporul, ca să nu rătăciți drumul». Acest îndemn se cade a fi înscris în sufletul fiecărui slujitor al oricărei credințe și noi ne facem o datorie frățească să vi-l repetăm: mergeți pe acelaș drum cu poporul nostru muncitor; împărțiți cu el strădanile și greul muncii ca să puteți împărți cu el bucuria biruințelor; nu ocoliți calea dreaptă pe care pășește poporul spre viața fericită ca să nu vă rătăciți pe cărările lăturălnice. Iubiți poporul și condamnați fărădelegile pe care

le săvârșesc dușmanii poporului, acei care trădează poporul vânzându-și conștiința pentru cei 30 de arginți ai zarafilor dela Washington și Londra, care pismuesc și uneltesc din umbră împotriva muncii pașnice a poporului. Respingeți pe acei care vor să vă facă să săvârșiți păcate împotriva poporului cu șoapte veninoase și gânduri diavolești.

Gândiți-vă că în scurtă vreme prin munca tuturor și sub conducerea reprezentanților poporului, ce vor fi aleși la 30 Noembrie, fața țării noastre va fi mai frumoasă. Manifestul Frontului Democrației Populare înfățișează imaginea minunată a vieții de mâine a poporului nostru, când prin truda celor ce muncesc Patria noastră va fi transformată într'o grădină înfloritoare, când se vor zămisli tot mai multe bunuri care să facă viața omului muncitor mai îmbelșugată și fericită.

Poporul întreg răspunde cu însuflețire acestei chemări. Putem noi oare, conducătorii și slujitorii cultelor să lipsim dela marea bucurie pe care o vor trăi toți fiii poporului nostru, în ziua în care vor vedea aceste uriașe realizări ale muncii și brațelor lor? Putem noi oare să văduvim inimile noastre de nespusa mândrie patriotică pe care o vor cunoaște toți cei ce au contribuit la transformarea Patriei noastre într'o grădină înfloritoare?

Din dorința de a se găsi răspuns la aceste întrebări a izvorât și consfătuirea noastră de astăzi. Suntem încredințați că vom isbuti să găsim laolaltă, cele mai potrivite mijloace pentru a dovedi tuturor dragostea noastră desăvârșită de popor și puternicul nostru patriotism. Suntem desemenea încredințați că simțămintele pe care le încercăm noi, slujitorii Bisericii Ortodoxe Române, sunt vii și în inimile tuturor conducătorilor cultelor religioase din R. P. R., și că ele se vor mărturisi prin hotărîrea noastră fermă de a fi alături de credincioșii noștri, participanți activi la marea sărbătoare a poporului nostru dela 30 Noembrie, la munca lui pașnică și creatoare, la uriașa operă de înălțare și consolidare a patriei noastre.

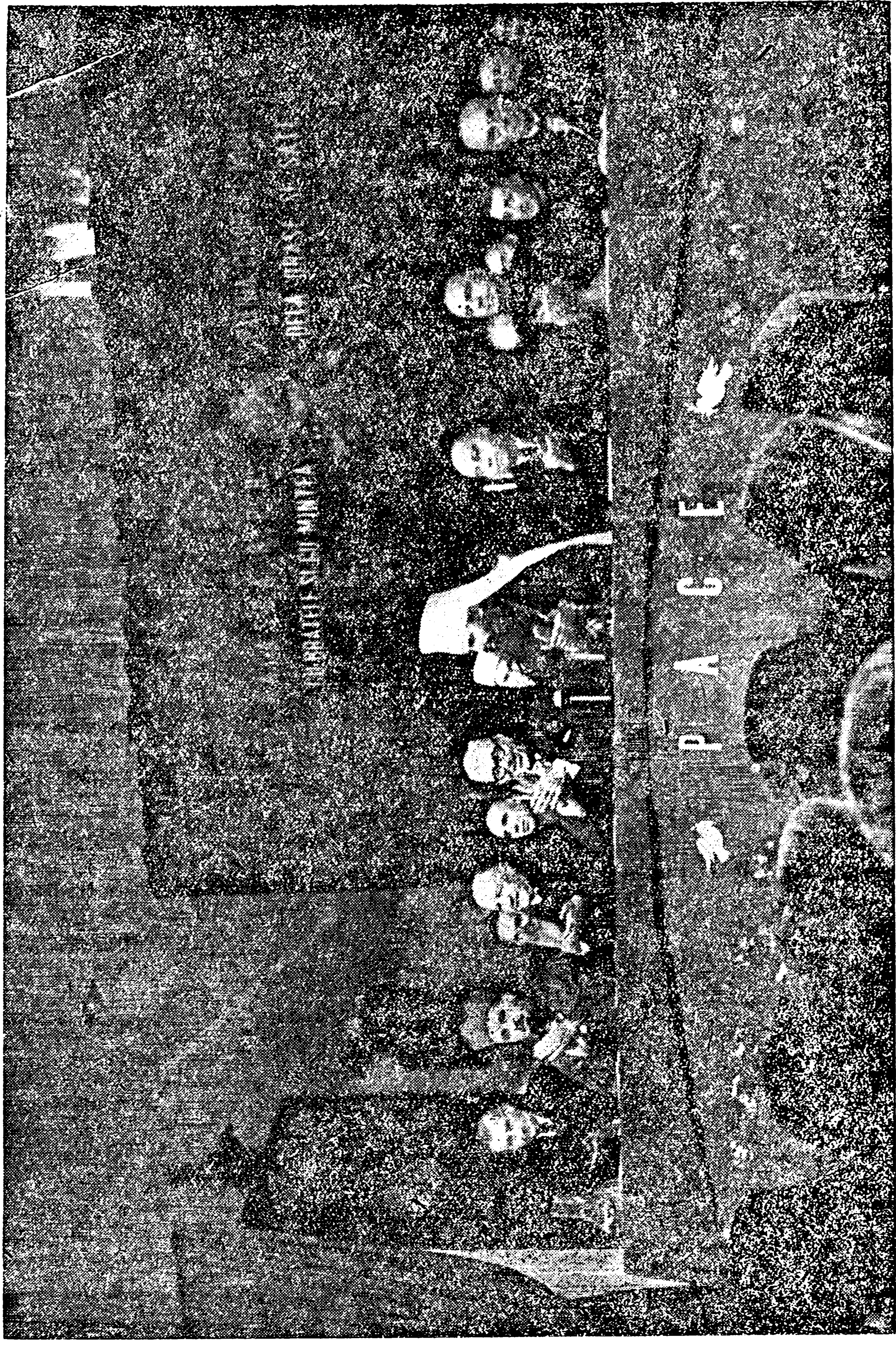
Cu iubire de frate și de părinte chem pe toți cei ce mărturisesc pe Dumnezeu în feluritele graiuri, să îndemne pe toți frații lor să-și dovedească tăria credinței prin revărsarea dragostei către semenii lor, către poporul în mijlocul căruia trăiesc. Să-și facă datoria de cetățeni către patrie și popor, cu aceeași râvnă cu care își fac datoria de credincioși către altarele lor și către Dumnezeu.

În acest chip vor arăta că sunt vrednici luptători pentru apărarea păcii în lumea întreagă, căci întărirea și dezvoltarea statului nostru democrat popular, care este un factor activ în marele front al apărătorilor păcii, reprezintă o contribuție de seamă adusă cauzei sfinte a apărării și consolidării păcii.

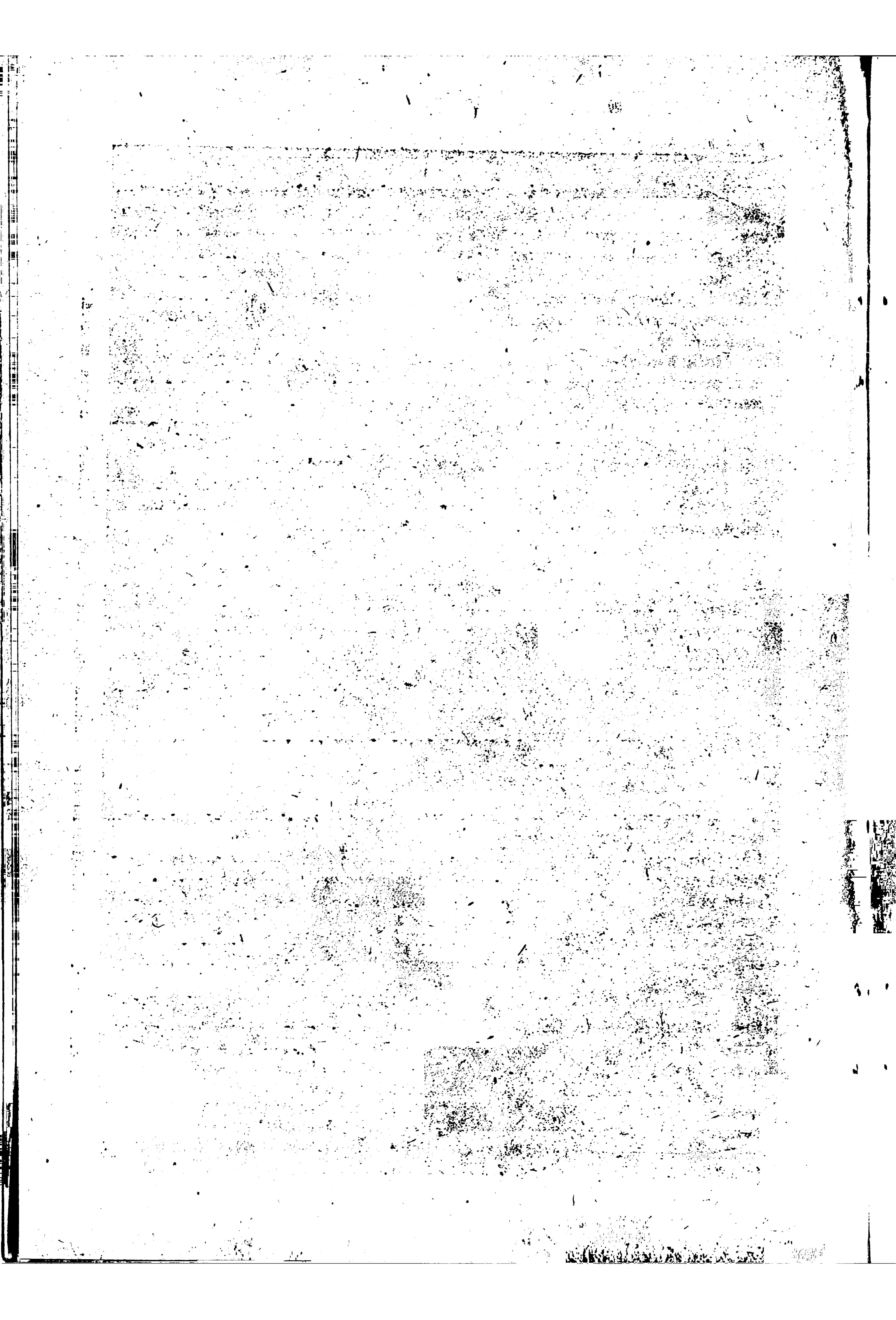
Să nu uităm nici unul dintre noi că toți candidații Frontului Democrației Populare sunt dârzi luptători pentru pace; să nu uităm că alegându-i pe ei la conducerea treburilor statului nostru, vom dovedi că întâmpinăm apropiatul Congres al Popoarelor pentru Apărarea Păcii, printr'o măreață realizare menită să contribuie la salvarea păcii și vieții în lume.

Cu atât mai îndreptățite sunt aceste nădejdi cu cât știm că în fruntea candidaților Frontului Democrației Populare se află cel mai dârz și neînfricat luptător pentru libertatea și fericirea poporului, conducătorul Guvernului țării, Gheorghe Gheorghiu-Dej.

na
și
a,
o-
va
ea
re
ti-
in
hă
ța
oi
pe
te
m
ți
o-
ă-
a-
ca
m
rii
or
ea
a
s-
e.
e
e
e
e
si
a
e
r
si
o-
o-
o-
o-
e.
a
i.

Prezidiul consfătuirii conducătorilor și reprezentanților tuturor cultelor religioase din țara noastră.

Dragostea nețărmurită cu care poporul nostru îl înconjoară izvorăște din munca pe care o desfășoară de ani și ani de zile, călăuzind poporul nostru muncitor spre o viață nouă și fericită și stând neîncetat de straje independenței și suveranității Statului nostru democrat popular.

Suntem pe deplin încredințați că atât conducătorii cât și credincioșii tuturor cultelor religioase din țara noastră împărtășesc întru totul încrederea și dragostea nețărmurită cu care poporul nostru înconjoară pe candidații săi.

Hotărîrea noastră de a lua parte la munca pentru înflorirea patriei va fi prinosul dragostei noastre neclintite către patrie și popor, către statul democrat popular și guvernul său.

Infrățirea tuturor celor ce muncesc cu brațele și cu mintea și strângerea lor cu dragoste și devotament în jurul cârmuitorilor Statului constituie temelia trainică pe care se înalță noua noastră patrie.

Cu aceste convingeri declar deschisă consfătuirea tuturor cultelor din Republica Populară Română și rog pe Dumnezeu să binecuvinteze lucrarea noastră închinată Lui, patriei, poporului și păcii.

A luat apoi cuvântul Dl. Dr. PETRU GROZA, Președintele Prezidiului Marelui Adunări Naționale a Republicii Populare Române, care a salutată pe participanții la consfătuire, rostind următoarea cuvântare :

**CUVÂNTAREA D-LUI DR. PETRU GROZA,
PREȘEDINTELE PREZIDIULUI MAREI ADUNĂRI NAȚIONALE
DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ**

Prea Fericite Patriarh, Înalt Prea Sfințiți,
Prea Sfințiți Părinți, Domnilor Episcopi și
Șefi de Culte,
Onorată Asistență,

În primul rând dați-mi voie să vă mulțumesc pentru invitația ce mi-ați făcut-o la consfătuirea Dvs.

Inițiativa reprezentanților cultelor religioase din țara noastră de a se întâlni pentru a găsi mijloacele cele mai potrivite în scopul participării clerului la istoricul eveniment dela 30 Noembrie, merită atenția cuvenită. Ea constituie o manifestare a atașamentului față de regimul democrat popular, care a asigurat cele mai largi drepturi și libertăți întregului popor muncitor, a garantat libertatea de conștiință și a asigurat deplină libertate de organizare și funcționare tuturor cultelor religioase.

Libertatea de conștiință și exercitarea liberă a cultelor religioase au fost înscrise în noua Constituție a Republicii Populare Române, Constituție adoptată de poporul român și minoritățile naționale din R. P. R. și votată în unanimitate în Marea Adunare Națională.

Întâlnirea Dvs. de astăzi este expresia concretă a libertății de care se bucură cultele în Republica noastră. Ea constituie un răspuns zdrobitor tuturor celor ce au încercat să calomnieze regimul nostru democrat popular, deoarece ea demonstrează în mod convingător că reprezentanților clerului le sunt asigurate nu numai dreptul de exercitare al cultului, ci și dreptul

cetățenesc de a participa la alegerea organului suprem al puterii de Stat, Marea Adunare Națională.

Prin exercitarea celui mai de seamă drept cetățenesc, slujitorii cultelor aduc contribuția lor la întărirea statului democrat-popular, la apărarea păcii.

Astăzi când imperialistii americano-englezi uneltesc deslănțuirea unui nou măcel mondial, Consfătuirea Dvs., este o manifestare împotriva ațățătorilor la război și a agenților lor lăuntrici, o manifestare pentru pace, alături de poporul nostru care luptă pentru apărarea păcii în cadrul măretului Front Mondial al Păcii și Democrației, în fruntea căruia se află Uniunea Sovietică și marele ei conducător și prieten al poporului nostru, **STALIN**.

Totii cei prezenti au subliniat cu îndelungate și entuziaste aplauze cuvântul de salut al D=ului Dr. Petru Groza.

Conducătorii tuturor cultelor religioase au ținut să=și spună cuvântul, pentru a declara cu hotărîre că — ținând seama de învătăturile credinței lor și de sentimentele credincioșilor — Bisericele nu nutresc alte gânduri și alte nădejdi decât acelea pe care le nutrește întregul popor muncitor și că ele nu au alt drum decât drumul pe care merge astăzi poporul nostru, spre bunăstare, spre fericire și spre lumină.

Conducătorul Bisericii Reformate, Episcopul I. VASARHELY, subliniind largile libertăți de care se bucură cultele în statul democrat popular — a spus următoarele :

CUVÂNTAREA D-LUI ION VASARHELY, EPISCOPUL BISERICII REFORMATE.

Cu multă bucurie am venit la această măreată consfătuire pentru a mărturisi, în numele clerului și credincioșilor reformați, adâncul nostru devotament față de regimul nostru de democrație populară, care a deschis drumuri noi poporului nostru spre o viață constructivă, pașnică și fericită.

Astăzi, muncitorii, funcționarii, intelectualii, fără deosebire de naționalitate sau credință, lucrează cu toții pentru înflorirea și întărirea Patriei noastre.

Intr'adevăr, înlăturarea sălbaticiei asupra și învrăjbiți naționale, practicată de regimurile trecute, însemnează o întărire a unității de nezdruccinat a poporului muncitor din țara noastră, care construiește o viață nouă.

Crearea Regiunii Autonome Maghiare este o dovadă elocventă a politicii înțelepte a Statului nostru democrat popular, care asigură minorităților naționale aceleași drepturi cu poporul frate român. Avem teatre, școli, cărți și ziare în limba maternă, care este folosită și în administrație și în justiție. Pentru toate acestea aducem prinosul nostru de recunoștință regimului nostru, asigurându-l că vom folosi aceste drepturi și libertăți de acum înainte pentru binele Patriei noastre.

Pentru apărarea acestor drepturi și cuceriri ale poporului nostru, Biserica noastră și credincioșii ei s'au încadrat în lupta pentru apărarea

ION VASARHELY,
Episcopul Bisericii Reformate.

păcii, condamnând pe agresorii americano-englezi, careucid azi în Coreea bătrâni, femei și copii, și pustiesc orașe și sate întregi, în disprețul celor mai elementare sentimente umane.

Noi ridicăm glasul nostru de protest împotriva ațățătorilor la un nou război și declarăm răspicat: Noi vrem pace și înțelegem să luptăm pentru ea și — împreună cu toți partizanii păcii din lumea întreagă — vom zădărnici planurile criminale ale instigatorilor la război.

Noi vrem pace, pentru a dedica toate forțele noastre muncii constructive și pașnice, ce se desfășoară astăzi pe întinsul patriei noastre, conștienți fiind că astfel slujim cauza păcii și frăției între popoare.

Animați de aceste sentimente, întâmpinăm cu mândrie patriotică alegerile dela 30 Noembrie a. c., când — împreună cu toți oamenii muncii din patria noastră — ne vom face datoria de cetățeni și vom trimite în

Marea Adunare Națională pe apărătorii păcii și făuritorii fericirii poporului nostru.

A luat apoi cuvântul Monseniorul CAROL ADORJAN, Vicarul General al Episcopiei Romano-Catolice de Alba Iulia, care a rostit următoarea cuvântare :

**CUVANTAREA MONSENIORULUI CAROL ADORJAN,
VICARUL GENERAL AL EPISCOPIEI ROMANO-CATOLICE DE ALBA IULIA.**

Animat de sincere sentimente față de Statul nostru de democrație populară, mărturisesc în numele clerului și credincioșilor romano-catolici din patria noastră, că ne-am încadrat în noua orânduire socială și că din toate puterile noastre îndemnăm pe păstoriții noștri să se alătore uriașului efort, pe care-l depun toți oamenii muncii pentru construirea unei vieți mai bune și a unui viitor luminos.

Această atitudine a noastră este întemeiată pe doctrina noastră, care ne învață să dăm Statului ce este al Statului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.

Facem acest lucru cu atât mai bucuroși cu cât constatăm că regimul de democrație populară a înfăptuit lucruri atât de frumoase, într'un timp atât de scurt, pentru binele și fericirea obștească.

Crearea unor relații sociale demne de ființa omenească, noi nu putem decât să o binecuvântăm, căci însuși Mântuitorul a biciuit cu vorbele și faptele Sale pe vânzătorii din templu și pe toți cei ce asupreau pe semenii lor.

Pe de altă parte, am constatat și afirmăm în mod solemn că cuceririle oamenilor muncii din țara noastră, printre care se numără și libertatea conștiinței și libertatea exercitării Cultelor religioase, formează o vie realitate care nu poate fi tăgăduită decât de dușmanii Bisericii noastre și ai scumpei noastre patrii, Republica Populară Română.

Noi am îndemnat, prin toată activitatea noastră, atât clerul cât și credincioșii romano-catolici să-și îndeplinească cu toată conștiinciozitatea îndatoririle lor sfinte față de Biserică și față de Patrie.

Să fim mereu buni credincioși, ceea ce înseamnă să fim leali și cinștiți cetățeni așa cum se cuvine unui credincios.

Ne dăm însă seama că această viață nouă care se făurește într'o țară liberă și independentă, nu este pe placul dușmanilor omenirii, care caută să uneltească împotriva celui mai mare bun al neamului omenesc, care este pacea.

Biserica își dă seama de factorii care crează ura și războaiele între popoare, prin propagarea urei și a setei de îmbogățire și de aceea este de datoria ei de a condamna aceste răătăcirii, nedemne de guverne și oameni cari își zic creștini. Astăzi, aceeași factori, imperialiștii americano-englezi, incită la un nou război mondial, pentru a-și satisface poftele lor nesățioase după câștig și ambiția lor de dominație a lumii.

Adânc mâhniți sufletește, noi regretăm că alături de asemenea oameni, ale căror scopuri nu au nimic comun cu creștinismul, se află totuși unele cercuri conducătoare eclesiastice, care — uitând de porunca cea mare a dragostei — sprijină distrugerea vieții pe pământ.

Astăzi însă, când oamenii cinștiți din lumea întreagă spun un hotărât «nu» ațâțătorilor la război, simțim de datoria noastră patriotică și duhovnicească să declarăm că sprijinim cu vorba și fapta, politica de apărare a păcii a Statului nostru democrat-popular, că facem front comun cu milioanele de oameni, care urmând îndemnul marelui Stalin, au luat în propriile lor mâini cauza menținerii păcii și duc o luptă hotărâtă pentru apărarea ei până la capăt.

Alături de întreg poporul muncitor, de toți oamenii cinștiți din Patria noastră, alături de deservenții tuturor Cultelor, vom alege la 30 Noembrie pe candidații Frontului Democrației Populare, care sunt cei mai buni și mai devotați fii ai Patriei noastre, și care prin munca și activitatea lor sunt o cheazășie trainică, că vor lucra pentru un viitor frumos și pentru apărarea păcii.

În numele credincioșilor și păstoriiilor Bisericii Evanghelice Luterane C.A., a vorbit conducătorul lor, Episcopul Dr. FRIEDERICH MÜLLER, din Sibiu, care a spus următoarele :

**CUVÂNTAREA D-LUI DR. FRIEDERICH MÜLLER,
EPISCOPUL BISERICII EVANGHELICE LUTERANE C. A.**

Cu prilejul acestei consfătuiri țin să subliniez că, datorită condițiilor noi create în patria noastră, Biserica Evanghelică C.A. și credincioșii ei și-au putut consacra forțele lor mărețului scop de a contribui și ei la construirea unei vieți mai bune, spre folosul și fericirea obștească.

Suntem fericiți să constatăm că, datorită politicii înțelepte a Guvernului și regimului de democrație populară, toți cetățenii cinstiți, indiferent de naționalitate și credință religioasă, se bucură de drepturi egale, punându-se capăt astfel stărilor de ură și șovinism, întreținute în trecut de fostul regim burghezo-moșieresc și mai ales de fascism.

Astăzi vedem că poporul, unit sub steagul democrației și păcii, zidește cu elan și abnegație o lume nouă, din care dispare mizeria, incultura, ura între naționalități. Această atmosferă nouă de apropiere și colaborare între Cultele religioase este un rod binecuvântat al vieții celei noi, ce s'a instaurat în scumpa noastră patrie, Republica Populară Română.

Ne unește, deasemenea, măreața cauză a apărării păcii, — pace pe care a propovăduit-o în toate împrejurările și în tot locul Iisus Hristos.

Biserica Evanghelică nu poate tăcea când vede cum preceptele iubirii aproapelui sunt călcate în picioare cu atâta brutalitate de către ațâțătorii la un nou război, imperialiștii din America și Anglia, care vor să arunce lumea într'un nou măcel, mai îngrozitor și mai crud decât războaiele cunoscute până acum.

De aceea am îndrumat pastorii și credincioșii noștri să se alăture, în mod hotărît și conștient marelui front al păcii, în fruntea căruia se află Uniunea Sovietică și marele Stalin. Această atitudine de a ne alătura frățește sutelor de milioane de luptători pentru pace, care au înscris pe steagul lor lozincă «Pacea va fi salvată, pacea trebuie să fie salvată», este în deplină concordanță cu preceptele Evangheliei, care socotește fericiți pe făcătorii de pace și-i numește «fii ai lui Dumnezeu».

Văzând realizările mărețe din țara noastră, ca rezultat al marilor cuceriri ale regimului nostru de democrație populară, care înfăptuește totodată o operă constructivă, pașnică, pentru binele poporului, noi declaram, în numele pastorilor și credincioșilor noștri, că la 30 Noembrie, ne vom dovedi patriotismul nostru participând la alegerea celor mai valoroși fii ai patriei noastre, ca reprezentanți ai poporului muncitor în Marea Adunare Națională, conștienți fiind că prin aceasta slujim măreței cauze a păcii și a bunei stări a poporului nostru.

Şef-rabinul Cultului Mozaic, Dr. MOSES ROSEN, a rostit următoarea cuvântare, exprimând sentimentele credincioşilor mozaici din ţara noastră :

CUVÂNTAREA D-LUI DR. MOSES ROSEN, ŞEF-RABINUL CULTULUI MOZAIC.

Un sentiment de nestăvilită emoţie cuprinde sufletul meu — al aceuia care am cinstea de a aduce cuvântul Cultului mozaic din Republica Populară Română în această măreaţă Adunare — când, privind în jurul meu, găsesc împlinirea visului acelui divin cântăreţ a cărui operă e cartea de căpătâi a tuturor Bisericilor, a minunatului verset care începe cel de al 133-lea capitol al Psalmilor :

«O! Cât e de bine şi cât de frumos când laolaltă se aşează fraţii!».

Cât de dureroaşă, cât de ciudată era vrajba semănată între noi de către acei care ştiau că numai din semănarea urii între popoare şi confesiuni poate să înflorească veninoasa buruiiană a nedreptăţii şi împilării.

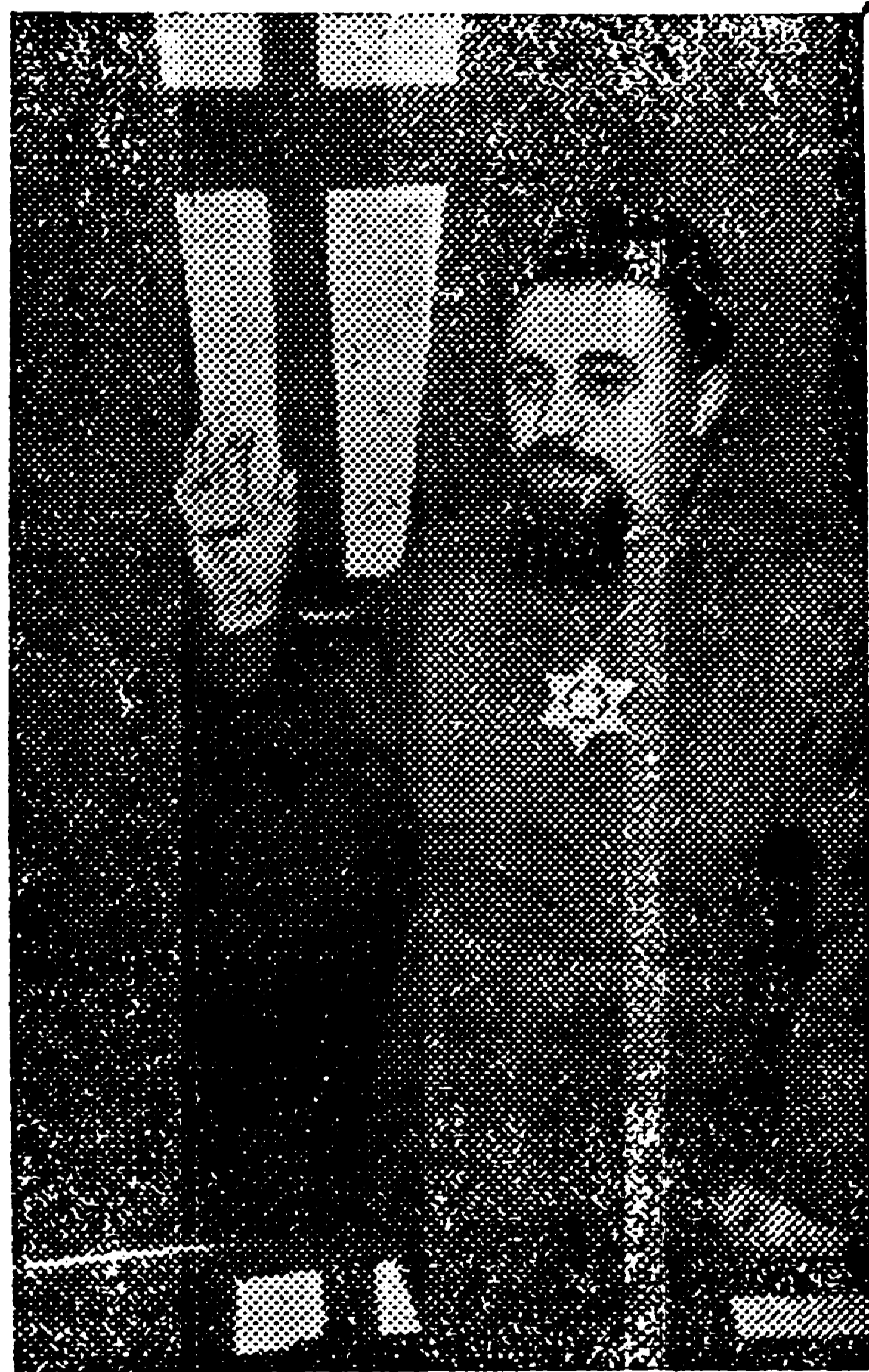
Vă vorbeşte şeful spiritual al unui Cult care a fost hulit şi prigonit.

Cât de strivită era demnitatea slujitorului de Cult, atunci când trebuia să-şi încovoie şira spinării faţă de trufia celor ce se lăfăiau în huzur şi bogăţie strânsă prin păcate strigătoare la cer!

Poporul român şi minorităţile naţionale din această ţară se pregătesc să întâmpine ziua de 30 Noembrie, când vor avea loc alegerile pentru Marea Adunare Naţională.

Odată mai mult avem datoria de a manifesta în mod concret loialitatea noastră faţă de regimul nostru de democraţie populară, aducând contribuţia noastră pentru victoria în alegeri a candidaţilor Frontului Democraţiei Populare.

În trecut, sub domnia negrei reacţiuni, campania electorală constituia o pagină ruşinoasă în viaţa publică a ţării. Se încurajau cu această ocazie cele mai josnice patimi, se organizau chefuri monstre plătite din vistieria Statului, se plăteau bande de bătăuşi, se deslănţuia teroarea cea mai cumplită împotriva muncitorilor şi ţăranilor, se măsluiau urnele, se aţâţa la ură între naţionalităţi şi confesiuni. Pentru evrei, fiecare aşa zisă «alegere» constituia un program. Ghioagele care constituiau «argumentul» electoral al diverselor partide istorice sfărâmau capete evreeşti spre a demonstra «patriotismul» diverşilor boieri şi moşieri cari candidau. Se

Dr. MOZES ROSEN,
Şef-rabinul Cultului Mozaic.

ardeau sinagogi, se smulgeau bărbile credincioșilor și clerului nostru, se profanau sulurile sfinte, se devastau casele din cartierele «calicimei» evrești. Aceasta, în timp ce fabricanții evrei cultivau pe deoparte în rândurile populației evrești naționalismul, iar pe de altă parte subvenționau bandele de bătăuși, presa antisemită și trimiteau pe exponenții lor să țină discursuri sforăitoare în susținerea diverșilor «candidați». Așa cum s'a dovedit, sioniștii au fost și sunt cei mai credincioși simbriași ai mai-marilor lor dela Washington și Londra.

Sume astronomice, stoarse din vlaga oamenilor simpli din Statele Unite ale Americii și din colonii și alte țări subjugate, au fost utilizate spre a cumpăra conștiințe, spre a ameți mințile. Cele câteva zeci de familii, magnați ai aurului și ai oțelului, ai cărbunelui și ai trusturilor de armament, încearcă să bage călușul în gura luptătorilor pentru libertate, prin instituirea medievalei instituții de siluire a conștiinței umane, care e «Comisia pentru cercetarea activității antiamericane».

La fel se întâmplă lucrurile și în celelalte țări subjugate de forțele întunericului: în Spania, care geme sub călcâiul fascistului Franco, în Grecia în care sute de mii de patrioți zac în lanțuri, în Jugoslavia lui Tito, în care domnește cea mai cruntă teroare, ș.a.m.d.

La fel se întâmplă lucrurile în Statul Israel, în care voința de pace și libertate a poporului muncitor e înăbușită de către conducători ai Statului, care au strâns mâna călăilor năclăită de sângele a șase milioane de evrei, prin recenta convenție încheiată cu guvernul neo-nazist al Germaniei occidentale.

După ce am aruncat o privire asupra tabloului desgustător pe care ni-l înfățișează forțele întunericului, e bine să întoarcem privirile noastre spre tabăra luminii și a binelui, în fruntea căreia se găsește marea Uniune Sovietică și marele ei conducător I. V. Stalin.

Alegerile din scumpa noastră Patrie Republica Populară Română, vor fi demonstrația de atașament neclintit al celor mai largi pături ale poporului pentru regimul de democrație populară, care duce țara spre înflorire și bun trai. Bogățiile naturale ale țării sunt folosite din ce în ce mai mult pentru îmbunătățirea vieții întregului popor muncitor. În locul plugurilor de lemn mii de tractoare răscolesc brazdele, dăruind pâine norodului. Lumina risipește întunericul în care erau ținute masele ce munciau din greu.

S'a pus capăt, odată pentru totdeauna, oricărei discriminări naționale, rasiale sau religioase. De marile drepturi și libertăți garantate de Constituție beneficiază toți oamenii cinstiți.

Alături de poporul român și minoritățile naționale, și populația evreiască se integrează în ritmul noii vieți în care munca e o datorie și o chestiune de onoare. Stahanoviști și cărturari, artiști și scriitori de frunte se ridică mereu și din rândurile ei, aducându-și astfel contribuția la marea operă de construcție ce se săvârșește sub ochii noștri Libertatea religioasă garantată de art. 84 din Constituția Republicii Populare Române dă tuturor Cultelor cele mai largi posibilități de exercitare a vieții religioase.

Pentru noi, ca și pentru toți cetățenii cinstiți, alegerile pentru Marea Adunare Națională sunt un prilej de mărturisire a devotamentului și dragostei pentru regimul care ne-a ridicat din robie la libertate.

Dela această marea sărbătoare nu poate lipsi Biserica niciunui Cult

Noi aducem păstorii noștri, odată cu îndemnul religios și pe cel al felului în care ei trebuie să-și trăiască viața pe acest pământ. Noi avem datoria sfântă de a arăta credincioșilor noștri că drumul la urne în ziua de 30 Noembrie e drumul spre consolidarea marilor libertăți cucerite de poporul muncitor, e drumul definit de expresia biblică: «alege viața».

Să înălțăm fierbinte noastră rugă către Cel ce pe toți ne cărmuește ca să binecuvinteze scumpa noastră Patrie, Republica Populară Română.

DI. KISS ALEXA, Episcopul Bisericii Unitariene, a rostit următoarea cuvântare :

CUVÂNTAREA D-LUI KISS ALEXA, EPISCOPUL BISERICII UNITARIENE.

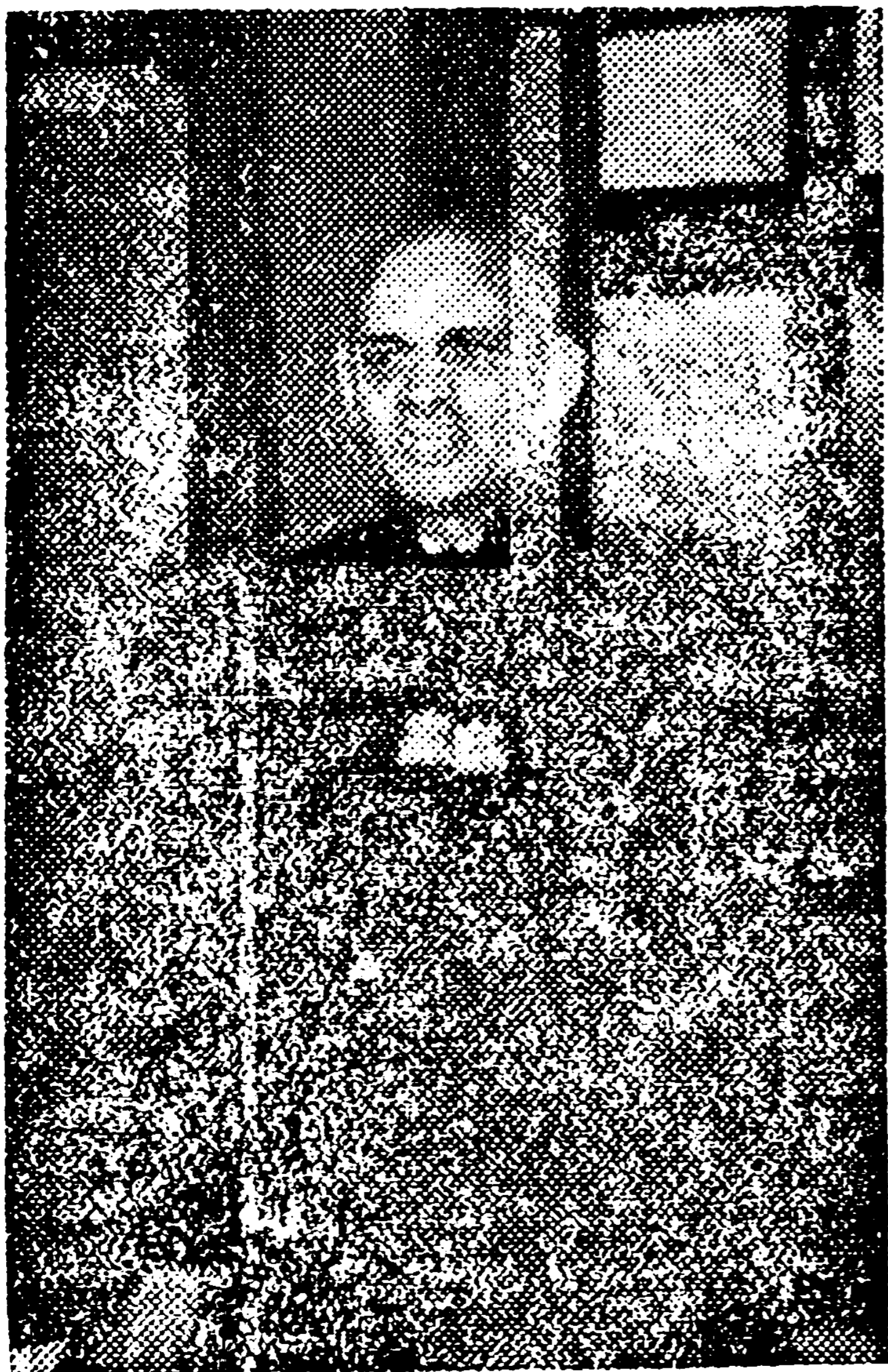
Credincioșii noștri s'au lovit de nenumărate opreliști din partea nedreptelor orânduirii sociale și stăpâniri politice de până la 1944.

Cu toate aceste opreliști, slujitorii și credincioșii Bisericii noastre au continuat să creadă și să lupte cu nădejdea că odată toate opreliștile vor

fi înlăturate. Bucuria și satisfacția lor au fost negrăite, atunci când — după eliberarea Patriei noastre de sub jugul fascist — au putut constata că în țara noastră s'a instaurat un regim democrat.

Iată pentru ce Biserica noastră a împărtășit din plin bucuria oamenilor muncii, când regimul popular a asigurat libertăți și drepturi mari, în cadrul cărora fiecărui om muncitor să i se dea cinstită demnitate și valori umane, exprimată prin muncă. Noi nu șovăim să dăm tot sprijinul nostru pentru înfăptuirea măreței opere de transformare și de așezare a vieții omenești pe noile temelii etice, cu care credința noastră a fost mereu de acord. Noi mărturisim aceeași solidaritate, atât cu munca pașnică și constructivă a popoului nostru cât și cu lupta lui pentru asigurarea victoriilor viitoare, prin menținerea și apărarea păcii.

În dușmanii păcii, noi vedem — împreună cu tot poporul muncitor din țara noastră și cu toți oamenii cinștiți din lumea întreagă, — pe vrăjmașii celor care vor să trăiască în mod cinstit și care vor să-și făurească un trai mai bun prin munca lor, pe vrăjmașii popoarelor libere și pe dușmanii credinței noastre religioase. De aceea, în fața primejdiei care ne amenință din partea ațâțătorilor la război, imperialiștii americano-englizi, noi găsim un motiv în plus — și cel mai hotărâtor — ca să ne spo-

KISS ALEXA,
Episcopul Bisericii Unitariene.

rim eforturile, în sprijinirea măreței lupte a poporului muncitor din patria noastră.

Declarăm deasemenea că vom fi cu tot sufletul alături de popor și cu ocazia istoricului eveniment dela 30 Noembrie — contribuind și noi la trimiterea în Marea Adunare Națională a celor mai buni fii ai poporului, a celor mai hotărâți luptători pentru apărarea păcii.

A luat apoi cuvântul Dl. GHEORGHE ARGAY, superintendentul Bisericii Evanghelice S.P., care a exprimat devotamentul pastorilor și credincioșilor Bisericii sa'e, față de conducătorii Republicii Populare Române și recunoștința lor pentru mărețele înlăptuiri ce se săvârșesc astăzi în țara noastră :

CUVÂNTAREA D-LUI ARGAY GHEORGHE, SUPERINTENDENTUL BISERICII EVANGHELICE S. P.

Formați în duhul dragostei creștine, al dragostei care se bucură de bine și se într-stează de rău, slujitorii și credincioșii Bisericii sinodo-presbiteriene salută întâlnirea noastră de astăzi ca pe o nouă dovadă de înfrățire, care s'a realizat în anii libertăților democratice din patria noastră, între toți cei care sunt hotărâți ca prin credința lor să slujească binele obștesc.

Noi salutăm pe făuritorii acestui bine obștesc, în persoana conducătorilor Republicii Populare Române și le exprimăm toată dragostea, devotamentul și recunoștința noastră pentru mărețele înlăptuiri de care ne bucurăm cu toții.

Și când facem acest lucru ne dăm perfect de bine seama că libertatea care s'a asigurat Cultelor religioase din patria noastră, tratamentul lor din partea Statului, deplina egalitate de drepturi a minorităților naționale în toate privințele, înlăturarea discriminărilor religioase și naționale ca și crearea celor mai bune condiții pentru dezvoltarea vieții poporului nostru în toate domeniile, reprezintă un imens pas înainte, un imens progres spre care au năzuit, spre care năzuiesc și pentru care luptă toți oamenii cinstiti de pretutindeni, dornici de o viață mai bună, mai dreaptă și mai fericită.

Biserica sinodo-presbiteriană a văzut întotdeauna în eliberarea oamenilor de prejudecăți și formalism, calea principală pe care se poate merge spre progres și prin care se poate înlăptui pacea și buna înțelegere între toți. Deaceea, slujitorii și credincioșii ei se simt cu atât mai atașați, cu atât mai legați prin dragoste, de pionierii acestui progres din țara noastră — de oamenii muncii, în frunte cu iubitul conducător al poporului și Statului nostru, Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Dar pe cât de mare este dragostea noastră față de făuritorii progresului și unității poporului nostru, pe atât de mare ne este indignarea și mânia împotriva făcătorilor de rele, care ne defăimează patria, care pis-muesc libertatea și progresul nostru și care se dedau la uneltiri pentru năruirea prin război a tot ceace au cucerit prin munca lor pașnică, popoarele libere.

Deaceea, cu hotărârea de a întări tot mai mult stăvilarul pe care-l ridică luptătorii pentru pace din lumea întreagă împotriva planurilor criminale ale imperialiștilor americano-englezi, care au provocat vărsarea

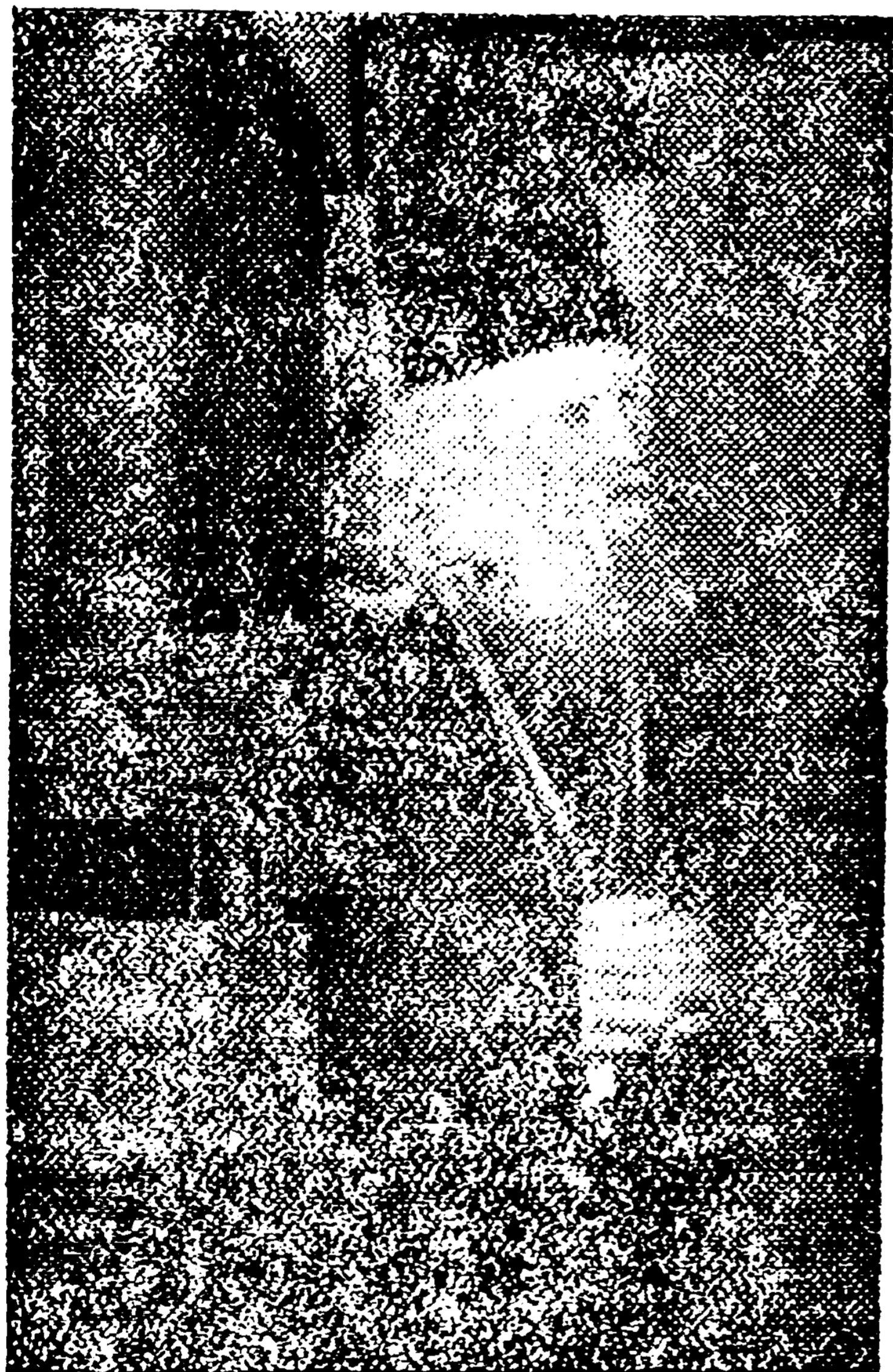
Biserica Ortodoxă Română.

atâtui sânge nevinovat în Coreea și alte țări din extremul Orient, — slujitorii și credincioșii Bisericii noastre, — reprezentați aci prin mine, conștienți de îndatoririle lor creștinești și cetățenești în ceasul de față, declară că vor sprijini fără nicio rezervă și cu toată hotărârea Frontul Democrației Populare în alegerile pentru Marea Adunare Națională din 30 Noembrie a. c., pentru întărirea patriei noastre, făuritoare a unei vieți fericite a poporului nostru și factor de seamă în uriașa luptă de menținere și apărare a păcii în întreaga lume.

Cuvântul preoților și credincioșilor Bisericii Creștine de rit vechiu a fost rostit de I. P. S. MITROPOLIT TIHON, care a spus următoarele :

CUVÂNTAREA MITROPOLITULUI TIHON CACIALCHIN CONDUCĂTORUL BISERICII CREȘTINE DE RIT VECHI.

Conducerea Bisericii creștine de rit vechi din Republica Populară Română, împreună cu clerul și credincioșii săi, prin glasul smereniei mele, exprimă I. P. S. Patriarh Justinian mulțumirea pentru inițiativa de a or-

I.P.S. TIHON CACIALCHIN
Conducătorul Bisericii Creștine de Rit Vechi

ganiza această Consfătuire și salută prezența reprezentanților Bisericilor și Cultelor din patria noastră.

Consfătuirea noastră are loc în preajma alegerii de deputați în Marea Adunare Națională, alegere care va însemna un pas înainte pentru construirea vieții celei noi și în același timp o întărire a lagărului partizanilor păcii, în frunte cu Marea Uniune Sovietică.

Alegerile de deputați în Marea Adunare Națională dela 30 Noembrie a. c. au loc după votarea noiei Constituții, în care s'au înscris toate cuceririle de până acum ale poporului nostru.

Aceste cuceriri ale oamenilor muncii din țara noastră se resfrâng deopotrivă și asupra credincioșilor noștri, care sub regimul de democrație populară se bucură de deplină egalitate în drepturi cu poporul român, iar prin art. 84 din noua Constituție li se garantează deplina libertate a Cul-

tului, așa cum n'au avut-o niciodată sub regimurile burgheze.

Bucurându-ne de aceste drepturi, noi nu putem să nu facem comparația stării de acum cu aceea în care ne găseam până la eliberarea patriei noastre, de sub regimul fascist. În vremea aceea de tristă amintire, credincioșii Bisericii de rit vechi lipovenesc au avut de suferit mult pentru a-și putea păstra limba și credința strămoșească. Preoților și conducăto-

rilor bisericilor noastre ii se înscenau procese și erau condamnați la ani grei de închisoare, numai pentru că vorbeau și se rugau lui Dumnezeu în limba slavonă, potrivit tradiției și canoanelor Bisericii noastre.

Astăzi, regimul nostru popular nu numai că ne-a asigurat o desăvârșită libertate religioasă, ci a creat populației lipovenești — care în marea ei majoritate se ocupă cu pescuitul — condiții noi de muncă, dându-i-se posibilitatea să se organizeze în cooperative și ferind-o astfel de exploatarea din trecut.

Astăzi, situația ei materială s'a îmbunătățit mult, ea a scăpat pentru totdeauna de mizerie.

Pentru alegerile de deputați în Marea Adunare Națională, oamenii muncii au propus în Adunări generale drept candidați pe cei mai buni fii ai patriei, luptători hotărâți pentru cauza păcii și progresului.

Clerul și credincioșii Bisericii creștine de rit vechi din Republica Populară Română declară prin mine, în această Consfătuire, că în ziua de 30 Noembrie a. c. vor alege pe candidații Frontului Democrației Populare, convinși fiind că prin aceasta asigură un viitor luminos, de bună stare și fericire, atât lor, cât și copiilor lor.

În numele Uniunii Comunităților Baptiste din Republica Populară Română, a vorbit Dl. IOAN RUSU, secretar general al Uniunii, care a subliniat drepturile acordate de noua Constituție a statului nostru democratic-popular, tuturor cetățenilor, fără deosebire de naționalitate sau credință religioasă :

CUVÂNTAREA D-LUI IOAN RUSU, SECRETARUL GENERAL AL UNIUNII COMUNITĂȚILOR CREȘTINE BAPTISTE.

Evenimentul ce ne prilejuește această măreață întrunire a reprezentanților și deservenților Cultelor din Republica Populară Română, creștează pentru a doua oară o zi de mare însemnătate în viața noastră religioasă.

Desigur, evenimentele ce au determinat această venire a noastră laolaltă, pentru consfătuire frățească, sunt mărețe pentru toți fiii patriei noastre scumpe, Republica Populară Română. E suficient să amintim largă participare a milioane de cetățeni ai Republicii noastre la desbaterea proiectului noiei Constituții timp de două luni de zile, care fiind discutată de toate păturile sociale, cuprinzând și Cultele religioase, a fost votată de Marea Adunare Națională, în ziua de 24 Septembrie 1952.

În virtutea drepturilor consfințite de această Constituție, suntem chemați a ne spune cuvântul și asupra sărbătoreșului eveniment din 30 Noembrie a. c., când muncitorii din fabrici, uzine și de pe ogoare, și intelectualii patrioți se vor aduna în haină de sărbătoare, pentru a alege pe cei mai buni reprezentanți ai lor în Marea Adunare Națională, pe deputații lor, care formează organul suprem în Statul nostru de democrație populară.

Participarea noastră la acest eveniment exprimă viu principiul finalității democratism de care e pătrunsă noua noastră Constituție, care garantează și consfințește cele mai largi drepturi și libertăți «fără deosebire

de rasă sau naționalitate, sex, religie, grad de cultură, etc.». Aceasta ne face să așteptăm cu bucurie acea zi măreață pentru țara noastră.

Cetățenii de credință baptistă din Republica Populară Română, înainte de 23 August 1944 priveau cu indignare la deputații parlamentelor burghezo-moșierești, care odată ajunși la putere, nu-și mai respectau promisiunile și sugrumau toate libertățile, inclusiv cea de conștiință și religioasă, înscrise formal în Constituții.

Ne bucurăm că în urma răsturnării acestor regimuri, prin succesele obținute de clasa muncitoare, noile legiuiri ale democrației populare garantează libertatea de conștiință.

Noi privim cu încredere alegerile din 30 Noembrie, fiind o garanție că la noi puterea de Stat nu se află în mâinile câtorva familii de milionari care sunt stăpâni pe aparatul de Stat cu Guvern cu tot, cum este în Statele Unite, Anglia și alte țări din Apus: — la noi, puterea este în mâinile oamenilor muncii dela orașe și sate.

Noi și cu această ocazie ne exprimăm recunoștința noastră față de Guvernul democrat popular, care a dovedit prin fapte că dă viață principiilor adevăratei libertăți, în folosul poporului muncitor.

Salutăm cu entuziasm alegerile din 30 Noembrie și ne angajăm că, alături de eforturile depuse de poporul muncitor, vom sprijini din toate puterile opera de construire a vieții celei noi în țara noastră și lupta pentru apărarea păcii împotriva ațâțătorilor la război, imperaliștii americani și englezi, care duc un război de nimicire a populației pașnice din Coreea și amenință cmenirea cu distrugerea, numai pentru a-și sat'sface poftile lor josnice de jefuire a muncii popoarelor și a roadelor pământului.

Vom întări acest angajament al nostru prin participarea noastră unanimă la alegerile din 30 Noembrie, trimitând — împreună cu toți oamenii muncii din Patria noastră — pe cei mai buni fii ai poporului nostru în Marea Adunare Națională.

Muftiul IAKUB MEHMET, conducătorul Cultului Musu'man din Republica Populară Română, a arătat că regimul de democrație populară a creat o viață nouă și pentru credincioșii musulmani, turci și tătari, rostind următoarea cuvântare:

CUVÂNTAREA D-LUI IAKUB MEHMET, MUFTIUL CULTULUI MUSULMAN.

Cu multă bucurie am primit noi, slujitorii Cultului musulman, invitația de a participa la Consfătuirea de astăzi.

Noi ne dăm seama că această întâlnire a noastră se datorește numai libertăților și drepturilor democratice înfăptuite de către regimul nostru popular democrat și înscrise în Constituția Republicii Populare Române. Căci într'adevăr nici orânduirea capitalistă și nici legile din trecut nu îngăduiau înțelegerea, ci toate erau așa întocmite ca să semene discordie și vrajbă între popoare.

Gândindu-ne la noile condiții create în patria noastră, prin strădaniile oamenilor muncii, ne aducem aminte de o vorbă veche și înțeleaptă a noastră, care spune că: «Raiul este acolo, unde nu este asuprire, unde

nimeni nu obijduște pe semenul său», și care exprimă atât de bine tocmai relațiile și stările existente astăzi la noi.

Intr'adevăr, orice asuprire și orice obijduire se pedepsesc aspru în țara noastră. În astfel de condiții a fost posibil să se asigure și tuturor minorităților naționale, libertăți și drepturi egale cu acelea ale poporului român, înlăturându-se orice discriminări naționale.

Au încetat astfel și suferințele, mizeria și întunericul în care erau ținți credincioșii noștri turci și tătari, s'au creat școli în care copiii credincioșilor noștri învață carte în limba maternă; li s'au deschis prin

școală și prin sprijinul care se acordă azi, pentru întâia oară, țăranilor muncitori, largi perspective pentru ridicarea nivelului lor cultural și economic. Datorită tuturor acestora, situația populației musulmane din Republica Populară Română devine, pe zi ce trece, mai înfloritoare și ea este stăpânită de mândria oamenilor liberi, cari pot și sunt chemați să contribuie în mod pozitiv la ridicarea și progresul poporului.

Față de starea de înapciere, de asuprire și obijduire în care sunt ținți țăranii din Turcia, care a devenit o unealtă în mâinile imperialiștilor americani, starea coreligionarilor lor din Republica Populară Română constituie pentru aceia un ideal la care nu li se îngăduie nici să râvnească.

Bucurându-se de toate binefacerile libertăților și drepturilor democratice, populația musulmană din Republica Populară Română și-a manifestat hotărârea fermă de a apăra aceste cuceriri ale oamenilor muncii

IAKUB MEHMET
Muftiul Cultului Musulman

și de a lupta împotriva celor care le amenință prin instigări și ațâțări la un nou război.

Dornici să apărăm drepturile și libertățile care ni s'au asigurat și să contribuim mai departe la ridicarea patriei noastre, noi, slujitorii și credincioșii Cultului musulman din Republica Populară Română, ne considerăm împlinitori ai voinței marelui Alah, participând activ la lupta pentru apărarea păcii, la munca pentru înflorirea patriei și la consolidarea mărețelor cuceriri ale poporului muncitor din țara noastră.

Conștienți că prin alegerea candidaților Frontului Democrației Populare ca deputați în Marea Adunare Națională, contribuim în mod efectiv la aceste acțiuni sfinte. — noi, slujitorii și credincioșii Cultului musulman — vom lua parte cu însufletire la alegerile dela 30 Noiembrie 1952.

A luat apoi cuvântul Dl. DUMITRU FLOREA, președintele Cultului Adventist de ziua șaptea, care a spus următoarele :

**CUVÂNTAREA D-LUI DUMITRU FLOREA,
PREȘEDINTELE CULTULUI ADVENTIST.**

Cu deosebită bucurie luăm parte la această Consfătuire, cu care ocazie trebuie din nou să constatăm fericitele rezultate și binefacerile regimului de democrație populară care ne dă posibilitatea ca în această frățească întâlnire să participăm și noi, alături de popor, la marile evenimente ale patriei noastre.

Dl. Dumitru Florea, președintele Cultului Adventist de ziua 7-a, rostindu-și cuvântarea

Noi, adventiștii de ziua 7-a, ne gândim cu recunoștință la evenimentul cel mare, 23 August 1944, care a dat Patriei și vieții noastre un nou curs istoric, care printre prefacerile profunde ce le produce, schimbă fundamental și raporturile dintre oameni, ca să fie posibilă construirea unei vieți noi, spre folosul celor ce muncesc.

Acum există cele mai largi drepturi și libertăți pentru mulțimea celor ce muncesc. Suntem fericiți acum să constatăm că prin Constituție se stabilește libertatea de conștiință, că cultul este liber.

Pentru a întări aceste libertăți, îndatoririle care revin cetățenilor trebuie îndeplinite întocmai, deoarece datoriile pe care le avem față de Stat și legile de azi urmăresc numai binele și interesele generale ale poporului.

Statul de azi ne-a dat libertatea mult dorită. Deaceia noi fi datorăm toată dragostea, devotamentul și loialitatea.

Suntem de acord cu înaltele principii ce stau la baza regimului nostru, care a desființat discriminarea națională și religioasă între cetățeni, care acordă drepturi depline și reale, indiferent de naționalitate, sex și credință religioasă, care a pus capăt șovinismului, care unește masele sub steagul democrației și păcii, care zidește cu elan o lume nouă și care depune eforturi pentru atingerea unui nivel de trai cât mai bun și mai îmbelșugat al oamenilor muncii. Pentru aceste motive, socotim o datorie de onoare ce revine fiecărui cetățean creștin adventist de ziua a 7-a, de a nu rămâne cu nimic în urmă în efortul comun ce trebuie depus, alături de toți oamenii cinștiți ai Patriei noastre, pentru zidirea unei lumi noi.

Înțelegând aceasta, conducerea Cultului nostru a dat îndemnuri și a trasat sarcini păstorilor noștri ca să îndrumeze pe credincioși de a se face întru totul de folos vieții celei noi, și a lucra cu râvnă pentru fericirea și bunăstarea lor.

Un mare eveniment în viața regimului nostru de democrație populară sunt și alegerile de deputați în Marea Adunare Națională. Acest eveniment dorim să-l cinștim cu vrednicie, deaceia am și dat îndrumări ca toți cetățenii de religie adventistă de ziua a 7-a să-și facă din prezența la alegeri cea mai importantă datorie cetățenească.

Noi, adventiștii de ziua a 7-a, în calitate de cetățeni loiali ai patriei noastre, stăm alături de cei ce vor binele și fericirea poporului nostru, alături de cei ce îmbrățișează și luptă pentru cauza păcii în lume, amenințată de ațâțătorii la un nou război, imperialiștii anglo-americieni.

Având în vedere realizările regimului democrat-popular, planurile mărețe pentru viitor, care tind să înfăptuiască o operă constructivă pentru binele întregului popor, declarăm în numele pastorilor și credincioșilor adventiști de ziua a 7-a, că la 30 Noembrie vom alege pe candidații Frontului Democrației Populare, conștienți fiind că aceștia sunt cei mai buni apărători ai drepturilor și libertăților cetățenești și ai vieții celei noi.

În numele Cultului Penticostal, a vorbit Dl. GHEORGHE BRADIN președintele Cultului, care a spus următoarele :

CUVÂNTAREA D-LUI GHEORGHE BRADIN, PREȘEDINTELE CULTULUI PENTICOSTAL.

Imi exprim bucuria că și de astă dată ni s'a făcut deosebita cinste de a fi invitați la această Consfătuire a tuturor Cultelor religioase din Republica Populară Română.

Ținem dela început să ne arătăm mulțumirea, că spre deosebire de vremurile regimurilor trecute, când Cultul nostru era obiectul celor mai necruțătoare persecuții, astăzi venim și noi alături de celelalte Culte să contribuim cu cuvântul și fapta, la realizarea mărețelor țeluri cari duc patria noastră pe calea fericirii și a progresului.

În acest scop, noi am îndrumat și îndrumăm pe deservenții și credincioșii noștri să-și îndeplinească îndatoririle lor sfinte față de patrie, participând cu elan la toate acțiunile de folos obștească, conștienți fiind că prin aceasta noi ne facem datoria față de Dumnezeu și față de țara noastră.

Prin îndemnurile noastre, noi am căutat să lămurim în permanență pe deservenții și credincioșii noștri asupra binefacerilor orânduirii celei noi, bazată pe muncă și dreptate socială, care s'a instaurat în Patria noastră.

Cultul nostru și-a dat seama că cea mai importantă problemă, atât pentru poporul nostru cât și pentru popoarele întregii lumi, este problema apărării păcii. În acest scop, am ținut mai multe consfătuiri regionale și raionale cu deservenții Cultului, arătându-le că realizarea și menținerea păcii între popoare este una dintre cele mai plăcute fapte înaintea lui Dumnezeu. Le-am arătat totodată că cei mai crânceni dușmani ai cimirii de pretutindeni — deci și ai lui Dumnezeu-Domnul Păcii — sunt imperialiștii americano-englezi, care, în nebuneasca lor ură de subjugare a tuturor popoarelor, vor să înecă lumea în noi valuri de sânge, suferință și moarte.

Fiind în preajma ținerii Congresului Național pentru Apărarea Păcii din Republica Populară Română, cât și a Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii, ce se va ține în luna Decembrie la Viena, noi ne exprimăm solidaritatea noastră cu toți oamenii cinstiti din lumea întreagă și hotărârea noastră de a participa activ la lupta pentru menținerea și apărarea păcii în lume.

Având în vedere că la 30 Noembrie a.c. vor avea loc alegerile de deputați în Marea Adunare Națională a Republicii Populare Române, deservenții și credincioșii noștri așteaptă cu bucurie această zi, pentru a alege pe candidații Frontului Democrației Populare, socotind că victoria acestui Front va constitui un aport de seamă în lupta mondială pentru biruința măreței cauze a păcii.

P.S. Episcop VASKEN BALGIAN, conducătorul Bisericii Armeano-Gregoriene din Republica Populară Română, a rostit următoarea cuvântare :

CUVÂNTAREA EPISCOPULUI VASKEN BALGIAN, CONDUCĂTORUL BISERICII ARMEANO-GREGORIENE.

Sfânta Biserică Armeană ia parte cu cea mai mare bucurie și însuflețire la această Consfătuire.

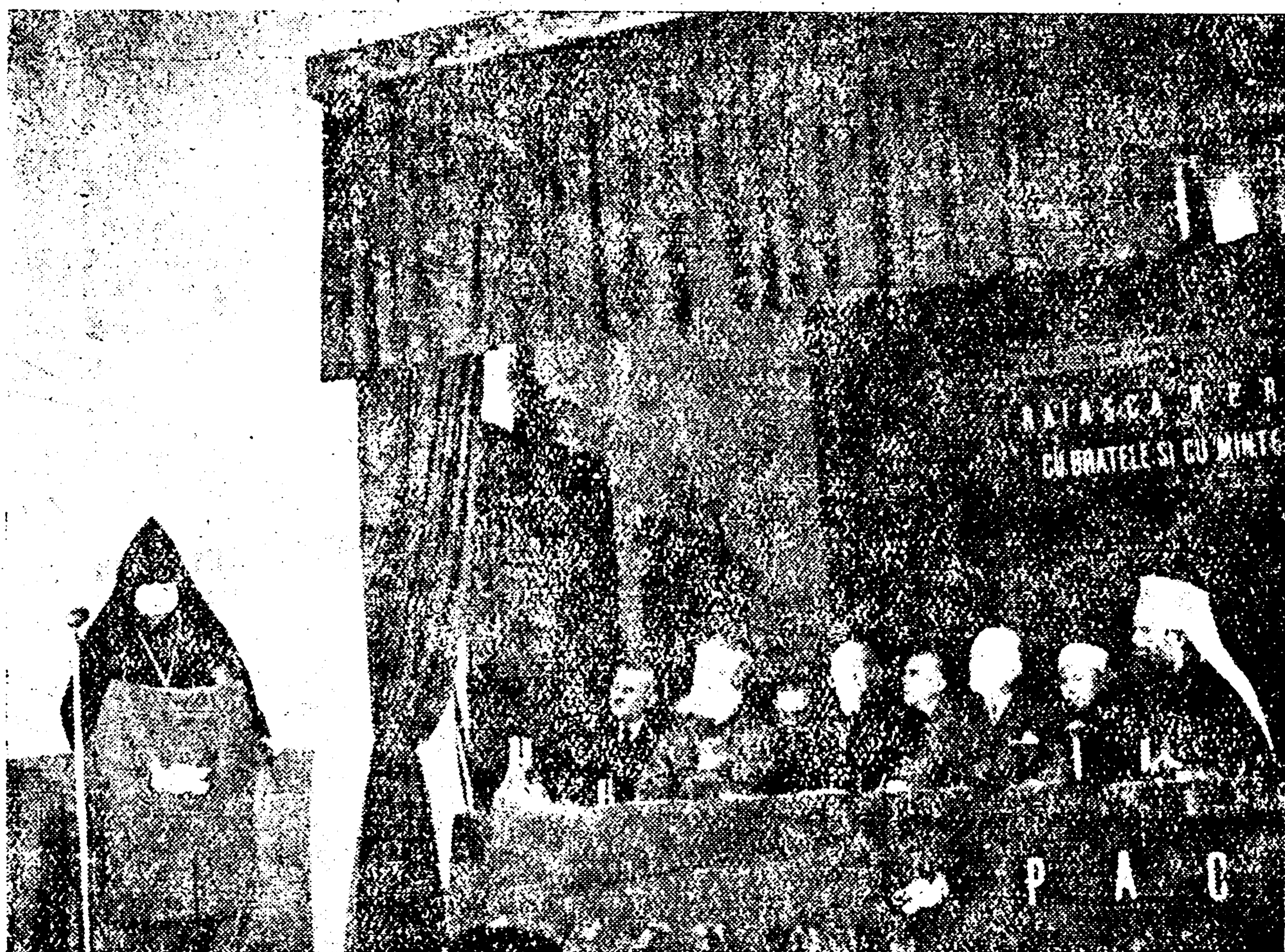
În calitate noastră de reprezentanți ai Cultelor religioase din țară, se cuvine, desigur, să ne spunem cuvântul sincer și solemn, în privința noilor alegeri de deputați pentru Marea Adunare Națională, care va fi chemată să dea țării norme și legi noi, în baza noii Constituții, spre reconstrucția și propășirea în pace a Patriei noastre, sub conducerea Înaltului Guvern al Republicii Populare Române.

În acest moment de istorică importanță pentru țară, noi, cu adâncă recunoștință subliniem odată mai mult faptul că regimul de democrație populară, pe lângă atâtea reforme și realizări de cea mai mare importanță pentru mersul înainte al poporului român, a înlăptuit și coordonarea li-

bertății de credință și de conștiință religioasă cu drepturile și îndatoririle cetățenești.

Dela instaurarea regimului de democrație populară și până astăzi, noi am văzut și vedem că aceste gânduri și principii au rămas neclintite temeieri de conducere statală în ceea ce privește Cultele religioase, ele fiind înscrise în noua Constituție, iar onoratul Guvern veghind în mod ferm asupra respectării și aplicării lor efective în viață.

Atunci, când noi vedem că în unele țări apusene reînvie spiritul destructiv al discriminărilor rasiale și religioase, când știm că într-o țară ca Franța, în urma intrigilor Vaticanului este persecutată Biserica Armeană,

P.S. Episcop Vasken Balgian, conducătorul Bisericii Armeano-gregoriene din Republica Populară Română, rostindu-și cuvântarea.

pricinuind chiar în vara anului trecut moartea venerabilului Arhiepiscop Surmeian dela Paris, noi cu și mai multă recunoștință ne afirmăm dragostea și voința de a servi Patria noastră protectoare și onoratul Guvern al Republicii Populare Române.

Impreună cu Sfânta Biserică Ortodoxă Română și cu toate Cultele religioase ale minorităților naționale din țară vom propovădui fără încetare Sfânta Evanghelie a păcii și iubirii de oameni și a înfrățirii tuturor popoarelor și vom sprijini cu toate mijloacele noastre interesele superioare ale scumpei noastre Patrii, Republica Populară Română, susținând în alegerile din 30 Noembrie candidații propuși cu atâta însufletire de poporul nostru.

Terminăm cuvintele noastre citând un pasagiu dintr'o pastorală a Sanctității Sale Patriarhul Catolicos al tuturor Armenilor, Kevork al VI-lea: «Să propovăduiți și să îndemnați obștea noastră să trăiască în pace cu ospitalierul popor român și cu Sfânta Biserică Ortodoxă Română. Să fiți cu toții, ca și în trecut, cetățeni loiali și vrednici față de Inaltul Guvern român, care-și întinde și peste credincioșii Sfintei noastre Biserici protecția și grija sa părintească, pentru care noi ne arătăm adâncă mulțumire și recunoștință. Să înălțăm ruga noastră fierbinte către Domnul și Mântuitorul nostru, pentru prosperitatea țării românești, pentru fericirea poporului român, pentru întărirea și propășirea în pace a Republicii Populare Române».

Aceste cuvinte sunt pentru noi și pentru toți credincioșii Bisericii noastre un îndreptar luminos și sfântă poruncă pe care noi o vom traduce în fapt prin actele noastre

P.C. Prot. Ștefan Tomici, vicarul Bisericii Sârbe din Banat, rostindu-și cuvântarea.

poporul muncitor din Republica Populară Română, față de regimul democrat popular și față de iubitul conducător al Statului nostru, Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

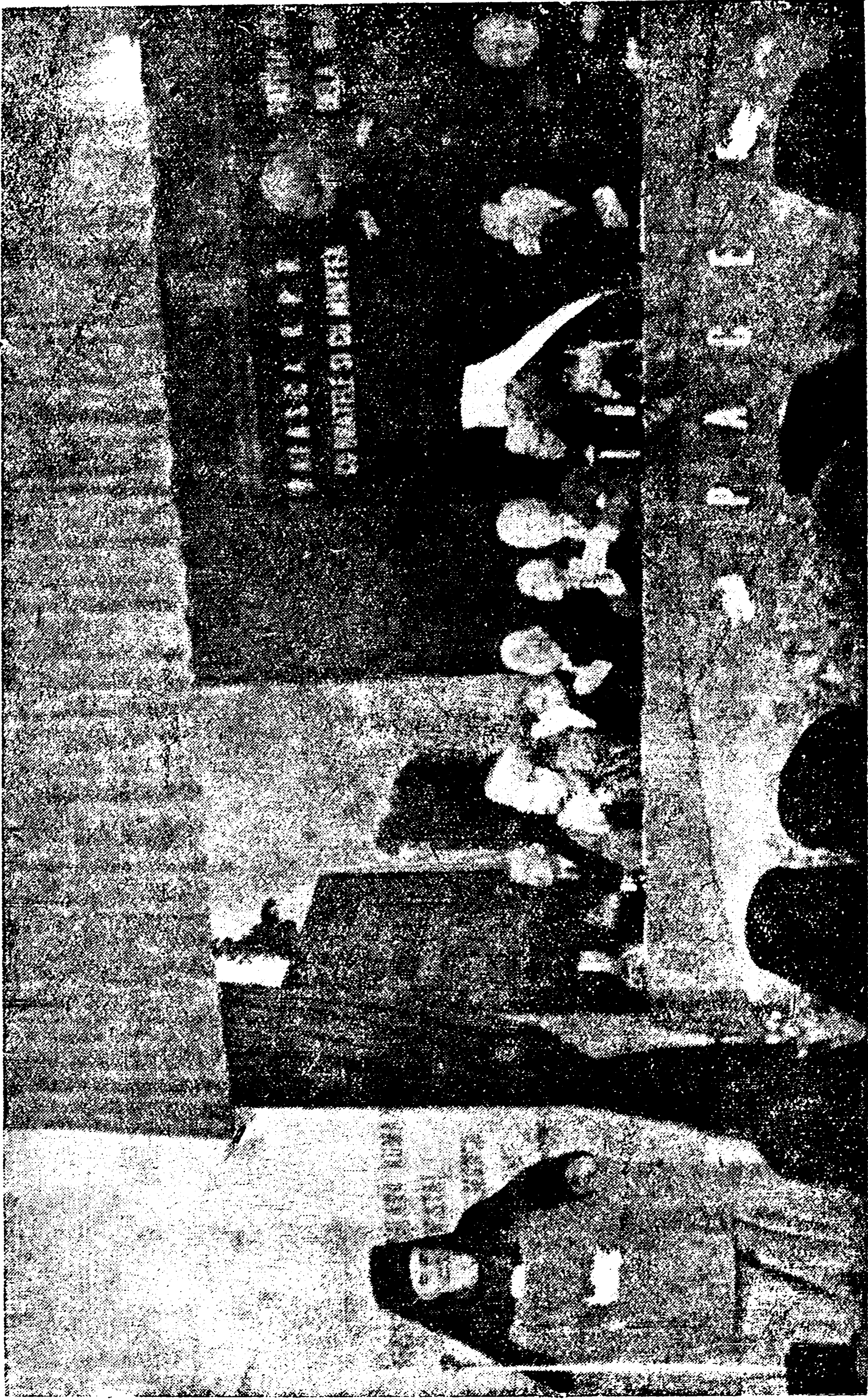
Să trăiască și să înflorească în veci nobilul popor român și Patria noastră scumpă, Republica Populară Română.

Aducând salutul preoților și credincioșilor Ortodocși din Republica Populară Română, P. C. ȘTEFAN TOMICI, Vicarul Bisericii Ortodoxe Sârbe din Banat, a declarat:

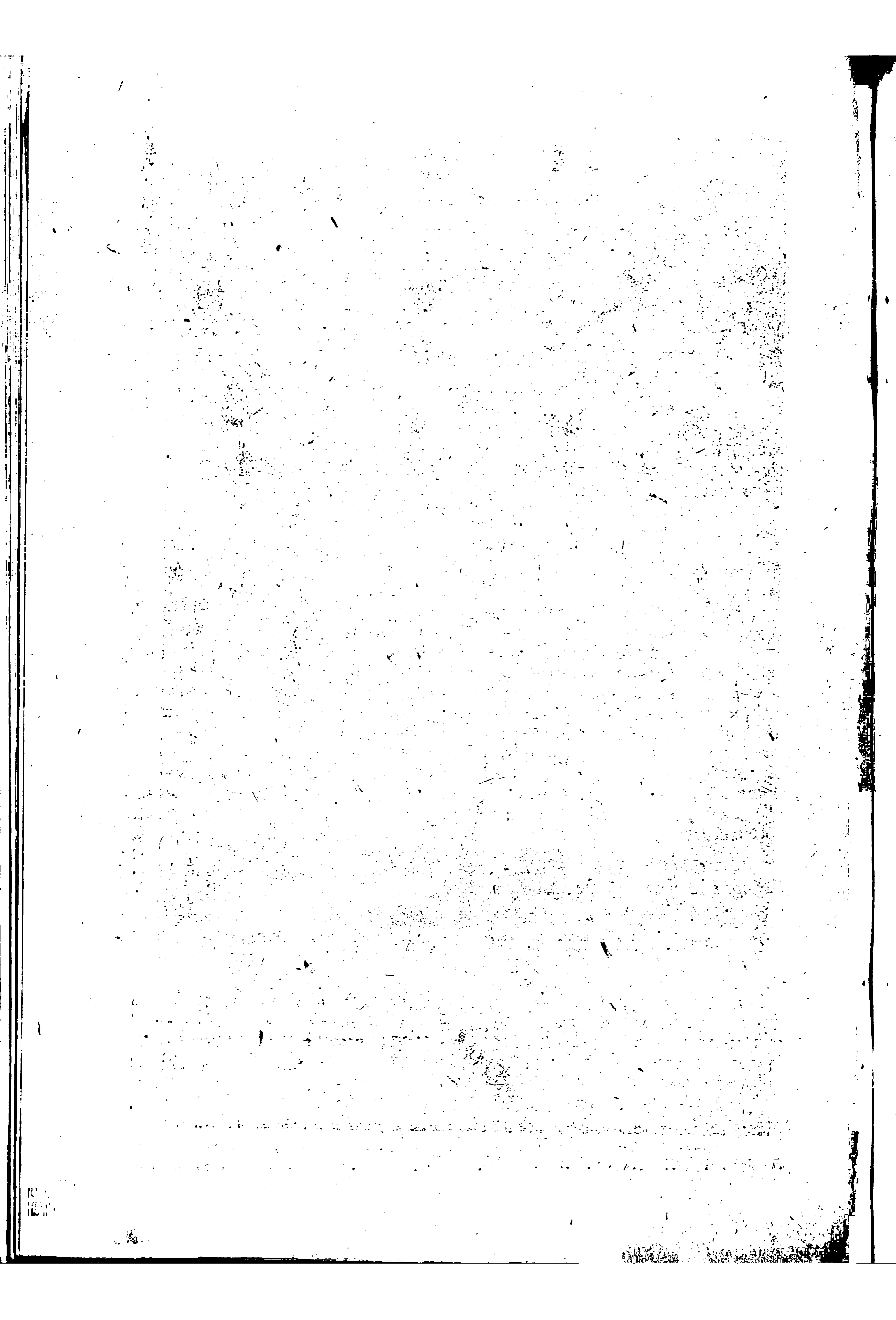
CUVÂNTAREA VICARULUI ȘTEFAN TOMICI ȘEFUL BISERICII ORTODOXE SÂRBE DIN BANAT.

Oricâtă bucurie simțim în mijlocul Consfătuirii de azi a șefilor și reprezentanților Cultelor, cuvântul nostru este totuși străbătut de durerea pe care o încercăm când ne gândim la suferințele pe cari le îndură, sub regimul de dictatură fascistă a lui Iuda Tito, frații noștri de aceeași limbă și credință de dincolo de granița Sud-Vestică a țării.

Ecoul acestor suferințe străbate până la noi și ne dă prilejul să ne mândrim cu libertățile de care ne bucurăm noi, și să întărim continuu atașamentul și recunoștința noastră față de acei cari ni le asigură, față de

I.P.S. Nicolae Bălan, Mitropolitul Ardealului, a făcut propunerea de a se trimite un mesaj de salut D-lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, — propunere pe care toți cei prezenți au primit-o cu înăufletire.

Jugoslavia titoistă a fost transformată, din voința criminală a conducătorilor ei de azi, într'un imens lagăr al mizeriei, teroarei și morții. Executând cu slugărnice ordinele stăpânilor lor, nesățioșii miliardari americani-englezi, trădătorul Tito trimite agenți și spioni pe teritoriul scumppei noastre patrii în scopuri criminale, diplomații lui se dedau în mod fățis la acțiuni de sabotaj și organizează la granițele țării acte de provocare.

Sugrumând cele mai elementare libertăți democratice, clica lui Tito-Rancovici aruncă în închisori pe cei mai buni fii ai poporului jugoslav, luptători hotărâți pentru pace și independență. Aceeași soartă o au numeroși preoți și credincioși pentru atitudinea lor patriotică și cinstită.

Regimul nostru de democrație populară asigură populației sârbe din Republica Populară Română, drepturi egale cu poporul frate român. Au fost create școli cu limbă de predare sârbă, s'au tipărit cărți în limba sârbă, s'au înființat cămine culturale, cooperative, etc. Astfel, regimul de democrație populară a creat populației sârbe toate condițiile necesare unei dezvoltări libere și democratice. Niciodată populația sârbă din Republica Populară Română nu s'a bucurat de drepturi și libertăți atât de mari ca acelea de care se bucură azi.

Bucurându-ne de aceste libertăți și drepturi depline, slujitorii și credincioșii Bisericii noastre au pășit pe drumul însoțit al progresului economic-cultural.

Votarea noii Constituții, care constituie un document de nedesmințit al mersului înainte al patriei noastre pe drumul construirii unei vieți mai bune și mai fericite pentru toți cei ce vor să trăiască din munca lor și să murcească în pace, a însemnat pentru slujitorii și credincioșii Bisericii noastre o nouă garanție că viața lor va fi tot mai îmbelșugată și un nou îndemn în munca în care sunt angajați, pentru ridicarea patriei noastre, Republica Populară Română, și pentru apărarea păcii.

Hotărâți să apere drepturile și libertățile de care se bucură și să nu precupețească nimic în apărarea păcii, slujitorii și credincioșii Bisericii Ortodoxe Sârbe din Republica Populară Română socotesc drept o datorie de onoare pentru ei ca în ziua de 30 Noembrie a. c. să aleagă pe candidații Frontului Democrației Populare ca deputați în Marea Adunare Națională.

Dl. GHEORGHE OPREA, din conducerea Cultului Creștinilor după Evanghelie, a rostit următoarea cuvântare :

CUVÂNTAREA D-LUI GHEORGHE OPREA, DIN CONDUCEREA CULTULUI CREȘTIN DUPĂ EVANGHELIE.

Iată-ne aici, strânși laolaltă, deservenți tuturor Cultelor din R.P.R. într'o Consfătuire pentru a ne spune toți cuvântul în legătură cu evenimentul ce va avea loc la 30 Noembrie 1952: Alegerile de deputați pentru Marea Adunare Națională — forul conducător suprem în Republica Populară Română.

C astfel de reuniune nu poate avea loc decât într'un regim de democrație populară și ea este o expresie vie a libertății noastre religioase.

Făcând o comparație între prezent și trecut, ne putem da bine seama de schimbările mari ce au avut loc în Patria noastră, care s'a transformat

și se transformă dintr'o țară înapoiată într'o țară înaintată, datorită eforturilor căminilor muncii.

Alegerile din 30 Noembrie 1952 se desfășoară pe de o parte sub semnul luptei hotărâte a oamenilor muncii de a construi o viață nouă, prin îndeplinirea și depășirea planului de Stat, iar pe de altă parte sub semnul luptei pentru pace.

Noi, creștinii după Evanghelie, ca oameni ai păcii, suntem alături de cei ce vor pace și stăruim în lupta pentru pace, știind că numai într'o eră de pace se pot face lucruri mari și folositoare omenirii.

I.P.S. Mitropolit Sebastian Rusan al Moldovei și Sucevei, citind textul chemării adresate credincioșilor tuturor Cultelor religioase din țara noastră.

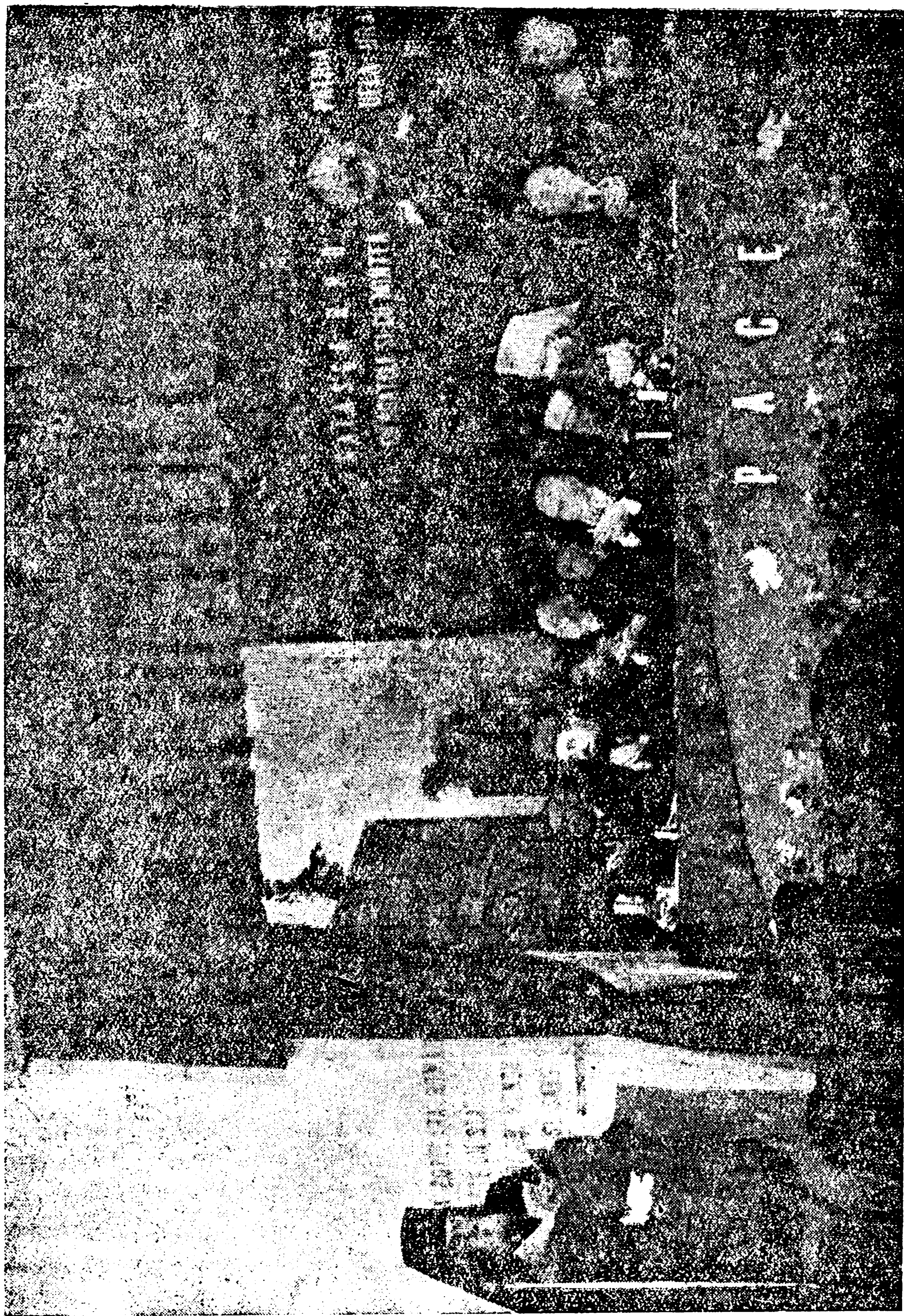
Noi condamnăm atâtașările și pregătirile de război agresiv pe care le fac cei ce conduc țările capitaliste, în special cei din S.U.A. și Anglia.

Cum țara noastră este un factor activ în marele front al Păcii și, împreună cu toți oamenii cinștiți și conștienți de pretutindeni, luptă pentru menținerea păcii și noi, creștinii după Evanghelie, bazați pe textele Sfintelor Scripturi, luptăm activ pentru apărarea păcii și sprijinim în totul acțiunile întreprinse de Guvern pentru apărarea păcii și îmbunătățirea condițiilor de viață ale poporului.

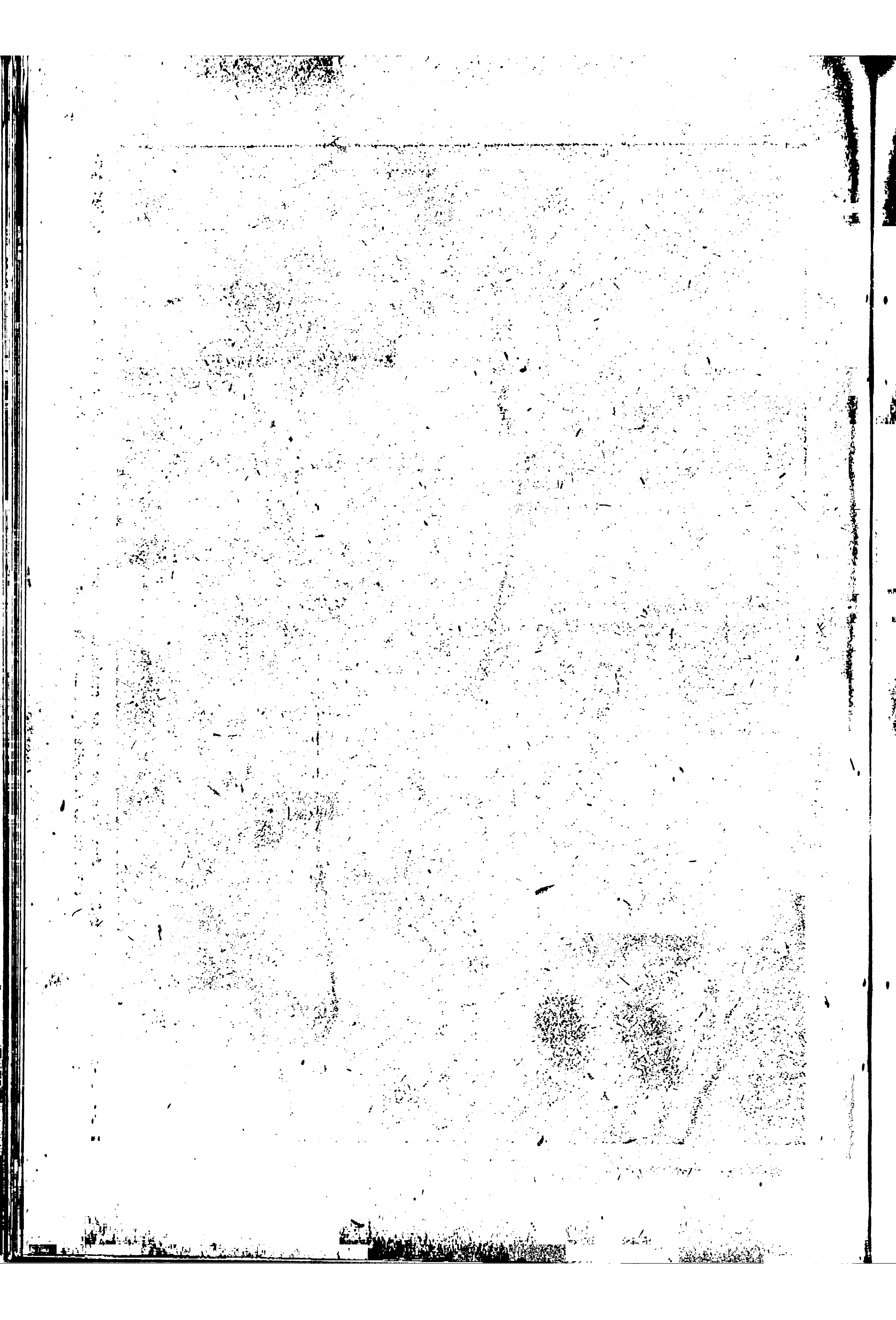
Deci, ca unii care considerăm că autoritatea de Stat este rânduită de Dumnezeu și ca unii ce avem educația biblică în felul acesta, membrii Cultului nostru vor alege pe candidații Frontului Democrației Populare, candidații păcii.

Pentru a sintetiza sentimentele exprimate în cadrul acestei consfățiri de conducătorii tuturor cultelor religioase din Republica Populară Română, Înalt Prea Sfințitul Mitropolit al Ardealului, NICOLAE BĂLAN, a propus ca adunarea să trimită un mesagiu D-ului Gheorghe Gheorghiu-Dej, Președintele Consiliului Central al Frontului Democrației Populare. Cu aplauze prelungite, toți cei prezenți au aprobat textul mesagiului, pe care îl publicăm, la pag. 706 a acestei reviste.

Înalt Prea Sfințitul SEBASTIAN RUSAN, Mitropolitul Moldovei și Sucevei a propus ca, conducătorii Bisericilor și Comunităților Religioase să adreseze o Chemare către credincioșii și slujitorii tuturor Cul-

Propunerea I.P.S. Mitropolit Sebastian de a se adresa credincioșilor din Republica Populară Română o Chemare a fost primită cu îndelungate aplauze de toți participanții la Consfătuire

telor, îndemnându-i să-și exprime dragostea lor față de patrie și popor, orin participarea la alegerile dela 30 Noembrie 1952.

Această Chemare a fost adoptată în unanimitate și cu multă însuflețire de întreaga adunare. (Textul Chemării este publicat în frunța numărului de față).

Mesagiul către Președintele Consiliului Central al Frontului Democrației Populare, Dl. Gheorghe Gheorghiu-Dej, și Chemarea către credincioși au fost semnate de conducătorii tuturor Cultelor religioase din țara noastră.

*

Înalt Prea Sfințitul PATRIARH JUSTINIAN a mulțumit tuturor participanților pentru patriotismul de care au dat dovadă, angajându-se cu toții, indiferent de naționalitatea sau confesiunea lor, să sprijine strădaniile poporului nostru, care muncește pentru înflorirea Patriei și luptă pentru apărarea păcii între popoarele din lumea întreagă. Înalt Prea Sfinția Sa a declarat închisă consfătuirea reprezentanților tuturor Cultelor religioase din țara noastră.

A urmat o masă obștească, la care au luat parte toți participanții la Consfătuire.

*

După amiază, la orele 15,30, în sala de festivități a Institutului Teologic din București, au fost prezentate filmele: „Conferința pentru pace a tuturor Bisericilor și Comunităților Religioase din U.R.S.S.”, „Votarea Constituției Republicii Populare Române” și „Canalul Dunăre-Marea Neagră”, — pe care reprezentanții Cultelor le-au urmărit cu deosebit interes.

INTRE 5 ȘI 7 DECEMBRIE S'A ȚINUT LA BUCUREȘTI

CONGRESUL NAȚIONAL PENTRU APĂRAREA PĂCII

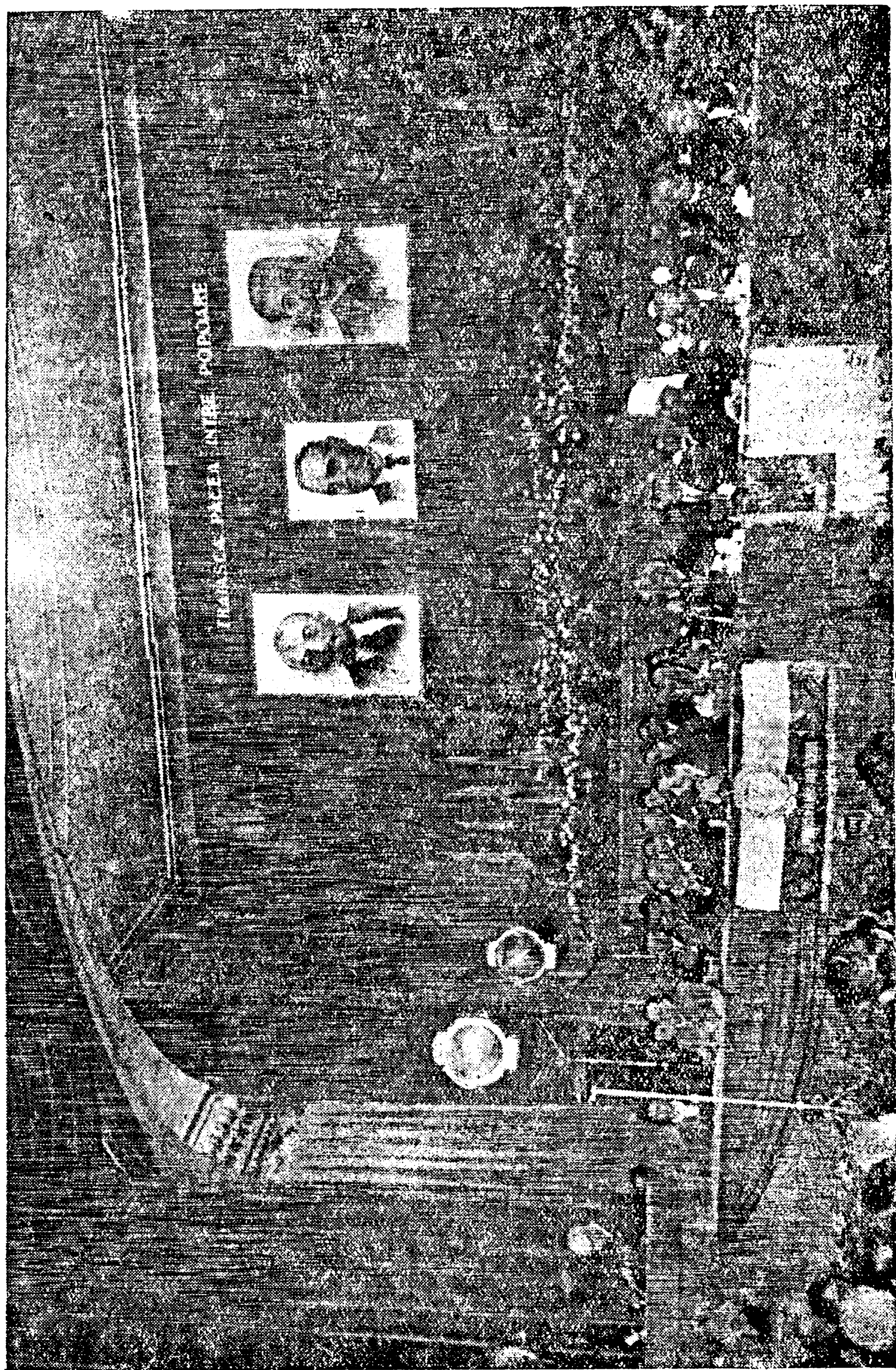
Intre 5 și 7 Decembrie 1952 s'au desfășurat la București lucrările Congresului Național pentru Apărarea Păcii. Peste 700 de delegați și invitați din toate colțurile țării — oameni de felurite vârste, profesii, credințe religioase și convingeri politice — s'au adunat în sala Ateneului Republicii Populare Române pentru a exprima hotărârea neclintită a milioaneilor de oameni cinstiți din Patria noastră, de a apăra pacea și de a stăvili planurile uneltitorilor de război.

Ședința de deschidere a avut loc în dimineața zilei de 5 Decembrie 1952. După cuvântul de deschidere, rostit de savantul academician N. Hortolomei, care a subliniat uriașa creștere a forțelor păcii în lumea întreagă, arătând că din zi în zi sporește numărul celor ce s'au încredințat, că diferențele dintre state se pot rezolva pe cale pașnică, — au fost alese prezidiul de onoare și prezidiul activ al Congresului Național pentru Apărarea Păcii din Republica Populară Română.

Participanții la Congres, în unanimitate, au aprobat ordinea de zi, care cuprinde: referatele despre «Lupta popoarelor pentru apărarea păcii și hotărârea poporului nostru de a apăra pacea» și «Activitatea mișcării pentru apărarea păcii din Republica Populară Română»; alegerea Comitetului Național pentru Apărarea Păcii din Republica Populară Română și alegerea delegaților pentru Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii.

În ședința din dimineața zilei de Vineri 5 Decembrie, academicianul Mihail Sadoveanu a prezentat referatul «Lupta popoarelor pentru apărarea Păcii și hotărârea poporului român de a apăra pacea».

Arătând că delegații la acest Congres au fost aleși — în mari desbateri populare — de milioane de oameni de toate vârstele, bărbați și femei, aparținând categoriilor celor mai diverse, care le-au încredințat misiunea de cinste de a exprima voința de pace a poporului nostru, care vrea să-și consacre forțele sale muncii pașnice și creatoare și să trăiască în pace cu toate popoarele lumii, academicianul Mihail Sadoveanu a adresat, în numele partizanilor păcii din țara noastră, un cald salut tuturor aceluia care în lumea întreagă se ridică în apărarea păcii, împotriva primejdiei unui nou război mondial. Numărul acestor oameni — a spus în continuare

Prezidiul activ al Congresului Național pentru Apărarea Păcii din Republica Populară Română.

vorbitorul — este din ce în ce mai mare; faptul că Apelul dela Stockholm cu privire la interzicerea armei atomice a fost semnat de 500 milioane de oameni, iar Apelul pentru încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri, de 600 milioane de oameni, este o expresie a uriașului avânt pe care l-a luat mișcarea pentru apărarea păcii. În lume ia ființă o mare coalitie anti-războinică a diferitelor clase și pături sociale, interesate în încetarea încordării internaționale și în preîntâmpinarea unui nou război mondial. Subliniind faptul că o dovadă vie a dorinței opiniei publice de a se realiza o astfel de unire, o constituie entuziasmul cu care, în toate țările, se fac intense pregătiri în vederea participării la marele Congres al Popoarelor pentru Apărarea Păcii, — academicianul Mihail Sadoveanu a arătat că în țările capitaliste, cercuri din ce în ce mai largi, aparținând nu numai muncitorimii și țărănimii, ci și burgheziei și micii burghezii, intelectuali de cele mai felurite opinii politice, filosofice și religioase, își dau seama că războiul este o primejdie nu numai pentru alte țări, dar și pentru țările lor.

Vorbitorul a înfățișat fățărnicia imperialiștilor care trâmbează în lumea întreagă minciuna sfruntată că ei mențin anumite teritorii sub ocupația armatelor lor, pentru a le apăra împotriva așa zisei primejdii de agresiune din partea țărilor democratice. Arătând că sub pretextul anti-sovietismului și anti-comunismului s'a pregătit și deslănțuit și cel de al doilea război mondial, — academicianul Mihail Sadoveanu a amintit că Uniunea Sovietică a eliberat — prin lupta eroică a fiilor săi — atâtea popoare pe care le cotropiseră și subjugaseră hitleriștii și că de atunci și până astăzi, Marea Uniune Sovietică a continuat și continuă fără șovăire lupta ei pentru apărarea păcii, pentru preîntâmpinarea unor noi agresiuni, pentru armonioasa conviețuire a tuturor popoarelor de pe pământ.

După ce a arătat propunerile concrete pe care în repetate rânduri le-a făcut Uniunea Sovietică, pentru soluționarea celor mai importante și mai arzătoare probleme ale situației internaționale, academicianul Mihail Sadoveanu a spus: «Această politică este aceea a unui Stat în care legea economică fundamentală este asigurarea satisfacerii maxime a nevoilor materiale și culturale, mereu crescânde ale societății. Pentru ca viața lor și a copiilor lor să fie mai bogată, mai frumoasă, mai veselă, oamenii sovietici întorc cursul apelor, le înmănușiază și le despart după nevoie, transformă natura și clima, ridică marea armonie a clădirilor înalte. Numai o țară care aspiră spre pace și crede în triumful păcii se poate avânta în asemenea gigantice construcții destinate în întregime omului și vieții».

Vorbitorul a înfățișat apoi dragostea cu care oamenii iubitori de pace din lumea întreagă înconjoară astăzi pe conducătorul Uniunii Sovietice, pe Marele Stalin, al cărui nume este indisolubil legat de ideea păcii și înfrățirii între popoare și a cărui activitate consecventă în slujba păcii răspunde celor mai sincere năzuințe ale omenirii. Pentru aceea, oamenii cinști și iubitori de pace de pretutindeni privesc cu încredere spre Marele Stegar al Păcii, spre Stalin. Alături de Marea Uniune Sovietică — a spus academicianul Mihail Sadoveanu — țările de democrație populară formează detașamente înaintate ale frontului mondial al păcii. Construcția pașnică din aceste țări care întărește forța lagărului păcii, poziția hotărâtă luată

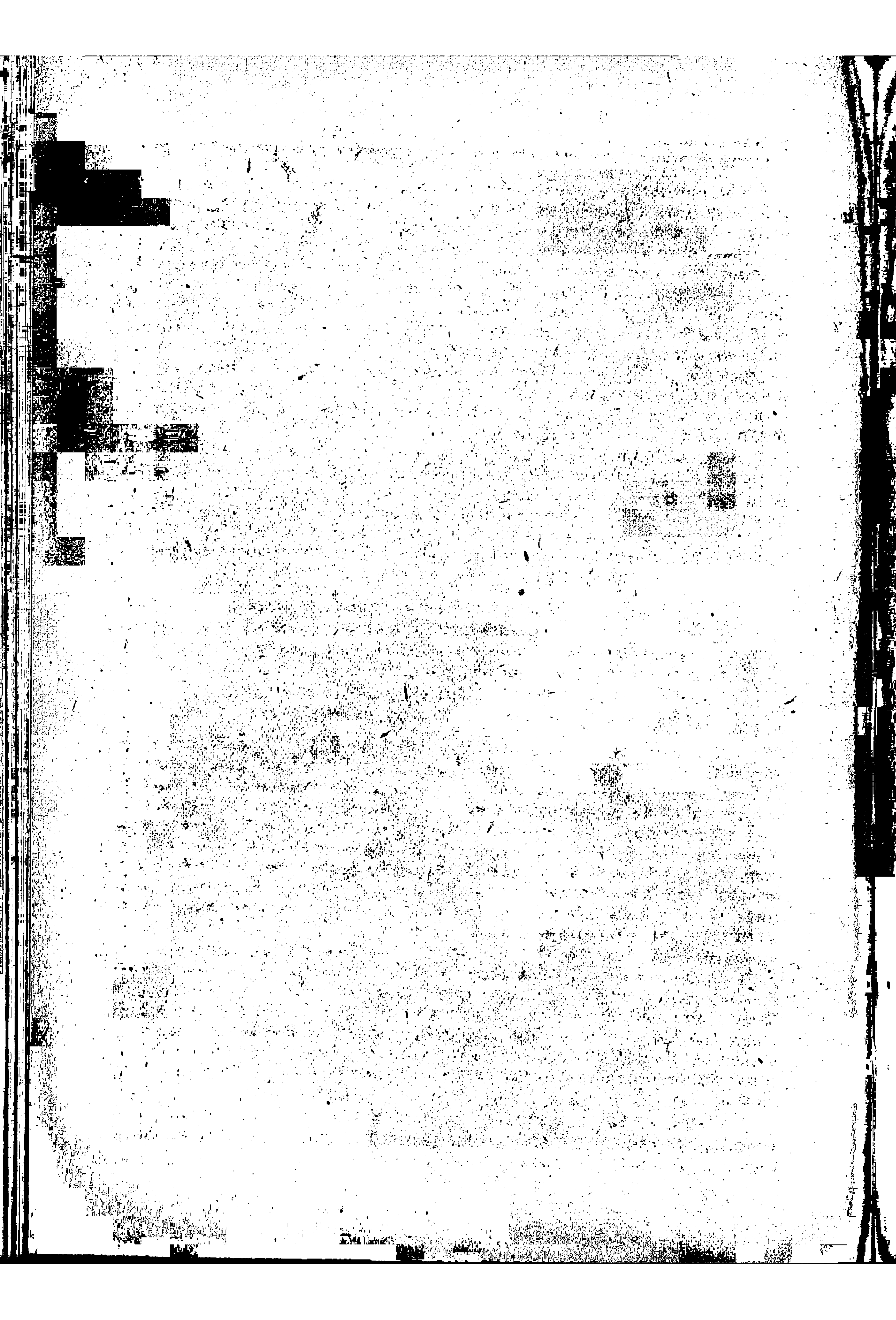
de statele de democrație populară în interesul apărării păcii în toate problemele politicii internaționale, participarea activă a popoarelor din aceste țări la toate marile acțiuni duse pe plan mondial pentru apărarea păcii, cântăresc greu pe arena internațională.

Vorbind despre războiul de agresiune, pe care imperialiștii americani l-au declanșat în Coreea și pe care-l duc de doi ani și jumătate, cu o sălbăticie nemai cunoscută în istorie, folosind cele mai sălbătice arme de distrugere în masă a populației pașnice, — academicianul Mihail Sadoveanu a arătat cum imperialiștii agresori din Apus se străduiesc să extindă acest război asupra lumii întregi. Cursa înarmărilor, în vederea declanșării celui de al treilea război mondial, a devenit pentru miliardari — în deosebi pentru cei din America — un izvor de uriașe câștiguri. Vorbitorul a înfățișat — pe baza unor date oficiale — tabloul sumbru al economiei de război a Statelor Unite, unde 74% din bugetul Statului este destinat pentru înarmări, unde profiturile monopolurilor au crescut în 1951 de 13 ori față de 1938 și unde populația suportă cu greu creșterea continuă a impozitelor, scumpirea articolelor de larg consum și inflația.

În continuarea cuvântării sale, academicianul Mihail Sadoveanu a vorbit despre mercenarii pe care și-i cumpără imperialiștii americani, dintre fasciștii germani și militaristii japonezi, creind astfel în Europa și Asia focare de agresiune, și despre rolul pe care ațățătorii la război l-au rezervat bandeii titoiste dela Belgrad, care operează la granițele țării noastre. Vorbitorul a subliniat de asemenea faptul că peste țările înrobite de ațățătorii la război, ca un însoțitor de nedespărțit al teroarei și mizeriei, se revarsă valul mardar al propagandei de ațățare la război. Profitorii marilor măceluri fac tot ce le stă în putință pentru a prinde popoarele în mrejele minciunii, spre a le transforma în carne de tun. Ei propovăduiesc războiul, epidemiile și chiar canibalismul. Iată ce propune, de pildă, Mister W. Sibley: «Ținând seama de faptul că omenirea se va înmulți și în viitor, singura soluție care rămâne este canibalismul, care reprezintă o rezolvare a acestei chestiuni, din două puncte de vedere: întâi pentru că asigură alimente, și apoi pentru că duce la scăderea numerică a populației».

Infierând asemenea nebunești «teorii» ale noilor pretendenți la dominația lumii, oamenii cinștiți și iubitori de pace din țările copleșite de americani, înaltă cu îndrăzneală steagul luptei pentru independența și libertatea patriei lor și pretutindeni fac să răsunе glasul poruncitor al popoarelor: «americani, cărați-vă acasă».

Academicianul Mihail Sadoveanu a vorbit apoi despre victoriile dobândite de poporul nostru în munca lui pașnică pentru făurirea unei vieți mai bune și a unui viitor fericit. El a înfățișat marile transformări care s'au săvârșit în țara noastră, după eliberarea ei și după instaurarea regimului de democrație populară. Victoriile dobândite până acum și sprijinul frățesc și neprecupețit al Uniunii Sovietice dau poporului încredințarea că și cele mai îndrăznețe planuri ale construcției pașnice — pe care le făuresc conducătorii săi — vor deveni în scurtă vreme realități vii, așa cum, dintr-o țară înapoiată, jefuită de moșieri, fabricanți și bancheri, înrobită imperialiștilor, Patria noastră a devenit o țară liberă și independentă în care poporul este stăpân pe soarta și viitorul său.

Vorbind despre politica externă a Statului nostru — care este o politică de apărare a păcii — și despre hotărîrea fermă a poporului nostru de a contribui cu toate puterile sale la biruința cauzei păcii, pentru a-și apăra libertatea și independența pe care le-a cucerit prin lupte și jertfe, academicianul Mihail Sadoveanu a spus: «Nu demult, anumiți politicieni de peste ocean și-au exprimat dorința de a ne «elibera». Vor, fără îndoială, acești domni să «elibereze» poporul nostru de grija de a-și cârmui singur țara și să-i dea în dar vechile lanțuri; vor să-i «libereze» pe muncitori de «povara» de a fi stăpâni în fabrici, pe țărani de pământul cucerit după veacuri de robie — vor să ne «elibereze» de libertate, de bucuria vieții noi, de demnitatea omenească a acestei vieți, de lumina viitorului! Dar mâinile acestor amatori de dominație mondială și ale slugilor lor sunt prea scurte pentru intenții atât de pretențioase.

«Unit în lupta sa pentru transformarea din temelie a vieții sale — a spus în continuare vorbitorul — poporul nostru e unit și în hotărîrea sa de a apăra această viață, independența și suveranitatea Patriei noastre, cuceririle noastre. Nu încapă îndoială că în cazul când agresorii ar îndrăzni să-și pună în aplicare intențiile, se vor găsi în lagărul păcii și democrației forțele necesare pentru ca ei să primească riposta zdrobitoare pe care o merită. Sunt actuale și astăzi versurile marelui Eminescu:

«Mulți durară după vremuri peste Dunăre vr'un pod,
«De-au trecut cu spaima lumii și mulțime de norod.
«Impărați pe care lumea nu putea să-i mai încapă
«Au venit și'n țara noastră de-au cerut pământ și apă.
«Și nu voi ca să mă laud, nici că voi să te 'nspăimânt,
«Cum veniră, se făcură toți o apă și-un pământ».

Academicianul M. Sadoveanu a vorbit apoi despre dezvoltarea pe care a luat-o în țara noastră mișcarea pentru pace, mișcare care a cuprins milioane de oameni și continuă să se lărgească necontenit. În numele acestor milioane de hotărîți luptători pentru pace din R.P.R., delegația care va reprezenta poporul nostru în marele Congres al Popoarelor de la Viena, va face să răsună puternic în lumea întreagă glasul poporului nostru, care crede cu tărie în posibilitatea coexistenței pașnice a feluritelor orânduirii politice și sociale, în posibilitatea înțelegerii și colaborării între toate statele de pe pământ, cu condiția să existe bunăvoință și dorință sinceră de pace din partea tuturor.

Exprimând adevăratele sentimente ale milioanele de partizani ai păcii din țara noastră, academicianul M. Sadoveanu a spus: «În numele apărării păcii și colaborării dintre state, poporul nostru condamnă pregătirile pentru deslănțuirea unui nou război mondial, condamnă agresiunea americană din Coreea și cere încetarea imediată a operațiilor militare și încheierea armistițiului conform normelor dreptului internațional și tratatelor internaționale. Poporul nostru condamnă cu energie războiul bacteriologic.

Poporul nostru se opune cu hotărîre remilitarizării Germaniei Occidentale și Japoniei și folosirii acestor țări ca baze de atac pentru un viitor război imperialist.

Poporul nostru salută lupta popoarelor pentru apărarea independenței lor naționale. Această luptă este o contribuție de preț la menținerea și apărarea păcii în lume.

Poporul nostru cere, într'un glas cu majoritatea zdrobitoare a omenirii încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri, reducerea armamentelor și rezolvarea pașnică a tuturor litigiilor internaționale.

Totodată, noi considerăm că se impune grabnica revenire a Organizației Națiunilor Unite pe calea ce i-a fost trasată de popoarele lumii, prin Charta O.N.U. Noi cerem deasemenea să se înlăture piedicile puse de atâtătorii la război în calea primirii în O.N.U. a țării noastre și a altor țări pașnice».

Academicianul M. Sadoveanu și-a încheiat cuvântarea sa, adresând un cald salut Congresului Popoarelor dela Viena și exprimând convingerea poporului nostru că acest Congres va face să crească în mod considerabil forțele păcii, care se vor dovedi capabile să oprească deslănțuirea războiului pe care-l pregătesc cu furie imperialiștii americani și englezi.

După cuvântarea academicianului M. Sadoveanu, s'a dat citire telegramii de salut adresată Congresului Național pentru Apărarea Păcii din R.P.R. de Comitetul Sovietic pentru Apărarea Păcii, — telegramă pe care participanții la Congres au întâmpinat-o cu îndelungate aplauze, mărturisindu-și astfel dragostea și recunoștința pentru lupta pe care Uniunea Sovietică o duce pentru apărarea păcii în lume.

*

În ședința din după amiaza zilei de Vineri 5 Decembrie 1952, profesorul universitar Gh. Stere și-a dezvoltat referatul său despre «Activitatea mișcării pentru apărarea păcii din Republica Populară Română».

Arătând că în cei doi ani care s'au scurs dela Congresul Comitetelor de Luptă pentru Pace, mișcarea pentru apărarea păcii din țara noastră s'a dezvoltat, cuprinzând păturile cele mai largi ale poporului nostru, — profesorul Gh. Stere a enumerat marile acțiuni organizate în țara noastră în cadrul mișcării pentru pace. O astfel de acțiune a fost semnarea Apelului Consiliului Mondial al Păcii pentru încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri. La această uriașă acțiune au luat parte 63.000 echipe, cuprinzând peste 200.000 membri ai Comitetelor de Luptă pentru Pace, care au strâns 11.060.141 de semnături pe Apelul Consiliului Mondial al Păcii.

O altă acțiune de seamă a fost și ajutorarea poporului coreean. Întregul nostru popor și-a dovedit solidaritatea sa cu eroicul popor coreean, dăruind zeci de vagoane de îmbrăcăminte, milioane de kilograme de alimente și peste 9 milioane lei. Deasemenea, cei 1.500 copii coreeni care se află în țara noastră, sunt înconjurați cu dragoste și li se asigură toate condițiile de dezvoltare și educație.

După ce a amintit și alte acțiuni organizate de mișcarea pentru apărarea păcii din țara noastră, profesorul Gh. Stere a spus: «Vestea convocării Congresului Popoarelor pentru Pace dela Viena a fost primită de cetățenii Patriei noastre cu un viu interes. În întreaga țară au fost organizate în întâmpinarea Congresului adunări populare, în cadrul cărora s'au ales noi Comitete de Luptă pentru Pace și delegați pentru Congresul

— ană
— en-
— rea
— ne-
— rea
— za-
— rin
— fă-
— ări
— un
— rea
— bil
— bo-
— le-
— icii
— pe
— ze,
— ni-
— fe-
— rea
— lor
— ră
— ră
— —
— ră
— pe-
— tre
— 100
— ru
— m-
— In-
— m,
— li-
— se
— te
— vă-
— ro-
— de
— ra-
— ra
— ul

Membrii prezidiului activ împreună cu toți participanții la Congresul Național pentru Apărarea Păcii au primit cu entuziaste aplauze propunerea de a se trimite o telegramă de omagiu, marelui stegar al păcii, I. V. Stalin.

Național pentru Apărarea Păcii. Aceste Adunări au depășit prin caracterul lor larg, cadrul mișcării Comitetelor de Luptă pentru Pace, ele devenind expresia mobilizării și activizării diverselor categorii de cetățeni în lupta pentru pace. În această perioadă a crescut considerabil numărul Comitetelor de Luptă pentru Pace. În comparație cu anul 1950, când existau 17.024 comitete cu 237.735 membri, astăzi există 22.165 comitete de Luptă pentru Pace, care numără 282.321 membri. Aceste comitete cuprind muncitori, țărani muncitori, membri ai gospodăriilor agricole colective, intelectuali, gospodine, mici meseriași, preoți, oameni aparținând tuturor minorităților naționale și credințelor religioase, femei, bărbați, tineri și bătrâni. Rezultate pozitive s'au obținut în ceea ce privește atragerea în mișcarea activă pentru pace a unui număr mare de femei și tineri. În noile Comitete de Luptă pentru Pace au fost alese 107.416 femei și 62.739 tineri.

Vorbind apoi despre cele 2.400 brigăzi ale păcii, care lucrează cu avânt pentru împlinirea și depășirea planului de Stat, vorbitorul a subliniat faptul că pregătirile Congresului Național pentru Apărarea Păcii au coincis cu campania electorală și alegerile de deputați în Marea Adunare Națională; aportul adus de partizanii păcii la victoria în alegeri a Frontului Democrației Populare a constituit dovada vie că Statul nostru democrat-popular duce o consecventă politică de apărare a păcii și că întărirea regimului nostru de democrație populară este o contribuție de seamă la triumful cauzei păcii.

În continuarea referatului său, profesorul Gh. Stere s'a ocupat de unele probleme de organizare ale mișcării pentru apărarea păcii, apoi a spus: «În țara noastră, mișcarea pentru pace dispune de mari rezerve. Există mari posibilități de lărgire și continuă întărire a ei. Trebuie să folosim și să consolidăm în primul rând succesele obținute în lărgirea mișcării pentru pace, în perioada acțiunii de pregătire a Congresului Național, în așa fel încât toți cei care și-au dat aportul la această acțiune să devină militanți activi ai mișcării pentru apărarea păcii.

Profesorul Gh. Stere a dat apoi o serie de îndrumări cu privire la activitatea pe care vor trebui să o desfășoare în viitor Comitetele de Luptă pentru Pace și și-a încheiat cuvântarea făcând un înflăcărat apel la toți partizanii păcii din țara noastră să intensifice și mai mult activitatea lor în slujba păcii, pentru a exprima tot mai puternic voința poporului nostru de a-și apăra marile libertăți democratice și cuceriri revoluționare, hotărârea lui de a păzi independența națională și solidaritatea lui frățească cu lupta tuturor popoarelor iubitoare de pace.

În cursul aceleiași ședințe, au adus salutul lor Congresului: reprezentantul partizanilor păcii din R.P. Chineză, Cen Sin Lui, și reprezentantul Comitetului Albanez pentru Apărarea Păcii, scriitorul Dumitru Suterichii.

Începându-se discuțiile asupra referatelor ținute, a luat cuvântul academicianul Traian Săvulescu, președintele Academiei Republicii Populare Române, care a declarat că oamenii de știință și cultură din țara noastră sunt hotărâți să-și dedice toate forțele și toate cunoștințele lor, pentru apărarea păcii, a viitorului luminos ce se deschide în fața poporului

nostru muncitor, pentru apărarea marilor noastre libertăți și a independenței naționale, împotriva agresorilor imperialiști.

Același cald patriotism și aceeași hotărâre fermă de a contribui la întărirea forțelor păcii a încălzit cuvintele strungarului stahanovist C. VASILACHE, care a declarat că până la sfârșitul anului va ajunge să dea produse în contul anului 1976 — și ale colectivistei MARIA VANTA, din comuna Cerna, regiunea Galați, care a înfățișat viața nouă ce s'a ivit în satul ei, odată cu înființarea gospodăriei agricole colective și hotărârea țăranilor colectivști de a apăra cu toate puterile lor viața nouă pe care o trăiesc acum.

*

Discuțiile referatelor au continuat în cea de a doua zi a Congresului Național pentru Apărarea Păcii. În ședința de Sâmbătă dimineata, de la tribuna Congresului, au răsunat cuvintele inginerului LUCIAN POPOVICI de la șantierul Canalului Dunăre-Marea Neagră, al țărâncii muncitoare FRUSINA STAN, din regiunea Bacău, al biologului RUDOLF PALOCS-DY, laureat al Premiului de Stat și al academicianului Dr. D. DANIELOPOLU. Toți au adus aceeași mărturie sinceră a hotărârii poporului nostru de a apăra pacea și de a contribui la înlăturarea primejdiei unui nou război.

A luat apoi cuvântul INALT PREA SFINȚITUL JUSTINIAN, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, care a rostit următoarea cuvântare:

*CUVANTAREA INALT PREA SFINȚITULUI PATRIARH JUSTINIAN
LA CONGRESUL NAȚIONAL PENTRU APARAREA PACII DIN
REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ.*

Iubiți frați de luptă pentru apărarea păcii!

În numele credincioșilor, clericilor și ierarhilor Bisericii Ortodoxe Române, salut cu negrăită bucurie prezența la acest Congres Național pentru apărarea păcii din Republica Populară Română a atâtor vrednici și dârzi luptători pentru triumful cauzei sfinte a păcii. Bindecuvântând strădanile ce se depun în slujba apărării vieții pe pământ, sunt pe deplin încredințat că lucrările acestui Măreț Congres vor fi încununate cu roade bogate și că el va aduce o contribuție de seamă luptei pe care popoarele din lumea întreagă o poartă cu hotărâre și eroism, pentru a salva omenirea de primejdia unui nou război mondial.

Insuflețirea cu care sute de milioane de oameni participă la pregătirea Congresului Popoarelor pentru apărarea păcii, ce va avea loc peste câteva zile la Viena, este o nouă dovadă că omenirea iubitoare de pace crede cu fermitate că forțele păcii vor înfrânge pe instigatorii la un nou măcel, că pacea va birui războiul, după cum viața pururea învinge moartea. Aceeași convingere nezdruincată încălzește și inimile creștinilor din lumea întreagă, după cuvântul sfânt al Scripturii, care zice: «Sabia vrăjmașului păcii se va frânge, iar ei se vor prăbuși în fața iubitorilor de pace» (Lev. XXVI, 6-7).

Asemenea sentimente nutresc deopotrivă și credincioșii, clericii și ierarhii Bisericii Ortodoxe Române. Ei au fost fericiți să constate, încă din primele zile ale încheierii mișcării partizanilor păcii, după congresul oa-

menilor de cultură, ținut la Wrocław în Aprilie 1948, că cea dintâi Biserică creștină care a înțeles să sprijine năzuințele pașnice ale omenirii și să se împotrivescă ațâțătorilor la un nou război, a fost Biserica Ortodoxă. În luna Iulie 1948, căpeteniile și reprezentanții Bisericilor Ortodoxe, des-

Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, rostindu-și cuvântarea la Congresul Național pentru Apărarea Păcii din Republica Populară Română.

bătând — cu prilejul consfătuirii panortodoxe dela Moscova — problemele ce stau în fața întregii creștinătăți, au constatat cu îngrijorare primejdia unui nou război care amenință lumea, din cauza poftii nesăbuite a slujii-

torilor vițelului de aur, de a înrobi popoarele și de a stăpâni avuțiile pământului. Ei au socotit că au datoria sfântă de a arăta tuturor oamenilor cinstiți din lumea întreagă și tuturor creștinilor, că în fața acestei primejdii nimeni nu poate rămâne cu brațele încrucișate, ci toți au îndatorirea de a se împotrivi cu hotărâre diavoleștilor încercări de a arunca omenirea în noi suferințe, distrugerii și moarte.

Apelul adresat către creștinii de pretutindeni spunea următoarele: «Noi, slujitorii Ortodoxiei, ne îngrozim de faptul că cei ce pun la cale un nou război sunt fii al lumii creștine — catolice...».

«Fiilor, copii ai lui Hristos, continuă apelul, copii ai Sfintei Biserici de pe toate continentele, din toate popoarele și statele, creștini din lumea întreagă! Să nu închidem ochii noștri, asemenea struțului, în fața noului val de ură ce începe să se manifeste între oameni; să nu ne astupăm urechile înaintea vuetului sălbatec al unui nou război...».

Acest apel a constituit îndreptarul tuturor Bisericilor Ortodoxe autocefale în lupta pentru apărarea păcii, desfășurată în cuprinsul țărilor lor.

Căpeteniile Bisericilor Ortodoxe au îndemnat prin pastorale, pe credincioșii și clerul lor, să se ridice împotriva amenințării unui nou război și să se alăture cu toată convingerea celor ce luptă pentru apărarea păcii.

La cel dintâi Congres Mondial al Partizanilor Păcii, ținut în Aprilie 1949 la Paris și Praga, Biserica Ortodoxă și-a mărturisit adevărată sa la lupta împotriva ațățătorilor la război, — prin cuvântul Mitropolitului Nicolae al Crutițelor, — care a arătat că «printre instigatorii la un nou război sunt numeroși aceia care se consideră și se numesc creștini», și că «slujitorii altarului Bisericii Ortodoxe privesc cu indignare și cu uimire aceste încercări de a acoperi cu precepte evanghelice manifestările urii diavolești».

Așa cum a mărturisit atunci Mitropolitul Nicolae al Crutițelor, încercările Vaticanului de a prezenta războiul pregătit de dușmanii omenirii ca pe o «cruciadă creștină pentru salvarea civilizației», a întâlnit indignarea și protestul tuturor celor ce sunt cu adevărat închinători ai lui Hristos.

Alte chemări și îndemnuri au pornit către întreaga creștinătate din rândurile Ortodoxiei. În 1950, Patriarhii Bisericilor: rusă, georgiană și armeană au adresat un apel către toți creștinii, chemându-i să semneze apelul dela Stockholm pentru interzicerea armei atomice; iar în 1951, căpeteniile Bisericilor Ortodoxe din Siria, Rusia, Georgia, România și Bulgaria s'au adresat creștinilor din lumea întreagă cu o nouă chemare fierbinte de a înmulți strădanile lor pentru cauza apărării păcii, împlinindu-și astfel datoria cea mai de seamă a credinței și conștiinței lor, de a împiedica «repetarea în viața noastră a infernului unui nou război mondial».

Iubiți frați luptători pentru pace!

Credincioasă învățaturii ei evanghelice, Biserica Ortodoxă Română și-a înmulțit neîncetat eforturile în slujba păcii, străduindu-se să facă din fiecare preot și credincios al ei un dârz luptător pentru apărarea păcii. În afară de participarea ei la acțiunile unite ale întregii Ortodoxii, — Biserica noastră, prin forul ei suprem, Sfântul Sinod — încă din primăvara

anului 1950 a adresat clerului și credincioșilor săi o chemare, îndemnând toată suflarea creștină din Republica Populară Română să ia parte activă la lupta pentru apărarea păcii».

În conștiința clară a misiunii sale și însufletită de dorința de a sluji mărețul ideal al păcii pe pământ, Biserica Ortodoxă Română a chemat pe toți fiii săi să semneze Apelul dela Stockholm, pentru interzicerea armei atomice, și Apelul Consiliului Mondial al Păcii cu privire la încheierea unui Pact al Păcii între Marile Puteri.

Sfântul nostru Sinod — printr'un protest trimis Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite — a înfierat de asemenea atrocitățile săvârșite de cotropitori în Coreea arătând că: «lacrimile femeilor, co-

I.P.S. Patriarh Justinian, academicianul Traian Săvulescu, academicianul Mihail Sadoveanu și Prof. Univ. Sorin Toma, în prezidiul Congresului Național pentru Apărarea Păcii.

părilor și bătrânilor din îndurerata Coree, chinurile și suferințele din iadul în care-i țin bombardamentele sălbatece și inumane ale armatei americane, se fac auzite până la marginile pământului și urcă până la porțile cerului».

Conștiința noastră de creștini este cutremurată de sălbăticele mijloace de distrugere în masă folosite de vrăjmașii vieții omenești, împotriva pașnicului popor coreean.

Nici iadul n'a iscodit chinuri mai înfiorătoare, mijloace mai cumplite și mai crâncene, pentru torturarea sufletelor omenești, de cât acelea pe care le utilizează agresorii americani, care răspândesc din văzduh focul nimicitor și sămânța celor mai groaznice și mai necruțătoare molimi.

În tradiționalele pastorale întocmite cu prilejul marilor sărbători creștine, ierarhii Bisericii Ortodoxe Române neîncetat au îndemnat clerul și credincioșii să desfășoare o activitate din ce în ce mai vie și mai susținută, sprijinind toate inițiativele și acțiunile, menite să contribuie la apă-

rarea și consolidarea păcii. Amintindu-le că pacea cheazășuește păstrarea marilor drepturi și libertăți cucerite de poporul nostru, — printre care se numără și libertatea religioasă, atât de necesară manifestării oricărei credințe și oricărui cult, — ierarhii Bisericii noastre au îndrumat pe slujitorii altarelor și pe păstoriții lor să participe cu râvnă, la munca pașnică și creatoare, prin care poporul muncitor din țara noastră făurește temelile unei orânduiri noi și ale unei vieți fericite.

Cine ar putea să nu prețuiască aceste libertăți, asigurate de Statul nostru democrat popular tuturor cetățenilor, când vedem că în țările unde popoarele gem încă sub jugul robiei, sunt încălcate cele mai elementare drepturi și libertăți ale omului.

În vreme ce în țara noastră, statul însuși — exprimând voința de pace a întregului popor — pedepsește cu asprime orice încercare de ațâțare la război, — în țările dominate de slujitorii lui Mamona, sunt prizoniți și aruncați în temnițe tocmai cei ce iubesc cu înflăcărare viața și pacea, și luptă neîncetat pentru apărarea lor.

Dar acțiunea de îndemn la lupta sfântă pentru pace nu s'a desfășurat de Biserica Ortodoxă Română numai în rândurile credincioșilor ei. Noi am întins frățește mâna și celorlalte culte religioase din țara noastră. Consfăturile ce au avut loc între conducătorii și reprezentanții cultelor religioase din Republica Populară Română în anii 1949, 1950 și recent, la 25 Noembrie 1952, au dovedit că și credincioșii și deservenții celorlalte culte sunt însuflețiți de aceeași dragoste fierbinte față de cauza sfântă a apărării păcii și de aceeași dorință de a contribui cu toate puterile lor la menținerea și consolidarea ei. Chemările adresate către credincioșii de toate confesiunile din țara noastră au avut ecoul așteptat. În prima chemare, căpeteniile cultelor din Republica Populară Română mărturiseau că vor propovădui de acum înainte cu și mai mult zel pacea, și că vor lupta cu hotărâre împotriva celor ce ațâță la război, cu scopul de a prelungi în lume înrobirea unor popoare de către alte popoare.

După congresul Partizanilor Păcii dela Varșovia, unde cultele religioase din Republica Populară Română au trimis un mesagiu — ele au adresat o nouă chemare către credincioșii lor, în toamna anului 1950, — cu prilejul votării legii pentru apărarea păcii, — chemare ce se încheia cu cuvintele: «Iar voi, tuturor, noi, — cărmuitorii Bisericilor voastre — vă facem aceeași părintească povătuire:

«Fiți împlinitorii poruncilor lui Dumnezeu: luptați pentru pace! Fiți cetățeni devotați Patriei noastre scumpe: munciți pentru pace!».

În ultimul apel, cultele religioase din Republica Populară Română, îndemnând pe credincioși să voteze pe candidații Frontului Democrației Populare, le spuneau: «Să nu uităm nici unul dintre noi, că toți candidații Frontului Democrației Populare sunt dârzi luptători pentru pace; să nu uităm că alegându-i pe ei la conducerea treburilor Statului nostru, vom dovedi că întâmpinăm apropiatul Congres al Popoarelor pentru Apărarea Păcii, printr'o măreață realizare, menită să contribuie la salvarea păcii și vieții în lume și la zădărnicierea planurilor ațâțătorilor la un nou război».

Asemenea apeluri au ajutat ca deservenții tuturor cultelor religioase din țara noastră să înțeleagă sfânta îndatorire de a apăra viața pașnică

și creatoare a oamenilor și i-au determinat să ia parte activă la lupta organizată pentru apărarea păcii.

Un avânt și mai mare a luat lupta pentru apărarea păcii în lumea întreagă, în perioada de pregătire a sesiunii extraordinare dela Berlin, a Consiliului Mondial al Păcii și, mai ales, în zilele în care omenirea iubitoare de pace se pregătește să întâmpine marele Congres al popoarelor pentru Apărarea Păcii.

Un aspect d'n sala Ateneului: printre participanții la Congresul Național pentru Apărarea Păcii se află și P. S. Episcop Ant.m al Buzăului.

Biserica Ortodoxă și toate cultele religioase, încadrate în frontul luptătorilor pentru apărarea păcii, împărtășind întru totul entuziasmul și încrederea cu care popoarele intensifică lupta lor împotriva războiului, și-au sporit și ele strădanile întru apărarea păcii. Conferința pentru Pace a tuturor Bisericilor și Comunităților religioase din Uniunea Sovietică, — care a avut loc la Moscova între 9—12 Mai 1952 și la care a luat parte ca invitat și reprezentantul Bisericii Ortodoxe Române — a evidențiat încă odată faptul că, alături de întreg poporul sovietic, clerul și credincioșii din Uniunea Sovietică participă cu și mai multă însuflețire la marea luptă de apărare a păcii și că sunt hotărâți să poarte această luptă până la biruința deplină.

«Această conferință — a spus Mitropolitul Nicolae al Crutișelor, în ultima ședință extraordinară a Consiliului Mondial al Păcii, ținută la Berlin — a fost o puternică demonstrație de neuitat a unității tuturor credincioșilor din Uniunea Sovietică, în lupta pentru pace».

La apelul cultelor religioase din U.R.S.S., — care chema toate bisericile și comunitățile religioase ale tuturor credințelor de pe pământ, să ajute popoarele lor în lupta pentru apărarea păcii, — Biserica Ortodoxă Română, ca și celelalte culte din Republica Populară Română, au răspuns prin intensificarea activității lor în slujba păcii.

Dragostea înflăcărată și unitatea de acțiune și de luptă, cu care poporul nostru s'a alăturat marelui front al luptătorilor pentru pace, — în fruntea căruia se află Uniunea Sovietică și Marele Stalin —, umple de mândrie patriotică inima oricărui cetățean al Republicii Populare Române, la gândul că Patria noastră este un factor activ, în lupta necurmată pentru apărarea păcii în întreaga lume.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și Adunarea Națională Bisericească, în sesiunea lor din Iunie 1952, au adresat o chemare către cler și credincioși, în care se arată că, urmând pilda Uniunii Sovietice, poporul nostru — condus de cel mai bun fiu al său, Gheorghe Gheorghiu-Dej, — își construiește o viață nouă și mai fericită, printr'o muncă plină de avânt, și se subliniază faptul că Biserica Ortodoxă Română își însușește năzuința și lupta poporului nostru și își povățuește credincioșii «să urmeze faptele păcii» (Romani XIV, 19) și «să nu se lase biruiți de rău» (Romani XII, 21). De asemenea Sfântul Sinod a îndemnat clerul și credincioșii săi să se ridice cu toții, în numele lui Hristos, pentru apărarea hotărâtă a păcii, în care trebuie să viețuim, pentru a putea lua parte la zidirea vieții celei noi, împreună cu întregul popor muncitor din Patria noastră.

Clerul și credincioșii ortodocși au răspuns cu însuflețire la aceste părintești îndemnări ale Sfântului Sinod și s'au angajat ferm, alături de toți luptătorii pentru pace din țara noastră, în lupta neșovăitoare împotriva celor ce pregătesc noi vărsări de sânge nevinovat, noi dureri și distrugerii. Slujitorii Bisericii noastre propovăduiesc fără încetare, din ușile altarelor, datoria sfântă a fiecărui creștin adevărat de a lupta cu osârdie pentru împlinirea nobilei ideal al păcii. De pe amvon, în cuvântări ocazionale, în rugăciuni obștești pentru pace, în îndemmurile și sfaturile duhovnicești de fiecare zi, preoțimea noastră își desfășoară sacra ei misiune de slujitoare a păcii. Conferințele protopopești raionale și consfătuirile interconfesionale locale sunt, deasemenea, prilejuri pentru manifestarea dragostei sale de pace și pentru osândirea acelor care încearcă să subjuge lumea prin războaie de jaf și cotropire.

Iubiți frați luptători pentru pace!

În ceea ce privește activitatea externă a Bisericii Ortodoxe Române, ținem să evidențiem faptul că ea a încheiat, încă din anul 1950 o alianță cu Biserica Ortodoxă Rusă, pentru ca ambele Biserici surori să acționeze de comun acord întru apărarea păcii pe plan internațional, să se informeze reciproc despre toate măsurile interne cu privire la problema luptei pentru pace și să organizeze în proporții și mai mari acțiunea pentru apărarea păcii între credincioșii țărilor lor.

Pe baza acestei alianțe, Mitropolitul Nicolae al Crutiștelor reprezintă și Biserica Ortodoxă Română în Consiliul Mondial al Păcii.

Dar Biserica noastră a participat și la Congresele Internaționale ale Partizanilor Păcii prin delegații săi. Congresului de la Varșovia i s-a trimis și un mesagiu al cultelor din țara noastră, care spunea între altele:

«Conștienți că libertatea și pacea popoarelor sunt porunci sfinte ale tuturor credințelor religioase, slujitorii și credincioșii cultelor noastre înfierează pe toți aceia care caută, prin samavolnicii și abuzuri, să împiedice împlinirea năzuințelor milenare ale omenirii întregi: Pacea..., glasul popoarelor nu poate fi înăbușit!... Intre delegații la acest Congres se află

Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, discutând cu academicianul Mihail Sadoveanu, Președintele Comitetului Național pentru Apărarea Păcii.

reprezentanți ai tuturor cultelor religioase din lume. Noi vedem în acest fapt dovada vie că, atunci când își împlinesc misiunea lor spirituală, credințele religioase nu despart pe oameni, ci îi unesc. Lupta voastră, delegați ai oamenilor cinstiți, este bine plăcută lui Dumnezeu. Lupta voastră va fi încununată de biruință, pentru că este dreaptă».

Iubiți frați luptători pentru pace!

Am crezut că e mai de folos să las faptele să grăiască acestui Măreț Congres Național pentru apărarea păcii, despre contribuția adusă de Biserica Ortodoxă Română sfintei cauze a păcii, căreia și Dvs., toți, i-ați închinat eforturile Dvs. neprecupețite.

Hotărîrea noastră de luptă pentru pace izvorăște din convingerile noastre religioase. Slujitori ai Bisericii Ortodoxe, slujitori ai lui Hristos, Domnul Păcii, noi nu putem uita nicio clipă, că mesagiul divin, vestit lumii

la venirea lui Hristos, a fost acesta: «Pe pământ pace și între oameni bună învoire». (Luca II, 14).

Dar hotărîrea noastră fermă de a contribui la apărarea păcii izvoarăște și din dragostea noastră față de popor și din neclintitul nostru patriotism.

De aceea, credincioșii, clerul și ierarhii Bisericii Ortodoxe Române fac acum, prin glasul meu, înnoit legământ că vor duce mai departe lupta lor de apărători ai păcii, strâns uniți cu poporul muncitor, dând un răspuns ferm ațâțătorilor la război, agresorilor americani, prin cuvintele Scripturii: «De frica voastră nu ne vom teme, nici înfricoșa, că de vă veți întări, iarăși veți fi biruiți» (Isaia VIII, 12) căci «fața Domnului este împotriva celor ce fac nelegiuri, ca să-i piardă de pe pământ». (I Petru III, 12).

Binecuvântând lucrările acestui istoric Congres, îndemnăm și noi pe cei ce vor fi aleși să reprezinte poporul nostru în Marele Congres al Popoarelor dela Viena, să ducă în acea adunare reprezentativă a omenirii iubitoare de pace și legământul Bisericii Ortodoxe Române, împreună cu asigurarea că vom sprijini, cu toate puterile noastre, hotărîrile Congresului Popoarelor dela Viena.

Să ducă în acel mare Congres mărturia convingerii noastre nesdruncinate că — prin eforturile unite ale tuturor oamenilor iubitori de pace, indiferent de naționalitate, de stare socială, de convingeri politice și de credințe religioase — pacea va birui războiul și popoarele vor cunoaște ziua aceea fericită în care, — după cuvântul Scripturii — «săbile se vor preface în pluguri și sulile în seceri, și niciun neam nu va mai ridica sabia împotriva altuia, și nu-și vor mai face războaie». (Isaia II, 4).

După cuvântarea înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, care a exprimat voința de pace a clerului și credincioșilor Bisericii Ortodoxe Române, — au mai vorbit: CORALIA VOICULESCU, delegată din Regiunea Autonomă Maghiară, stahanovistul COLDA PETRE, dela uzinele «Steagul Roșu» din orașul Stalin, și Monseniorul TRAIAN IOVANELLI, vicarul general al Arhiepiscopiei Romano-Catolice din București, care a spus următoarele:

CUVANTUL MGR. TRAIAN IOVANELLI, VICAR GENERAL AL ARHIEPISCOPIEI ROMANO-CATOLICE DIN BUCUREȘTI.

Urișul și neînvinsul front al luptătorilor pentru pace crește continuu, cuprinzând toți oamenii cinstiți din lumea întreagă, indiferent de naționalitate și convingeri religioase.

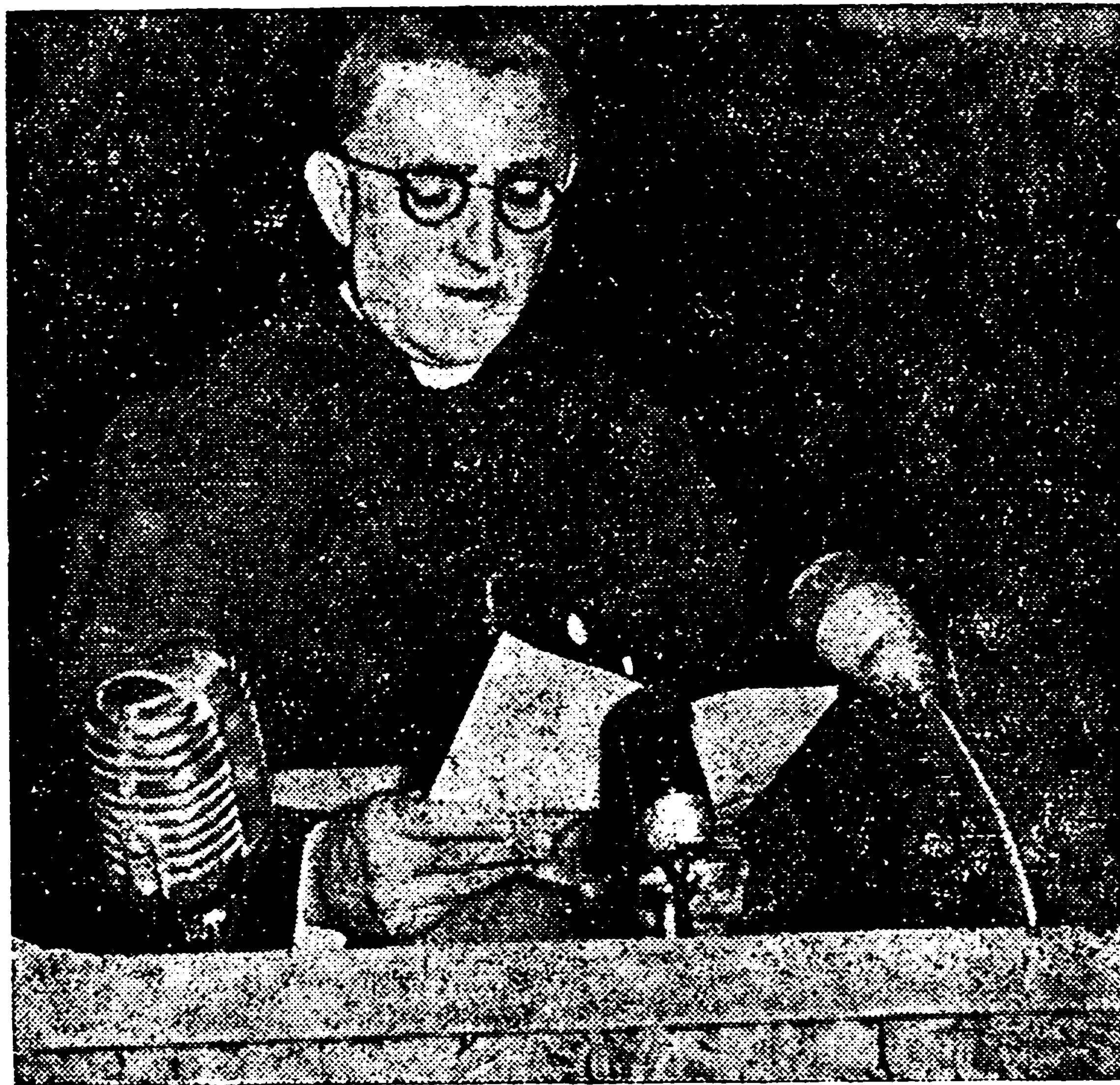
Menținerea și apărarea păcii este o problemă care frământă popoarele din lumea întreagă, pacea fiind o condiție esențială a vieții.

De aceea simțim de datoria noastră să ne ridicăm glasul pentru apărarea celui mai scump bun al omenirii întregi, care este pacea.

Sfânta Scriptură prin cuvântul apostolului Petru ne învață că «Cel ce vrea să vadă zile bune, să se ferească de rău și să facă bine; să caute pacea și să o urmeze» (I Petru, 3, 11).

Cu mare bucurie am venit la acest Congres Național pentru Apărarea Păcii, spre a mărturisi în numele clerului și credincioșilor noștri, odată cu dorința noastră de pace, voința noastră fermă de a lupta pentru înfăptuirea acestei păci.

Credința noastră se întemeiază pe Evanghelie și vorbind cu cuvintele acestea: «Da—da, nu—nu», spun pe față ațâțătorilor la un nou război, că «Dumnezeu nu a făcut moartea și nu se bucură de pieirea celor vii». (Înțelepciunea lui Solomon, I, 13).

Monseniorul Traian Iovanelli, vicarul general al Arhiepiscopiei Romano-Catolice din București, rostindu-și cuvântarea.

Citim zilnic în presă declarații de pace, ce se fac în toată lumea de către episcopi, bărbați de stat și oameni de știință. Analizând aceste declarații în lumina învățăturilor creștine, tragem o concluzie valabilă pentru orice om cinstit, deci și pentru noi preoții, că: datoria noastră este de a munci și lupta cu toată hotărîrea pentru pace.

Biserica noastră înalță zilnic la Sf. Liturghie ruga fierbinte «Dona nobis pacem» (Dă-ne nouă pace), îndemnând prin aceasta clerul și credincioșii să se unească în dragoste cu toți cei care păzesc cu adevărat pacea și luptă sincer pentru menținerea ei între popoare.

Dar care rugăciune este ascultată dacă nu e urmată de fapte concrete, de muncă fără preget și luptă neobosită pentru apărarea păcii? Roagă-te, dar și lucrează pentru pace.

Oare n'am fi noi numai niște ființe nepăsătoare dacă nu ne împotrivim agresiunii din Coreea și armei bacteriologice folosite acolo, armă cu care ațâțătorii la un nou război amenință întreaga lume?

Oare nu ne cutremură până în adâncul sufletului întemnițarea și uciderea neînfricaților luptători pentru pace, acolo unde puterea se găsește în mâinile dușmanilor păcii?

Oare în numele moralei creștine și iubirii de pace, nu trebuie să protestăm împotriva acestor fărădelegi?

Scriptura spune: «Cel drept să fie mai drept». Eu tălmăcesc acest citat în sensul că cei care au muncit până acum pentru pace, să muncească și mai rodnic, iar cei care nu au muncit, să se trezească din somnolență și să înțeleagă că realizează cuvântul lui Dumnezeu dacă se alătură dorinței de pace a sutelor de milicane de partizani ai păcii și dacă muncesc pentru pace. Prin pastoralele și apelurile noastre îndemnăm clerul și credincioșii noștri să participe activ la lupta pentru pace, cheazășia vieții celei noi, pe care și-o făurește poporul nostru. Apărând pacea, apărăm în acelaș timp libertățile cucerite de poporul nostru și asigurăm păstrarea deplinei libertăți religioase, de care se bucură astăzi Biserica noastră împreună cu celelalte Biserici și Comunități religioase din Republica Populară Română.

Pătruns de aceste convingeri, în numele a sute de preoți și sute de mii de credincioși din diecezele noastre, declar: cea mai importantă datorie a Bisericilor este de a condamna războiul aducător de mizerie, suferințe și mari nenorociri. Realizările științei, în mâna oamenilor cinstiți sunt menite să apere copii, mame, bărbați și femei împotriva epidemiilor și astfel să răspândească binefacerile și bucuriile progresului. Comit un păcat de neiertat cei care folosesc succesele științei pentru satisfacerea poftelor sângeroase de dominare ale imperialiștilor, făcându-le unelte ale morții.

Împreună cu toți oamenii cinstiți care au demnitate și spiritul răspunderii de om, protestăm și cerem cu hotărîre să se pună capăt imediat acțiunii de terorizare a omenirii cu amenințarea unui nou și nimicitor război, iar cei care săvârșesc astfel de păcate de neiertat să-și primească pedeapsa cuvenită.

Omenirea așteaptă biruința năzuințelor de pace ale milioaneilor de oameni din frontul partizanilor păcii.

Strădaniile preoților catolici din Republica Populară Română se întâlnesc cu năzuințele oamenilor care muncesc și luptă pentru pace.

Punându-ne toate puterile în slujba păcii, vom zădărnici uneltirile ațâțătorilor la un nou război și vom face ca iubirea, bucuria și pacea să triumfe în lume.

A luat apoi cuvântul academicianul P. CONSTANTINESCU-IAȘI, care a vorbit despre entuziasmul cu care poporul nostru muncitor a întâmpinat recentele hotărîri ale Partidului Muncitoresc Român și ale Guvernului, cu privire la reconstrucția socialistă a orașului București și a orașelor din țară, și la construirea metro-ului din Capitală. Amintind că, în trecut, cele mai multe din orașele țării și regiuni întregi erau lăsate în paragină, acad. P. Constantinescu-Iași a spus: «În fața ochilor noștri răsare de pe acum imaginea unui mareș București. Râul Dâmbovița va fi transformat dintr'un canal de infecție, într'un râu navigabil; metroul Bucureștiului va fi construit după modelul metroului Moscovei, cu stații luminoase, artistic împodobite». După ce a arătat că instituțiile chemate să

contribue la această măreață operă de arhitectură și gospodărească s'au și apucat de lucru, vorbitorul a declarat: «Pentru a realiza aceste construcții avem nevoie de pace. Poporul nostru are încrederea în victoria forțelor păcii. Increderea sa în victoria păcii se întărește de faptul că în fruntea forțelor păcii se află marea și puternica Uniunea Sovietică și că steagul de luptă pentru pace, pentru independența și libertatea popoarelor se află în mâinile sigure ale marelui conducător de popoare, I. V. STALIN».

După cuvântarea rostită de președintele Confederației Generale a Muncii, STELIAN MORARU, a vorbit scriitorul CEZAR PETRESCU, care a subliniat amploarea pe care a luat-o astăzi mișcarea pentru apărarea păcii în lumea întreagă, spunând: «Peste delimitarea geografică a hotarelor, peste sterpele încriminări și discriminări de naționalitate, de rasă, de credințe religioase, de tradiții, de îndeletniciri, peste nuanțele convingerilor politice, toți ne simțim acum oamenii unei patrii mai mari — omenirea — și luptătorii unei idei hotărâtoare pentru soarta omenirii — pacea».

Arătând că această hotărâre de a apăra pacea izvorăște din răspunderea pe care fiecare om cinstit trebuie să simtă că o are față de generațiile care vor veni mâine, scriitorul Cezar Petrescu a spus în continuare: «Nu ajunge oare tot ce am trăit în cele două războaie, cele mai ucigăse ale tuturor timpurilor, tot ce am îndurat, tot ce a degradat omenirea dela 1914 încoace? Nu ajung milioanele și zecile de milioane de morți, de mutilați, de orbi, de orfani? Mii de orașe și sate cu tezaurile vechilor culturi și civilizații prefăcute în movile de moloz calcinate, unde copiii orfani și fără cămin, deavalma cu haitele flămânde de câini, scurtau gunoaiile cu unghiile, ca să afle o coajă de pâine?»

Pretutindeni, albul porumbel al păcii întruchipează voința, mesajul unei desmetciri în ceasul al unsprezecelea, înainte de a se scufunda omenirea într'o noapte fără întoarcere. Cum l-am putea imagina zvârcolindu-se, rănit de moarte, într'o baltă de sânge?

Căci nu e vorba de un simbol, de o alegorie, de un desen pe o hârtie, de o convențională imagine artistică și literară.

E vorba de viață și de moarte. De realitatea imediată ce ne pândeste.

În locul lui, vadă cine copilul nevinovat pe care-l creștem cu atât de gingașă grijă a viitorului; vadă copilașii, nepoți noștri și ai voștri, dragostea, sveranțele, mândria noastră, a tuturor, vadă-i zvârcolindu-se într'o baltă de sânge, târându-se prîntre ruini, în flăcările de napalm, cu trupul sfârtecat de schije și pârjolit de foc. Acesta este viitorul? Soarta viitorului? Soarta copiilor, care vor fi oamenii de mâine ai viitorului?

Nu putem crede! N'o putem îngădui!

Omenirea abia acum pășește pe calea adevăratului progres și uriașelor înfăptuiri, modificând natura, schimbând cursul apelor, fertilizând pustiiurile de nisip, captând energiile până mai deunăzi risipite zadarnic, utilizând însuși misterul de până mai ieri al materiei, — energia nucleară, — pregătindu-se să utilizeze însăși energia solară, origina și sursa vieții, origina planetei».

Arătând că sute de milioane de oameni din lumea întreagă voiesc ca toate cuceririle științei să fie puse în slujba vieții, în slujba binelui, nu în

slujba morții, — scriitorul Cezar Petrescu și-a încheiat cuvântarea subliniind datoria ce revine oricărui om vrednic de acest nume, de a se alătura celor ce apără pacea și de a lupta până la biruința deplină a cauzei păcii.

La tribuna Congresului a urcat apoi P. S. I. VASARHELY, Episcopul Bisericii Reformate, care a rostit următoarea cuvântare:

CUVANTAREA EPISCOPULUI REFORMAT VASARHELY ION.

În numele clerului și credincioșilor Bisericii reformate, salut Congresul Național pentru apărarea păcii, cu toată căldura și cu toată sinceritatea, mărturisind aici în mod solemn, că în acțiunea de apărare a păcii vom participa și în viitor, cu tot devotamentul nostru și cu sporit avânt. Biserica reformată este convinsă că locul ei nu poate fi decât în rândul aceluia care luptă împreună cu poporul pentru binele poporului, pentru progresul și fericirea omului, apărând pacea împotriva tuturor atâțătorilor la război, împotriva tuturor aceluia care, prin teroare și represii sângeroase, sugrumă popoarele subjugate, împotriva tuturor celor ce ar vrea să promoveze forța în relațiile internaționale, în locul tratativelor pașnice.

Atitudinea Bisericii noastre se bazează pe convingerea că numai acea cauză poate fi biruitoare, care garantează drepturile și libertățile omului, care respectă demnitatea omenească și năzuința popoarelor într'un viitor fericit.

Astăzi este limpede și pentru clerul și credincioșii Bisericii reformate că trăim într'o epocă mare. De o parte s'au strâns uneltele răului, care își ascut ghiarele și-și deschid gura lacomă de sânge omenesc, încercând să înfrunte forțele binelui.

Uneltele răului sunt puține, dar primejdioase. Forțele binelui sunt reprezentate prin milioane de oameni cinstiți și numărul lor sporește neîncetat. Și de când e lumea, binele a biruit răul, după cum lumina a învins întotdeauna întunericul. Această realitate nu poate fi ignorată de niciun popor, de niciun om, și nimeni nu poate rămâne indiferent în fața ei. De aceea, noi ne-am alăturat celor ce cred în viitorul fericit al omului și dorim să participăm efectiv la munca de construire a lumii celei noi, ne-am alăturat fără șovăială aceluia care, în frunte cu Uniunea Sovietică, apără pacea în lumea întreagă.

Noi credem și mărturisim cu tărie că lumea merge înainte, spre țelul măreț, în care omul nu va mai fi lup pentru semenul său, ci toți vor fi frați între ei. Atunci se vor împlini cuvintele psalmistului: «Dragostea și adevărul se vor întâmpina, dreptatea și pacea se vor săruta».

Noi înțelegem să lucrăm cu toți cei care cred și luptă pentru biruința păcii. De aceea noi ne întâlnim în munca de apărare a păcii cu oameni de diferite convingeri religioase și politice, de diferite naționalități și stări sociale, care se consacră acestui sfânt ideal uman și luptă pentru apărarea vieții pașnice a popoarelor, pentru încetarea încordării internaționale, pentru menținerea și întărirea păcii. Potrivit credinței noastre, noi suntem împotriva celor care, porniți pe calea urei și a morții, ard în flăcări bunurile civilizației, pustiesc țări întregi și pregătesc distrugerea în masă

a oamenilor, numai din dorința egoistă și josnică de îmbogățire și dominație mondială.

Noi ne-am exprimat această convingere fermă în repetate rânduri, cu prilejul diferitelor congrese și întruniri ale partizanilor păcii.

Noi declarăm și acum că suntem cu toate puterile noastre alături de cei care lucrează constructiv și perseverent pentru pace, alături de cei care nu vor să dea pradă războiului rezultatele muncii creatoare a milioanele de oameni. Acestor convingeri ale noastre noi le-am dat viață îndemnând pe preoții noștri să sprijine activ munca pașnică a poporului, să fie alături de popor în strădaniile sale de făurire a vieții celei noi și să lupte alături

Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, stând de vorbă cu P. S. Episcop Vasken Balgian al Bisericii Armeano-Gregoriene și cu Dl. Iacob Mehmet, muftiul Cultului musulman din Republica Populară Română.

de toți oamenii cinștiți pentru apărarea și întărirea păcii. Preoții noștri activează în comitetele de luptă pentru pace, iar în predicile și activitatea lor pastorală ajută pe credincioși să devină luptători activi și hotărâți pentru apărarea păcii din lumea întreagă. Făcând parte dintr'o minoritate națională, care se bucură astăzi pentru întâia oară de libertate deplină și care are la dispoziție toate mijloacele pentru dezvoltarea ei, — preoții reformați înțeleg să contribuie cu toate forțele lor la înflorirea Republicii Populare Române și la lichidarea urmelor trecutului rușinos de învrăj-bire și ură națională și de instigare la război. Noi facem aceasta cu convingerea nestrămutată că prin legăturile frățesti dintre maghiari și români putem arăta lumii că popoarele pot conviețui pașnic, se pot iubi și se pot ajuta reciproc, pe calea înfloririi și dezvoltării lor libere.

Cu aceste gânduri și cu acest hotărîri neclintite aduc un salut călduros Congresului Național pentru Apărarea Păcii din Republica Populară Română și urez mărețului Congres al Popoarelor de la Viena să deschidă omenirii iubitoare de pace drumuri largi către împlinirea sfintelor ei năzuințe, către înfrângerea ațâțătorilor la război și către biruința deplină a păcii pe pământ.

Au mai luat cuvântul tractoristul sârb DISICI SLAVCO din gospodăria agricolă colectivă Cenad din regiunea Arad și academicianul GH. CĂLINESCU, — care a subliniat datoră ce revine în zilele în care tîna omenirii este amenințată, tuturor oamenilor de bine de pretutindeni, care trebuie «să-și adune glasurile și, ascultând inimile noroadelor, să împiedice căderea noastră înapoi pe scara umanității». Nu e cu adevărat intelectual — a spus acad. Gh. Călinescu —, acela care se ascunde în laboratorul sau biblioteca lui, rămânând surd la strigătele zilei și orb la norii ce se strâng pe cer. Iancu Văcărescu al nostru spunea, acum un veac, un lucru foarte înțelept:

Iar învățatul e dator să dea poveți la toate,
Și-a fi învățat desăvârșit, iar nu pe jumătate.

Când geamurile laboratoarelor vor cădea în bucăți și cărțile bibliotecilor se vor mistui în flăcări furioase, atunci deșteptarea intelectualului va fi prea târzie.

Acad. Gh. Călinescu a arătat apoi marile perspective deschise culturii și activității creatoare a oamenilor de știință și de artă, subliniind încă odată datoria de onoare ce revine acestora de a se alătura cu hotărîre celor ce luptă pentru apărarea păcii.

În numele clerului și credincioșilor Cultului creștin de rit vechiu a vorbit I. P. S. M. tropolit TIHON CACEALCHIN, care a spus următoarele:

«Privind în jurul meu, sunt stăpânit de o emoție așa de puternică, încât îmi este greu să spun în cuvinte marea bucurie și nădejde care leagă sufletul nostru de marea luptă pentru pace.

Credincioșii și slujitorii noștri, întotdeauna au fost dornici de pace și nici acum nu au altă dorință mai fierbinte decât să poată trăi și munci în pace, alături de toți fiii Patriei noastre scumpe, Republica Populară Română. Dar oricât de mult am dori noi pacea și liniștea, sufletul nostru se indignează și simte o ură de moarte împotriva acelor ce vor să aducă în loc de pace și belșug distrugere și mizerie, prin războaiele de cotropire și de jaf, prin înrobirea altor popoare dornice de libertate și pace.

De aceea, slujitorii și credincioșii Bisericii creștine de rit vechi, prin smerenia mea, odată cu salutul lor fierbinte, trimit onoratului Congres și hotărîrea lor de a lupta până la capăt pentru cauza păcii și a fericirii tuturor popoarelor.

Ca arhiepiscop al Cultului creștin de rit vechi, binecuvântează ostenele tuturor luptătorilor pentru pace și osândesc în numele credinței noastre pe toți făcătorii de rele și uneltitorii de război, ca vrăjmași ai lui Dumnezeu și ai neamului omenesc.

Strig din toată inima: Slavă luptătorilor pentru pace! Slavă popoarelor iubitoare de pace! Slavă lagărului democrației și al păcii, în frunte cu Marea Uniune Sovietică!».

I.P.S. Mitropolit Tihon Cacealchin, conducătorul Bisericii Creștine de rit vechi, rostindu-și cuvântarea.

Tot în cursul ședinței de dimineață au mai vorbit tânăra Aurora Roșca și delegații Partizanilor Păcii din țările prietene: Han Hio San, delegatul eroicului popor coreean, scriitorul Dandin Surun, delegatul poporului mongol, artistul dramatic Horvath Ferencz, delegatul Partizanilor Păcii din Republica Populară Ungară.

În ședința din după amiaza zilei de Sâmbătă au luat cuvântul — în cadrul discuțiilor la referatele prezentate — muncitori, stahanoviști, țărani colectiviști, gospodine, studenți, scriitori, artiști și mici meseriași ca: Gh. TACHE, președintele gospodăriei agricole colective «Drumul lui Lenin» din Livedea, sculptorul C. BARASCHI, stahanovistul PETRE GHEORGHIU, mic meseriașul SCARLAT CIUPERCĂ, scriitorul TUDOR ARGHEZI, gospodina AURELIA CONSTANTINESCU din Iași, studentul ZAHARIA VASILE, mama eroină ANA DRAGOMIRESCU, invalidul BOCHIȘ PAVEL, artista poporului din R.P.R. LUCIA STURZA BULANDRA, pescarul DUNAEV FILIP, învățătoarea ECATERINA TEODORESCU, minerul ALEXANDRU FRĂȚILĂ și alții.

Tot în aceeași ședință au adus cuvântul clerului și credincioșilor lor și P. C. Prot. ȘTEFAN TOMICI, vicarul Bisericii Ortodoxe Sârbe din Banat, și Dr. FREDERICH MÜLLER, Episcopul Bisericii Evanghelice Luterană C. A.

Vorbind despre entuziasmul cu care întregul nostru popor a întâmpinat Congresul Național pentru Apărarea Păcii, P. C. Vicar Tomici a spus:

«Multă bucurie am simțit în sufletul meu când mi s'a făcut deosebita cinste de a fi ales să reprezint la acest înălțător Congres pe luptătorii pentru Pace din rândurile clerului și credincioșilor Bisericii Ortodoxe Sârbe din Banat. Această cinste deosebită exprimă recunoașterea devotamentului cu care preoții și credincioșii sârbi din R.P.R. iau parte activă, — împreună cu întreg poporul muncitor — la munca pentru înflorirea Patriei noastre dragi și la lupta neșovăitoare pentru apărarea păcii.

Șefii Cultelor stând de vorbă cu delegații la Congresul Național pentru Apărarea Păcii.

Hotărîrea și elanul cu care populația sârbă din Banat s'a angajat în munca constructivă a poporului muncitor și în marele front al luptătorilor pentru pace, izvorăsc din prețuirea drepturilor și libertăților de care ne bucurăm și noi, împreună cu poporul frate român și cu celelalte minorități naționale.

Construirea vieții noi în Statul nostru democrat popular își răsfrânge binefacerile și asupra populației sârbe.

În fiecare comună cu locuitori sârbi se înființează cămine culturale, școli, dispensare și alte instituții culturale și sociale, care constituiesc tot atâția factori de realizare a unei vieți mai bune.

Noi iubim drepturile și libertățile de care ne bucurăm și viața nouă la construirea căreia luăm și noi parte — cu atât mai mult, cu cât vedem zi de zi suferințele, umilirile și mizeria neagră în care se zbat frații noștri sârbi din Jugoslavia, înrobită și vândută pe arginții lui Iuda de

către o mână de trădători, urîți de poporul jugoslav și disprețuiți de toate popoarele iubitoare de pace din lumea întreagă.

Indignarea noastră este și mai mare cunoscând rolul josnic ce i l-au încredințat stăpânii lui Tito, diavoli războiului, acestei Iude a poporului jugoslav, de a uneli fără încetare împotriva popoarelor iubitoare de pace și în deosebi împotriva scumpei noastre Patrii și a celorlalte țări de democrație populară.

Toate acestea determină hotărîrea noastră fermă de a lupta fără preget alături de toți partizanii păcii, pentru înfrângerea ațâțătorilor la război și pentru prăbușirea planurilor lor diavolești.

I.P.S. Patriarh Justinian, I.P.S. Mitropolit Sebastian, P.S. Episcop Dr. Friedrich Müller, la Congresul Național pentru Apărarea Păcii.

Noi suntem încredințați că forțele păcii vor birui întunecatele unelte ale morții. Noi suntem încredințați că drumul luminos pe care mergem împreună cu poporul muncitor din Patria noastră și cu toți cei ce iubesc libertatea și pacea, este drumul vieții triumfătoare asupra morții, este drumul drept pe care vor merge într'o zi toate popoarele lumii.

P.S. Episcop Friederich Müller, Șeful Bisericii Evanghelice Luterane C.A., a exprimat bucuria clerului și credincioșilor evanghelici de a participa, prin Intâistătătorul lor, la acest mare Congres Național pentru Apărarea Păcii.

«Biserica noastră — a spus în continuare P.S. Episcop Friederich Müller — este astăzi prezentă în acțiunile mari ale poporului, îndemnând pe cei ce ascultă cuvântul ei, să se alătore elanului constructiv al poporului

nostru trucidator, pentru zidirea unei vieți noi, bazată pe dreptate socială și pe muncă.

Suntem fericiți să constatăm că tot ceea ce se realizează zi de zi în scumpa noastră patrie — Republica Populară Română — este pentru binele și fericirea celor mulți. În deosebi suntem recunoscători că printre marile cuceriri ale poporului nostru, înscrise în noua Constituție, se află libertatea conștiinței și libertatea exercitării cultului. Datorită garantării acestor libertăți, Biserica noastră își poate îndeplini astăzi în mod nestincherit misiunea sa sfântă, îndrumând pe credincioșii ei pe calea binelui, a iubirii de oameni și înțelegerii între popoare.

Cu adâncă mâhnire ne aducem aminte de situația umilitoare din trecut, când Biserica noastră a trebuit să slujească unor scopuri cu totul străine de învățătura și misiunea ei.

I. P. S. Patrarch Justinian într'o discuție frățească cu I. P. S. Mitropolit Tihon al Bisericii Creștine de rit vechi și cu P.S. Vasken Balgian, episcopul Bisericii Armeano-Gregoriene.

Cu totul altfel se prezintă astăzi situația cultelor religioase și a minorităților naționale în regimul nostru, de democrație populară, care ne asigură drepturi și libertăți de care nu ne-am bucurat niciodată în trecut. Sămțim o mare bucurie că și credincioșii noștri au posibilitatea să contribuie la făurirea și întărirea statului nostru democrat popular, îndeplinindu-și cu dragoste îndatoririle ce le revin la locul lor de muncă.

Biserica Evanghelică binecuvintează și sprijină toate acțiunile celor ce doresc pacea și fericirea patriei noastre.

Suntem convinși că luptând activ pentru apărarea păcii, contribuim la zădărnicierea planurilor atâțătorilor la un nou război mondial și la apă-

rarea vieții noi și a viitorului luminos al poporului nostru. De aceea înfierăm cu hotărîre atîtările la un nou război și declarăm că vom depune toate străduințele pentru apărarea păcii.

Urind glasul nostru cu glasul tuturor luptătorilor pentru pace din întreaga lume, salutăm fierbinte Congresul popoarelor pentru Apărarea Păcii care va avea loc la Viena și dorim din tot sufletul nostru să găsească un limbaj comun pentru colaborarea tuturor oamenilor cinștiți și de bună voință, care în orice parte a lumii, își pun drept scop înțelegerea și prietenia între popoare precum și asigurarea păcii, securității și independenței naționale.

În pastoralele și apelurile noastre, noi am îndrumat neîncetat preoții și credincioșii noștri să se încadreze cu tot sufletul în lupta pentru apărarea păcii. Ținem să subliniem că deservenții noștri, ascultând îndemnurile noastre și poruncile Evangheliei lui Hristos depun o rodnică activitate în slujba păcii, convinși fiind că prin aceasta ei își îndeplinesc datoria lor sfântă de cetățeni devotați patriei și de slujitori credincioși Bisericii.

În numele Bisericii pe care o reprezintă urez Congresului Național pentru Apărarea Păcii succes deplin în nobilele sale acțiuni și declar solemn că pastorii și credincioșii noștri vor sprijini hotărîrile ce se vor lua aici, socotind drept cea mai sfântă datorie a lor să lupte pentru îndeplinirea lor.

Tot în cursul ședinței de Sâmbătă după amiază, participanții la Congresul Național pentru Apărarea Păcii au fost salutați de profesorul PETROS KOKKALIS, președintele Comitetului de Luptă pentru Pace al emigranților greci, de un grup de pioneri din Capitală și de MARKUSEV SVETISLAV, reprezentantul emigranților revoluționari iugoslavi.

*

Discuțiile asupra referatelor prezentate de academicianul M. Sadoveanu și de profesorul universitar Gh. Stere, au continuat și în cea de a treia zi a Congresului. În ședința de dimineață a luat cuvîntul țărancă colectivistă MARIA ZIDARU, care a înfățișat viața nouă și fericită a țăranilor colectiviști din țara noastră și hotărîrea lor fermă de a lupta pentru apărarea păcii, împotriva acelor ce uneltesc războaie de jaf și cotropire. Impresionante au fost cuvintele cu care Maria Zidaru și-a încheiat cuvîntarea:

«Vreau să vorbesc — a spus ea — dela această tribună femeilor din alte țări și rog delegația care va pleca la Viena să transmită cuvintele mele și acolo. Femei din Anglia și America, femei din țările capitaliste! Aveți o răspundere mare. Aveți un cuvînt greu de spus. Să nu lăsați ca imperialiștii să arunce omenirea în pârjolul războiului. Să nu vă lăsați mințite și desbinate. Forța voastră este mare. Uniți-vă și opriți mâna criminalilor! Noi, femeile din România vă asigurăm că ne vom face datoria și vom apăra cauza păcii».

În numele clerului și credincioșilor mozaici a vorbit Dr. MOSES ROSEN, șef-rabinul cultului mozaic, care a spus următoarele:

«Clerul și credincioșii cultului mozaic din Republica Populară Română aduc un călduros salut acestei mărețe adunări, care exprimă nestrămütata

voință de pace a poporului român și a minorităților naționale din această țară.

Voi împliniți cuvintele profetului: «Faceți să răsune glasul păcii, aduceți vestea binelui, proclamați salvarea omenirii».

Noi credem și luptăm sincer pentru pace pentru că prea mult am suferit de pe urma războaielor, prea plină a fost cupa amărăciunilor ce am sorbit-o, când nedreptatea bântuia printre noi, când minciuna stătea cu regele la masă, când demnitatea umană era știrbită de tiranii și asupritorii popoarelor.

Eminența Sa Dr. Mozes Rosen, șef-rabinul Cultului Mozaic, rostindu-și cuvântarea.

Am trăit cu toții vremurile de restrînte ale celui de al doilea război mondial. Șase milioane de evrei au pierit în cuptoarele de exterminare de la Auschwitz și Maidanek, zeci de milioane de fii și fiice ai altor popoare au căzut pradă Molohului nesățios al acestui război.

Cum să nu se cutremure conștiința omenească, cum să nu vibreze de revoltă sufletele noastre, când vedem că cercurile agresoare de peste ocean seamănă din nou jale și ruină în Coreea?

Cum să nu se ridice plină de mânie sfântă vocea tuturor popoarelor împotriva acelorași slujitori ai vițelului de aur care pregătesc în mod cinic împingerea omenirii în prăpastia unui nou cataclism?

Cum să nu clocotească de indignare credincioșii tuturor cultelor din lume când văd că în numele credinței în Dumnezeu se predică distrugerea de țări, se incită la genocid, se propagă doctrina blestemată a malthusianismului nimicitor?

N'au oare acești ipocriți profanatori urechi să audă cuvântul lui Dumnezeu, exprimat prin versetul profetului Isaia: «Când vă întindeți brațele

la cer, îmi întorc ochii dela voi, când vă înmulțiți rugile nu le ascult căci mâinile voastre sunt pline de sânge».

Mesagerii dolarului și ai bombei atomice reînvie fascismul în țările cotropite de ei. Ei reînarmează mâna călăilor de ieri. Generalii nazisti ca: Manteuffel și Guderian criminali de război care s'au scaldat în sânge, sunt eliberați din închisori și puși în fruntea noilor divizii de S.S. și S.A. care visează alte cuptoare de exterminare, alte masacre.

Cât de copleșitoare e revolta credincioșilor mozaici când văd că guvernul statului Israel se asociază la acest cor al incendiatorilor lumii, necinstește memoria mucenicilor noștri, strângând mâna ucigașilor prin recentul târg încheiat cu guvernul dela Bonn. Guvernul statului Israel caută să sugrume glasul sutelor de mii de partizani ai păcii din Israel care luptă împotriva nefastei sale politici.

I.P.S. Mitropolit Sebastian al Moldovei și Dl. Mozes Rosen, șef-rabinul Cultului Mozaic, stând de vorbă cu un grup de delegate la Congresul Național pentru Apărarea Păcii.

Astăzi în scumpa noastră patrie, Republica Populară Română, s'a pus capăt oricărei discriminări rasiale sau religioase. Dragostea fierbinte pentru patria noastră, patria tuturor oamenilor muncii iar nu a unei subțiri pături de asupritori, stăpânește inimile noastre.

În mesagiile pe care le adresăm credincioșilor, în predicile pe care noi slujitorii cultului mozaic le rostim, în convorbirile pe care le avem în temple și sinagogi îi îndemnăm să se înroleze în marea oștire a păcii și să contribuie prin faptele și prin munca lor la construirea vieții noi în patria noastră.

Noi propovăduim risipirea rămășițelor vrajbei între popoare semă-

nată de naționaliștii șovini de orice fel, deci și de cei din propriile noastre rânduri.

Slujitorii cultului mozaic vor duce mai departe, cu și mai multă hotărâre, lupta lor sfântă pentru îndrumarea credincioșilor pe drumul participării active la apărarea păcii.

Acesta este drumul pe care înțeleptul Solomon îl înfățișa prin cuvintele: «Căile sale sunt căi plăcute și toate cărările sale duc spre pace».

Acesta este drumul pe care porniți voi soli ai poporului român la marele Congres al popoarelor dela Viena, care va împlini cuvântul psalmistului: «Popoare ale lumii, strângeți-vă mâinile».

După cuvântul compozitorului SABIN DRĂGOI, a vorbit D-I IACUB MEHMET, muftiul cultului musulman din R.P.R., care a spus următoarele:

În numele credincioșilor și clerului musulman din Republica Populară Română aduc un călduros salut delegaților și participanților la acest Congres.

Credincioșii și clerul musulman vă asigură că nobila cauză a păcii pe care o susține Congresul este și cauza lor proprie. După credința noastră tot ceea ce se găsește pe pământ este creat de marele Alah pentru fericirea omului și nu pentru distrugerea lui.

Noi suntem bucuroși să afirmăm aici că tot ce se face în Republica Populară Română se face pentru binele, fericirea și viitorul luminos al poporului muncitor.

La un loc cu celelalte minorități naționale, populația musulmană munceste cu avânt pentru dezvoltarea și înflorirea Republicii noastre Populare cu încredere în viitorul său luminos și fericit.

Populația muncitoare musulmană nu poate uita trecutul nu prea îndepărtat, când era silită să emigreze și să-și caute norocul pe meleaguri necunoscute, expusă și acolo aceleiași vieți de neagră mizerie.

Datorită regimului democrat popular, populația musulmană din R.P.R. se bucură de drepturi egale cu poporul frate român, fiindu-i asigurate toate condițiunile liberei sale dezvoltări, după credința, tradiția și năzuințele sale. O dovadă grăitoare a grijei pe care regimul nostru o poartă populației musulmane este și construirea Canalului Dunărea-Marea Neagră care cheamă încă de pe acum la o nouă viață și pe țărani turci și tătari din stepa astăzi încă secetasă, dar mâine roditoare și înfloritoare a Dobrogei.

Cu durere ne gândim la situația fiilor lui Alah din Turcia care duc o viață grea, ca un popor aservit forței agresoare de peste Ocean.

Deservenții cultului și credincioșii musulmani știu că muncind pentru înflorirea patriei dragi, Republica Populară Română, luptă pentru pace și contribuie la întărirea uriașului front al păcii în fruntea căruia luptă neobosit glorioasa Uniune Sovietică. De acest zid al apărătorilor păcii s'au spart și se vor sparge și în viitor toate încercările ațâțătorilor la război.

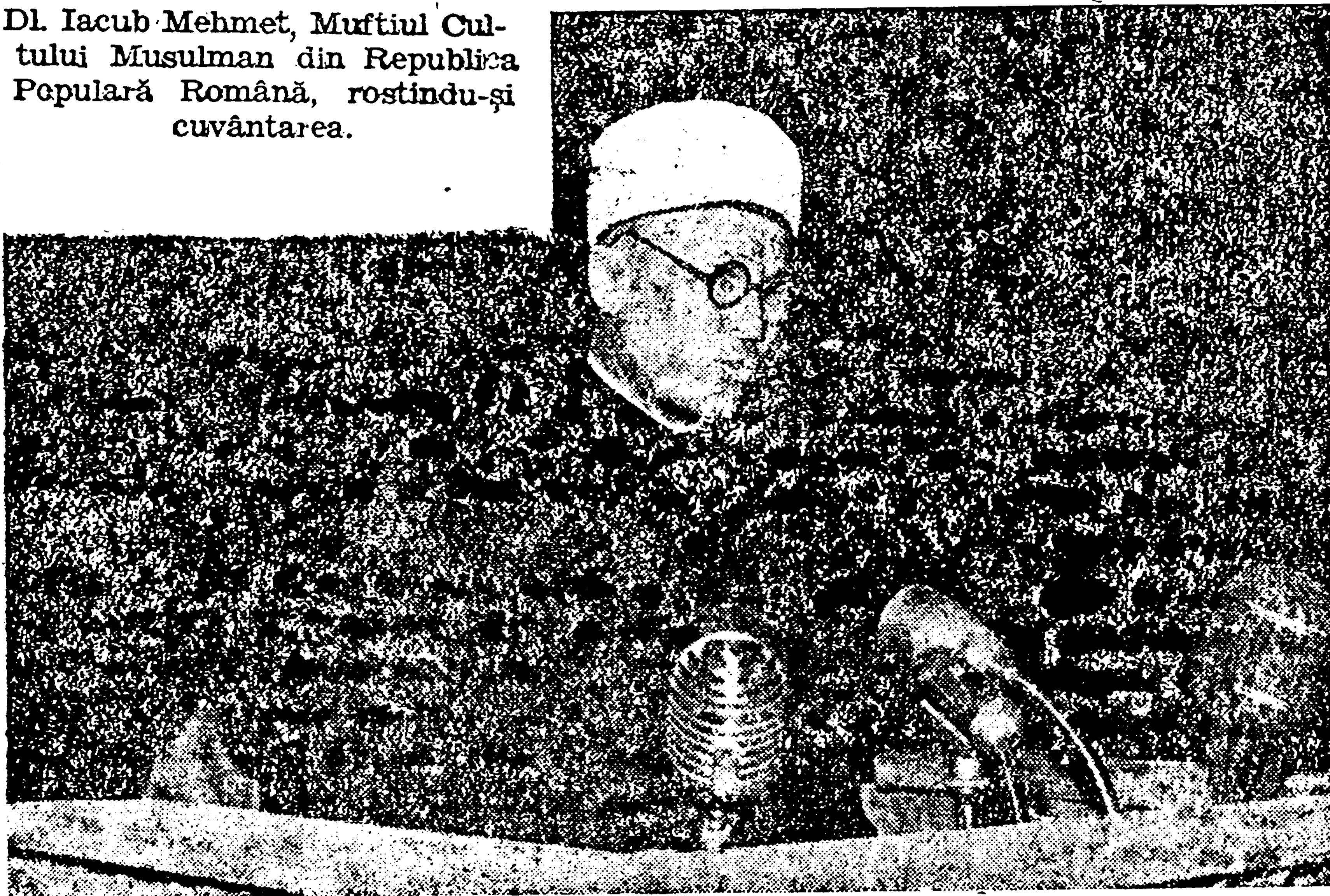
Nu există putere pe lume care să poată stăvili năzuința popoarelor pentru pace. Convinși că cel mai de preț bun al omenirii este pacea, credincioșii și clerul musulman din Republica Populară Română își vor spori eforturile lor pentru biruința păcii în lumea întreagă».

Au mai luat cuvântul: stahanovistul KÖLLÖ IOSIF din Tg. Mureș, scriitoarea LUCIA DEMETRIUS, țărâna muncitoare MARIA TEACĂ, artista IRINA RĂCHITEANU — SIRIANU și muncitorul GHEȘU IOAN, dela Sovrom metal Reșița care au mărturisit aceeași hotărâre nesdruncinată a celor mai felurite pături ale poporului nostru de a spori strădaniile pentru triumful cauzei păcii în lumea întreagă.

Tot în cursul ședinței de Duminică dimineața au mai luat cuvântul delegați ai partizanilor păcii din R.P. Bulgaria, R.D. Germană și R. Cehoslovacă, aducând Congresului nostru salutul frățesc al oamenilor iubitori de pace din țările lor.

Un moment care a impresionat profund pe toți participanții la Congres a fost acela în care a sosit în sală o delegație a celor 1500 copii coreeni,

DI. Iacob Mehmet, Muftiul Culturii Musulman din Republica Populară Română, rostindu-și cuvântarea.

aflați în țara noastră, la adăpost de urgia războiului pe care imperialiștii l-au deslănțuit asupra pașnicului lor popor. Copilul coreean I. IONG CION, a cărui mamă și soră au fost arse de vii de către agresorii americani, s'a adresat congresiștilor cu cuvintele: «Iubiții noștri părinți din Republica Populară Română». Micul coreean a povestit despre crimele săvârșite de agresori în țara lui și despre eroismul cu care micul popor coreean își apără libertatea și a mulțumit partizanilor păcii din țara noastră, care luptă — alături de partizanii păcii din lumea întreagă — pentru încetarea războiului din Coreea și pentru apărarea păcii.

La propunerea acad. RALLUCA RIPAN, rectorul Universității Victor Babeș din Cluj, participanții la Congres au aprobat în unanimitate și cu multă însuflețire textul chemării adresate de Congresul Național din Republica Populară Română tuturor cetățenilor iubitori de pace din țara noastră.

După ce a fost ales noul Comitet Permanent pentru Apărarea Păcii din R.P.R. și delegația destinată să reprezinte poporul nostru la Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii dela Viena, Congresul Național a aprobat textul scrisorii adresate Congresului Popoarelor. Deasemenea a fost trimisă o telegramă de salut celui mai dârz și neînfricat luptător pentru pace din țara noastră, conducătorul Guvernului țării noastre, D-lui GH. GHEORGHIU-DEJ.

Participanții la Congres au trimis o telegramă de omagiu marelui stegar al păcii, IOSIF VISSARIONOVICI STALIN, mărturisindu-și dragostea și recunoștința pentru lupta sa consecventă în slujba păcii și înfrățirii popoarelor.

Acad. Prof. Dr. C. I. PARHON a rostit cuvântul de închidere al lucrărilor Congresului, care a luat astfel sfârșit într'o atmosferă de puternic avânt în lupta pentru apărarea păcii și pentru înlăturarea războaielor de agresiune din viața popoarelor.

CHEMARE CĂTRE TOȚI CETĂȚENII IUBITORI DE PACE DIN R.P.R.

Congresul Național pentru Apărarea Păcii din Republica Populară Română, întrunit la București în zilele de 5-7 Decembrie, a constituit o nouă și viguroasă manifestare a voinței de pace a poporului nostru, a hotărârii sale ferme de a contribui cu toate forțele la lupta pentru preîntâmpinarea unui nou război mondial.

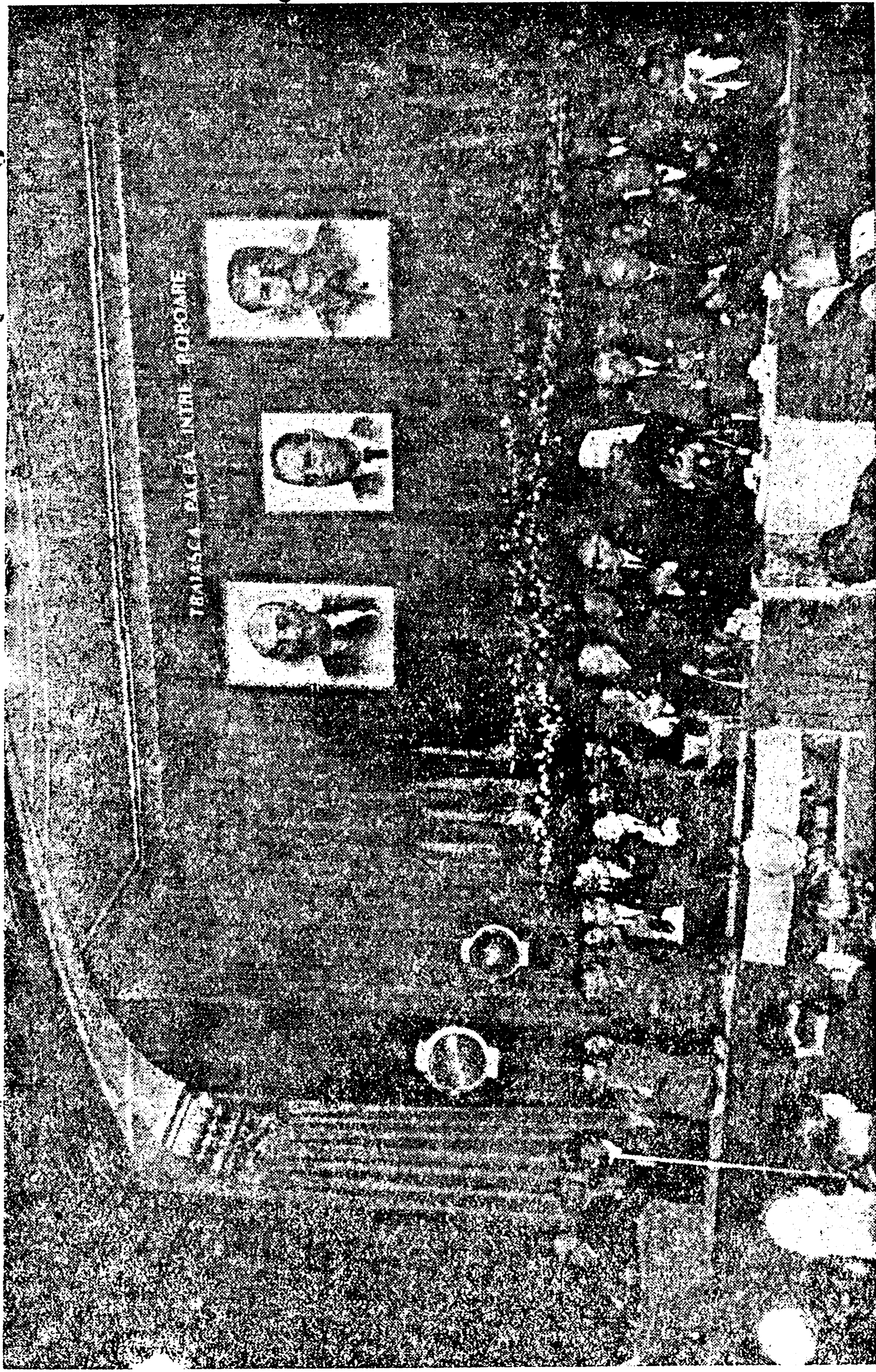
Poporul român este atașat trup și suflet cauzei păcii. Pentru poporul nostru apărarea păcii înseamnă apărarea vieții bărbaților, femeilor și copiilor țării noastre, care construiesc socialismul, înseamnă apărarea și consolidarea independenței noastre naționale, a marilor drepturi și libertăți de care ne bucurăm, înseamnă apărarea și dezvoltarea tuturor cuceririlor mărețe ale regimului nostru. Pacea înseamnă pentru noi putința de a desfășura în toată amploarea opera de construcție pașnică, de a da viață grandioaselor noastre planuri de viitor, de a construi cu succes socialismul, de a ne făuri un viitor îmbelșugat și fericit.

BĂRBAȚI ȘI FEMEI, CETĂȚENI AI PATRIEI NOASTRE!

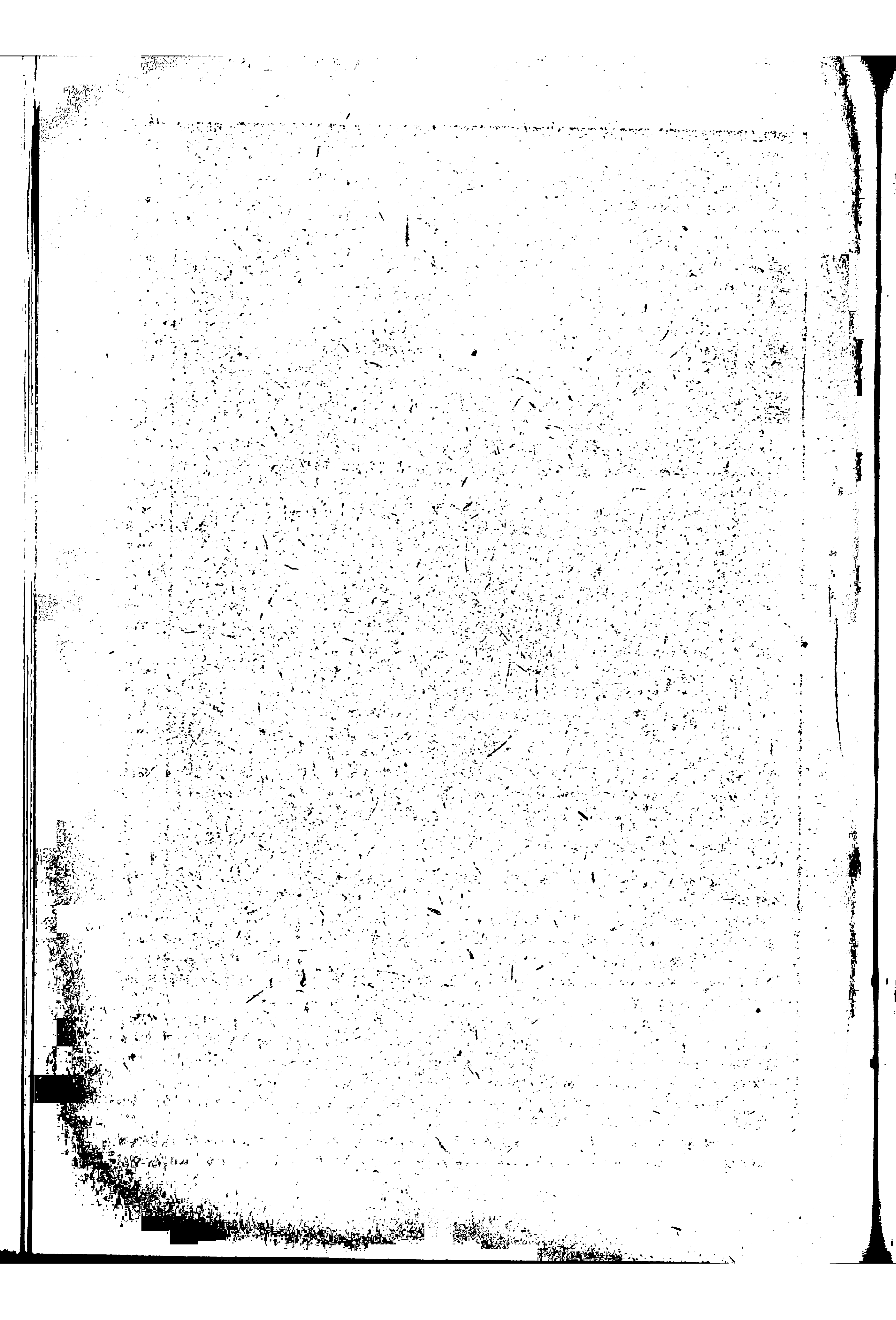
Pacea lumii este amenințată de uneltirile agresive ale imperialismului american și ale sateliților săi, între care clica titoistă are un rol însemnat. Imperialiștii americani care pastiesc pământul Coreei, care reînvie fascismul german și militarismul japonez, apar astăzi în fața lumii întregi ca agresori și jandarmi mondiali.

Nu le vine însă ușor provocatorilor la război să-și pună în aplicare planurile de incendiere a lumii.

În calea agresorilor se ridică forța imensă a mișcării mondiale pentru pace, mișcarea democratică largă care unește sute de milioane de oameni de diferite clase și pături sociale, din diferite partide sau fără de partid, animată de voința comună de a preîntâmpina un nou război mondial.

Membrii prezidiului activ al Congresului Național pentru Apărarea Păcii, aplaudând cuvântarea academicianului Prof. C. I. Parhon.

In aceste zile omenirea iubitoare de pace întâmpină cu însuflețire un eveniment de uriașă însemnătate internațională — Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii, care se va deschide la Viena în ziua de 12 Decembrie. Marele Congres al Popoarelor va reuni oameni de cele mai diferite naționalități, rase, categorii sociale, profesii, vârste, orientări politice și ideologice, reprezentanți ai grupărilor, organizațiilor și asociațiilor de orice fel — soli ai tuturor celor ce doresc să asigure securitatea și independența națională, alegerea liberă a modului de viață, pacea și prietenia între popoare și lărgirea relațiilor economice și culturale între țări pe baza egalității în drepturi. Datorită amploarei sale, a componenței sale largi, a problemelor ce se vor discuta, a caracterului liber al dezbaterilor, Congresul dela Viena va constitui o adevărată adunare a omenirii iubitoare de pace, un for reprezentativ — nemaicunoscut în istorie — al tuturor țărilor și națiunilor de pe globul pământesc. Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii va inaugura o nouă și importantă etapă în lupta mondială pentru pace.

Popoarele își pun mari speranțe în capacitatea mișcării mondiale pentru pace de a pune stavilă uneltirilor agresive ale provocatorilor de război. Aceste speranțe sunt pe deplin îndreptățite. In avantgarda forțelor păcii pășește cu hotărîre marea Uniune Sovietică — bastionul invincibil al păcii, libertății și independenței popoarelor. Alături de Uniunea Sovietică, ale cărei interese nu pot fi despărțite de cauza păcii în întreaga lume, țările de democrație populară, între care se numără și Republica Populară Română, constituie detașamente hotărîte în lupta pentru pace.

Întreaga politică a Republicii Populare Române este o politică consecventă de apărare a păcii, de prietenie și alianță cu Uniunea Sovietică și cu țările de democrație populară, o politică de pace și prietenie cu toate popoarele iubitoare de pace. Asemenea politică externă, care corespunde intereselor vitale și năzuințelor celor mai scumpe ale poporului nostru, izvorăște din faptul că forța conducătoare a regimului nostru democrat-popular este Partidul Muncitoresc Român, organizatorul, mobilizatorul și conducătorul poporului nostru în lupta pentru pace și progres.

MUNCITORI, ȚĂRANI, INTELECTUALI, FEMEI, TINERI!

Luptând pentru întărirea patriei, luptăm pentru întărirea forțelor păcii.

Să muncim cu avânt sporit pentru necontenita dezvoltare economică și culturală a țării noastre. Să întărim neîncetat capacitatea ei de apărare!

Să luptăm cu elan pentru îndeplinirea și depășirea planului de stat, să nu precupețim niciun efort pentru a transforma într'o realitate vie și luminoasă posibilitatea îndeplinirii planului cincinal în 4 ani!

Să întărim și să dezvoltăm prietenia cu marea noastră eliberatoare și sprijinitoare, Uniunea Sovietică; să dezvoltăm legăturile de prietenie și colaborare frățească cu țările de democrație populară; să întărim prietenia și solidaritatea cu toate popoarele iubitoare de pace.

Să ne ridicăm necontenit vigilența patriotică împotriva uneltirilor războinice ale agresorilor americani și ale agenților lor!

Voința fermă de pace a poporului nostru va fi exprimată în fața lumii întregi de către reprezentanții noștri la Congresul dela Viena. Dela tri-

buna marelui Congres, poporul nostru, prin glasul reprezentanților săi, își va exprima hotărârea de a apăra cu fermitate cauza păcii, fiind gata să colaboreze cu toți acei care se opun războiului, care doresc întărirea prieteniei între popoare și dezvoltarea relațiilor economice și culturale între state.

Prin solii săi la Congres, poporul nostru își va exprima aprobarea față de activitatea rodnică desfășurată de Consiliul Mondial al Păcii; va sprijini revendicările privitoare la apărarea independenței naționale a popoarelor; va cere încetarea agresiunii americane în Coreea, interzicerea armei bacteriologice, atomice și a tuturor armelor de exterminare în masă a oamenilor, și tragerea la răspundere a celor vinovați de folosirea acestor mijloace. Reprezentanții poporului nostru vor insista ca revendicarea unanimă a popoarelor pentru încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri să fie îndeplinită.

LUPTĂTORI PENTRU PACE ÎN ȚARA NOASTRĂ!

Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii, precum și Congresul Național pentru Apărarea Păcii, trebuie să prilejuiască o puternică intensificare a activității noastre în slujba păcii.

Să ne continuăm cu și mai multă râvnă munca, să ne înzecim eforturile pentru cucerirea de noi și însemnate succese în lupta pentru pace, să mărim necontenit rândurile mișcării pentru pace din țara noastră.

Muncind pentru ridicarea la un nivel mai înalt a mișcării pentru pace, întărind patria noastră iubită, contribuim la întărirea tuturor forțelor care luptă pentru triumful păcii în întreaga lume.

Trăiască pacea între popoare!

Jos ațâțătorii la război!

SCRISOAREA ADRESATĂ CONGRESULUI POPOARELOR PENTRU APĂRAREA PĂCII DELA VIENA

Participanții la Congresul Național pentru Apărarea Păcii din Republica Populară Română, reprezentând cele mai largi straturi ale poporului român iubitor de pace, transmit un înflăcărat salut și urează deplină reușită grandiosului Congres al Popoarelor pentru Apărarea Păcii care se desfășoară la Viena. În rândurile noastre se găsesc savanți, muncitori, intelectuali, țărani, cooperatori și mici meseriași, slujitori ai cultelor, români și maghiari, sârbi și germani, cu vederi politice, ideologice și religioase diferite, uniți sub acelaș steag, steagul luptei pentru apărarea păcii.

Vestea convocării Congresului Popoarelor a fost primită cu un deosebit entuziasm de milioane de cetățeni din Republica noastră ca un nou și hotărât pas pe calea intensificării luptei popoarelor împotriva ațâțătorilor la război, pe calea asigurării securității și independenței naționale a popoarelor, pe calea strângerii relațiilor prietenești între popoare.

Profundul interes cu care poporul nostru urmărește rezolvarea pașnică a problemelor internaționale, dorința sa arzătoare de a contribui din toate puterile la găsirea căilor celor mai juste pentru preîntâmpinarea unui

nou război mondial, și-au găsit expresia în dezbaterile publice desfășurate în întâmpinarea Congresului Popoarelor ce se ține la Viena și a Congresului Național pentru Apărarea Păcii din Republica Populară Română.

Năzuința spre pace și asigurare a securității și independenței naționale este firească pentru un popor ca al nostru, care a cunoscut în ultimii 40 de ani, urgia a trei războaie, care veacuri de-a rândul a purtat jugul împovărat al dominației străine și care cu grele jertfe și-a câștigat — abia în urmă cu câțiva ani — libertatea și independența națională, dreptul de a-și construi fericirea.

Suntem la începutul acestei vieți noi. Poporul nostru este angajat cu toate forțele sale într-o vastă operă constructivă. Țara noastră a devenit un imens șantier pe care se ridică tot mai multe uzine, case de locuit și locuri de cultură. Viața poporului nostru devine tot mai îmbelșugată și frumoasă, iar cultura devine un bun al masselor celor mai largi. Pentru munca aceasta creatoare, pacea ne este necesară ca lumina soarelui.

Iată de ce cetățenii patriei noastre sunt îngrijorați atunci când la 7 ani de la terminarea unui război mondial care a lăsat atâtea urme grele, se aude din nou zăngănitul armelor, când vedem că din nou vâlvătaiele războiului sunt aprinse în diferite puncte ale globului, când auzim despre brutalitatea cu care este înăbușită lupta pentru libertate a națiunilor dependente și coloniale.

Mamele din țara noastră nu pot dormi liniștite când între ruinele fumegânde ale Phenianului plâng copii rămași fără adăpost, fără mame; tărani privind ogoarele lor roditoare își amintesc că în Malaja pământul este pârjolit; muncitorii nu pot să uite că în alte țări cursa înarmărilor pune pe drumuri pe cei care lucrează în industria de pace; intelectualii nu pot să nu simtă o gravă răspundere în fața amenințării bunurilor înaintate ale culturii și civilizației omenirii.

Poporul nostru are însă profunda convingere că tunurile pot fi făcute să amuțească, că «războiului rece» îi poate lua locul o sinceră colaborare internațională, că schimburile culturale și economice sunt preferabile schimburilor de bombe, că țări cu sisteme politice și sociale diferite pot coexista în mod pașnic, că spiritul tratativelor poate triumfa asupra acțiunilor bazate pe forță.

Poporul nostru este profund convins de posibilitatea menținerii și întăririi păcii între popoare. Această convingere a fost exprimată de participanții la mii de adunări, consfătuiri pe profesii și sfaturi ale păcii, organizate la orașe și sate, cu care prilej delegații la Congresul Național pentru Apărarea Păcii au fost invitați să fie exponenții opiniilor cetățenilor patriei noastre în cele mai diverse probleme, legate de chestiunea păcii și a războiului. Vasta consultare populară care s'a desfășurat în întâmpinarea Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii a dovedit că alături de toate popoarele iubitoare de pace, poporul nostru își ridică vocea, cerând cu fermitate adoptarea soluțiilor propuse de Consiliul Mondial al Păcii pentru încetarea neîntârziată a războiului din Coreea, rezolvarea pașnică a problemelor germană și japoneză, interzicerea propagandei de război, interzicerea armelor de exterminare în masă a populației pașnice, reducerea simultană și controlată a forțelor armate ale ma-

rilor puteri, reluarea și lărgirea schimburilor economice și culturale între țări și semnarea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri.

Prieteni ai păcii din toate colțurile lumii, întruniți la Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii dela Viena! Primiți din partea milioaneilor de iubitori de pace din Republica Populară Română asigurarea încrederii lor depline în eficacitatea acestei discuții internaționale fără precedent ca deschizătoare de noi drumuri spre un viitor de pace.

Delegația aleasă de Congresul nostru a primit mandatul de a nu cruța nici un efort pentru a contribui ca la această tribună a lumii păcii, să se adopte hotărâri comune, căci comună este dorința de pace a popoarelor.

Pace lumii! — iată mesagiul pe care poporul nostru îl trimite din toată inima măreței adunări a popoarelor dela Viena.

APELUL CONGRESULUI POPOARELOR PENTRU APĂRAREA PĂCII

Luând inițiativa convocării Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii, Consiliul Mondial al Păcii și-a manifestat dorința să unească — în ciuda divergențelor existente asupra multor puncte — eforturile nobile ale diferitelor mișcări, organizații și curente care aspiră spre înțelegerea între popoare și care vor să lupte în comun pentru a împiedeca războiul și a asigura pacea.

Discuția liberă a arătat voința unanimă a Congresului de a pune capăt politicii forței, care a adus popoarelor mari nenorociri și amenință să ducă omenirea la dezastru.

Noi credem că între state nu există divergențe care să nu poată fi rezolvate prin tratative.

Să se sfârșească odată cu distrugerea orașelor și țărilor, să înceteze stocarea de arme ucigătoare, să înceteze odată propovăduirea urii și atătarile la război. Este timpul să se treacă la tratative, este timpul să se ajungă la înțelegere.

Ne adresăm guvernelor celor cinci mari puteri — S.U.A., U.R.S.S., Mării Britanii, Republicii Populare Chineze și Franței — de care depinde într'o măsură atât de mare pacea lumii. Noi le chemăm să înceapă imediat tratative în vederea încheierii unui Pact al Păcii.

Guvernelor celor cinci mari puteri le revine o uriașă răspundere. Popoarele vor aștepta răspunsul lor. Popoarele vor face totul pentru triumful spiritului tratativelor.

Cerem încetarea imediată a tuturor operațiunilor militare în Coreea. Atâta timp cât se distrug orașe, atât timp cât curge sânge, nu este cu putință să se ajungă la o înțelegere. Când vor fi încetat operațiunile militare, părțile în luptă vor ajunge mai ușor la o înțelegere asupra problemelor în litigiu.

Suntem convinși că cererea noastră nepărtinitoare, dreaptă și omenescă va găsi sprijinul tuturor oamenilor cinstiți.

Cerem stăruitor încetarea imediată a operațiunilor militare în Vietnam, Laos, Cambodge și Malaya și respectarea dreptului absolut al popoarelor la independență.

Cerem să înceteze folosirea violenței pentru înăbușirea aspirațiilor legitime la independența națională în țări ca Tunisia și Marocul.

Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii proclamă dreptul tuturor popoarelor de a-și hotărî soarta și de a-și alege modul de viață fără niciun fel de amestec în treburile lor interne, oricare ar fi motivele ce s'ar invoca pentru justificarea acestui amestec. Independența națională a tuturor statelor constituie chezașia supremă a păcii.

Protestăm împotriva oricăror discriminări rasiale care înjosesc conștiința umană și agravează primejdia de război.

Suntem convinși că pactele militare în care un stat mai puternic atrage pe altul mai slab, crearea de baze și prezența trupelor străine pe teritoriul național constituie o amenințare gravă pentru securitatea unei țări, ea putând fi astfel împinsă în război împotriva voinței ei. Socotim că un stat care nu participă la coaliții și care nu ține trupe străine pe teritoriul său trebuie să fie asigurat împotriva amenințării unei agresiuni, fățișe sau ascunse.

Cele două focare ale ultimului război amenință să se aprindă din nou în Europa și Asia.

Dar, problemele germană și japoneză pot și trebuie să fie rezolvate pe cale pașnică. Credem că trebuie să se încheie în termenul cel mai scurt un tratat de pace cu o Germanie unită și democrată, care să excludă participarea ei la orice alianță militară îndreptată împotriva vreunei țări, cu o Germanie în care nu va fi loc pentru nazism și militarism, care au pricinuit în trecut atâtea nenorociri Europei. Propunem să se încheie cu Japonia un tratat de pace care să pună capăt ocupației ei și să dea poporului japonez posibilitatea de a reveni în familia națiunilor iubitoare de pace. Credem că trebuie să fie reluate tratativele în legătură cu tratatul de stat cu Austria, care ar elibera această țară de ocupația străină.

Am ascultat rapoartele asupra folosirii armei bacteriologice, prezentate de specialiști de seamă din diferite țări, care au vizitat Coreea și China. Sgudați de aceste rapoarte cerem categoric să se interzică deîndată războiul bacteriologic, iar toate statele să adere la Protocolul de la Geneva din 1925. Marile realizări ale științei nu trebuie să fie puse în slujba distrugerii a milioane de oameni lipsiți de apărare. Cerem deasemenea interzicerea necondiționată a armei atomice, a armei chimice și a celorlalte arme de exterminare a populației civile.

Condamnăm pe acei oameni care, în miopia lor, pretind că goana înarmărilor poate întări securitatea statelor. Suntem convinși că, dimpotrivă, goana înarmărilor adâncește primejdia pentru toate statele, fie ele mari sau mici.

Dând glas voinței popoarelor, stăruim pentru începerea imediată a tratativelor în legătură cu o dezarmare dreaptă, nu unilaterală. Suntem încredințați că un control internațional eficace va face cu putință înfăptuirea unei dezarmări generale, simultane, progresive și proporționale.

Sprijinim năzuințele reprezentanților tuturor popoarelor care cer statelor să se reia cât mai grabnic schimburile de bunuri materiale și cul-

turale între state. Piedicile în calea comerțului internațional, a schimburilor de realizări ale științei, literaturii și artei împiedică bunăstarea și progresul omenirii.

Credem că Charta Națiunilor Unite oferă garanții de securitate tuturor statelor din lume, dar spiritul și litera ei au fost încălcate.

Stăruim ca Republica Populară Chineză să ocupe locul ce i se cuvine în O.N.U. Stăruim deasemenea să fie primite în O.N.U. cele 14 state care deocamdată nu-și pot face auzit glasul în această Organizație.

Stăruim, în sfârșit, ca O.N.U. să redevină un loc de înțelegere între guverne și să nu mai dezamăgească speranțele pe care toate popoarele lumii și le-au pus în ea.

Popoarele vor să trăiască în pace, oricare ar fi regimul social din țările lor, oricare ar fi idealul lor suprem. Toate popoarele urăsc războiul; umbra lui amenință toate leagănele. Stă în puterea popoarelor să schimbe cursul evenimentelor, să redea oamenilor încrederea în kniștea zilei de mâine.

Chemăm popoarele lumii să lupte pentru triumful spiritului tratativilor și al înțelegerii, pentru dreptul oamenilor la pace.

M E S A J U L
ADRESAT DE CONGRESUL POPOARELOR
PENTRU APĂRAREA PĂCII
GUVERNELOR CELOR CINCI MARI PUTERI

Renunțarea la folosirea forței ca mijloc de reglementare a conflictelor internaționale devine pe zi ce trece o necesitate tot mai imperioasă.

Până acum, 600 milioane de oameni din toate țările au cerut, sub semnătură, ca cele cinci mari puteri să ducă tratative și să încheie un Pact al Păcii.

Reprezentanții unor curente de opinie importante s'au pronunțat de asemenea pentru renunțarea la folosirea forței, pentru tratative.

Dând glas voinței omenirii, Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii, întrunit la Viena la 12 Decembrie 1952, invită în mod solemn guvernele Statelor Unite ale Americii, Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, Republicii Populare Chineze, Marii Britanii și Franței să înceapă aceste tratative de care depinde menținerea păcii.

Înțelegerea între cele cinci mari puteri, încheierea unui Pact al Păcii vor pune capăt încordării internaționale și vor salva lumea de cele mai mari nenorociri.

Popoarele cer acest lucru.

CONGRESUL POPOARELOR PENTRU APĂRAREA PĂCII

Intre 12 și 19 Decembrie 1952, a avut loc la Viena Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii, la care au luat parte 1857 de reprezentanți, din 85 de țări, — oameni de diferite rase, naționalități, credințe religioase și convingeri politice. Toți au avut posibilitatea să ia cuvântul și să-și exprime părerile în cea mai deplină libertate; toți au mărturisit voința fermă a popoarelor din lumea întreagă de a-și apăra pacea și viața lor liniștită și de a împiedica deslănțuirea unui nou război mondial, pe care îl pun la cale imperialiștii americani și englezi.

Așteptat cu nerăbdare de oamenii cinștiți din toate colțurile pământului, Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii s'a deschis în ziua de 12 Decembrie 1952, în marea sală de concerte, din sectorul britanic al capitalei Austriei.

După alegerea prezidiului, pastorul Erwin Koch, președintele Comitetului Austriac pentru apărarea păcii, a adus Congresului Popoarelor un cald salut din partea luptătorilor pentru pace din Austria și a făcut urări pentru succesul deplin al lucrărilor.

Cuvântarea de deschidere a Congresului popoarelor a fost rostită de Profesorul Frederic Joliot-Curie, președintele Consiliului Mondial al Păcii. După ce a adresat un salut tuturor participanților la Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii, marele savant francez a vorbit despre uriașa muncă de pregătire a acestui Congres, ce s'a desfășurat în toate țările din lume, subliniind faptul că numercasele întâlniri și reuniuni, care au avut loc între oameni ce reprezintă cele mai diverse curente, au contribuit la înlăturarea barierelor puse de neîncrederea și neînțelegerea dintre oameni care — deși mergând pe căi diferite — năzuiesc cu toată sinceritatea spre acelaș țel comun al apărării păcii și, prin delegați trimiși la Viena, au asigurat Congresului Popoarelor caracterul de reprezentanță a națiunilor din lumea întreagă.

Profesorul Joliot-Curie a făcut apoi o prezentare a actualei situații internaționale. El a arătat că războiul bântuie în trei regiuni ale globului pământesc; cursa înarmărilor se intensifică, ruinând economia unor țări, frânând progresul omenirii și mărinând primejdia unui nou război mondial; se încheie pacte, tratate și acorduri cu scopuri agresive, marcate cu fățărnicie sub pretextul «asigurării securității»; independența națională și libertățile democratice sunt din ce în ce mai amenințate; continuă cu în-

verșunare «războiul rece», cu scopul ca — prin calomnii și minciună — să creieze condițiile pentru deslănțuirea unui nou și îngrozitor măcel. Neîncrederea și ura se desvoltă, — a spus în continuare președintele Consiliului Mondial al Păcii ;— ele riscă să-i facă pe oameni să se unească din orbire, din oboseală, sau din disperare, pentru a ajunge la soluții de forță, care, o știm prea bine, nu ar rezolva nimic, ci ar distruge totul. Iată în câteva cuvinte care este situația la jumătatea acestui secol, care a cunoscut două îngrozitoare conflicte mondiale și patru războaie localizate: 17 milioane de morți în 1914, 50 de milioane de bărbați, femei și copii, uciși în cursul ultimului război mondial și distrugerii materiale evaluate la miliarde de dolari. La acest înspăimântător bilanț se adaugă zilnic alți morți, victime ale rănilor de război și ale încercărilor prin care au trecut prizonierii civili și militari. Și nu s'a terminat încă numărătoarea acelor care mai mor ca urmare a efectelor radiațiilor dela Hiroshima și Nagasachi. Subliniem că de atunci știința a progresat. Și dacă noi ne păstrăm încrederea nezdruncinată în urmările fericite pe care le are progresul, prin uriașele servicii pe care le aduce omenirii, știm totuși că în mâinile criminalilor care dezlănțuie războaie, știința devine o armă tot mai distrugătoare. Aceasta ne permite să ne închipuim care ar putea fi bilanțul unui al treilea război mondial. E necesar ca aceste consecințe înspăimântătoare să fie prezente în mintea tuturor, astăzi, când în unele locuri bântuie războaie, iar pacea generală este amenințată de primejdii mari.

«Dacă am găsit necesar să evoc în fața dvs. această imagine de groază — a spus profesorul Joliot-Curie — este pentru că din confruntarea ei cu marea perspectivă a fericirii pe care ar putea s'o aducă știința într'o lume a păcii, eu am sorbit puterea de convingere și perseverența necesară în momentele foarte dificile ale acestei lupte pentru pace, în momentele cele mai dureroase — acelea în care oamenii cu adevărat doritori de pace, dar de convingeri diferite, riscă să compromită prin discuții sterile cauza comună pe care o apără».

Vorbind despre condițiile în care s'a ivit inițiativa creierii unor forțe capabile să se opună pericolului unui nou război și analizând cu competență cauzele care au dus, între cele două războaie mondiale, la eșecul mișcărilor pacifiste de atunci, prof. Joliot Curie a făcut o prezentare a activității de până acum a mișcării partizanilor păcii, a biruințelor pe care le-a înregistrat și a sarcinilor ce stau în fața acestei uriașe mișcări populare. Mișcarea pentru apărarea păcii — a spus el — nu are pretenția de a fi singura care acționează în favoarea păcii și nici nu are intenția să monopolizeze această acțiune. Ea nu se străduiește decât să contribuie prin toate mijloacele la menținerea păcii. În fața primejdiei din ce în ce mai amenințătoare a declanșării unui conflict general, tot mai mulți oameni individual sau în grupuri, din toate țările, care își dau seama de adevăratele cauze ale primejdiei de război, au început să ia inițiative în favoarea păcii. În același timp, în ciuda anumitor reticențe, își făcea loc sentimentul că au devenit necesare o confruntare a ideilor și acțiuni comune. Totodată lumea a înțeles că, acționând izolat, niciuna din forțele păcii nu va reuși să înălțare la timp primejdia de război. Primejdia a devenit atât de mare, încât ni s'a părut absolut necesar să înlesnim o asemenea confruntare pentru a căuta puncte comune de natură să permită acțiuni concertate, a că-

ror importanță ar fi uriașă: iată principalele motive ale lansării Apelului în vederea convocării Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii.

Profesorul Joliot-Curie a arătat apoi că la Congres au venit oameni din diferite țări, oameni cu cele mai diferite concepții filosofice, religioase, politice și sociale. Dar pe acești oameni îi unește conștiința că trebuie să se gândească la acțiuni comune ale tuturor forțelor păcii și că este cu putință să se găsească și să se formuleze în comun căile și mijloacele pentru realizarea acestor acțiuni. Un sentiment de neîncredere și de neînțelegere i-a împiedicat până acum pe mulți dintre delegații astăzi prezenți la Congres să se gândească la acțiuni comune cu mișcarea partizanilor păcii. Acest obstacol a fost acum înlăturat, deși nu cu totul. Țelul urmărit de inițiatorii Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii este numai de a reuni pentru o discuție liberă și rodnică pe acei oameni care, deși sunt legați de moduri de viață diferite, doresc să găsească laolaltă răspunsuri la întrebările care îngrijorează astăzi pe toți cei ce doresc sincer menținerea păcii.

Președintele Consiliului Mondial al Păcii a subliniat faptul că toți participanții la Congresul Popoarelor sunt convinși că diferitele regimuri politice — indiferent de meritele sau lipsurile ce s'ar putea constata la un regim sau la altul — pot coexista pașnic. Pentru a putea exista această coexistență pașnică, — a continuat profesorul Joliot Curie —, trebuie să căutăm mijloacele de trecere dela starea de extremă tensiune în care ne aflăm, la o stare de destindere, care să permită să se întreprindă tratative generale cu șanse de succes. Arătând că pentru realizarea acestei dorinți a întregii omeniri ar trebui în primul rând să se obțină interzicerea armelor de exterminare în masă și instituirea unui control eficace asupra aplicării acestei interziceri, — prof. Joliot Curie a amintit că arma atomică a fost întrebuințată la Hiroshima și Nagasachi, că în Coreea și China au fost folosite napalmul și arma bacteriologică și că aceste mijloace îngrozitoare de distrugere pot fi folosite mâine împotriva oricărui popor, dacă nu se realizează interzicerea lor necondiționată.

Profesorul Joliot Curie a arătat, în continuarea expunerii sale, că pentru realizarea unei destinderi a încordării internaționale, oamenii iubitori de pace din lumea întreagă trebuie să lupte cu hotărâre pentru încetarea imediată a războaielor din Coreea, Vietnam și Malaya.

Trecând la problema independenței naționale și a securității popoarelor, vorbitorul a subliniat că după terminarea celui de al doilea război mondial, au avut loc atentate tot mai vădite împotriva independenței naționale a unor țări.

Uneori independența națională este răpită prin violență, alte ori guvernele renunță la ea pentru a obține din străinătate subsidii și protecție polițienească sau militară, altele ea este suprimată de fapt, dacă nu și de drept, prin presiuni economice.

Popoarelor Asiei, Africii și Orientului mijlociu, care cer independența națională li se răspunde prin violențe mergând până la represiunea mărturisită, până la războiul fățiș. Unii consideră că dezvoltarea științei și a tehnicii face necesară constituirea unor organisme supranaționale și consimt cu inima ușoară să renunțe la independența națională. În multe țări renunțarea la independența națională este prezentată ca o condiție a secu-

rității naționale a acestor țări. În cadrul unor pacte de genul Pactului Atlantic sau al acordurilor de la Bonn și Paris, — care pretind că instaurează un sistem de securitate mutuală — pierderea independenței naționale corespunde dorinței Statelor Unite de a-și asigura materii prime strategice, profituri economice și de a-și crea baze militare. Profesorul Joliot Curie a arătat că pe zi ce trece, tot mai numeroși sunt oamenii care se conving că prin acest sistem de pacte și acorduri, orice națiune poate fi atrasă într'un războiu, împotriva voinței sale. Pierderea independenței naționale a unor state atrase în sistemul pactelor agresive reprezintă o primejdie și pentru securitatea națională a respectivelor state, dar și pentru pacea lumii întregi.

Indemnând pe participanții la Congresul Popoarelor să sprijine propunerile pentru reglementarea pașnică a problemelor germană și japoneză, prof. Joliot Curie s'a ocupat apoi de împasul în care a ajuns Organizația Națiunilor Unite. Una din principalele cauze ale actualei ineficiențe a Organizației Națiunilor Unite, a spus el, constă în faptul că nu este o organizație mondială. Numeroase țări nu sunt încă reprezentate în această organizație.

Nu poate fi vorba de asigurarea unei coexistențe pașnice, din moment ce nu sunt admiși în O.N.U. 450 milioane de Chinezi, sub pretextul că dela crearea Organizației Națiunilor Unite ei și-au schimbat regimul nu împotriva propriei lor voințe, ci împotriva voinței unui stat care a sprijinit prin forța armelor un regim atât de corupt, încât acest sprijin s'a dovedit ineficace, deși fusese considerabil. Afirmatia că acest mare popor, cu o civilizație milenară, care cunoaște astăzi o înflorire fără precedent, ar putea fi reprezentat de mareșalul din Formoza nu corespunde adevărului. Nu se poate încerca o reglementare a cauzei păcii ștergându-se acest vast continent de pe hartă. S'ar putea concepe, de pildă, semnarea unei convenții internaționale de dezarmare fără participarea Chinei, sau instituirea unui sistem de control care să considere că China nu există decât pe o insulă protejată de flota a 7-a a Statelor Unite?

Profesorul Joliot Curie a arătat că ieșirea din împasul în care se află Organizația Națiunilor Unite nu poate fi găsită decât prin semnarea unui Pact al Păcii, între cele cinci mari puteri, — pact care va trebui să stabilească condițiile fundamentale ale păcii mondiale. Acest Pact ar restabili, într'o situație nouă, condițiile pentru bunele relații care domneau în momentul creerii O.N.U.; ar asigura respectarea spiritului și literii Chartei și ar reda Organizației Națiunilor Unite caracterul ei mondial și posibilitatea de a-și îndeplini misiunea pentru care a fost creată.

Președintele Consiliului Mondial al Păcii și-a încheiat cuvântarea, spunând: «Suntem împuterniciții popoarelor și avem datoria să exprimăm în fața guvernelor voința de pace a popoarelor. Trebuie să menținem legăturile stabilite în perioada pregătirii desfășurării acestui Congres, să le consolidăm și să le extindem. Suntem datori să răspundem prin fapte de pace marilor speranțe puse în noi. Cunoaștem primejdia nimicirii care amenință întreaga omenire, dar, departe de a micșora voința noastră de a acționa pentru pace, acest lucru ne întărește voința. Fiind dușmani ai oricăror cruciade, vom lupta împotriva minciunii, împotriva aștării la ură, împotriva prejudecăților. Dacă ignoranța generează de

multe ori neîncredere și ură, cunoașterea duce la fraternitate, adevărul duce la lumină».

După cuvântarea de deschidere a profesorului **Frederic Joliot-Curie**, la cererea unor delegați, s'au început discuțiile preliminare.

Primul a luat cuvântul conducătorul delegației indiene, doctorul **Kitchlev**, care a arătat că poporul indian este foarte neliniștit de primejdia mereu crescândă a unui nou război mondial și este, în chip deosebit, îngrijorat de continuarea războiului din Coreea. Dr. Kitchlev a declarat că poporul indian cere cu hotărâre încetarea războiului din Coreea și reglementarea tuturor conflictelor pe cale pașnică.

După ce a vorbit deputatul italian **Terranova**, care a făcut apel la solidaritatea popoarelor, pentru apărarea păcii pe care o doresc toți oamenii cinstiți din lume, a luat cuvântul scriitorul francez **Jean-Paul Sartre**, care a spus printre altele: «Participanții la Congresul Popoarelor pentru Apărarea păcii nu au intenția să se substituie guvernelor lor, ci au hotărât să ia legătură între ei, trecând peste guvernele lor. Ei nu intenționează să creeze vreun organ abstract, care să dea ordine miniștrilor. Intrucât însă suveranitatea emană dela popor, vom ajunge la un acord în ce privește cererile noastre și când ne vom înapoia în țările noastre, ne vom exprima voința, care va fi totodată voința fiecărui popor și voința tuturor popoarelor».

Declarând că popoarele sunt ferm convinse că pacea pe care ele o doresc este o binefacere, Jean-Paul Sartre a spus: «Dar noi nu dorim orice fel de pace și, în special nu dorim o pace stabilită prin teroare. Presa noastră reacționară, comentând recent experimentarea bombei atomice engleze, exclamă: «Încă o bombă; cauza păcii pășește înainte». Când auzim acestea, înțelegem că prima noastră datorie este de a ridica cuvântul «pace» din noroiul în care a fost aruncat și de a-l curăți. Nu, pacea nu poate fi bazată nici pe înjosire, nici pe robie».

În continuarea cuvântării sale, Jean-Paul Sartre a vorbit despre posibilitatea coexistenței pașnice a feluritelor sisteme politice, economice și sociale și a arătat că oamenii cinstiți din toate țările au datoria sfântă de a lupta pentru ca pacea să fie consolidată!

În ședința din dimineața zilei de 13 Decembrie, au luat cuvântul o serie de delegați, printre cari: D-na **Isabelle Blume**, deputată în parlamentul belgian, d-na **Sun-Cin Lin**, delegată a poporului chinez, dr. **Joseph Wirth**, fost cancelar al Reiciului, d. **Eduardo Esquivel**, reprezentantul unui grup de muncitori argentinieni, care sprijină guvernul Peron, prof. elvețian **Renée Bovard** și fostul ministru italian, deputatul **Alberto Cianca**. Toți au subliniat voința de pace a popoarelor lor și au arătat că milioanele de oameni cinstiți văd cu îngrijorare cum se continuă de către imperialiști cursa nebunească a înarmărilor, în vederea deslănțuirii unui nou război. Ei au subliniat fermitatea cu care popoarele înțeleg să apere cauza păcii.

Cu deosebită atenție au urmărit participanții la Congres expunerea făcută de **Yves Farge**, președintele Consiliului Național al păcii din Franța, asupra problemei independenței naționale și securității popoarelor. Ară-

tând că în prezent există primejdia ca războaiele din Coreea, Vietnam și Malaya să se extindă și asupra altor țări, Yves Farge a precizat că reînarmarea Germaniei și Japoniei—împotriva voinței popoarelor acestor țări—reprezintă o primejdie pentru pacea lumii, o călcare a independenței naționale a țărilor respective și o amenințare a securității popoarelor vecine cu cele două state.

Prin încheierea de pacte agresive, ascunse fățarnic sub ideea unei comunități europene, s'a creiat un sistem primejdios, în care se poate deslănțui războiul nu numai fără consultarea popoarelor, dar chiar și fără prevenirea guvernelor și încunoștiințarea organelor constituționale. Ocupația militară a unor teritorii de către armate străine și stabilirea de baze aeriene pe aceste teritorii fac ca țări întregi să depindă de bunul plac al unor guverne străine, aflate la mii de kilometri distanță de aceste baze. Președintele Consiliului național al păcii din Franța a exemplificat afirmația sa, spunând: «Voi lua ca pildă țara mea. Pactul Atlanticului ne-a fost prezentat ca un instrument de apărare, care va asigura Franței, în orice împrejurări dreptul de a lua hotărâri de sine stătătoare. Indată după semnarea acestui pact, pe teritoriul Franței a fost creiată o întreagă rețea de baze străine. Adunarea noastră Națională nu numai că nu a fost consultată, dar nu a fost nici măcar informată în legătură cu această încălcare flagrantă a suveranității naționale. De atunci, tot mai mulți oameni își dau seama că Franța a fost pusă în fața a trei primejdii: în primul rând există primejdia intrării automate a Franței într'un război, în împrejurări asupra cărora ea nu ar putea exercita niciun control și care nu ar avea nicio legătură cu interesele ei naționale; în al doilea rând, Franța, pe care militarismul german a rănit-o de trei ori în decurs de 75 de ani, a fost invitată să consimtă la renașterea militarismului german; în al treilea rând, sub pretextul necesității unei armate europene, țara mea este împinsă să renunțe la armata ei națională».

Yves Farge a vorbit despre războaiele de agresiune pe care imperialiștii le duc în Coreea și Vietnam. Fiecare bombă, fiecare armă nouă folosită în Coreea, a spus el, trebuie să trezească în mintea noastră imaginea a ceea ce ar putea deveni propria noastră soartă, dacă am uita că numai redobândirea independenței deschide poarta adevăratei securități.

Yves Farge a arătat că singura cale pentru redobândirea independenței naționale și pentru realizarea securității popoarelor este calea tratativelor comune. Năzuința de neînfrânt spre independență națională poate și trebuie să cuprindă lumea întreagă și să-i trezească pe cei care poartă răspunderea pentru încordarea existentă astăzi în lume, făcându-i să analizeze cu mai mult sânge rece primejdiile care îi amenință, precum și posibilitățile care există pentru soluționarea acestor probleme. Rolul nostru în această adunare a tuturor popoarelor lumii—a spus Yves Farge—constă în a uni popoarele și a întreprinde acțiuni comune în vederea restabilirii adevăratei meniri a Organizației Națiunilor Unite, în vederea tratativelor între cele cinci mari puteri cărora le revine datoria de a restabili și menține pacea lumii întregi.

În încheierea cuvântării sale, Yves Farge a declarat: «Securitatea fiecărei țări depinde de voința ei de independență, iar condițiile fundamentale pentru realizarea acestei securități sunt: încetarea războaielor în

«curs, renunțarea la reînarmarea Germaniei și Japoniei și tratative între cele cinci mari puteri».

În după amiaza zilei de 13 Decembrie, participanții la Congresul Popoarelor au participat la o mare manifestație pentru pace organizată de populația Vienei. În cadrul acestei manifestații au luat cuvântul unii dintre delegații la Congres. Astfel, cunoscutul luptător pentru pace, Decanul de Canterbury, **Hewlett Johnson**, a făcut un mișcător apel la unirea tuturor oamenilor iubitori de pace, pentru salvarea omenirii de grelele suferințe pe care le-ar aduce un nou război mondial.

În seara aceleiași zile s'a ținut o nouă ședință în cadrul căreia au luat cuvântul: preotul Bisericii metodiste din Marea Britanie, **Perey Belcher**, delegatul indian **Kumarappa**, marele scriitor sovietic **Ilya Ehrenburg**, delegatul argentinian **John Williams Cook** și scriitorul bolivian **Jesus Lara**. Tot în cursul acestei ședințe, s'au citit mesagiile primite de Congres din partea luptătorilor pentru pace din Statele Unite, cărora guvernul nu le-a îngăduit să vină la Viena. Unul din aceste mesagii era trimis de **pastorul Uphaus**, secretarul Comitetului de inițiativă din S.U.A., pentru convocarea Congresului.

Cu o deosebită atenție a fost urmărită cuvântarea scriitorului **Ilya Ehrenburg**, care a arătat că altădată, cei care porneau războaie invocau interese naționale, prejucii aduse suveranității statului, onoarei lui și că până și incursiunile de jaf erau însoțite de vorbe despre demnitatea națiunilor; astăzi, vedem cu totul altceva: popoarele sunt invitate să fie gata de război nu în numele intereselor lor naționale, ci împotriva intereselor lor naționale.

Ridicându-se împotriva imperialiștilor americani care calcă în picioare independența și suveranitatea atâtor țări, **Ilya Ehrenburg** a spus: «S'ar putea să fiu întrebat de ce vorbește un delegat sovietic despre o chestiune care privește, în primul rând, țările din Europa occidentală și din America Latină. Mai multe motive mă îndeamnă să vorbesc despre această chestiune. Răpind independența statelor din Europa occidentală și din America Latină, guvernul de la Washington agită mereu sperietoarea agresiunii sovietice. Ei spun că, dacă Englezii trebuie să trăiască mai sărăcăcios și să se poarte mai modest, dacă Francezii și Italienii trebuie să transforme vechile lor orașe, scumpe întregii omeniri, în baze pentru armate străine, dacă mica și harnica Danemarcă trebuie să devină un aerodrom pentru «fortărețele zburătoare», dacă republicele din America Latină trebuie să furnizeze fără întrerupere vecinului lor de la Nord nu numai materii prime, ci și carne de tun, apoi toate acestea pentru motivul că noi, constructorii Canalului Volga-Don, silvicultorii care ridicăm un zid verde împotriva vânturilor uscate, oamenii care am apărat Stalingradul și am reconstruit Stalingradul, am atenta la podgoriile Franței, la monumentele Romei, la ceea ce a mai rămas din libertățile și mândria Angliei, ba chiar și la cafeaua Braziliei și la salpetrul din Chili. Cum aș putea atunci, eu, ca delegat sovietic, să nu încerc să dau în vileag jocul mârșav al acelor oameni care, în timp ce înjosesc și umilesc popoare întregi, susțin că Rușii sunt vinovați de tot ceea ce se întâmplă? Mai există

un motiv care mă face să vorbesc despre independența națională a statelor din Europa Occidentală: noi, purtătorii culturii ruse, care de secole este strâns legată de cultura celorlalte țări europene, nu putem privi fără durere și fără indignare săracirea și umilirea unor națiuni mari și glorioase de pe continentul nostru. Oamenii care atentează la suveranitatea națională a Franței, Italiei, Belgiei, Danemarcei, Norvegiei, a republicilor din America Latină, încearcă să-și prezinte victimele drept complice. Ei nu se mulțumesc să pună piedici în calea legăturilor culturale și economice, ci ponegresc și bunul renume al popoarelor. Acestui lucru trebuie să i se pună capăt. Și vreau să spun în auzul tuturor că niciodată, niciodată noi, oamenii sovietici, nu vom pune semnul egalității între criminali și victimele lor!».

În continuarea expunerii sale, Ilya Ehrenburg a făcut o documentată prezentare a amestecului brutal al Statelor Unite în afacerile interne ale țărilor din Europa Occidentală și din America Latină. El a arătat totodată și creșterea nestăvilită a nemulțumirii popoarelor din aceste țări, împotriva tratamentului colonial la care sunt supuși de către imperialștii americani.

Vorbind apoi despre misiunea Congresului Popoarelor pentru apărarea păcii, Ilya Ehrenburg a spus: «Guvernării Statelor Unite ale Americii au făcut tot ce au putut pentru a împiedica pe mulți cetățeni ai acestei țări să vină la Congresul popoarelor. Dar — după cum a spus scumpul nostru președinte Frédéric Joliot-Curie — ideile călătoresc fără viză. Adevărul despre Congresul popoarelor va ajunge la milioanele de Americani. Ei vor afla că ne-am întrunit aici nu pentru a aduce prejudicii spirituale sau materiale poporului american, ci numai pentru a încerca să preîntâmpinăm războiul. Milioanele de Americani vor afla că poporul sovietic nu râvnește nici la pământul lor, nici la bogățiile lor, nici la pământurile aliaților lor, că el nu intenționează să submineze «modul de viață american», că el consimte să trăiască în pace cu orice Americă, indiferent de președinții pe care i-ar alege, de rânduelile ce-i sunt pe plac și de ceea ce i se pare a fi idealul existenței omenești. Mai curând sau mai târziu, poporul american va ieși din izolare, se va elibera de groaznicul coșmar care este provocat la unii de mania grandoarei, iar la alții de mania persecuției. Pentru fericirea poporului american, pentru fericirea tuturor popoarelor lumii, doresc ca acest lucru să se întâmple mai devreme, și nu mai târziu».

Ilya Ehrenburg și-a încheiat cuvântarea făcând, în numele delegației sovietice, propunerea ca Congresul Popoarelor să confirme dreptul inalienabil al popoarelor la independența națională, dreptul de a trăi așa cum vor, fără să se supună unor ordine venite din afară. «Popoarele care au opinii diferite se pot într'ajutora, pot face schimb de cărți și descoperiri, de materii prime și produse. Pentru aceasta este necesar să se respecte principiul reciprocității și să se recunoască egalitatea tuturor statelor suverane. Securitatea tuturor statelor trebuie să fie asigurată printr'un Pact între marile puteri, prin lichidarea diverselor blocuri agresive, prin respectarea tratatelor de prietenie și asistență mutuală existente și prin revenirea Organizației Națiunilor Unite la principiile care au stat la baza înființării ei».

Lucrările Congresului Popoarelor au continuat în ziua de 14 Decembrie. În ședința de dimineață, după cuvântarea generalului **José Raphael Gabalón**, președintele Comitetului de luptă pentru democrație și pace din Venezuela, — a luat cuvântul **Ahund Aga Ali Zade**, reprezentantul musulmanilor din U.R.S.S., care a spus printre altele: «Din voința lui Alah, eu și contemporanii mei am avut marea fericire de a vedea cu ochii noștri cum toate popoarele Uniunii Sovietice multinaționale — și în frățesca lor familie și musulmanii — au dobândit fericirea pe pământ. Dar fericirea mea nu poate fi deplină atâta timp cât văd că frații noștri, popoarele multor țări din Orient, trăiesc în condiții grele, lipsiți de posibilitatea de a-și construi viața după propria lor dorință, atâta timp cât ele sunt nevoite să lupte pentru dreptul de a dispune în mod liber de bogățiile propriilor lor țări». Ahund Aga Ali-Zade a arătat apoi că unii dintre conducătorii clericali ai popoarelor din țările Orientului, stau încă departe de cauza sfântă a apărării păcii. El și-a încheiat cuvântarea îndreptând o caldă chemare către conducătorii clericali ai musulmanilor din lume și către toți credincioșii, îndemnându-i să apere pacea între popoare, deoarece adevărul și dreptatea sunt de partea luptătorilor pentru pace.

Cu deosebită atenție a fost ascultată cuvântarea delegatei coreene **Kien En Sun**, care a istorisit câteva scene cutremurătoare, din nesfârșitul lanț al atrocităților săvârșite de americani în Coreea, împotriva femeilor și copiilor.

Impresionante au fost cuvintele pe care delegata coreeană le-a adresat femeilor din Statele Unite: «Femei de bună credință din America! Voi vorbiți de libertate. Vă 'ngroziți când în America cineva ucide un copil sau o femeie. Dar nu știți oare că soții și fiii voștri ucid copii și femei coreene, incendiază minunate orașe și sate coreene? Chipurile bărbaților și fiilor voștri poartă stigmatul rușinos al crimei. Ei sunt blestemați pe veci de poporul coreean. De ce vă trimiteți la moarte copiii voștri, pe care i-ați crescut cu atâta dragoste? Ei sunt sortiți unei morți lipsite de glorie!».

Delegata coreeană și-a încheiat cuvântarea cerând oamenilor iubitori de pace din întreaga lume să lupte pentru imediată încetare a războiului din Coreea.

Tot în ședința din dimineața zilei de 14 Decembrie au mai vorbit: profesorul austriac **Dobretsberger**, scriitorul polonez **Iwaszkiewicz**, fostul ministru **Kokkalis**, profesor la Universitatea din Atena, președintele Academiei de Științe a Republicii Populare Bulgaria **Teodor Pavlov** și alții. Toți delegații au subliniat voința popoarelor lor de a trăi în libertate și de a contribui cu toate puterile lor la salvarea păcii.

În ședința de după amiază au luat cuvântul delegați ai popoarelor din Filipine, Malaya, Costa Rica, R. P. Albania, Spania, R. P. Română, Franța, Germania și Italia.

Pastorul german **Essen**, din orașul **Duisburg**, a adus Congresului Popoarelor salutul pastorului **Dr. Martin Niemoeller**, conducătorul Bisericii evanghelice din **Hessen**, care n'a putut lua parte la marea adunare a popoarelor dela Viena. În numele pastorului **Niemoeller**, pastorul **Essen** a adresat Congresului două chemări: în primul rând să reînvie în ciuda oricărui p'edici, încrederea reciprocă spre a construi în comun, pe cale pașnică, o

viață nouă pentru popoare, și în al doilea rând să ajute Germaniei să obțină un tratat de pace și unificarea.

Dl. Prof. Traian Săvulescu, președintele Academiei Republicii Populare Române, a vorbit despre necesitatea libertății schimburilor comerciale, între toate țările. Aducând Congresului salutul milicanelor de partizani ai păcii din țara noastră, Acad. Traian Săvulescu a spus:

«Poporul român este profund atașat cauzei păcii și hotărât să nu-și precupețească eforturile pentru ca norii negrii ai primejdiei de război, să fie cât mai repede risipiți. Tocmai de aceea poporul nostru acordă o însemnătate deosebită problemei apărării independenței și suveranității popoarelor, ca una din principalele condiții pentru menținerea și întărirea păcii. Delegația noastră își propune să se ocupe de unele aspecte ale acestei probleme.

«Un aspect al problemei independenței naționale, de însemnătate fundamentală pentru pacea lumii, este acela al relațiilor economice între țări. Un atribut indiscutabil al independenței și suveranității naționale este dreptul fiecărui stat de a întreține relații economice cu orice alte state pe baza respectării intereselor și avantajelor reciproce.

«Intrucât o privește, România urmează o politică economică de dezvoltare a schimburilor economice cu toate țările fără nicio discriminare. Schimburile internaționale pe care le practică țara noastră se bazează întotdeauna pe deplina egalitate în drepturi, pe respectul independenței și suveranității naționale, pe avantajele reciproce ale partenerilor. Pe această bază, noi întreținem relații economice strânse cu Uniunea Sovietică, cu care avem un acord economic de lungă durată, cu Republica Populară Chineză, cu Republica Democrată Germană, precum și cu celelalte țări de democrație populară. Avem relații și convenții comerciale și cu un șir de țări capitaliste. Noi importăm din aceste țări numai ce ne trebuie și nimeni nu ne-ar putea impune să cumpărăm ceea ce nu ne este necesar, așa cum se întâmplă în relațiile comerciale dintre unele state. La rândul lor, țările cu care ne aflăm în relații economice strânse importă dela noi acele produse de care au nevoie reală.

«De altfel și țara noastră, ca și celelalte țări din Răsăritul Europei, au declarat în repetate rânduri și au dovedit prin fapte că sunt gata să intensifice schimburile economice și cu alte țări din Europa sau din celelalte continente, pe baza principiilor arătate mai sus. Noi suntem liberi să facem acest lucru, deoarece nimeni nu ne impune măsuri discriminatorii și restricții în comerțul nostru exterior, — ceea ce de altfel, este perfect valabil și pentru celelalte state din Răsăritul Europei. Dacă aceste schimburi totuși nu au loc decât într'o măsură restrânsă, acest lucru se datorește faptului că — cu toată dorința deschis exprimată de cercuri economice apusene din ce în ce mai largi de a face comerț cu țările din Răsăritul Europei — aceste cercuri economice nu au libertatea de a face comerț cu cine vor. Această libertate le este refuzată de un guvern străin».

După ce a arătat că politica blocadei economice nu a dus la rezultatele scontate de inițiatorii ei în ce privește economia țărilor din Răsăritul Europei și China, — Acad. Traian Săvulescu a înfățișat dezvoltarea rapidă a industriei din țara noastră și a vorbit despre mărețele planuri de recon-

strucție socialistă a orașului București, de construire a metroului și de legare a Capitalei de Dunăre, printr'un mare canal navigabil.

Acad. Traian Săvulescu a vorbit apoi despre dreptul popoarelor de a-și alege modul de viață pe care-l doresc. «Există însă — a spus delegatul poporului nostru — un «mod de viață» pe care toate popoarele îl detestă și-l resping în unanimitate: acesta este viața sub bombe, acea «viață» — dacă poate fi numită așa — care înseamnă case, monumente, spitale distruse de bombe, copii arși de napalm în brațele mamelor, carbonizate și ele, oameni pașnici omorâți de bolile pricinuite de microbii împrăștiați din avioane. Iată «modul de viață» pe care-l propovăduesc adepții imposibilității coexistenței pașnice a celor două sisteme și al «eliberării» forțate și pe care ei ar vrea să-l răspândească pe întreg pământul, în numele pretensei lor misiuni civilizatoare.

«Există însă un alt mod de viață scump tuturor popoarelor lumii. Acesta este pacea. Pentru ca el să triumfe pe pământ este necesară dorința de a se ajunge la hotărâri comune, la înțelegerea și colaborarea tuturor oamenilor de bunăvoință, indiferent de concepțiile care-i călăuzesc» — a spus în încheiere acad. Traian Săvulescu.

*

In ședința din dimineața zilei de 15 Decembrie au vorbit dela tribuna Congresului delegații popoarelor din Laos, Vietnam, Cambodge, Tailanda, Tunisia, Alger și Maroc, care au descris lupta popoarelor lor pentru independență națională, împotriva jugului colonial impus de imperialiști. Deasemenea au luat cuvântul: deputatul italian Giuseppe Nitti, care a subliniat necesitatea rezolvării pașnice a problemei germane, și scriitoarea franceză Elsa Triolet, care a vorbit despre întărirea legăturilor culturale dintre toate țările.

In ședința de după amiază au vorbit delegați din țările Americii Latine, care au cerut să se pună capăt cursei înarmărilor și au arătat că popoarele din America Latină se împotrivesc planurilor agresive ale imperialiștilor din Statele Unite, care vor să târască popoarele în război, împotriva voinței lor.

In aceeași ședință a luat cuvântul preotul catolic maghiar Ianoș Mate, care a declarat că a venit la Congresul Popoarelor din însărcinarea a 3.340 de preoți catolici din Ungaria. El a înmânat președintelui ședinței o carte închinată Consiliului Mondial al Păcii, purtând semnătura celor 3.340 de preoți catolici din Ungaria.

Vorbind despre lupta dusă de mișcarea partizanilor păcii, preotul Ianoș Mate a spus: «Noi, preoții catolici din Ungaria ne pronunțăm zilnic în predicile noastre pentru cauza sfântă a păcii. Noi considerăm că lumea catolică trebuie să-și ridice glasul pentru a blestema îngrozitorul război bacteriologic și pe acei care sunt vinovați de el și pentru a cere încetarea imediată a războiului din Coreea. Considerăm că folosirea armei atomice și bacteriologice este cea mai gravă crimă. Cerem ca războaiele care sunt duse în prezent, și în primul rând măcelul din Coreea, să înceteze imediat. Marile puteri să înceapă tratative în scopul asigurării păcii», — a încheiat preotul catolic maghiar Ianoș Mate.

În ședința din dimineața zilei de 16 Decembrie, Congresul Popoarelor pentru apărarea păcii a început discutarea celei de a doua probleme de pe ordinea de zi: «încetarea războaielor în curs». Reprezentanții popoarelor, care au vorbit de la tribuna Congresului, au arătat că dintre războaiele în curs, războiul din Coreea este acela care amenință în modul cel mai serios pacea lumii.

Astfel, prof. Go-Mo-jo a arătat că acest război — dus de guvernul Statelor Unite sub steagul Națiunilor Unite — durează de doi ani și jumătate și că el nu a adus poporului american decât 300.000 de morți; în schimb, el a adus monopolurilor din Statele Unite profituri de zeci de miliarde de dolari. Subliniind că acesta este motivul pentru care cercurile conducătoare ale S.U.A., nu doresc să pună capăt acestui nedrept război, profesorul Go-Mo-Jo a vorbit despre datoria pe care o au toți oamenii iubitori de pace, de a lupta pentru încetarea războiului din Coreea, Vietnam și Malaya.

«Ochii a zeci de milioane de oameni sunt ațintiți asupra noastră. Milioane de părinți neliniștiți, ai căror fii luptă în Coreea, Vietnam și Malaya, așteaptă plini de speranțe ca Congresul Popoarelor să-i ajute să-și redobândească fericirea căminelor. A pune capăt acestor războaie pustiitoare, înseamnă a împiedeca deslănțuirea unor războaie și mai mari în viitor», — a spus în încheierea cuvântărilor sale Go-Mo-jo.

Șeful delegației indiene, S. Kitchlev, a prezentat Congresului propuneri concrete pentru încetarea războiului din Coreea.

A luat apoi cuvântul scriitorul coreean Han Ser Ia, care a declarat că dacă este adevărat că toate popoarele au nevoie de pace, este însă indiscutabil că nu există pe pământ un popor cărui a pacea să-i fie atât de necesară astăzi, cât fi este poporului coreean.

Adresându-se participanților la Congres, Han Ser Ia a spus: «Inchideți pentru o clipă ochii și încercați să vă imaginați că nu sunteți în momentul de față aici, în această sală, ci că astăzi, 16 Decembrie 1952, vă aflați în Coreea, în patria mea.

«Imaginați-vă mai întâi o dimineață, o dimineață printre ruinele fumegânde ale colibelor și bordeelor distruse de bombardamentele nocturne. În frig, în zăpadă, privind rămășițele arzânde ale satului, femeile care s'au salvat își învelesc copiii rămași în viață, pentru a-i feri de ger. Chiar alături zac cadavrele mutilate, neîngropate încă, ale acelor care au pierit ncaptea, în timpul bombardamentelor, iar durerea celor vii este atât de groaznică încât nu mai au lacrimi pentru a-și plânge morții.

«Suntem 19 persoane care am venit din Coreea. Cine știe, poate chiar în această dimineață rudele și prietenii unuia dintre noi plâng oameni scumpi nouă, care au murit în timpul nopții. Dar nu este vorba de noi, cei care ne găsim aici, nu este vorba de rudele noastre, poate că în această noapte să nu fi murit nimeni dintre ei. N'avem de unde să știm. Știm însă că în această noapte, ca și în orice altă noapte, au murit zeci și sute de oameni care ne sunt scumpi pentru că sunt fiii și fiicele poporului nostru și pentru că sunt oameni, oameni pașnici, care doreau să trăiască, dar au fost uciși de asasinii necruțători care n'au milă de nicărua ființă.

«Și apoi vine ziua, o zi ca toate zilele, o zi obișnuită de iarnă. Nu vorbesc despre soldații care sunt pe front, vorbesc despre locuitorii pașnici.

Ei lucrează în această zi, așa cum lucrează în fiecare zi, în bordeie, în peșteri și în adăposturi antiaeriene. Copiii învață sub pământ. Dar nici acolo nu sunt în siguranță. Incendiind și distrugând tot ce este viu pe pământ, pirații americani ai aerului se străduiesc în decursul zilei, în zborurile lor de recunoaștere, să descopere ieșirile adăposturilor antiaeriene și să bombardeze tocmai aceste ieșiri.

«Nu știu ce vor mai reuși să descopere astăzi în zborurile lor de recunoaștere. Poate că astăzi își vor arunca bomba asupra unui orfelinat, unde moartea va secera de data aceasta orfani, ai căror părinți au murit de mult de o bombă americană asemănătoare. Poate că astăzi, așa cum s'a întâmplat la 16 Octombrie, bomba americană va cădea asupra unui spital subteran de copii și va ucide dintr'odată 134 de copii, poate că ea va cădea asupra unei școli și va întrerupe lecția, lăsând cadavrul învățătorului alături de cadavrele elevilor. Nu cdată s'a întâmplat așa și poate că așa va fi și astăzi.

«Apoi se va însera și din nou vor începe să fluere sirenele de noapte și din nou bombardierele americane, profitând de întuneric, vor arunca bombe asupra orașelor și satelor distruse până în temelii ale patriei mele care suferă, care sângerează.

«Nu ajung mare atâtea crime? Nu ajung oare atâtea distrugerii?».

Delegatul coreean s'a adresat apoi participanților la Congres, cerându-le — în numele apărării principiilor umane, în numele intereselor întregii omeniri amenințate de incendiul nemilos al războiului — să intensifice în lumea întreagă acțiunea pentru încetarea imediată a războiului din Coreea și din celelalte părți ale pământului, unde mai dăinuie.

Tot în ședința de dimineață au mai luat cuvântul: d-na **Monica Felton** (Anglia), **George Hayward** (Statele Unite), juristul **John Platts Mills** (Anglia) și invalidul de război din Coreea **Y. Ducharme** (Canada), care a spus printre altele:

«In 1950, la vârsta de 18 ani, eram în căutarea de lucru. In timpul acela, în Canada, era în plină desfășurare campania de recrutare pentru trimiterea de trupe în Coreea. La oficiul de plasare mi s'a spus: «Ar trebui să intri în rândurile armatei canadiene». Credeam atunci, că intrând în cadrele armatei voiu avea posibilitatea să învăț o meserie cu ajutorul căreia să-mi pot câștiga mai târziu existența. M'am angajat deci și după o perioadă de trei luni și jumătate de instrucție am fost trimis în Coreea. Aici, am fost peste puțin timp trimis pe câmpul de luptă. In răstimpul unei perioade foarte scurte, am fost grav rănit și internat în spital. Vedeam aici cum erau aduși, scâlțați în sânge, alți soldați din Canada, Anglia, Filipine și alte țări. Am început să mă întreb ce caut eu în Coreea, la 3.000 mile departe de patria mea și ce caută în Coreea Americanii Englezii și toți ceilalți. Mi-am amintit că pe când eram pe băncile școlii mi s'a spus că pentru dreptul pe care-l am eu astăzi de a vorbi limba mea, de a-mi păstra religia și tradițiile franceze, strămoșii mei au fost nevoiți să lupte.

«Mi-am reamintit războiul canadiano-francez din 1837 în decursul căruia atâția tineri patrioți canadieni au fost executați și aruncați în închisoare pentru că au luptat pentru independența poporului nostru, luptă care nu a luat încă sfârșit. Am înțeles atunci motivele care

determină pe coreeni să lupte atât de eroic pentru obținerea independenței și unității lor naționale. Am luat atunci hotărîrea să-mi aduc și eu contribuția la terminarea acestui război, să continui lupta strămoșilor mei pentru independența națională, să ajut popoarelor asuprite să-și câștige această independență.

«Mă voi întoarce în Canada, în frumoasa mea provincie Quebec, cu hotărîrea fermă de a continua lupta pentru satisfacerea revendicărilor justificate ale compatrioților mei, fie ei francezi, englezi sau de altă naționalitate. Le voi spune adevărul despre războiul din Coreea. Înainte de începerea războiului coreean, mulți canadieni nici nu știau măcar de existența Coreei, iar astăzi, noi mergem acolo riscându-ne viitorul și viața pentru cauze care ne sunt străine. Le voi spune ceea ce am văzut, cele ce se comit pe frontul coreean: bombardamente cu napalm asupra satelor, asupra trupelor, fapte îngrozitoare în scopul distrugerii unui popor.

«Nu am decât 20 de ani și am văzut cu ochii mei fapte și lucruri pe care nimeni nu ar trebui niciodată să le vadă; efectul bombelor, efectul napalmului. Nu am decât 20 de ani și m'am reîntors din război schingiuit, distrus, atunci când abia trebuia să-mi încep viața. Din adâncul inimii mele, eu, Yvon Ducharme, simplu soldat, adresez dela această tribună un apel tuturor mamelor, tuturor părinților din lume, cerându-le să împiedice uciderea a noi soldați în Coreea».

Tânărul canadian Y. Ducharme și-au încheiat emoționanța sa spovedanie cerând imediată încetare a războiului din Coreea.

În ședința de după amiază, după cuvântarea delegatului japonez **Kentaro Haneko**, Congresul a trecut la dezbaterile celui de al treilea punct din ordinea de zi: «destinderea încordării internaționale». Discuțiile în jurul acestei probleme au fost deschise de profesorul englez **Bernal**, care a arătat căile care, după părerea sa, ar putea duce la destinderea actualei încordări internaționale.

«Trebuie să găsim calea pentru a aduce ideia păcii în fiecare casă, — a spus el. Trebuie să chemăm pe fiecare bărbat, pe fiecare femeie, să activeze în slujba păcii. Trebuie să risipim sentimentele de neputință și pesimism, care s'au răspândit atât de larg, ca urmare a groaznicelor evenimente ale timpurilor noastre. Trebuie să reînviem credința în succesul cauzei păcii. Putem chema guvernele să-și îndeplinească datoria, dar numai popoarele sunt singurele care le pot sili să facă acest lucru».

A luat apoi cuvântul scriitorului sovietic **A. E. Corneiciuc**. El a declarat că oamenii sovietici au sprijinit și vor sprijini acea politică a păcii și securității popoarelor, care pornește dela ideia că o coexistență pașnică a capitalismului și socialismului, precum și colaborarea între aceste sisteme sunt pe deplin posibile dacă există dorința reciprocă de a colabora și dacă se respectă principiul egalității în drepturi și al neamestecului în treburile interne ale altor state.

A. Corneiciuc s'a ocupat apoi de evenimentele care au dovedit în ultima vreme împotrivirea tot mai hotărîtă a popoarelor în fața planurilor agresive ale imperialiștilor americani. El și-a încheiat cuvântarea, arătând că Uniunea Sovietică va urma consecventă drumul ei de apărare și de consolidare a păcii în lumea întreagă.

După cuvântarea rostită de reprezentantul Belgiei, s'a dat citire mesajului trimis de **Caşani**, fruntaş de seamă al Bisericii din Iran, care a făcut Congresului Popoarelor urarea de a găsi calea care să ducă spre o pace dreaptă şi trainică între toate popoarele de pe pământ.

Intr'o scurtă cuvântare, **pastorul Forbeck**, delegatul Norvegiei, a declarat că şi în ţara sa mişcarea pentru pace ia amploare din zi în zi. El a vorbit despre primejdia care ameninţă Norvegia, în urma aderării sale la Pactul Atlanticului şi a arătat cum creşte neîncetat numărul celor care cer ca Norvegia să iasă din această coaliţie agresivă.

Şi Miercuri 17 Decembrie au continuat lucrările Congresului Popoarelor. În şedinţa de d'ineastă au luat cuvântul o serie de delegaţi, în special oameni de ştiinţă din diferite ţări, care şi-au consacrat cuvântările lor problemei războiului bacteriologic dus de imperiaştii americani în Coreea şi China. Asupra acestei probleme au vorbit: medicul coreean **No Din Hvan**, care a arătat, pe baza unor documente de necontestat, că imperiaştii americani s'au pregătit pentru folosirea armei bacteriologice cu mult înainte de începerea războiului bacteriologic în Coreea, — profesorii **Pesoa**, dela Universitatea din San Paolo (Brazilia) şi **Cen Ven-gui**, bacteriolog chinez, precum şi savantul sovietic **Jukov-Verejnikov**.

După cuvântarea d-rei **Eugenie Cotton**, Preşedinta Federaţiei Democrate Internaţionale a Femeilor, a urcat la tribuna Congresului **pastorul James Endicott**, preşedintele Congresului canadian pentru apărarea păcii, care a vorbit despre posibilitatea coexistenţei paşnice a diferitelor orânduiuri pe pământ. El a arătat apoi că propaganda oficială a cercurilor conducătoare din Statele Unite — care proclamă că principalul motiv al vastului program de înarmare a puterilor occidentale ar fi Armata Sovietică, socotită ca o armată uriaşă, gata să invadeze Europa — este o propagandă mincinoasă.

«In lumea occidentală — a spus **James Endicott** — una dintre cauzele încordării internaţionale o constituie actualmente propaganda împotriva unor ţări din Răsărit, despre care se susţine că ar asupri religia. Raporturile dintre Biserică şi Stat nu constituie în nicio ţară o problemă simplă: locuitorii Angliei şi Italiei, de pildă, ştiu bine acest lucru. Dar nimeni nu caută să pornească un război din această cauză.

«Despre problema libertăţii în ţările din Răsărit, pot vorbi cu oarecare autoritate. Am fost, vreme de 20 ani, misionar în China. Am trăit acolo o parte din războiul de eliberare şi am făcut o călătorie în China după terminarea acestui război. Libertatea religiei există acolo pentru toţi cei ce nu folosesc religia în anumite scopuri politice.

«Trebue să privim în faţă şi cât se poate de cinstit aceste fapte. O mare parte din greutăţile de care se izbesc misionarii occidentali în ţările coloniale şi semicoloniale provin din faptul că, în timpul luptei ţărilor coloniale pentru independenţă, noi, misionarii sprijinim aproape întotdeauna pe cel care e puternic şi asupreşte, ca fiind reprezentantul a ceea ce numim în mod politicoş «legea şi ordinea». În fiecare duminică, noi cântăm următoarele cuvinte: «El i-a doborât pe cei atotputernici de pe tronurile lor şi i-a înălţat pe cei umiliţi». Dar niciodată nu ne putem convinge pe

noi înșine că, în cazul de față, în problemele politice se manifestă voința Domnului.

«Nu văd niciun temei care ne-ar putea îngădui, în calitatea noastră de creștini, să considerăm că un membru al comunității «Mau-Mau» din colonia Kenya, înarmat cu un cuțit, este un terorist, în vreme ce englezul instalat într'un tanc cu mitralieră nu este tercrist. Trebuie să recunoaștem că până și un terorist «Mau-Mau» are în colonia Kenya drepturi mai fi-rești și mai inalienabile decât orice duce sau lord englez.

«Există o primejdie reală în faptul că creștinătatea apuseană tinde să facă propagandă pe tema unor sălbatece excese care se produc în timpul turburărilor din colonii, spre a le folosi drept pretext pentru menținerea și intensificarea imixtiunii armate. Invățămintele pe care noi, creștinii din Apus, ar fi trebuit să le tragem de pe urma acestor excese ne-au fost arătate de istoricul englez T. B. Macaulay, care a scris următoarele despre revoluția lui Cromwell: «Cruzimea acestor lovituri va fi proporțională cu asuprirea și înjosirea în care s'a obișnuit poporul să trăiască».

În continuarea expunerii sale, pastorul Endicott a vorbit despre războiul bacteriologic deslănțuit de americani în Coreea și China de Nord Est și a cerut interzicerea acestui război groaznic. El a cerut apoi rezolvarea problemelor germană și japoneză, libertatea comerțului mondial și grabnica încheiere a unui pact între cele cinci mari puteri, subliniind faptul că aceasta este calea ce duce spre menținerea și consolidarea păcii în lume.

Tot în ședința de d'ineastă au mai luat cuvântul delegați din Republica Populară Ungară, Finlanda, Republica Populară Polonă și India.

În ședința de după amiază au rostit cuvântări numeroși delegați ai popoarelor din Paraguay, Liban, Irak, Egipt, Cipru, R.P. Mongolă, Franța, Vietnam, Chile și delegatul partizanilor păcii iugoslavi.

Poetul Chilian Pablo Neruda a cetit declarația a 103 scriitori participanți la Congresul Popoarelor, în care se spune, printre altele: «Oricare ar fi deosebirile între vederile noastre religioase, filosofice, politice și literare, noi suntem de acord ca în operele noastre să smulgem toate măștile, inclusiv cele literare, de pe războiul ce se pune la cale. Suntem de acord că trebuie să luptăm pentru toți cei care suferă de pe urma războiului, să arătăm căile care duc spre pace și să întărim credința în om».

Printre semnatarii acestei declarații se află: Louis Aragon, Jorge Amado, Mao Dun, Ana Seghers, Jesus Lara, Iwaszkiewicz, Mulk, Pablo Neruda, Jean-Paul Sartre, Elsa Triolet, Constantin Fedin.

În ziua de 17 Decembrie s'a mai ținut o a treia ședință — ședința de seară — în cursul căreia, printre numeroși alți delegați, a luat cuvântul și preotul englez Stanley Evans. Precizând că vorbește în calitate de simplu slujitor al Bisericii Anglicane, reverendul Stanley Evans a precizat că el socotește că niciun creștin nu poate avea conștiința împăcată, atâta timp cât războiul din Coreea continuă, nimicînd atâtea ființe nevinovate.

Reverendul Stanley Evans a anunțat dela tribuna Congresului că preoții englezi cari participă la această măreață adunare a popoarelor au hotărît să semneze o declarație prin care să ceară încetarea războiului din Coreea. El a invitat pe slujitorii altor Culte, prezenți în sala Congresului, să semneze declarația clericilor englezi.

Rând pe rând, în aplauzele și ovațiile celor prezenți, reprezentanți ai clerului creștin ortodox, catolic, protestant și musulman s'au ridicat de la locurile lor și au venit la tribuna Congresului, pentru a semna declarația.

Și în cursul zilei le 18 Decembrie 1952 au continuat lucrările Congresului Popoarelor pentru apărarea păcii. Numeroși delegați au luat cuvântul pentru a mărturisi cu hotărîre voinea lor de a-și închina toate eforturile cauzei apărării păcii.

În ședința de după amiază, delegația germană a prezentat Congresului propuneri concrete pentru soluționarea problemei germane.

În ședința de seară, printre delegații care au luat cuvântul, s'au aflat și reprezentanți ai clerului de felurite confesiuni.

Astfel, **Kin Cian Diun**, pastor al Bisericii metodiste din Coreea, a vorbit despre atrocitățile săvârșite de americani în patria sa și despre crimele lor împotriva religiei. El a enumerat multe cazuri în care americanii au distrus biserici și temple. Kin Cian Diun a declarat că el însuși a fost torturat de opt ori.

«Nu fac parte din niciun partid politic, a spus pastorul coreean. Nu sunt decât un creștin cu conștiința curată, care iubește pacea și libertatea. Aș vrea să știu în ce verset din Cartea Sfântă se spune că o mulțime de oameni trebuie să-și verse sângele, pentru ca ațâțătorii la război americano-englezi să-și umple buzunarele?».

Pastorul Kin Cian Diun și-a încheiat cuvântarea chemând pe creștinii din America să lupte pentru o pace trainică în întreaga lume.

La rândul său, **Saed Ali Akbar Borgai**, reprezentantul clerului iranian, a adresat o caldă chemare către toți clericii și credincioșii musulmani, să promoveze dragostea de pace și să continue cu sporit avânt lupta pentru apărarea păcii.

Cu deosebit interes a fost ascultată cuvântarea **I. P. S. Mitropolit Chiril**, al Plovdivului, locțiitorul de președinte al Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Bulgare. Înalt Prea Sfinția Sa a arătat contribuția pe care clerul și credincioșii ortodocși din R. P. Bulgaria o aduc cauzei păcii, prin participarea lor activă la mișcarea partizanilor păcii.

Numeroși delegați din Ceylon, Africa de Vest, Algeria, Italia, Iran, Cehoslovacia, Japonia, Pakistan, Danemarca, Elveția, Birmania, Brazilia, Austria, Statele Unite, Franța și Egipt au luat cuvântul în cursul ședințelor din ziua de 19 Decembrie. Toți au subliniat acordul lor deplin cu propunerile făcute de președintele Consiliului Mondial al Păcii pentru soluționarea pașnică a diferendelor existente, și au afirmat încăodată hotărîrea lor și a popoarelor pe care le reprezintă, de a apăra pacea, stăvilind drumul războiului.

În seara zilei, la o oră târzie, s'a ținut ședința de închidere a Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii. Ședința a fost prezidată de cunoscutul luptător pentru pace francez **Yves Farge**, care a anunțat că în

timpul Congresului s'au primit peste 2.000 de mesagii, din partea grupărilor iubitoare de pace din diferite țări, care au ținut să-și exprime solidaritatea lor cu ideile Congresului și dorința de a contribui la apărarea păcii.

După prezentarea rapoartelor asupra activității celor trei comisii ale Congresului, participanții au votat cu multă însuflețire «Mesajul adresat guvernelor celor cinci mari puteri» și «Apelul Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii». (Textele acestor documente sunt publicate în această revistă la pag. 793-796).

Cuvântul de închidere a fost rostit de delegatul italian Giuseppe Nitti, care a chemat pe oamenii iubitori de pace din lumea întreagă să intensifice lupta lor pentru apărarea păcii.

*

Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii — care a fost cea mai uriașă manifestare a voinței popoarelor de a trăi în pace și în bună înțelegere — a luat sfârșit în ziua de 20 Decembrie, ora 3 dimineața.

NOI DOVEZI ASUPRA INUMANULUI RĂZBOI BACTERIOLOGIC DESLĂNTUIT DE S. U. A.

RAPORTUL COMISIEI ȘTIINȚIFICE INTERNAȚIONALE PENTRU CERCETAREA FAPTELOR ÎN LEGĂTURĂ CU DUCEREA RĂZBOIULUI BACTERIOLOGIC ÎN COREEA ȘI CHINA

La sesiunea dela Oslo a Biroului Consiliului Mondial al Păcii din Martie 1952, cunoscutul luptător pentru pace, Go-Mo-Jo și-a exprimat părerea, susținută și de delegatul coreean, ca toate acuzațiile aduse Statelor Unite ale Americii în ceea ce privește ducerea războiului bacteriologic din Coreea și China, să fie verificate de un grup internațional de oameni de știință, imparțiali și independenți. Această părere a fost îmbrățișată cu entuziasm de partizanii păcii și ea a dus, în cele din urmă, la instituirea unei comisii internaționale, formată din următorii oameni de știință: Dr. Andrea Andreen (Suedia), Prof. Jean Malterre (Franța), Dr. Joseph Needham (Marea Britanie), Dr. Oliviero Olivo (Italia), Dr. Samuel B. Pessoa (Brazilia) și Dr. N. M. Jukov-Verejnikov (U.R.S.S.).

La lucrările comisiei au mai luat parte: Dr. Franco Graziosi (Italia), Dr. Tian San-Tian, precum și alte persoane de specialitate.

Rezultatul cercetărilor acestei Comisii internaționale, care a fost nevoită să străbată distanțe uriașe, pentru a studia problema pe teren, a fost dat publicității la sfârșitul lunii August 1952, când a avut loc — la Pekin — semnarea raportului. Raportul Comisiei științifice internaționale arată într'adevăr, fără putință de îndoială, că Statele Unite ale Americii au deslănțuit războiul bacteriologic în Coreea și China de Nord-Est. Cu prilejul semnării raportului, profesorul Jean Malterre a spus: «Consider că în urma eforturilor noastre minuțioase, adevărul a devenit și mai evident. Noi înșine am văzut numeroase dovezi și am semnat cu toții raportul. Repetăm încă odată că China și Coreea au fost cu adevărat obiectul unui război bacteriologic și că trupele Statelor Unite sunt răspunzătoare pentru aceasta. Noi stabilim aceste fapte pentru oamenii din întreaga lume».

«Raportul Comisiei științifice internaționale pentru cercetarea faptelor în legătură cu ducerea războiului bacteriologic în Coreea și China» a fost

publicat la Pekin în cursul lunii Septembrie, în patru limbi: franceză, engleză, rusă și chineză.

În preambulul raportului se face un istoric al evenimentelor care au dus la formarea Comisiunii științifice internaționale și o scurtă expunere asupra metodelor de cercetare și a felului în care s'au desfășurat lucrările.

Fenomene cu un caracter neobișnuit petrecute în Coreea și China dela începutul anului 1952, și care au dus la concluzia că trupele americane folosesc arma bacteriologică, au determinat pe dl. Pak Hen En, ministrul afacerilor externe al Republicii Populare Democrate Coreene, să protesteze oficial — la 22 Februarie 1952 — împotriva deslănțuirii războiului bacteriologic de către Statele Unite ale Americii. Câteva zile mai târziu, dl. Go-Mo-Jo, Președintele Comitetului chinez pentru apărarea păcii, adresa Consiliului Mondial al Păcii un apel în aceeași chestiune. La 8 Martie 1952, ministrul de externe al Republicii Populare Chineze, dl. Ciu En Lai făcea un protest asemănător cu acela al ministrului de externe coreean. În sfârșit, la sesiunea dela Oslo a Biroului Consiliului Mondial al Păcii, în urma amplelor informații date de dl. Go-Mo-Jo și de dl. Li Gi En, reprezentantul coreean, Biroul executiv a adoptat în unanimitate o rezoluție privitoare la constituirea unei Comisii științifice internaționale, care să facă cercetări la fața locului. Membrii acestei comisii, numiți mai înainte, au sosit la Pekin, la sfârșitul lunii Iunie. În cursul lunilor Iulie și August, Comisia a depus o muncă uriașă, făcând numeroase investigații, atât pe teren cât și în laboratoarele din Pekin, Șenjian (Mukden) și Phenian, cu concursul oamenilor de știință chinezi și coreeni. Concluzia generală a Comisiei științifice internaționale, după laborioasele cercetări întreprinse timp de două luni, confirmă în fond principalele teze ale rapoartelor Comisiilor de cercetări precedente, care au fost publicate la Praga.

În capitolul intitulat «Documentarea», se arată documentele care au fost studiate în amănunt de Comisie și sunt publicate în anexe, la raport. În afară de documentele culese de însăși Comisia științifică internațională, mai sunt menționate: «Documentele Asociației Internaționale a Juriștilor Democrați»; Seria din Praga (documentele publicate de Guvernul Central Chinez și difuzate de Consiliul Mondial al Păcii, la Praga), precum și «Știrile Agenției China Nouă».

Capitolul următor cuprinde o dare de seamă asupra «Războiului bacteriologic pe care l-a dus armata japoneză în China, în anii 1940-1944». În timpul celui de al doilea război mondial, japonezii au aruncat în câteva regiuni ale Chinei, purici infectați cu ciumă, provocând moartea multor cetățeni pașnici. Responsabil pentru deslănțuirea războiului bacteriologic în cursul celui de al doilea război mondial, este bacteriologul japonez Isii Siro, care — fapt interesant remarcat de Comisie — a vizitat Coreea de două ori, la începutul anului 1952.

Un alt capitol poartă titlul: «Observații medicale asupra insectelor aruncate». Comisia a constatat că în Coreea și în China de Nord-Est au fost aruncate mai multe specii de insecte și păianjeni. S'a remarcat în special prezența muștei numită anthomidas hylemia, care este frecventă în America de Nord. Raportorii subliniază că «literatura științifică cuprinde descrierea metodelor de creștere artificială a insectelor și a păianjenilor în mari cantități».

Comisia științifică internațională se referă în raport și la cazul de «război fitopatologic». S'a dovedit că avioanele americane au aruncat, în mai multe regiuni din Coreea și China de Nord-Est, pachete cu material vegetal contaminat. Se dă ca exemplu paiul și păstăile de soia, care au fost contaminate cu o ciupercă numită «cereospora soj ni hara» — cunoscută ca foarte vătămătoare pentru plantele din Coreea și China. S'a constatat și folosirea altor paraziți care atacă merii, perii și bumbacul. Concluzia Comisiei, la capitolul «Date fitopatologice», este următoarea: «Se poate afirma că răspândirea de boli ale plantelor a jucat, în mod incontestabil, un rol bine determinat în războiul biologic dus în Coreea și China de Nord-Est (Manciuria)».

Intr'o serie de alte capitole sunt analizate mai multe cazuri de folosire a mijloacelor bacteriologice, de către trupele americane, constatate de Comisia internațională. Se descrie și se analizează cu rigurozitate științifică «cazul din Coreea de Nord», unde a fost semnalată apariția neașteptată a unor mase de purici infectați cu ciumă, după raidurile avioanelor americane. Se trece apoi la «cazul din Gannan», provincia Heiluncian, din China de Nord-Est, unde în dimineața zilei de 5 Aprilie 1952, au apărut un mare număr de șoareci de câmp infectați tot cu ciumă. S'a reușit să se păstreze un specimen de șoarece de câmp, bun pentru analiza bacteriologică. Analiza a arătat prezența unei infecții extrem de virulente cu «pasteurella pestis». Numai datorită măsurilor profilactice, care s'au luat imediat, s'a putut salva populația de această calamitate.

Un alt caz studiat de Comisie este cel din orașul Kuandian. La 12 Martie 1952, locuitorii orașului județean Kuandian, provincia Liaodin, situată lângă fluviul Yalu, au văzut pe sol, după trecerea a opt avioane americane, o mulțime de muște negre (hylemya), neobișnuite în acea regiune. Raidurile avioanelor americane s'au repetat, și alte muște de specie «hylemya» au fost semnalate în regiune. A fost semnalată, deasemeni, apariția de păianjeni și a unor pene suspecte. Analizele bacteriologice au dovedit că insectele, păianjenii și penele conțineau «baccilus anthracis», producător de dalac.

Printre alte multe cazuri studiate amănunțit de Comisia internațională, este și acela — deosebit de impresionant — dela Dai-Dong. În această localitate, avioanele americane au aruncat moluște infectate cu vibroni de holeră. «Comisia — se spune în raport — a fost puternic impresionată aflând că moluștele infectate au fost găsite la o distanță de un km. de o serie de rezervoare de apă și la mai puțin de 400 metri de rezervorul stațiunii de pompare, care aprovizionează cu apă potabilă numeroase așezări de pe litoral și portul». Concluzia Comisiei este că forțele militare aeriene ale S.U.A., distrugând stațiunile de distilare a apei dela Dai-Dong, fără a avaria stația de pompare «au încercat să provoace o epidemie de holeră, prin infectarea rezervoarelor de distribuție».

Intr'o altă serie de capitole se descriu, în amănunt, diferite tipuri de bombe bacteriologice. Sunt menționate zece tipuri de bombe; se adaugă însă mai departe, «că există dovezi de folosire a câtorva alte tipuri de receptacule afară de cele mai sus enumerate».

În stabilirea faptelor în legătură cu războiul bacteriologic dus de S.U.A., Comisia științifică internațională s'a sprijinit și pe depozitiile agen-

ților de spionaj american reținuți, și pe acelea ale aviatorilor americani.

Comisia a fost deosebit de impresionată de măsurile profilactice luate împotriva răspândirii bolilor epidemice și, în general, de situația sanitară a Chinei și a Coreei.

Documentatul raport al Comisiei științifice internaționale se încheie cu următoarele concluzii:

«Popoarele Coreei și Chinei au fost obiectul unor atacuri microbiologice neîncetate din partea forțelor armate ale S.U.A., care au folosit metode de contaminare diferite, dintre care unele par a fi o dezvoltare a metodelor folosite de armata japoneză în cursul celui de al doilea război mondial».

Comisia a ajuns la aceste concluzii prin comparația tuturor faptelor, urmând legile logicii. Ea a trebuit să se închine în fața dovezilor și să constate că sunt folosite într'adevăr asemenea metode inumane, în ciuda condamnării lor unanime de către popoarele lumii.

«Popoarele lumii să-și dubleze eforturile pentru a preveni războiul și pentru a împiedeca folosirea realizărilor științei în scopul nimicirii omenirii».

CONGRESUL UNIUNII DEMOCRAT-CREȘTINE DIN REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

Intre 16-18 Octombrie a. c., a avut loc la Berlin al șaselea Congres al Uniunii Democrat-Creștine din R. D. Germană.

Din partea R. P. R., au participat ca delegați subsemnatul și Dl. profesor Banyai, rectorul universității Bolyai din Cluj.

Congresul la care au participat 1300 delegați și 650 invitați din R. D. Germană, s'a ținut în sala de spectacole a Operii de Stat din Berlin.

Delegații din diferite instituții și întreprinderi, delegații de muncitori agricoli și din industrii, și delegații de pioneri, au adus salutul lor Congresului. Pe drapelele acestor delegații era scris: «Ex oriente pax».

Din cuvântările rostite, din rapoarte și din discuții, a reeșit hotărîrea poporului german de a merge pe calea muncii de reconstrucție, a luptei pentru pace, a luptei împotriva ratificării tratatului general, pentru unitatea Germaniei, pentru construirea socialismului — acesta fiind singurul drum al patrioților adevărați din întreaga Germanie.

Congresul și-a încheiat lucrările într'o atmosferă înălțătoare. Congresistii și-au exprimat hotărîrea de a lupta pentru unitatea Germaniei, pentru pace și democrație și de a colabora în deaproape cu partidul Socialist Unit din R. D. Germană în vederea realizării acestor țeluri.

S'a procedat la alegerea noului Comitet de conducere, președinte fiind reales Dl. Otto Neschke, vice-președinte al guvernului.

Din delegațiile altor țări au făcut parte și slujitorii aparținând diferitelor confesiuni: Dr. Plohjar, preot catolic, Ministru al Sănătății-Cehoslovacia, Lemparty, preot catolic—Polonia, Votoc și Peter, episcopi evanghelici — Ungaria, Charles, preot anglican — Anglia, profesor Dr. Hromulca — evanghelic, Decan al Facultății de Teologie, Cehoslovacia. Din R. D. Germană: Grauber pastor protestant, Berlin, Lucus Usedon, superintendent, profesor Dr. Leopold, consilier eclesiastic, Lodz.

Au trimis salutări Congresului Dr. Niemöller, președintele Bisericii protestante în Germania de Vest, Wienken episcop catolic și Mitzenheim episcop evanghelic, ambii din Germania de Est.

Uniunea Democrat-Creștină este și ea în prezent ruptă în două. În timp ce în R. D. Germană ea se manifestă ca o organizație activă pentru pace, unitate și democrație, colaborând cu partidul socialist pentru

rezolvarea problemelor vitale ce stau în fața poporului german, în Germania de Vest, sub conducerea lui Adenauer, este îndrumată pe o linie contrară intereselor poporului german, fiind aservită scopurilor imperialiste care urmăresc să creeze din Germania vestică o bază de noi agresiuni în Europa. Această acțiune este contrară voinței poporului german care dorește pace, unitate și democrație.

Au fost prezentate congresului următoarele principale referate.

«Creștini, luptați împreună cu Uniunea Democrat Creștină, pentru pace, unitate și socialism».

«Responsabilitatea creștină pentru menținerea păcii».

«Poziția creștinilor în societatea socialistă».

«Ce așteaptă populația creștină dela preoții ei?».

«Prietenia Germano-Sovietică».

«Inrobirea economică a Germaniei de Vest».

«Situația politică în Germania de Vest».

«Insemnătatea congresului popoarelor pentru pace».

«Sarcinile Partidului în lupta pentru eliberarea națională».

«Realismul creștin, temelia noastră puternică în lupta pentru pace, pentru unitatea națională și pentru prietenia popoarelor».

«Problema națională și creștinismul».

«Raporturile între Biserică și Stat».

«Contribuția creștină în construirea culturii noastre socialiste».

«Poziția studenților creștini în ordinea socială socialistă și sarcinile lor în construcția socialistă».

«Sarcinile partidului în lupta pentru pace, unitate și socialism»...

Din aceste referate prezentate și debătute reiese că Congresul a avut drept țel să caute mijloacele cele mai potrivite pentru menținerea păcii, unificarea Germaniei, înlăturarea tratatului general, mobilizarea tuturor forțelor creștine pentru atingerea acestor scopuri și pentru construirea socialismului.

Prin urmare Congresul a urmărit: pacea, unitatea, socialismul, potrivit lozincei congresului: «Creștini, luptați pentru pace, unitate și socialism».

Lucrările Congresului au fost urmărite cu atenție nu numai de membrii Uniunii Democrat Creștine, care au avut drept scop să-i fixeze poziția care rezultă din răspunderea creștină în situația actuală, ci ele au fost urmărite cu acelaș interes și de forțele democratice din Germania cu care sunt uniți creștinii democrați. Au fost urmărite cu interes de clasa muncitoare și partidul ei, care se întreabă cu drept cuvânt: Au recunoscut în sfârșit creștinii că numai cu clasa muncitoare se poate crea o ordine socială dreaptă și demnă de o viață omenească, așa cum aceasta este dorită și de creștini?

Din referatele depe ordinea de zi rezultă că Congresul s'a preocupat de rezolvarea a patru probleme:

1. Poziția creștinilor în lupta pentru unitatea națională, pentru soluționarea pașnică a problemei germane, precum și poziția partidului față de problema apărării naționale.

2. Fixarea poziției creștinilor și a poziției bisericilor în etapa construirii socialismului.

3. Propunerile care ar rezulta din problema pusă la punctul 2 pentru clarificarea raporturilor dintre Biserică și Stat.

4. Luarea de hotărâri pentru desfășurarea muncii politice și organizatorice a partidului, care să-i facă posibilă îndeplinirea sarcinilor lui naționale.

I. Pentru lămurirea problemei dela primul punct s'a plecat dela analiza situației internaționale create prin semnarea tratatului general de război. Acest tratat a fost semnat înainte de a se fi folosit toate posibilitățile de tratative, deschise prin nota sovietică din 23 August 1952, notă care acum este în discuția internațională. S'a reînnoit propunerea ca problema germană să fie rezolvată pe baza tratativelor dintre cele patru mari puteri.

«Revine Congresului sarcina să arate motivele ascunse ale puterilor imperialiste în problema germană, precum și politica de pace a U.R.S.S., față de Germania, așa cum rezultă din cele patru note ale guvernului sovietic din 1952».

«Este o sarcină principală pentru Congres să arate rolul Uniunii Democrat Creștine din Vest și politica ei de trădare națională, precum și politica antinațională și necreștină a unor conducători de biserici din Germania».

În legătură cu aceasta s'a arătat că o pașnică dezvoltare a poporului german și o liberă dezvoltare a creștinismului nu poate fi decât dacă creștinii își recunosc vina lor față de muncitorime și dacă își alătură azi toate puterile lor pentru ca, împreună cu muncitorimea, să rezolve problemele naționale și sociale.

Congresul a adresat un apel către creștinii din Germania pentru a se uni în lupta împotriva tratatului general de război, care nu-i decât un document de pregătire de război pe teritoriul german, să combată ratificarea acestui tratat și să lupte împotriva realizării lui. În acest timp congresul și-a arătat simpatia lui pentru creștinii și oamenii din Germania de Vest ca Martin Niemöller, Gustav Heinemann, Wilhelm Elfes, Reinold Schneider, Helene Wessel, Hans Bodensteiner și alții care sunt în lagărul rezistenței și opoziției. În acelaș timp Congresul și-a manifestat recunoștința forțelor democratice și patriotice ale creștinilor din Germania pentru politica de pace a Uniunii Sovietice.

II. Poziția creștinilor în societatea socialistă se fixează în funcție de doctrina creștină. Cel de al 75-lea Congres al catolicilor germani din Berlin și congresul anual al bisericii evanghelice germane din Stuttgart au denunțat problematica adevărată care stă în fața creștinilor de azi și au pus pe creștini în fața unor false alternative.

Cel de al șaselea Congres al Uniunii Democrat Creștine se situează pe poziția realismului creștin.

Ce învață realismul creștin ca răspuns în problema situației creștinului în societatea socialistă?

În primul rând el învață: Creștinul poate trăi ca creștin în societatea socialistă, el poate ajuta la construirea ei, ba chiar el trebuie să sprijine construirea socialistă.

În al doilea rând învață: În opera construcției socialiste, Biserica nu-i lichidată sau împiedicată în propovăduirea revelației, ci e eliberată de legă-

turile ideologice ale sistemelor exploatatorilor, de care trebuie să se ferească.

În al treilea rând învață: Cerințele fundamentale ale doctrinei creștine nu sunt ignorate în construcția socialistă, ci, dimpotrivă, sunt îndeplinite. Depinde de tăria, veracitatea și activitatea creștinilor, importanța și însemnătatea pe care o au creștinii în societatea socialistă.

III. Cercurile bisericesti din Germania se găsesc într'o rătăcire plină de grele consecințe, când privesc dezvoltarea noului ordine sociale socialiste nu din punct de vedere al Evangheliei, ci din punctul de vedere politic al burgheziei și de aceea vorbesc de «totalitarism» și de Stat «idolatrizat» și construiesc pe aceste premize teoria lor asupra raporturilor dintre creștini și societatea socialistă. La Congresul catolicilor s'a vorbit mult despre materialism și despre primejdiile lui, la congresul evanghelicilor s'a vorbit și mai mult despre libertatea apuseană și despre necesitatea asigurării dreptului la proprietate. La amândouă aceste congrese s'a pus de către puterile reacționare alternativa: deoparte creștinismul, de altă parte materialismului. Aceasta e o alternativă falsă, în care nu putem prinde realitatea. Cercetarea științifică socială și iubirea creștină a aproapelului nu numai că nu se exclud, ci se condiționează într'un creștinism real. Adevărata alternativă nu-i: aici creștinismul și dincolo marxismul, ci deoparte forțele democratice, chiar printre creștini, iar pe de altă parte forțele reacțiunii care și-au ascuns sub mantia creștinismului scopurile lor necreștine. De aceea nu poate fi vorba de o luptă a Bisericii sau o luptă a culturii în R. D. Germană, ci numai de o opoziție a acestor puteri în creștinătate, cum e și în Germania apuseană între Niemöller și cercul lui pe deoparte și ideologii unui creștinism al sabiei pe de altă parte.

IV. În lupta pentru unitatea națională și în lupta pentru pace, Uniunea Democrat Creștină a devenit atât în teorie, cât și în practica socială avangarda creștinilor din Germania pe care îi orientează în problemele naționale de importanță vitală.

În partid s'au găsit metode noi de muncă practică, metode ce sunt un mijloc de a-i călăuzi pe creștini la construirea Germaniei socialiste.

Noul statut al partidului votat de congres va corespunde gradului actual de dezvoltare al organizației partidului și al conștiinței membrilor lui. În același timp se dă și o rezoluție în care se arată ce sarcini sunt de îndeplinit de către membrii partidului pentru construirea socialismului.

Atât statutul cât și rezoluția congresului hotărăsc viitoarea etapă a dezvoltării politice a partidului. Ele vor fi sprijin membrilor în ducerea sarcinilor lor zilnice.

Congresul a evidențiat organizațiile cele mai bune și pe membrii cei mai vrednici, stabilind că partidul nu e o organizație în care membrii să fie uniți între ei prin legături de interese ca în partidele burgheze, ci e o comunitate de luptă, fiecare membru luptând din conștiința răspunderii lui pentru popor.

Acestea sunt sarcinile principale ale Congresului, pe care Uniunea Democrat Creștină din R. D. Germană este hotărâtă să le ducă la îndeplinire.

Pr. AL. VLAICULESCU

ÎN ȚARĂ

DESCHIDEREA CURSURILOR LA INSTITUȚIILE DE ÎNVĂȚĂMÂNT ALE BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

LA INSTITUTELE TEOLOGICE

DIN BUCUREȘTI

În ziua de 28 Octombrie 1952, a avut loc la Institutul Teologic de grad universitar din București solemnitatea deschiderii cursurilor anului școlar 1952—1953, pentru studenții și candidații la titlu de magistru, precum și a cursurilor de îndrumare pastorală și socială pentru cea de a XIV-a serie de preoți cursiști. Festivitatea s'a desfășurat în prezența Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, a I. P. S. Firmilian, Mitropolitul Olteniei, a P. S. Episcop Antim Târgovișteanu, Vicar Patriarhal, a P. S. Episcop Theoctist Botoșăneanu, Vicar Patriarhal și Rector al Institutului Teologic de grad universitar din București, a P. C. Pr. I. Gagiu, directorul Administrației Patriarhale, a Prea Cucernicilor Consilieri ai Patriarhiei Române și ai Arhiepiscopiei Bucureștilor, a corpului profesoral, a studenților și a preoților cursiști.

Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a fost întâmpinat cu multă căldură de toți cei prezenți, care au intonat „Imnul Patriarhal”.

Festivitatea a fost deschisă de corul studenților, care a executat „Imnul Republicii Populare Române” și „Imnul Uniunii Sovietice”. După

ce corul călugărițelor studente a executat „Lumină lină”, Prea Sfințitul Episcop Theoctist, Rectorul Institutului, a rostit următoarea cuvântare:

Inalt Prea Sfințite și Prea Fericite Stăpâne,
Inalt Prea Sfințite și Prea Sfințite Părinte,
Prea Cucernici și Domn'lor Profesori,
Cucernici Părinți cursiști,
Iubiți studenți și onorată asistență,

Institutul Teologic de grad Universitar din București — cel mai înalt așezământ de cultură teologică al Bisericii Ortodoxe Române — săvârșește astăzi deschiderea solemnă a cursurilor de licență și magistru în Teologie pentru anul 1952-1953, cât și deschiderea of c-ală a cursurilor de îndrumare pastorală misionară și socială pentru a XIV-a serie de preoți din cuprinsul Eparhiilor ce alcătuiesc Mitropolia Ungro-Vlahiei, Mitropolia Moldovei și Sucevei și Mitropolia Olteniei. Odată cu înaugurarea acestui nou an de muncă în ogorul învățământului bisericesc, Institutul nostru pășește în al cincilea an dela înființarea sa. Faptul acesta are o deosebită însemnătate și ne obligă să ne întoarcem pentru o clipă privirile și gândurile înapoi, spre a privi și cerceta cu obiectivitate rezultatele strădaniilor ce s'au depus până acum și spre a ne îndrepta cu pași mai siguri către împlinirea viitoarelor noastre sarcini și îndatoriri.

Intr'adevăr, în anul universitar care abia a trecut, Institutul nostru a dat Bisericii cea dintâi promoție de absolvenți candidați la preoție — pregătiți dintru început în cadrul învățământului religios superior, reorganizat sub directa conducere a Sfântului Sinod. Felul cum s'au prezentat acești absolvenți la examenele de capacitate preoțească ținute pe lângă Mitropolii și comportarea aleasă a celor hirotoniți pe baza diplomelor de licență dobândite în ultimii patru ani la Institutul nostru, ne-au încredințat pe deplin că actualul învățământ pentru pregătirea personalului bisericesc este cu adevărat superior învățământului predat până mai deunăzi, în fostele Facultăți și Seminarii Teologice, care-și desfășurau activitatea într'un spirit străin de evlavia ortodoxă, rupt de conducerea bisericească, fără nicio legătură cu cerințele Bisericii și cu metode cu totul nepotrivite pentru împlinirea misiunii pe care o au preoții în viața credincioșilor noștri.

Din trecutul de muncă și din experiența fostelor Facultăți și Seminarii Teologice, Institutul nostru a cules cu grijă, a păstrat și cultivă numai moștenirile care constituie «adevărate valori spirituale ortodoxe» și «care se încadrează desăvârșit în bunele tradiții ale Bisericii Ortodoxe», așa după cum a subliniat cu adâncă înțelepciune Inalt Prea Sfințitul și Prea Fericitul Patriarh Justinian, la deschiderea cursurilor în toamna anului 1950.

Nu este așadar întâmplător, faptul că în numai patru ani de activitate am izbutit să înregistrăm un progres didactic și misionar necunoscut și inaccesibil vechilor așezăminte de învățământ religios și bisericesc. Pe temelul acestor «valori spirituale» s'au deschis orizonturi noi în ogorul culturii creștine și s'au pus bazele adevăratului învățământ ortodox, tocmai fiindcă slujitorii noului învățământ — corpul profesoral — au aruncat dintru început povara prejudecăților și metodelor trecutului și mai ales

fiindcă și-au desfășurat toată activitatea sub aripa ocrotitoare a Bisericii, a Sfântului Sinod, stând permanent sub îndrumarea Inalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului Patriarh Justinian — ctitorul reîntregirii Bisericii străbune, inițiatorul spiritului evanghelic în slujba drept-credincioșilor și făuritorul unei noi și luminoase ere în istoria spiritualității ortodoxe române.

Vremea când interesele de clasă ale burghezo-moșierimii înăbușeau năzuințele Bisericii Ortodoxe Române de a-și crește după principii, metodele și trebuințele ei pe slujitorii altarelor și de a-și recruta, după norme proprii, cadrele de conducere și personalul didactic de care avea nevoie, a apus pentru totdeauna. Odată cu eliberarea scumpei noastre Patrii de către glorioasa Armată Sovietică și cu trecerea puterii politice în mâinile viguroase ale poporului muncitor, și Biserica Ortodoxă Română și-a dobândit dreptul de a se organiza după principiile stabilite de Dumnezeuescul ei Intemeietor și transmise nouă prin Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți, — de a-și desfășura lucrarea mântuitoare potrivit spiritului misiunii sale în lume și de a-și forma slujitorii în atmosfera de evlavie a sfintelor sale altare.

Încă din 1949 — când se deschideau pentru întâia oară cursurile acestui Institut Teologic, reorganizat sub directa conducere și purtare de grijă a Sfântului Sinod — Inalt Prea Sfințitul nostru Patriarh Justinian mărturisea că prin revenirea învățământului teologic sub aripa ocrotitoare a Bisericii se împlinește «**una din vechile și arzătoarele dorințe ale Sfintei noastre Biserici, redându-i-se dreptul de a-și pregăti ea singură pe slujitorii altarelor, potrivit învățăturii, rânduelilor și nevoilor sale**» și «**se înlătură definitiv un trecut, ale cărui roade au fost plăcute numai dușmanilor fățarnici ai Bisericii lui Hristos**» («Apostolat Social», ediția II, pag. 162).

De bună seamă că în condițiile trecerii învățământului teologic din starea anormală și primejdioasă ce i se creiase în trecut, la situația firească de «școală a Bisericii», activitatea Institutului nostru nu s'ar fi putut desfășura fără sericase eforturi din partea corpului didactic și a personalului de conducere și administrație și, mai ales, fără îndrumarea permanentă, înțeleaptă și părintească a Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian. Trecerea dela formele învechite și perimate ale trecutului, la formele noi și în plină dezvoltare ale zilelor noastre, necesită întotdeauna un dublu efort. Mai întâi, îndepărtarea liber consimțită și conștientă a tuturor prejudecăților și deprinderilor opuse primenirii și progresului și apoi încordarea hotărâtă a tuturor puterilor pentru realizarea înnoirii și propășirii continue, în toate cele bune, frumoase și adevărate. Această dublă strădanie ce se cere tuturor celor ce lucrează în cadrul Institutului nostru, a fost m'nunat sintetizată, încă de acum patru ani, de Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, care în cuvântarea pe care am amintit-o, a statornicit ca îndatorire de căpetenie a corpului profesoral, studenților și preoților cursiști, porunca Apostolului Neamurilor: «**Să lepădăm lucrurile întunericii și să ne îmbrăcăm în veșmântul lumii**» (Romani XIII, 12).

Majoritatea profesorilor noștri nu s'au dat la o parte nici dela «lepădarea lucrurilor întunerecului», nici dela «îmbrăcarea veșmântului lumii», când s'au angajat să răspundă din toată inima, cu râvnă și cu ab-

negație, la chemarea Înalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului Patriarh Justinian, de a da Bisericii străbune o preoțime la înălțimea misiunii ei: moralizatoare, sfințitoare și diriguitoare în viața credincioșilor și de a îndruma preoțimea actuală spre urmarea integrală a Domnului nostru Iisus Hristos, Păstorul păstorilor și Modelul cel desăvârșit de împlinire a voinței lui Dumnezeu pe pământ.

Revizuirea cunoștințelor teologice, potrivit învățaturii celei nerăstălmăcite, cuprinsă în Sfânta Scriptură și în Sfânta Tradiție; adoptarea și deprinderea celor mai bune principii și metode practice de omilie, cateheză, slujire și cântare bisericească; întărirea vieții duhovnicești în parohii, prin formarea unor noi generații de preoți și prin justa orientare a clerului actual în toate problemele legate de misiunea lor sacerdotală și, pe lângă acestea, introducerea disciplinei bisericești în comportarea personalului didactic și în rânduielile interne ale Institutului; toate acestea au constituit pentru toți și constituie, fără îndoială, pentru fiecare din noi, de la rector până la cel mai tânăr student și îngrijitor, o sarcină dintre cele mai importante. O sarcină căreia nu-i putem face față decât cu râvnă, pricepere, devotament și abnegație, o sarcină care ne cere să punem în slujba Bisericii și să jertfim pentru cauza ei tot ce avem mai bun și mai de preț.

Datorită inițiativei și hotărârii Înalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului nostru Patriarh, noul an universitar ne găsește pe toți adunați în aceeași casă, casa Bisericii. Și ne pune la îndemână condițiile materiale cerute de buna desfășurare a muncii noastre: săli de cursuri și de seminarii așezate în același local și gupate în jurul aceluiași sfânt altar; burse îndestulătoare acordate de Sfânta Patriarhie, Eparhii și Onor. Minister al Cultelor pentru studenții săraci și meritoși; manuale unice elaborate după programa analitică întocmită de către Sfântul Sinod; o bibliotecă teologică și de cultură generală, numărând peste optzeci de mii de volume; cadre didactice selecționate cu grijă, de către forurile conducătoare ale Bisericii, un personal administrativ și de îngrijire devotat îndatoririlor sale; un regulament de organizare și funcționare definitivat pe baza experienței de patru ani de aplicare și întărit cu hotărârea unanimă a membrilor Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române; o disciplină interioară bine precizată, adică un mod superior de viață, întocmită după cerințe și experiență, atât pentru studenți cât și pentru personalul administrativ și de ordine.

Înalt Prea Sfințite Stăpâne,
Onorat auditoriu,

După învățătura Sfintei noastre Biserici, mântuirea este un act care se realizează în toată viața omului, din clipa botezului până la moarte. Sentimentul mulțumirii de sine, adică socotința că ai atins un grad de desăvârșire la care să te poți opri și pe care să nu-l mai poți depăși, prin noi eforturi, este un sentiment cu totul străin de sufletul adevăratului creștin, de sufletul creștinului ortodox. Vorbind despre străduințele sale după mântuire, Sfântul Apostol Pavel, în Epistola către Filipeni — cei dintâi creștini pe pământul bătrânului nostru continent — scrie: «Fraților, eu încă nu socotesc că am dobândit desăvârșirea, ci numai una fac: uitând cele dinapoi și tinzând la cele dinainte, alerg la țintă, spre răsplata chemă-

rii celei de sus a lui Dumnezeu în Hristos Iisus. Câți dar suntem desăvârșiți, aceasta să gândim. Iar de gândiți ceva în alt chip, Dumnezeu vă va descoperi și aceasta. Dar acolo unde am ajuns, să urmăm după același dreptar, să gândim la fel» (Filip. III, 13-16).

Este departe de noi, așa dar, gândul de a ne mândri cu rezultatele noastre. Ar însemna însă să subapreciem munca și chemarea noastră, dacă n'am aminti aci, pe scurt, și câteva din principalele realizări ale Institutului nostru, — realizări care se datoresc, în primul rând, îndrumării, supravegherii și îndemnului părintesc pe care l-am avut, neconținut, din partea Întâistătătorului Bisericii noastre și mai ales ritmului celui nou de viață și de lucrare evanghelică pe care Înalt Prea Sfinția Sa a știut să-l imprime «cu mână tare și cu braț înalt» — după cum zice Psalmistul — întregii noastre activități în forul învățământului teologic.

Intr'adevăr, în anul universitar 1951/1952, făcând față tuturor cerințelor de hrană și locuință, Institutul nostru a reușit să îmbunătățească simțitor condițiunile generale cerute de buna desfășurare a procesului de învățământ, să înlăture multe din dificultățile gospodărești ce-i mai stăteau în cale și să-și statornicească cele mai bune rândueli de viață și de lucrare.

Sub raport didactic, membrii corpului profesoral au obținut succese importante în munca lor la catedră, înregistrând rezultate îmbucurătoare cu prilejul lucrărilor de seminar, colocviilor primului semestru și examenelor de fine de an din cadrul cursurilor de licență și de magistru în Teologie, precum și cu prilejul lucrărilor la seminariile practice de omiletică, de catehetică și de liturgică, de doctrină ortodoxă, de drept canonic și de legislație bisericească și de cântare omofonă, desfășurate la cursurile de îndrumare a clerului, ca și la examenele de definitivare și promovare a preoților programați pentru aceste cursuri.

Un pas, vrednic de subliniat, s'a făcut și în structura prelegerilor întocmite de membrii corpului didactic. În vara și în toamna anului 1950, toți titularii catedrelor de bază ale Institutelor Teologice ale Bisericii noastre, au fost convocați în ședințe comune de lucru, sub președinția Înalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului nostru Patriarh și invitați să reconsidere împreună toată materia disciplinelor respective, să elaboreze programa analitică a fiecărei materii de învățământ și să stabilească normele întocmirii manualelor corespunzătoare nevoilor didactice ale preoților și studenților noștri. În timpul vacanței de vară, din anul 1951, ei au fost convocați, din nou, să prelucreze în colectiv textele prelegerilor prezentate în proiect de fiecare, să le dea forma definitivă și să le pună, în sfârșit, la dispoziția Sfântului Sinod, în vederea multiplicării și difuzării. În prezent, ne aflăm în posesia tuturor acestor manuale și nădăjduim a le pune, în curând, la dispoziția studenților, pentru pregătirea colocviilor și a examenelor și după aceea, când vor vedea lumina tiparului, la îndemâna preoților, atât de dornici să-și îmbogățească bibliotecile cu asemenea instrumente de muncă și izvoare de informație, în alcătuirea predicilor, catehezelor și lucrărilor programate de către autoritatea bisericească.

În același timp, profesorii Institutului nostru și-au continuat colaborarea activă la redactarea revistelor bisericești, elaborând mai toate studiile doctrinare, publicate în ultimul an în revista «Studii Teologice» și în revista «Ortodoxia», alcătuind numeroase articole de orientare a clerului

și credincioșilor, în problemele de actualitate și contribuind astfel la creșterea prestigiului învățământului nostru teologic și prin aceasta la întărirea prestigiului Bisericii noastre însăși, în lumea din afară și în special în fața celorlalte Biserici Ortodoxe, în cadrul celorlalte Biserici și Culte din țară și străinătate și în opinia publică mondială.

În munca de pregătire a studenților și candidaților la titlul de magistrul în Teologie, în vederea preoției, principiile fundamentale și preocupările de căpetenie care au stat la baza activității noastre, a profesorilor și spiritualilor, au fost și sunt următoarele:

Mai întâi, însușirea temeinică a cunoștințelor teologice, necesare viitorului preot, după principiul patristic: a ignora conținutul revelației divine naturale și supranaturale, însemnează a ignora pe Hristos însuși și a te afla departe de căile mântuirii — având dreptar și ajutor îndemnul marelui Apostol Pavel care, în Epistola I-a către Tesaloniceni, spune: «Pe toate să le cercetați și să le păstrați pe cele bune» (V, 21) și care ucenicului său Timotei, pus de el episcop în Efes, îi scrie: «Tu însă rămâi la cele ce ai învățat și te-ai încredințat, știind dela cine ai învățat și că din pruncie cunoști Sfintele Scripturi care pot să te înțeleptească spre mântuire, prin credința cea întru Hristos Iisus. Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos spre învățătură, spre muștrare, spre îndreptare, spre înțeleptirea întru dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit, bine pregătit pentru tot lucrul bun» (II Tim. III, 14-17).

În al doilea rând, strădania de a se forma din fiecare candidat la preoție nu numai un bun cunoscător al învățăturii și pravilelor creștine, ci mai ales un om nou, un om duhovnicesc, un om pregătit sufletește pentru ducerea la îndeplinire a apostolatului social, cerut de vremurile de înnoire generală pe care le trăiesc toți credincioșii noștri dela orașe și dela sate.

În al treilea rând, s'a căutat ca tinerii cu chemare pentru preoție să se deprindă de pe acum cu disciplina bisericească, adică să-și modeleze viața personală după poruncile cărților sfinte, să crească în sentimentul de supunere față de rânduielile bisericești și să se pătrundă de respect și dragoste față de ierarhia superioară, pe umerii căreia apasă în primul rând toată răspunderea conducerii pașilor noștri pe urmele lui Hristos, Mântuitorul lumii, nădejdea noastră a tuturor.

În al patrulea rând, ceea ce a străbătut zi de zi toată simțirea și lucrarea noastră, a fost fiorul sfânt al iubirii de Patrie, al devotamentului față de poporul muncitor, al datoriei de a contribui, prin rugăciunile, vorbele, faptele și munca noastră, la înflorirea și întărirea Republicii Populare Române, la apărarea păcii și la așezarea lumii pe temeliiile dreptății, adevărului și înfrățirii tuturor în lupta pentru împuținarea răului și promovarea binelui obștesc și individual.

Pe temeliiile acestor principii și având drept călăuză adevăratul patriotism, Institutul nostru, prin profesorii, personalul administrativ și de îngrijire, studenții, candidații la titlul de magistrul și preoții cursiști, s'a aflat permanent în actualitate, participând la lupta pentru apărarea păcii, protestând împotriva provocărilor și atrocităților săvârșite de imperiaलिști în diferite colțuri ale lumii, cerând să se pună capăt războiului bacteriologic și actelor de sălbăticie comise de imperiaलिști în Coreea și în insula Kociedo, cerând interzicerea necondiționată a armelor de exterminare.

nare în massă a oamenilor și încheierea cât mai neîntârziată a unui Pact al Păcii, luptând pentru întărirea legăturilor de strânsă prietenie și colaborare cu marea noastră eliberatoare și sprijinitoare Uniunea Sovietică, și cu țările de democrație populară și stând permanent alături de poporul muncitor, în strădaniile sale eroice și nobile pentru consolidarea cuceririlor sale democratice și pentru făurirea unei vieți libere, fericite și prospere, pentru toți oamenii și toate popoarele.

Căci, dacă însușirea temeinică și sistematică a cunoștințelor teologice necesare slujitorilor altarelor de azi și de mâine, s'a efectuat prin asigurarea neîntreruptă a cursurilor și seminariilor în tot timpul școlarității, pentru cei patru ani de studii în vederea diplomei de licență, pentru cei trei ani de studii superioare în vederea diplomei de magistru în Teologie și pentru cele două luni de cursuri speciale, organizate pentru îndrumarea pastorală și orientarea misionară și socială a fiecărei serii de preoți, — antrenarea personalului Institutului nostru în lupta pentru pace, democrație și progres, s'a realizat prin însuși conținutul teoretic al prelegerilor ținute la catedră, prin suflul patriotic transmis studenților în orele de seminar și de consultații, prin căldura convingerilor afirmate răspicat, cu hotărîre, în fiecare împrejurare și mai ales prin exemplul viu și convingător al celor mai distinși membri ai corpului didactic și prin exemplul Nostru personal, în calitatea Noastră de Rector, reprezentant al Inalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului Patriarh Justinian și membru al Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

Cine nu cunoaște, dintre cei ce au trecut prin Institutul nostru, ședințele noastre A.R.L.U.S., întrunirile Comitetului de Luptă pentru Pace, reuniunile noastre sindicale, frecvența personalului nostru la cursurile libere de limba rusă, cursurile de alfabetizare pentru personalul îngrijitor neștiutor de carte, participarea noastră activă la toate manifestările festive sau ocazionale, organizate cu prilejul momentelor mai mari din viața Patriei și a Bisericii?

Cine nu observă, în sălile și pe culoarele Institutului nostru, bogăția de ziare de perete, foto-montaje și lozinci, menite să exprime convigerile noastre, preocupările noastre, munca noastră de fiecare clipă? Cine, mai ales, răsfoind studiile și articolele publicate de personalul didactic și de conducere al Institutului nostru, nu înțelege limpede că atașamentul nostru la cauza păcii, democrației și progresului este sincer, profund organic, izvorît din credința, din misiunea, din însuși rostul nostru de a fi? Este deci evident că munca noastră a fost încununată de roade multe și bogate, iar personalul Institutului nostru a primit adesea mulțumiri din partea Întâistătorului Bisericii Ortodoxe Române și celorlalți membri ai Sfântului Sinod.

Nu amintim însă aceste realizări nici din spirit de paradă, nici fiindcă ne-am lăsat furați de păcatul trufiei și laudei de sine, care a pierdut pe mulți ostenitori pe căile desăvârșirii, când aceștia s'au desbrăcat de mantia strălucitoare a smereniei, virtutea caracteristică a celor cu adevărat împodobiți cu fapte alese. Nu le amintim nici pentru a ascunde, ori scuza cu ele, lipsurile înregistrate până acum, adesea, în munca noastră, sau lipsurile pe care le mai putem avea și de azi înainte. Căci trebuie să recunoaștem că am avut și lipsuri, pe care le regretăm, știind că ele au mâhnit

adânc în inima părintească a Inalt Prea Sfințitului nostru Patriarh. Le recunoaștem, le regretăm și luptăm să le îndepărtăm. Munca noastră n'a dat totdeauna cele mai bune rezultate, din cauză că n'am dus-o la vreme și cum trebuia.

În ajunul dobândirii diplomei de licență, bunăoară, un student aflat în examenele ultimului an de școlaritate a trebuit să fie eliminat, ca inapt pentru preoție. La rezivuirea situației, la studii și purtare, care s'a făcut în timpul vacanței de vară, câțiva studenți au fost scoși din tabloul bursierilor și trecuți pe acela al sem bursierilor și solventilor. Operația aceasta trebuia făcută mai din vreme și anunțată la timp, ca să nu ne aflăm acum, la începutul noului an școlar, asaltați de cererile unor studenți sosiți aici cu totul nepregătiți pentru achitarea taxelor de întreținere și școlaritate. Tot astfel, nu totdeauna prelegerile și discuțiile din cadrul cursurilor de îndrumare a clerului au fost omogene, unitare, conforme cu interesele actuale ale Bisericii Ortodoxe și cu datoria de a orienta suficient pe cucernicii preoți în toate problemele de actualitate, interesând Biserica și Patria. Ne-a întristat, de bună seamă, lucrul acesta, așa cum ne-au întristat și veștile că unele studii și articole, trimise spre publicare de către unii membri ai corpului nostru didactic, n'au fost găsite acceptabile de către redacțiile revistelor respective. Pe viitor ne vom strădui să îndepărtăm asemenea deficiențe. Deasemenea, știm că studenții noștri n'au primit totdeauna, din partea corpului profesoral, textul prelegerilor, iar unii nu le-au pus la dispoziție nici măcar planul lecțiilor predate. Nădăjduim că în anul universitar în curs, și această lipsă va fi îndepărtată, iar studenții vor avea într'adevăr posibilitatea de a se pregăti cum se cuvine pentru colocviile din Februarie și examenele de fine de an. Mai știm, deasemenea, că unii membri ai personalului didactic al Institutului nostru sunt prea îngăduitori și prea darnici cu notele la examene, făcând cu bunătatea inimii lor nu un bine, ci un rău profund candidaților Institutului și mai ales Bisericii, care nu are nevoie de elemente slab pregătite și care dorește să introducă în organizarea ei criterii obiective, ireproșabile, de promovare și selecționare în cler. Ne angajăm, astăzi că și această neînțelegere a rolului profesorului în examene va fi lichidată cu totul, așa cum ne poruncește datoria noastră însăși, de slujitori ai Instituției pe care o reprezentăm în viața Bisericii. Mai știm, în sfârșit, că nu toți cei ce se urcă pe catedră se străduiesc să însufletească, cu căldura inimii, cunoștințele teoretice pe care le predau și că nu toți se preocupă în suficientă măsură de legarea cunoștințelor teoretice de necesitățile misionare actuale ale Bisericii și credincioșilor noștri. Nu ne îndoim că și această lipsă va fi remediată.

Profesorii noștri s'au angajat de pe acum, prin hotărârea unanimă luată în Consiliul profesoral, ținut la început de an, să dovedească a fi cu adevărat nu numai învățători, ci și părinți sufletești ai studenților și preoților, stând mai multe ore din zi în mijlocul lor, ajutându-i la studii, îndrumându-i în misiunea ce-i așteaptă, călăuzindu-i în toate sovăirile gândirii și acțiunii lor, spre urmarea cea dreaptă a lui Iisus Hristos, Mântuitorul nostru.

Numai astfel, învățământul teologic predat în Institutul nostru va izbăvi cu adevărat să-și îndeplinească misiunea, împletind teoria cu practica, unind mintea cu inima și întărind gândul cu fapta, fără de care nu se

pot creia nici preoți adevărați, de care se simte nevoie în parohii și nici personalul didactic necesar Școlilor de cântăreți bisericești, Seminarilor Monahale și Școlilor mănăstirești.

O mai desăvârșită organizare a muncii noastre la catedră, o mai atentă supraveghere a studului și comportării studenților și candidaților la titlul de magistru, o mai vie stimulare a celor merituosi, o antrenare generală pe linia orientării de astăzi a conducerii noastre bisericești, înțelegere și dragoste părintească pentru nevoile studențimii noastre, răbdare și tact educativ față de lipsurile lor, punctualitate în împlinirea datoriei și devotament nețărmurit față de conducerea bisericească și față de conducerea Patriei noastre, — iată așa dar ceea ce ni se cere tuturor în momentul de față, când pășim într-o nouă etapă de muncă în ogorul Bisericii lui Hristos. Sânguință la învățătură, bună purtare, ascultare față de Rector, profesori, spiritali și preparatori și dragoste caldă față de cartea teologică, față de idealul creștin și față de Biserică, iată ce vi se cere vouă, dragi studenți.

Înțelegere a realităților, iubire sinceră de Patrie și hotărîre fermă de a sluji Bisericii și poporului drept-credincios ca ucenici ai lui Hristos, iată ce vi se cere Cucernicilor Voastre, cinstiți Părinți cursiști și nouă tuturor la începutul unui nou an de muncă, de rugăciune și de ascultare.

De fapt, spre formarea adevăratului preot, — scopul esențial al Institutului nostru și singura justificare a prezenței noastre aici — nu se ajunge numai dela catedră, ori numai cu vorba și scrisul. O întreagă atmosferă interioară, oglindită practic într-o comportare pilduitoare, creiază climatul favorabil formării noilor preoți și orientării clericilor de azi în înalta lor misiune. Fără o astfel de atmosferă duhovnicească, nimic nu se poate înfăptui.

Tocmai această atmosferă constituie nota caracteristică a Institutului nostru, specificul care-l deosebește radical de fostele Facultăți de Teologie, rupte de duhul curat al Ortodoxiei ecumenice.

Viețuirea de obște a studenților, din rândul cărora anul acesta face parte și un grup de monahii, alese pentru teologie de Consiliile profesoriale ale Seminarilor, dintre elementele cele mai devotate pentru noua orientare a monahismului nostru, participarea activă și regulată la slujbele religioase, oficiate în paraclisul Institutului și la orele de rugăciune comună, orele săptămânale de duhovnicie, mărturisirea și împărtășirea cu Sfântul Trup și Sânge al lui Hristos în preajma marilor sărbători creștine și în timpul posturilor, toate acestea ca și contactul cât mai strâns cu profesorii trebuie să contribuie în mod considerabil la înduhovnicirea treptată a studenților noștri și la temeinica lor pregătire pentru primirea sacerdotului.

Dar pregătirea intelectuală, morală și religioasă a studențimii și preoțimii noastre se desfășoară sub semnul providențial al vremurilor celor noi. Din această cauză, actualul și viitorul preot nu se pot desprinde sau desinteresa de realitățile vieții sociale. În Institutul nostru, studenții și preoții vor învăța, prin urmare, și cum pot sta, prin viața și activitatea lor în slujba poporului; cum pot transmite peste veacuri, mesajul de pace, dreptate și iubire frățească, mesaj care unește astăzi sub steagul luptei pentru pace, 800 milioane de oameni de toate rasele și na-

ționalitățile, de toate credințele religioase și convingerile politice, de toate categoriile sociale și de toate condițiile, de pe toată suprafața pământului. În Institutul nostru vor trebui depuse și îngropate, — așa cum s'a exprimat atât de bine Înalt Prea Sfințitul și Prea Fericitul nostru Patriarh, cu prilejul inaugurării cursurilor de îndrumare, pentru o serie mai veche, — toate păcatele trecutului, adică toată mentalitatea retrogradă și învechită care mai rupe o parte din preoțimea noastră de realitățile vieții și de năzuințele poporului, spre a primi în locul lor lumina cea mereu nouă a învățaturii lui Hristos, Acela care a fericit pe făcătorii de pace, pe luptătorii pentru dreptate și pe toți cei ce aduc în lume curăția inimii, facerea de bine. Preoțimea noastră, împovărată adesea de moștenirea vechei școli teologice și amețită de pseudo-cultura occidentală, cosmopolită și decadentă, va ști, deci, să culeagă din gura dascălilor acestui Institut, înțelepciunea înnoirii minții și faptei lor pentru ca, reîntorcându-se în parohii, să devină vestitori ai vieții celei noi și adevărate, crainicii păcii și înfrățirii prin muncă creatoare, temeluitoarii vieții creștine după porunca lui Hristos Domnul.

De aceea, adevărații slujitori ai sfintelor noastre altare, însuflețiți de dragostea față de Biserică și față de fiii lor duhovnicești, ascultători și înfăptuitori ai cuvântului Evangheliei și povețelor Sfântului Sinod, participă în mod activ și cu toată însuflețirea la toate mărețele inițiative, menite să înalțe scumpa noastră Patrie, Republica Populară Română.

În numele lor, al celor ce se străduiesc în lupta pentru apărarea păcii, al celor ce sprijinesc mărețul plan al țării noastre și-și îndeplinesc cu dragoste îndatoririle față de Patrie, — în diferite chipuri — preoți dela orașe și sate, și dând glas recunoștinței și dragostei firești a noastră, a profesorilor, a spiritualilor, studenților și celorlalți ostenitori ai acestui așezământ, vă mulțumim pentru tot ceea ce Înalt Prea Sfinția Voastră inițiați, veghiați și înfăptuiți pentru noi și Instituția noastră, rugând pe Cel Atotputernic să vă înzilească cu deplină sănătate, mulți, mulți și fericiți ani, în fruntea Sfintei noastre Biserici.

Deasemenea, noi, slujitorii altarelor și ai culturii ortodoxe, cu dragoste ne îndreptăm în aceste clipe gândul nostru plin de recunoștință către Guvernul Republicii Populare Române, către înțeleptul și iubitul său Președinte, Dl. Prim Ministru Gheorghe Gheorghiu-Dej, pentru deplina libertate religioasă acordată Sfintei noastre Biserici, luându-ne hotărârea de a spori și mai mult eforturile noastre în slujba Patriei și a poporului.

Nu putem trece cu vederea la acest însemnat popas din viața Institutului nostru, fără să subliniem toată atențiunea și sollicitudinea Ministerului Cultelor, față de rosturile administrative și gospodărești ale noastre, pentru care îi aducem și pe această cale mulțumirile noastre, ale profesorilor și studenților noștri.

Cu aceste gânduri și hotărâri, pornim la muncă în noul an universitar 1952/1953, solicitând binecuvântarea, sprijinul și sfatul Înalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului Patriarh Justinian în munca noastră și rugând pe Cel Atotputernic să ne dăruiască harul Său, pentru ca dreapta impli-

nire a voii Sale și pentru ca strădanile noastre să contribuie într'adevăr la slava Sfintei Sale Biserici și la întărirea scumpei noastre Patrii, Republica Populară Română.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

În numele studenților, a vorbit studentul George Stan, din anul III, care a subliniat dragostea cu care studenții teologi au așteptat redeschiderea cursurilor și râvna cu care pornesc la muncă în noul an școlar.

După ce a subliniat condițiile optime de studiu, ce s'au creiat studenților prin grija părintească a Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, studentul George Stan a spus:

«Munca noastră școlărească se desfășoară în timp ce se adâncește prăpastia dintre cele două lumi: lumea păcii și lumea războiului. Țara noastră, liberă și independentă astăzi, face parte din lumea păcii, în fruntea căreia se află marea noastră vecină și prietenă Uniunea Sovietică. La rândul ei, Biserica Ortodoxă Română, prin glasul Înalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului Patriarh Justinian, prin glasul membrilor Sfântului Sinod și al preoților cursiști, s'a alăturat și ea celor ce luptă pentru apărarea păcii, îndemnându-ne să ne numărăm printre făcătorii de pace, care «fiii lui Dumnezeu se vor chema».

Noi, studenții Institutului Teologic de grad Universitar din București, nu putem să ne arătăm în alt fel devotamentul, dragostea și recunoștința față de Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian și față de Chiriarhii care ne-au trimis la studii și care ne poartă de grijă aici, decât sporindu-ne râvna întru desăvârșirea pregătirii noastre, pentru a deveni vrednici slujitori ai altarelor ortodoxe și înmulțind eforturile noastre în apărarea păcii».

În încheierea cuvântării sale, reprezentantul studenților a evidențiat hotărârea fermă a tuturor celor ce se împărtășesc dela acest izvor de învătătură creștină ortodoxă, de a cultiva în inimile lor râvna slujirii lui Hristos și a dragostei fierbinte de Patrie și de popor.

A luat apoi cuvântul P. C. Pr. Ioan Murea, care, în numele preoților cursiști, a spus următoarele:

Pentru a împlini dispozițiunile înscrise în Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române și mai ales pentru a traduce în fapt glasul conștiinței noastre, — noi, o parte din clerul Sfintelor Mitropolii a Ungro-Vlahiei, Moldovei și Sucevei și Olteniei, formând seria XIV-a de preoți cursiști, ne-am prezentat la acest Institut cu justificată sfială, dar cu inima curată și cu hotărârea ca, în răstimpul celor două luni de zile, să împrăștiăm și să adâncim cunoștințele noastre teologice, să ne însușim metodele noi de lucru în activitatea noastră pastorală, predicatorială și catehetică, să facem aici schimb de experiență misionară și să ne creem o stare nouă de conștiință sacerdotală și de cetățeni devotați ai Republicii noastre dragi.

Despre rostul acestor cursuri, s'a scris suficient în revistele noastre bisericești; ceea ce trebuie să remarcăm este faptul că, în convorbirile intime și personale pe care noi le-am avut cu frații noștri preoți, care au urmat aceste cursuri, — toți am apreciat folosul lor, văzând cum roadele

acestor cursuri s'au arătat pe teren printr'o înviorare a vieții creștine în parohii, printr'un nou spirit de gospodărire a bunurilor bisericesti, prin căldura misionară și pătrunderea cu care se discută diversele probleme la conferințele protoepiscopale, prin participarea activă a clerului la toate acțiunile menite să contribuie la înflorirea Patriei și, în special, la lupta sfântă pentru apărarea păcii.

Și noi, pășind astăzi pe urmele fraților noștri, pentru ca să ne bucurăm de aceleași roade, va trebui să îndeplinim în cursul acestor două luni, următoarele îndatoriri:

Să participăm cu evlavie la toate slujbele religioase;

Să urmărim cu interes toate prelegerile ce se vor ține în orele de curs;

Să luăm parte activă la discuțiile ce vor avea loc în seminarii, în legătură cu subiectele tratate;

Să împlinim — printr'o disciplină liber consimțită, — toate dispozițiunile ce ni se dau, pentru buna noastră conviețuire.

Dar, în afară de obiectivul pastoral și misionar, noi dorim să ne clarificăm și asupra tuturor problemelor pe care viața nouă a Patriei noastre le pune în fața fiecărui cetățean. Nu vom putea, însă, îndeplini această năzuință a noastră, dacă nu ne vom examina în mod cinstit conștiința, asupra a ceea ce am gândit și săvârșit înainte de 23 August 1944, și asupra a ceea ce am realizat pentru binele poporului, în cadrul nostru de activitate, după această dată luminoasă și hotărâtoare a istoriei poporului nostru.

Astăzi, în lumina noilor realități, avem suficiente posibilități de a ne reconsidera toate cunoștințele pe care le-am acumulat, de a ne revizui concepțiile sociale, de a ne elibera de balastul multor prejudecăți ale trecutului, ca astfel să fim slujitori cinstiți ai Mântuitorului Hristos și cetățeni devotați ai Patriei noastre, în care se pun astăzi bazele construirii socialismului, orânduire dreaptă, care asigură fericirea tuturor celor ce muncesc.

Mijlocul cel mai bun pentru îndeplinirea acestor îndatoriri este aprofundarea cunoștințelor teologice și scoaterea din Sfânta Scriptură și Sf. Tradiție a temeiurilor de viață nouă, pentru toată activitatea noastră. Pentru aceasta, este nevoie să citim mult, să muncim mult. Să nu uităm că întreaga țară este un șantier al muncii și al învățaturii; să nu ne dăm în iături nici noi dela această folositoare și plăcută strădanie.

Inalt Prea Sfințite și Prea Fericite Părinte Patriarh,

Noi, preoții cursiști ai seriei a XIV-a, deși întârzielnici în prezentarea la aceste cursuri, facem legământul de a îndeplini cu cinste și voie bună — aici, în casa noastră — toate sarcinile cerute de program și vă făgăduim. Inalt Prea Sfințite și Prea Fericite Părinte, că așteptăm cu dragoste și încredere ca PP. CC. Părinți și Domnii Profesori, să arunce sămânța cea bună a învățaturii în ogorul sufletelor noastre, ca astfel, din întârzielnici în programare, să devenim fruntași în promovare.

Cu această ocazie aducem cuvântul nostru de adâncă mulțumire către Sfântul Sinod al Bisericii noastre și cu fiiască smerenie depunem omagiul nostru de devotament lângă Scaunul Patriarhal, pentru că I.P.S. Voastră, printr'o părintească grijă, ne-ați întors la sfintele Predanii ale Bisericii

lui Hristos și ne-ați dat posibilitatea ca astăzi să ne găsim aici, pentru desăvârșirea înnoirii noastre în duh și faptă.

De aceea, seria a XIV-a a preoților cursiști rugând pe Bunul Dumnezeu să vă țină sănătos și îndelung înzilit, într'un cuget strigă din toată inima: Trăiască mulți și fericiți ani Inalt Prea Sfințitul și Prea Fericitul Justinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române! Trăiască în veci scumpa noastră Patrie, Republica Populară Română!

Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a rostit următoarea cuvântare, dând părintești îndrumări corpului profesoral, studențimii și preoților cursiști, înfățișând tuturor calea luminoasă pe care Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române îndrumează pe slujitorii altarelor drepte credințe:

**Inalt Prea Sfințite,
Prea Sfințiți Episcopi,
Prea Cuceruici și Domnilor Profesori,
Prea Cucernici Părinți cursiști,
Iubiți studenți,**

Suntem bucuroși să constatăm elanul sporit de muncă, râvna bunelor împliniri și nădejdea întru dobândirea de roadă bogată, care stăpânesc inimile și cugetele tuturor ostenitorilor acestui Institut Teologic de grad Universitar, la începutul celui de al cincilea an de activitate. Cuvântările ce s'au rostit aici — atât de către P. S. Episcop Theoctist, Rectorul Institutului, cât și de către reprezentanții preoților cursiști și ai studenților — ne-au încredințat pe deplin că fiecare profesor, student sau cursist este pătruns de înaltele îndatoriri ce-i revin, este conștient de misiunea pe care și-a asumat-o în calitate de actual sau viitor slujbaş al Altarului lui Hristos.

Suntem, deasemenea, bucuroși să constatăm că toate aceste frumoase sentimente și convingeri, cu care corpul profesoral, studențimea și preoții cursiști dela Institutul Teologic din București pornesc la drum în noul an universitar, izvorăsc din dragostea lor puternică pentru Biserica Ortodoxă Română și pentru Patria noastră scumpă, — izvorăsc din hotărârea lor nezăruncinată de a împlini întru totul așteptările Sfântului Sinod, care cere clericilor ortodocși — potrivit învățaturii evanghelice și tradiției Bisericii noastre, — să fie în Sfintele Altare preoți conștienți de misiunea lor sfântă, iar în societate, cetățeni devotați Patriei și poporului. Roadele dobândite în cei patru ani ce s'au scurs dela reorganizarea învățământului teologic sub directă conducere și îndrumare a Bisericii, precum și angajamentele clare pe care le-am auzit acum luându-se de către conducerea Institutului și de cei chemați să se adape dela acest izvor de cultură teologică, — sunt suficiente pentru a îndreptăți încrederea cu care Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și Noi personal, urmărim activitatea acestui așezământ și așteptăm împlinirea misiunii de cinste ce i s'a încredințat.

Îndrumarea și purtarea de grijă a Sfântului Sinod — despre care a amintit P. S. Rector în cuvântarea sa — nu vor lipsi pe viitor; dragostea părintească a supremului for de conducere a Bisericii Ortodoxe Române

se va revărsa deopotrivă asupra tuturor instituțiilor de învățământ bisericesc; dar, în chip deosebit, se va îndrepta spre Institutul Teologic din București, care este cea mai înaltă școală a Sfintei noastre Biserici. În fața acestui Institut stă, așa dar, îndatorirea de a deveni un exemplu de organizare, de activitate și de realizări, pentru toate celelalte școli ale Bisericii Ortodoxe Române.

Suntem deasemenea nespuse de bucuroși, constatând că Guvernul Țării noastre, — condus de cel mai iubit fiu al poporului muncitor, Gheorghe Gheorghiu-Dej — acordă, prin Ministerul Cultelor, un sprijin și mai mare Bisericii noastre, nu numai prin sporitele fonduri puse la dispoziția Bisericii pentru refacerea și întreținerea mănăstirilor și bisericilor monumente istorice; nu numai prin plata salariilor clerului, — ci și prin sprijinirea efectivă a instituțiilor noastre de învățământ teologic și prin ajutorarea noastră pentru tipărirea celor mai de seamă lucrări teologice. Noi vedem în acest sprijin larg al Guvernului un îndemn pentru sporirea elanului de muncă al tuturor celor ce se adapă din izvorul de cultură al acestui Institut.

Dar un îndemn și mai puternic, pentru ducerea la bun sfârșit a îndatoririlor ce le revin, credem că pot găsi profesori, studenții și preoții cursiști în faptul că Institutul Teologic din București își începe noul an de muncă sub semnul entuziasmului unanim cu care poporul nostru a întâmpinat marele eveniment de importanță istorică pentru propășirea Patriei noastre dragi: votarea de către Marea Adunare Națională a noii Constituții a Statului nostru democrat-popular.

Acest eveniment a stârnit în inimile tuturor cetățenilor Patriei noastre un avânt fără precedent, în munca poporului nostru pentru făurirea unei vieți noi și fericite, în lupta pentru consolidarea cuceririlor democratice ale poporului nostru și pentru întărirea și înflorirea Republicii Populare Române. Mergând cu hotărâre pe calea pe care merge poporul muncitor, — încredințată că aceasta este calea cea bună —, Biserica Ortodoxă Română s'a socotit îndreptățită să fie partașe la entuziasmul cu care poporul întreg a întâmpinat acest eveniment istoric și să salute cu bucurie această nouă biruință a poporului muncitor, care constituie o treaptă de nesdruncinat în urcușul lui pe culmea luminoasă a unui viitor fericit.

Sfântul Sinod și Adunarea Națională Bisericească — în ședințele lor din 14 și 15 Iunie 1952 — au mărturisit aceste sentimente ale clerului și credincioșilor Bisericii Ortodoxe Române, în mesagiile pe care le-au trimis Președintelui Consiliului de Miniștri Gheorghe Gheorghiu-Dej, asigurându-l că slujitorii și închinătorii altarelor ortodoxe «vor dovedi patriotismul lor fierbinte prin muncă și prin împlinirea tuturor îndatoririlor cetățenești; prin respectarea legilor Statului nostru și prin participarea lor activă la lupta pentru apărarea păcii, împotriva imperialiștilor americano-englezi, care încearcă să arunce lumea într'un nou război mondial».

Deasemenea, cu prilejul debaterii publice a proiectului de Constituție a Republicii Populare Române, în Revista Oficială a Patriarhiei noastre, s'a subliniat entuziasmul cu care Biserica Ortodoxă Română — alături de întregul nostru popor — întâmpină noua lege fundamentală a Statului, și s'a arătat că Biserica noastră binecuvintează voința fermă a poporului

muncitor de a duce până la capăt marea operă a construirii unei noi orânduiri și că ea nu va pregeta nici în viitor să sprijine eforturile poporului, pe calea care duce spre lumină și fericire.

Convinsi că aceste legăminte exprimă adevăratele sentimente ale clerului și credincioșilor noștri, Noi așteptăm dela fiecare creștin ortodox grabnica lor împlinire. Cu atât mai grabnică trebuie să fie această împlinire, în acest Institut Teologic de grad universitar, — cu cât aici este o vatră de cultură teologică, dela care toți clericii și credincioșii așteaptă să primească îndrumare și lumină!

Avântul cu care trebuie să ne dovedim, prin fapte, dragostea față de patria noastră scumpă, dând împlinire legământului făcut față de Conducătorul iubit al poporului nostru, este sporit și de faptul că noua Constituție a Republicii Populare Române conține principii care — nefiind potrivnice învățaturii Bisericii lui Hristos — trebuiesc îmbrățișate cu toată căldura de orice credincios ortodox.

Fără a face acum și aici o cercetare amănunțită a noii Constituții, nu putem trece cu vederea principiul înscris în art. 15: «In Republica Populară Română, munca este o datorie și o chestiune de onoare pentru fiecare cetățean capabil de muncă, după principiul «cine nu muncește nu mănâncă». Am arătat cu alt prilej că învățătura Bisericii noastre statornicește, deasemenea, că munca este «legea zidită de Dumnezeu în om, încă dela începutul zidirii». Putem oare, noi, creștinii, să nu întâmpinăm cu bucurie restabilirea la loc de cinste a uneia dintre funcțiunile existenței umane?

Un alt principiu scump Bisericii Ortodoxe este garantarea de către noua Constituție a dreptului tuturor oamenilor muncii de a participa la conducerea treburilor Statului. Biserica noastră, care a stat neconținut pe temeiul sobornicității, — temei statornicit de Sfinții Apostoli, care cereau ca hotărârile privitoare la cărmuirea obștei creștine să fie luate de toți fiii Bisericii — după cum se arată lămurit în Faptele Apostolilor —, nu poate să nu salute cu bucurie așezarea acestui principiu la temelia puterii de Stat în Republica Populară Română.

Între drepturile fundamentale ale cetățenilor, pe care le consfințește noua noastră Constituție, se află înscrise: dreptul la muncă și la dreapta răsplătire a muncii fiecăruia — care corespunde și învățaturii evanghelice: «Vrednic este lucrătorul de plata sa» (Luca X, 7) — dreptul la învățătură, la odihnă, la asigurarea bătrânețelor, etc., — drepturi pe care Biserica întotdeauna le-a socotit ca fiind legate de demnitatea ființei omenești, dar care în trecut nu au fost niciodată asigurate poporului. Desființarea oricărei diferențieri pe temeiul rasei sau naționalității între cetățenii Statului nostru și deplina egalitate de drepturi asigurată bărbaților și femeilor, este aplicarea la viața publică a gândurilor exprimate de Sf. Apostol Pavel, cu privire la viața primilor creștini: «Nu mai este iudeu, nici elin, nu mai este rob nici slobod, nu mai este parte bărbătească nici parte femeiască, pentru că voi toți una sunteți...» (Galateni III, 28).

Constatăm, deasemenea, că pentru o cât mai temeinică și rodnică colaborare între Biserică și Stat, — noua Constituție prevede în rândul departamentelor ministeriale și Ministerul Cultelor — organul constituțional prin care se statornicește veriga legăturii dintre Stat și Biserică, organul prin care se promovează, colaborarea dintre Biserică și Stat și prin care

Statul cheazăsește nu numai deplina libertate religioasă, ci și libera dezvoltare a fiecărei Biserici în parte. Ministerul Cultelor este semnul prețuirii Statului față de Biserică și mijlocul de sporire a prestigiului Bisericii în Stat. O garanție în plus a colaborării loiale dintre Biserică și Stat o constituie și înțelegerea cu care Ministerul Cultelor a soluționat și soluționează permanent acele probleme ale Bisericii, care reclamă sprijinul binevoitor al Statului nostru democrat-popular.

Iată numai câteva din multele lămuriri care justifică pe deplin faptul că Biserica Ortodoxă Română a împărtășit întru totul entuziasmul cu care poporul nostru a întâmpinat noua Constituție și înflăcărea cu care el a pornit la muncă plină de avânt, pentru înflorirea Patriei, pentru propășirea tuturor și pentru apărarea păcii. Contribuția pe care clerul și credincioșii noștri o pot aduce în această uriașă operă constructivă, participarea lor la făurirea unei lumi noi, trebuie bine lămurite în mintea fiecărui preot, de azi sau de mâine, aici în cadrul acestui Institut Teologic. Preotul slujește pe Hristos, slujind pe semenii săi, luminându-i, călăuzindu-i pe calea cea dreaptă și ajutându-i din toate puterile sale, în strădaniile lor spre lumină și fericire. Acesta este sensul preoției ortodoxe, al preoției adevărate: slujirea lui Dumnezeu și a poporului. Pe această cale trebuie să învățați a merge cu toți, pentru a împlini poruncile Evangheliei lui Hristos.

Un vast teren de activitate — în îndeplinirea acestei sfinte misiuni — vi se deschide tuturor în câmpul luptei pentru apărarea păcii. În această uriașă acțiune, în care s'au înrolat toate popoarele libere și milioane de oameni iubitori de pace din lumea întreagă, își găsește locul orice slujitor și închinător al lui Hristos — Domnul Păcii.

Sfântul Sinod al Bisericii noastre și Noi înșine, nu am pregetat să arătăm neîncetat datoria ce revine fiecărui preot ortodox, de a se afla în rândurile celor ce apără pacea lumii, în rândurile celor ce apără viața și bunurile spirituale și materiale ale omenirii, împotriva celor ce urzesc războaie nimicitoare.

Pentru aceea, ne îndreptăm și acum glasul către toți cei ce iubiți pe Hristos, către toți cei ce năzuți să împliniți poruncile Sale: Inarmați-vă cu armele păcii, întăriți-vă cugetele în duhul dragostei de oameni, munciți și luptați pentru apărarea omului, pentru apărarea vieții, pentru apărarea păcii în lumea întreagă!

Aveți înaintea exemplul măreț al popoarelor din marea Uniune Sovietică. Aveți pilda Bisericii Ortodoxe Ruse, care aduce o contribuție de seamă cauzei păcii. Urmați aceste pilde înălțătoare! Împărtășiți entuziasmul cu care toți oamenii cinștiți de pe întreg cuprinsul pământului participă la pregătirea Congresului Popoarelor, care se va deschide la 12 Decembrie anul acesta, la Viena. Aduceți și voi, iubiții mei, partea voastră de contribuție la biruința cauzei drepte și sfinte a păcii. Pregătiți-vă aici temeinic, pentru ca aportul vostru în lupta pentru apărarea păcii să fie cât mai folositor. Nu uitați că cine urăște pacea și bunăvoirea dintre oameni, acela urăște pe Hristos!

Vă începeți noul an de strădanie cărțurărești în zilele în care poporul nostru sărbătorește LUNA PRIETENIEI ROMANO-SOVIETICE, în zilele în care se manifestă dragostea și recunoștința poporului nostru față

de Marea Uniune Sovietică, sprijinirea biruințelor poporului nostru pe calea luminoasă a progresului, chezașia independenței Statului nostru și reazimul de neînving al păcii mondiale. Dați un avânt sporit activității voastre în cercurile ARLUS; învățați să cunoașteți marile realizări ale popoarelor prietene din Uniunea Sovietică; învățați să iubiți pe adevărații prieteni, cărora poporul nostru le datorește libertatea și fericirea sa.

Cu aceste îndemnuri și cu aceste nădejdi, declarăm deschise cursurile Institutului Teologic de grad universitar din București, pentru anul școlar 1952/1953 și — binecuvântând strădaniile pe care le veți depune — rugăm pe Domnul nostru Iisus Hristos, să vă dăruiască bogată roadă duhovnicească.

Festivitatea deschiderii anului școlar 1952—1953 la Institutul Teologic din București s'a încheiat printr'un frumos program de cântări religioase, executat de corul studenților.

DIN SIBIU

Deschiderea festivă a anului școlar 1952-53 la Institutul Teologic de grad Universitar din Sibiu a avut loc Marți 21 Octombrie 1952, când s'a sărbătorit și împlinirea a patru ani de la reîntregirea Bisericii Ortodoxe din Ardeal.

Dimineața la orele 9 s'a săvârșit în catedrala mitropolitană din Sibiu slujba religioasă, cu invocarea Sfântului Duh și cu citirea rugăciunilor speciale, de către un sobor de preoți-profesori, în frunte cu P.C. Prot. Traian Belasçu, vicarul Mitropoliei ardelenene.

După săvârșirea serviciului divin, a vorbit P.C. Pr. Nicolae Mladin, profesor la Institutul Teologic de grad Universitar din Sibiu, care a subliniat faptul că, prin reîntregirea Bisericii Ortodoxe Române din Ardeal, a dispărut definitiv zavistia confesională, a dispărut ura dintre frați și în locul ei s'a sălășluit dragostea și armonia. P.C. Prof. N. Mladin a arătat apoi că o consecință firească a acestui act a fost înrolarea tuturor preoților și a tuturor credincioșilor Bisericii noastre în marele Front al luptei pentru pace, în iureșul unei vieți noi pentru întărirea Patriei noastre dragi, Republica Populară Română și pentru fericirea tuturor cetățenilor ei, — și a încheiat amintind îndatoririle ce revin clericilor și credincioșilor ortodocși, în cadrul strădaniilor întregului popor, pentru pace și pentru înfăptuirea unui viitor fericit.

Festivitatea deschiderii noului an școlar s'a desfășurat în aula Institutului Teologic. După ce corul studenților a cântat: «Împărate Ceresc», a luat cuvântul P.C. Prot. SOFRON VLAD, rectorul Institutului Teologic din Sibiu, care a arătat că noul an școlar 1952-1953 marchează o etapă nouă în viața Institutului Teologic din Sibiu. Acest Institut are de acum înaintea menirea de a forma pe viitorii slujitori ai sfintelor altare din întreg cuprinsul Ardealului, Banatului, Bihorului, Crișanei și Maramureșului. Creșterea și formarea sufletească a acestor slujitori va fi făcută într'un stil unitar, pentru ca toți să fie călăuziți, în viața și activitatea lor, de aceleași idealuri creștine, ortodoxe și cetățenești.

Referindu-se la îndatoririle actuale ale profesorilor, vorbitorul a arătat tradiția glorioasă a acestei Instituții, amintind pe vrednicii înaintași ai profesorilor de astăzi, între care se numără I.P.S. Mitropolit Nicolae Bălan, I.P.S. Mitropolit Vasile Lăzărescu al Banatului și P.S. Episcop Nicolae Colan al Clujului. Asemenea bună tradiție — a spus P.C. Rector — obligă pe profesorii de astăzi să nu precupețească niciun efort pentru a fi la înălțimea înaintașilor lor.

După ce a arătat că munca profesorilor nu va da roadele dorite și așteptate, decât în măsura în care vor munci și studenții cu încordare de voință și cu tot elanul tinereții lor, P. C. Rector a spus: «Obligă de asemenea la muncă fără preget, atât pe profesori cât și pe studenți, exemplul viu pe care ni-l dau astăzi celelalte instituții de învățământ din țară, exemplul edificator pe care ni-l dă întreg poporul muncitor, care cu un elan necunoscut încă în istoria sa, lucrează pentru întărirea Patriei și pentru un viitor fericit. Obligă, în sfârșit, pe toți la această muncă, misiunea preoțească, pentru care trebuie să ne pregătim continuu și temeinic.

Datorită condițiilor create de regimul de democrație populară, Institutul nostru pune la dispoziția profesorilor și studenților toate mijloacele necesare pentru desfășurarea acestei activități: o bibliotecă vastă, care se îmbogățește în fiecare zi cu lucrări noi, sală de lectură modern amenajată, prelegeri speciale restructurate, săli de meditație, burse și alte ajutoare». P. C. Părinte rector și-a încheiat cuvântarea aducând mulțumiri înalt Prea Sfințitului Justinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, D-lui Ministru al Cultelor, pentru sprijinul material acordat Institutului Teologic din Sibiu precum și I.P.S. Mitropolit Nicolae, I.P.S. Mitropolit Vasile și PP. SS. Lor Nicolae al Clujului și Valerian al Oradiei, pentru grija permanentă pe care o poartă acestei școli.

P.S. VALERIAN, Episcopul Oradiei, a rostit o scurtă cuvântare, în care — subliniind faptul că Institutul Teologic Universitar din Sibiu își începe cursurile în condițiuni noi —, a arătat că după realizarea unificării bisericești, a venit acum unificarea învățământului teologic din Ardeal.

«Unificarea bisericească — a spus P. S. Sa — nu s'a putut face în cursul a 250 de ani, fiindcă poporul n'a fost liber și deci nici credincioșii n'au avut libertatea de a se întoarce la altarul străbun. Astăzi, când poporul își hotărăște singur soarta lui, când cea mai deplină libertate religioasă este asigurată tuturor cetățenilor, a putut să se realizeze această unitate, s'a putut surpa zidul cel despărțitor, pe care l-au ridicat între frații de aceeași credință, dușmanii de totdeauna ai poporului și Bisericii noastre».

Vorbind apoi despre frumusețea misiunii preoțești, misiune care se îndeplinește pentru binele și fericirea credincioșilor, P.S. Sa a arătat că datoria preotului este de a fi mereu cu poporul și împotriva celor ce asupresc poporul. Dragostea de Patrie este tot atât de mare și tot atât de sfântă ca și dragostea față de Biserică. De aceea, un bun preot trebuie să fie și un bun cetățean, care colaborează la realizarea noii orânduiri de dreptate socială și de libertate, pentru toți cei ce muncesc cu brațele și cu mintea.

O datorie de seamă a oricărui preot ortodox este aceea de a se înrola activ în lupta pentru pace, — a spus în continuare P.S. Episcop al Oradiei. Pacea este idealul cel mai înalt al tuturor oamenilor cinstiți, ideal care trebuie realizat neapărat. Ațâțătorii la război care sunt totodată și cei mai cumpliți jefuitori ai muncii popoarelor, trebuie să se înfrânați dela fapta lor nebunească de aruncare a omenirii într'un nou măcel, într'o nouă și grea sângerare.

P.S. Sa și-a încheiat cuvântarea urând Institutului Teologic de grad Universitar din Sibiu deplin succes în strădaniile lui, pe calea pregătirii unor slujitori vrednici ai altarelor ortodoxe din Ardeal.

A luat apoi cuvântul P.S. Episcop NICOLAE al Clujului, care și-a exprimat bucuria deosebită pe care o simte, participând la aniversarea reîntregirii religioase a Bisericii Ortodoxe din Ardeal și la festivitatea deschiderii anului școlar, și a dat părintești îndrumări studenților teologi de a munci cu râvnă și stăruință, spre a se pregăti cât mai temeinic pentru a sluji lui Hristos și poporului, îndemnându-i să lupte pentru pace, ca în pace să se poată bucura de roadele muncii și ale luptei lor. Această luptă pentru pace — a spus P.S. Sa — este cauza noastră a tuturor, este cauza acelor care vor fericirea omenirii întregi. Subliniind apoi grija I.P.S. Mitropolit Nicolae pentru Institutul Teologic din Sibiu, P.S. Episcop al Clujului a urat profesorilor și studenților spor la lucru în noul an care începe.

Răspunzând tuturor vorbitorilor, I.P.S. Mitropolit NICOLAE al Ardealului a arătat că se simte legat cu toată ființa sa de acest Institut, deoarece a fost timp de 15 ani profesor aici și timp de 32 de ani a condus și a sprijinit această școală, ca Mitropolit al Ardealului. I.P.S. Sa a subliniat apoi faptul că profesorii actuali ai Institutului sunt teologi bine pregătiți și au o bogată experiență în câmpul dascăliei.

Povățuind cu dragoste pe studenți să-și îmbogățească sufletul cu virtuți alese și cu cunoștințe teologice, I.P.S. Sa a arătat că această îmbogățire este necesară pentru că pe studenții de azi îi așteaptă mâine o activitate și o răspundere mare, deoarece Biserica își pune toate nădejțile în ei și este încredințată că vor fi preoți buni și vrednici slujitori ai altarelor ortodoxe, închinându-și toată viața lor lui Hristos, Bisericii și poporului. «Preotul adevărat — a spus Înalt Prea Sfinția Sa — trebuie să fie alături de popor, în lupta lui pentru o viață mai bună, pentru pace, pentru progres».

I.P.S. Mitropolit Nicolae și-a încheiat cuvântarea, mulțumind Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, pentru concursul și sprijinul dat totdeauna Institutului Teologic din Sibiu, Guvernului Țării și Ministerului Cultelor, pentru lărga înțelegere acordată problemelor legate de buna funcționare a acestei școli bisericești — și Prea Sfințiilor Episcopi Nicolae al Clujului și Valerian al Oradiei pentru participarea la această festivitate și pentru dragostea și purtarea de grijă pe care o au față de Institutul Teologic de grad Universitar din Sibiu.

Festivitatea s'a încheiat prin intonarea imnului «Pe cel nevăzut», de către corul studenților.

LA SEMINARIILE MONAHALE

DELA MĂNĂSTIREA AGAPIA.

În după amiaza zilei de 13 Octombrie a sosit la mănăstirea Agapia, venind dela mănăstirea Neamț, Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, care a ținut să participe la festivitatea deschiderii cursurilor Seminarului Monahal «Cuvioasa Paraschiva».

Marti 14 Octombrie — ziua hramului Prea Cuvioasei Maici Paraschiva — s'a oficiat în Biserica Catedrală a mănăstirii Agapia un serviciu divin, de față fiind Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, întregul sobor al mănăstirii, corpul profesoral și elevele Seminarului Monahal. Răspunsurile la Sf. Liturghie le-a dat întregul sobor, precum și elevele Seminarului, sub conducerea Pr. Prof. Calistrat Stoleru. În timpul săvârșirii acestei sfinte slujbe au fost tuse în monahism cele dintâi absolvente ale Seminarului Monahal «Cuvioasa Paraschiva». Prea Cuviosul Părinte Justinian Dalea a adresat noilor călugărițe un cuvânt de îndemn spre împlinirea chemării lor. Adresându-se Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, Prea Cuviosul Părinte Dalea a spus: «Astăzi, mai mult ca oricând, simțim chemarea noastră reîmprospătată prin prețioasa inițiativă pe care Inalt Prea Sfinția Voastră ați luat-o, de a plămădi în mănăstirile noastre noul monahism conștient și luminaț, viu și lucrător...». Părintele Justinian Dalea și-a încheiat cuvântarea, spunând: «Dorim ca viața noastră să fie în așa fel, ca fiecare să lucreze la zidirea celuilalt; vom căuta să nu neglijăm făgăduințele noastre solemne, pe care le-am jurat în fața Sfântului Altar, sârguindu-ne să le împlinim printr'o ascultare cu adevărat monahală față de autoritate, legi și canoane, fără de care «rătăcirea de apoi» a chemării noastre va fi mai rea decât rătăcirea cea dintâi a lui Adam.

«Făcând așa, avem nădejdea să contribuim și noi la împuținarea răului pe pământ, la înmulțirea dragostei și la întronarea păcii după care suspină întreaga suflare omenească și pentru care Inalt Prea Sfințitul nostru Patriarh luptă cu atâta stăruință».

După ce s'a săvârșit apoi și Te-Deum-ul, Prea Cuvioasa Maică Veronica Constantinescu, stareța mănăstirii Agapia și directoarea Seminarului Monahal, a rostit o aleasă cuvântare, în care a spus, printre altele: «Iată-ne, cu ajutorul Sfântului Duh, pe prima treaptă a anului școlar 1952-53, intrând în cel de al V-lea an de existență a Seminarului nostru.

Voi, noile eleve care pașiți pentru prima oară pragul acestui Seminar, intrați într'o lume nouă; într'o lume în care lumina călăuzitoare este a Duhului Sfânt. Inceputurile acestei căi vă vor părea grele, dar stăruind calea se ușurează, virtuțile devin obișnuințe. În legătură cu Dumnezeu, sufletul se eliberează, neliniștea, neastâmpărul fac loc păcii». Maica directoare a arătat apoi învățăturile cu care surorile-eleve își vor împodobi sufletele în cursul celor patru ani, pe care îi vor petrece în Seminar: «În mijlocul comunității Seminarului nostru Monahal, învățăm virtuțile morale propovăduite de Biserica lui Hristos. În Seminarul nostru se învață cum monahul trebuie să aibă groază de egoism și individualism, căci egoistul

își face scăunăș din altul și pretinde totul pentru el, iar individualistul ne-socotește pe aproapele său».

«Aici se învață cum dezvoltarea vieții monahale nu-i cu puțință decât prin frățietate și ajutor reciproc, ținându-se seama de frați, fără a se căuta să se facă numai ceea ce este spre folosul sau placul personal, ci ceea ce este de folos pentru întreaga comunitate».

Și mai departe, Cuvioasa Maică Directoare a arătat că Sfinții Părinți ai Bisericii noastre, de îndată ce monahismul s'a organizat ca obște monahală, au pus la temelia monahismului cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu, prin adâncirea Sfințelor Scripturi. Ori de câte ori monahii s'au depărtat de învățăturile Sfințelor Scripturi, tot de atâtea ori adevărata viață duhovnicească a fost pe cale de a se stinge în mănăstiri. Dar astăzi, prin grija Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, care a dispus înființarea Seminarilor Monahale, viața duhovnicească va reînvia în mănăstirile noastre și pentru atingerea acestui scop, pentru reînvierea monahismului și pentru propășirea întregii vieți bisericești, mănăstirile au datoria de a trimite la Seminarii elementele cele mai bune. Adresându-se, în încheierea cuvântării sale, elevelor Seminarului, Prea Cuvioasa Maică Directoare a spus:

«De aceea, dragele noastre eleve ale Seminarului Agapia, porniți cu avânt la învățătură în anul școlar pe care-l începem, având mereu trează în sufletul vostru credința că voi sunteți floarea monahismului nostru reorganizat, în care Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian și Sf. Sinod al Sfintei noastre Biserici își pun toată nădejdea.

Să ne aducem aminte, în fiecare clipă, de râvna, de ostenele și sacrificiile făcute de Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, pentru realizarea acestui sublim ideal de desăvârșire morală.

Acest ideal nu se poate realiza decât săpând în sufletul și inimile noastre, cuvintele Domnului: «Cela ce are poruncile Mele și le păzește, ace'a este care Mă iubește pe Mine și cela ce Mă iubește pe Mine, iubi-se-va de Tatăl Meu și Eu îl voi iubi pre el și Mă voi arăta lui» (Ioan XIV, 21-27)».

Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a adresat corpului didactic și elevelor un cuvânt plin de calde și părintești îndrumări și îndemnuri:

**Prea Cuvioasă Maică Directoare,
Cuvioase Maici Profesoare,
Cuvioși Părinți Profesori,
Dragi eleve,**

Incepem, cum ați auzit din gura P.C. Maici Directoare, un nou an școlar, al V-lea dela înființarea Seminarului Agapia. N'am să stăruesc asupra misiunii călugărului în viața aceasta, fiindcă ea a fost înfățișată atât de frumos de P.C. Pr. Justinian Dalea și de Prea Cuvioasa Maică Directoare, care a stăruit în chip deosebit asupra ei.

Eu am să stăruesc asupra rostului vostru la acest Seminar. Ce vrem să facem Noi din tinerele călugărițe aduse din mănăstirile lor de metanie, la acest Seminar?

Mai înainte de a da răspuns acestei întrebări, țin să le atrag atenția că locul în care se află ele astăzi e sfințit prin nevoințele atâtor suflete trecute în viața de dincolo, de zeci de ani. Mănăstirea Agapia nu poartă un nume întâmplător: «Agapia» e un nume împrumutat din Sf. Scriptură a Noului Testament, din Sf. Evanghelie a Mântuitorului Hristos, unde se vorbește despre iubirea creștină. În limba greacă, iubirii creștine i se zice „ἀγάπη”. De aici, prin numele de «Agapia» dat acestei mănăstiri trebuie să înțelegem că ea e locul dragostei, al iubirii în Iisus Hristos.

Dacă și pentru viețuitoarele din celelalte mănăstiri e poruncă, pentru viețuitoarele din mănăstirea Agapia iubirea e o datorie sfântă, prin împlinirea căreia ele să fie pildă vie de trăire creștină.

Dacă celălalt Seminar Monahal din mănăstirea Hurezu e așezat într'un loc sfânt, în care fiecare colțisor îți amintește de ctitorul Domn Constantin Brâncoveanu, care, dimpreună cu copiii și ginerii săi a ales moartea decât să se lepede de iubirea lui Dumnezeu, lăsând cununa muceniciei lor pildă tuturor urmașilor, — apoi acest Seminar, fiind așezat într'un loc care poartă un nume atât de sfânt, viețuitoarele lui au datoria să trăiască în toată plinătatea ei iubirea creștină. Este aceasta o datorie ce revine deopotrivă corpului didactic cât și elevelor.

Răspunzând acum întrebării pe care am pus-o mai înainte, trebuie să spun răspicat că prin Seminariile noastre Noi urmărim cunoașterea lui Dumnezeu, pentru a spori dragostea către El, căci nu poți iubi pe cineva până nu-l cunoști.

Iisus, întrebând fiind de un tânăr ce să facă pentru a moșteni viața veșnică, i-a răspuns: «Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, din toată inima ta, din tot cugetul tău, din toată virtutea ta; iar pe aproapele tău, ca pe tine însuși. Această poruncă este împlinirea a toată Legea și Proorocii». Iubirea de Dumnezeu și de aproapele sunt — așa dar — strâns legate între ele, pentru că scris este: «cine spune că iubește pe Dumnezeu și pe aproapele său urăște, mincinos este».

Tot așa spunem și Noi, că toată dragostea noastră față de Dumnezeu nu se poate întări, decât cunoscând pe Dumnezeu. Când vom cunoaște toate învățăturile Bisericii Sale, iubirea față de El va fi de nezdruccinat.

În aceste școli, Noi urmărim, deci, cunoașterea lui Dumnezeu din cuvântul înțelept al Sfințelor Cărți, ca prin cunoașterea Lui să-L putem iubi, pentru ca apoi să putem împlini cea de a doua parte a Legii — iubirea de semenii —, ajutându-le prin această iubire să crească și ei în râvna după Dumnezeu Cel viu. Cu cât râvna voastră va fi mai mare, cu atât iubirea de Dumnezeu și de semenii va fi mai mare.

Dragi eleve,

Sunteți venite din mai multe mănăstiri cu tradiții diferite și cu anumite greșeli în interpretarea învățăturii lui Hristos. Pășind pragul acestei școli, întindeți mâna una alteia, uniți-vă sufletele și să n'aveți în clasa voastră decât o singură inimă, o singură voință, o singură credință întru Hristos.

Trăind patru ani viața cea de obște, noi ne punem mare nădejde că nu veți înceta a duce lupta pentru aducerea monahismului nostru pe adevărata lui cale, unde toate grijile sunt înlăturate, toată obștea având un

singur Domn, Căruia să-i slujească, pe Iisus Hristos, Mântuitorul nostru.

Eliberarea călugărului de grijile pământești, nu înseamnă însă și eliberarea lui de muncă.

Urmărind cunoașterea lui Dumnezeu, călugărul are de parcurs un drum greu, în care cea mai anevoioasă luptă o are de dus cu patimile trupului, care îl sustrag mereu dela realizările înalte. Cunoscând aceasta, Sfinții Părinți, pe baza învățăturii Domnului nostru Iisus Hristos, pe baza învățăturii Sf. Apostol Pavel, dar mai ales, pe baza vieții lui pilduitoare, au rânduit munca drept mijloc de topire a patimilor trupului. De aceea, vă spun, cu toată convingerea, că în viața, nu numai a călugărului, ci și a oricui, nu există mijloc mai bun de purificare a trupului decât munca.

Cel care trăește permanent numai în muncă, știe ce aripi dă sufletului cât și trupului nobila nevointă a muncii. Nu există o armă mai puternică împotriva diavolului ca munca și nu există mediu mai prielnic pentru lucrarea acestui pierzător de suflete ca lenea.

De aceea — aici — paralel cu munca voastră intelectuală, voi veți desfășura și munca în ateliere, învățând un meșteșug; în felul acesta veți fi departe de săgețile diavolului. Cele care ați venit cu alte gânduri pe băncile acestei școli, trebuie să le izgoniți din ouetele voastre, trebuie să consimțiți a vă supune muncii — nevointă binecuvântată de Dumnezeu. Numai așa veți putea împlini iubirea voastră în Hristos, împletind munca laolaltă cu rugăciunea.

Cu aceste gânduri vă primim în școala noastră și cu aceste gânduri vă vom urmări în cei patru ani, pe care îi veți petrece aici.

În Prea Cuvioasa Maică Directoare și în profesoare, voi vedeți mame și surori în creșterea voastră spre Dumnezeu. Ele vor avea timp să vă asculte pe fiecare în parte, să vă poată da sfaturile necesare.

Prea Cuvioasă Maică Directoare și Cuvioase Maici Profesoare,

Vă îndemn să depuneți toată strădania pentru a cunoaște aceste vlăstare, știind că numai prin iubire veți ajunge să le cunoașteți cele mai ascunse cute ale sufletelor lor.

Să nu le tratați ca pe un material comun, să nu le imprimați o viață uniformă, ci din fiecare să vă formați un model de educație.

Să le atrageți numai prin iubire. Să nu uitați că ele se vor uita spre Cuvioșile Voastre ca spre cele mai alese lumini, fiindcă Cuvioșile Voastre sunteți lumini care de privirea lor nu vă puteți ascunde. Să nu uitați că cei mai mari judecători ai profesorilor sunt elevii.

Nu dorim să fiți rezervate și distante și nici să dați o învățătură lipsită de căldură, lipsită de iubire.

Profesorul care n'a câștigat ucenici, e un învățător nevrednic. Profesorul adevărat dăruiește din ființa lui, zi de zi, viață duhovnicească și lumină în sufletul elevilor săi.

De aceea, la început de an, vă îndemn la cea mai pilduitoare viață, pe care n'o puteți realiza decât prin iubire.

Pe voi, dragi eleve, vă îndemn la o încordată muncă, dar totodată vă îndemn la o ascultare desăvârșită, pentru că aceasta e chezașia pentru care ați primit chipul îngeresc. Sunt încredințat că veți da ascultare Prea Cuvioasei Maici Directoare și profesoarelor voastre, bine știind că, tot ceea

ce faceți în numele ascultării, pentru mântuirea sufletului vostru faceți.

Prin purtarea voastră să vă învredniciți de prețuirea noastră, dovădind că sunteți la înălțimea jertfelor pe care le face Biserica spre a vă da lumină din lumina învățaturii lui Hristos. Cu lumina aceasta aprinsă în sufletele voastre, să mergeți după patru ani în obștile voastre, dăruind din ea și celor ce vă așteaptă să le dați din darul lui Dumnezeu».

Inalt Prea Sfințitul nostru Patriarh și-a încheiat cuvântarea, b'neconvântând strădanile elevelor și profesoarelor Seminarului Monahal, cu aceste cuvinte: «Dragostea Domnului nostru Iisus Hristos să vă însoțească tot timpul acestui an școlar, întărindu-vă ca lupta cea bună să luptați».

Festivitatea s'a sfârșit printr'o agapă creștinească, la care au luat parte Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian și întregul sobor al mănăstirii Agapia.

DELA HOREZU.

În prezența Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, a avut loc în ziua de 2 Octombrie 1952, la Seminarul Monahal «Sfânta Filoteia» din Mănăstirea Horezu, o serbare dată de prima serie de absolvenți a acestui Seminar.

Dimineața s'a săvârșit Sfânta Liturghie de către Prea Cuv. Părinte Ioanichie Andonic, Părintele Profesor Ioan Pușoiu și Părintele Ioan Brănescu, răspunsurile fiind date de corul Seminarului. La slujba religioasă au asistat I. P. S. Patriarh Justinian, corpul profesoral al Seminarului în frunte cu Prea Cuv. Maica Directoare Serafima Popescu, elevele, soborul călugărițelor și surorilor din Mănăstirea Horezu, în frunte cu Prea Cuv. Maică Stareță Iofim'a Glăvan, precum și delegații de călugărițe dela alte mănăstiri apropiate și credincioși din satele apropiate.

În timpul Sfintei Liturghii au fost tunse în monahism de către Prea Cuv. Părinte Ioanichie Andonic, duhovnicul mănăstirii, surorile: Matroana Văleanu, care a primit numele de Iustiniana; Pelagh'a Radu, care a primit numele de Spiridona; Ioana Radu, care a primit numele de Nicolaida; Maria Bilboacă, care a primit numele de Constanța și Ana Sorea, care a primit numele de Filoteia.

După masă, la orele 15, în curtea Sfintei Mănăstiri s'a desfășurat un frumos program artistic alcătuit din coruri și recitări de poezii compuse și recitate de elevele absolvente.

Programul s'a deschis cu imnul de primire arhierescă și s'a continuat cu concertul: «Cine» de Muzicescu.

Prea Cuvioasa Maică Directoare Serafima Popescu a rostit apoi o cuvântare, în care a arătat îndrumarea înțeleaptă dată de Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian monahismului nostru ortodox și a înfățișat roadele obținute în cei patru ani de funcționare de seminarul monahal dela Mănăstirea Horezu.

Prea Cuvioasa Maică Directoare a dat absolventelor prețioase sfaturi, îndemnându-le să-și închine toate puterile lor de muncă propășirii monahismului, și și-a încheiat cuvântarea mulțumind I. P. S. Patriarh Justinian,

pentru tot sprijinul neprecupețit pe care l-a dat întotdeauna acestei școli bisericești.

După un frumos program artistic — în cadrul căruia s'au cântat coruri religioase și s'au recitat versuri ocazionale —, a vorbit în numele absolventelor seminarului «Sfânta Filoteia» dela Horezu, monahia Semfora Gafton, care a asigurat pe I. P. S. Patriarh Justinian că învățăturile semănate în sufletele tinerelor călugărițe, în cei patru ani petrecuți pe băncile seminarului monahal, vor rodi îmbelșugat prin înfăptuirile pe care absolventele le vor realiza în mănăstirile unde vor fi rânduite să viețuiască.

I. P. S. Patriarh Justinian a rostit o caldă cuvântare, povățuind pe tinerele absolvente să ducă în mănăstirile spre care se îndreaptă acum, lumina învățăturilor, duhul smereniei și al ascultării și râvna de muncă fără de preget, pe care le-au deprins în cei patru ani de viață școlărească.

Inalt Prea Sfinția Sa și-a mărturisit încrederea în devotamentul cu care absolventele seminarului monahal dela Horezu vor sluji Biserica lui Hristos și în strădaniile pe care le vor depune, pentru a contribui la luminarea surorilor lor, care nu au putut să se împărtășească din comoara învățăturilor ce s'au răspândit dela această vatră de cultură religioasă.

Inalt Prea Sfințitul nostru Patriarh și-a încheiat cuvântarea aducând elevelor și profesoarelor mulțumiri pentru munca depusă și pentru roadele dobândite, și a binecuvântat strădaniile ce se vor depune și de acum înainte, pe ogorul răspândirii învățăturii lui Hristos de către acelea care și-au închinat întreaga viață slujirii Lui, pe calea muncii și a păcii.

Serbarea s'a încheiat cu un concert religios.

A doua zi, tot în prezența Inalt Prea Sfințitului Patriarh, a avut loc instalarea Prea Cuv. Maici Serafima Popescu, directoarea seminarului monahal, în scaunul de stareță a Mănăstirii Horezu, făcându-se astfel unificarea conducerii mănăstirii și seminarului.

Totodată a avut loc și festivitatea deschiderii cursurilor seminarului monahal «Sfânta Filoteia» pentru anul școlar 1952—1953.

LA ȘCOALELE DE CÂNTĂREȚI BISERICEȘTI

DELA CURTEA DE ARGEȘ.

Școala Medie Tehnică de Cântăreți Bisericești dela Curtea de Argeș și-a deschis porțile în ziua de 13 Octombrie 1952. La deschiderea cursurilor au luat parte delegații Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, P.C. Preot Alexandru Ionescu, vicarul Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, și P.C. Preot Vasile Ștefan, Consilier Administrativ Patriarhal.

La ora 11, în paraclisul Sfintei Mănăstiri Curtea de Argeș s'a oficiat, de către un sobor de preți, serviciul sfințirii apei și un Te-Deum, de față fiind delegații Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, corpul profesoral, în frunte cu P.C. Pr. Director T. Bratu, Părintele Stareț Gherasim Bica împreună cu monahii Sfintei Mănăstiri, elevii școlii și părinții elevilor. Cuvintele răspunsuri la sfânta slujbă au fost date de corul elevilor, condus de profesorul Constantin Popescu.

După săvârșirea sfintei slujbe, Părintele Director T. Bratu a rostit o cuvântare, în care a arătat eforturile depuse de Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian pentru buna funcționare a Școalei Medii Tehnice de Cântăreți dela Curtea de Argeș, care a rezultat din contopirea Școalei din București cu aceea dela Cozia. Adresându-se apoi elevilor, P.C. Sa le-a dat sfaturi folositoare pentru munca ce o vor depune în acest an și pentru buna lor comportare. În încheierea cuvântării sale, Părintele Director a mulțumit delegațiilor Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian pentru participarea la deschiderea cursurilor noului an școlar, și a făcut profesorilor și elevilor urări de muncă rodnică, în liniște și pace.

A luat apoi cuvântul Prea Cucernicul Preot Alexandru Ionescu, Vicarul Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, care a subliniat faptul că noua Constituție a Republicii Populare Române garantează deplina libertate de organizare și funcționare a Cultelor religioase; de aceea și Școlile Medii Tehnice de Cântăreți Bisericești funcționează astăzi în condițiunile cele mai bune. Cucernicia Sa a arătat apoi grija deosebită pe care o poartă Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian întregului învățământ religios și și-a exprimat încrederea că elevii acestei școli vor munci cu drag și cu râvnă, răspunzând astfel prin silința lor la învățătură, tuturor eforturilor ce se fac pentru pregătirea lor temeinică.

Analizând parabola semănătorului, citită la sfânta slujbă, Părintele Vicar a făcut o frumoasă analogie cu scopurile pe care le urmărește Școala de cântăreți bisericești. Urând profesorilor și elevilor ca noul an școlar să le aducă rod însutit, Cucernicia Sa a declarat deschise cursurile Școalei Medii Tehnice de Cântăreți Bisericești dela Curtea de Argeș.

După intonarea Imnului Patriarhal, elevii au trecut în clasele respective, unde s'au ținut primele lecții, în cadrul programei noului an școlar.

DELA BUZĂU.

La Școala Medie Tehnică de Cântăreți Bisericești de pe lângă Sf. Episcopie a Buzăului, deschiderea cursurilor pe anul școlar 1952-1953, a avut loc în ziua de 14 Octombrie, în prezența Prea Sfințitului Antim Angelescu, Episcopul Eparhiei Buzăului, a PP. CC. Pr. Consilieri, a Părinților profesori, a elevilor și a părinților lor.

După ce s'a săvârșit în catedrala Sf. Episcopii, Sfânta Liturghie, sfințirea apei și Te-Deum-ul de către un sobor de preoți, întreaga asistență a înălțat rugăciuni către Domnul, ca să binecuvinteze cu bogate roade duhovnicești munca ce se va depune de către toți, în acest an școlar.

A luat cuvântul cu acest prilej, Părintele profesor Ioan Constantinescu, directorul Școalei, care a arătat că numărul elevilor a crescut odată cu strămutarea Școalei dela Galați la Buzău; cu toate acestea, datorită purtării de grijă a Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, a PP. SS. Episcopi Antim al Buzăului și Chesarie al Dunării de Jos și sprijinului acordat de Ministerul Cultelor, s'au putut împlini toate cele necesare bunului mers al Școalei, asigurându-se tuturor elevilor, condițiuni optime pentru urmarea cursurilor.

Aducând mulțumiri I.P.S. Patriarh Justinian, PP. SS. Antim al Buzăului și Chesarie al Dunării de Jos, Ministerului Cultelor și tuturor celor care au contribuit și contribuie la bunul mers al Școalei de cântăreți,

Prea Cucernicul Părinte Director a asigurat forurile superioare ale Bisericii Ortodoxe Române că «atât conducerea Școalei cât și profesorii vor avea grija deosebită ca rezultatele și roadele muncii lor să fie la înălțimea așteptărilor și sprijinului acordat; se vor strădui din răsputeri ca acești elevi să primească o educație aleasă, ca să poată fi buni slujitori ai stranei și ai Altarului, cetățeni devotați și loiali ai Republicii Populare Române și luptători activi pentru triumful păcii în lume».

P.S. Antim, Episcopul Buzăului, a arătat în cuvântarea rostită cu acest prilej, rolul Bisericii noastre în uriașa luptă pentru apărarea păcii.

Adresându-se conducerii Școalei, profesorilor și elevilor, Prea Sfinția Sa i-a asigurat de tot sprijinul, pentru ca munca să se desfășoare cu bună rânduială, iar roadele să fie bogate la sfârșitul anului.

Pe elevi i-a îndemnat să învețe cu râvnă și cu dragoste, să dea ascultare Părintilor profesori, să-și sporească neîncetat cunoștințele și puterile sufletesti, iar adevărata bucurie să o simtă în munca pentru binele comun. Rugând pe Dumnezeu să ajute tuturor întru îndeplinirea îndatoririlor din noul an școlar, Prea Sfințitul Antim și-a încheiat cuvântarea binecuvântând strădaniile tuturor celor ce cu osârdie slujesc pe Hristos, în cadrul acestei Școli.

Dună cuvântarea P.S. Episcop Antim, elevii au ascultat prima lecție, intitulată: «Biserica noastră factor activ în lupta pentru pace».

DELA MANASTIREA NEAMȚ.

În prezența Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, a avut loc la 13 Octombrie 1952, festivitatea deschiderii cursurilor Școalei Medii Tehnice de Cântăreți Bisericești dela Mănăstirea Neamțu.

În dimineața zilei s'a săvârșit slujba sfințirii apei mici și un Te Deum, după care P.C. Diacon Ioan Ivan, directorul Școalei, a rostit cuvântul de deschidere, subliniind bucuria pe care o simt toți cei de față, de a avea în mijlocul lor pe însuși Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian. P.C. Director a mulțumit Înalt Prea Sfinției Sale pentru bunăvoința de a participa la deschiderea acestor cursuri și pentru grija ce a arătat-o întotdeauna învățământului religios. După o serie de lămuriri date profesorilor și mai ales elevilor Școalei de cântăreți, Părintele Director Ioan Ivan și-a încheiat cuvântarea asigurând pe Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian că Școala de cântăreți dela Mănăstirea Neamțu se va dovedi vrednică de purtarea de grijă pe care i-a arătat-o Întâistătorul Bisericii noastre.

A luat apoi cuvântul Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, care — într'o frumoasă cuvântare — a înfățișat rostul școlilor de cântăreți în viața Bisericii noastre, și a atras atenția elevilor asupra faptului că cei mai sânguitori dintre ei, după absolvirea școalei de cântăreți, vor urma cursurile Institutului Teologic de grad universitar. De aceea, fiecare elev care dorește să ajungă preot, este dator să învețe cu multă râvnă și dragoste.

«Să știți dela început pe ce drum ați apucat» — a spus Înalt Prea Sfinția Sa elevilor — «Să vă sânguiți la învățătură și cântare și la atelier. Să stăruți în rugăciune și ascultare de mai marii voștri». Înalt Prea Sfin-

titul Patriarh a binecuvântat din toată inima pe toți cei prezenți și—urând și profesorilor și elevilor ca anul școlar 1952—1953 să le aducă multe și bogate rocade duhovnicești — a declarat deschise cursurile școlii de cântăreți dela Mănăstirea Neamțu.

DELA CLUJ.

Duminică, 12 Octombrie 1952, a avut loc deschiderea cursurilor la Școala de Cântăreți Bisericești din Cluj.

După ce în Biserica Catedrală a Episcopiei s'a săvârșit slujba Sfintei Liturghii, la care au participat profesorii și elevii școlii, s'a trecut apoi în sala de festivități a școlii, unde — în prezența P. S. Episcop Nicolae, a membrilor Consiliului Eparhial, a corpului didactic, administrativ și de serviciu, a elevilor școlii și a părinților lor — un sobor de preoți a săvârșit slujba sfințirii apei și Te-Deum. Intregul local al școlii a fost stropit cu apă sfințită, după care corul elevilor, sub conducerea Pr. Prof. I. Brie, a cântat «Sfinte Dumnezeule».

Părintele Director I. Zăgrean a rostit cuvântul de deschidere a cursurilor Școlii de Cântăreți Bisericești. Prea Cucernicia Sa a arătat rostul acestei școli și a dat prețioase îndrumări elevilor, îndemnându-i totodată să împlinească îndatoririle lor și să asculte de sfaturile părinților profesori.

Pentru sprijinul acordat la efectuarea lucrărilor necesare deschiderii și întretinerii școlii, Părintele Director aduce respectuoase mulțumiri Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și Președintelui Său. Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian. Deasemenea a mulțumit P. S. Episcop Nicolae al Clujului, care a avut o grijă deosebită pentru Școala de Cântăreți Bisericești, și Ministerului Cultelor pentru sprijinul material acordat.

În încheierea cuvântării sale, Părintele Director I. Zăgreanu și-a exprimat convingerea că atât profesorii cât și elevii Școlii de Cântăreți Bisericești din Cluj vor munci cu multă râvnă și dragoste și-și vor face pe deplin datoria, în anul școlar 1952—1953.

A luat apoi cuvântul Prea Sfințitul Episcop Nicolae al Clujului. Adresându-se elevilor, Prea Sfinția Sa, le-a arătat cât de mare va fi bucuria tuturor, dacă ei se vor dovedi, după parabola semănătorului, a fi pământul cel bun, care să aducă rod înzecit și însutit la sămânța cea bună a Evangheliei, semănată în sufletele lor de către părinții profesori.

La strădaniile lor cărturărești — a spus mai departe Prea Sfințitul Nicolae — elevii să pună drept tainică temelie buna cuvântă, ascuțirea și purtarea bună, fiindcă numai astfel vor deveni buni fii ai Bisericii și buni cetățeni ai scumpei noastre Patrii. Prea Sfințitul Episcop Nicolae și-a încheiat cuvântarea, asigurând pe elevii și profesorii acestei școli, că nu-î va uita niciodată în rugăciunile Prea Sfinției Sale, cerând dela Dumnezeu ca rodul strădaniilor lor să fie însutit, spre binele Bisericii și al credincioșilor ortodocși.

Solemnitatea deschiderii cursurilor la Școala de Cântăreți Bisericești din Cluj a luat sfârșit prin intonarea de către elevii școlii a imnului Republicii Populare Române.

DELA MOFLENI-CRAIOVA:

Festivitatea deschiderii cursurilor la Școala Eparhială de Cântăreți Bisericești dela Mofleni-Craiova, a avut loc în ziua de 20 Octombrie 1952, în prezența I.P.S. Firmilian, Mitropolitul Olteniei a P.C. Vicar, a P.C. Consilier Administrativ-Cultural, a corpului profesoral și a elevilor Școalei.

După oficierea Te-Deumului, I.P.S. Mitropolit Firmilian a instalat pe noul director al Școalei, P.C. Arhim. Bonifatie Podoreanu.

Luând cuvântul P.C. Arhim. Teofil Niculescu, fostul director al Școalei de cântăreți, a arătat munca depusă de corpul profesoral timp de patru ani pentru buna pregătire a elevilor, sub directa supraveghere a I. P. S. Mitropolit Firmilian.

Prea Cuvioșia Sa a arătat că Școala de Cântăreți Bisericești dela Mofleni-Craiova a reușit să formeze buni slujtori ai stranei și ai Bisericii și, în același timp, buni cetățeni ai Patriei noastre. Incheindu-și cuvântarea, P.C. Sa a mulțumit I.P.S. Mitropolit Firmilian pentru încrederea acordată în tot timpul cât a avut conducerea Școalei de Cântăreți.

A luat apoi cuvântul I.P.S. Firmilian, care a spus printre altele: «Școala noastră Eparhială de Cântăreți Bisericești, începând cu acest an, devine una din cele 6 Școli pe întreaga Patriarhie. Sfântul Sinod a găsit de bine ca să dea acestor Școli de Cântăreți Bisericești o orientare mai largă, un adaus de valoare, făcând-o în rosturile Sf. noastre Biserici pepiniera ce va avea să alimenteze cu cele mai apreciate și mai devotate elemente Institutele superioare de învățământ ale Bisericii Ortodoxe Române».

I.P.S. Mitropolit Firmilian a arătat apoi că odată cu deschiderea noului an școlar se face și instalarea noului director. Dând altă ascuțare P.C. Arhim. Teofil Niculescu, I.P.S. Sa a încredințat conducerea Școlii P.C. Arhim. Bonifatie Podoreanu, înprospătând totodată și corpul didactic.

După ce a făcut frumoase aprecieri asupra muncii depuse de către fostul director al Școlii, pentru bunul ei mers, I.P.S. Mitropolit Firmilian, adresându-se noului director, a spus: «Imboldul care te mână la depășiri, nădăjduesc că va însufleți activitatea P.C. Tale. Sarcinile acestei Școli nu sunt încă terminate și noi vom sta la dispoziție cu tot sprijinul necesar. De aceea să nădăjduiți în sprijinul Centrului Eparhial cu toată încrederea, dar și cu toată hotărârea de muncă. După aceea să te îndrumezi către corpul profesoral și administrativ, pentru a avea tot concursul lor».

I.P.S. Mitropolit Firmilian s'a adresat apoi corpului didactic și administrativ, cerându-le să dea toată ascultarea noului director, în aceeași deplină armonie a conlucrării de până acum.

Indreptându-și privirile spre elevii Școalei, pentru care Centrul Eparhial face toate jertfele, pentru a le asigura întreținerea gratuită, i-a îndrumat părintește să dea ascultare noului director și corpului profesoral, și să depună toată râvna la învățătură.

I.P.S. Mitropolit Firmilian și-a încheiat cuvântarea mulțumind Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian și Ministerului Cultelor, pentru întreaga sollicitudine arătată Școalei Medii de învățământ religios de pe lângă Sf. Arhiepiscopie a Craiovei.

Festivitatea a luat sfârșit prin cuvântul noului director, P. C. Arhim. Bonifatie Podoreanu. Mulțumind I.P.S. Mitropolit Firmilian pentru încrederea acordată, Prea Cuvioșia Sa s'a angajat să ducă mai departe, cu aceeași râvnă, munca de conducător al Școlii de Cântăreți Bisericești dela Mofleni-Craiova.

DELA CARANSEBEȘ.

Deschiderea anului școlar 1952—1953 la Școala Medie Tehnică de Cântăreți Bisericești din Caransebeș a avut loc în ziua de 12 Octombrie a. c.

După săvârșirea Sf. Liturghii, întregul corp profesoral, elevii și numeroși oaspeți s'au adunat în incinta școlii. În prezența P. C. Prot. Dr. Iacob Crețiu, consilier al arhiepiscopiei Timișoarei, părintele profesor Cielievici Adrian, duhovnicul școlii, a săvârșit sfințirea apei.

A luat apoi cuvântul părintele Zeno Munteanu, Directorul școlii, care a amintit elevilor, că Școala de Cântăreți din Caransebeș, devenind acum o școală medie, are datoria de a pregăti nu numai cântăreți de strană, ci și noi cadre pentru Institutele Teologice Universitare. Cei mai buni elevi ai Școlii de Cântăreți Bisericești vor urma mai departe cursurile Institutului Teologic de grad Universitar. Fiecare elev este dator să învețe cu multă râvnă, să se supună disciplinei școlii și să-și zidească sufletul cu dragoste.

Părintele Director Zeno Munteanu și-a încheiat cuvântarea aducând mulțumiri înalt Prea Sfințitului Patriarh, înalt Prea Sfințitului Vasile Lăzărescu și Ministerului Cultelor, care au avut toată înțelegerea pentru nevoile acestei școli.

Corul elevilor a executat mai multe cântece după care Părintele Director a declarat deschis anul școlar 1952—1953.

SĂRBĂTORIREA PREA FERICITULUI PATRIARH ALEXEI AL MOSCOVEI ȘI AL ÎNTREGII RUSII, CU PRILEJUL CONFERIRII ORDINULUI „DRAPELUL ROȘU AL MUNCII“

Pentru a doua oară în cursul aceluiași an, Biserica Ortodoxă Română a avut fericitul prilej să sărbătorească pe Întâistătătorul Bisericii Ortodoxe Ruse, Prea Fericitul Patriarh Alexei.

La 25 Februarie 1952 — când Prea Fericirea Sa și-a sărbătorit ziua numelui — Biserica noastră Ortodoxă, în frunte cu Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, cu deosebit entuziasm și cu o nețărmurită bucurie a omagiat pe Arhipăstorul marei Biserici surori dela Răsărit, cu prilejul împlinirii a 50 de ani dela intrarea sa în monahism și 7 ani dela alegerea ca Patriarh¹).

Șirul a 75 de ani de viață a fost împlinit de Prea Fericitul Patriarh Alexei în ziua de 27 Octombrie 1952. Cu acest prilej, Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S. i-a conferit «Drapelul Roșu al Muncii», în semn de recunoștință pentru remarcabila sa activitate desfășurată atât în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei, cât și ulterior».

Vestea prețuirii deosebite arătată Bisericii Ortodoxe Ruse de către Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S., prin acordarea unei înalte distincții Prea Fericitului Patriarh Alexei, a produs un puternic ecou printre credincioșii tuturor Bisericilor Ortodoxe, adeverindu-se întru totul învățătura Sfântului Apostol Pavel: «când un mădular se cinstește, toate mădularele se bucură împreună cu el», căci toate laolaltă formează «trupul lui Hristos» (I Corinteni, XII, 27).

Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, stăpânit de frățescă dragoste și, totodată, dând expresie dragostei și admirației clerului și credincioșilor precum și profesorilor și studenților pentru Întâistătătorul Bisericii Ortodoxe Ruse, a hotărât ca evenimentul cinstit deosebite de care s'a bucurat Prea Fericitul Patriarh Alexei să fie sărbătorit printr'o solemnitate deosebită, la Institutul Teologic de grad universitar din București.

1. Vezi revista «Biserica Ortodoxă Română», Nr. 1-3/1952, pag. 34-35.

Această solemnitate a avut loc la 16 Noembrie 1952, în prezența Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, însoțit de PP.SS. Episcopi Vicari Antim și Theoctist, P. C. Pr. Alexandru Ionescu, Vcar Arhiepiscopal și de toți P. C. Consilieri Patriarhali, arhiepiscopali și Proctierei Capitalei.

Au participat: Alex. Golicetco, prim-secretar de ambasadă și A. Goncariuc, de la ambasada sovietică, D. D. Dogaru, Director în Ministerul Cultelor, întreg corpul profesoral al Institutului Teologic, studenții, preoții din Capitală și preoții din seria XIV-a a cursurilor de îndrumare pastorală și misionar-socială.

Serbarea s'a deschis prin intonarea imnului Republicii Populare Române și a imnului U.R.S.S., de către corala studenților Institutului Teologic, sub conducerea maestrului conferențiar Nicolae Lungu. A urmat apoi concertul «Cerurile Spun», de compozitorul rus Davidov.

P. S. Episcop Vicar Theoctist Botoșăneanu, rectorul Institutului Teologic, a rostit următoarea cuvântare:

Înalt Prea Sfințite Stăpâne,
Onorată Asistență,

Biserica Ortodoxă Română a primit cu multă bucurie vestea că Prea Fericitul Alexei, Patriarh al Moscovei și al întregii Rusii, a fost decorat de către Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S., cu Ordinul «Drapelul Roșu al Muncii», cu prilejul celei de a 75-a aniversări a nașterii Sale și în semn de recunoștință pentru remarcabila sa activitate în timpul Marelui Război pentru apărarea Patriei, cât și ulterior în lupta pentru apărarea păcii²⁾.

Dând expresie dragostei și admirației clerului și poporului, profesorilor și studenților noștri, Înalt Prea Sfințitul și Prea Fericitul Patriarh Justinian ca Presedinte al Sf. Sinod, stăpânit de aceeași frățească dragoste pentru Întâistătătorul Bisericii Ortodoxe Ruse, a hotărât să sublinieze acest fapt prin solemnitatea de astăzi, ca laolaltă cu clerul și dreptmăritorii fii ai Marelui Bisericii din Uniunea Sovietică să ne împărtășim și noi din entuziasmul și bucuria lor.

«Voi sunteți trupul lui Hristos și mădulele în parte» ne învață Sf. Ap. Pavel în cea dintâi epistolă către Corinteni și «când un mădular se cinsteste, toate mădulele se bucură împreună cu el» (I Cor. XII, 27).

În virtutea acestui principiu, toate Bisericile Autocefale Ortodoxe alcătuiesc unitatea dogmatică și spirituală, alcătuiesc laolaltă Trupul tainic, unic și unitar al Domnului nostru Iisus Hristos.

Dragostea evanghelică circulă și străbate, viază și rodește neîncetat în tot organismul acesta spiritual și face ca lucrarea cea de obște în Ortodoxie să fie încununată întotdeauna cu îmbelșugate roade.

Această dragoste frățească dintre Bisericile Ortodoxe a stat la temelie conlucrării lor, iar colaborarea a stat de strajă la păstrarea nestirbită a credinței și învățaturii celei adevărate. Cu toate iscusitele uneltiri, cu toată trufia și îngâmfarea Vaticanului pururea pizmăreț pe această unitate de vedere și de lucrare a Ortodoxiei, Biserica Ortodoxă se înfățișează astăzi lumii contemporane «una, sfântă, sobornicească și apostolică»; se află îndeplinindu-și sfânta și înalta ei misiune pe pământ, spri-

2. Ziarul «Scutela», Nr. 2502, din 11 Noembrie 1952.

jinind dreptele năzuințe ale oamenilor muncii de stârpire a crudei înrobiri și exploatării omului de către om, de stârpire a urii rasiale și depunând eforturi mari la zidirea lumii celei noi.

Biserica Ortodoxă formează astăzi un front comun de străduință încordată în făurirea unei păci trainice în lume și alături de credincioșii ei se străduiește să împiedice războiul, să trezească conștiințele tuturor oamenilor cinstiți din lumea întreagă, spre a se alătura cu fapta lor întru apărarea păcii.

Și Biserica Ortodoxă, prin fiii și slujitorii ei se roagă și activează pentru pace; propovăduiește și își sporește eforturile în lupta pentru apărarea păcii, cu încrederea că acolo unde este muncă și cinste, unde este dreptatea și adevărul; unde îmbunătățirea culturală și materială a omului — ridicarea lui — este grija de căpetenie, acolo va fi și biruința păcii, iar vițelul de aur împrejurul căruia joacă și dansează ațâțătorii la un nou război — americano-englezii, împreună cu papa dela Roma — se va prăbuși în curând cu închinătorii lui cu tot, ca și cel de odinioară dela poalele muntelui Sinai.

Biserica Ortodoxă, deci, crede și lucrează așa, fiindcă știe că «Pacea poate fi menținută și consolidată, dacă popoarele vor lua în propriile lor mâini cauza menținerii păcii și o vor apăra până la capăt», cum a precizat marele stegar al păcii I. V. Stalin.

Iată de ce am mărturisit mai sus entuziasmul și bucuria noastră a tuturor pentru prețuirea deosebită ce se arată Bisericii Ortodoxe Ruse de către Guvernul marelui țări a socialismului, Uniunea Sovietică, prin decorarea Prea Fericitului Patriarh Alexei cu înaltul Ordin «Drapelul Roșu al Muncii».

Deosebit de semnificative sunt rândurile dintr-o scrisoare a Prea Fericitului Patriarh Alexei al Moscovei și al întregii Rusii, îndreptate către Sanctitatea Sa Patriarhul Justinian, după Consfătuirea dela Moscova, din vara anului 1948: «Cu multă dragoste, se spune în scrisoare, ne amintim de participarea activă a Sanctității Voastre la Consfătuirea dela Moscova, convinși fiind că nici timpul și nici distanța nu vor slăbi dragostea frățescă dintre Bisericile și popoarele noastre»³⁾.

Pe bună dreptate: nici timpul și nici distanța nu a slăbit dragostea frățescă dintre acești Ierarhi ai lui Hristos și Părinți duhovnicești ai celor două Biserici surori, ca și dintre popoarele lor. Întâlnirile dese, cum n'a mai însemnat istoria, sunt dorite și așteptate cu mare bucurie, iar scrisorile irenice și ocazionale aduc în slovele lor nepieritoarea mireasmă a frăției și dragostei evanghelice, izvor al înfăptuirilor mari și temei de pășire comună în toate problemele ce se pun lumii de azi și celei de mâine.

De acest adevăr și de veșnicia lui, cu toții suntem convinși, așa cum mărturisim împreună cu Apostolul Neamurilor, în încheierea imnului închinat dragostei dela I Corinteni XIII, 8: «Dragostea niciodată nu piere».

Căci nu putem tălmăci altfel toată această străduință a marelui nostru sărbătorit, toată această uriașă și rodnică activitate dusă de mai bine de o jumătate de veac în slujba Mântuitorului, a Bisericii și a Patriei Sale.

încurajare, care este garanția biruinței sigure, care crează astfel condițiile sufletești în care poporul nu poate fi învins. Încurajarea armatei se sprijină pe curajul poporului și pornește dela el. Armata trebuie să știe că războiul pe care-l poartă cu atâta primejdie, este războiul poporului. Legătura armatei cu poporul este asemenea circulației sângelui din corp, care dacă se oprește, se oprește însăși viața»⁷⁾.

Eroismul Mitropolitului nu s'a oprit numai aci. Exemplul clerului se cerea și se impunea credincioșilor. Cu toată groaza blocadei, eparhia Leningradului a adus în anii 1941-1942 pentru fondul de apărare a țării suma de 3.183.143 ruble, precum și alte obiecte scumpe.

Ca răspuns la chemarea Locșitorului Scaunului Patriarhal, eparhia Leningradului a contribuit la colcana de tancuri, care purta numele marelui erou rus Dimitrie Donskoi, cu suma de 500.000 ruble.

Aceste fapte patriotice ale Mitropolitului Alexei al Leningradului au intrat la loc de cinste în istoria Bisericii Ruse și ele au fost pildă pentru alți ierarhi, clerici și chiar credincioși. Cuvinte de aleasă prețuire pentru Biserică a avut Președintele Consiliului pentru treburile Bisericii Ortodoxe Ruse de pe lângă Consiliul de Miniștri al Uniunii Sovietice, — Dl. Carpov, care la sinodul local din 31 Ianuarie 1945, a spus: «Biserica Ortodoxă Rusă în zilele de grele încercări la care a fost supusă Patria noastră nu a întrerupt legăturile cu poporul, a trăit nevoile, aspirațiile, nădejile lui și a adus contribuția sa la cauza întregului popor. Iar în zilele noastre, continuă Dl. Carpov — când bandiții hitleriști au invadat prin viclenie sfântul nostru pământ, când toate popoarele Uniunii Sovietice s'au ridicat într'un uriaș avânt în Marele Război de apărarea Patriei pentru onoarea, libertatea și independența lor, Biserica Ortodoxă Rusă, din prima zi de război, a luat parte cu cea mai mare căldură la apărarea Patriei, cu toate mijloacele care i-au stat la îndemână»⁸⁾.

Ales Patriarh la 2 Februarie 1945, Sanctitatea Sa cuprindea în fața ochilor minții toate eparhiile cu ierarhii și credincioșii lor, cu școlile bisericesti medii și superioare pentru preoți ce trebuiau sporite, cu marile lavre de monahi și monahii, ce așteptau să fie reorganizate și restaurate, cu grijă de părinte de a aduce în staulul Pravoslaviei pe frații ruși de Vatican, prin silnicii și viclenii dela sânul Bisericii Mame, cu hotărîrea de a relua vechile legături cu toate Bisericile Ortodoxe surori, în scopul unei colaborări frățesti spre binele Ortodoxiei; și în sfârșit, cu alte preocupări și sarcini înalte și grele ce se înmulțeau în calitatea sa de părinte duhovnicesc al celei mai mari Biserici Ortodoxe din lume.

Toate aceste cerințe, cum se vor traduce în fapte, dacă pacea nu este încă asigurată? Iată ce ce Întâistătorul Bisericii Ruse își întemeiază toată activitatea sa pe acest principiu evanghelic, pe realizarea păcii în toată lumea. De numele său este legată revenirea la sânul Bisericii mame a greco-catolicilor din Bielorusia și Ucraina, cărora le spunea în chemarea călduroasă îndreptată către ei: «Rupeți, sfărâmați lanțurile cu Vaticanul, care vă duc în întunec și la pieire duhovnicească prin rătăcirile lor și acum vor să vă înarmeze împotriva întregii omeniri iubitoare de pace»⁹⁾.

7. Alexei, Patriarhul Moscovei și al întregii Rusii, *Cuvântări...* 1948, p. 48.

8. *Revista Patriarhiei Moscovei*, Nr. 3, Martie 1952, p. 20.

9. *Revista Patriarhiei Moscovei*, art. cit.

Ca urmare a acestei chemări, la 8 Martie 1946 a avut loc solemnitatea re-venirii uniților la Biserica Ortodoxă Rusă, după 350 de ani dela despărțirea lor silnică.

Vizitele istorice la Sf. Mormânt, la Patriarhile Răsăritului, în Bulgaria, România, etc., ca și acordarea autocefaliei Bisericii Ortodoxe din Polonia, Cehoslovacia, etc., au avut cele mai frumoase roade pentru Biserica Ortodoxă.

Indată ce în tainițele politice internaționale se elaborau planuri ale unui nou război mondial, cum se exprimă așa de sugestiv Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae Crutchi, chemarea Intâistătorului Bisericii Ortodoxe Ruse a răsunat îndemnând clerul și credincioșii să apere pacea și trimițând scrisori frățești Intâistătorilor celorlalte Biserici, în vederea unei acțiuni comune.

Din inițiativa Prea Fericitului Patriarh Alexei al Moscovei și al întregii Rusii au avut loc la Moscova repetatele soboare ale Intâistătorilor Bisericii Ortodoxe; ale Bisericilor Rusiei, Gruziei și Armeană, precum și cea mai recentă adunare din vara aceasta a tuturor Bisericilor și comunităților religioase din Uniunea Sovietică, — la care a participat și delegatul Bisericii noastre, Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Sebastian al Moldovei. De aici s'au îndreptat apeluri către creștinii și credincioșii din toată lumea pentru pacea lumii și pentru zăgăzuirea războiului. Apelurile Sanctității Sale, alcătuite cu multă căldură și duh creștinesc au găsit pretutindeni ecou în lumea contemporană, însetată de pace și doritoare de a aduce o nouă contribuție la sfânta și nobila cauză a apărării păcii în întreaga lume, cauza preîntâmpinării unui nou război.

Lumea creștină, ca și cea necreștină care însetează după dreptate, frățec și pace, este recunoscătoare Prea Fericitului Alexei, datorită căruia ea se înfrățeste în această uriașă și hotărâtoare bătălie de cucerire a păcii, a progresului și a bunei stări culturale și materiale a lumii întregi. Pentru prima oară se însemnează pe răboiul istoriei adunarea impunătoare a tuturor reprezentanților Cultelor din Uniunea Sovietică, de toate credințele religioase, întruniți să-și ridice cu hotărâre glasurile lor pentru apărarea păcii și împotriva războiului, în marea sală a Lavrei Sfintei Treimi din Zagorsk.

Iată cum Biserica Ortodoxă Rusă, prin Intâistătorul ei, a cucerit încrederea totală nu numai a celorlalte Biserici Ortodoxe, dar și a tuturor slujitorilor cultelor din țară, din străinătate și chiar a celor de sub dominația capitalistă.

Cine cunoaște câtuși de puțin istoria acestei Biserici din timpul Marelui Război de apărare a Patriei, cui i-a fost dat să audă istorisindu-se faptele de ajutorare de milă, de sacrificiu, faptele patriotice, de eroism ale ierarhilor, preoților, călugărilor și chiar ale credincioșilor; cine poate descifra mărturiile consemnate în documente despre aportul însemnat adus de Biserica în timpul agresiunii și ocupației fasciste, acela își dă seama de ce Biserica Ortodoxă Rusă duce cu atâta dârzenie, cu atâta hotărâre, în fruntea celorlalte Biserici, steagul de luptă pentru apărarea păcii.

Numai ea singură, mai mult decât altele, a făcut apostolatul evanghelic și și-a îndeplinit cu sfințenie misiunea ei divină în mijlocul poporului drept credincios. Adevărul acesta a fost subliniat de către Ambasadorul

Uniunii Sovietice la București cu prilejul vizitei Prea Fericitului Patriarh Alexei în țara noastră, din vara anului 1947, când a zis: «La noi nu e doar o mândrie să spunem că Biserica a mers pe același drum cu poporul. La noi putem afirma că Biserica Ortodoxă este o Biserică a poporului. Știm ce rol au jucat preoții și ce efort au depus în războiul în care a curs atâta sânge»¹⁰).

Iată pentru ce, pe plan religios, Biserica Ortodoxă Rusă se situează în fruntea luptei pentru apărarea păcii și iată de ce prestigiul ei crește din ce în ce mai mult în fața lumii întregi.

Pe drumul slujirii lui Dumnezeu și a Bisericii, pe drumul slujirii și a iubirii aproapelui a pășit Prea Fericitul Patriarh Alexei din fragedă vârstă și până acum. Primul dintre ierarhi întru îndeplinirea acestei înalte datorii, adânc credincios și mult apropiat de cei mici și de cei mari, cu atenție și bună voință coplesitoare, îndeaproape urmărind situația Bisericilor suferitori, radiind celor din jur seninătate și bunătate evanghelică, așa l-am cunoscut și așa îl găsim astăzi cei 75 ani.

Prețuit de conducerea supremă a Patriei sale dragi, stimat și iubit frățeste de capii Ortodoxiei ecumenice și de ierarhii ei, admirat și respectat fiește de ierarhi, preoți, călugări și credincioșii Bisericii sale, Sanctitatea Sa prin toate virtuțile ce alcătuiesc coroana arhieriei Sale, apare în fața lumii întregi și a noastră a tuturor ca apostol al dragostei, frăției, dreptății și păcii dintre oameni și popoare.

Este pildă, lumină și îndreptar pentru orice slujitor al Bisericii, pentru oricare drept slăvitor fiu al ei.

Iată pentru ce am adăus la bucuria Bisericii Ortodoxe Ruse și prinosul dragostei și admirației noastre. Iar această sărbătoare însemnează pentru noi nu numai o verigă din lanțul legăturii de dragoste și prietenie mărturisită de noi față de Marea Uniune Sovietică și de Biserica Ortodoxă Rusă, dar este prilej de a ne spori și mai mult eforturile și a lupta cu și mai multă hotărâre pentru apărarea păcii și pentru stăvilirea războiului.

Să fie această cinstită îndeplinită nu numai cu buzele, ci și cu inima, cu credința și mai cu seamă cu faptele noastre, precum neconținut ne învață Inalt Prea Sfântul nostru Patriarh Justinian. Să ne sporim dragostea înflăcărată față de Patria noastră, Republica Populară Română, pentru înflorirea și înălțarea căreia să ne închinăm toate puterile noastre de muncă.

Cu încredere că pacea va birui războiul, după cum razele soarelui împrăștie întunerecul, să strigăm din adâncul inimilor:

Trăiască mulți și fericiți ani Prea Fericitul Patriarh Alexei și Biserica Ortodoxă Rusă!

Trăiască prietenia dintre poporul român și marea apărătoare a păcii Uniunea Sovietică!

Trăiască frontul Partizanilor Păcii din întreaga lume!

*

10. *Calătoria P. F. Alexei, Patriarhul Moscovei și a toată Rusia în România*, 1948, p. 48.

După cuvântarea P. S. Theoctist, programul s'a continuat cu coruri și lecturi din îndemnurile și cuvântările Prea Fericitului Patriarh Alexei: **Cât de mărit**, concert de compozitorul rus D. Borneanschi; **Chemarea Patriarhului Moscovei și al întregii Rusii către arhipăstorii, păstorii și toți fiii sufletești ai Bisericii Ortodoxe Ruse** (pentru semnarea apelului de încheiere a unui pact al păcii între cele cinci mari puteri) (Revista Patriarhiei Moscovei, 1951, Nr. 9, p. 3), citită în limba rusă de studentul Georgescu Ilie; **Nelegiuitul pocăit**, cor din repertoriul rus; **Cuvântarea rostită de Prea Fericitul Patriarh Alexei la deschiderea Conferinței pentru Pace a tuturor Bisericilor și Comunităților religioase din Uniunea Sovietică** (9 Mai 1952), citită, în traducere, de studentul Stănescu Nicolae; **Trec corăbii peste Volga**, cor vechi rusesc; **Cuvântarea rostită de Prea Fericitul Patriarh Alexei la închiderea Conferinței pentru Pace a tuturor Bisericilor și Comunităților religioase din Uniunea Sovietică** (12 Mai 1952), citită de studentul Vătămanu Nicolae, în traducere; **Plugarul și mesteacănul și Comsomolișca**, coruri ucrainiene.

P. C. Pr. I. Gagiu, Consilier Patriarhal, a dat citire telegramei omagiale adresată Prea Fericitului Patriarh Alexei, de către Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian — telegramă care a fost primită de întreaga asistență cu însuflețite alauze:

**Prea Fericirii Sale ALEXEI,
PATRIARHUL MOSCOVEI ȘI AL ÎNTREGII RUSII**

MOSCOVA

Biserica Ortodoxă Română a primit cu deosebită bucurie vestea că Prea Fericirea Voastră ați fost decorat de către Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S., cu Ordinul «Drapelul Roșu al Muncii», cu prilejul celei de a 75-a aniversare a nașterii Sanctității Voastre și în semn de recunoștință pentru remarcabila activitate ce ați desfășurat în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei cât și ulterior.

Sărbătorind acest fapt, la Institutul Teologic din București și dând expresie sentimentelor clerului și credincioșilor Bisericii noastre, Vă felicităm călduros pentru această înaltă distincție și rugăm pe Bunul Dumnezeu să Vă dăruiască încă mulți ani de rodnică activitate, spre slava Ortodoxiei, spre prosperitatea Patriei Sovietice și în slujba sfântă a apărării păcii și înțelegerii între toate popoarele lumii.

† JUSTINIAN

PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMANE

La această telegramă, prin care Întâistătătorul Bisericii Ortodoxe Române exprimă sentimentele de dragoste și aleasă prețuire cu care clerul

și credincioșii noștri înconjoară pe cărmuitorul Bisericii Ortodoxe Ruse,
— Prea Fericitul Patriarh Alexei a trimis următoarea telegramă de răspuns:

Sanctității Sale

PATRIARHUL JUSTINIAN

BUCUREȘTI

Rog pe sanctitatea Voastră să primiți din parte-mi sincere mulțumiri pentru felicitarea adresată cu prilejul decorării mele de către Stat, precum și pentru expresia sentimentelor cordiale și a bunelor urări din partea Prea Fericirii Voastre, clerului și credincioșilor Bisericii Ortodoxe Române.

† ALEXEI

PATRIARHUL MOSCOVEI ȘI A TOATĂ RUSIA

SĂRBĂTORIREA MILENIULUI BIBLIOTECII PATRIARHIEI DIN ALEXANDRIA

Biblioteca Patriarhiei din Alexandria, înființată în anul 952 de Patriarhul Isaac, într'o epocă extrem de grea pentru Biserica Ortodoxă din Egipt, a sărbătorit anul acesta 1.000 de ani dela înființare.

Pentru sărbătorirea acestui eveniment s'a dispus formarea unui Comitet special, sub patronajul I. P. S. Hristofor, Papă și Patriarh al Alexandriei și întregii Africi, care să facă toate pregătirile necesare.

Din partea acestui Comitet, Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a primit o scrisoare, care încunoștiințează că, în cursul lunii Noembrie 1952, va avea loc la Alexandria sărbătorirea împlinirii a 1.000 de ani de când Biblioteca Patriarhiei din Alexandria se află în slujba lui Dumnezeu și a lumii ortodoxe (952—1952). Odată cu această scrisoare, Inalt Prea Sfințitul nostru Patriarh a primit și o comunicare, pe care Comitetul pentru sărbătorirea mileniului Bibliotecii Patriarhiei din Alexandria a adresat-o tuturor marilor biblioteci din lume, invitându-le să participe la sărbătorire, precizând că orice studiu referitor la Biblioteca Patriarhiei din Alexandria este bine venit și așteptat cu bucurie din oricare colț al lumii. După sărbătorirea mileniului, urmează să se tipărească un volum comemorativ. Comitetul a instituit și un concurs cu tema: Perioada din Egipt dintre Sinodul dela Stejar-Calcedon (403) și al patrulea Sinod Ecumenic dela Calcedon (451).

În urma acestei invitații a Comitetului Patriarhiei din Alexandria, Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a dispus ca mileniul Bibliotecii Patriarhiei din Alexandria să fie sărbătorit la Institutele Teologice ale Patriarhiei Române, în cadrul unor festivități speciale.

La Institutul Teologic din București sărbătorirea a avut loc în ziua de 27 Noembrie, cu participarea Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, a P.P. S.S. Episcopi Antim și Theoctist, Vicarii Patriarhali, a P.P. C.C. Consilieri, a corpului profesoral al Institutului, a preoților cursiști, a studenților, a preoților din Capitală, etc.

În cadrul acestei festivități a vorbit dl. profesor Th. M. Popescu, care a scos în evidență «semnificația și importanța ideală a faptului comemorat, privit în perspectiva unui mileniu de viață creștină în Orientul ortodox».

Conferențiarul a remarcat faptul că Biblioteca Patriarhiei din Alexandria s'a constituit după 300 de ani de stăpânire arabă, într'un moment în care viața creștină era aproape desființată, iar creștinii ortodocși se aflau în afară de lege, neavând îngăduința să-și întrețină măcar o școală.

În lumina acestor constatări, ne putem da seama de importanța apariției unei biblioteci, care a reușit să mențină făclia culturii creștine și viața spirituală a credincioșilor ortodocși din Egipt. Și — ceea ce este deosebit de important, — ea a reușit să se mențină de-a-lungul a 1.000 de ani, cu toate că, adeseori, în cursul acestui timp, pârjolul războiului s'a abătut asupra Egiptului, iar asupra credincioșilor ortodocși asupra religioasă. Menținerea Bibliotecii Patriarhiei din Alexandria se explică prin «permanența elementului grec în Biserica Ortodoxă a Egiptului și prin legăturile lui continue cu elenismul european». De altfel, însăși înființarea bibliotecii este legată de renașterea culturală dela Constantinopole, din acea epocă.

Conferențiarul s'a ocupat pe larg și de încercările catolice și protestante, de a supune Biserica Ortodoxă din Egipt și rolul important pe care l-a avut Biblioteca din Alexandria în luminarea atâtor generații de credincioși ortodocși. Biblioteca a fost mult îmbogățită, mai ales de marii Patriarhi din secolul al XVII-lea, care au adus cărți prețioase din călătoriile lor. În veacul nostru, sub Patriarhul Meletie al II-lea, biblioteca se afla în reședința patriarhală, având 492 codici și 1650 volume.

Comunicarea trimisă tuturor bibliotecilor din lume, de către Comitetul pentru sărbătorirea mileniului bibliotecii, menționează că acum patru ani a avut loc inaugurarea unui nou imobil al bibliotecii la Ibrahimieh. Biblioteca Patriarhiei a avut în trecut, și vestitul Codex Alexandrinus. Ea posedă astăzi o bogată colecție de manuscrise și ediții de cărți rare.

În aceeași zi de 27 Noembrie a avut loc și la Institutul Teologic dela Sibiu festivitatea sărbătoririi mileniului Bibliotecii Patriarhiei din Alexandria. Au participat toți studenții Institutului Teologic, precum și corpul profesoral, în frunte cu părintele Rector Sofron Vlad, care a arătat însemnătatea evenimentului sărbătorit, atrăgând atenția asupra importanței lui pentru întreaga Biserică Ortodoxă. După scurta cuvântare a părintelui rector, a vorbit părintele prof. Milan Șesan despre «Biblioteca din Alexandria», stăruind mai ales asupra reorganizării ei.

După aceste festivități, care au avut loc la București și la Sibiu, în cadrul Institutelor Teologice ale Bisericii Ortodoxe Române, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a trimis Comitetului pentru sărbătorirea mileniului Bibliotecii Patriarhiei din Alexandria următoarea scrisoare:

PATRIARHIA ROMÂNĂ

28 Noembrie 1952.

CĂTRE

COMITETUL PENTRU SĂRBĂTORIREA MILENIULUI BIBLIOTECII PATRIARHIEI ORTODOXE DIN ALEXANDRIA.

Am primit cu deosebită bucurie vestea că, sub Înaltul patronaj al Sanctității Sale Hristofor al II-lea, Papă și Patriarh al Alexandriei și al întregii Africi, Comitetul Dumneavoastră a luat laudabila inițiativă de a sărbători importantul eveniment istoric al împlinirii unui mileniu de neîntreruptă existență a Bibliotecii Patriarhiei Ortodoxe din Alexandria.

Mulțumindu-Vă călduros pentru atenția pe care o arătați Bisericii noastre, prin această prea plăcută înștiințare și prin invitația de a fi im-

preună părtăși cu Dumneavoastră la această strălucită aniversare, din partea Noastră Vă comunicăm că, în cursul lunii Noiembrie 1952, atât la Institutul Teologic de grad Universitar din București, cât și la Institutul Teologic din Sibiu, în cadrul unor programe festive, s'a comemorat mileniul bibliotecii din Alexandria prin conferințe și comunicări făcute de profesorii noștri de teologie, iar în revistele patriarhale «Ortodoxia» și «Studii Teologice» urmează a fi publicate articole comemorative.

La București această comemorare a luat o deosebită amploare, desfășurându-se sub președinția Noastră și cu participarea a peste 500 de persoane, preoți și studenți din toate colțurile țării.

Prețuind în chip deosebit rostul pe care-l au cărțile în viața bisericilor și a popoarelor, Vă asigurăm că, pe viitor ne vom face o plăcută datorie de a trimite regulat toate publicațiunile Bisericii noastre Bibliotecii Patriarhale din Alexandria, încredințați fiind că ele vor folosi la întărirea și dezvoltarea legăturilor dintre Bisericile Ortodoxe surori și la înfrățirea în duhul păcii a cititorilor lor.

Convinși că Biblioteca Patriarhiei din Alexandria reprezintă unul din tezaurele de mare preț ale Ortodoxiei, prin manuscrisele și edițiile rare pe care le posedă, ca și prin bogăția operelor diferiților oameni de știință teologică și profană, ne luăm îngăduința să Vă rugăm a trimite pentru bibliotecile noastre câteva exemplare din catalogul Bibliotecii Patriarhale Alexandrine, precum și volumul comemorativ ce va fi publicat cu acest prilej, la care profesorii noștri de teologie ar fi colaborat, cu plăcere, dacă ar fi fost înștiințați mai din vreme.

Felicitând din tot sufletul Comitetul pentru sărbătorirea acestui evocator mileniu, înălțăm rugăciuni fierbinți către Prea Bunul Dumnezeu ca să hărăzească Bibliotecii din Alexandria un viitor tot mai strălucit, iar Bisericilor noastre Ortodoxe dragoste și unire în Hristos Domnul păcii.

† JUSTINIAN

PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMANE

La această scrisoare, I. P. S. Patriarh Justinian a primit următorul răspuns:

PATRIARHIA ALEXANDRIEI

29 Decembrie 1952.

Nr. 2232

**INALT PREA SFINȚITULUI ARHIEPISCOP AL
BUCUREȘTILOR, MITROPOLIT AL UNGRO-VLAHIEI ȘI
PATRIARH AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE.**

BUCUREȘTI

Prea Fericite,

In numele Comitetului de organizare a aniversării unui mileniu dela întemeierea renumitei Bibliotecii Patriarhale din Alexandria, Vă mulțumim pentru mesagiul părintesc al Prea Fericirii Voastre, cu prilejul sărbătoririi dela 16—19 Noiembrie 1952.

Binecuvântările Prea Fericirii Voastre ne-au mișcat foarte mult. Sărbătorirea aceasta a fost încununată de succes, datorită colaborării tuturor Bisericilor, Universităților și Bibliotecilor din lume.

Biblioteca noastră primește regulat revistele «Ortodoxia», și «Studii Teologice». Nu vom întârzia să vă trimitem Prea Fericirii Voastre volumul comemorativ și cataloagele Bibliotecii Patriarhale, de îndată ce vor fi publicate.

Încredințându-ne sfintelor rugăciuni ale P. F. Voastre către Dumnezeu și urându-Vă smerit ca Bunul Dumnezeu să Vă dăruiască sănătate și viață îndelungată cu prilejul noului an, prin Hristos cel născut în Betleem, rămânem ai Prea Fericirii Voastre.

† Episcop ATANASIE MAREOTIS
Președintele Comitetului Comemorării,

Secretar, Dr. TH. D. MOSCONAS

LUCRĂRILE DE PICTURĂ BISERICESCĂ

În temeiul Deciziei Patriarhale Nr. 157/1950 și sub îndrumarea I.P.S. Patriarh Justinian, al cărui ochi veghetor nu scapă nici sectorul acesta, în anul 1951 a luat ființă două șantiere de pictură bisericească.

Unul din aceste șantiere a funcționat la mănăstirea Ciorogârla Samurcășești, în Raionul Mihăilești, Regiunea București, fiind pus sub conducerea pictorului Gh. Popescu din București.

Al doilea a funcționat la biserica din comuna Pipirig, Raionul Tg. Neamț, și a fost condus de pictorul D. Dimitriu Nicolaide.

Primul șantier și-a încheiat lucrările în toamna anului acesta, potrivit planului întocmit de Comisiunea de Pictură Bisericească și aprobat de Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, iar cel de al doilea a încheiat a doua etapă de lucrări, urmând ca în vara viitoare să termine definitiv lucrările începute în vara anului trecut.

Ambele lucrări au fost subvenționate de Administrația Patriarhală care a încheiat, prin unitățile respective, contracte cu pictorii dirigenți ai șantierelor.

În anul acesta șantierele au funcționat sub conducerea aceluiași dirigenți, cu câte un colectiv de colaboratori, candidați la titlul de pictor bisericesc și la acela de zugrav bisericesc, cum și un număr de ucenici.

La examenul de admitere depus în sesiunea Mai 1952, au fost admiși mai mulți candidați la titlul de pictor și zugrav bisericesc, dar nu s'au prezentat la șantiere din diferite pricini, doi candidați la titlul de pictor bisericesc, absolvenți ai Institutului de Artă, și trei candidați la titlul de zugrav bisericesc.

Șantierul dela mănăstirea Ciorogârla, a lucrat cu un colectiv alcătuit din 11 persoane, dintre care o parte candidați la titlul de pictor, o parte la titlul de zugrav bisericesc, cum și trei ucenici.

Șantierul dela Pipirig a continuat lucrările cu colectivul de pictori autorizați, format din aceiași colaboratori călugări, cu un număr de 10 ucenici în anul al II-lea și tot atâți ucenici în anul I. La cei de mai sus s'au adăugat un pictor absolvent al Școlii de Arte Frumoase din București, candidat la titlul de pictor bisericesc, și un zugrav cu multă practică în tehnica uleiului, candidat la titlul de zugrav bisericesc.

Toți acești candidați la titlul de pictori și zugravi bisericești, după cursurile și îndrumările practice căpătate la cele două șantiere, s'au prezentat la cursurile teoretice care s'au deschis la începutul lunii Noem-

lbric și care țin o lună de zile, având patru profesori cari au ținut prelegeri de specialitate, în cadrul Institutului Teologic din București, după un program și un orariu alcătuit de Comisiunea de Pictură Bisericească și aprobat de I.P.S. Patriarh Justinian.

La examenul practic ținut la Institutul Teologic din str. Sf. Ecaterina Nr. 2, au fost admiși 4 candidați la titlul de zugrav bisericesc și 3 la titlul de pictor bisericesc.

Probele în tehnica tempera ca și cele în tehnica frescă, s'au executat pe pereții paraclisului Institutului Teologic, între 10 și 24 Decembrie 1952.

Au fost admiși toți candidații, reușind 3 pictori și 4 zugravi

Dintr'un total de 10 practicanți pictori și zugravi, din sesiunea 1952, au fost admiși deci 7, trei fiind amânați.

Roadele ostenelilor celor care au muncit la aceste șantiere, sub îndemnul și încurajarea I.P.S. Patriarh Justinian, nu se pot vedea imediat decât în mic, în probele pe care candidații le-au trecut în fața Comisiei de Pictură. Probele acestea promit însă mult, spre bucuria tuturor acelorora care vor putea zice cândva: «Nu în zadar ne-am ostenit».

Prof. VICTOR BRATULESCU

O COOPERATIVĂ MĂNĂSTIREASCĂ FRUNTAȘĂ

În cadrul reorganizării monahismului în Biserica Ortodoxă Română, reorganizare inițiată de Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian și statuată de Sf. Sinod, se înscrie și orânduirea muncii meșteșugărești a călugărilor și călugărițelor în unități cooperatiste de producție.

Primită la început cu oarecare rezerve de către unii dintre viețuitorii mănăstirilor, această măsură s'a dovedit apoi una dintre cele mai fericite pentru îmbunătățirea vieții materiale a obștilor monahale, formând însăși temelia revenirii la adevărata viață de obște și la forma de conducere sobornicească a mănăstirilor, după dogmele și canoanele credinței Ortodoxe.

În toate Eparhiile cu Mănăstiri mari — și în special în Mănăstirile de călugărițe, funcționează cooperative de producție meșteșugărească, cooperative care se bucură de buna prețuire a organelor superioare cooperatiste, pentru conștiinciozitatea și talentele artistice puse de monahi în lucrările executate.

I. P. S. Mitropolit Firmilian, în grija neobosită pe care o depune pentru ridicarea Eparhiei Craiovei, a găsit și pentru cooperativa meșteșugărească din Mănăstirile respective o formă înaintată de organizare și de folosirea mijloacelor tehnice, trecând dela industria casnică la industria de producție bazată pe forța motrică și pe un utilaj mecanic mai complicat.

Ca formă de organizare, I. P. S. Mitropolit Firmilian a procedat la concentrarea administrativă a tuturor Mănăstirilor și Schiturilor Eparhiei, într'o singură Cooperativă și în același timp la divizarea operațiunilor de producție între diferitele Mănăstiri-sectiuni ale cooperativei.

Progresul realizat de Eparhia Craiovei în organizarea cooperativei mănăstirești merită să fie dat ca exemplu de urmat și altor Eparhii. În acest scop, publicăm mai jos o scurtă dare de seamă asupra cooperativei meșteșugărești „Propășirea”, a Mănăstirilor din Arhiepiscopia Craiovei.

COOPERATIVA MONAHALĂ «PROPĂȘIREA».

Cooperativa «Propășirea» a luat ființă la 6 Iulie 1951, cu sediul în Tg. Jiu, Str. Griviței Nr. 6, în localul Sfintei Arhiepiscopii, unde se află și Protoieria Raionului Tg. Jiu.

Statutul de organizare, prevăzut cu elemente speciale pentru mănăstiri, a fost autentificat de către Judecătoria de Ocol. Tg. Jiu și înscris la Sfatul

Popular al craşului Tg. Jiu. Deasemenea s'au scos brevetele de funcţionare pentru secţiile respective.

La constituire s'au înscris 67 de membri, vieţuitori şi vieţuitoare din Mănăstirile Tismana, Jitianu, Gura Motrului, Lainici, Polovragi, Crasna, Strâmba, subscriind un capital social de 670.000 lei vechi şi s'a depus ca prim vărsământ suma de 670.000 lei.

Adunarea generală pentru constituire alege în consiliul de conducere pe următorii: Preşedinte: Protos. Veniamin Nicolae, Exarhul Mănăstirilor; Consilieri: Ierom. Ieronim Onose dela Sf. Mănăstire Polovragi; Monahul Teodosie Cuciuc dela Sf. Mănăstire Lainici; Monahia Eliseia Glăvan dela Sf. Mănăstire G. Motrului; Monahia Gabriela Cotărlan dela Sf. Mănăstire Tismana; iar în comisia de cenzori, pe: Protos. Sofronie Morariu, dela Sf. Mănăstire Strâmba; Monah Ieronim Niculcea dela Sf. Mănăstire Crasna; Sora Ana Popovici dela Sf. Mănăstire Jitianu.

Sfânta Mitropolie a Olteniei a dat la constituirea Cooperativei ca părţi sociale, suma de 200.000 lei vechi.

Cooperativa are cont de virament la B. R. P. R., Agenţia Tg. Jiu, care a acordat cooperativei, — după constituire, un credit de 356.000 lei, pentru procurare de materii prime necesare producţiei.

Prima secţie ia fiinţă în luna August 1951, în Mănăstirea Tismana, unde începe să se lucreze perii de frecat, perii de lustru şi bidinele, potrivit sarcinilor de plan trasate de Uniunea Cooperativelor Meşteşugăreşti. Mărfurile sunt livrate «Centrocop»-ului, pe bază de contract.

În luna Septembrie 1951, s'a luat în întregime dela Câmpulung-Muscel, o instalaţie pentru confecţionarea lemnăriei pentru perii şi bidinele şi s'a adus la Mănăstirea Polovragi-Gorj.

Pentru procurarea unor motoare şi maşini, I. P. S. Mitropolit Firmilian a contribuit cu suma de lei 300.000 lei vechi.

Faţă de numărul membrilor, Cooperativa este clasificată de gradul V. A., având prevăzute în schemă 7 posturi ad-tive şi anume: un preşedinte, un conducător tehnic, un planificator, un contabil şef, un referent administrativ, un casier şi un magazioner. Din lipsă de fond de salariu au fost ocupate 5 posturi, — posturile de casier şi magazioner, fiind onorifice, au fost ocupate de maici, cari lucrau şi în ateliere.

Salariile încasate dela posturile administrative şi din producţie sunt vărsate la casa obştei monahale.

La sfârşitul anului 1951, Cooperativa a ajuns să aibă un număr de 113 membri cooperatori, cu un capital subscris de 1.130.000 lei vechi şi 269.000 lei vechi părţi sociale vărsate.

S'au întâmpinat greutăţi în producţie, deoarece cooperatorii nu au cunoscut acest meşteşug. Pentru remedierea acestei situaţii, la Secţia Tismana a fost adus un meşter care a învăţat timp de 4 luni maicile şi surorile, iar la secţia Polovragi, au fost aduşi 2 meşteri, cari timp de 5 luni au învăţat pe monahii şi fraţii din acea Mănăstire, prelucraturile lemnului pentru perii şi bidinele.

Cu ajutorul de 300.000 lei vechi dat de I. P. S. Mitropolit Firmilian și cu economiile din salariile obștei, Mănăstirile Tismana și Polovragi și-au procurat utilaj și au amenajat la Polovragi un atelier cu instalație electrică pentru 8 motoare cu o tracțiune în total de 16½ H. P.

La 31 Decembrie 1951, inventarul a fost evaluat la 960.000 lei vechi.

La Secția Polovragi, în perioada 1 Septembrie—31 Decembrie 1951, s'a realizat o producție de lemnărie pentru perii și bidinele în valoare de 536.820 lei vechi, preț constant. Această lemnărie se întrebuințează la secția Tismana pentru produse finite.

La Secția Tismana, în perioada 1 August—31 Decembrie 1951, s'au consumat materii prime și auxiliare în valoare de 748.073 lei vechi și s'a realizat o producție de mărfuri, în valoare de 2.160.776 lei vechi, preț constant. Din acestea, mărfuri în valoare de 1.483.616 lei vechi au fost livrate «Centrocoop»-ului pe bază de contract, iar la 31 Decembrie 1951 Cooperativa avea în stoc mărfuri de 677.160 lei vechi.

Pentru produsele livrate, Cooperativa a plătit 431.836 lei vechi impozit pe circulația produselor.

Cooperativa a plătit pentru producția arătată mai sus, salarii pentru muncitori în sumă de 873.250 lei vechi, 226.100 lei salarii pentru personalul administrativ, 262.809 lei cheltueli de regie, 113.673 lei asigurări sociale și fond cultural.

La 31 Decembrie 1951, Cooperativa a realizat un beneficiu de 122.712 lei vechi.

Cooperativa are înscrise la bilanțul 1 Ianuarie—30 Iunie 1952, următoarele cifre:

- Produse finite ieșite	144.877,78	
- " " stoc	38.334,65	
- " nefinite "	22.971,00	206.183,43
- Materii prime consumate	67.649,75	
- " " stoc	29.825,06	97.474,81
- Cheltueli regie	21.643,—	
- Salarii muncitori	73.727,—	
- " personal administrativ	16.278,—	
- Asig. Sociale, fond cultural, sport	11.382,77	
- Impozit circ. produse livrate	45.387,21	
- Părți sociale vărsate	9.600,—	
Beneficii	12.490,91	

Numărul cooperabilor a crescut neîncetat. La 31 Iulie, Cooperativa are 136 membri cu un capital social subscris de 60.000 lei noi, din care s'au vărsat 25.350 lei noi. Deasemenea, inventarul procurat de Mănăstiri ajunge la 31 Iulie la suma de 61.000 lei noi.

Cooperativa s'a îngrijit de protecția muncii, procurând pentru cooperatorii în producție 61 halate, 50 șorturi și 5 salopete. Deasemenea secția Tismana primește gratuit 35 litri lapte zilnic, ca antidot.

Cooperativa are în prezent următoarele secții:

1) În Mănăstirea Tismana: ateliere de prelucratură a părului, confecționatul perilor din sadină și păr, confecționatul bidinelelor și atelier de croitorie.

2) În Mănăstirea Polovragi: atelier pentru prelucratură a lemnului necesar la perii și bidinele.

3) În Mănăstirea Jitianu: atelier pentru confecționatul pantofilor de vară.

4) În Mănăstirea Gura Humorului, atelier pentru împletitul foilor de porumb.

În producție s'a distins în 1951, obștea Mănăstirii Polovragi, iar în 1952, prin valorificarea deșeurilor proprii, s'a distins obștea Mănăstirii Tismana.

PESTE HOTARE

BISERICA ORTODOXĂ DIN CIPRU

SAPTAMANA EVANGHELIEI

În ședința din 17 Martie 1952, Sf. Sinod al Bisericii din insula Cipru a hotărât organizarea unei săptămâni a Evangheliei «în timpul căreia să se producă o redeşeptare religioasă în tot cuprinsul insulei și o largă lămurire moral-religioasă, prin predici dese, ținute în lumina Evangheliei. Acțiunea aceasta va însemna totodată și un moment de redeşeptare națională».

S'au ținut, cu această ocazie, predici și cuvântări religioase, s'au săvârșit slujbe și procesiuni religioase, în toate cele patru Eparhii ale Bisericii din Cipru (Arhiepiscopia Leukosiei, Mitropolia Pafosului, Mitropolia Kitionului și Mitropolia Kyrineiei), în fruntea osârduitorilor găsindu-se ierarhii eparhioți, cu excepția Arhiepiscopului Leukosiei, unde, din cauza absenței din insulă a Arhiepiscopului Makarios, însuflețitorul acestei acțiuni a fost Episcopul Vicar Ghenadios al Salaminei. Zeci de clerici și de teologi laici au contribuit la reușita «Săptămânii Evangheliei», cuvântul Domnului fiind propovedit în toate localitățile mai populate ale insulei. În afară de slujbe solemne, de procesiuni și de predici, presa locală a publicat în fiecare zi articole religioase, scrise de Biroul Lămuririi Religioase, din grija căruia s'au tipărit și răspândit pretutindeni, diferite afișe și tipărituri religioase.

Pentru pregătirea credincioșilor, în vederea «Săptămânii Evangheliei», Sf. Sinod al Bisericii Ciprului a dat, la 8 Mai 1952, o pastorală de îndemn și îndrumare către o viață conformă cu poruncile Evangheliei Mântuitorului Iisus Hristos.

Pastorala aceasta este o puternică filipică la adresa moravurilor lumii capitaliste. Starea morală a societății din insula Cipru, observă pastorală, este într'un continuu declin: «Dovezi lămurite despre aceasta sunt: iubirea de arginți; setea de îmbogățire pe orice cale, jocul de cărți și jocurile de noroc de tot felul; neglijarea și disprețuirea datorilor față de părinți; sporirea criminalității, care readuce societatea omenească la starea de barbarie primitivă; viața dedată plăcerilor și neînfrânatelor desfătări trupesti; împrumutarea unor dansuri străine de bunele tradiții strămoșești și creștinești ale elenismului și organizarea acestora, de multe ori, în scopuri filantropice; îngăduirea și chiar încurajarea josnică a moravurilor și pe-

treceilor de import, cum sunt: cursele de câini, concursurile de frumusețe, carnavalurile anuale și expozițiile de trupuri goale, care — sub pretexte estetice — deslănțuesc o sensualitate excesivă». «Toate acestea — spune pastorală mai departe — sunt provocatoare de scârbă, înaintea oamenilor cu bun simț și înaintea lui Dumnezeu».

Starea aceasta trebuie să dea de gândit oricărui om cu dreaptă judecată. De aceea, pastorală zice: «Cine nu se înspăimântă în fața consecințelor dezastruoase ale patimei jocurilor de cărți? Cine ignorează urmările funeste și dureroase, pentru trup și suflet, ale nesățioasei iubiri de arginți și ale plăcerilor desfrânate? Cine nu se umple de durere față de victimele învățăturilor imorale, fie că acestea se infuzează în suflete prin ziare, reviste, cărți și imagini, fie prin reprezentări teatrale sau cinematografe? Care om, în toată firea poate rămâne impasibil înaintea ruinelor pe care le provoacă în lume principiile și rătăcirile concepțiilor grosolane de viață. Oare nu în acestea și în principiile lor își are originea criminalitatea care crește continuu în lume și care devine înfloritoare în întindere și metode? Și nu acestea provoacă neliniștea, temerea, agonia și primejdiile unui nou război mondial, ca și frământarea și sbuciumul tragic al generației noastre de azi?»

«Având înaintea ochilor situația aceasta excepțional de gravă și de primejdioasă din punct de vedere spiritual și moral, fii prea iubiți în Domnul, și judecând că în calitatea noastră de păstori duhovnicești ai voștri suntem chemați să dăm socoteală lui Dumnezeu despre viața voastră, simțim o datorie imperioasă să ferim oile cele cuvântătoare, îndreptate nouă spre păstorire de pășunile cele otrăvite și să le păzim, pe cât va fi cu putință sănătoase și neîntinate.

«Din cauza aceasta, ridicând glasul nostru părintesc, vă adresăm chemarea stăruitoare să vă smulgeți din viața păcătoasă, toți câți ați fost amăgiți de ea, și să reveniți pe căile cele drepte, singurele care duc la fericirea adevărată în viața de acum și în cea viitoare. Fiindcă Biserica doarește și se roagă pentru fericirea fiilor ei și se bucură atunci când îi vede în bună stare și împodobiți cu fapte bune; ea se veselește atunci când ei se bucură de plăceri nevinovate, de frumusețile naturii și ale artei și când nutresc în ei sentimente de prietenie și de dragoste creștină; ea binecuvintează strădaniile lor spre bine, ca și tot ceea ce limpezește de păcat sufletele lor și le face vrednice și de fericirea de aici și de împărăția cerurilor în viața cea viitoare».

Pastorală se încheie cu următoarele cuvinte: «Fie, ca harul Atotputernicului Dumnezeu să ne dea nouă izbăvirea de păcate și eliberarea de stăpânirea cea străină și ca el împreună cu rugăciunile și binecuvântarea noastră să fie cu voi cu toți în veci de veci».

MIȘCAREA DE ELIBERARE NAȚIONALĂ

Dacă pastorală Sf. Sinod al Bisericii Ciprului, dată cu ocazia «Săptămânii Evangheliei», ne înșiră toate păcatele unei burghezii putrede, păcate care în statul nostru de democrație populară au început de acum să fie aproape date uitării — apoi nu este mai puțin adevărat, că «Săptămâna Evangheliei», care a avut loc în insula Cipru, a țintit nu numai mobilizarea conștiințelor în vederea redeschetării simțămintelor religioase

creștinești, ci în acelaș timp și mobilizarea conștiinței naționale a populației grecești, în vederea eliberării de sub jugul colonialist englez. Poporul din insula Cipru, sătul de dominația engleză, dorește — cu tot mai multă înfiăcărare — eliberarea națională; iar în fruntea mișcării de eliberare se află Biserica cu Sf. Sinod și Arhiepiscopul Makarios al Ciprului, care tocmai în timpul acesta a întreprins o călătorie în acest sens în Grecia, unde a sosit la 6 Iunie. Indată după sosirea la Atena, Arhiepiscopul Makarios a vizitat pe Arhiepiscopul Greciei și pe Președintele Guvernului, iar în zilele următoare a luat contact cu toată lumea politică din capitala Greciei, în vederea mobilizării tuturor pentru eliberarea națională a insulei Cipru. La 26 Iunie, Consiliul Municipal al Atenei a dat o recepție în cinstea Arhiepiscopului Makarios cu care ocazie a votat și o moțiune în favoarea unirii insulei Cipru cu Grecia.

În timpul șederii Arhiepiscopului Makarios la Atena, I. P. S. Mitropolit Ciprianos al Kyrineei, vice-președintele Biroului Consiliului Național de eliberare din Cipru, a trimis mai multe telegrame personalităților politice de seamă din Grecia, în vederea grăbirii momentului eliberării.

Se pare, însă, că oamenii politici din Grecia, atât cei dela putere cât și cei din așa zisa «opozitie legală», angajați prea mult în politica imperialistă anglo-americană și nevoind să displacă stăpânilor lor, nu s'au prea arătat dispuși să sprijine problema eliberării naționale a insulei Cipru. În afară de moțiunea în favoarea eliberării și unirii insulei Cipru cu Grecia, votată de Consiliul Municipal al Atenei, nimeni nu s'a mai angajat pe calea aceasta. Chestiunea a rămas, așa dar, exclusiv pe seama adevăraților patrioți, pe care guvernul grec îi prigonește, dar pe care Biserica Ortodoxă din Cipru, alături de masele populare, îi sprijină și îi ajută în lupta lor dreaptă.

Ceea ce se petrece în insula Cipru este încă o dovadă că, în timp ce anglo-americanii vor să-și lărgescă bazele lor militare de-a-lungul și de-a-latul întregului glob pământesc, popoarele de sub dominația lor — urmând exemplul popoarelor care au sorbit din cupa eliberării și neatârării — luptă să scape de sub povara jugului colonial, spre a-și dobândi libertatea și neatârarea națională.

Pr. OL. N. CĂCIULA

COMEMORĂRI

600 DE ANI DELA ZIDIREA BISERICII DOMNEȘTI DIN CURTEA DE ARGHEȘ

„De Argeș în jos,
„De un mal frumos,
„Negru Vodă trece
„Cu tovarăși zece.
„Nouă meșteri mari,
„Calfe și zidari,
„Cu Manole zece,
„Carest și întrece“...

Așa începe legenda întemeierii mănăstirii Argeșului, legând de numele ei numele lui Negru-Vodă, care de fapt este Radu I, nepotul de fiu al lui Basarab cel Mare, ctitorul Bisericii Domnești din Curtea de Argeș.

Două documente descoperite în 1920, cu prilejul restaurării picturii, au fixat în chip neîndoios, data zidirii «Bisericii Domnești» a Basarabilor.

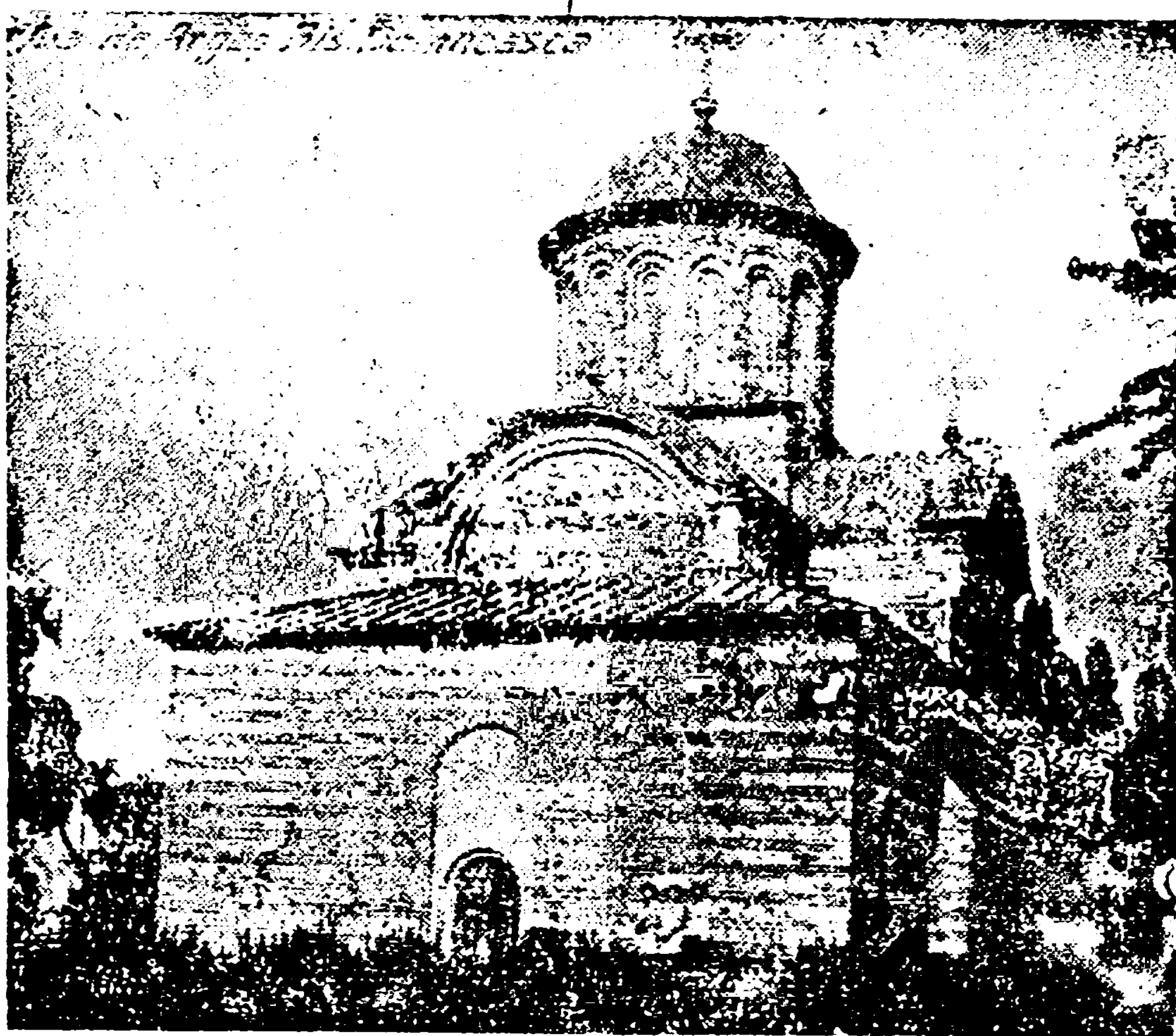
Primul document este inscripția slavonă scrisă deasupra chipurilor ctitoricești în stânga intrării în naosul bisericii. Forma de redactare a acestei inscripții amintește documente din epoca lui Vladislav, a lui Mircea cel Bătrân și ale fiului acestuia Mihail, deci poate fi așezată între anii 1364-1420, un interval de timp destul de mare, pentru a putea preciza data zidirii.

Documentul al doilea este însă mult mai precis și el constă dintr-o inscripție zgâriată în tencuiala proaspătă dintre rosturile cărămizilor zidului de Nord.

Pentru importanța pe care o prezintă, socotim că merită a fi reprodușă această inscripție, care arată că acum 600 de ani se ridica la Curtea de Argeș biserica Basarabilor. Ea avea să străbată veacurile și printr'un mare noroc, avea să scape de sălbateca restaurare la care au fost supuse câteva biserici de arhitectul Lecomte de Noüy: „ВЛКТЪ СГѢ НА ДАРГОШАН ПРКЕТАКНЕК КЛАНКЪ КАСАРАКА ВОИВОДА“ care se traduce prin: «La anul 6860 (1352), la Câmpulung a murit marele Basarab Voevod»¹⁾.

1. Curtea Domnească din Argeș, în Buletinul Comisiei Monumentelor Istorice, an. VI (1923), pp. 81 și 91.

Când Neagoe Basarab a ridicat, din piatră, vestita sa biserică, a «Mănăstirii din Argeș», în mintea poporului stăruia încă destul de vie amintirea lui Negru Vodă, ctitorul celeilalte biserici din Argeș, cu 165 de ani mai veche decât mănăstirea. Legenda s'a transformat în baladă, a crescut, s'a îmbogățit, a fost cântată la ospete și petreceri și urmașii generațiilor trecute au păstrat în minte numele primului ctitor, dar l-au legat de ctitoria lui Neagoe. Așa se explică de ce culegătorul de balade și cântece bătrânești de acum o sută de ani, poetul Vasile Alecsandri a cules, în forma menționată la începutul acestui articol, poezia populară, la care a adăugat ceea ce i s'a părut necesar poetului la acea vreme.

Biserica Domnească din Curtea de Argeș.
Ctitorie de la 1352 a Basarabilor.
(Vedere din laturea de Apus).

Să ne întoarcem la grafitul (inscripția zgâriată în tencuiala peretelui de Nord al Bisericii Domnești), pe care istoricii generației dinaintea noastră au lămurit-o în felul următor:

La 1352, capitala țării era la Câmpulung. Acolo își avea reședința Basarab cel Mare. Pentru a fi mai la adăpost, Basarab s'a gândit să-și mute reședința la Curtea de Argeș, unde a pus de s'a construit o Curte nouă, înlăuntrul căreia și foarte aproape de palatul domnesc, a zidit și biserica.

Moartea l-a prins în timpul construcției bisericii, pe care a sfîntit-o fiul său Nicolae Alexandru, care și el a murit fără a zugrăvi biserica și care este îngropat în biserica din Câmpulung, precum arată inscripția

săpată în piatra de pe mormântul său. Abia în timpul lui Radu I, tatăl lui Mircea și fiul lui Nicolae Alexandru, se zugrăvește Biserica Domnească din Curtea de Argeș.

Un număr de alte grafite și documente lămuresc alte împrejurări din trecutul bisericii și al țării, dar acestea nu intră în cadrul restrâns al unui articol comemorativ.

Un scurt istoric.

În lungul șir de ani de când a fost zidită, Biserica Domnească din Argeș a avut de suferit de pe urma cutremurelor, a focurilor și a altor încercări ce s'au abătut asupra ei până aproape de zilele noastre, când era mai-mai să fie doborâtă și înlocuită cu alta. Palatul Domnesc s'a nărui de mult, în curtea lui a fost cimitirul orașului, iar în pivnițe, depozit de moloz și gunoi, până în 1922, când, prin grija Comisiunii Monumentelor istorice, harnicul custode de pe acea vreme, Hristea Stoicu-

lescu, a curățit totul, liberând curtea și transformând-o într'un parc odihnitor de verdeață.

Imprejurarea că biserica aceasta are hramul Sf. Nicolae, poate fi o dovadă că ea va fi fost sfântită de Nicolae Alexandru Basarab, iar faptul că în fiecare an în ziua de Sf. Nicolae se face pomenirea ctitorului, în locul în care a fost descoperit sarcofagul de piatră cu osemintele unui Domn și bijuteriile de preț cu care acesta a fost îngropat, a dus la încheierea că mortul de aci nu poate fi altul decât cel de al treilea ctitor, Radu I, care a pus de s'a zugrăvit biserica.

Deoarece însă grafitul de pe zidul de Nord arată numai că Basarab a murit la Câmpulung și nu spune că a și fost înmormântat acolo, a dat naștere la întrebări și nedumeriri, în ce privește locul de îngropare al lui Basarab.

Deaceia, o parte din istorici în frunte cu regretatul profesor Iorga, susțin ipoteza că Voievodul din sarcofagul dela Argeș este însuși Basarab cel Mare.

Descoperirea vreunui document care să confirme una sau alta din cele două ipoteze, va fi de cel mai mare interes pentru stabilirea adevărului dacă este Radu I (Negru) sau Basarab I (cel Mare).

Faptul că tradiția populară vorbește de Negru Vodă și de anul 1290, deci anterior mult lui Radu I și mai aproape de Basarab, faptul că menționarea morții lui Basarab, la Câmpulung, nu spune mai mult, deci poate da loc la presupunerea că, dela Câmpulung, Basarab a putut fi adus și îngropat la Argeș, pare a da dreptate intuiției profesorului N. Iorga. Confirmarea uneia sau alteia din cele două ipoteze este deci de cea mai mare însemnătate.

În cursul restaurării bisericii, profesorul O. Tafrali dela Universitatea din Iași a crezut că literile ornamentale de pe gulerele vestmintelor diaconilor Roman, Parmena și Ștefan din altar alcătuiesc inscripții care ar arăta data de 1262, lucru foarte prețios pentru trecutul bisericii.

Academia Română sesizată de această importantă descoperire, a delegat cu cercetarea la fața locului pe marii istorici ai acelei vremi: N. Iorga, D. Onciul și I. Bogdan, care au depus un raport despre cele constatate, infirmând ipoteza lui Tafrali.

Biserica Domnească s'a păstrat în forma ei inițială până în 1746, când a fost vizitată de Mitropolitul Neofit.

Înaltul prelat era în legătură cu Baloteștii și Bucșeneștii din regiune, cei dintâi, ctitori ai bisericii din Ceșari, ceilalți ctitori ai bisericilor din Corbeni și din Bucșenești. În biserica din Bucșenești, a cărei pictură a fost restaurată în 1949, se află și portretul Mitropolitului Neofit. Aci, pe tencuiala tâmplii de zid, în dosul icoanelor împărătești s'a găsit numele zugravului «popa Ioan», deci un cleric, un preot zugrav.

Lărgirea ferestrelor Bisericii Domnești s'a făcut în această vreme de Iordache și Sandu Bucșenescu și de Șteful Balotă, căpitan. Este posibil ca data de 1751, zugrăvită de meșterul Hrizea, pe peretele nordic al bisericii, sub acoperiș, să arate anul în care s'au terminat aceste lucrări de înnoire a monumentului.

Motivul pentru care se vor fi făcut lucrările de restaurare din această vreme se va fi datorând focului care a distrus tâmpla de lemn și a monument

pictura. Urmele focului s'au putut constata cu prilejul restaurării generale dintre 1911-1922 și se pot constata și astăzi în diaconiconul din latura de Sud a altarului.

Cu acest prilej, Radul Zugravul, dascăl de zugravi din Târgoviște, păstrător al vechei tradiții, care poate urca, prin Dobromir zugravul bisericii lui Neagoe din Curtea de Argeș, până la meșterii cari au zugrăvit

Coborirea de pe cruce. Icoană de familie, comandată de Doamna Despina, la moartea lui Teodosie.

Biserica Domnească, a zugrăvit cele cinci subiecte din viața Sf. Filofteia.

Este momentul să arătăm că Dobromir zugravul dela 1526 este una și aceeași persoană cu Dobromir zugravul din Târgoviște, chemat să zugrăvească biserica mănăstirii Tismana, de Nedelcu, marele Vornic, în 1564, după cum arată inscripția care spune că «a zugrăvit Dobromir zugravul

din Târgoviște, sfârșindu-se la 14 Octombrie 1564, în zilele Egumenu-lui Ioan».

Motivele care mă fac să cred că Dobromir dela Tismana este zugravul dela Argeș din 1526, sunt următoarele:

a) Vigoarea culorilor, mișcarea și trăsăturile personajilor din biserica lui Neagoe, arată mâna unui meșter tânăr, plin de vigoare.

b) Dacă la 1526 Dobromir va fi avut 30-35 ani, este foarte posibil ca la 1564, deci la vârsta de 58-63 ani, să fi fost în stare, în plină maturitate a talentului și a vârstei să fi zugrăvit Tismana.

c) Faima lui Dobromir a obligat pe Nedelcu Vornicul să-l aleagă dintre alți zugravi din țară și să-l pună să zugrăvească biserica Tismanei, rămasă nezugrăvită aproape 200 de ani.

d) Și în inscripția dela Argeș și în aceea dela Tismana, Dobromir își pune numele și calitatea «**Dobromir zugravul**».

e) Și în inscripția dela Argeș și în cea dela Tismana, după numele lui trece încăodată leatul în care a zugrăvit²⁾.

Dar mai e un lucru. Dobromir nu era sârb, așa cum s'a presupus, că ar fi fost adus de Neagoe sau de Radu dela Afumați, prin legăturile lor de rudenie cu dinastia sârbă, pentru argumentele de mai jos, care stau strâns legate de cele expuse mai sus:

a) Dacă era sârb, s'ar fi întors înapoi, după 1526, când terminase de zugrăvit biserica lui Neagoe, la care fusese chemat și angajat de Radu dela Afumați, ginerele lui Neagoe.

b) La acest argument s'ar putea răspunde că Dobromir ar fi putut să rămână în țara noastră, cum s'a mai întâmplat și cu alții.

c) Dobromir scrie numele lui Petru, fiul lui Neagoe, Pătru (ΠΑΤΡΟΣ) adică așa cum se pronunța atunci acest nume și cum se mai pronunță și astăzi pe alocurea.

d) Un zugrav străin ar fi scris Petru, iar nu Pătru.

e) Numele de Dobromir, ca și acela de Dragomir, nu este un indiciu sigur despre originea cuiva, ci că nașul acestuia i-a putut da un nume străin.

În privința titlurilor care însoțesc subiectele din viața și martiriul Sf. Filofteia, zugrăvită la 1750 și asupra căreia s'a revenit la 1827, s'au strecurat unele greșeli în redactarea cuprinsă în articolul lui V. Drăghiceanu, ceea ce se corectează, după cum urmează:

1. «Dă apă și pâinea săracilor Sf. Filotia», în loc de «Când au dat apă și pâine săracilor Sf. Filoteia».

2. «Când i-au împărțit hainele lui săracilor»; este vorba de hainele tatălui ei, în loc de «Când au împărțit hainele săracilor».

3. «Cându au tăiat tată-său prea Sfânta Filotia cu barda». Inscripția aceasta lipsește în articolul menționat.

4. «Sfânta Filotia cându au împărțit bucatele săracilor», în loc de «Sf. Filoteia când au împărțit bucatele săracilor».

5. «Cându au venit și chiriarul și cu Radul Negru Vodă dând rugăciune au rădicat sfintele moaște ale sfintei Filotii», în loc de «când au venit

2. Victor Brătulescu, *Frescele din biserica lui Neagoe dela Argeș*, București, 1942, p....; Al. Ștefulescu, *Mănăstirea Tismana*, București, 1909, p. 120.

patriarhul cu Radu Negru Voeyod, făcând rugăciuni au ridicat sfintele moaște ale sfintei Filotei»³⁾.

6. «Cân ducea sfinteli moaște la biserică ale sfintei Filotei», Cânt este lipsit de silaba du, cu care se termină, asemenea lăcențe fiind îngăduite, deoarece cuvântul următor ducea începe cu aceeași silabă: du.

La Drăghiceanu, inscripția prezintă ușoare modificări.

Să trecem mai departe la istoricul bisericii. În urma războaielor dela sfârșitul veacului al XVIII-lea, s'a simțit nevoia unor reparații radicale la Biserica Domnească. Ele încep abia în 1827, când zugrăvelile au fost refăcute în întregime de către zugravul Pantelimon, pe care-l pomenesc două inscripții. Cu acel prilej s'a refăcut și pardoseala bisericii, din lespezi de piatră, spărgându-se și aruncându-se aproape toate pietrele de mormânt.

După 1830 s'au adăugat și cele două turnulețe din față, de deasupra pronaosului, care nu aveau nimic comun cu arhitectura bisericii.

În 1843 «Magistratul» orașului intervenea la Domn pentru «mărețul» (reparația) clădirii, peste care trecuse atâtea veacuri și ale cărei bolti se dislocaseră»⁴⁾.

La 11 Septembrie 1847 Bibescu Vodă, vizitând biserica, împreună cu soția sa, dăruiește 3.000 lei pentru reparații. Atunci s'au făcut contrafortii, s'a astupat ușa din latura de Sud și s'a alcătuit tâmpla de lemn în stil gotic, după modelul celei dela mănăstirea Dealul, poate de același meșter Frederic Șeller.

Un zugrav, Gheorghe Anton, termina icoanele în 1857.

În 1858, Ivancea Pârvanovici, «tatăl lui Gion, ferecă ușile bisericii cu fier»⁵⁾.

În 1887, turla pantocratorului amenința să se prăbușească din pricina greșelii preotului de atunci, care a tăiat tiranții de lemn de stejar, care formau coardele arcurilor, pe care se rezema greutatea turlei și care făceau și legătura între cei patru stâlpi de susținere ai turlei menționate.

În 1894 biserica a fost închisă, în 1898 i s'au pus proptele și pe dinăuntru și pe dinafară, în 1903 proptelele exterioare au fost înlocuite, deoarece putreziseră, iar în 1911 a început restaurarea arhitecturală care a durat până în 1914, iar în 1916 a început restaurarea picturii.

Restaurarea picturii s'a terminat în 1920, după care s'au început săpăturile, care au durat până în 1922.

În 1911, Prefectura Județului Argeș a dat ordin să se dărâme biserica, așa cum se hotărâse mai înainte, deoarece amenința cu prăbușirea.

Meritul de a se fi opus ordinului de dărâmare dat de Prefectură, este al preotului Ștefan Dumitrescu. Acesta se prezintă la Comisiunea Monumentelor Istorice la București, care a îi pune la dispoziție suma de 56.000 lei, adunați în scopul restaurării.

Comisiunea a delegat pe unul din membrii săi și anume pe arhitectul Grigore Cerchez, care pornește la Curtea de Argeș, cercetează biserica

3. Legenda ilustrației Nr. 24 din lucrarea «Curtea Domnească din Argeș», este greșit intitulată «Ingroparea Sf. Filotei», scena aceasta corespunzând punctului 5 de mai sus.

4. *Ibidem*, p. 38.

5. *Ibidem*, p. 40.

și raportează Comisiunii că se încumetă să ia asupra sa greaua sarcină de a restaura cel mai vechi monument religios, păstrat întreg în țara noastră.

Ajutat de arhitectul Iancovici, un prețios colaborator, Cerchez începe restaurarea arhitecturală în luna Iunie 1911.

Inscripțiile și grafitele de pe zidurile bisericii, bijuteriile descoperite în cele 14 morminte, din care 8 complet identificate, în ce privește persoanele înmormântate, au lămurit multe chestiuni din istoria țării noastre și a monumentului în sine, schimbând unele date cum și anumite concepții legate de această epocă.

TERACOTELE

În săpăturile întreprinse în ruinele Casei Domnești din aceeași curte a bisericii, s'au găsit și o serie de teracote, care dovedesc vechimea acestui meșteșug la Curtea de Argeș, și, fiindcă sunt prevăzute cu găuri de atârnat pe pereți, și mai prezintă și scene cu subiecte de luptă, a făcut pe descoperitorul lor, V. Drăghiceanu, să presupună că aceste teracote ar fi putut alcătui «o friză în interiorul camerilor», cu faze din marea bătălie, purtată de Basarab cu Carol Robert, la Posada, în 1330.

Ipoteza aceasta poate fi susținută, deoarece obiceiul de a se împodobi încăperile și în interior și în exterior cu subiecte de luptă, este foarte vechi, iar Paul de Alep îl constată la noi în casa din Dobreni, a lui Constantin Basarab Cârnuț, în care a fost găzduit, împreună cu tatăl său, Patriarhul Macarie al Antiohiei, cu prilejul vizitei lor în Țările Române.

El spune următoarele: «Curtea e mare și înconjurată cu un zăplaz de lemn; înlăuntru sunt odăi mari și încăpătoare, cu turnuri pe care sunt zugrăvite icoane de sfinți și lupte»⁶).

ARHITECTURA BISERICII DOMNEȘTI

Indepărtând cu bună dreptate, pridvorul din față, adăugat în 1875 și cele două turle mici de pe pronaos, ridicate și ele după 1830 și consolidând turla și zidurile bisericii, arhitectul Grigore Cerchez a redat înfățișarea inițială a monumentului, adică aceea pe care o avea la 1352, când a fost construită.

Arhitectura Bisericii Domnești, prin planul și materialul ei de construcție, stabilește, în țara noastră, un nou tip, care va deveni prototipul bisericilor cu planul în formă de cruce greacă, dela noi.

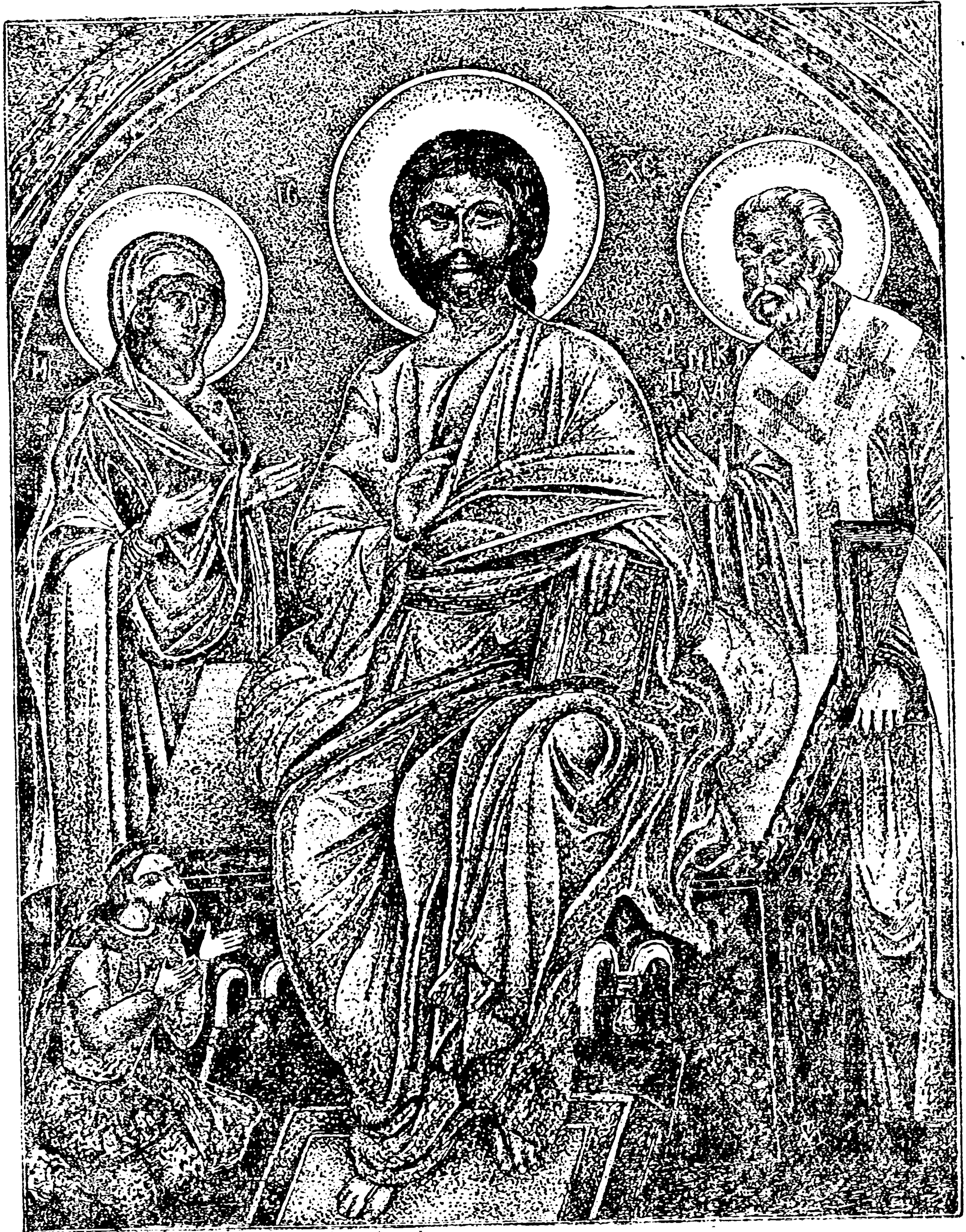
Materialul întrebunțat cu rânduială: bolovani de râu, piatră tăiată, cărămidă aparentă și mortar de var alb, în rosturile dintre cărămidă și dintre rândurile de piatră, dă o înfățișare plăcută la vedere, atât în detaliu cât și în ansamblu.

Linile care mărginesc planurile, așezarea și întretărirea planurilor, unghiurile formate de întâlnirea a două planuri, acoperișul turlei, al boltilor, al corpului bisericii, al absidelor altarului, acoperișul altarului, sunt tot atâtea elemente care dau eleganță, prestanță și sobrietate celui mai vechi monument religios păstrat în țara noastră.

6. N. Iorga, *Inscripții*, Buc. 1905, p. 90. Citatul e luat după traducerea Emiliei Cloran, a «Călătoriei Patriarhului Macarie», p. 209.

PICTURA

Aceasta datează din trei epoci: din secolul al XIV-lea, dela 1750 și din 1827. A mai fost o pictură de ulei din 1847, dar aceasta a fost înlă-

Icoana hramului, de deasupra ușii de intrare de la Biserica Domnească din Argeș.
Ctitorul în genunchi la picioarele Mântuitorului.
(Desen după frescă de MAGDALENA TANASESCU).

turată cu prilejul restaurării din 1916-1920. S'a scos la iveală o bună parte din pictura secolului al XIV-lea; s'a păstrat și o parte din cea dela 1750,

iar acolo unde a lipsit și unul și celălalt d'n cele două straturi de pictură anterioară, s'a păstrat și stratul zugravului Pantelimon din 1827.

Zugravii primului strat fac parte dintr'o școală sudică, a cărei origină trebuie căutată în Italia și, deși aici lucrează un colectiv de zugravi din care cel puțin doi meșteri, sau unul care a învățat la un meșter grec iar altul la un meșter slav, judecând după inscripțiile cu care însoțesc subiectele lor, totuși armonia între modul de executare al unuia și al celuilalt este impresionantă.

Radul, dascălul de zugravi dela Târgoviște, zugravul stratului din 1750, face parte din școala brâncovenească din epocă, dar caetul lui de modele cuprinde o serie de chipuri luate chiar dela Biserica Domnească din cele lucrate de înaintașii lui d'n veacul al XIV-lea, lucru care dealtfel se practică și în zilele noastre.

Zugravii veacului al XIV-lea fixează felul de zugrăvire la noi în țară, cei din epoca lui Brâncoveanu duc la desăvârșire meșteșugul învățat, iar cei d'n veacul al XIX-lea cobară nivelul artei lor, sub nivelul artei înaintașilor din veacurile anterioare. Este începutul decadentei acestei nobile arte, care va scobori tot mai jos; abia în zilele noastre, s'a reluat cu vigoare și după multă strădanie firul rupt acum 100 de ani.

Grija depusă de I.P.S. Patriarh Justinian supravegherea Comisiei de Pictură inspirată și îndrumată de I.P.S. Sa, a impus în anii d'n urmă tehnica fresco, la mai toate lucrările de pictură dela bisericile din țară, iar maștrii și stagiarii celor două șantiere de pictură bisericească dela mănăstirea Ciorogârla și dela biserica Pipirig, în anii 1951 și 1952, au lucrat numai în această tehnică, practică de marii lor înaintași, începând cu cei dela Biserica Domnească din Argeș.

Vizita acestora la Biserica Domnească din Argeș, la sfârșitul practicii de șantier, a deschis orizonturi noi acelor care au devenit ei înșiși mânăuitori ai penelului.

Inscripțiile care însoțesc subiectele, parte în limba slavonă, parte în grecește, greșite din punct de vedere gramatical, dovedesc puținătatea pregătirii culturale a zugravilor din secolul al XIV-lea, în contrast cu marile lor talent care, la acea vreme, ajungea pentru a fi chemați să creeze opere de artă nepieritoare.

Ornamentica din Biserica Domnească cuprinde elemente din secolul al XV-lea și elemente de ornamentație din epoca lui Brâncoveanu.

Intre motivele florale întrebuințate încă din primul strat de pictură, menționăm floarea de garoafă pe care o întâlnim în stratul d'n veacul al XIV-lea, în cel dela 1750 cum și în cel dela 1827, după cum se vede din fragmentele ocrotite de un geam în latura de Miază Zi a altarului, la draperii. Acesta este un motiv specific românesc, apare pentru prima dată aici, va fi folosit dealungul veacurilor și în împodobirea manuscriselor, iar miniaturistul Anastasie Crimca, Mitropolitul Moldovei și ctitorul mănăstirii Dragomirna, îl va folosi în formă de buchet, sub influența maștrilor ruși dela sfârșitul veacului al XVI-lea ⁷⁾.

7. Victor Brătulescu, *Miniaturi și manuscrise din Muzeul de Artă Religioasă*, București, 1939, p. 43.

Chipurile ctitoricești lucrate de Dobromir zugravul, în 1562, în biserica Mănăstirii lui Neagoe Basarab.

BIJUTERIILE ȘI MONEDELE DESCOPERITE

Arta cu care au fost lucrate bijuteriile de aur, împodobite cu pietre prețioase și diamante, arată pe deoparte factura apuseană iar pe de altă parte de curte legată, cel puțin ca modă, de curtea regilor Ungariei, organizată feudal, și imitată și de Domnii noștri, ceea ce «convenea de minune, în luptele de clasă de atunci, pentru întărirea autorității Domnilor noștri», cum observă V. Drăghiceanu⁸⁾.

Între bijuteriile al căror studiu și ale căror inscripții au fost publicate de V. Drăghiceanu, este și paftaua de aur de forma unui castel medieval, în care, pe lângă elementele gotice și personajele, pe care le întâlnim sub arcade și care își găsesc corespondent și în cădelnița gotică de la Tismana, dăruită de Sigismund al Ungariei lui Nicodim, și în «relicuarul iagelonic din Cracovia», aici aflăm un element curios, în locul personajului central: o lebedă cu cap de femeie. S'au făcut mai multe ipoteze în privința lebedei, ipoteze care se pot rezuma în cele ce urmează:

«Este immaculata?», un simbol al lor «hortus conclusus» legenda antică a Ledei?, sau lebăda din credințele vedice, simbolul focului și luminii în tenebre, sau o sirenă ce știe să releveze secretele vieții?

Un răspuns nu se poate da până acuma».

În acest stadiu a rămas problema lebedei, până astăzi, timp de 30 ani.

Credem că problema stă în legătură cu credințele populare care circulă pe arii întinse, neținând seama de granițe etnice. Așezarea lebedei în panoul central al obiectului, între cele două personaje, cavalerul și doamna, de la balconase, îndeplinește un rol în echilibrul estetic din acest obiect artistic, dar și un rol simbolic între cele două personaje, care nu se pot întâlni din pricina acestei piedici, a monstrului care le taie calea.

Am îndrăzni să facem o apropiere între balaurul din povestea cu Făt-Frumos și fata de împărat, ale cărui reflexe se întâlnesc în icoana Sf. Gheorghe și a Sf. Teodor-Tiron și a altor Sfinți careucid balaurul, pentru salvarea fetei de împărat. În această scenă împăratul și împărăteasa se află în balcon, asistă la luptă și întind cheile cetății biruitorului monstrului.

În biserica Episcopiei de Roman, cu pictură din secolul al XVI-lea, balaurul ia forma unei păsări, pe care fata de împărat o duce în cetate legată de un fir de mătase, pentru a fi ucis.

Într'ocăzanie de la Biserica Doamnei din București, datorită, după factura ei, marelui meșter și dascăl de zugrăvi Pârvu Mutu, de la sfârșitul veacului al XVII-lea și având ca subiect «Intrarea în Biserică a Maicii Domnului», în cele două balcoane apar David și Solomon, scena centrală cuprinzând subiectul propriu zis.

Nefiind posibilă redarea unei succesiuni de întâmplări, panoul central din pafta, luat împreună cu cele două personaje din balconasele laterale, ar reprezenta un prim moment în drama sau idila dintre cele două personaje, între care apare monstrul pentru a le tăia calea spre fericire sau spre nenorocire.

8. *Curtea Domnească din Argeș*, București, 1923, p. 57.

Adâncită și în această direcție, chestiunea ar putea căpăta o explicație și e posibil să se și ajungă la o deslegare a rostului lebedei în centrul paftalei și în legătură cu cele două personaje din balconașe.

În ce privește monedele Basarabilor, acestea cuprind, pe una din fețe, scutul angevin, al familiei de Anjou, explicabil prin legăturile diplomatice între cele două curți, dar și prin imitația elementelor heraldice ale epocii.

Titlul de «Mare Voevod» (БѢЛЫЙ ВОЕВОДА), de pe aceste monede, titlul arătat și de grafitul din 1352, despre care s'a vorbit mai sus, a pus în discuție epitetul de «Mare», pe care nu-l întâlnim la toți voevozi din veacul al XIV-lea, ducând la concluzia că acest epitet era atribuit numai acelor dintre voevozi care erau în situația de neatârnare, pe deoparte, iar pe de alta el marca poziția deosebită a Marelui Voevod față de ceilalți voevozi care nu purtau acest epitet.

RESTAURAREA BISERICII DOMNEȘTI

A fost integrală restaurarea Bisericii Domnești, atât din punct de vedere arhitectural cât și din punct de vedere pictural, redându-se monumentului înfățișarea lui primară.

Restaurarea generală a început sub conducerea arhitectului Grigore Cerchez, ajutat de arhitectul Iancovici, pentru restaurarea arhitecturală, iar pentru restaurarea picturii, el a fost ajutat de pictorul D. Norocea și de colaboratorii acestuia, pictorii I. Mihail și Gh. Teodorescu.

În ce privește săpăturile, arhitectul Grigore Cerchez, apelând la experiența lui Virgil Drăghiceanu, acesta a avut norocul de a descoperi multe lucruri de preț, atât din punct de vedere documentar cât și din punct de vedere artistic.

Toate aceste lucrări și cercetări au început în 1911 și s'au terminat în 1922, iar rezultatele au fost publicate într'o lucrare specială închinată Curții Domnești din Argeș și cuprinzând Buletinul Comisiunii Monumentelor Istorice, pe anii X-XVI, adică 1917-1923.

Principiul conservării a tot ce se poate păstra dintr'un material vechi și principiul restaurării elementelor care nu mai puteau fi conservate, s'a aplicat în chip științific și s'a observat cu toată atenția în lucrările de aici, spre deosebire de principiile apusene, care au călăuzit pe arhitectul francez Lecomte de Noüy, care a refăcut din temelie o bună parte din monumentele încredințate lui, dând în facsimil, o variantă cu eticheta sa, dar nerespectând tot ce putea fi păstrat și consolidat pentru viitor.

În grosimea zidului de Nord-Vest a naosului s'a găsit o scară, «care pornește dintr'o deschizătură la o înălțime mare dela pardoseală». Căutând o explicație pentru această scară, arhitectul Cerchez socotește că ea «pare că a slujit în vechime pentru a duce la o ascunzătoare din podul tindei, care are două rânduri de podele, depărtate între dânsele, de 0,70 m., unde se ascundeau obiectele prețioase, ca și la Hurezu, în vreme de restricte».

Nici Cerchez și nici ceilalți colaboratori ai săi n'au observat că această scară trece totuși pe lângă două deschizături, una mai mare, alta mai mică,

în zidul de Vest al naosului, cu vederea în biserică și ceva mai sus decât deschizătura din colțul de Nord-Vest a acestui zid.

Aceste deschizături se practicau la bisericile de felul Bisericii Domnești din Argeș și serveau pentru Domn și pentru Doamnă, când aceștia doreau să se roage singuri, sau să asiste la serviciile divine, fără pompa obișnuită. În acest caz ei intrau pe ușa de Nord, urcau pe scara din grosimea zidului, se așezau la locurile lor și rămâneau în fundul acelei deschizături cât se rugau sau cât asistau la serviciile divine.

Elle poartă o denumire specială în arta construcție bizantine.

Problema aceasta a legăturii dintre palatul domnesc și dintre biserică, a ridicat-o sub altă formă într'un studiu, publicat în Buletinul Comisiunii Monumentelor Istorice, profesorul A. Sacerdoțeanu.

În studiul amintit, autorul arată că înainte de biserică actuală a existat o biserică mai veche cuprinsă între zidurile unei case domnești, în forma unui paraclis, că în aceasta s'ar fi îngropat ctitorul ei, înaintașul lui Basarab cel Mare, după 1310. Faptul că mormântul acesta a fost săpat la o mai mare adâncime decât celelalte morminte care au fost profanate, faptul că acest mormânt se află lângă un zid mai vechi din interiorul actualei biserici și că acest zid a făcut parte din temelie vechei biserici îl face pe autorul articolului să creadă că mortul din sarcofagul de piatră, îngropat cu bijuteriile de mare preț, este înaintașul lui Basarab.

El explică ridicarea actualei biserici, mai mare decât cea dintâi, pe care o cuprinde între zidurile ei și ridicarea altei case domnești ceva mai la o parte, prin evenimentele dela 1330, când Carol Robert intrând în Argeș, a putut să incendieze casa și biserică din Curtea Domnească din Argeș, neputând lua și cetatea din apropiere.

Actuala Biserică Domnească și palatul din preajmă, crede că au fost construite după anul 1343 și înainte de 1364, când Nicolae Alexandru Basarab a murit și a fost îngropat ca și tatăl său Basarab, la Câmpulung.

În sprijinul argumentelor sale, A. Sacerdoțeanu invoacă tradiția cronicilor, care arată că Basarab I și fiul său Nicolae Alexandru au fost îngropați la Câmpulung, iar Vladislav la Tismana, ctitor'a sa.

El înlătură ipoteza expusă mai sus, că Rađu I, cel care a zugrăvit biserică, ar fi înmormântat în sarcofagul de piatră și pentru motivul că simetria mormintelor și locul de onoare rezervat ctitorului actualei biserici nu corespunde cu locul unde s'a descoperit sarcofagul în chestiune.

Concluzia la care ajunge autorul de mai sus este cuprinsă în cuvintele: «În urma acestor constatări nădăjduim că putem conchide că mormântul dela Argeș este al unui antecesor al lui Basarab, mort după 1310 și înainte de urcarea acestuia în scaun, iar Biserică Domnească a început să fie zidită după 1343 și s'a terminat înainte de sfârșitul domniei lui Vlaicu Vodă, fiind construită pe ruinele altei biserici mai mici, anterioară anului 1310»⁹⁾.

În acest caz se impune o revizuire a descoperirilor dela Curtea de Argeș și, pe bază de documente noi, cel puțin în ce privește mormântul în chestiune, problema trebuie desbătută și sub acest aspect.

9) A. Sacerdoțeanu, *Mormântul dela Argeș și zidirea Bisericii Domnești*, în Buletinul Comisiunii Monumentelor Istorice XXVIII (1935),

Suntem obligați în acest fel să ne întoarcem la data de 1290, păstrată de tradiție și la anul 1262, de care vorbește Tafrali, în care situație literele-ornamentele de pe gulerele celor trei diaconi din altar, ar putea să fie o criptogramă, obișnuită în acele vremuri și, din deslegarea acestei criptograme, care poate că reproduce o știre în legătură cu vechea biserică și cu evenimentele dela 1330, să ajungem la alte concluzii care să dea dreptate ipotezei de mai sus, sau să o infirme.

STAREA ACTUALĂ A CURȚII DOMNEȘTI DIN ARGEȘ

Biserica Domnească și ruinele caselor domnești din Curtea de Argeș au avut norocul unei griji deosebite, fiind obiectul atenției generale, atât din partea specialiștilor români și străini cât și a multor mii de vizitatori din țară și din străinătate.

Ministerul Cultelor, apreciind valoarea istorică și artistică a acestor monumente a îngrijit ca atât în 1949 cât și în 1950 să prevadă sumele necesare și să urmărească executarea reparațiilor necesare atât la zidurile înconjurătoare cât și la zidurile caselor și ale bisericii. S'au reparat și draperiile cojite în câteva locuri, s'a repus cristalul de pe sarcofagul voevodului în chestiune și, ceva mai mult, cu acest prilej s'a refăcut și învelișul fântânei Meșterului Manole, care se ruinase.

În 1951, prin grija Comitetul de Artă, s'a refăcut poarta de intrare în curtea bisericii.

Prof. VICTOR BRATULESCU

CÂNTAREA ÎN COMUN CA MIJLOC DE LĂMURIRE A DREPTEI-CREDINȚE

I. CONSIDERAȚIUNI GENERALE ASUPRA ROLULUI MUZICII ÎN VIAȚA OMULUI ȘI A POPOARELOR.

Istoria ne arată că nu a existat popor în lume, care să nu fi avut muzică și să nu fi practicat cântarea. Origina muzicii vocale este în sufletul omenesc, deci ea apare odată cu primul om.

Sentimentul frumosului sădit în inima omului de Creatorul său, s'a manifestat întotdeauna prin muzică, potrivit cu locul, timpul și natura diferitelor popoare.

Muzica are putere emoțională, fiind socotită ca un tezaur prețios al simțirii, al gândirii și al pornirii sufletului uman. Ea se impune ca o forță psihologică și intelectuală, prin valoarea intrinsecă pe care o are.

Din unele scrieri și din numeroasele înscricțiuni ce ne-au rămas, se constată că popoarele vechi, cu o cultură înaintată, cum au fost Egiptenii și Grecii vechi, atribuiău muzicii un mare rol instructiv și educativ, numărând-o în rândul științelor celor mai înaintate.

Astfel, după Platon: «Muzica este o lege morală. Ea dă suflet universului, aripi gândirii, avânt imaginației, înălțând spre tot cece este bun, drept și frumos. Are o formă nevăzută, dar uimitoare, veșnică».

Grecii vechi au cultivat muzica nu numai pentru formarea auzului și a vocii, dar și pentru dezvoltarea sentimentului, a tot cece este frumos și folositor. Aristotel o numește «Limbajul sentimentului». Era considerată ca o învățatură a sufletului și întrebuințată ca atare. În această privință — Plutarh afirmă că: «Muzica nu este dată omenirii pentru gădilară urechii, ci pentru a aduce ordine în sufletul nostru».

Vorbind de rolul muzicii, ca mijloc de educație publică și de marea importanță pe care o avea în Stat, Platon afirmă: «Nu poți schimba modurile muzicii, fără să răstorni legile fundamentale ale statului». Aceasta, mai ales, pentru faptul că vechii Greci considerau că muzica este de esență divină și singurul mijloc prin care se putea face legătura cu zeii. De altfel, mul toate popoarele antice, în legendele și mitologiile lor, vorbesc despre

origina divină a muzicii. Toate aceste popoare îi atribue o putere tainică, fapt pentru care muzica a fost întrebuințată de ele mai mult ca ceva bun, folositor, decât ca ceva frumos.

Evreii, popor monoteist, au cultivat, deasemenea mult, muzica închinată lui Iehova, muzica religioasă a sinagogelor și a templelor. Ca încheiere a acestui capitol mai pomenim câteva păreri autorizate asupra rolului important pe care îl are muzica în viața popoarelor. Distinsul estetician Vischer Köstlin afirmă: «Muzica vocală rezultă din expresiunea directă și spontană a unui sentiment. Ea nu cuprinde și nu propune altceva, decât manifestarea imediată a sentimentului» (Aesthetique III).

Remain Rolland afirmă că: «Muzica este cântecul secolelor, floarea istoriei, care cântă durerea și bucuria umanității». Într'un mod cu totul sugestiv, H. Malherbe susține că: «Mai bine decât celelalte expresii de artă, muzica răspândește astăzi până 'n lungi depărtări, cultura și idealul popoarelor. Ea posedă limbajul cel mai internațional, cel mai universal posibil. Ea se propagă dela un punct la altul al spațiului, cu viteza luminii». Vom adăuga și noi, că din vremurile cele mai vechi, cântecul a fost tovarăș al muncii. Fiecare meserie, fiecare ocupație își are cântecul său. Cântarea exprimă simțăminte, dorinți și aspirațiuni, la o viață cât mai bună, cât mai fericită.

II. MUZICA ÎN CREȘTINISM.

Pentru că stimulează emotivitatea și nutrește sentimentul, muzica este necesară în biserică.

Muzica are ca izvor comun, învățătura creștină. Sfinții Părinți și conducătorii Bisericii au apreciat necesitatea sufletească a creștinilor pentru cântare, pentru muzică.

Prin procesul psihologic pe care îl creiază, muzica bisericească atrage atenția creștinului și trezește în el ideea de bine. Prin împletirea puternică a sentimentului religios cu emoția artistică, cântarea creiază atmosfera prielnică pentru meditație, îndreptare, pocăință.

În trecutul Bisericii creștine, se cunosc cazuri când rolul cântării în Biserică a fost mai mare chiar decât cel al predicii.

Timpe de secole, muzica Bisericii care a cristalizat în sunetele ei, cele mai curate simțiri de laudă pentru Dumnezeu, a reușit să deschidă, mai ușor, porțile sufletului și ale minții credincioșilor, pentru a primi și a înțelege învățătura cea adevărată, pentru a cunceaște pe Dumnezeu, lumina tuturor. În această privință, Fericitul Augustin ne spune: «Prin cântare, adevărurile creștine pătrund în fundul inimii».

Născută din muzica religioasă a celor două vechi popoare, Evreii și Grecii, la care s'a adăugat, într'o oarecare măsură și cu toată cuviința, influența muzicii populare a popoarelor din Orientul de Mijloc, cântarea primelor veacuri ale creștinismului, cântare adaptată la formele impuse de noua doctrină a Domnului Iisus, a putut să evolueze și să se fixeze, grație existenței Imperiului Roman, prin care s'a putut întinde creștinismul.

În multe locuri din Sfânta Scriptură și în scrierile multor părinți și scriitori bisericești, se arată că muzica primilor creștini era compusă din psalmi, imne și cântări duhovnicești. Astfel în Epistola către Efeseni,

(Cap. V, 18-19), scrisă din închisoare în anul 61, Sf. Apostol Pavel ne arată clar acest lucru, prin modul de adresare față de creștini: «**Vorbiți între voi în psalmi și în laude și în cântări duhovnicești**». Asemenea, afirmă în Epistola către Coloseni (Cap. III, V, 16): «**Cântați în inimile voastre lui Dumnezeu, mulțumindu-I în psalmi, în laude și în cântări duhovnicești**».

Th. Gérold, (în *Les pères de l'église et la musique*), susține că: «**Prin aceste mele comunități creștine au avut cântări felurite: psalmi și cântece de laudă și adorațiune, adresate lui Dumnezeu și Domnului Iisus Hristos, cântece care contribuiau să stabilească o legătură între credincioși**».

Cu timpul, cântarea în Biserica creștină s'a dezvoltat și s'a înfrumusețat mereu, atingând apogeul în secolele VII, VIII și IX (perioada de aur a muzicii bizantine) începută cu Sf. Ioan Damaschinul. Bizanțul a fost centrul luminos al Orientului, în care Creștinismul, Elenismul și Orientul s'au întâlnit, s'au amestecat și s'au frământat, formând civilizația bizantină, civilizație în care între alte arte cum au fost, pictura, sculptura și arhitectura, — a înflorit și arta cântării creștine, care se bucura de mare cinste.

Nu numai clericii și mulțimea credincioșilor cântau muzică bisericească, dar chiar împărații.

Se știe că marele împărat Justinian (527—565) s'a ocupat mult de organizarea și înfrumusețarea cântării în Biserică, prin crearea a numeroase rate și vestite școli de cântăreți bisericești, și prin asimilarea în dreptul a acestor cântăreți, cu clericii, etc. Atât de mult a iubit împăratul Justinian cântarea, și atât de mult l-a interesat, încât el însuși a compus diferite imne liturgice. Bizanțul este orașul în care a luat ființă multe și frumoase cântări bisericești între care, Troparele, Condacele și Acatistele. El a constituit întotdeauna adevărata sursă, izvorul original al cântării bisericești, din care s'a adăpat în decursul veacurilor, Biserica lui Hristos. Originea cântării noastre bisericești o găsim tot în acest oraș al Ortodoxiei. Iată ce ne spune, în această privință, învățatul Melhisedec, Episcop de Roma, într'un memoriu ținut în fața Sfântului Sinod al Bisericii noastre, în anul 1882: «**La Români, de când există religia și Biserica creștină, totdeauna a existat și cântare bisericească și împreună cu dânsa, școale de cântăreți bisericești**» iar «**cântările bisericii noastre au fost acelea ale marelui Bisericii Constantinopolitane**».

III. CÂNTAREA ÎN COMUN, ÎN BISERICA CREȘTINĂ.

Cântarea în comun o găsim în uz la toate popoarele, din cele mai vechi timpuri. Au avut-o și Egiptenii și vechii Greci și Evreii, precum și alte popoare ale Orientului Mijlociu.

La vechii Greci, corurile pe care le găsim nelipsite dela diferitele serbări și ritualuri, făcute în cinstea zeilor, nu erau altceva decât grupări de voci, care cântau la unison, desigur într'un mod organizat. Aceste grupări erau însoțite și susținute, în cele mai multe cazuri, și de instrumente.

În ceea ce privește cântarea la Evrei, în multe locuri din Vechiul Testament, se poate vedea că la diferite ocaziuni: serbări religioase, pompe, cortegii, etc., mulțimea, compusă din bărbați, femei și copii, cântau la un loc, desigur monodie, fiind acompaniați de grupări de instrumente ca și la Greci. Prima cântare de acest fel, de care vorbește Vechiul Testament,

I
S
I
I
C
E
L
S
X
V
B

este cântarea: «Să cântăm Domnului, că cu mărirea s'a preamărit», atribuită lui Moisi și executată în comun de grupuri mari de femei și bărbați, cu ocazia trecerii Mării Roșii (Exod, XV —21).

Istoria ne pune de altfel, la îndemână, nenumărate informațiuni care ne arată că această cântare făcută în comun, s'a practicat la mai toate popoarele vechi, fie ea legată de manifestațiuni sau practici cultice, fie legată, în general, de viața socială.

Cât privește cântarea comună în Biserica creștină, constatăm că în Sfânta Scriptură și în multe scrieri ale Părinților Bisericești, se arată clar că, mai ales în primele veacuri ale Creștinismului, se cultiva numai cântarea comună, cum de altfel era și în sinagogă. Astfel, din Faptele Apostolilor Cap. XIII, v. 5, 14, 42 și Cap. XV, v. 1, se vede că în timpul procesului de convertire la creștinism, Sfinții Apostoli intrau în sinagogi și cântau laolaltă cu mulțimea, apoi predicau noua învățătură a Mântuitorului.

Iată ce ne spune Sf. Ioan Hrisostom, în legătură cu felul cântării în Biserica primelor veacuri ale creștinismului: «Din vechime, toți se adunau și cântau dulce împreună; aceasta facem și noi» sau: «Toate vocile să se reunească într'una singură, înălțându-se armonios la unison», sau și mai clar: «Femei, bărbați, bătrâni și tineri, se deosebesc prin vârstă, nu însă și la cântarea în comun. Aceeași respirație, care regulează vocile, face din toate o singură melodie».

Deasemenea, Sf. Vasile cel Mare, arătând felul în care cântau creștinii pe vremea lui, ne spune: «Ei intonează toți, ca dintr'o singură gură și inimă, psalmul de pocăință». Și putem cita astfel, nenumărate locuri din scrierile Părinților bisericești, din care se vede limpede că în toate timpurile, — și mai ales în primele cinci veacuri, ale creștinismului, — singurul fel de cântare în Biserica lui Hristos, a fost cântarea în comun a credincioșilor, care participau la Sfintele Slujbe.

De altfel, prin însăși ideea religioasă pe care o sprijină, Liturghia a fost întocmită în vederea participării active a credincioșilor la ea. Căci începând chiar din primele momente ale organizării cultului în Biserica creștină și până astăzi, credincioșii prezenți la slujba Sfintei Liturghii nu sunt niște simpli asistenți, ci, împreună cu preotul liturghisitor, ei sunt părtași la Sfânta Jertfă.

Desfășurarea acțiunii liturgice, în care se aude neîncetat dialogul dintre liturghisitor și credincioși, formulele de îndemnuri și modul de adresare al preotului («Să stăm bine, să stăm cu frică, etc.») ca și răspunsurile mulțimii credincioșilor, arată clar că întotdeauna aceștia trebuie să ia parte activă la săvârșirea Sfintei Liturghii, și aceasta se face în primul rând prin cântarea laolaltă.

Iată ce ne spune în această privință Sf. Ioan Gură de Aur în legătură cu rugăciunea Sfintei Euharistii: «Nu numai preotul singur mulțumește, ci toți credincioșii, pentru ca numai după ce a primit mai întâi răspunsul lor și numai după ce apoi s'au învoit că, — cu vrednicie și cu dreptate este să se facă aceasta, atunci începe preotul rugăciunea euharistică» (Omilia XVIII la 2 Corinteni).

Instrucțiunile tipicale din toate liturghierele, începând cu cel mai vechi de prin Sec. VIII--IX, prevăd că răspunsurile liturgice, cu excepția

Lupta de apărare a Bisericii primare, dusă împotriva ereticilor acelor timpuri, este oglindită astăzi, în lupta de apărare pe care Biserica creștină Ortodoxă o duce împotriva neo-protestanților. Cunoscuți sub diferite denumiri, neo-protestanții din țara noastră sunt organizați în asociațiuni religioase, având tradiții proprii și cult propriu.

Statul nostru de democrație populară garantează și asigură libertatea deplină tuturor Cultelor religioase care nu contravin ordinii și securității Statului, precum și bunelor moravuri. Așa dar, tuturor Cultelor din țara noastră, deci și celor neo-protestante, li se dă posibilitatea de a trăi și a se desvolta în deplină libertate. Dar dezvoltarea acestor asociațiuni religioase, desprinse de sânul Bisericii, este strâns legată de creșterea numărului membrilor lor, membri recrutați din rândul credincioșilor noștri, care, determinați de anumite motive, părăsesc Biserica cea adevărată și trec în rândurile lor. Din cercetările făcute, s'a constatat că unul din principalele motive, care contribuie la acest proces de trecere la neo-protestantism, îl constituie lipsa participării mai active a credincioșilor noștri la viața cultică, lucru pe care neo-protestanții l-au înțeles mai devreme și au căutat să-l rezolve prin revenirea la practicile cultice ale Bisericii primare.

Intr'adevăr, deși din punct de vedere soteriologic, cultele neo-protestante pun accentul pe mântuirea personală, propovăduind un subiectivism religios, când este însă vorba de cult, ele pun accentul pe manifestarea în comun. Ori manifestarea în comun o fac prin cântarea în comun. Dar dacă această cântare în comun este o manifestare cultică, ea constituie în același timp și un puternic mijloc de propagandă și de atracție.

Intr'un alt capitol am arătat rolul și puterea pe care cântarea comună o are asupra credincioșilor care o practică. Recunoscând această putere a cântării în comun, neo-protestanții de azi au reintrodus-o în cultul lor, folosind-o ca mijloc de atracție și de propagare a învățăturii lor. Materialul pe care îl întrebuițează în această cântare în comun este însă cu totul nepotrivit spiritului Bisericii celei adevărate. El este compus din cântări de inspirație profană ca melodie și cu cuprins eretic ca text, amintindu-ne de avalanșa cântărilor eretice a lui Arie, Bardesan și Armonius, cu care aceștia amăgeau pe cei slabi.

La propaganda vie, pe care cultele neo-protestante o desfășoară în țara noastră, mai ales după primul război mondial, începând cu anul 1920, Biserica Ortodoxă a răspuns printr'o susținută acțiune de apărare a credinței, cu aceleași mijloace: presă, literatură religioasă, predici, înfrumusețarea cultului, etc.

Dar dacă doctrina se putea formula cu toată corectitudinea pe temeiul adevărului credinței noastre ortodoxe, care s'a păstrat viu și neschimbat, când a fost vorba însă de înfrumusețarea cultului divin cu ajutorul cântărilor religioase și deci a participării mai active a credincioșilor la viața cultică, s'a ajuns la unele exagerări și alunecări dăunătoare, alunecări pricinuite de neatenția unor credincioși mai zeloși, sau chiar a unor slujitori ai Bisericii care s'au lăsat furați și influențați de cântările nepotrivite ale neo-protestanților.

Intr'adevăr, mulți dintre credincioșii ortodocși, având o evlavie mai deosebită, au început să frecventeze și adunările neo-protestanților. Ei

au rămas impresionați de noutatea cântărilor auzite acolo și de atmosfera de frățietate și comuniune ce se degaja din executarea în comun a acestor cântări. Cum mulți din acești credincioși nu voiau să părăsească Biserica Ortodoxă, de care se simțeau legați prin tradiție și prin credință, au simțit nevoia de a adopta câte ceva din practicile neo-protestanților, mai ales în privința cântărilor religioase.

În modul acesta s'au putut naște acele asociațiuni religioase ca «Oastea Domnului», asociația «Patriarhul Miron», etc., conduse la început de preoți, dar care, cu timpul, au cedat influenței laicilor. Aceste asociațiuni religioase au început să practice cântarea în comun, însă multe din cântecele pe care le întrebuițau, aveau o vădită influență neo-protestantă, unele din ele fiind pur și simplu copiate și retipărite după acestea.

Cântecele acestea, cu totul nepotrivite spiritului Bisericii noastre, sunt, în cea mai mare parte, cântece de inspirație laică, multe pe melodii de jale, sau uneori, în tempo de marș sau horă (măsura 6/8), cu textul versificat, cuprinzând cunoscuta temă a mântuirii personale, numai prin Iisus, fără mijlocirea Bisericii. Unele cântări au conținut ortodox, însă melodiile lor sunt cu totul nepotrivite cu sobrietatea manifestării sentimentului religios. Primele cărți de cântece religioase neo-protestante, folosite de către asociațiile religioase și chiar de unii preoți în lucrarea lor pastorală, sunt adventiste, apărute după anul 1920. Printre cei ce le-au folosit întâi, adaptându-le la noi, putem aminti pe fostul diacon Dimitrie Cornilescu, pe fostul preot dela biserica «Cuibul cu Barză» Tudor Popescu, etc.

Mișcarea pietistă pornită de aceștia a îndemnat și pe alți slujitori ai Bisericii să se întrebe dacă nu ar fi mai bine să adopte și ei metodele folosite. Astfel, au început să apară pe ici, pe colo, — uneori chiar cu aprobările autorităților bisericești eparhiale, — cărți de cântări bisericești care, în afară de cântările pur liturgice cuprindeau și un număr de cântece religioase, de factură neo-protestantă, luate mai ales din cartea Comunității adventiste.

O caracteristică a acestor zise cântece religioase, este și folosirea lor interconfesională. Așa de exemplu, multe din cântecele adventiste le găsim și la bapțiști și invers. Cântece din cartea lui Cornilescu figurează și în cartea Comunității baptiste, ca de exemplu «In sfârșit îți dau viața O! Mântuitorule!»; «Stai pe loc și te gândește»; «Când ești în strâmtoare», etc.

Unii preoți, cu zel pastoral deosebit, socotind că aceste cântece aflate în cărți de cântări ortodoxe, sunt atrăgătoare pentru creștini, le-au folosit în biserică, ca «Chinonice». Iată cum pe nesimțite și din lipsă de vigilență, cântările protestante au influențat, mai ales la început, cântările religioase ale asociațiilor noastre.

Este adevărat că între timp, aceste asociații au început să utilizeze în adunările lor și cântări religioase proprii, alcătuite de unii din membrii lor și că foloseau în egală măsură și cântece pur bisericești, dar încetul cu încetul, cântecele de inspirație laică au preponderat. Colecția de cân-

tări și imne religioase a «Asociației Patriarhul Miron» din anul 1925, dar mai ales cea din 1945, este un exemplu tipic de preponderență a cântărilor de inspirație profană. Din 267 cântece, abia 6-7 sunt bisericesti, restul fiind de inspirație profană. Unele sunt puse pe melodii de romane, cum e, de exemplu, cântecul «De ce nu vii» pe melodia «Vezi, rândunele se duc», sau pe melodii de marșuri ori hore săltărețe, etc. Se observă în general, că orice melodie pe un ton plângător, depresiv și cu refrene obsedant de repetate, e socotită ca melodie religioasă. Titluri de cântece, ca acestea: «Apleacă-mă Iisuse», ori «Aprinde-mă Iisuse»; «Cu crucea în frunte»; «Cu crucea 'n spate»; «Acceleratul»; «Un lung tren ne pare viața», etc., găsite în cartea de cântări și imne religioase, a «Asociației Patriarhul Miron», ne arată drumul greșit pe care se apucase, din cauza influenței nefaste a cântărilor neo-protestante și din lipsa de vigilență a unora din conducătorii Bisericii.

Pentru a se curma cu această influență neo-protestantă, menită să ducă la același subiectivism religios, ca la protestantismul din care a purces, Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române s'a văzut nevoit să dispună încetarea activității asociațiilor religioase, care alunecaseră pe o pantă periculoasă.

Intre timp însă, propaganda și prozelitismul neo-protestanților a mers înainte, făcând ca unii din credincioșii noștri să le îngroașe rândurile. Într'adevăr, atrași în special de cântarea în comun pe care o găseau la neo-protestanți, cântare întotdeauna dorită de credincioși dar care — nefiind cultivată la noi — le lipsea, mulți din fiii Bisericii strămoșești s'au lăsat amăgiți, și căzând victime ale propagandei neo-protestanților, au trecut la ei.

Trecerile acestea la neo-protestantism produc multă turburare în viața credincioșilor. Ele cauzează desbinări în sânul aceleiași obști, între locuitorii aceleiași comune și chiar între membrii aceleiași familii, desbinări care dăunează bunului trai și bunei înțelegeri între oameni.

Pentru a stăvili această acțiune a neo-protestanților, și ca armă de apărare împotriva propagandei lor, Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în frunte cu Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, inițiatorul atâtor opere legate de bunul mers al Bisericii noastre, a hotărât reintroducerea cântării în comun a credincioșilor în biserică și, în special, la slujba Sfintei Liturghii. Aplicarea acestei hotărâri este necesară mai ales în acele parohii unde propaganda neo-protestanților amenință unitatea comunității noastre ortodoxe.

Pentru a feri pe credincioși de cântări neconforme cu doctrina ortodoxă și cu spiritul Bisericii celei adevărate, Sf. Sinod a indicat care anume cântări — în afară de cântările Sf. Liturghii — pot fi executate de credincioși, fixându-se asupra celor pur bisericesti, care se găsesc într'un număr extrem de bogat și de variat.

Pentru ca aceste cântări executate în comun să fie unitare, deci cu o putere de răspândire și de fixare cât mai mare pentru întreaga Biserică Ortodoxă Română, tot Sf. Sinod, din inițiativa I.P.S. Patriarh Justinian,

a hotărît să fie uniformizate. Multe din ele, împreună cu Cântările Sfintei Liturghii, au și fost tipărite și trimise spre folosire, tuturor parohiilor din țară.

Din rapoartele scrise, primite de organele conducătoare ale Bisericii, precum și din confirmările multor cucernici preoți care lucrează pe teren, aflăm cu mare bucurie că aceste chibzuite măsuri, luate de autoritatea superioară a Bisericii, au început să dea roade. Intr'adevăr, după introducerea cântării în comun, care era nu numai o dorință a credincioșilor, ci, mai ales, o necesitate sufletească a lor, s'a putut observa că slujbele bisericesti sunt frecventate de un număr din ce în ce mai mare de credincioși; s'a putut observa deasemenea, că mulți din credincioșii care părăsiseră Biserica strămoșească, trecând la neo-protestanți, au început să revină la dreapta credință.

Conf. NICOLAE LUNGU

Partea Oficială

ÎNȘTIINȚARE

Reamintim P. C. Preoți și credincioșilor ortodocși din Patriarhia Română, că în dorința de a asigura buna aprovizionare cu toate cele necesare cultului, Institutul Biblic și de Misiune a întemeiat un sector cuprinzând 12 ateliere, care poartă grija confecționării acestor obiecte.

Atelierul de obiecte bisericesti, împreună cu cel de filigran și cel de emailare, execută confecționarea obiectelor sacre necesare serviciului divin, având și secții pentru repararea și restaturarea obiectelor vechi sau deteriorate.

Prin atelierul de țesătorie de stoffe, cel de boangerie și cele de croitorie de haine preoțești și odăjdii bisericesti, se împlinesc necesitățile bisericilor și clerului pentru haina preoțească și cea de ritual, în depozitul Institutului găsindu-se în prezent stoffe de haine, haine preoțești gata, precum și odăjdii confecționate.

Atelierele de tâmplărie și sculptură execută deasemeni ori ce fel de lucrare de mobilier bisericesc: catapetesme, străni, jețuri, iconostase, etc., împodobite cu sculpturi și tăieturi în lemn de cea mai înaltă ținută artistică și tehnică, prin secția de poleitorie executând și lucrări de poleire pentru catapetesme, etc.

În sfârșit, atelierul de pictură, cel de gravură — cicoancă și cel de ceramică, execută lucrări de pictură în genuri diferite, atât pentru icoane, steaguri, epitafe, catapetesme, cât și în plăci de ceramică pictată mat, pentru decorarea murală exterioară a bisericilor, iar atelierul de tămâie produce tămâie sintetică din rășină curată, parfumată cu smirnă și mirodenii.

Aceste atât de variate și de complete ateliere au realizat în ultima vreme lucrări de reală și apreciabilă valoare artistică și tehnică pe lângă rostul de lucrări de obiecte pentru depozite pe care-l au, executând chiar lucrări la sediul diferitelor biserici și catedrale în construcție, care au nevoie de executarea unor asemenea lucrări.

Lucrările se execută fie prin comenzi de depozit pentru unele obiecte, pentru stoffe, odăjdii, tămâie, etc., aprovizionând depozitele eparhiale și protopopești și pangarele parohiale pentru colportaj, dar și prin comenzi speciale, potrivit necesităților specifice ale bisericilor pentru mobilier, picturi, ceramică, etc., și cele ale clericilor pentru haine preoțești, paltoane, culioane, etc.

În scopul de a veni cât mai mult în ajutorul parohiilor, clericilor și credincioșilor care au nevoie să înzestreze bisericile cu toate cele necesare bunei desfășurări a serviciului divin, cât și pentru nevoile preoților și credincioșilor, publicăm mai jos catalogul produselor de depozit adică de serie uniformă al acestor produse, precum și indicațiuni asupra lucrărilor de ord'n general sau al comenzilor speciale.

Se precizează că toate produsele de depozit se pot obține de parohii numai prin depozitele eparhiale, sau acolo unde depozitul eparhial nu ar fi complet aprovizionat, parohiile se pot adresa depozitului eparhial al Arhiepiscopiei Bucureștilor, care poate executa orice comandă de detaliu. Pentru aceste produse, prețul din catalogul de mai jos apare majorat la depozitele eparhiale cu 15 % pentru cheltuelile de transport și regie ale depozitului eparhial.

Comenzile speciale pentru: reparațiuni de obiecte, comenzi speciale de obiecte, haine preoțești, mobilier pentru biserici, picturi, ceramică, gravură-cicancă, etc., pot fi adresate și direct Institutului Biblic, Sectorul Ateliere, la sediul Administrației din Str. Antim Nr. 29 — București. La aceste comenzi prețurile sunt cele indicate în catalogul de mai jos.

În scopul unificării și promovării artistice a modelelor obiectelor de cult în țară, a costumului preoțesc și de cult, a picturilor și a tuturor elementelor care asigură buna desfășurare a cultului, recomandăm P.C. Preoți și credincioșilor ortodocși să cerceteze în deaproape posibilitățile deosebit de mari ale acestor ateliere atât în catalogul de față, cât și prin lămuriri mai complete ce se pot cere direct Institutului Biblic.

C a t a l o g

pentru obiectele de cult și produsele Sectorului ATELIERE
din Institutul Biblic și de Misiune

Nr. curent	Denumirea și felul obiectului	Valoarea Lei B.
<i>PENTRU SF. PROSCOMIDIE</i>		
1.	POTIR Nr. 1, cizelat, argintat, paharul aurit	155,15
2.	Idem, cu 4 evangheliști, auriți la postament	167,30
3.	Idem, Nr. 2, cizelat, argintat, paharul aurit	181,45
4.	Idem, cu evangheliști auriți	193,20
5.	Idem, Nr. 3, cizelat, argintat, pahar aurit	206,55
6.	Idem, cu evangheliști auriți	217,10
7.	Idem, cu 4 evangheliști la postament și 4 iconițe la pahar, aurite	240,65
8.	POTIR simplu Nr. 1, argintat, pahar aurit	113,40
9.	POTIR Nr. 3, idem, cu iconițe email și cloisonée (la comandă)	
10.	POTIR ÎN FILIGRAN, de argint marcat, paharul argint aurit	2.673,00
11.	DISC ÎN FILIGRAN, de argint marcat și gravat	900,00
12.	DISC, cizelat, argintat, Nr. 1	48,60

Nr. curent	Denumirea și felul obiectului	Valoarea lei B.
13.	Idem, cizelat, argintat, Nr. 2	64,80
14.	Idem, cizelat, argintat, Nr. 3	80,55
15.	Disc, necizelat, argintat, Nr. 1	48,60
16.	Idem, necizelat, argintat, Nr. 2	52,05
17.	LINGURITĂ, pentru împărțit, cizelată, argintată, căuș aurit	24,30
18.	LINGURITĂ IN FILIGRAN	400,00
19.	STELUȚĂ ARGINTATĂ, gravată, Nr. 1	21,05
20.	Idem, argintată, gravată, Nr. 2	22,80
21.	STELUȚĂ IN FILIGRAN	400,00
22.	COPIE, argintată, mânerul cizelat, Nr. 1	37,30
23.	Idem, Nr. 2	41,35
24.	COPIE IN FILIGRAN	400,00
25.	TAVĂ PENTRU ANAFORĂ, argintată, cizelată, Nr. 1	55,35
25 b	Idem, argintată, cizelată, Nr. 2	62,40
26.	Idem, argintată, cizelată, Nr. 3	79,15
26 b	TRIPLOTA, cu tipsie, argintată, gravată, Nr. 1	25,90
27.	Idem, cu tipsie, argintată, gravată, Nr. 2	28,95
27 b	Idem, cu tipsie, argintată, gravată, Nr. 3	34,05

PENTRU SFÂNȚA MASĂ

28.	EVANGHELIE, îmbrăcată în metal argintat, cizelată, cu iconițe	580,45
29.	EVANGHELIE, îmbrăcată în metal aurit, cizelată cu iconițe	886,00
30.	Idem, îmbrăcată în pluș, cu colțuri de argint și iconițe aurite (la comandă)	
31.	CRUCE CU POSTAMENT, din lemn de nuc sculptat, cu îmbrăcăminte, postament și raze filigran de argint marcat, raze aurite (la comandă)	1.825,00
32.	CRUCE CU POSTAMENT, din metal, argintată, cizelată, raze aurite, Nr. 1	312,00
33.	Idem, cu lemn sculptat, Nr. 2	419,51
34.	Idem, idem, aurită, Nr. 3	516,00
35.	CRUCE DE MÂNĂ, pentru binecuvântare, cu Răstignirea, aurită, Nr. 1 (la comandă)	
36.	Idem, idem, Nr. 2 (la comandă)	
37.	Idem, idem, Nr. 3, cu email și ornamentații aurite	450,00
38.	CRUCE DE MÂNĂ, pentru binecuvântare, cizelată, argintată, Nr. 1	312,00
39.	SFEȘNIC, pt. Sf. Masă, gravat, argintat, Nr. 1	63,75
40.	Idem, Nr. 2	70,90
41.	Idem, Nr. 3, pentru 3 lumini	145,95
42.	CHIVOT, gravat, argintat, 1 turlă aurită, Nr. 1	283,00
43.	Idem, cu 2 turle aurite, Nr. 2	386,00
44.	Idem, cu 3 turle aurite, Nr. 3	545,00

Nr. curent	Denumirea și felul obiectului	Valoarea Lei B.
45.	PURTATOARE PT. SF. TAINÉ (pt. bolnavi), gravate, argintate (la comandă)	
46.	TRUSĂ PENTRU BOTEZ, gravată, argintată (la comandă)	
47.	CUTIE PT. SF. MIR, gravată, argintată, Nr. 1	36,90
48.	Idem, Nr. 2	44,95
49.	CUTIE PENTRU SF. MOAȘTE, gravată, argintată	16,30

OBIECTE PENTRU SF. ALTAR

50.	SFEȘNIC PENTRU VOHOD, argintat . . . (la comandă)	375,00
51.	CĂDELNIȚĂ, cizelată, argintată, cu clopoței și cenușar Nr. 1	175,00
52.	Idem, idem, Nr. 2	225,28
53.	Idem, idem, Nr. 3	265,30
54.	CĂDELNIȚĂ SPECIALĂ Nr. 3, cu clopoței și linii aurite (la comandă)	
55.	Idem, Nr. 3, aurită complet (la comandă)	
56.	CĂLDĂRUȘE, gravată, argintată	137,50
57.	MIRNIȚĂ, cizelată, argintată	43,00
58.	PAHAR PENTRU MIRI (la cununie), argintat, pahar aurit	64,80
59.	LITIER COMPLET, argintat	569,90
60.	CĂRJE ARHIEREASCĂ, cizelată, argintată, aurită (la comandă)	1.275,00
61.	MIRUITOR, argintat, Nr. 1	3,65
62.	Idem, idem, Nr. 2	4,80
63.	VAS PENTRU AGHIASMĂ, gravat, argintat	335,50
64.	CUNUNII, cizelate, argintate, (perechea) Nr. 1	125,80
65.	Idem, cizelate, argintate (perechea) Nr. 2	130,00
66.	Idem, cizelate, argintate, (perechea) Nr. 3	134,40

OBIECTE PENTRU NAOS ȘI PRONAOS

67.	POLICANDRU, din alamă, masiv, cu 14 lumini (cca. 50 (kg.) (la comandă)	
68.	Idem, cu 18 lumini (cca. 80 kg.) (la comandă)	
69.	Idem, cu 24 lumini (cca. 100 kg.) (la comandă)	
70.	Idem, cu 27 sau 36 lumini (la comandă)	
<p>Parohiile pot obține policandre și sfeșnice împărătești în condițiuni avantajoase, aducând materiale vechi pentru returnare (sfeșnice, cădelnițe, candelă, etc., care nu mai pot fi reparate), din care se vor turna piese de policandre în proporție de cca. 100 kg. obiecte vechi, pentru 50-60 kg. turnătură.</p>		
71.	SFEȘNIC PENTRU PANGAR, din alamă turnată (la comandă)	

Nr. curent	Denumirea și felul obiectului	Valoarea Lei B.
72.	SFEȘNIC IMPĂRĂTESC, din alamă turnată (la comandă)	
73.	CANDELE, mari pt. biserici, suspendate, cizelate, argintate, Nr. 6 (la comandă)	169,70
74.	Idem, idem, Nr. 7 (la comandă)	240,20
75.	Idem, idem, Nr. 8 (la comandă)	291,60
76.	Idem, Nr. 8, cu pui, cu 3 candelice mici adaos (la comandă)	412,20
77.	CANDELĂ, argintată cizelată, Nr. 5, cu 3 lumini	343,00
78.	SUPORTURI, Nr. 5, pentru candelice de biserică, argintate	17,50
79.	ICOANE PICTATE, IMBRĂCATE, model Russu, (pt. iconostas și pt. credincioși, cizelate, argintate și aurite, cu ramă), Maica Domnului cu Pruncul, Mântuitorul, Sf. Gheorghe, Sf. Ioan Botezătorul, Sf. Dumitru, Sf. Nicolae, Cuvioasa Paraschiva, Sf. Filofteia	141,90
80.	Idem, argintată	108,30
81.	Idem, argintată, fără ramă, montată complet (darul nașului la cununie)	92,10
82.	Idem, aurită, fără ramă, montată complet (darul nașului la cununie)	125,70

OBIECTE PENTRU CREDINCIOȘI

83.	CANDELĂ SUSPENDATĂ, cizelată, argintată, Nr. 0	44,55
84.	Idem, Nr. 1	50,25
85.	Idem, Nr. 2	55,10
86.	Idem, Nr. 3	118,50
87.	Idem, Nr. 4	151,00
88.	Idem, Nr. 5	240,00
89.	CANDELĂ DE PERETE, cizelată, argintată, Nr. 0	35,65
90.	Idem, idem, Nr. 1	40,50
91.	Idem, idem, Nr. 2	51,45
92.	CANDELĂ CU POSTAMENT, cizelată, argintată	34,85
93.	CANDELĂ MODEL SPECIAL, argintată, cizelată, Nr. 1 (darul nașului pentru miri) (la comandă)	120,70
94.	Idem, idem, Nr. 2 (la comandă)	162,00
95.	Idem, idem, Nr. 3 (la comandă)	243,85
96.	CANDELĂ SIMPLĂ, Nr. 0, argintată	25,95
97.	SUPPORT PENTRU CANDELE, argintat, Nr. 1	11,35
98.	Idem, Nr. 2	13,80
99.	Idem, Nr. 3	15,50
100.	ICOANĂ, diferiți sfinți, pictată, îmbrăcată în metal argintat, 7/9 cm., pentru casele credincioșilor	12,15
101.	Idem, idem, 11/14	56,70
102.	Idem, idem, 12/15	89,10
103.	Idem, idem, 14/18	48,60
104.	Idem, idem, 15/17	85,85
105.	Idem, idem, 15/18	85,85

Nr. curent	Denumirea și felul obiectului	Valoarea Lei B.
106.	Idem, idem, 17/22	68,85
107.	Idem, idem, 20/24	97,20
108.	Idem, aureole aurite, 20/24	105,30
109.	Idem, idem, 22/28	132,20
110.	Idem, idem, 27/31	171,75
111.	Idem, idem, 30/35	212,25
112.	Idem, idem, 11/14, aurită complet	72,90
113.	Idem, idem, 18/22, aurită complet	124,50
114.	Idem, idem, 20/24, aurită complet	110,95
115.	Idem, idem, 22/28, aurită complet	137,40
116.	Idem, idem, 27/31, aurită complet	205,50
117.	Idem, idem, 22/26, argintat	77,30
118.	CRUCIULIȚĂ, mărutrie de botez, argintată	0,45
119.	Idem, Maica Domnului cu Pruncul, mică, argintată	0,45
120.	Idem, Maica Domnului cu Pruncul, mare, argintată	0,75
121.	Idem, cu Răstignirea, argintată	0,75
122.	Idem, mare, cu 2 fețe, argintată	1,25
123.	Idem, punctată, argintată	0,45
124.	Idem, cu stea, argintată	0,60
125.	CRUCIULIȚĂ IN EMAIL, aurită, model special	3,50
125 b	Idem, model special Nr. 2	6,80
126.	Idem, cu medalion în mijloc, Maica Domnului cu Pruncul, idem	3,50
127.	Idem, argintată, raze aurite	2,05
128.	MEDALION IN EMAIL, aurit, Maica Domnului cu Pruncul, model special	4,50
129.	CRUCIULIȚĂ IN FILIGRAN, din argint marcat, model special Nr. 1	3,50
130.	Idem, model special Nr. 2	4,50
131.	Idem, model special Nr. 3	6,00
132.	Idem, model special Nr. 4	6,50
133.	Idem, model special Nr. 5	7,00
134.	Idem, model special Nr. 6	7,50
135.	Idem, model special Nr. 7	8,00
136.	Idem, model special Nr. 8	14,75
137.	CRUCIULIȚĂ IN FILIGRAN, din argint marcat, aurită complet, model Nr. 1	5,00
138.	Idem, model Nr. 2	5,50
139.	Idem, model Nr. 3	7,50
140.	Idem, model Nr. 4	8,75
141.	Idem, model Nr. 5	9,00
142.	Idem, model Nr. 6	9,70
143.	Idem, model Nr. 7	10,50
144.	Idem, model Nr. 8	18,50
145.	MEDALION, diferiți sfinți, din metal argintat	0,60
146.	Idem, inimioară, Maica Domnului, argintat	0,75
147.	Idem, rombic, argintat	0,75

Nr. curent	Denumirea și felul obiectului	Valoarea Lei B.
148.	Idem, rotund, Maica Domnului, argintat, m'ci	0,45
149.	ICONIȚĂ MASIVĂ, argintată, diferiți sfinți,	1,25
150.	Idem, rombică	1,25
151.	ICONIȚĂ PE CARTON, Maica Domnului cu Pruncul, 7/5, argintată	4,90

OBIECTE PENTRU CLERICI

152.	ENGOLPION ARHIERESC, din argint cu email pictat, montură și lanț argint aurit, execuție în filigran sau bijuterie (7 modele) (la comandă)	
153.	CRUCE DE PIEPT ARHIEREASCĂ, din argint cu email pictat, montură și lanț de argint aurit, execuție filigran sau bijuterie (3 modele) (la comandă)	
154.	CRUCE DE PIEPT PT. ECONOM STAVROFOR, din argint, cu pictură în email, montură din argint (la comandă)	
155.	BASTON PREOTESC, din lemn special, de nuc, în montură de argint, cizelat sau filigran (la comandă) Se pot executa lucrări de reparații de orice fel la obiecte pt. proscomidii, la obiectele de altar, la policandre, sfeșnice, clopote, etc.	

MOBILIER BISERICESC

156.	JET ARHIERESC BOGAT, din stejar sculptat, Model Nr. 1	2.167,00
157.	Idem, Model Nr. 2	3.035,00
158.	Idem, Model Nr. 3	3.470,00
159.	STRANĂ PENTRU POPOR, din stejar sculptat, (la comandă)	
160.	CATAPETEASMĂ DE BISERICĂ, din stejar sau tei sculptat (la comandă)	
161.	STRANĂ PENTRU CÂNTĂREȚI (pentru mijloc), rulantă, din stejar sculptat	1.040,00
162.	ICONOSTAS SCULPTAT, din stejar sculptat, cu furnir, Model Nr. 1	1.040,00
163.	CRUCE PENTRU ALTAR, 2 m. înălțime, din tei sculptat, postament stejar, pictată complet, cu 2 Molenii, pentru Sfânta Masă	1.340,00
164.	CUIER cu picior	228,00
165.	SFEȘNIC DE PANGAR, din stejar sculptat montură metal	710,00
166.	SFEȘNIC IMPĂRĂTESC, model special, din stejar sculptat (la comandă)	

Nr. zurent	Denumirea și felul obiectului	Valoarea Lei B.
167.	STRANĂ ARHIEREASCĂ, din stejar sculptat, model special, cu emblemă (la comandă)	
168.	AMVON BISERICESC, idem (la comandă)	
169.	TETRAPOD, idem (la comandă)	
170.	POLICANDRU din tei sculptat, model special (la comandă)	

STOFE BISERICEȘTI

171.	STOFĂ DE ODĂJDII, Model 1 — Spic — din mătase și inșor, lat 70 cm., per. m.	60,00
172.	Idem, idem, Model 2 — Ovale — idem	60,00
173.	STOFĂ PENTRU HAINE PREOTEȘTI, din fire de lână, țesătură 4 ițe, lat 70 cm., neagră	65,00
174.	Idem, idem, maron	65,00
175.	Idem, idem, gris	65,00
176.	GALON DIN MĂTASE, pt. odăjdii, galben, lat 3 cm., per m.	5,20

CROITORIE BĂRBĂTEASCĂ

177.	COSTUM DE ODĂJDII bisericești, confecționat gata, sau la comandă, compus din: st har, epitrahil, felon, brâu, mânecute, cu galon de mătase și căptușeală din serge de mătase, complet	1.715,00
178.	Idem, cu căptușeală de bumbac	1.530,00
179.	CONFECȚIONAREA A UNA REVERENDĂ (anteriu), cu tot materialul clientului	106,00
180.	CONFECȚIONAREA UNEI RASE (giubea), cu tot materialul clientului	106,00
181.	PARDESIU PREOTEȘC, PALTON PREOTEȘC, etc. (la comandă)	

PICTURĂ BISERICEASCĂ

182.	STEAG BISERICESC (prapor), pictat pe 2 părți, complet montat	525,00
183.	EPITAF, pictat, cu bordură de mătase și franjuri	525,00
184.	ICOANE PRAZNICARE, pictate (la comandă)	
185.	ICOANE PENTRU CATAPETESME (la comandă)	
186.	DVERE PICTATE (la comandă)	
187.	POLEIRI DE CATAPETESME (la comandă)	
188.	COMENZI SPECIALE DE ICOANE PICTATE.	
189.	COMENZI SPECIALE DE ICOANE PICTATE, mat, în ceramică pentru zidurile exterioare ale bisericii (la comandă)	

Nr. curent	Denumirea și felul obiectului	Valoarea Lei B.
TĂMÂIE		
	din rășină curată, parfumată cu mirodenii, kgr.	100,00
DIVERSE		
190.	CULIOANE, catifea	71,23
191.	BRÂIE, negre, roșii, albastre și violet	40,00
192.	Icoane cicancă, cu ramă	4,00
193.	CEAPRAZURI	4,05
194.	METANII	47,50
195.	RASĂ CALUGAREASCA	734,75
196.	MANUȘI	42,85
197.	PAHARE PT. CANDELE	0,50
198.	ANTEREU	724,20
199.	ANTEREU-GIUBEA, model Nr. 1.	848,20
200.	ANTEREU-GIUBEA, model Nr. 2	974,75
201.	VEȘMINTE DIACONEȘTI	1893,00

omână

loarea
lei B.

00,00

71,23

40,00

4,00

4,05

47,50

34,75

42,85

0,50

24,20

18,20

74,75

33,00

PAGINA

<i>Apelul Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii</i>	793
<i>Mesajul adresat de Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii, guvernelor celor cinci Mari Puteri</i>	796
<i>Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii</i>	797
<i>Noi dovezi asupra inumanului război bacteriologic declanșat de S. U. A.</i>	815
<i>Congresul Uniunii democrat creștine din Republica Democrată Germană</i> , de Pr. Al. Vlaiculescu	819

VIATA BISERICIASCA.

IN ŢARA.

<i>Deschiderea cursurilor la instituțiile de învățământ ale Bisericii Ortodoxe Române</i>	
a) <i>La Institutele Teologice</i>	823
b) <i>La Seminariile monahale</i>	842
c) <i>La școlile de cântăreți bisericești</i>	847
<i>Sărbătorirea Prea Fericitului Patriarh Alexei al Moscovei și al întregii Rusii, cu prilejul conferirii ordinului «Drapelul Roșu al Muncii»</i>	853
<i>Sărbătorirea mileniului Bibliotecii Patriarhiei din Alexandria</i>	863
<i>Lucrările de pictură bisericească</i> , de Prof. Victor Brătulescu	867
<i>O cooperativă mănăstirească fruntașe: Cooperativa monahală «Propășirea»</i> , de C. Greceanu	869

PESTE HOTARE.

<i>Biserica Ortodoxă din Cipru</i>	873
--	-----

COMEMORARI.

<i>Șase sute de ani dela zidirea Bisericii Domnești din Curtea de Argeș</i> , de Prof. Victor Brătulescu	876
--	-----

INDRUMARI PASTORALE.

<i>Cântarea în comun ca mijloc de lămurire a dreptei credințe</i> , de Conf. N. Lungu	890
---	-----

PARTEA OFICIALĂ.

<i>Înștiințare</i>	900
<i>Catalog pentru obiectele de cult și produsele sectorului «Ateliere» din Institutul Biblic și de Misiune</i>	901

Manuscrisele, cărțile, comunicările oficiale ale Eparhiilor, revistele periodice, abonamentele și orice fel de corespondență se trimit pe adresa: **Institutul Biblic și de Misiune Ortodoxă, — Str. Antim 29, București V,** cu mențiunea: pentru *Biserica Ortodoxă Română — Buletinul Oficial al Patriarhiei Române.*

COSTUL REVISTEI

<u>In țară</u>	<u>In străinătate</u>
Pe un an 17,50 lei	Pe un an 35 lei
Un număr 5,10 „	Un număr 10 „

In București, se poate cumpăra dela **Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, Str. Principatele Unite, Nr. 60.**